ZEYNEP SAHRA

kırmızı kurabiye

"Ya bir kere çok seversin ya da hiç sevmezsin..."

REN

1L BASKI

ZEYNEP SAHRA

kırmızı kurabiye

"Bu; aşkı kovalayan kelebeklerin kendini bulma hikâyesi..."

Verona sokaklarında âşık olduğu adamı bekleyen Sahra,
hiç ummadığı anda Romeo'sunu karşısında bulduğunda,
sonunda mutlu sonlarına kavuştuklarını düşünür.
Fakat çok geçmeden ortaya çıkan sırlar,
Sahra ve Emir'in aşklarının bir kez daha
sınanmasına sebep olur.

Âşık olduğu kadından uzaklaşıp inzivaya çekilen
Emir Hanzade, bir düğüne davetsiz misafir olarak katıldığında
aşırdığı tek şeyin düğündeki ikramlar olduğunu düşünürken,
günün sonunda kendini gelini kaçırırken bulur.
Yanındaki kadına yardım etmekten başka çaresi kalmayan
Emir Hanzade, yakasını bu beladan nasıl kurtaracağını düşünürken
işler iyice kontrolden çıkar.
Çünkü öğrendiklerinden sonra Rosa'ya verdiği sözü
tutmak zorundadır.

Ayçöreği ve ***Elmalı Turta***'nın ardından hız kesmeden
devam eden hikâyede sona gelinirken,
Sahra ve Emir'in kaderini başkasına ait bir kalp değiştirecektir.

"Söz veriyorum, bu çektiğimiz acılar
İleride anlatacağımız tatlı anılar olacak..."

ISBN 978-625-7500-29-6

9 786257 500296

REN

@zeynepssahra

kırmızı kurabiye

REN

kırmızı kurabiye
ZEYNEP SAHRA

Yayına Hazırlayan: Özge Nur Küskün
Editör: Derya Sevim
Düzelti: Nur Kabaçam
Kapak Çizimi ve İllüstrasyon: Seda Çoşkun
Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş
Sayfa Tasarımı: Ren Kitap

Zeynep Sahra © 2021
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı: Aralık 2021
ISBN: 978-625-7500-24-1
Yayınevi Sertifika No: 30492

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Egem Basım Yayın
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat 2 436
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 554 75 72
Sertifika No: 43624

www.renkitap.com

ZEYNEP SAHRA

kırmızı kurabiye

kırmızı kurabiye
ZEYNEP SAHRA

Yayına Hazırlayan: Özge Nur Küskün
Editör: Derya Sevim
Düzelti: Nur Kabaçam
Kapak Çizimi ve İllüstrasyon: Seda Çoşkun
Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş
Sayfa Tasarımı: Ren Kitap

Zeynep Sahra © 2021
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı: Aralık 2021
ISBN: 978-625-7500-24-1
Yayınevi Sertifika No: 30492

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Egem Basım Yayın
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat 2 436
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 554 75 72
Sertifika No: 43624

www.renkitap.com

ZEYNEP SAHRA

kırmızı kurabiye

Okurlarıma…

ZEYNEP SAHRA
kırmızı kurabiye
"Ya bir kere çok seversin
ya da hiç sevmezsin..."

Kendimi her zaman mutlu hissederim.
Neden biliyor musunuz?
Çünkü kimseden bir şey ummam.
Beklentiler daima yaralar.
Hayat kısadır. Öyleyse hayatınızı sevin.
Mutlu olun ve gülümsemeye devam edin.
Sadece kendiniz için yaşayın ve;

Konuşmadan önce dinleyin,
Yazmadan önce düşünün,
Harcamadan önce kazanın,
Dua etmeden önce bağışlayın,
İncitmeden önce hissedin,
Nefret etmeden önce sevin,
Vazgeçmeden önce çabalayın,
Ölmeden önce yaşayın.

Hayat budur.
Onu hissedin, onu yaşayın ve
Ondan zevk alın.

W.S.

İnsan, yarası yarasına denk geleni severmiş...

William Shakespeare

1. Bölüm

Kurabiye

"Neden sadece konsolosluğun kapısına dayanıp öylece evlenemiyoruz, anlamıyorum?"

Anahtarı yuvasından çıkardım. Dairemin kapısından içeri girerken hâlâ söyleniyordu. Gerçi buna mızmızlanmak demek daha doğru olurdu.

"Buongiorno!* Biz birbirine deli gibi âşık iki insanız ve evlenmek istiyoruz. Kapiş?** Bu kadar! Daha ne bekliyoruz ki?"

Omzumdaki ince kayışlı çantamı, anahtarla birlikte koltuğumun üstüne fırlattım. Kesinlikle mızmızlanmaya devam edecekti.

"Bana kahvaltıdan sonra gideceğimizi söylemiştin. O elmalı turtalardan koca bir tepsi yedim. Evet, çok güzellerdi ama onca tatlıyı Bayan Angela'nın öfkeli bakışları eşliğinde sabahın kör ünde yemek bile evlenme heyecanımı bastırmadı." Elini midesinin üstüne koydu. "Ayrıca mideme de pek iyi geldiği söylenemez."

Ona döndüm, sevimli mızmız yüzüne baktım.

"Çünküüü," dedim uzatarak. Yüzüne yaklaşıp fısıldadım. "*En tatlı bal bile tadıldıkça bıkkınlık verir.*" Geri çekildim. "Ayrıca sana yirminci söyleyişim, Verona'da senden başka kimse 'Kapiş' kelimesini kullanmıyor."

---

* İtalyanca: Günaydın.

** İtalyanca "Capisci" kelimesi, "Anladın mı?" anlamında kullanılan bir sözdür.

Emir kelimenin tam anlamıyla dudak büktü. Konuyu değiştirmeye çalıştığımın farkındaydı.

"Hemen bugün evlenebileceğimizi söylemiştin Juliet."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni gördüğü ilk andan itibaren onun Juliet'iydim. Uzunca bir süre inat etsem de o da zamanla benim şımarık Romeo'm olmuştu. Başta zararsız atışmalardan ibaret olarak gördüğüm bu gerçek, kalbimde karşı konulmaz şekilde yer ettiğinde olduğumuz kişileri benimsemeye başlamıştım. Biz Sahra ve Emir olmaktan çok, Romeo ve Juliet'tik artık.

Parlak mavi gözleri hâlâ küçük bir çocuk kadar masumdu. Sevimli yüzüne dokunma dürtümü engelleyerek ukala bir ifade takındım.

"Evet, bugün evlenebileceğimizi söylemiştim ama fikrimi değiştiriyorum. Düşündüm de güzel bir Türk kahvesi eşliğinde beni Bay Lorenzo'dan isteyebilirsin. Kapiş?" Güzel yüzü şüpheyle gerildi.

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Aslında şaka yapıyordum ama bu düşünce dudaklarımdan döküldüğü an yutkunma ihtiyacı hissettim. *İçten içe bunu istiyor muydum?* Başımı iki yana salladım.

"Çıkmaz'da olmadığım, oranın kurallarını unuttuğum anlamına gelmez sevgili Romeo."

Evet, artık İstanbul'daki güvenli mahallemde, Çıkmaz'da değildim. Kelimenin tam anlamıyla aşkım için dünyanın bir ucuna gelmiştim. Verona'ya... Romeo ve Juliet'in şehrine. Bizim şehrimize...

Teknik olarak artık mezundum. Tıp fakültesi diplomamı resmi olarak almama birkaç ay kalmışken Verona'daki dairemde, âşık olduğum adamla evlenmemek için ayak sürüyordum. Onunla evlenmeyi pekâlâ istiyordum ama neredeyse beş sene girmişti aramıza... Onca sene birbirimizi görmemiştik...

Keşke bu ayrı kalışın sebebini açıklayabilseydim ama yoktu. Emir'i benden uzaklaştıran haklı şüpheleri kalbimden ve aklım-

dan sileli yıllar olmuştu. Çocukluk anılarım gibi eski bir kutuya konulmuş, tozlu rafa kaldırılmıştı. Orada sonsuza kadar kalması benim için hiç sıkıntı değildi. Ama Emir bunu bilmeden, aramıza uzun yıllar sokmuştu.

Şimdi kalbim onunla hınca hınç doluyken o inatla aynı soyadı taşımamızda aceleci davranıyordu. Romeo'nun Juliet'i olmak bana öylesine yetiyordu ki, Emir Hanzade'nin eşi olmak umurumda bile değildi. Umurumda olan tek kişi karşımdaki yakışıklı adamdı. Emir'di. Romeo'mdu. Baş belamdı... Ama evlilik garip bir şekilde onun umurundaydı. Hem de fazlasıyla.

Güzel dudağını biraz daha sarkıttığında gülümsemeden edemedim. Avuç içlerimle yüzüne dokundum. Mavi gözleri bana döndüğünde gülümsemem genişledi. Kesinlikle şımarık bir çocuktan farksızdı. Yanağına minik bir öpücük bırakıp geri çekildim.

"Güneş doğalı sadece birkaç saat oldu Emir. Evet, seninle evleneceğim ama bunu dünden kalma elbiselerimle yapamam."

Keyifle yerimde sekerek bacağımı hafifçe kaldırdım, topuklularımı ayağımdan sağa sola savurdum. Saçımı tek bir omzumun üstünden yana çekip kırmızı elbisemin fermuarına uzandım.

"Ben nikâh için elbisemi değiştirirken sen de git güzel bir duş al bakalım. Müstakbel kocamın evlilik yeminimizi ederken İtalyan şampuanı kokmasını istiyorum."

Ben ne olduğunu anlamadan hızlı bir hareketle beni kendine çevirdi. Kollarımı indiremedim bile. Belime sarılıp edepsiz bakışlarla sırıtmaya başladı.

"Yanında kalabilirim. Belki acil bir elbise kazası yaşanabilir." Bakışlarını hızlıca üstümde gezdirdi. "Mesela kumaşa sarılıp yere düşebilirsin."

Sıcak bedeni geri çevrilemeyecek kadar güçlü bir enerji yayıyordu. Fakat geri çevrilmek zorundaydı. Çünkü hem iffetli bir kız gibi nikâhımızı beklemeliydim hem de karın boşluğundaki derin dikişlerin iyileşmesi için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. O yaranın bir yankesicinin peşine düştüğü sırada oldu-

ğunu söylemişti. Üstelik bir fotoğraf makinesi için. *Ne delilik!* Havadaki kollarımı indirip onu göğsünden kararlılıkla ittirdim.

"Banyoya git Hanzade!"

Birkaç itaatsiz geri adımdan sonra bakışları yine işgüzar bir hâl aldı. Parmak uçları yakasına uzandığında mavi gözleri bana çevrilmişti. Gömleğinin düğmelerini hızlıca açarken beni sınıyordu. Gergin kaslarla çevrili göğsü sırasıyla açığa çıkarken etkilenmemeye çalıştım. Karın kasları arz-ı endam ettiğinde ise artık başka bir yere bakamıyordum. Dudağı yana kaydı. Gömleğini üstünden sıyırıp çantamın üstüne, koltuğa fırlattı.

"Bunu yakışıklılara da söylemek ister misin?"

Emir karın kaslarına bu isimle seslenirdi. Kulağa tuhaf gelse de çıplak gözle bakıldığında oldukça etkileyiciydiler. Tabii bunu ona asla söylemeyecektim. Bunun yerine kollarımı iradesi zedelenen bedenimde topladım.

"Duşa girin," dedim yıkılmaz bir komutla. Gözüm sadece bir saniye için birkaç parçaya bölünmüş karnına kaydı. Bir tarafını kapatan sargı bezi bu görüntüyü daha da tehlikeli hale getiriyordu. Alt dudağımı ısırdım. "Hemen!" diye ekledim panikle.

Seslice kıkırdadı önce, ardından haylaz bakışlarıyla dudaklarını büktü.

"Gitmekten çok kalmak istiyorum ben."

Şirinliğine kanmayacaktım. Onu kendi silahıyla karşıladım. Dramatik bir ton yükledim sesime.

"Sen ne kadar kalsan da geliyorsun benimle
Ben ne kadar gitsem de kalıyorum seninle..."

Emir bunu fakültedeki kızları yurda bırakırken söylüyordu. Onun lugatında bu, karşısındakini başından atmak için kullanılan bir silahtı. Bunu onun da hatırladığını bakışlarında görebiliyordum.

Yine de gülümsedi. Kendi silahıyla yaralanmış olmayı umursamıyordu.

"Sevinçler üstü bir sevinç beklemeseydi şimdi beni,
Acı olurdu böyle çabucak bırakıp gitmek seni..."

Benden karşı bir hamle beklemedi. Banyoya doğru yürürken rolünü büyütmeyi seçti. Kollarını kaldırıp abartıyla oynamaya başladı sahnesini.

"Öyleyse, ey pencere, gün girsin de içeri,
Hayat çıksın dışarı!
Ah kapayın kapıyı, sonra da gelip yanıma ağlayın,
Ne umut kaldı ne çıkar yol ne de çare!
Gel ölüm, buyur! Öyle istiyor Juliet'im..."

Sahnesi bittiğinde sırıtarak banyonun kapısını kapattı, bense saklanmadan doyasıya kıkırdadım. Evlendikten sonra o yakışıklıların dikkatimi bir hayli dağıtacağına emindim. Gelecekte şikâyet etmeyeceğim bu enfes görüntüyü keyifle aklımdan savurdum.

Başımı sallayıp balkona doğru yürüdüm, ince tülü çekip çift kapaklı balkon kapısını sonuna kadar açtım. Gökyüzünde yükselen turuncu güneş, hareketlenen sokaklara cömertçe ışıklarını sunuyordu. İtalya, her mevsim güzeldi de, yazları bir başka masalsıydı. Meydanın küçük bir kısmını gören ufak dairem, keşke Verona sıcağından bu kadar kolay etkilenmeseydi.

Tenime çarpan ılık rüzgârla tekrar içeri girerken yarım kalan fermuarımı indirdim. Giysi dolabımın önüne geçip sahip olduğum tüm elbiselerle bakıştım.

İnsan evlenmeye giderken ne giyerdi ki?

Beyaz giymek gerekirdi şüphesiz. Bu renge sahip dört giysinin ikisi doktor önlüğümdü. Onlar bu sebeple ilk turda elenmek zorunda kaldılar. Kalan beyazlardan biri, pileli etekleri olan sade

bir elbiseydi. Diğerinin göğüs, bel ve etek bitiminde sık püsküller vardı. Bunu, Naz'ın beni zorla yazdırdığı dans kursu için almıştım. Sadece üç ders sonunda Naz Hanım'ın yakışıklı avına çıktığını anlamış, o kolunda İtalyan dans hocasıyla çıkarken ben şişmiş ayak parmaklarımla eve dönmüştüm.

Naz, Verona'daki tek dostumdu. Almanya'da büyümüş bir Türk olduğu için iki milletin özelliklerini de almıştı. Çalışkandı, dürüsttü, cesurdu ve kesinlikle çılgındı. Bana aldırdığı beyaz elbiseyi askıdan alırken aynı zamanda zevkli olduğunu da kabul ettim.

Püsküllü elbiseyi üstüme tuttarken aynada kendime baktım. Gülümsedim. Evlenirken bunun içinde görünebilirdim. Fena değildi. Sonuçta ben bunun içindeyken yanımda Emir olacaktı. Emir'in yanındayken hiçbir şey kötü görünemezdi. Banyodan gelen su sesi kulağıma dokundu. Daha çok gülümsedim. Heyecanla alt dudağımı ısırdım. Emir'i damatlığa yakın bir şeyin içinde hayal etmek bile nefes kesiciydi. O göreceli bir yakışıklılığa sahip değildi. Dünyanın neresinde olursa olsun kadınlar onu fark ederdi. Onun kolundayken güzel görünme arzusuyla hızlıca elbiseyi üstüme geçirdim.

Kendi etrafımda dönüp memnuniyetle dudaklarımı kıvırdım. Bu elbise kesinlikle gelinlik olarak iş görürdü. Ayrıca zaten kalabalık olmayacaktı. Aslında kimse olmayacaktı. Hiç kimse... Aniden yüzüm düştü. Hevesim buhar olup ılık havaya karıştı. Sevdiğim insanlar yanımda olmayacaktı...

Naz ve her gün lokantasına gittiğim Bay Lorenzo gelecekti tabii ki, ayrıca binamın girişindeki fırının sahibi Bayan Angela'yı da davet etmiştim. Belki Bay Lorenzo'nun kuzenlerinden birkaçı da olurdu ama... Beni gerçekten tanıyan, benimle büyüyen, beni büyüten, geçmişimi bilen, sadece Juliet'i değil, Sahra'yı da tanıyan kimse olamayacaktı yanımda. Annem, babam, Erva, Damla, Su, Mine abla, hatta Çıkmaz... Hiçbiri beni bu beyaz elbiseyle göremeyecekti. Başımı kaldırıp duvarımı süsleyen Romeo & Juliet biletleri arasında kendine yer bulan anne ve

babamın, mahalle meydanında elini tuttuğu kızıyla gülümseyen Erva'nın fotoğrafına baktım. Elbisemin püsküllerinin bozulmasını umursamadan yatağımın kenarına çöktüm.

Buharlaşan coşkum usulca açık balkon kapısından Verona sokaklarına süzüldü. Aynaya çevirdim yüzümü. *Sahi neden acele ediyorduk ki?* Emir, ayrı geçen senelerden dolayı bir saniye daha beklemek istemediğini söylemişti. Bir bakıma haklı olabilirdi ama artık birbirimizi bulmuştuk, böyle sıkıca el ele tutuşurken kim araya girebilirdi ki? Yıllar önce Çıkmaz'da bıraktığım çocukluk hislerim miydi hâlâ dert ettiği? Orada bıraktığım kişi için mi endişeleniyordu?

O kişiyi düşündüm.

Ahmet'i...

Onu aklıma getirmeyeli yıllar olmuştu. Zihnime düşen anılarla istemsizce gülümsedim. Onunla büyümüştüm. Onunla koşmuş, onunla düşmüş, onunla dizlerimi yaralamıştım. Onunla yaralarım kabuk bağlamıştı. Ahmet kalbimi hissetmemi sağlayan ilk kişiydi. Bana şu an koca bir asır önceymiş gibi gelen masum hislerimin sahibiydi. Ama bu kadardı. Onun yanındayken Emir'le olduğu gibi değildi. Emir'le başkaydı. Emir başkaydı... Emir'in yanında dünyanın en güzel kadını oluveriyordum. En zeki, en çekici, en komik, en âşık... Emir'le kendimi bulmuştum. Emir'le tüm yaralarım iyileşmişti. Emir'le bir daha yara almayacak kadar güvendeydim. Emir'le yaralanmaktan korkmayacak kadar cesurdum. Bunu Emir de biliyordu.

Bilmiyor muydu yoksa? Bana hediye ettiği stetoskop duvarımda asılı dururken, onunla yaşarmış gibi gittiğim her oyunun bileti, her replik duvarımı süslerken, onun için her akşam Juliet'in bahçesinde sabahlarken o hâlâ emin değil miydi yoksa? Onu sevdiğime ikna olması için bir mürekkebin gücüne böylesine ihtiyacı mı vardı gerçekten?

Kaşlarımı çattığımı aynadaki yansımama bakınca fark ettim. Mavi gözlerim aklımdan geçenleri sıraya koymaya çalıştı. Üs-

tümdeki gelinliğe baktım. Bir dakika öncesi kadar yeterli gelmedi. Sıradan beyaz bir elbiseye dönüştü yeniden.

Düğünün birkaç gün gecikmesinin ne sakıncası vardı ki? Yeni bir gelinlik alabilirdim. Gösterişsiz ama gerçek bir gelinlik. Başımı kaldırdım. Daha sıkı düşündüm. Verona Polikliniği'ndeki formaliteden devam ettiğim görevimi sonlandırıp İstanbul'a, Çıkmaz'a gitmek birkaç gün bile sürmezdi. Orada sevdiğim insanlar yanımdayken aynı imzayı atabilirdim. *Emir neden acele etmekte böylesine ısrarcıydı?*

İç sesim vurulan kapı ile sakinleşti. Kafamın içinde çarpışan düşünceleri durdurdum. Banyodan hâlâ su sesi geliyordu. Yavaşça ayağa kalkıp sakince vurulan ahşap kapıya ulaştım. Kapının deliğinden baktım ama kimse yoktu. Yanlış duymuş olmalıydım. Tam arkamı dönüp gidiyordum ki kapı tekrar, usulca tıklandı. Yeniden deliğe odaklandım ama hâlâ kimse yoktu. Kaşlarımı çatıp yavaşça kapıyı araladım.

"Hola senyora."*

Küçücük bir ses çarptı kulağıma. Kapıyı iyice araladığımda karşımda en az sesi kadar ufak bir kız çocuğu duruyordu. Çatık kaşlarım anında yumuşadı. Öylesine sevimliydi ki... Koyu turuncuya çalan kızıl küt saçları, yuvarlak, koyu mavi gözleri, ufak bir burnu ve gülümsediğinde parlayan inci dişleri vardı. Üzerindeki beyaz elbiseyle küçük bir melek kadar güzeldi.

"Hola..." diye karşılık verdim.

Bu İspanyolcaydı. İtalya'nın bu bölgesine yerleşen turist aile çoktu. Belli ki bu küçük kız da onlardan biriydi. Genelde kurabiye ve benzeri şeyleri satmak için kapıları tıklatmaktan çekinmezlerdi. Sıcak bir gülümsemeyle ona baktım.

"Kurabiye mi satıyorsun?" dedim İngilizce olarak.

Başını iki yanına salladığında kızıl saçları yanaklarına dokundu.

"Hayır efendim, kurabiyeyi satamayacak kadar çok severim."

* Merhaba hanımefendi.

Elimde olmadan gülümsedim. İngilizcesi hafif aksanlıydı ama çok anlaşılırdı ve ses tonu bile insanın içini ısıtmaya yetiyordu.

"Demek kurabiyeyi çok seviyorsun?" Onunla sohbet etmek istedim. O da bana samimiyetle başını salladı. "Biliyor musun, ben de küçükken ayçöreğini çok severdim. Ondan daha çok seveceğim başka bir şey olamayacağını düşünürdüm."

Bir süre bekledi.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu merakına engel olamayarak.

Tatlı sesine beklemeden cevap verdim.

"Sonra bir gün, ayçöreğinden daha çok sevdiğim bir şeyle karşılaştım. Ve o günden sonra bir daha da ayçöreği yemedim." Gözlerini öyle kocaman açtı ki, gülmemek için dudaklarımı kapattım. Yüzü düştü. Moralinin bozulmasına dayanamadım. "Ama aynı şey sana olmayabilir," dedim beklemeden.

Yine birkaç saniye düşündü, sonra bilge bir adam gibi bana döndü.

"Babam bana, 'Eğer hayatta çok sevdiğin bir şey olursa sakın onun peşini bırakma çünkü çoğu insan koca bir ömrü seveceği şeyi aramakla geçirir,' demişti. Bu yüzden sanırım ben sonsuza kadar kurabiyelerimi çok seveceğim."

Etkilenmiş bir şekilde dudaklarımı büktüm.

"Baban ne istediğini bilen bir adammış."

Gururla gülümsedi. Kelimeleri olduğundan olgun vurgulasa da en fazla dört, bilemedin beş yaşında olmalıydı. Sanki onunla daha önce tanışmışız gibi sıcacık bakıyordu yüzüme. Neden geldiğini sormak yerine, "Adın ne senin?" diye sordum.

Elbisesinin eteğini tutarak olduğu yerde sallandı.

"Rosa," dedi, "r" harfini vurgulayarak.

Gülümsedim. Tam ona bunun çok güzel bir isim olduğunu söyleyecektim ki banyonun kapısı açıldı. Refleksle başım o tarafa döndü. Emir beline sardığı havluyla dışarı çıkıyor, bir yandan da ıslak saçlarını ufak bir havluyla kurutmaya çalışıyordu. Teninden kayan su damlalarıyla, o ve 'yakışıklıları' dudak ısırta-

cak kadar etkileyici görünüyordu. Bu manzara Verona'dan bile güzeldi.

Parlak mavi gözleri yüzümü bulduğunda dudağı haylaz bir gülümsemeyle yana kaydı. Aniden dünya eskisinden çok daha güzel bir yere dönüştü. Aklımdaki tüm sorular yok oldu. Tüm acabalar, tüm çelişkiler beynimin içinde kaybolup gitti. Onunla evlenmem gerekiyordu. Geriye kalan her şey önemsizdi. Dünyayla birlikte üstümdeki beyaz elbise de yeniden eski güzelliğine, gelinliğime büründü. Dediğim gibi, Emir'in etrafında her şey güzelleşiyordu.

Önümdeki kızın varlığını çoktan unutmuştum. Ta ki bir anda aralık kapıdan içeri doğru koşup evleneceğim adamın boynuna "BABA!" diye bağırarak sarılana kadar!

2. Bölüm

70 Saniye

"Baba! Baba!"

Küçük kız Emir'in boynundan kayıp durmamak için onu aşağı çekiştiriyordu. Kulaklarım yanlış mı duymuştu? Az önce kurabiye satmaya gelen kız Emir'e Türkçe olarak *Baba* mı demişti?

Göz kırpmadan bu görüntüyü anlamlandırabilmek için defalarca yutkunmam gerekti. Ama başarılı olamadım. Bu anlayabileceğim bir durum değildi. Belki de İspanyolca'da bu kelime başka bir anlama geliyordu, olamaz mı?

Emir tenine dokunan minik ellerden sıyrılmaya çalışıp bana baktı. Dudaklarımı araladım ama ses çıkmadı.

"Sahra... açıklayabilirim," dedi gizli bir panikle.

Yarım kalan nefesim korkuyla göğsümde toplandı.

"Sahra" demişti...

Bana nadiren gerçek adımla seslenirdi. Adımı kullandığı anları anımsayınca göğsümdeki nefesi korkuyla yuttum. Gerçek adımı ondan duyduğum son seferde ölümcül bir kaza atlatmış, günlerce komada kalmıştım. Ve yıllar önce bu ismi son kez kullandığında ise beni yapayalnız bırakıp terk etmişti... Tahta kapıdan güç aldım.

Kızın elini avucuna alıp bana döndü.

"Sahra, dinle beni."

Gözlerimi kapattım. Adımdan nefret ettim. Dişlerimi sıktım. Neler oluyordu? Tuttuğum kapıyı kapatmadan öylece ona döndüm.

"Emir... Bu kız... Bu kız senin kızın mı?"

Emir korkuyla yüzüme bakıyordu. Dudakları aralandığı sırada kız öne atılıp coşkuyla şakıdı.

"Eveeet, o benim babam!"

Emir panikle kıza baktı.

"Rosa!"

Kız, ağzından yanlış bir şey kaçırmış gibi dudaklarını kapattı. Emir'in gözlerine bakıp, "Özür dilerim baba," dedi.

Başım döndü. Bu gerçek olamazdı. Kızın gözlerine bakarak aceleci bir komut verdi.

"Rosa lütfen, tek kelime daha etme!"

Tutunduğum umutlarım, ağzından çıkan her sözle biraz daha yıkılıyordu. Kızı vardı! Midem bulanmaya başlamıştı. Elimi midemin üstüne koydum. Bir kızı vardı! Yalpalarcasına kendimi yürümeye zorladım. Emir korkuyla öne atıldı.

"Sahra..."

Bana uzanacak gibi olunca elimle aramıza sınır çizdim. Bana dokunmasını istemiyordum. Kendimi koltuğa bıraktım.

"Sahra..."

Gözlerimi acı çekercesine kapattım. Çekiyordum da. Adımı söylemesini istemiyordum. Adım onun dudaklarında olmamalıydı. O isimle değil. Ben onun dudaklarında Sahra olamazdım.

"Sah..."

"Sus Emir, sus!" Hiddetle bağırdım. Elimi gelişigüzel bir şekilde kız ve onun arasında salladım. "Şu görüntüyü sindirebilmek için birkaç sessiz saniyeye ihtiyacım var! O yüzden lütfen sus ve adımı söyleyip durma!"

Yutkunarak korku ve endişeyle geri çekildi. Yanındaki kız bacağına sarılıp arkasına saklandı. Emir içgüdüsel bir refleksle kızın saçını okşadı. Bu görüntüye katlanamayarak gözlerimi kapattım. Avuçlarımı koltuğa bastırıp başımı eğdim. Bu gerçek olamazdı!

Üstümdeki beyaz elbisem düğün kıyafetim olmalıydı. Fakat artık bir kefen kadar rahatsız ediciydi. İçimdeki tüm umudun üstünü kaplamıştı. Sahipsiz bırakılmış eşyaları örten cansız, işlevsiz, beyaz bir çarşaftan farksızdı. Gözlerim kaç dakika kapalı kaldı bilmiyorum ama kızın cılız sesi kulağıma geldi.

"Uyudu mu baba?"

"Şşşş," diyen Emir'in sesiyle gözlerimi açtım. Hiddetle onların olduğu yöne bakınca kafesindeki aç aslanı izliyormuşçasına ürktüler. Dişlerimi sıktım.

"Sana anlatman için 70 saniye veriyorum Hanzade."

Bacaklarının arkasına sinmiş kıza bir bakış attı. Yeniden gözlerime baktığında yüzünü buruşturdu.

"70 saniyeye sığacağına emin değilim Juliet."

"60 saniye!"

Ellerini teslim oluyormuş gibi yukarı kaldırdı. Küçük kız da onu taklit etti.

"Tamam! Tamam, başlıyorum."

Sırtımı koltuğa yasladım ve duyacaklarımdan korkarak dinlemeye başladım.

3. Bölüm

Kızıl

~~~ EMİR ~~~

"Hey, buraya gel!"

Allah kahretsin!

"Durdurun şu çocuğu!"

İspanyolca dur nasıl deniyordu?

"Hey, Espera!* Detente!* Stop!* ALTO!* Dur! Dur Allah'ın belası, dur!"

İşte Madrid hakkında bilmeniz gereken en önemli şey; *YAN-KESİCİLERE DİKKAT EDİN!*

Birkaç metre önümde koşan çocuğa yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştım. Sabahın erken saatleri sayılırdı. Hava sıcaktı. İspanya hep sıcaktır. Ama eğer sokaklarını, fotoğraf makinenizi çalan bir veledin peşinden koşarak gezmeyi tercih ederseniz cehennemi hissedeceğinizi unutmayın.

Meydandan oldukça uzaklaşmış olmalıydık. Artık adımlarım koşmaktan çok, bacaklarımı sürüklemeye dönüştüğünde insan kalabalığı oldukça azalmıştı. Ciğerlerim acıdan yanıyordu. Ellerimi dizlerime indirip soluklanmaya çalıştığımda sesli bir küfür ettim. Tekrar. Tekrar ve tekrar! Makinemi kaybedemezdim!

* Diyalog içerisinde yazılan yabancı kelimelerin hepsi farklı dillerde "Dur" anlamına gelmektedir.
~~~

Son küfrümü gökyüzüne bıraktıktan sonra yanımdan geçen Japon turistlerin ürken bakışlarını fark edip kendimi toparladım. Öylesine öfkeliydim ki yakınımdaki çöp tenekesini devirmeyi, tekme atmayı, hatta üstünde tepinmeyi istiyordum. Ama yoktu. Madrid sokaklarının iç kısımları bile temizdi.

İspanya'ya geleli neredeyse on ay olmuştu. Ülkedeki ilk durağım Barcelona'ydı ve orada masalsı, dolu dolu üç ay geçirmiştim. Öyle sevmiştim ki o şehri, belki Verona'ya gitmeden önce orada bir süre daha yaşayabilirdim. Oradaki canlı, sıcak, Gaudi'nin masalsı hale getirdiği şehir etkisini Madrid'de bulamamıştım. Ama anlaşılan bela beni bulmakta zorlanmıyordu.

Makinemi çalan çocuğu saatler boyunca aradım. Artık koşamıyor, küfür savurarak uzun adımlarla yürüyordum. *Makinemi kaybedemezdim...*

SOL* meydanında, sadece bir saniye için sırt çantamdan bir şey almak için durup çeşmenin kenarına indirdiğimde kaptırmıştım makinemi.

Bronz ayı heykelinin yanından şimşek gibi geçip hızlanmış, kırmızı sıfır noktasının üstüne basıp poz veren birkaç güzel kıza çarpmıştım ama bir yandan da veledi gözden kaçırmamaya çabalıyordum. Madrid'in sabahın erken saatlerinde bile kalabalık olan Mercado De San Miguel pazarına girdiğinde göğsüm sadece koşmaktan değil, korkudan da sıkışmıştı. Makinemi kaybedemezdim. *Henüz değil...*

Meydanda hırsızlığı bildirdiğim polisin gözlerinde beliren ifade ile o çocuğu bir daha göremeyeceğimi daha iyi anlamıştım. Yine de aramaya devam ettim.

Plaza Mayor Meydanı'nı boydan boya koştum, Kraliyet Sarayı'nın etrafında dolandım, devasa Almudena Katedrali'nin önünden geçtim, Madrid sokaklarını adımlarken kendime rehbersiz gezi turu düzenlemiş gibiydim. Anlamsız ama göz doyurucu...

* Puerta Del Sol (Güneşin Kapısı): Madrid şehrinin en gözde ve en kalabalık meydanı.

Sonunda gerçekten yorulduğumda şehir merkezinin oldukça yukarılarındaydım. Şehir kalabalığı uzaklarda kalmıştı. Ensemden sırtıma akan ter damlalarını hissedebiliyordum. İncecik beyaz tişörtüm bile üstümde ağırlaşmıştı. Sakallarımı geçen hafta biraz daha kısaltmadığım için pişman olmuştum. Durmak zorunda kaldım. Çantam omurgama ağır geliyordu artık. Dizlerim tükenmişti. Başım dönüyordu. Boğazım kurumuştu. Henüz öğlen bile olmamıştı ama şimdiden kavurmaya başlayan güneşli gökyüzüne bakıp gözlerimi kısarak iç çektim.

Onu benden alma. Buna hâlâ hazır değilim...

Yanı başımdaki duvara yaslanıp gözlerimi kapayarak içimde bastırdığım isyanla soluklanmaya çalıştım.

Onu kaybedemezdim...

Sonunda gözümü açabildiğimde göğsüm yanıyordu. Yaslandığım duvarın koruduğu binaya çevirdim başımı. Tarihi, küçük bir kilisenin önündeydim. Başımı kaldırıp koca çanıyla karşımda duran taş kiliseye bakınca yorgun soluğumu bıraktım. Makinemi bulmak için inanmadığım dinin tanrısına dua etmeyi bile aklımdan geçirdim. Makinemi kaybedemezdim! İçindekini kaybetmeye hazır değildim...

Kilisenin birleştiği, en az kilise kadar sevimli duran taş bir bina vardı. Alnımı sildim. İçgüdüsel olarak oraya doğru adımlamaya zorladım kendimi.

Bahçesinde sayısız gösterişli siyah araba bekliyordu. Kilise girişine doğru ilerledikçe kapalı kapının arkasındaki kalabalığın uğultusu kulağıma geldi. Sanırım kıyılmak üzere olan bir nikâh vardı. Eğer nikâh buradaysa ikramlar da fazla uzakta olamazdı. Kurak dudaklarım ve boş midem yorgunluğuma eşlik ederken atıştıracak bir şeylere hayır deme lüksüm yoktu.

Avrupa'da sevdiğim şeylerden biri buydu. Düğün sonrası ziyafet. Muhtemelen kiliseye yapışık olan ek kısım davetliler için ayrılmış olan alandı ve içerisi ikramlarla dolu olmalıydı. Çölde hayal kuran bir bedevi misali gözümde nefis İspanyol lezzetleri canlandı ve hemen ardından midem guruldadı.

Beslenme umudu, yıpranmış kaslarımı yeniden canlandırdı. Pekâlâ cebimde taşıdığım param vardı ama mecbur kalmadıkça elimi cebime atmıyordum. Kartımdaki her hareketin babam tarafından izlendiğini tahmin ettiğim için, yolculuğun başında yanıma aldığım para tükendiğinden beri çektiğim fotoğraflarla geçiniyordum. Geçinmek kelimesi artık anlamı değişen bir terimdi benim için. Birkaç günden fazla kalmadığın şehirlerde karnını doyurmak, uyuyacağın güvenli bir alan bulmak ve şanslıysan duş almaktı. Şu ana kadar birkaç küçük aksilik dışında gayet iyi idare ediyordum.

Ahşap kapıdan geçip loş koridor boyunca taş duvarı takip ettim. Sonunda yol muazzam genişlikte koca bir salona açıldı. Sayısız masa arasında dolaşan beyaz gömlekli, bordo yelekli adam, İspanyolcanın en kalın harflerini kullanarak vurgu dolu sesler çıkarıyordu.

Kimi masa eksiksiz süslenmişken kiminin masa örtüsü yeni seriliyordu. Kendi başına havada süzülüyormuş gibi görünen sandalyeler taşınıyordu. Yanımdan geçen kişi omzuma çarptı. Özür beklemedim çünkü yeleğinin düğmeleri zorla kavuşmuş olan adam, anlamını çıkarabildiğim kadarıyla garsonlardan birini, elindeki sandalyeyi doğru yere koymazsa aynı sandalyeyi makatına sokmakla tehdit ediyordu. Adamın cüssesine bakınca bu oldukça gerçekçi bir tehdit sayılabilirdi.

Karmaşadan faydalanıp hissettirmeden yan koridoru geçtim ve mutfağı buldum. Sayısız tepsiye dizilmiş enfes başlangıçlar servise çıkmaya hazırdı. Birkaçını daha önce Madrid sokaklarında tatmıştım. *Tapas, Pintxos, Churros* ve daha adını ezberleyemediğim, çoğu "s" ile biten sayısız rengârenk aperatifler etrafımı süslüyordu.

İlkel güdüme engel olamayıp tepsilerden birine uzandım. Yanaklarımın içine dolan şeyin ne olduğunu bile anlayamadım ama her ne ise inanılmaz lezzetliydi. Bir tane ve bir tane daha... Çantamı yere indirmiş, kendimden geçmiş şekilde ağzımdaki lokmaları yeni yutmuştum ki gür bir ses sırtıma çarptı.

"Pasa algo amigo?"*

Bahsettiği "dost" ben olmalıydım. Sese döndüm. *Siktir!* Sayısız garson içinden beni bulan, uygun boşluklara sandalye yerleştiren iri kıyım olmak zorunda mıydı? Burada ne yaptığımı anladığında benim de en kıymetli yerlerime bir şeyler sokmayı deneyeceğine emindim. Ağzımı açmama fırsat vermeden kaşlarını çattı.

"Rivera'nın gönderdiği eleman sen misin?"

Sadece başımı sallayabildim. Onun gazabına uğramamak için her şeyin elemanı olabilirdim.

"Önündeki tepsiden eksik sayıda gönderilmiş, faturadan keseceğim. Ayrıca hâlâ pastayı göremedim. Sen mi getirdin, yoksa ben bizimkilerden birini mi göndereyim?"

Bunları öyle hızlı sıraladı ki bazı kelimeleri tahmin ederek anlamlandırdım. Ama yine ses çıkarmak yerine başımla bilmiyorum diyebildim. Seslice küfür etti.

"Elimde yeterli adam yok! Bunun kimin nikâhı olduğunun farkında mı o piç kurusu? O Rivera madem pastayı son ana bıraktı, o zaman kendi elemanı getirmeli. Git, al ve getir!"

Önce başımı telaşla salladım ama sonra durdum. *Ne yapıyordum?* Bu mutfaktan tek parça çıkmayı pekâlâ istiyordum ancak kendime yalandan uzak duracağıma dair söz vermiştim. En azından son birkaç senedir kendime verdiğim sözleri tutmaya çabalıyordum. Acaba gerçeği anlatsa mıydım?

Adamın gür sesi beni dürttü.

"Ponte las pilas!"**

Kaslarla kaplı kalın kollar gözümü korkuttu.

"Immm, arabam yok," diye geveleyebildim.

İspanyolcam rezaletti ama adam umursamadı. Benden başka ana dili bilmeyen çalışanlar da olmalıydı.

"Pringado!"*** Al şunu!" derken bana bir şey fırlattı. Havada yakaladım. "Pastayı ve arabamı sağlam getirmeni istiyorum!"

* Bir sorun mu var dostum?

** 'Pillerini tak!' anlamında olan bu tabir, karşıdaki kişi dalmış, bitkin, uykudan uyanamamış gibi duruyorsa kullanılır.

*** Argo: Birine aptal demenin kötü şekli.

Acelcyle başımı salladım ama hareket etmedim. *Pasta neredeydi ki?*

"Vamos! Vamos!"* derken ellerini birbirine vurdu ve ben çıkış yapan sporcu gibi yerimde zıplayıp ileri atıldım. Kutsal mekânda yalana zorlanıyor olmak benim tercihim değildi. Hızlı adımlarla çantamı da alarak yanından geçip mutfaktan çıkıyordum ki omzumdan tuttu. Parmakları demir kadar sertti.

"O gerizekalı patronuna söyle. Bunun kimin nikâhı olduğunu unutmasın!"

Yine salladım başımı. Beden dilimle konuştuğum İspanyolca ağzımdan çıkandan daha çok iş görüyordu. Kilise bahçesine çıktığımda siyah parlak arabalar arasından anahtarın hangi arabanın kapısını açacağını bulmam zor olmadı. Yemek sektörünün çok fazla kazandırmadığını Brezilya'da öğrenmiştim.

Eski model, beyaz arabanın içine girdiğimde az önce ne halt ettiğimi düşünerek aniden gülümsedim. Artık bir arabam vardı! Kapkaççı çocuğu bu külüstürle arayabilirdim. Benzini bittiğinde meydana bırakırdım. İçerideki kas torbası, gerçek pastacı çırağının makatına bir şeyler sokarken ben çoktan sıradaki rotama doğru yola çıkmış olurdum. *Güzel plan, Emir Hanzade!* Cennet'siz aklımın hâlâ işe yaradığını görmek sevindiriciydi.

Arabanın camını indirerek kızgın güneşte kavrulmuş havasızlığı dışarı kovdum. Kolay notalı ıslıklar eşliğinde arabayı çalıştırıp kapkaççı avıma kaldığım yerden devam etmek için yerime iyice yerleştim. Kilise bahçesinden çıktığım anda ise arka koltuğumda bir şey doğruldu. Yerimde zıpladım. Dikiz aynasını sabitleyip arka koltuğa baktığımda ilk gördüğüm şey ise kızıl saçlardı.

"Sen de kimsin?"

Tuhaf İspanyol aksanımı umursamadı. Beklemeden elini bana uzattı. Avucunda koca bir tomar para tutuyordu. Kaşlarımı çattım. Arabayı durduracak kadar yavaşladım.

* Hadi! Hadi!

"No hagas preguntas y sigue conduciendo! Saldré del auto en un lugar seguro."*

Açlıktan bayılmak üzereyken karşıma yemek dolu bir salon çıkıyor, ardından saçma bir şekilde araba sahibi oluyorum, şimdi de tuhaf, kızıl bir kadın bana tomarla para uzatıyor. Yüzümü buruşturup camdan dışarı gökyüzüne baktım. *Aramız düzelmeye mi başlıyor yoksa?*

Kadın iç konuşmamı benzer cümlesiyle bozdu. Nefes nefeseydi. Barcelona'da aylarca eski bir öğretmenin evinde kalmıştım. Bu yüzden İspanyolcam çok da kötü sayılmazdı ama bu kızıl, kelimeleri öylesine döndürerek söylüyordu ki yaşadığım mucizelere dil konusundaki ustalık henüz eklenmediği için onu tamamen anladığımdan emin olamadım.

"Aaa... bir dakika... şey... ah tamam. Puede hablar más despacio, por favor?"** dedim cümlenin dilbilgisi doğruluğundan çok da emin olamadan.

Kadın parayla birlikte elini kucağına indirdi. Şaşırmıştı. Dikiz aynasından yüzümü artık daha dikkatli inceleyen ela gözleri kısıldı.

"Türk müsün sen?"

İşte bir mucize daha gerçekleşmişti! Ben onun dilini değil o benimkini konuşuyordu!

"Türkçe biliyor musun?" dedim afallamış şekilde.

Kız önce dudaklarını araladı ama sonra arkasına dönüp kiliseye doğru baktı. Aceleyle yeniden parayı kaldırdı ve bu kez teklif ya da kabul beklemeden tomarı ön koltuğa fırlattı.

"Hadi sür artık!"

İstemsizce gaza bastım.

"Tamam tamam. Bir otostopçuya göre fazla talepkârsın."

Kız sürekli arkamızı kontrol ederken göz ucuyla ona bakmaya çalıştım. Zayıftı. Beyaz elbisesi içinde turuncumsu kızıl saçları dikkat çekiyordu. Yaşı benden büyük olmalıydı. Yüzünde

* Soru sorma ve sürmeye devam et. Güvenli bir yerde arabadan ineceğim.
** Yavaş konuşabilir misin lütfen?

genç kızlarda olmayan, olgun bir kadının kendine güveni yer etmişti. Ela gözlerine yoğun, derin bir makyaj yapmıştı ve oldukça güzel kokuyordu. Aslında biraz fazla güzel kokuyordu. Fazla yoğundu. Kilise yokuşunu neredeyse tamamlamıştık ki parlak kırmızı dudaklarıyla konuştu.

"Meydanın girişindeki son dönemeçte ineceğim ama ne olur ne olmaz, biraz daha hızlanmalısın."

Türkçesi benim İspanyolcamdan daha iyiydi ama olması gerekenden fazla ses vurgusu yapıyordu. Yan koltuğumdaki para tomarına gözüm kaydı. Kaşlarımı çatıp dikiz aynasından kızıla baktım.

"Neden hızlanmalıyım ki? Tam olarak ne olmasından korkuyorsun?"

Sanki düğmeye basmışım gibi bu sorumdan sonra arkamızdan sert virajları dönen kızgın lastik sesleri duyuldu.

"İşte bunun!" deyip koltuğa gömüldü.

Önce anlayamadım ama yan aynalarımda parlak, siyah bir araba gördüğümde istemsizce yutkundum. Bu hayra alamet olamazdı.

"Bunlar da kim?" dedim.

Ayağım gaz pedalına daha kuvvetli bastı. Eğimli yolda hızla ilerlerken rüzgâr arabanın içinde dolaştı. Kırmızı saç telleri savruluyordu. Kız cevap vermedi. Koltuğa yumruklar atıyor, İspanyolca bir şeyler söyleniyordu.

"Hey, sana söylüyorum! Kim bunlar?" diye bağırdım rüzgârı aşıp.

Çenesini sıktı.

"Düğün sahipleri."

Araba giderek arayı kapatıyordu. Fazla sağlam olmayan bu arabayı daha hızlı sürmeye gönlüm razı olmuyordu.

"Neden bizi takip ediyorlar?" diye sordum bu kez. Başını açığa çıkarmaktan korkarak arkadaki manzaraya bakmaya çalışıyordu. "Hey, neden bu külüstürü takip ediyorlar diyorum!"

"Düğünden izinsiz ayrılan birini arıyorlar," diye geveledi.

Arkadaki araba artık içindeki siyah gömlekli adamları seçebileceğim kadar yakındı. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

"Kimi? Kim o sıçtığımın düğününden ayrılan kişi?"

Bakışlarım yan aynalarla dikiz aynası arasında mekik dokurken kızıl saçlarıyla önüne döndü. Karamel rengi gözleri ilk kez aynaya, doğrudan gözlerime baktı.

"Gelin..." dedi gergin bir sesle.

Aynaları bırakıp tüm vücudumla arkama döndüm. Koltuğun üstüne yatıp kendini gizlemeye çalışan kadının beyaz elbisesini gördüğümde panikle tekrar direksiyona yöneldim.

"Lütfen o gelinin sen olmadığını söyle! Lütfen İspanyol düğünlerinde konukların da beyaz giyindiğini ve benim az önce kendi düğününden kaçan gelini arka koltuğumda taşımadığımı söyle!"

Kısa bir sessizlik. Ve ardından kısık bir ses.

"Lo siento..."*

Gökyüzüne bir bakış attım. Bu kadar kolay barışmayacağımızı biliyordum. Dişlerimi sıkarak son kez yan aynalara baktım. Tam o anda güneş arkamızdaki arabanın camından çıkan silaha yansıdı.

"Siktir!"

* Üzgünüm...

4. Bölüm

Anlaşma

Döndüğüm ikinci keskin virajla arka koltuktan yüzüme kızıl saçlar savruldu.

"Gelin! Sen gelinsin! Gelinsin sen!"

Hızımızı artırırken bu gerçeği kabullenmek istemiyordum. Yolu umursamadan gözlerimi kapattım. Açık camlardan içeri dolan hava yüzünden uçuşan saçları, yüzüme vurmaya devam etse de onları yok saydım. O kızıl saçları, arka koltuğumda oturan kızı, arkamdan kovalayan adamları, o adamların ellerindeki silahları... Hepsini yok saydım.

Belki de gözümü yeteri kadar uzun kapatırsam gerçekten yok olurlardı. Fakat bir şeyi görmezden gelmek onu görünmez ya da yok olmuş yapmıyordu. Bunu, Cennet'i içtiğim sayısız andan sonra anlamıştım. Görmezden gelmek yok etmezdi. Biriktirirdi. Büyütürdü. İçine çekerdi. Yok ederdi...

Göğsüme tanıdık bir his yerleşti. Parmaklarım titredi. Gözümü açmak zorunda kaldım. *Fotoğraf makineme ihtiyacım vardı*... Aynaya baktım. Sorunlarım hâlâ tam liste halinde yerli yerinde duruyordu.

"Tamam. Sen o düğündeki gelinsin!"

Gözlerini devirdi.

"¡Mierda!* Daha kaç kere tekrarlaman gerekiyor?"

* Argo, küfür.

Kesinlikle berbat bir misafirdi.

"Bana sesini yükseltme!" Yan koltuğumdaki paraya uzandım. "Al şunu da!" Ona bakmadan tomarı arka koltuğa fırlattım. Kırmızı dudaklarını aralayacakken yan aynama arabadaki silahların görüntüsü yansıdı. Başlayamadığı cümlesini öfkeyle kestim.

"Ayrıca arkamızdaki adamlar neden silahlı?" Kırmızı dudaklar bu kez kararsızlıkla büküldü. Cevap vermedi. Aklıma gelen en uçuk şeyi söyleyiverdim.

"Mafya babasıyla falan mı evleniyordun?"

Sorumla birlikte histerik bir gülüş bırakarak yüzüne baktım. Ama o gülmedi. Neden gülmedi? Neden reddetmedi? *Siktir!*

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Birkaç saç tutamını kulağının arkasına çektiğinde ela gözleri ortaya çıktı.

"No es mafia.* İspanya'da mafya kalmadı zaten. Daha çok kendi bölgelerini yöneten familia** diyebiliriz."

"Bu kulağa mafyaymış gibi geliyor."

"İlla bir isim koymak zorunda mısın?!"

Adamlardan biri başını uzattığı camdan seslendi. Vurgulu, kızgın, ünlem ve tehdit dolu bu sesleniş, kesinlikle bize yapılan son uyarının habercisiydi. Ne yapacağıma karar vermeye çalıştım, ki kesinlikle durmam gerekiyordu. Ama genel olarak yapmam gereken şeyleri yerine getirmekle ünlü biri olmamıştım. En azından eskiden öyleydim. Son birkaç yıldır düzgün biri olmaya söz vermiştim.

Bam! Tek bir kurşun sesi! Lanet olsun, böyle bir ortamda insan nasıl sözünü tutabilirdi ki! Kurşun, havaya mı yoksa bize doğru mu sıkıldı anlayamadım.

"Dios mio!"*** Dayan az kaldı. Sakın yavaşlama. İleride sarmaşık kaplı bir duvar var, onun içine gireceğiz."

Yüzümü buruşturdum. Sanırım dilbilgisi hatası yapmıştı.

"Gireceğiz mi?"

* Mafya değil.
** Aile.
*** Aman Tanrım!

Cevap vermedi. Rüzgârda savrulduğumuz birkaç metre sonrasında bahsi geçen duvar görüş açımıza girdi. Önümüzdeydi, devam eden yolun son kıvrımında gerçekten sarmaşıklardan yeşile boyanmış koca bir duvar vardı. Bildiğimiz duvar. Betondan. Arabayla çarptığında komaya sokacak türden.

"Sanırım bahsettiğin duvar bu. Üzgünüm ama onun arkasında bir şey varmış gibi görünmüyor!"

Tereddüt etmedi. Yerinde doğruldu.

"Vamos!* Sürmeye devam et."

Arkamızdaki siyah arabayla aramızı pek açmış sayılmazdık ama duvar virajın kenarındaydı. Eğer gerçekten bir hokus pokus yapabiliyorsa kör noktada kalabilirdik. Yine de bu kocaman yapı, gerçek bir duvar gibi duruyordu.

"Emin misin?"

"Devam et. Vamos!"

"Peki. 'Duvara' doğru sürmeye devam ediyorum!"

Çarpma anını beklerken gözlerimi kıstım. Bu kez gerçekten göz kapaklarım tüm sorunları yok edecekti. Şüphesiz koca bir duvara çarpmak, içimdeki bütün hisleri paramparça edebilirdi. *Onu bile...*

İyice yaklaştık.

"Orada yol yok!" diye bağırdım.

"¡Ahi esta!"**

"Yok!"

"Var diyorum. Vamos!"

Tamam. Madem ölümüm burada olacaktı, işimizi şansa bırakmamalıydık. Kesin bir kapanış olmalıydı. Ayağımı pedala tüm gücümle bastırdım. Öylesine bağırdım ki sesim rüzgârı delip geçti. Tıpkı külüstürümüzün sarmaşıkları delip geçtiği gibi! Son sürat duvarın içine gömüldük. Öyle hızlıydık ki duvardan sonraki tümseğin üstünden zıplayıp pürüzlü yola sertçe oturduk.

---

* Hadi!
** Var!

Aldığı darbenin keyifsizliğiyle yavaşlayan arabanın içinde istemsizce sırıttım. Elimde değildi. Her kaçış filminde olan o meşhur sahneyi birebir yaşamış bulunuyorduk. Ve arkadaki kızıla itiraf etmeyecek olsam da bu sahne keyifliydi. İçimdeki yaramaz oğlan çocuğunu bastırıp dikiz aynasını düzelterek arka koltuktaki kızıla baktım.

Ukala şekilde, "Dije..."* dediğinde, tepki vermedim. Ölümüme sebep olabilecek bu kadının egosunu tatmin edemezdim. "Sadece gerçek Madridliler bu yolu bilir," diye böbürlendi.

Keyifle saçlarını tek omuzunun üstüne getirdi. Arkama dönüp baktım. Siyah araba görünürde yoktu.

"Madem Madridliler bu yolu biliyor, onlar neden bulamadı? Bana bir hayli Madridli görünmüşlerdi."

Doğrulup ön koltuğa yaklaştı.

"İnsan ihtiyacı olduğunda farklı yollar arar, Chico."** Ayrıca en kestirme yolları kaçanlar bilir. O adamlar hep kovalayan tarafta. Bu yüzden bu yolu bilmezler."

Cevap vermedim. Pürüzlü yolun sarsıntısında bir süre devam ettik. Güneş tepeye doğru tırmanıyordu. Parmaklarım hâlâ seğiriyordu. Çenemi sıktım. Dengemi bir kere kaybedince, içimdeki kara deliğin ensemde beni devirmek için bir boşluk aramaya başladığını biliyordum. Hiddetle eğilip başımı gökyüzüne çevirdim. Bunun sorumlusu oydu!

"Şu işe bak! Bana önce makinemi kaybettiriyorsun, sonra elli kilometre kıçımdan ter akana kadar koşturuyorsun. Tam karnımı doyurdu, altıma araba çekip benim tarafıma geçti diye düşünürken şu yaptığına bak! Mafya lideriyle evlenmesi gereken kızı arabama sokup arkama eli silahlı adamlar koyuyorsun! Oldu olacak o kas torbasının kıçıma sandalye sokmasına da izin ver de tam olsun!" Direksiyonu yumrukladım. "Bana onu kaybettirdin! Onu! Böyle anlaşmamıştık!"

Burnumdan soluyordum.

* Söylemiştim...
** Ufaklık.

"Sen kiminle konuşuyorsun?" dedi arkamdaki kadın.

Dikiz aynasından açık karamelâ gözlere kilitlendim. Hırsımı birinden çıkarmalıydım. Arabada ortaya çıktığından beri ilk kez tam anlamıyla bakıyordum ona. Güzel bir kadındı. Fazla güzel. Bana Chico dediğine göre, pek öyle görünmese de benden büyük olduğuna emin olmuştum. Yüzünde dikkat çeken öyle çok şey vardı ki insan nereye bakacağını şaşırıyordu. Koyu kızıl saçlara parlak gözler, kışkırtıcı kırmızı dudaklara beyaz bir ten ve düzgün bir vücut eşlik ediyordu. Bir erkeği çıldırtacak kadar güzeldi. Şanslıydım ki aklımı yıllar önce başka bir kadın yüzünden kaybetmiştim. Yoksa başım belada olabilirdi. Dur bir dakika! Başım zaten beladaydı! Öyle sesli düşünmüş olmalıyım ki gürültümden rahatsız olmuşçasına kaşlarını çattı. O konuşamadan yine araya girdim.

"Türk müsün sen?" Telaffuzu biraz bozuktu ama yabancı olamayacak kadar da doğruydu. Gözlerini kaçırdı, cevap vermedi. Başıma yeteri kadar dert açmıştı. Makinemi bulmam gerekiyordu.

"Bak kızım, anlayabilesin diye tane tane konuşacağım." Yavaşladım. "Şimdi duracağım ve..."

"No!"

"Evet, duracağım. Hatta öyle bir duracağım ki senin arkadaki arabalardan birine geçmeni bile izleyebilirim."

Şiddetle başını salladı.

"Nunca!"*

"Si si! Böylece sayende altımdaki araba pert olmadan önce makinemi çalan veledi aramaya devam edebilirim."

Kollarını göğsünde topladı.

"Söyleyip durduğun şu makine de neyin nesi?"

O makine benim nefesimdi. Dünyadaki dengemdi ama bunu ona söyleyemezdim. "Çalındı mı?" diye sorduğunda keyifsizce başımla onayladım. "Estupendo!"** Çalındıysa onu bulacağın yeri biliyorum."

---

* *Asla!*
** *Harika!*

"Nasıl bilebilirsin ki?" dedim şüpheyle.

"Yerel halk tüm yankesicileri tanır. Onların çaldıkları tek kişiler los turistas.'"*

Kaşlarımı çatıp kâkülleri altında kalan gözlerine baktım. Tepki vermediğimi görünce devam etti.

"Okey, sana bulabileceğimi ispatlayayım." Tepkimi beklemeden gözlerini kısıp düşündü. "Fotoğraf makinene dikkat çekmeden yaklaşabildiğine göre küçük bir çocuktur. Onu kilometrelerce kovaladığına göre de koşuda iyi olan çocuklardan biri olmalı." Düşünerek ince parmaklarını çenesine vurdu. "Saçları siyah, üstüne Bolt forması giymiş kısa, sıska bir çocuk muydu?"

Şiddetle frene bastım. Ön koltuğa doğru savruldu. Yüzüne çarpan saçlarını geriye attı. Dikiz aynası yerine direkt ona döndüm. Haklıydı. Meydanda benden çalan çocuk Jamaikalı koşucu Usain Bolt'un formasını giyiyordu.

"Sana onu bulurum," dedi. Ela gözleri kararlılıkla bakıyordu.

Şüpheyle gözlerimi kıstım.

"Peki karşılığında benden istediğin ne? Adamları atlattık. Şu an inip kayıplara karışabilirsin. Artık bana ihtiyacın yok. Karşılığında istediğin bir şey olmalı."

İyice yaklaştı. Arada ayna yokken yüzü baya etkileyici görünüyordu.

"Seni makinene götüreceğim Chico ama önce bir yere uğrayıp bana ait olan bir şeyi almam gerek ve bunu hemen yapmalıyım. Düğündeki damat oraya varmadan gitmeliyim."

"Neden?"

"Çünkü tek şansım bu. Düğünden bu yüzden kaçtım. Peşimizdeki adamlar bizi kaybettiğini kabullenip kiliseye geri dönecektir. Onlar damada haber vermeden önce oraya gitmeliyim."

Kararsız kaldım.

"Ne alacaksın?"

Dişlerini sıktı.

"Bana ait bir şey. Bende kalması gereken bir şey."

* Turistler.

Gözlerindeki bir şey beni ürküttü. Ben de makinem için aynı şeyi hissediyordum. Eğer ona yeniden kavuşma şansım bu deli kadının elindeyse bile, bunu değerlendirmeliydim.

Elimi ona uzattım.

"Convenido."*

İnce bir çığlık attı. Elimi sıkmak yerine uzanıp koltuğun izin verdiği kadar bana sarıldı. Ufak bir hamleyle ince kollarını kendimden uzaklaştırdım ve önüme dönüp arabayı yeniden çalıştırdım.

"Adın ne senin?"

"Yasmin. ¿Tu?"**

Cevap vermeden önce kısa bir an durdum.

"Romeo."

Dudak büktü.

"Bir Türk'e göre alışılmadık bir isim."

"Seninki de," dedim imalı bir şekilde.

Dudağı yana kaydı ama herhangi bir onay vermedi.

---

* Anlaştık.
** Senin?

5. Bölüm

Rosa

Deli bir kadının şoförlüğünü yaptığıma inanamıyordum. Evet, yaptığım tam anlamıyla buydu. O güzeldi ama deliydi. Güzelliğin her şeyi örttüğünü düşünenler, henüz üstü örtülenlerin altında en beterlerinin saklanabileceğini fark etmemişlerdir.

Yaklaşık on bir dakikadır içerideydi. Arabayı, koca bir malikânenin bahçe duvarının dibine park ettirmiş ve devasa demir kapıdan içeri girmişti. O içeri girerken kapıda bekleyen ince ceket içine siyah atlet giymiş kaslı tipler şaşırmış ama ona engel olmamışlardı. Sanırım onu tanıyorlardı. Daha da tuhafı, müdahale etmek bir yana, ona dokunmak zorunda kalma ihtimalinden bile ürküyorlardı. Onun beyaz elbisesiyle birlikte, kızıl saçlarını savurup topuklularıyla yeri döverek eve girişini izledikten –belki de iki yana cömertçe sallanan kalçasını birazcık da olsa seyretme şansını bulduktan– sonra telefonlarına sarılmışlardı. Kulaklarındaki sesin sahibi göremeyecek olsa bile panikle evi işaret ederek bir şeyler anlatıyorlardı.

Kâhin değildim ama bunun gitmemiz için bir işaret olduğunu anlayabiliyordum. Dayanamayıp kornaya bastım. Boğuk, güçsüz bir ses çıktı. Külüstürüm bile olacaklardan ürkmüştü.

Kapıdaki adamlar ne yapacaklarını bilmez halde, bir eve bir bana bir de birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda içlerinden biri,

belindeki bir şeye uzanır gibi oldu. Yeniden koşmaya bastım. Bu kez benim kadar külüstürün sesi de endişeyle yankılandı. Sıçtığımın malikânesinden çıkması gerekiyordu!

Hem içeriden ne alacaktı ki? Evleneceği adamı kilisede bırakmışken olay mahalline dönecek kadar önemli ne alacak olabilirdi? Mücevher? Marka ayakkabı? Çanta? Kürk? Listeyi bitiremeden ileride göründü. Aldığı şeyi kucağında tutuyordu. Az önce saydıklarımdan herhangi biri olması için neler verirdim. Fakat değildi. Kucağında ufak bir çocuk tutuyordu. Çocuk! *Siktir!*

Koşar adım bana yaklaşırken kız çocuğu sallanarak kadının kucağında sabit durmaya çalışıyordu. Kapıdaki adamların ve benim şaşkın bakışlarıma aldırmadan arabamın kapısı açıldı. Kızı içeri soktu, kendi de hemen ardından arabanın içine sığındı ve daha arka koltuğa oturduğu an emretti.

"Vamos!"

"Hey hey! Önce açıkla!"

"Neyi?"

Elimi kolunun altına sokulan şeye çevirdim.

"Bunu! Bu... Bu benim beklediğim şey değil, tamam mı? Sen de her kızgın kadın gibi elmas, pırlanta, çanta, ne bileyim ayakkabı falan kaçıramaz mıydın?"

Acelesini bastıran bir sakinlikle küçük kızı koltuğa sabitledi. Yanındaki kadın gibi kızıl ama küt saçları olan küçük kız, kadına hiç de benzemeyen iri mavi gözlerini bana dikti. O bana bakınca ağzıma dolan küfürleri yuttum.

"Zaten bir gelin kaçırdım, bir de çocuk kaçıramam!" dedim sertçe.

Bu arada kapıdaki adamlar bize doğru hareketlenmeye başlamıştı. En arkadaki en kızgın olandı. Şaşkınlığını üzerinden atıp durumu kontrol altına alma dürtüsüyle arabaya yaklaşıyordu. Yasmin aceleyle arka kapıyı kapatarak küçük kızı kendine çekti.

"VAMOS!"

Dişlerimi sıktım.

"Bana parmağını sallayıp VAMOS deyip duramazsın! Bilgin olsun diye söylüyorum, ben düşman aile çocuklarının hikâyelerine bayılırım. Ancak böylesine değil! Kıçımı tehlikeye atacak aile meselelerine karışamam! Anladın mı beni?"

Dikkatim bir anlığına kadının öfkeli yüzünün altındaki bedene kaydı. Küçük kız yüzüme bakıyordu. Ama nasıl bakmak... Bakışları dosdoğru gözlerimdeydi. Gözlerimde bir şey arıyordu. Rahatsız oldum ama yüzümü çeviremedim. Hipnotize olmuşçasına yuvarlak gözlerine bakmayı sürdürdüm. Bir an olsun o iri mavi gözlerini kırpsa sağlıklı düşünebilirdim. Gözlerinin maviliği fazla koyuydu. Lacivert gibiydi. Lacivert. *Onun gözleri gibi... Siktir!* Parmaklarım titrediği an panikle önüme döndüm, yutkundum, direksiyona yumruk attım. *SİKTİR.*

Açık camımdan içeri, "Senyora Yasmin!" kelimesi çalınırken külüstürümün tekeri çığlık atarak etrafa tozunu savurdu. Adam silahını belinden çıkarırken biz görüş açısından uzaklaşıyorduk. Arka koltuğa bakış attım. *Sıçtığımın arabasıyla ne yapıyordum ben?!*

Uzun sayılabilecek bir süre boyunca bastırdığım küfürlerimle arabayı sürdüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sürekli yan aynalardan arkamı kontrol ediyordum çünkü içgüdüsel olarak o siyah arabaları bir daha göreceğimi hissediyordum. Bir noktada bu gerçekleşti de. Şehir merkezine birkaç yüz metre kalmışken parlak siyah arabalardan biri arkamızda belirdi.

"Seninkiler geldi Senyooora," dedim abartı bir vurguyla. Cevap vermedi. Kibirle yüzünü buruşturdu. "İçinden geçebileceğimiz başka bir duvar var mı yoksa bu sıçtığımın arabasında ölecek miyiz?" diye üsteledim.

Kadın düşünüyordu. Bundan sonrasını planlamadığı açıktı. Belki de bu aşamaya geçebileceğini düşünmemişti. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı. O kırmızı dudaklarını kemirirken arkamızdakiler açığı kapatıyordu.

"Meydana doğru sür!" dedi aklına bir şey gelmiş gibi.

"Saçmalama, orası polis kaynıyor. Dakikalar önce başkasının çocuğunu kaçırmışken polislerin ayağına gidemem. Arkamızda-

kileri atlatıp sizi indireceğim ve bir daha görüşmemek üzere ayrılacağız."

Kadın, küçük kızı kollarına bastırdı.

"Başkasının kızını değil, kendi kızımı aldım."

Gözlerimi devirdim.

"Görünen o ki babası bu durumu anlayışla karşılamıyor."

"No! O benim babam değil!"

Küçük kızın tiz sesi tüm arabayı doldurdu. Sesiyle birlikte kaçındığım mavi gözlere baktım dikiz aynasından. Doğrulmuştu. Annesinin kollarından sıyrılmış, kendinden emin bir şekilde bana bakıyordu. Bakışları sevimli ama korkusuzdu. Görünen o ki göz rengini değil ama cesaretini annesinden almıştı. O bakışlara birkaç saniyeden fazla temas edince yutkunmak zorunda kaldım. Böylesine tanıdık hissettirmemesi gerekiyordu. Bu kez bakışlarımı kaçırmayı başardım.

Bize en yakın olan meydanı düşündüm. Madrid meydanlarıyla ünlüydü. Neredeyse tüm yollar bir başka meydana çıkardı. Bu yüzden seçim yapmak yerine seçimi içgüdülerime bıraktım. Birkaç dakika içinde şeridimizdeki araba sayısı çoğaldı. Artık art arda sıralanmış sakince giden arabalardan biriydik. Peşimizdekilerle aramıza sayısız masum araba girmesi iyi bir şeydi ama artık oldukça yavaştık. Sol Meydanı'na çıkmadan önce küçük taş bir köprüyü anımsatan ufak bir viyadüğe girecekken Yasmin bağırdı.

"Gira a la izquierda!"*

Ürktüm. Direksiyonu panikle işaret edilen yöne kırdım. Son anda külüstürü gösterdiği yola atabildim. Viyadüğün altında kalan yola iniyorduk. Aslında buraya yol demek de doğru sayılmazdı. Taştan bacaların altında kalan ufak bir alandı. Kızıl yeniden emretti.

"Tamam. Stop!"

Sert bir frenle durdum. Başımı az önce saptığımız yola çevirince siyah arabanın sandığım kadar uzağımızda olmadığını tahmin etmek zor değildi. Şanslıysak cadde üzerindeki arabalar

* Sola dön!

bizi bir süre gizlerdi fakat birkaç dakika içinde yeniden görüş açılarına gireceğimize emindim.

Bütün bedenimle arka koltuğa döndüm. Kızıl kıpırdamadığı halde, aklında dönen şeyler her neyse onu nefes nefese bırakmıştı. Önce yanı başında merakla ona bakan kızına mesafeli ama anlamlı bir bakış attı, ardından onu kollarından ayırıp hızla bana döndü.

"Okey, ahora deberías escucharme atentamente!"*

Küçük kız alışılmış bir itaatle başını salladı. Ben de şüpheyle kadının yüzüne baktım.

"Kızımı alıp gideceksin, Romeo!" diye buyurdu.

"Ne?"

Kaşlarım alnıma yapıştı ama o umursamadan kızın sırtındaki çantayı sıyırıp bana uzattı.

"Kızımı alıp git!" Dudaklarımı aralayacak gibi olunca eliyle beni susturdu. "Siesta saatine kadar ortalarda görünmeyin. Ortalık durulunca meydandaki Suerte isimli mekânın kapısını açıp içeri girin. Soran olursa Miguel'in arkadaşıyım diyeceksin."

Yine konuşacak gibi oldum ancak yine susturuldum. Hatta bu kez havada sahipsiz bıraktığım çantayı da göğsüme doğru bastırdı.

"Ben sizi bulacağım. Onların dikkatini dağıtacağım ve gelip sizi orada bulacağım." Arabaya bindiğinden beri ilk kez kibirden uzak, merhamet dilenen gözlerle baktı.

"Bu senden son ricam, Romeo. Prometo..."**

Duraksamam bile aptallıktı. Ona yeteri kadar yardım etmiştim. Hatta fazlasını bile yapmıştım. Benden tek bir şey daha istemeye hakkı yoktu. Onların sorunları beni ilgilendirmezdi. Benim kendi sorunlarım vardı. Çenemi havaya kaldırdım. Tam haklı itirazlarımı sıralayacaktım ki kararlı sesi kesti sözümü.

"Bunu yaptığında sana makineni vereceğim."

Doğruca gözlerine baktım. Ela rengin içinde yalana yakın bir ışıltı aradım ama yoktu. Göğsüme yasladığı çantaya elimi

* Şimdi dikkatlice beni dinlemelisiniz!
** Söz veriyorum...

uzattığımda yanı başındaki kız kıpırdandı. Yaptığımın aptallık olduğunu biliyordum fakat *ona* ulaşmalıydım.

Hızlı hareketlerle ufak pembe çantayla birlikte kendiminki de alıp arabadan indim. Yasmin kızına baktı.

"Estás listo?"*

Kız kendinden emin bir şekilde başını salladı. Bu sahneyi daha önce yaşadıkları hissine kapıldım. Duygusallıktan uzak bir provaymış gibi kızına kapıyı açtı. Arabanın arka kapısından küçük kız küt saçlarını sallayarak inerken Yasmin oturduğu yerden ön koltuğa, direksiyonun başına geçmişti bile. Gaz pedalına dokununca vedalaşamadığım külüstürüm hırladı ve ben de aceleyle açık cama uzanıp onu durdurdum.

"Dur bir dakika! Miguel de kim?"

Kızıl, gözlerini devirdi.

"Götünü kurtaracak kişi," dedi. Minnet dolu yüzü çabucak kaba bakışlarıyla yer değiştirmişti.

"Mama!" diye uyardı küçük kız annesini. Anlaşılan küçüğün Türkçesi küfrü ayırt edecek kadar iyiydi.

Küçük kız bacaklarımın yanında durduğunda Yasmin yapmacık bir nezaketle bana baktı yeniden.

"O Türk poponu kurtarmak istiyorsan Miguel'in yanına git ve beni bekle Romeo."

Cevap vermemi beklemeden ana yola baktı ve saklanmamızı işaret edip hızlı bir kalkışla hareketlendi. Küçük kızı yanıma çekip yakınımızdaki taş duvara sindim. Külüstürümün görüş mesafemizden çıkmasını bekledim. Hakkım olmasa da arabanın arkasından bakarken kendimi kötü hissettim. Başka şartlarda iyi bir yol arkadaşı olabilirdi. Çantamı sırtıma geçirerek küçük kızın eline sarıldım ve koşmaya başladık. Bulunduğumuz alan fazla korunaksız bir yerdi, siyah arabalardan biri buralarda dolaşıyor olabilirdi. Kızılın aldatmacasının işe yaraması için saklanmamız gerekiyordu.

Dar sokaklara attık kendimizi. Koşar adım yürüyordum. Kızı da peşimden sürüklüyordum. Henüz Sol Meydanı'na

* Hazır mısın?

çıkmamıştık ama kısa sürede meydanlara sürüklenen insan kalabalığının arasına karışabilmiştik. Parmaklarımın arasındaki minik eli çekiştirirken fazla uzun adımlar atamıyordum. Henüz yüz metre kadar yol alabilmişken yüzümü avucumdaki kıza çevirdim ve anında durdum. Bacaklarıma çarparak o da durdu.

Kız nefes nefeseydi. Olması gerekenden daha bitkin ve solgundu. *Ters giden bir şey vardı...*

Yanına çöktüm. Dudakları morarmıştı. Yüzümü tenine daha da yaklaştırdım. Kulağıma çalınan soluğu hırıltılıydı. Kaşlarımı çattım.

"Hasta mısın sen?"

Bitkin halde başını salladı. Turuncuya çalan saç telleri yüzüne yapışmıştı. Elimi alnına koydum. Buz gibiydi. Soğuk terle kaplanmıştı. İçgüdüme uydum ve uzanıp kızın göğüs kafesine avucumu yaslayarak gözlerimi kapattım. Avucuma vuran ritmi dinledikten sonra gözlerimi açtım ve elimi geri çektim.

"Sorun kalbinde..."

Kız kısa bir tereddüt yaşasa da yine başını salladı. Yutkunuyordu. Kurumuş dudakları hâlâ mor renkteydi. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bunu ilk kez yapmadığı belli oluyordu. Vücudunun aksine ruhu sakindi. Alışıktı... Yorgun gözleri bana baktı. *Yorgun lacivert gözleri...* Başka bir renk olmasını dilerdim. Düşünmeden küçük kızı kucağıma aldım. İtiraz edemeyecek kadar bitkin boynunu dik tutmaya çalışsa da pes edip başını omzuma bıraktı.

Artık koşmuyordum ama temkinli ve hızlı adımlarla meydanın en kalabalık noktalarında yürümeye özen gösteriyordum. Kızın hızlı nefesi ensemdeyken düzgün düşünemiyordum. Gözümün önünde seneler önceki halim belirip kayboluyordu. Bu küçük kız çocuğu gibi ataklarımı savurmaya çalıştığım, etrafımda yardım edecek birini arayıp bulamadığım, annemin odasında karanlıkta oturup kendimi ağlamaya zorladığım anlar peş peşe düşüyordu önüme...

Nefesim hızlandı. Görüşüm buğulandı. Sanki o zavallı, yalnız küçük Emir etrafımdaki kalabalık arasında dolaşıyordu da ben de onu kovalamaya çalışıyordum.

Karanlık odasında avazı çıktığı kadar bağıran küçük Emir bir belirip bir yok oluyordu. Göğsüm sıkışmaya başladı. Kendimi öksürmeye zorladım. Yeniden, kovaladığım o küçük, zavallı Emir'e dönüşüyordum. O Emir'in yaşadıklarını hâlâ anımsıyordum. Sessizliğin zorbalığı, kalabalığın gürültüsünden daha boğucu oluyordu o anlarda. Bu yüzden içindeki sesleri bastırabileceği bir gürültünün içine atıyordu kendini. Eğer ses bulamıyorsa kendi bağırıyordu. Onu içine çekmeye çalışan sessizlikten kaçmak için avazı çıktığı kadar bağırıyordu...

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Sesler karışıyordu. Dizlerim titriyordu. Durdum. Kızı yere indirip yüzüne baktım. Etrafımda koşturan zavallı küçük Emir'den daha iyi durumdaydı. Dudakları eski sağlıklı pembe rengine dönmüştü. Ancak gözleri... Gözleri hâlâ benim için tehlikeliydi. Hâlâ aynı renkti. Onun gözlerinin renginde... Ona ihtiyacım vardı. *Ona...*

Göğsüme çarpan kalp atışımla gözlerimi yumdum. Kahretsin, daha fazla bastıramayacaktım... Panikle yürümeye başladım. Küçük kızın arkamda kaldığını anımsayınca dönüp parmaklarına sarıldım yeniden. Onu yine koşturamazdım. O yüzden önüme gelen ilk kapıyı ittirip içeri girdim.

Oyma çerçeve, sandalye satan eski bir mağazaydı. İçeride fazla insan yoktu. Dikkat çekmeyecek herhangi bir duvara doğru yürüdüm ve kolonlardan birinin önünde durdum. Kızın elini bıraktıktan sonra sırtımı duvara yaslayarak yere çöktüm. Dizlerimi kendime çektim. Göğüs kafesim sıkıştı. Buna artık alışmış olduğumu her düşündüğümde bir sonraki atak daha zorlayıcı oluyordu. Rutinimi tekrarlamaya başladım.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Elimi beklemeden göğsümün sol tarafına bastırdım. Kalbimin üstüne. Onun adının yazdığı yere... Avuç içimi tenime bastırırken göz kapaklarım baskıdan acıyordu. Nefes nefese sayıklarcasına fısıldamaya başladım.

"Ah, parçalan yüreğim!
Ey her şeyini elden çıkaran zavallım,
Parçalan hemen!
Hadi gözlerim, zindana!
Bundan böyle bakmak yok özgürlüğe!
Ey aşağılık topraktan doğan vücut,
Toprağa dön yeniden, harekete son ver hemen;
Romeo'yla ağır bir tabuta gir sen!"

Gözlerimi her zaman yaptığım gibi zihnimde ondan kalanlarla doldurdum. *Göz bebeklerindeki ışıltı, gülüşü, ders çalışırken kitabın üstüne düşen saçlarını kulağının arkasına alması, yemeği bitince ellerini birbirine vurması, başımda beklerken uykuya yenilmesi, rüya görürken dudaklarının kıvrılması...* Zihnimde kalanlar azalıyordu. Zihnim bana ihanet etmeye meyilliydi. Kalp atışlarım yavaşlıyordu, sakinleşiyordum ama bundan sonraki atağı atlatamayacağımı daha şimdiden hissedebiliyordum. Lacivert gözleri hafızamdaki belirginliğini yitiriyordu. Allah'ın belası makinemi bulmalıydım!

"Tanrıyla mı konuşuyorsun?"

Yanımdaki varlığını çoktan unutmuştum. Başımı geriye yasladım. Duvarın serinliği dokundu enseme. Göz kapaklarımı gevşetip hafifçe araladım.

"Hayır."

"Allah'la mı konuşuyorsun?" İstemsizce dudağım inceldi. Ona bakarken başımı iki yana salladım. "Öyleyse kiminle konuşuyorsun?" dedi yetinmeyerek.

Sıkı bir nefes bıraktım.

"Juliet'le."

Ufaklık, kaşlarını buruşturdu.

"Juliet de kim?"

Kalbim avucumun içindeki isme sakince vuruyordu.

"Juliet... Juliet her şey..." dedim mırıldanırcasına.

Dingin sessizliğe sadece birkaç saniye dayanabildi.

"Ben de bazen babamla konuşurum."

Başımı ona çevirdim yeniden.

"Baban nerede ki?"

Zayıf omuzlarını salladı.

"Öldü." Ben tepki veremeden o devam etti. "Juliet de mi öldü?"

Başımı eğdim. Avucumu göğsümden çektim. Son bir nefes alarak üstümdeki görünmez tozları silkeledim. Ayağa kalkarken yürümek için yeniden küçük parmaklarını tuttum.

"Hadi gidelim," dediğimde, sorusuna cevap veremediğimi fark etmemiş gibi yaptı.

Mağazadan çıkmadan önce satıcı bize seslendi. Tuhaf bir izlenim bırakmış olmalıydık. Tam ağzımı açıp İspanyolca bir şeyler saçmalayacaktım ki küçük kız benden önce davrandı.

"Que tengas un buen día, señor."* dedi adamın beklentiye girmesine müsaade etmeyecek bir sesle.

İstemsizce gülümsedim. Boyundan ve yaşından daha olgun olduğu belli oluyordu. Mağazanın çıkışında yeniden kalabalığa karışmaya başlamadan hemen önce turuncuya çalan kızıl saçlarını geriye attığında ona döndüm.

"Adın ne senin, küçük şey?"

Cevap vermeden önce annesine benzettiğim bir tavırla gözlerini devirdi. Ardından bir diplomata yakışan sesiyle şakıdı.

"Rosa."

Gülümsedim.

"Mucho gusto,"** Rosa. Benim adım da Romeo."

Saklamaya çalıştığı gülüşü, dişlerinin parlamasıyla onu ele vermişti bile.

---

* İyi günler, efendim.

** Tanıştığıma memnun oldum.

6. Bölüm

Şans

Sakinleştikten sonra daha sağlıklı düşünmeye ve daha iyi görmeye başladım. İçindeki seslerden kurtulan beynim, kendimi içine soktuğum durum yüzünden bana sayısız küfür etmeye kaldığı yerden devam ediyordu. Haklıydı da... Ayağıma dolanmış küçük bir kızla ne halt etmeye kendimi tehlikeye atıyordum ki?

"Ve Senyor, söylediğim sebeplerden dolayı bu kocayemiş ağacının meyvesine uzanan bronz ayı heykeli şehir için çok önemlidir. Ayrıca..."

Yüzümü buruşturdum. Yeniden Sol Meydanı'ndaydık. Siesta saatine kadar dikkat çekmeden oyalanmamız söylenmişti. Birilerine çarpacak kadar kalabalık yerde de durmuyorduk, göze çarpacak kadar sakin köşelerde de beklemiyorduk. İkisinin arasında güvenli bir çember oluşturmuştuk kendimize. Ve artık elimi tutmayan küçük kız, bacağımın dibinde bir öğretmen edasıyla yarı Türkçe yarı İspanyolca soluksuz cümleleriyle bir şeyler anlatıyordu. Sözünü kestim.

"Ne anlatıp duruyorsun sen böyle?"

Gözünü devirmemek için kendini zor tutarken çenesini sıkıp küt saçlarını savurdu. Sonra da ağzının içinde bir şeyler gevelemeye başladı. Onu duyabilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım.

"Şüphe çekmemek için sana rehberlik yapıyorum," dedi otoriter bir sesle. Küçümseyen bir bakış attım minik yüzüne. Görüş açımızdaki ayı heykeline yakın sayılırdık. Birkaç adım yakınımızda biri durunca küçük kız panikle lafa girişti.

"Dios mio!* Bunu söylemeyi nasıl unuturum? Senyor, şurada gördüğünüz saat kulesinin önünde yılbaşı gecesi toplanılıp üzüm yenir."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Göz ucuyla yanındaki adamı izleyip öyle profesyonel rol kesiyordu ki yaşını umursamayıp onu rehber olarak işe alabilirlerdi. İtiraf etmekten hoşlanmasam da bu küçük kız beni eğlendiriyordu. Boğazımı temizledim.

"Peki neden burada üzüm yerler Senyora Rosa?"

Güzel bir gösteri yapabilmen için yanında iyi bir yardımcı olmalıdır. Oyununa eşlik etmemden memnun bir şekilde gülümsedikten sonra yeniden şakıdı.

"Por suerte..."**

Yanımızdaki adam uzaklaşınca birkaç adım geriye yürüdük. Sırtımdaki çantamın kayışını çekiştirdim.

"Şans ha... Tam da ihtiyacımız olan şey değil mi küçük hanım?"

Bu kez o çantasını omzunda sabitleştirdi.

"Biraz daha az dikkat çekiyor olsan şansa ihtiyacımız olmazdı, Senyor."

Sırtımızı, meydanı çevreleyen binalardan birine yasladık. Kaşlarımı çatıp bilmiş yüzüne döndüm.

"Neyim dikkat çekiyormuş benim?"

Minik parmağıyla üstümü işaret etti.

"Farkında değil misin, bir gezgin gibi görünüyorsun."

Kesinlikle kendini olduğundan büyük zannediyordu. Tamam kabul, üstümdeki bol cepli yeşil pantolonum, salaş beyaz tişörtümle ve biraz fazla uzamış kirli sakallarımla bir gezgin gibi

* Aman Tanrım!
** Şans için...

görünüyor olabilirdim ama pekâlâ hâlâ giderim vardı. Bunu arada bana kur yapan kadınlardan anlayabiliyordum. Kısacası yüz buruşturulacak halde değildim. Yere çöküp onun göz hizasına indim.

"Çünkü ben bir gezginim küçük hanım. Ve bilgin olsun, asıl rehbercilik oynayarak dikkat çeken sensin. Çünkü hiçbir gezgin bacak kadar bir kızın ona rehberlik etmesine izin vermez."

Yüzü düştü, morali bozuldu. Bunu görünce kendimi kötü hissettim. Uzanıp kızıl saçlarından birkaç tutamı geriye attım. Pembe teni, hüzünlü yuvarlak gözleri ortaya çıktı. Saatler önceki hastalıklı halinden eser yoktu.

"Üzülme Rosa, büyüyünce iyi bir rehber olabilirsin. Bu konuda yeteneklisin. Immm nasıl diyorlar..." Parmak uçlarımı hafifçe çeneme dokundurdum. "Eres İncreíble!"*

Bir İspanyol'a yakışır bir vurguyla elimi salladığımda başını kaldırıp bana baktı ve dişlerini göstererek gülümsedi. Ön iki dişi olması gerekenden daha iriydi. Bu onu daha sevimli gösteriyordu. O gülümsediğinde koyu mavi gözleri de onunla birlikte gülümsedi. Lacivert gözler ışıldadı ve benim midem ağrıdı. Yerden kalkarak çantamın koluna asıldım.

"Şans demişken artık şu annenin bahsettiği mekâna doğru yürümeye başlayalım, fazla zaman kalmadı. Birazdan sokaklar tenhalaşmaya başlar."

Uslu bir itaatle başını salladı. Bu kez yaşına yakışır şekilde avucuma sokuldu parmakları. İstemsizce gülümsediğimi birkaç adım attıktan sonra fark ettim.

Meydandan uzaklaştıkça önündeki sandalyeleri ters çevrilmiş, kapıları kapanmış dükkân sayısı çoğaldı. Rosa'nın da yardımıyla girmemiz gereken mekânı bulduk. O da en az diğerleri kadar Siesta uykusuna dalmış gibi görünüyordu. Kapıyı ittirirken kilitli olacağını düşünüyordum ama değildi. Ahşap kapı geriye doğru gıcırtıyla açılırken kapının üstündeki minik çan zararsız bir gürültü çıkardı. Başımı içeri uzattım. Loştu. Uykuda oldukla-

* İnanılmazsın! / Etkileyicisin!

rını hissettirmek için pencerelerin perdelerini çekmişlerdi. Aralardan sızan gün ışığı, etrafta uçuşan tozların ardında olanları saklıyordu. Rosa'yı da yanıma çekip içeri doğru bir adım attım. Kapı arkamızdan kapandığı an biri seslendi.

"Estamos cerrados!"* Sesin sahibi ortaya çıkmadı ve birkaç saniye durdu. Sanırım açılan kapıdan girenlerin bu kez dışarı çıkmasını bekledi ama biz hareket etmeyince gelen sesi, bu kez öncekine göre daha vurguluydu. "Hora de la siesta!"**

Biz yine hareket etmedik. Rosa gözlerime baktı. Loş ışıkta bile gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Sesin sahibi sonunda ilerideki bir kapıdan başını uzattı. Gözleri doğruca beni buldu. Dilini bilmediğimi düşünmüş olacaktı ki bıkkın bir sesle söylendi.

"Siesta time, amigo!"

Sanırım, İngilizcesinin berbat olduğunu ve üstelememi istediğini tek kelimeyle hissettirmeye çalışmıştı.

"Miguel'in arkadaşıyız," dedim hâlâ pişmekte olan İspanyolcamla.

Gözlerini devirdi. Söylenerek bize doğru yürüdü. Barın arkasına geçip ankesörlü telefonla birini aradı. Birkaç kelime geveleyip hırsla kapattı. Geldiği yöne gitmek yerine barın arkasında kaldı. Kendine bir içki doldurdu, uzanıp kumandayı aldı ve duvara asılı olduğunu ekranı açıldığında fark ettiğim televizyonda futbol kanalını izlemeye koyuldu.

Bir süre ayakta bekledikten sonra ona olabildiğince uzak masalardan birine geçip oturduk. Ben çantamı sırtımdan sıyırdığımda, Rosa da yanındaki sandalyeye kendi çantasını bıraktı. Acıkmış olabileceğini tahmin ediyordum ama bir de başıma kalmış veledin beslenme saatiyle uğraşmak istemiyordum.

Sessizlik yeminimizi bozmamız uzun sürmedi. Rosa artık saçlarını savurup şarkı mırıldanarak masadaki tuzluklarla oynamaya başlamıştı. Onun lacivert gözlerine bakmak eskisi kadar zor gel-

* Kapalıyız!
** Siesta saati!

miyordu artık. Zaten kriz sonraları aynı anda hem yenilmiş hem de güçlü hissederdim. Şimdi de durum farklı değildi. Makinemi bulmaya mecbur olduğumu anlayacak kadar yenik ama bir çocuğun gözlerinden kaçmayacak kadar cesur hissediyordum.

"Söyle bakalım. Türkçeyi bu kadar iyi nereden öğrendin?"

Konuşturduğu tuzlukların lafını kesmiştim. Durdu, bana bakıp omuz silkti.

"Annemden," dedi bariz bir şeyi açıklarcasına.

"Peki, annen nereden öğrendi?"

Tuzluğu masaya indirdi. Kısa bir an düşündü.

"Sanırım o da kendi anne ve babasından öğrenmiş olmalı." Durdu. "Türkiye'de Türkçe konuşmuyorlar mı?"

Emin olmak istedim.

"Yani annen ve baban Türk?"

Yine omuz silkti. "Sadece annem."

Babasının ölmüş olduğunu bilmek, ailesinin diğer yarısı hakkında soru sormamı engelledi. Kaybettiği insan hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyordum. Küçük bir kız olsan da kazık kadar herif olsan da fark etmezdi. Kaybettikleri hakkında geride kalmış bir çocukla konuşmak kolay değildi. Daha az can sıkıcı şeyler sormaya karar verdim.

"Ne zamandır hastasın?"

Dudağını büktü. "Bilmiyorum. Kendimi sağlıklıyken hiç hatırlamıyorum."

"Kaç yaşındasın ki sen?"

"Siete.*"

"Daha ufak görünüyorsun."

"Erken doğmuşum, yavaş gelişmişim," derken sesi daha şimdiden bir ergen kız sitemiyle doluydu.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Gelişimi konusunda haklıydı, görünüşe göre karakteri hızlı gelişse de bedeni yaşından daha geride kalmıştı. Bunun sebebinin kalbi olduğunu düşünmeden edemedim.

* 7 / Yedi.

"Sana yiyecek bir şeyler söylememi ister misin? Ya da ilaç falan içmen gerekiyor mu?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Gracias."* Kolundaki pembe dijital saate bir bakış attı. "Henüz ilaç içmeme iki saat var." O yaşından büyük, bilmiş bakış yine yüzüne yerleşmişti. "Ayrıca güvenmediğim kişilerin elinden bir şey yiyemem."

Tuzluğun yanındaki peçetelerden birini alıp sakin bir edayla masaya serdi. Çantasına uzanıp fermuarını açtı ve şeffaf, ufak bir paket çıkardı. İçinde daire şekline yakın biçimsiz, çoğu kırılmış kurabiye görünüyordu. Paketin klipsini açıp içinden bir kurabiye aldı ve klipsi yeniden kapattı. Alışılmış bir rutini tekrarlıyordu. Kırık kurabiyesini peçetenin üstünde yemeye başlarken bakışlarımla onu dürttüm.

"İçecek bir şey istemediğine emin misin?"

Dönüp televizyona bakan huysuza kısa bir bakış attı. Lacivert gözleri bana döndüğünde ukala başını salladı.

"Estoy seguro."**

Anlaşılan bardaki adam da güven testinden geçememişti. Onunla aynı kefeye koyulmak canımı sıktı.

"Bueno..."*** dedim, bu kez omuzlarını silken bendim. Küçük bir kızı şımartamazdım. Ne kadar sevimli olursa olsun...

Kurabiyeden henüz birkaç ısırık almışken iki elini birbirine vurup silkeledi. Nefesimi tuttum. *Onun* yansıması aniden anılarımda canlandı. Karşımda beliren görüntüsüne uzanıp dokunma hissini bastırdım ve hızla gözlerimi yumup başımı eğdim. Çenemi sıktım. Atakların arası bu kadar sık olmazdı. Savuşturabilirdim. Sağ bacağımı şiddetle sallarken mekânın kapısı açıldı.

Öğlen güneşi, sıcağıyla birlikte içeri süzüldü. Açılan kapının dokunduğu küçük çanın sesi doldurdu loş barı. İçeriye kısa boylu, ufak tefek bir adam girdi. Beklemeden dosdoğru barın ar-

* Teşekkür ederim.
** Eminim.
*** İyi o zaman...

kasındaki adamın yanına gittiği an huysuz herif homurdanmaya başladı. Adam önce belirgin vurgularla söylendi, ardından bizi işaret etti. Ufak tefek adam panikle döndü, gözleri doğruca kurabiyesini ısıran Rosa'yı buldu. Önce kısa bir an nefesini dışarı bıraktı, ardından beni fark edip kaşlarını kaldırdı. Beni beklemiyordu. Çok yüksek ihtimalle çekici kızılı görmeyi bekliyordu. Yanımıza ulaşmak üzereyken Rosa onu fark etti. Yaşına uygun bir hareketle sandalyesinden atladı ve koşup gelen adama sarıldı.

"Hola* Miguel," diye şakıdı. Sebepsizce yerimde kıpırdandım.

"Hola Rosalita."

Kız kucağına hopladı. Adamın gülümsemesinin altındaki endişeyi hissedebiliyordum. Kucağındaki kıza hissettirmek istemese de gözleri boş masalarda dolaştı. Temiz, yumuşak yüz çizgilerine sahipti, siyah gözlerine çekingen bakışları eşlik ediyordu. Sıradan bir kot üstüne kısa kollu, beyaz bir gömlek giymişti. Madrid sıcağına aldırmadan koşarak gelmiş olsa gerek, alnı ve koltuk altları terlemişti.

"Donde está tu madre Rosa?"**

Adam yüzündeki endişeyi kızın okumasına izin verdi. Küçük kız kucaktan yere indiğinde yine ona birkaç beden büyük gelen yaşına geri dönmüştü. Cevap olarak sadece bana baktı. Adam izin istemeden karşımdaki sandalyeye oturdu. Merakla beni inceleyerek yüzümdeki ifadeyi tarttı. Ardından sordu.

"Puedes hablar español?"***

Elim enseme gitti.

"No tan bien... Así así."****

Tam bunu söylemiştim ki barın arkasındaki huysuz, içki bardağını indirip yüksek sesle İspanyolca bir şeyler söylendi. Cümlenin anlamını çıkardığına emin olamadan Rosa kulağıma eğildi ve fısıldamaya başladı.

* Merhaba.
** Annen nerede Rosa?
*** İspanyolca konuşabiliyor musun?
**** Çok iyi değil... Şöyle böyle / Eh işte.

"Adam az önce, 'Şehirdeki bütün Türkleri başına topluyorsun, umarım yakında seni de sünnet ederler!' dedi."

Kurabiye kokan nefesi ensemdeyken kahkaha atmak istedim. Muhtemelen az önce kurduğum cümleden sonra anlamayacağımı düşünmüştü. Ona döndüm. Kızıl saçlarından bir parçayı kulağının arkasına alıp bu kez ben ona fısıldadım.

"Teşekkürler sevgili rehberim ama henüz çeviriye ihtiyacım yok."

Tam omuz silkecekken durdu. Yine eğildi kulağıma.

"Ama benim var. Sünnet ne demek, Romeo?"

Bunu beklemiyordum işte. Başımı yüzünden uzaklaştırıp ona baktım.

"Kızları ilgilendiren bir şey değil, Rosa."

"Dios Mio! Erkekleri ilgilendiren her şey kızları da ilgilendirir, Senyor."

Meydan okuyan yüzüne bakarken haklı olabileceğinin farkındaydım. Ama bu konuda değil. Cevap vermeyeceğimi anlayınca merak ettiğini bilsem de üstelemedi.

Miguel bana bakıyordu.

"Yasmin'i nereden tanıyor sen?"

Ben şaşırdım. Rosa gururla böbürlendi.

"Ailem iyi bir öğretmendir," dedi keyifle sandalyesine otururken.

Dilbilgisi ve telaffuzu bozuk olsa da gayet de anlaşılır konuşuyordu. Rosa kalan kurabiyesini yemeye başlarken Miguel cevabını beklemekteydi. Yüzündeki ifade ve gözlerindeki anlamlandıramadığım bir şeyden dolayı, ona güvenmeyi seçtim. Olanları olduğu gibi özet geçtim. Kilise önünde ve sonrasında olanları kısaca anlatırken o sadece dinledi. Bittiğinde yorum yapmadı. Aksine başını, anladığını belirten bir şekilde salladı ve ardından ayağa kalkıp bara yürüdü. Döndüğünde elinde içki dolu iki bardak ve koca bir kupa dolusu süt vardı.

Serinliği camın buğusuyla hissedilen bardaklardan birini önüme koydu. Süt kupasını ise Rosa'nın peçetesinin yanına bı-

raktığı an kız iri dişleriyle gülümseyerek ona teşekkür etti. Ardından tek nefeste tereddüt etmeden sütü midesine indirdi. Süt bıyığını temiz peçetesiyle silip masadan kalktığında ben de ilk yudumumu aldım. Bu sırada Miguel masalardaki tuzlukları düzelten Rosa'yı gözleriyle takip ediyordu.

"Kız seni seviyor," dedim. Miguel'in bakışları bana döndü. "Onunla iyi anlaşıyorsun. Kabul et, anlaşması pek kolay bir kız değil."

Miguel gülümsedi. Bunun doğru olduğunu düşündüğüne kalıbımı basabilirdim. Bardağından koca bir yudum aldı ve masaların üzerindeki tuzlukları milimetrik hizaya sokmaya devam eden Rosa'ya bakarak konuştu.

"Babası... me salvó la vida.* Benimle arkadaş oldu. Miguel'in pek arkadaşı yoktur."

Önce çekinerek gülümsedi sonra devam etti. "Me queria.** Ben de onu sevdi. Onunla ilgili her şeyi sevdi. O gitti, ben onu sevmeye devam etti." İç çekti. Bardağın dibinde kalan sıvıyı iki yana salladı. "Biri gittiğinde, hatıraları sevmek zor. Ama kuvvetli. Hatırladıkça güçlenirsin. Unutmamak lazım." İşaret parmağıyla şakağına dokundu. "Aquí..."*** aynı parmaklar bu kez bana döndü, tam kalbimi işaret etti. "y aquí..."****

Kalın parmakların hizasındaki yere eğdim başımı. Dövme tenime yeni dövülmüşçesine kendini hatırlattı. Hatıraları sevmek zor ama kuvvetli...

Dövmeme dokunma arzusunu bastırıp Miguel'e döndüm.

"Seni sevdim, amigo."

Miguel'in yüzüne mahçup bir gülümseme daha yerleşti.

"Türkler beni sever," dedi.

Bardağımdan yeni bir yudum almadan önce göz kırptım.

"Türkler seni bu kadar çok seviyorsa, şu iri arkadaşın haklı olabilir. Senin takımları korusan iyi olur. Türkler iz bırakmayı da sever."

* Hayatımı kurtardı.
** Beni sevdi.
*** Burada...
**** ve burada...

Kahkaha attığında iki yakın arkadaş gibiydik. Bunun ona iyi geldiğini hissettim. İtiraf etmek gerekirse bana da iyi gelmişti. Yalnızlık zorunluluk değil de tercih olduğunda keyifliydi. Ama arkadaşsızlığın her durumda eksikliği hissediliyordu.

Mekânın kapısı ufak bir tıkırtıyla açıldığında sonunda beklenen kişi görünmüştü. Yasmin içeri girince bardaki adam somurtsa da ben rahat bir nefes almıştım. Hem kızıl velet başıma kalacağı için endişelenmiştim, hem de Siesta tembelliğinin sona ermesine az bir vakit kalmıştı.

Kadın, kızına ufak bir bakış atmakla yetindi. Bir annenin kurşunlardan kurtarmak için bir yabancıya emanet ettiği kızını sağ salim gördüğüne daha fazla sevinmesini beklerdim. Ama o, ona has kendinden emin yürüyüşüyle masamıza yaklaşıyordu. Benim gelinlik olduğunu geç fark ettiğim beyaz elbisesini, koyu yeşil renkli, ince bir hırkayla örtmüştü. Dikkat çeken kızıl saçları yeşille birleşince yürüyen tropikal bir çiçeğe benziyordu. Gizemli bir çiçek... Daha masaya oturur oturmaz hiddetle lafa giriştim.

"Bu kızın kalbinde sorun var."

"Dios mio." Gözlerini devirdi. Bacak bacak üstüne attı. "Söze 'Hola' diyerek başlamayı öğrenemedin mi hâlâ Chico?"*

Tam ağzımı yeniden açıyordum ki Miguel benden önce lafa girdi.

"Hola Yasmin."**

Yasmin bana bakıp eliyle Miquel'i gösterdi.

"Gördün mü, zor değil." Abartılı bir şekilde Miguel'i selamlamayı da ihmal etmedi. Miguel kızardığını gizlemek için bardağının dibinde kalanı içmeye koyuldu.

"Laf cambazlığını bırak. Bu kız hasta diyorum."

İçkime uzanacak gibi oldu, bardağımı geri çektim. Keyfi kaçtı.

"Nereden anladın, doktor musun?"

Cevap vermeden önce duraksamamış olmayı dilerdim.

"Onu boş ver de neden hasta bir kız kaçırdığını anlat bakalım."

---

* Ufaklık.

** Merhaba Yasmin.

"Hasta bir kızı kaçırmadım! Kendi kızımı kurtardım." Tepki vermedim. Kesinlikle üstünkörü açıklamalardan fazlasını hak ediyordum artık. "Evlenecceğim adam onu koz olarak elinde tutuyordu. Dikkatinin dağılmasını beklemeliydim."

"Bu yüzden sen de onunla evlendin, öyle mi?"

"Evlenmedim. Evleneceğimi düşünmesini istedim."

Arada pek bir fark göremiyordum. Yeniden savunmaya geçecekken ufak bir sıcaklık hissettim kolumun üstünde.

"Annem ilaçlarını almak için böyle yaptı, Romeo."

Rosa'nın yanı başımda durduğunu, kurduğu cümleyle fark ettim. Canı sıkkındı. Daha da önemlisi kendini suçlu hissediyordu. Lacivert gözlerini annesinden kaçırırken parmakları tenimden uzaklaştı. Ona sarılıp hastalığının onun suçu olmadığını söylemek istedim. Fakat bunun yerine annesine döndüm.

"Ne ilacıymış bu?"

Yasmin duygularını kimselerin ulaşamayacağı bir yere saklamıştı anlaşılan. Konuşmadan önce uzanıp bardağımda kalanı kırmızı dudaklarından aşağı gönderdi. Masaya bardağı vurduğunda Miguel barmenin huysuzluğunu gözleriyle savuşturdu.

"Kalbine iyi gelen ilaçlar pahalı ve sadece o pislikte var."

Miguel masadan kalkıp Rosa'nın elinden tuttu.

"Vamos a jugar algunos juegos, Rosalita."*

Onlar uzak köşedeki duvarda asılı olan dart tahtasına giderken Miguel'in Rosa'yı ilk kez güvenlik şeridinin arkasına almadığını hissettim. Yasmin keyifsiz yüzüyle içi boş bardağa bakıyordu.

"Onun dikkatini dağıtıp kızımı almak için bundan daha iyi bir gün bulamazdım."

Biraz benimle biraz kendisiyle konuşuyordu. Darta isabet ettiremeyen Rosa'yı izledim. Morarmış dudaklarının görüntüsü gözümün önüne, hırıltılı sesi kulağıma geldi.

"Peki şimdi ne olacak? Ne yapmayı planlıyorsun?"

Beni ilgilendirmiyordu ama merak ediyordum.

* Hadi biraz oyun oynayalım Rosalita.

"Onu aldım. Ama ilaçları bulamadım. Pislik herif sakladığı yeri değiştirmiş." Boş olduğunu bildiği halde bardağı dudağına götürdü. Son birkaç damla aktı. Bardağı indirdi.

"Onu İtalya'ya götürmeliyim. Roma'ya."

"Neden?"

"İlaçlara ihtiyacı kalmaması için tek şansımız orada..."

Miguel dart okunu saplandığı yerden çıkarmaya çalışırken gerisingeri takılıp masaya kalçasını vurdu. Rosa kıkırdadı. Bu ses beni istemsizce gülümsetti. Kendime engel olamadım.

"Roma'da tam olarak ne yapacaksınız?"

Yasmin başını masadan kaldırdığında tek kaşı havalandı. Gözlerini bana dikti.

"Neden soruyorsun, ayrıca neden hâlâ buradasın? Sözünü tuttun. Miguel de geldiğine göre, artık arkana bakmadan gidebilirsin."

Haklıydı, gidebilirdim. Gitmeliydim de. Kıkırdayan Rosa'ya kaydı gözüm. Onun da kızıl saçları arasındaki gözleri bana döndüğünde yutkundum. İyi olacağını düşünmek istedim. Roma'da her ne varsa ona iyi gelmesini diledim. Yasmin'e döndüm.

"Evet, ben sözümü tuttum ama sen tutmadın. Makinemi almadan hiçbir yere gidemem!"

Yasmin başka bir şey söylemedi. Ela gözlerini kısıp sadece gözlerime baktı. İçinde bir şeyleri ölçtü tarttı. Ardından umursamaz bir bıkkınlıkla dudak büktü.

"Yanında kâğıt kalemin varsa sana söyleyeceğim adresi yaz ya da aklında tut."

Kaşlarımı çattım. "Bana makinemi getireceğini söylemiştin. Adres vereceğini değil!"

Rosa ve Miguel yanımıza gelmişti. Bir bana bir Yasmin'e bakıyor aramızdaki pazarlığa anlam vermeye çalışıyorlardı. Yasmin kızıl saçını savurup kibirli bakışlarını devirdi.

"Dios mio! Makineni bulacağımı söyledim ve sana onu bulacağın yeri söylüyorum işte. Şimdi adresi de o Türk kızını da

al ve git. Zaman kalmadı zaten, buradan çıkmamız gerek. Bir de senin makinenle uğraşamam!"

Altımdaki sandalyeyi itip masaya yumruğumu dayamıştım ki mekânın kapısı gürültüyle açıldı ve içeri sayısız adam doluşmaya başladı. Ellerindeki siyah metali görünce panikle doğruldum. Düşünmeden yanı başımdaki Rosa'yı kendime doğru çektiğimde o da aynı refleksle bacağıma sarıldı.

İşte şimdi gerçekten şansa ihtiyacım olacaktı.

7. Bölüm

Fuego

Bazen, durum içinde sürüklendiğimiz davranışlar vardır. Düşünmeden, müdahale edemediğin olaylar içinde sürüklenmeye başlarsın. Ben o kiliseye girdiğim an, sanırım o girdaba tutulmuştum. Her yanlış seçimimde dalgalar içinde biraz daha sürükleniyordum. Şu an silahlı adamların elinde yaka paça sürüklendiğim gibi...

Sırtımı ittiren İspanyol'un kaba kuvvetini üstümden savurmaya çalışsam da fayda etmedi. Beni ve yanımdakileri saatler önce bahçe kapısında bekleyip kız kaçırdığım lüks malikânenin içine sokarken kibar olmak umurlarında bile değildi. Evin etrafı araba doluydu. Bahçesinde davetli oldukları belli olan sayısız insan, bakımlı çimler üzerinde koşturan sayısız çocuk vardı. Asıl kutlamanın, bahçesinin arka kısmında olduğunu düşündüm. Oraya sığmayan süsler, çocuklar ve duyulmak istemeyen insanlar buralara kadar gelmiş gibiydi. İşin tuhaf tarafı, orada olan kimse yaka paça sürüklenişimizi garipsemiyor, göz ucuyla bakma merakını bile göstermiyordu.

Yarısı taşla örülmüş binaya girdiğimizde içerisi dışarının sıcağından nasibini almamışçasına serindi. Zaten bu kaleyi andıran yer, sadece insanları değil güneşi bile korkutup kaçırırdı. Bir sürü siyah giyinmiş korumanın arasından geçip gösterişli

bir odaya girdik. Müzik sesi ve insan uğultuları boğuk da olsa kulağımıza geliyordu. Arkamdaki adamın komutuyla durduğumuzda tenimdeki kalın parmaklarını üstümden silkeledim. Bizi getirenlerden birkaçı odayı terk etti. Bir iki tanesi ise hissedilir bir mesafe bırakarak bizden uzak bir köşeye çekildiler. Ben ve Miguel geride duruyorduk. Bizim aksimize önümüzde başı dik bir şekilde duran Yasmin'e bu odaya girene kadar kimse dokunmamıştı. Zorla getirilmekten ziyade yanındaki adamlar ona refakat ediliyordu sanki. Adamlar uzaklaşınca elini tutan Rosa'yı bıraktı. Küçük kızın gözlerine bakıp ufak bir hareket yaptığında, kız itaatkâr bir tavırla gerileyip Miguel ve benim aramda durdu.

Geniş salonun ortasında beklerken içeri elinde içkisiyle birlikte, üstünde damatlık olduğunu düşündüğüm takım elbiseli genç bir adam girdi. Esmerdi, yakışıklı sayılırdı, kısa saçları kalıpla kesilmiş gibiydi. Boynunda, yüzüne kadar uzanan bir dövme vardı ve –bunu söylemem gerek– beline sapsarı altından yapılma parlak, kalın bir kemer takılıydı. Kanayan gözlerimle yürüyen moda katilini takip ettim.

Adam, Yasmin'in karşısında durdu ve bir süre kadını izledi. Yasmin'in yüzünü tam göremesem de omurgasının kusursuz duruşunda korkuya dair tek bir iz olmadığını anlayabiliyordum.

"Beni bu kez gerçekten kendine inandırdın, Fuego..."

Adam İspanyolcanın tüm kıvraklığına ve vurgularına sahipti. Kalın sesi ise bu vurguları ürkütücü kılmaya yetiyordu. Adam cümlesini tek tek bölerek tekrarladı.

"Beni. Bu. Kez. Gerçekten. Kendine. İnandırdın."

Kadın pişman değildi. Güçlü duruşunu sabitleştirdi. Bu tavrı adamı gülümsetti. Elindeki bardağı salladı.

"Her neyse... Büyükannemi oraya getirmişken nikahı iptal etmek olmazdı. Biliyorsun, kadın oksijen tüpüyle nefes alıyor. Ne zaman aramızdan ayrılacağı Tanrı'nın merhametine kalmış."

Duvarda asılı duran onlarca heykelden birine dönüp haç çıkardı. Vurgulu aksanıyla konuşmaya devam ederken her kelimesini kusursuz anlayabilmek için tüm dikkatimi vermiştim.

"Bu yüzden o an elimin altında olan birini kullanmak zorunda kaldım. Ve senin lanet tören gelinliğin sadece Maria'ya oldu. Hem de güzel olan Maria da değil!"

Yasmin kasti olarak kıkırdadı. Adam gerildi. Elindeki kadehi duvara fırlattı. Kırılan cam parçaları gürültüyle etrafa saçılırken Yasmin'in kılı bile kıpırdamadı, Rosa ise pantolonumun kumaşına asıldı.

Adam gergin yüzünü Yasmin'e çevirdi.

"Madem bana çirkin bir eşe sebep oldun, öyleyse bunun karşılığını ödemelisin!"

"Senin olmayacağım Andre!" diye haykırdı Yasmin.

Adam küçümseyen bir ifadeyle iç geçirdi.

"Endişelenme, artık benim olmanı istemiyorum. Büyükanneme, o ölene kadar karıma sadık kalacağıma yemin ettim. Hem de kilisede. Birçok şey olabilirim ama Tanrı'ya verdiğim sözleri tuttuğumu bilirsin, Yasmin. Bu yüzden endişelenme, güzel bedenini rahat bırakacağım."

Az önceki gösterisinden dolayı eline dökülen sıvıyı avucundan silerken odanın içinde adımlamaya başladı. Artık öfkeli görünmüyordu. Bir katil soğukluğuyla devam etti.

"Fakat diğer yandan bu ihanetini affetmemi de bekleme benden. Biliyorsun, o kadar iyi bir adam değilim."

"Ne istiyorsun?" dedi Yasmin tereddüt etmeden, ondan ürkmediğini hissettirmek için.

"Ülkenin yarısının ihtiyacı olan hapları ihtiyar Enrique ile bölüştüğümüzü biliyorsun. Duyduğuma göre ihtiyar herif yakında Amerikalılarla yeni bir pazara giriyormuş. Zamanını bilmiyorum ama iki hafta içinde gerçekleşeceğini sanıyorlar. O adamlarla buluşacağı yeri ve zamanı öğrenmem gerek. O bağlantıya benden önce ulaşmamalı."

Yasmin çıplak omuzunu salladı.

"Ee, bunu niye bana söylüyorsun?"

"Çünkü o bağlantı zamanını benim için sen öğreneceksin."

Yasmin önce ufak bir küfür savurdu. "Saçmalama! Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?" dedi ardından.

Andre oldukça eğleniyordu.

"O kısım tamamen senin becerine kalmış. Eğer zeki bir adamı kendine âşık etmeyi becerebiliyorsan, budala bir adamın ağzından bilgi almayı da becerebilirsin."

Yasmin başını eğdi. Düşünüyordu. Aklından geçenleri duymayı diledim.

"Tamam," dedi başını kararlılıkla kaldırırken. Bu sırada kızıl saçları etrafa savrulmuştu. "Yapacağım ama tek bir şartla. Rosa benimle gelecek."

Adam itici bir gülüşle Yasmin'in yüzüne baktı. Kadının yüzünde ne gördüğünü bilmiyordum ama gülüşü silindi. Adamın korkutucu bakışları Rosa'ya kaydı. Miguel ile aynı anda Rosa'ya doğru bir adım yaklaşırken buldum kendimi. Adamın bakışları yeniden Yasmin'e döndü.

"Onu alıp ülkeden kaçmayacağını nereden bileyim?"

"Rosa olmadan bu evden dışarı adım atmam!"

Adam bana uzun gelen birkaç saniye boyunca Yasmin'in gözlerine kilitlendi. Onu bu şekilde ikna edemeyeceğini anlamıştı.

"Peki, şöyle yapalım."

Odanın içinde yürüdü. Taş duvarlardaki rafların birine yaklaştı. Bir rahibenin resmedildiği yağlı boya tablosunu kenara aldı. Altından ufak bir kapakçık çıktı. Yasmin anında yumruğunu sıktı. Belki de oraya bakmak aklına gelmediği için kendine kızıyordu. Adam kapağı açtı ve içinden cam bir şişe çıkardı. Beklemeden başka bir şeye daha uzandı. Yerimde zor duruyordum. İleri atılmak istiyor, ne yaptığını daha net görebilmek için içimde kabaran meraklı dürtümü bastırmak zorunda kalıyordum. Andre sonunda seslice sayı saymaya başladı. On beşe geldiğinde durdu. Şişenin kapağını kapattı ve yürüyerek Yasmin'in karşısında durdu.

Elindeki şişeyi salladı. İçindeki haplar ses çıkarırken yaptığı şeyden zevk alıyor, aldığı bu zevki saklamıyordu. Üstüne atlayıp yüzünü dağıtma isteği duydum.

"Bu şişenin içinde on beş günlük ilaç var. Kızının kalbinin atmasını devam ettirecek on beş hap."

Şişeyi sallamayı bıraktı ve Yasmin'e iyice yaklaştı. "Fuego..." diye fısıldadığında Yasmin'in etrafında dolaşıyordu. Tam arkasına geldiğinde durup başını kadının boynuna yaklaştırdı ve seslice bir iç çekerek saçlarını kokladı. Yasmin kıpırdamadı bile. Ama yumruğunu sıktığını görebiliyordum. Miguel kıpırdanınca göz ucuyla ona baktım. Çenesini sıkıyordu. Adam Yasmin'in etrafında dolaşmaya devam etti. Sonunda tam karşısında, yüzüne bakarak durdu.

"Bu on beş gün içinde, o buluşma yerini duymak istiyorum. Yoksa Rosa sadece hatıralarında yaşamak zorunda kalır. Sevgili Pablo gibi."

Yasmin, göz açıp kapayıncaya dek öne atıldı. Adamın suratına güçlü bir tokat attığında etrafındaki adamlar kısa bir an afalladı. Şoku atlatınca hareketlenir gibi oldular ama Andre basit bir el hareketiyle onları durdurdu. Hafif geriye savrulan başını yeniden Yasmin'e çevirdiğinde sırıtıyordu. Hasta herif bundan gerçekten zevk alıyordu. Keyifle şişeyi salladı yeniden.

"On beş günün var, Yasmin. Bu ilacın Enrique'nin bölgesinde olmadığını biliyorsun. Kızının kalbi senin ellerinde. Eğer onu kaçırmaya çalışırsan, bu aptallıktan başka bir şey olmaz. Birkaç adamım her zaman evi izliyor olacak. Bu yüzden uslu ol ve on beş gün içinde buluşma noktasını bana bildir. Şimdi kızını ve yanında getirdiğin aptalları götür. Zamanın yarın gün doğumunda başlayacak."

Şişeyi fırlatırcasına Yasmin'in kucağına bıraktı. Sıkılan ilgisini de bakışlarını da onun üzerinden çekti. Yakasını ve gözleri kör eden altın kemerini düzeltirken adamlarından biri de duvarda açık olan kapağı kapatıp tabloyu yerine astı. Andre odanın kapısına, kutlama müziğinin geldiği yöne doğru ilerledi ve dışarı çıkmadan önce Yasmin'e baktı.

"Adios Fuego. Umarım bu kez etrafındakileri yakmazsın."

O gittiğinde adamları da onunla birlikte kayboldular. Rosa annesinin yanına koşup elbisesine tutundu. İçinden ona sarılmak

geçse de bu kadarına cesaret edebildiğini hissettim. Yasmin arkasını döndü, kızına gözüyle bile dokunmadı. Öfkeli adımlarla yeri döverek yürümeye başladığında elbisesinin kumaşı Rosa'nın avucundan kayıp gitti. Ona uzanmak istedim ama kendimi tuttum. Miguel içimden geçeni tereddütsüz olarak yaptı. O, Rosa'nın küçük elini tutarken Yasmin'in arkasına sıralandık. Azılı bir suçlu gibi girdiğimiz evden, zararsız bir karınca sürüsü gibi sıralanmış halde çıkıyorduk.

Evin duvarlarını ve kutlama sesini arkamızda bıraktığımız ilk adımlardan sonra Miguel, Rosa'nın elini benim avucuma sıkıştırıp Yasmin'in yanına gitti. Bizden birkaç uzun adım ileri gidip fısıltıyla bir şeyler konuşmaya başladılar. Rosa'ya çevirdim başımı. Endişeli, gergin daha da kötüsü suçlu hissediyordu. Olanlardan kendini sorumlu hissetmesi acıklıydı. Durdum. Uğraşmak zorunda değildim ama yine de göz hizasına eğildim. Dikkatini annesinin cebindeki şişeden uzaklaştırmak istedim.

"Sanırım çevirmenime ihtiyacım var," dedim umutsuz, muhtaç bir sesle.

Hevesli görünmemeye çalıştı. Bir çocukta nadir görülecek bir zarafetle çenesini havaya kaldırdı. "Dinliyorum, buyurun Senyor."

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Fuego ne demek?" diye sordum.

Sınavda tüm soruları bilen, çalışan bir öğrenci gibi heyecanla şakıdı.

"Ateş." Sadece bir saniye sonra bunu neden sorduğumu anlamıştı. Arkamızda bıraktığımız eve keyifsiz bir bakış attı. "O, anneme hep böyle seslenir."

Keyfi kaçtı. *Kahretsin.* Yeniden deneyelim.

"Annen bu isimden pek hoşlanmıyor sanırım."

Omuz silkti. "O söylediğinde hoşlanmıyor."

"Başka kim söylüyor ki?"

Yine silkti omuzunu.

"Mi padre.* Babam söylediğinde kızmazdı."

* Babam.

Öyle ifadesiz şekilde vermişti ki bu bilgiyi, nasıl tepki vereceğimc karar veremedim. Eksik parçaları tamamlamalıydım.

"Bu Andre denen adam, babanı tanıyor muydu?"

Rosa başını salladı bu kez.

"Babamın yakın arkadaşıydı. Babamın ilaçlarını da o veriyordu."

Kaşlarımı çattım.

"Babanın ilaçlarını da mı?"

Rosa başını sallarken Yasmin onu yanına çağırdı. Ben de çöktüğüm yerden doğruldum. Kovalandığımız siyah arabalardan biri açıkta durmuş bekliyordu. Küçük kıza, annesine ve Miguel'e bakarak sesli bir iç çektim. *Ne yapıyordum ben?*

Sırtımdaki çantamla onların tersi yönde yoluma gidebilirdim. Gitmeliydim de. Kalmam aptallıktı. Başımı gökyüzüne çevirdim. *Biliyorum, artık aptalca davranmayacağıma söz vermiştim.* Beni burada, onların yanında tutan bir şey yoktu. Makinem dışında... Onu almadan uzaklaşamazdım. Başımı salladım. Evet, makinemi alana kadar bu tuhaf ekibin yanında durmamın zararı olmayabilirdi. Sadece makinemi bulana kadar...

Yine de Yasmin, "Geliyor musun Chico?" diye seslendiğinde onlara doğru sürüklenen adımlarımın tek sebebinin özlemini çektiğim makinem olduğu konusunda pek emin değildim.

8. Bölüm

İnatçı Prens

"Herkes ne yapacağını anladı değil mi?"

Hepimiz başımızı salladık. Bahsi geçen başlar; benim, Rosa'nın ve Miguel'in başıydı. Andre bozuntusunun tehdidinden sonra bir arabaya koyulmuş, bizi aldıkları Suerte restoranının önüne aynı kibarlıkta geri bırakılmıştık. Yasmin bize içeride onu beklememizi söyleyerek kalabalık sokakların birine karışıp kaybolmuş, biz de somurtan bar sahibinin zehir ikram edercesine önümüze bıraktığı bardaklara bakmakla yetinmiştik. Rosa haklıydı, güvenmediğin insanların uzattığı eli bile tutmamalıydın. Özellikle bu el, bardağının içine işemiş olabileceğinden şüphelendiğin suratsız barmeninse, asla…

Birkaç saat sonra burada, devasa bir köşkün bahçe kapısının birkaç metre uzağında, Yasmin'in verdiği son komutları dinliyorduk. Köşk, konum olarak kilit bir noktada, Lavapies bölgesine yakındı. Birkaç metre aşağısının pek tekin bir muhit olduğu söylenemezdi. Bu ev, elit kesimle genellikle göçmenlerin yaşadığı, tabiri caizse varoş mahalleleri ayıran tampon bölgede, sınır çizgisi üzerindeydi. Şöyle bir bakınca insana sınır çizmekten fazlasını üstlendiği hissini de veriyordu.

Başımı köşke ulaşan yolun iki tarafında gezdirdim. Yolun sonunda belli belirsiz park etmiş siyah araba muhtemelen Andre'nin adamlarından biri olmalıydı. Arıza herif resmen pimi çe-

kilmiş bombayı avucumuza bırakmıştı ve o bomba on beş gün içinde patlayacaktı. Uzaktan görünen köşkün son patikasına girmeden önce Yasmin bir komutan edasıyla anlatmayı bitirdi ve son kez Miguel'e döndü.

"Quieres que te lo repita?"*

Miguel başını hayır dercesine oynattığında, kadın yüzüne dokunan birkaç kızıl saç telini geriye attı. Saçı, dişli kişiliğine uymayan sakin bir topuzla tepesinde toplanmıştı. Eline uzun saplı, onun tarzı olamayacak kadar demode bir çanta almıştı. Artık üstünde dikkat çeken beyaz elbisesi değil alelade, çiçekli bir elbise vardı. Beyaz teninin üstündeki kumaş artık daha ucuz olabilirdi ama bu kadın şüphesiz her haliyle dikkat çekebilme kabiliyetine sahipti.

"Unutmayın, yeterince inandırıcı olursak kimse şüphelenmez."

Patika yolda adımlamaya başlayacakken durdum.

"Yine de içime sinmeyen bir şeyler var." Dönüp Rosa'ya baktım ve yüzümü buruşturdum. "Mesela benim şu veledin babası olduğuma kim inanabilir ki?" Rosa alınır gibi olunca içim rahat etmedi. Tişörtümün kolunu hafifçe yukarı çekip kol kasımı abartıyla gerdim. Elimle şişkinliği işaret ettim.

"Siz hiç böyle taş gibi baba gördünüz mü?"

Rosa kıkırdadı. Miguel Yasmin'e belli etmeden bıyık altından gülümsedi.

"Cállate!"** Burada oyun oynamıyoruz, kızımın hayatı söz konusu!"

Rosa'nın aniden gözleri parladı. Korkması gerekirken aksine annesinin ağzından çıkan şey hoşuna gitmişçesine gülümsüyordu. Yasmin bu bakışı umursamadan devam etti.

"Şimdi şu peşimize taktığı adamı atlatmak için içeri girip bizi bu gece o evde tutacak bir yol bulmamız yeterli. Gece herkes ve tabii o piç kurusu da uyuduğunda..." Belli bir mesafeden

* Tekrar anlatmamı ister misin?
** Çeneni kapat!

varlığıyla bizi göz hapsine almış arabaya ürkütücü bir bakış atmayı ihmal etmedi. "Buradan kaçacağız," diye tamamladı cümlesini.

Eve doğru ilerlemeye başladığımızda, sadece ayakkabılarımızın altında ezilen çakıl taşlarının konuşmasına dayanamadım.

"Tam olarak nasıl bir adam bu Andre? Yani olur da kaçamaz ya da görevi beceremezsek güzel kıçımın alacağı hasarı hesaplamak istiyorum da."

Rosa yine kıkırdarken Miguel gergin Yasmin'e fırsat vermedi.

"Un tipo narcisista.* Duygu yok. Empati yok. Kibirden örülmüş bir duvar," dedi Miguel, onun da Andre ile pek iyi anıları olmadığını böylece anlamış oldum.

"Oldukça sevimli birine benziyor. Eminim bizi yakaladığında da oldukça yaratıcı davranacaktır."

Rosa yine kıkırdadığında Yasmin bu kez ona dönüp kaşlarını çatmıştı.

"¡No lo olvides! Rosa esto no es un juego."**

Uzanıp Miguel'in avucundaki küçük parmaklarını sıyırdı ve benim avucuma tutuşturdu. Rosa'nın hizasına eğilerek doğruca gözlerinin içine baktı.

"Unutma, bu adam senin baban."

Rosa anında başını salladı. Karışmış küt saçları da başıyla birlikte sallandı.

"Si."

"Romeo senin baban. Sen onun bir tanecik, tatlı kızısın."

"Si."

"Ona ne olursa olsun, hangi durumda olursa olsun 'baba' diye sesleneceksin."

"Si."

Kadın sadece iki saniye daha kızın gözlerini seyretti, ardından doğrulup söz dinleyen evcil hayvanıymış gibi ödül olarak parmaklarını kızın başının üstüne iki kez dokundurdu. Miguel

---

* Narsist adamın teki.

** Unutma Rosa, bu bir oyun değil.

sıradan bir sahneye bakıyor gibi dursa da bu bana garip geldi ve Rosa'nın mavi gözleri gururla parladı. Anne kız ilişkilerinin oldukça tuhaf olduğunu düşündüm.

Batan güneşin son ışıklarını da arkamıza alarak köşkün bahçe kapısına ulaştık. Güvenlik kabininden iki baş çıkıp bizi süzdü. Miguel hızlı telaffuzuyla bir şeyler sıraladı. Adam arka cebinden bir telsiz çıkardı ve düğmesine basarak homurdanmaya benzeyen cümleler kurdu. Yanıt olarak radyo frekansına benzer bir homurtu ona geri döndü. Yeniden süzdü bizi. Muhtemelen bizi geri çevirmeyi düşünürken Yasmin hepimizin yerine konuştu. Adamlar güzel bir kadının dudaklarından dökülenlere inanmaya daha meyilli olduğundan bu kez kolayca duvarın diğer tarafına geçiş izni almıştık.

Bahçeden içeri girmeden önce Yasmin gibi ben de Andre'nin adamına bakındım ama etrafta görünmüyordu. Anlaşılan köşkün fazla yakınına gelemiyordu ve bu durum kaçış planımız için iyiye işaret olsa gerekti. Köşkün bahçesi oldukça geniş, güzel bitki ve çiçeklerle, şekil verilmiş çalılarla, ufak ağaç fideleriyle doluydu. Yaşlı bir bahçıvan ağır hareketlerle birkaç torba taşıyarak yanımızdan geçti. Bize refakat eden adamla birlikte ana kapı yerine köşkün arkasına doğru, dikkat çekmeyen alçak bir girişten geçip mutfak kısmına yönlendirildik.

Mutfağa adım attığımız an refakatçimiz bizi terk edip gerisingeri mutfaktan çıktı. Başta bunun sebebini anlayamamıştım ama sonra mutfaktaki tombul kadını fark ettim. Kadın hızlı hareketlerle bir şeyleri indirip kaldırıyor, doğrayıp çırpıyordu.

Belinde asılı olan bez önlükle elini silerken arkasına döndü ve sonunda bizi fark ettiğinde ürküp hızlıca haç çıkardı.

"Dios mio! ¿Quién Es Usted?"*

Yasmin gülümseyen yüzüyle hemen şakıdı.

"Estamos aqui para ayudarte con tus tareas."**

Yasmin'i ilk kez gülümserken görüyordum. Etkileyici bir manzaraydı. Miguel de öyle düşünüyor olsa gerek hülyalı bir

* Aman Tanrım! Siz de kimsiniz?
** Görevlerinizde size yardımcı olmak için buradayız.

bakışla gülümseyen dudaklara dikkat kesilmişti. Fakat tombul kadın bizim kadar etkilenmiş görünmüyordu. Kaşlarını çattı.

"Kim onay verdi? Senyor Enrique'nin haberi var mı, yoksa bu da o işgüzar Alberto'un kararı mı? Son gelen beceriksizlerden sonra bana sormadan kimseyi mutfağıma sokamaz demiştim!"

Ellerini kollarını sallayarak, ona bahşedilmiş bütün jest ve mimikleri kullanırken öyle hızlı konuşuyordu ki birkaç cümle kaçırdığıma emindim. Miguel'in yüzüne endişe yerleşmişti bile. Yasmin birkaç adım öne çıktı. Planının daha ilk dakikadan bozulmasına izin vermeyeceği kesindi.

"Sakin olun, senyora?"

Kadın tavırlı bir şekilde, "Senyorita Marta!" diye tamamladı. Senyorita kelimesini üstüne basarak vurgulamıştı. Çünkü İspanya'da sadece evli kadınlara senyora denirdi. Görünen o ki Marta'nın yaşında biri bu konuda hassastı. Yasmin durumu toparlamaya çalıştı.

"Senyorita Marta. Ne kadar güzel bir isim. Eminim bu kadar büyük bir evi idare etmek zordur, Senyorita Marta." Tam o sırada mutfağa boş bir tepsi bırakıp çıkan hizmetçiye bakış attı. "Özellikle beceriksiz çalışanlarla idare etmek daha da zordur," dedi imalı bir bakışla, az önce dışarı çıkan kişiyi işaret ederek.

Kadın anında dertli dertli başıyla onayladı. Yasmin doğru yoldaydı. Kendinden emin bir ifadeyle devam etti.

"Son davette belki de o beceriksizlerden biri yüzünden, Senyor Enrique'nin bir dostu bizi buraya göndermek istedi. Ben, eşim ve kuzenim size yardımcı olmak için geldik."

Bir gece burada kalmamıza yetecek bir yalan yeterliydi. Fakat tombul kadın hiddetle kollarını açtı.

"Dios mio! İtibarım yerle bir ediliyor! Arkamdan beceriksiz mi deniyor yani? Tanrı şahidim olsun ki bunu kabul edemem!" Önündeki Yasmin'i kenara ittirip yalpalayarak yürümeye başladı. "O boşboğaz Alberto'ya sorarım şimdi ben! Gerekirse Senyor Enrique'ye bile çıkarım!"

Plan ters tepmişti. Kadın hiddetle üstündeki önlüğü çıkarmaya çalışırken yavaşladı. Yasmin de artık Miguel kadar panikle-

miş gözlerle kadını izliyor, Rosa korkudan pantolonuma tutunuyordu. Yalanımızın kullanım süresi bu geceyi aşamayacaktı anlaşılan.

Çeteler ya da İspanyol Familyaları hakkında bilgim yoktu ama kadınları tanıyordum. Her türden kadınları. Yaşı ya da kiloları ne olursa olsun fark etmezdi. Kadınlarla aram her zaman iyi olmuştu. Bu özelliğimin paslanmamış olmasını dileyerek öne atıldım. Şişkin ama yumuşak koluna dokunduğumda durup bana baktı. Yanakları öfkeden kıpkırmızıydı.

"Eminim ev sahibiniz Enrique'nin ne mutfağınızdaki ne de evin içindeki beceriksizlerden haberi vardır. Hatta eminim davet sorunsuz geçmiştir. Senyor Enrique'nin bu güzel eviyle ne kadar övündüğünü bilirsiniz. Dostunun Senyor Enrique'nin gözüne girmeye çalışmak için bizi gönderdiğine eminim. Kimsenin dert yandığı falan yok. Öyle olsaydı..." Zorlandığımı çaktırmadan tane tane konuşurken gözüm masadaki iştah açan tabağa takıldı. Eğilip sır verirmişçesine kulağına fısıldamaya başladım. "Öyle olsaydı, bizi buraya gönderen adam Tanrı'dan ona da böylesine leziz kaburga yapabilen bir aşçı dilemezdi." Doğruldum. Kadın artık biraz daha sakindi. Fırsatı değerlendirip devam ettim.

"Bence eşim yanlış anlamış olmalı. Siz merak etmeyin. Sadece daha az yorulmanızı, o leziz yemeklerinizi daha rahat yapabilmeniz için bizim gelmemizi istemiş bile olabilir."

Kadının çekimser kaldığını hissedince yeniden kulağına eğildim.

"Yalvarırım sevgili Marta, karıma da birkaç tarifinizi öğretin olur mu? En son ne zaman parmaklarımı öptürecek kadar güzel bir yemek yediğimi hatırlamıyorum."

Parmak uçlarımı birleştirip dudaklarıma değdirdim ve abartılı şekilde havaya savurdum. Kadın karnını sallayarak kıkırdadı. Sonra yanağımdan güçlü bir makas aldı. Zorla çıkardığı önlüğü bağlamaya koyulurken de söylendi.

"Haklısınız, evde dolaşan beceriksizler yüzünden tariflerime yoğunlaşamıyorum." Önlüğe sıkı bir düğüm attığında Yasmin'e

baktı. "Pekâlâ, başlayın bakalım." Yaşadığımız sevincin kıpırtılarını saklamaya çalışırken kadın gözlerini kısıp bizi süzdü. "Eşin hizmetçiyse, sen nesin tatlı çocuk?"

Sahi, ben neydim? Elimden doğru düzgün bir iş gelmezdi ki...

"Ben... şey..." Birden bahçedeki yaşlı adamı hatırladım. "Ben bahçıvanım senyorita," dedim düşünmeden. Nasıl olsa tek gecelik bir yalandı. Anında havaya girdim. Elimi Miguel'e doğru uzattım. "Kuzenim de yamaktır. Size benim yetiştirdiğim en taze sebzeleri doğramada yardımcı olacaktır."

Miguel gözlerini büyütürken çok sevimliydi. Rosa kıkırdamamak için eliyle ağzını kapattı. Eğilip onu kucağıma aldım.

"Ve bu da Rosa. Benim güzel kızım."

Başımı çevirip kucağımda keyifle kıpırdanan küçük kıza göz kırptım. Rosa beni şaşırtıp mutlulukla yanağıma sesli ve ıslak bir öpücük kondurdu ve yetinmeyip sıkıca boynuma sarıldı. Bunu annesinin gözüne girmek, rolünü hakkıyla yerine getirdiğini göstermek için yaptığını bilsem de karnım hiç tanıdık olmayan bir hisle doldu. Mekanik bir refleksle bana sarılan küçük bedenin sırtına elimi koydum. Artık ben de ona sarılıyordum. Kendime bile olamazken birine güvenli bir kucak olma düşüncesi tuhaf ama güzel hissettirdi.

Marta birine seslendiğinde Rosa doğruldu, ben de kendime geldim. Uzun boylu, yine evin güvenliğinden sorumlu olduğu belli olan adama hızlıca bir şeyler sıraladı. Adam bizi arkasına takıp yürümeye başladığında Rosa'yı yere indirdim. Anında uzanıp elimi tuttu. Gülümseme hissini bastırdım ve dördümüz adamı izlemeye koyulduk.

Hava kararana kadar birbirinden farklı insanlardan evde yapılacak işleri dinledik. Tanıtım turumuzda bahçeyi de gezmiştik. Yaşlı bahçıvan, bacakları kadar ağır işleyen çenesiyle birkaç cümle kurmakla yetindi. Evde bir ordunun kalacağı kadar boş oda vardı. Gerçekten iş için gelmiş olsaydık canımıza okuyacakları kesindi. Yapılacak işleri dinlerken İstanbul'daki evim ve Safiye abla geldi aklıma. Kendimi kötü hissettim. *Acaba ona, yaptığı onca şey için yeterince teşekkür etmiş miydim?*

Hızlıca yediğimiz akşam yemeğinden sonra müştemilat kısmında bize ayrılmış odalara götürüldük. Sanırım şans gerçekten bizden yanaydı. Çünkü ne Senyor Enrique, ne de sağ kolu olduğunu anladığımız Alberto evdeydi. Yalanımızı ortaya çıkaracak kimsecikler yokken odalarımıza yürümek daha huzurluydu. Senaryomuzdaki pürüzleri tam olarak o an idrak etmiştim. Miguel kuzen olduğu için tek başına yan odamıza, bizse evli ve mutlu bir aile olarak onun yanındaki geniş odaya alınmıştık. Rosa sıkıştığını söyleyip odanın içindeki banyoya koştururken odanın ortasındaki büyük yatağı görünce huzursuz oldum.

"Tedirgin olma Romeo. Korkma, sana elimi sürmem." Yasmin sırıtarak başındaki topuzu dağıttı. Bana yersiz şekilde göz kırptığında keyifsizce yüzümü başka tarafa çevirdim. "Tabii aynı kural senin için geçerli değil. Bunu bir düşün istersen..." diye eklediğinde kaşlarımı çatıp ona baktım.

Elbisesinin bir askısını aşağı bırakmış, gözlerimin içine bakarak diğerine uzanıyordu. Bu can sıkıcı oyundan zevk aldığı açıktı.

"Tek düşündüğüm senin emrettiğin gibi herkes uyuduğunda buradan gitmek. Bu oyun şimdiden canımı sıkmaya başladı," dedim sertçe.

Tehlikeli bir kadındı. Beklemeden yüzümü çevirip lavabonun kapısını yumrukladım. Rosa ürkerek kapıyı araladığında onu dışarı çekip kendimi içeri attım.

Ben banyodan çıktığımda Yasmin elindeki kıyafetleriyle yüzüme bakmadan içeri girdi ve gürültüyle banyo kapısını kapattı. Umursamadım. Odanın ışığı kapatılmış, sadece yatağın iki yanındaki gece lambaları yanıyordu. Bacaklarımın sızladığını hissettim. Küçük odada yataktan başka uzanılacak bir şey yoktu.

Rosa odadaki o tek yatağın üstünde bağdaş kurmuş, karışık saçlarıyla kucağındaki kitabı okuyordu. O bilmiş, ukala beyninin okuma yazma bilmesine şaşırmadım. Elinde yine şeffaf poşetinden aldığı kırık kurabiyelerinden biri vardı. Gün boyunca üstünde olan kıyafetlerini değiştirmişti. Gece yarısı operasyonuna uygun, rahat ama koyu renkli giysisine bakınca canım sıkıldı.

Onun yaşında bir kızın bu saatte pijamalarıyla yatağında uzanıp, sütünü içmiş, masalını dinlemiş ve çoktan rüyalar alemine dalmış olması gerekirdi.

"Sana masal anlatmamı ister misin?" deyiverdim düşünmeden.

Başını kitaptan kaldırdı. Elindeki ufak parça kurabiyesi kitabın arasına düştü.

"Bana mı?" dedi. Şaşırmıştı.

Gülümsedim.

"Si."

Ağzında kalanları yuttu.

"Bana masal mı anlatacaksın gerçekten?"

Öyle şaşırmıştı ki saniyeler içinde o çokbilmiş yüzü yine ilkokul yaşına dönmüştü. Yatağa doğru yürüyüp ayakkabılarımı çıkardım.

"İyi bir anlatıcı olduğumu söylemedim, o yüzden büyük beklentiye girme, tamam mı?"

Ben yatağın kenarına oturduğumda hevesini belli etmemeye çalışsa da kurabiye poşetini çantasına tıkıştırıp aceleyle örtünün altına kuruldu.

"Madem çok istiyorsun..." dedi.

Sırtımı yatak başlığına dayadığımda kibri bu kez beni gülümsetti.

"Si, si, çok istiyorum," dedim heyecanının farkında değilmiş gibi.

Bacaklarımı uzatarak yerimde kıpırdandım. Sonra da boğazımı temizledim ve dudağımı büküp düşündüm.

"Hımmm... Masal... Masal... Ne anlatabilirim, bir düşüneyim..." Sabırsızca kıpırdandığını gördüğümde ufak yüzüne baktım. "Pamuk Prenses olur mu?"

Anında yüzünü buruşturdu.

"Hiç tanımadığı, yabancı birinden aldığı bir şeyi yiyecek kadar aptal bir kızın hikâyesini dinlemek istemiyorum."

Saatler önce benim elimden bile yiyecek kabul etmeyen bir kız olduğunu düşünecek olursam mantıklı bir açıklamaydı. Yeniden düşündüm.

"Rapunzel?"

Yine yüzünü ekşitti.

"Kuleden kurtulmanın yollarını aramak yerine uzayan saçlarını tarayan tembel bir kızın hikâyesini de dinlemek istemiyorum."

Saatler sonra kaçma planına dahil olacak biri olarak, yine haklıydı. Parmağımı çeneme dokundurdum.

"Sindirella?"

Başını umutsuz şekilde iki yana salladı.

"İçinde akılsız, kurtarılmaya muhtaç kız bulunmayan bir masal bilmez misin sen?"

Benden umudunu kestiğini belli etmek için doğrulup kapattığı kitabını açmaya koyuldu. Aklımda beliren şeyle ona döndüm.

"Aslında bir tane biliyorum. Ama... dinlemek ister misin bilemem..."

Heyecanla kitap kapağını kapatıp başını yastığına koydu ve tüm vücuduyla bana doğru döndü.

"Quiero. Quiero."*

Yeniden yerime yerleştim.

"Pekâlâ, başlıyorum. Uzun uzun yıllar önce, buradan çoook uzak bir ülkede, güzel bir prenses yaşarmış..."

Rosa gözlerini devirdi.

"Dios mio! Eski zamanlarda ne çok prenses varmış."

Kendimi tutamayıp güldüm. O sırada banyodan su sesi geldi. Sanırım Yasmin duşa giriyordu. Rosa'dan başka dinleyicim olmadığı düşüncesi bana kendimi daha rahat hissettirdi.

"Bu güzeller güzeli prenses bir gün..."

"O prensese bir isim vermemiz gerekmez mi?

"Hımmm... Lacivert Gözlü Prenses olsun mu?"

Yüzünü ekşitti. "Berbat bir isim."

Çenemi dikleştirdim.

"Bu benim masalım küçük hanım, istediğim kadar boktan isimler kullanabilirim."

Cümle içinde yasaklı kelime kullandığım için banyonun kapısına hızlı bir bakış attı. Hemen toparlandım.

* İsterim. İsterim.

"Her neyse, devam ediyorum. Bu güzeller güzeli lacivert gözlü prenses bir gün, istemeden de olsa inanılmaz yakışıklı bir prensin hayatını kurtarmış."

Dayanamayıp araya girdi.

"Dur tahmin edeyim. Ve görür görmez birbirlerine âşık olmuşlar."

Başımı salladım. Uzanıp parmağımı çokbilmiş burnunun ucuna dokundurdum.

"Hayır, bayan sabırsız, bilemedin," dedim. Derin bir iç çektim. "Prens âşık olmuş olmasına ama prenses olmamış. Çünkü prensesin kalbi başkasına aitmiş."

"Ooo... Kime aitmiş peki?"

Omuz salladım. "Onu bizim prensten önce görmüş birine."

"Eee, bizim prens ne yapmış peki? Vaz mı geçmiş?"

Gülümsedim.

"Hiç vazgeçer mi? Bizim prens inatçıymış. Sevdiği kızın kalbine girmek için her yolu denemiş. Peşinden koşmuş, hiç yanından ayrılmamış. Onunla kelebek kovalamış, cennetten vazgeçmiş ve mermilerden kaçmış. Prenses git dedikçe o kalmış." Durdum.

"Eee, sonra ne olmuş?"

Lacivert gözlerine baktım.

"Prens tam prensesin kalbine girdiğini düşündüğünde... yanıldığını anlamış. Ve sonunda... pes etmiş."

Şaşırdı. "Nasıl yani? Öylece sevmeyi bırakmış mı?"

Uzanıp yüzüne düşmüş birkaç teli geriye ittim. "Sevmeyi bırakmamış elbet. Ama savaşmayı bırakmış. Bu kez Lacivert Gözlü Prenses ona kal dese de prens gitmiş."

Rosa'nın yüzü düştü.

"Eee ama bizim prens bu hikâyenin kaybedeni mi yani? Prensin eline ne geçmiş o zaman?"

Memnuniyetle gülümsedim.

"Sevmeyi öğrenmiş inatçı prens. Seveceği bir şey bulmuş, fena mı? Çoğu insan koca bir ömrü seveceği şeyi aramakla geçirip sevmeyi öğrenemeden ölüyor. Bizim prens savaşı kazanamamış

belki ama sevgiyi kazanmış." Rosa'nın lacivert gözlerine bakmak eskisi kadar kolay gelmedi aniden. Yine de merakla bakan yüzünden çevirmedim bakışlarımı. "Eğer hayatta çok sevdiğin bir şey olursa, sakın onun peşini bırakma, olur mu Rosa? Unutma, sevdiğin kişi yanında olmasa bile sevgisi kalbinde seninle gelir. Sen dünyayı dolaşırken o da koluna girip seninle dolaşır..."

Rosa bir süre hiç sesini çıkarmadan düşündü.

"Bu, babamın anlattığı masallara hiç benzemiyordu."

Babası hakkında bir şeyler duymak ilgimi çekti.

"Baban nasıl masallar anlatıyordu ki?"

Kıkırdamaya yakın bir sesle konuştu.

"Mesela, kuyruğuyla burnunu kaşımaya çalışan bir filin hikâyesini anlatırdı."

Elimde olmadan gözümde canlandırdım.

"Filin kuyruğu burnuna yetişiyor muymuş ki?"

Keyifle şakıdı.

"Yetişirse kaşır, yetişemezse dans etmiş olur, fena mı?"

Dayanamayıp onun kahkahasına ortak oldum. Gülüşü dindiğinde yattığı yerde kayıp biraz daha bana sokuldu. Ben de hafifçe ona doğru kaydım. İç çekti.

"Biliyor musun Romeo, bu uzun zaman sonra dinlediğim ilk güzel masaldı..." Tepki vermedim. Yasmin'le buna benzer uyku öncesi anları yaşamadıklarını hissettim. Annesinin neden ona masal okumadığını sormak istedim ama sonra vazgeçtim. "Aslında Miguel de bazen masal anlatıyor," diye devam etti. "Ama aramızda kalsın, onun anlattıkları çok sıkıcı oluyor, çünkü masalın tam ortasında unutup unutup duruyor. O hatırlayana kadar ben sıkıntıdan uykuya dalıyorum." Seslice güldüm. "Sakın ona söyleme, olur mu?"

"Prometo.*"

Bu kez çekinmeden göğsüme yaslandı. Bir süre ikimiz de konuşmadan banyodan gelen su sesini dinledik.

"Annem artık saçımın okşanıp gerçek olmayan şeyleri dinleyerek uyumayacak kadar büyüdüğümü söylüyor."

* Söz.

Saçının okşanmasını da o masallar kadar özlediğini anlamıştım. Parmaklarını usulca kızıl kestane saçlarına dokundu. Yavaş bir ritimle karışmış teller arasında gezindim.

"Biliyor musun Rosa, ben de birkaç sene önce tam da dediğin gibi uykuya dalıyordum. Lacivert gözlü bir kızın parmakları saçlarımın arasından geçerken dünyanın en huzurlu rüyalarına dalıyordum. Saçımı okşarken anlattıkları, en korkunç kâbuslarımı bile yok ediyordu." Özlemle içini çekti. Göğsünün titremesini midemde hissettim. Berbat bir histi. "Yani, uyku öncesi gerçek olmayan şeyleri dinlemek için asla büyümüş olmayız. Bu sırrımı kimseye söyleme, tamam mı?"

"Prometo."*

Uzunca bir süre konuşmadı. Banyodaki su sesi kesildi. Nefes alışverişi düzenli bir ritme geçti. Tam uyuduğunu düşünecekken fısıltıya yakın çıktı sesi.

"Gözlerin babama benziyor..."

Saçlarındaki parmaklarım durdu. Soluğu artık uykuyla doluydu. Dalıp gitmişti. Kulağına eğildim.

"Gözlerin, Lacivert Gözlü Prenses'ime benziyor..."

Gülümsediğini hissettim.

"İnatçı Prens'in sen olduğunu biliyordum..." dedi mırıldanırcasına.

Gülümsedim. Bana hatırlattıklarının bir çift lacivert gözden fazlası olduğunu düşündüm...

* Söz veriyorum.

9. Bölüm

Ganimet Müzesi

Rosa'nın koluma yaslanmış ufak bedenindeki soluk alıp verişlerini dinlerken öylece yattım. Ne var ki düşüncelerim yatmıyor, kafamın içinde dönüp duruyordu. Büyük olaylar her zaman küçük dokunuşlarla başlar. Domino sıraları gibi. Biz ilk taşının devrildiği ânı hissetmeyiz fakat son taş hep bizim ve planlarımızın üstüne devrilir.

"Uyumalısın artık, Chico."

Yasmin, ince geceliği, saçlarına sardığı havluyla duştan çıkmıştı ve ben onun yatağın diğer ucuna oturmuş bacaklarını kremlemesini görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Saatler sonra uykusuzluk yüzünden dikkatsiz davranıp planı bozarsan o Türk kıçını bıçakla oyarım."

Vurguladığı kelimenin rahatsızlığıyla göz ucuyla yatağın içine gömülmüş küçük kıza bakış attı. Asla kabul etmeyeceğine emin olsam da kızın yanında bazı şeylere dikkat etmeye çalışıyordu. Başındaki havluyu sıyırdı. Bu kez kızıl saçlarını fırçalamaya başladı. Gece lambasının ışığında hareketleri olması gerekenden daha dikkat çekiciydi. Güvenliğim için bakışlarımı tavana sabitledim.

"Son yirmi dört saatte yaşadıklarımı düşünüyorum da, kendimi tam olarak hangi noktada boka batırdığıma karar veremiyorum."

"Boka basmak istemiyorsan, kimsenin arkasından yürüme, derdi ninem."

Haklıydı. Tanımadığım insanların hayatını kurtarmaya çalışırken kendi hayatımı tehlikeye atmak pek de akıl işi değildi.

"Ayrıca endişelenme, hava aydınlandığında bu evden çıkacağız ve sen bugün bulaştığın boktan kurtulmuş olacaksın."

Sesli bir iç çekip boşta olan kolumu başımın arkasına aldım.

"Uykusuzluğumun bugün bastıklarımla ilgisi yok. Daha önce yürüdüğüm yollarda üstüme bulaşanlarla da ilgili..." Gözlerimi ovuşturdum. "Son birkaç senedir kolay kolay uykuya dalamıyorum," dedim dürüstçe.

Kendime sürgün cezası verdiğimden beri, uyku bana bahşedilmemiş bir lüks haline gelmişti. Yasmin'in gözleri parladı. Saç fırçasını demode çantasının içine bıraktı. Yatağın öbür ucundan hafifçe bana doğru eğildi.

"Ninem başka ne derdi biliyor musun, 'Öyle bir sevişmelisin ki bittiğinde ya karnın acıkmalı ya da huzurlu bir uykuya dalmalısın.' Belki de uykusuzluğunun çaresi bu olabilir. Denemeye ne dersin?"

Elimde olmadan yorgun gözlerim ona döndü. Ciddi olmadığını bilsem de yüzündeki ifade hoşuma gitmedi. İyi ki aramızda Rosa yatıyordu. Yüzümü buruşturdum.

"Umarım Rosa'yı ninenle çok fazla yalnız bırakmamışsındır."

Sesli bir kahkaha attı. Bittiğinde kendini yatağa bırakıp bu kez o derin bir iç çekti. O da yorgundu. Onun kafasının içinde dönenler benden farklı olmalıydı. Uzanıp kendi tarafımdaki lambanın düğmesine bastım. Oda biraz daha karanlığa gömüldü. Yatak sallandı. Yasmin, Rosa'ya doğru dönmüştü. Ben de yüzümü Rosa'ya çevirdim. İkimiz de aramızdaki küçük kıza bakarken benzer şekilde endişeliydik. Ben bu binadan çıktıktan sonra kendi yoluma gidecektim fakat engellenemez şekilde on beş gün sonra bu küçük kıza olacaklardan korkuyordum. Gözüm Yasmin'e kaydı. Gerçekten sıkı bir planı olmasını umuyordum. Kızıl saçı loş ışıkta Rosa gibi kestane rengine dönmüştü.

Gece lambasının ışığında bedeni kalemle çizilmiş gibi belirginleşmişti.

"Mi abuela... yani büyükannem... Ben İspanya'ya taşınmadan önce vefat etti. Yani endişelenme, Rosa onunla hiç tanışamadı."

Siktir. Ölü birinin arkasından kötü konuşmak pek terbiyeli bir davranış değildi. Annem, *"Ölümler insanların kalbinde acıyı miras bırakır. Bu yüzden ölülerin arkasından kötü konuşma, bu geride kalanların canını acıtır,"* derdi.

"Kötü olmuş. Verdiği hayat derslerine bakacak olursak eğlenceli biri olmalı," dedim toparlayarak.

Gülümseyerek bana baktı.

"Öyleydi. Erkekler konusunda çoğu tavsiyeyi ondan alırdım. Gerçi erkek seçimlerime bakınca bunlar iyi tavsiyeler miydi emin değilim ama haklısın, her tavsiyesiyle eğlendiğim doğru." Gülümseyen yüzü duruldu, tekrar o alıştığım mesafeli çizgileri geri geldi. "Aslında iyi de oldu. Ailemde sevgi beslediğim tek kişi de ölünce gurbeti evim saymam daha kolay oldu."

"Kaç yaşında geldin buraya?"

Cevap vermeyeceğini düşündüm ama sanırım beni, son kullanma tarihi saatler sonra bitecek biri olarak gördüğü için konuşmayı seçti.

"On beş yeni bitmişti."

"Dios mio!" Elimle dudaklarımı kapatıp onların tepkisini taklit etmem onu eğlendirmek yerine gözlerini devirmesine sebep oldu. Elimi ağzımdan çektim. "Bayağı ufakmışsın. Tek başına mıydın peki?"

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra bakışlarını kızından ayırdı, abartı şekilde kollarını açıp seslice gerildi. Böyle yaptığında örtünün altında olmasını tercih ederdim, ya da göğüslerini saklayacak kadar kalın bir şeyler giymiş olmasını... Kolları eski yerine döndüğünde dosdoğru bana baktı.

"Sen cevap ver bakalım Chico, nedir şu takıntı yaptığın makine? İçinde define haritası falan mı var?

Bu kez ben uzun bir düşünme ... son kullanım tarihimin geldiğinden emin değildim.

"Rosa gibi benim ilacım da onun içinde. Almadığım her gün biraz daha ölüyorum..."

Yasmin aklına gelen şeyle irkildi. Elini alnına vurdu.

"Ah Dios mio!"

Endişeyle doğrulurken Rosa'yı sarsmamaya dikkat ettim.

"Ne oldu?"

Fısıltıyla konuşmaya özen göstermeden eliyle işaret etti.

"Rosa'nın çantasının ön tarafında pembe bir kutuda ilaçları olacak. Onu ver bana. Vamos!"

Yavaşça bedenimi hareket ettirmeye çabaladım.

"Tamam, sessiz ol, kızı uyandıracaksın."

Kolumu Rosa'nın yaslandığı yerden yavaşça ayırıp yataktan çıktım. Gece lambamı yaktım. Bütün hayatı içine sığdırılmaya uğraşılmış gibi duran pembe, şişkin çantanın ön fermuarını açıp bahsettiği ilaç kutusunu aradım. Elime ilk önce küçük boya kalemleri ve tokalar geldi. Onların arasında minik bir kutu çarptı parmaklarıma, hemen alıp pembe kutunun kapağını açtım. Minik kutuda üç adet küçük hap duruyordu. Tatlı bir şekermiş gibi oyuncak kutusunun içinde saklanırken ne de masum görünüyorlardı.

Cennet gibi...

Şekli ve rengi benim şeffaf haplarıma benzemiyordu. Fakat benimkiyle benzer güce sahipti. Bu sahibini bir gün daha hayatta tutuyor, cennet ise o günü karnavala çeviriyordu. Uzanıp kutudaki ilaçlardan birini avucuma koydum.

"Gel acı ilaç. Gel ey tatsız kılavuz..."

Fısıltıyla mırıldandım. Kulağıma nasıl da yabancı geldi bu sözler... Bir zamanlar beni hayatta tutan kelimeler, şu an anlamsızdı.

Cennet'in bana verdiği hissi özlüyordum. O kanıma karıştığında aklımı meşgul eden şeyleri özlüyordum. Algılarımın sonuna kadar açık olmasını özlüyordum. Güzel bir kızın sıktığı parfümün, daha o bana yaklaşmadan önce burnuma dokunmasını,

metrelerce uzağımdaki erkeğin boynunda kalmış ruj lekesini fark etmeyi özlüyordum, o rujun, etrafındaki hangi kıza ait olduğunu gözlemlemeyi özlüyordum. En çok da karanlık içimde bağırmaya başladığında, karanlığın çığlığını susturmasını özlüyordum.

Akın kapıma gelip bana yapacağı işi anlatırken o ilk numunelerden olan hapı avucuma bıraktığında, kurduğu tek cümleydi beni cezbeden.

"Beynine hükmetmeyi öğretiyor."

Bunu duyduğum an, hiç düşünmeden o şeffaf gizemi ağzıma atıp yutmuştum. Beynimde beni karanlığa sürükleyen ne varsa ona hükmedebilme düşüncesi her şeyin önüne geçmişti.

"Dur, henüz yeterince denenmedi," diye uyarmıştı beni.

"Sorun değil, deneyenlerden biri de ben olurum," demiştim.

Kararsız kalmıştı.

"Bıraktığında yoksunluk çekebilirsin," demişti.

"Öyleyse ben de hiç bırakmam," demiştim.

Bırakmamıştım da, o gelene kadar...

"Baban öğrendiğinde durdurabilir," demişti.

"Öyleyse onun öğrenmemesini sağlarız," diye karşılık vermiştim.

Öğrenmemişti de, o gelene kadar...

O geldiğinde tüm planlarımı alt üst etmişti. Dağılan tüm planlarımın yerine yenilerini ekmeme sebep olmuştu. Güzel planlar... Ve ben ondan izinsiz bütün planlarımın her köşesine onu koymuştum. Artık o yoktu ama onun için ektiğim her şey içimde büyümeye devam ediyordu. Şimdi içimde ondan bana yer kalmamıştı. Nefes alamıyordum...

Tam da şu an Cennet'e yeniden sahip olmayı dilerdim. O boktan zehir olsaydı, karanlığı bastırdığı gibi içimde büyüyenleri de kuruturdu.

"Hey Chico. ¿Me oyes?"*

Elimin titrediğini Yasmin'in sesi kulağıma dokunduğunda fark ettim. Kendimi toparlamaya zorladım. Kutuyu çantaya geri

* Hey ufaklık, beni duyuyor musun?

bıraktım. Avucumdaki ilaçla ona döndüm. Doğrulmuştu. Şüpheci bir tavırla bana bakıyordu. Bana bir şey sormasına fırsat vermeden lafa girişti.m.

"Neden istedin bu ilacı?"

Avucumdaki hapı ona çevirmiştim. İlaca kısa bir bakış attıktan sonra bana baktı. Hâlâ bakışlarıyla beni tartmaktaydı.

"Rosa'ya içireceğim, başka neden istemiş olayım?"

Kaşlarımı büktüm.

"Şimdi mi?" Yataktaki çocuğa baktım. "Ama uyuyor."

Umursamaz şekilde omuza salladı.

"Sé.* Uyandıracağım."

Tam kıza uzanıyordu ki engelledim.

"Dur. Şimdi içmek zorunda mı? Zaten birkaç saat sonra uyanacak, o zaman içirsen?"

Durdu. İçindeki muhakeme çok kısa sürdü.

"No.** Acele ederken neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz. Saati gelmişken içsin işte."

Sebepsizce canım sıkıldı. Tam Rosa'yı dürtecekken küçük kız uykusunda iç çekti, dayanamayıp yine onu engelledim.

"Bırak uyusun işte. Yeniden dalamaz belki, uykusuz kalmasın. Zaten bugün yeterince hırpalandı."

Gözümün önüne beyazlamış teni, mor dudaklarıyla kesik kesik nefes almaya çalışan hali geldi. Mideme yine o alışık olmadığım ağrı saplandı. Minik yüzüne baktığım sırada Rosa uykusunda gülümsedi. Gülümsemesi bana da yansıdı.

"Baksana, güzel bir rüya görüyor gibi. Bırakalım uyusun, devam etsin rüyasını görmeye."

Yasmin kıza bakarken yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamadım. Çenesini yukarı doğru savurdu.

"Aslında bu yüzden uyansa daha iyi olur. Güzel rüyalar gerçeklik algısını bozar. Gerçek hayatın pembe rüyalar gibi olmadığını sen de biliyorsundur, öyle değil mi İnatçı Prens?"

---

* Biliyorum.
** Olmaz.

Avucumu hırsla kapatıp ilacı pantolonumun cebine attım. Kaşlarımı çatıp bencil yüzüne baktım.

"Bırak uyusun!" dedim sert bir fısıltıyla.

Parlak gözleri afalladı. Önce bana, sonra sessizce kızına baktı. Tekrar bana dönmeyen yüzünü savurdu.

"Está bien.* Ama eğer uyukladığı için yürüyemezse sen kucağında taşırsın!" dedi. Ardından da hiddetle ışığı kapatıp kendini yatağa bıraktı ve yatağı sallayarak arkasını döndü.

Dişlerimi sıktım. Rosa'nın tüm bu gösteriye rağmen derin uykusuna devam ettiğini fark edince dilime gelen tüm cümleleri yuttum. Işığımı kapattım ve sakince battaniyenin altına girdim. Yatağın içinde sessizce rahat bir pozisyon buldum. Sinir vücudumu tamamen terk etmemişken Rosa eskisi gibi koluma doğru sokuldu. O bana dokunduğu an bencil annesinin kalan on beş günü için ne yaptığından emin olmasını diledim. Elimi, yavaşça uyurken daha bir korunmasız görünen kızın saçına indirdim. Karışmış saç telleri parmaklarıma dokundu. Hasarlı kalbini iyileştirmeyi dilercesine saçlarını okşadım.

Aklıma düşen düşünceye engel olamadım. Bir zamanlar saçlarım arasında dolaşan parmakları anımsadım. O da benim saçlarıma dokunurken böyle mi hissediyordu? Peki, Rosa da şu an, onun parmakları saçlarını okşarken bana hissettirdiği kadar huzurlu hissediyor muydu?

Koluma dokunan minik yanağı gülümsemeyle gerildi. Ben de cevabımı almış oldum. Gözlerimi kapatmadan önce benzer bir gülümseme benim de yanaklarıma dokundu...

Şiddetli bir sarsılmayla gözlerimi açtım. Miguel yanı başımdaydı.

"Despierta amigo.** Geldi zaman."

* Tamam peki.
** Uyan dostum.

Gözlerimi ovuşturdum. Kolumun rahatça hareket ettiğini fark edince yatağın boş kısmını yokladım. Odanın karanlığına alışan gözlerim saçma bir dürtüyle Rosa'yı aradı. Odanın ortasında ayakta duruyor, elinde tuttuğu bardaktan su içiyordu... Güçlü bir yutkunmayla yüzünü buruşturunca ilacını içmekte olduğunu anladım.

Doğruldum. Miguel bana gülümsedikten sonra doğru açıyı biliyormuşçasına Rosa'nın çantasının milimetrik boşluğuna ufak bir sandviç sıkıştırdı. Bunu ilk kez yapmadığını hissedebiliyordum. Elinde kalan son paketi de bana uzattı.

"Aquí amigo, y esto es tuyo.* Aşçı kadın bir deli ama yemekleri fantástico."

Parmaklarının ucunu dudağına vurup sesli bir vurgu yaptığında Yasmin dönüp gözleriyle onu azarladı. Miguel kızardı ve mahcup yüzüyle özür diledi. Miguel'in elinden payıma düşeni alıp Rosa'nın deyimiyle çirkin gezgin çantamın içine bıraktım. Benimkinde Rosa'nın çantasının aksine birkaç basit kıyafet, yağmurluk, kitap, uyku tulumu ve hayatta kalmamı kolaylaştıracak küçük ıvır zıvırlar vardı. Bir de fotoğraf makinem vardı. *VARDI.* Yüzümü buruşturdum. Sessiz bir küfürü de çantamın içine bırakıp kapağını kapattım.

Birkaç kısa dakikanın sonunda toparlanıp odadan parmak uçlarımızda çıkıyorduk. Bulunduğumuz müştemilat kısmının dar koridorunun bir ucu bahçeye açılıyordu. Şansımız varsa kimseleri uyandırmadan oradan çıkabilirdik. Rosa yalpalayıp duvara çarptığında Yasmin imalı şekilde yüzüme baktı. İzin istemeden eğilip küçük kızı kucağıma aldım. O da bu kez tereddüt etmeden boynuma sarıldı. Miguel kızın çantasını yere düşmeden yakaladı ve koluna taktı.

Korkak adımlarla bahçeye sorunsuz çıktık. Güvenlik kulübesinin camlarına aralıklarla ışık yansıyordu. Dikkatle kulak kesilince kulübe içinden süzülen stadyum uğultusunu duyabiliyorduk. Bu geceki giriş sorumlusu futbola düşkün olmalıydı.

* Al dostum, bu da senin.

Bu da bizim şansımızaydı. Bahçenin içinde ters yönde ilerledik. Kapıdan elimizi kolumuzu sallayarak çıkamazdık. Duvardan atlamamız gerekecekti. Hep birlikte kör bir nokta aradık.

"Durun. Güvenli yer şurada."

Miguel doğru noktanın neresi olduğunu gösterdi. Anlaşılan biz Yasmin'le yatakta atışırken o gözlem için etrafı incelemişti. Naif yüzünün altında temkinli birinin olması hoşuma gitti. Önce kendi duvarın üstüne çıkıp etrafı taradı, sonra Rosa'ya uzandı.

Kucağımdaki kızı ona uzatırken endişeliydim. Dikkatli bir şekilde küçük kızı duvarın ardına bıraktığında beklemeden duvara tırmandım ve diğer tarafa atlayıp yumuşak toprağa sürünen dizlerimi silkeledim. Rosa'nın hemen yanına, duvarın dibine sindim. Asıl korktuğumuz tehlike bu evin içinde değil, dışındaydı. İşkence konusunda cömert davranan Andre'nin adamına görünmemeliydik.

Yasmin de duvardan inince kaçış ekibimizin tüm elemanları tamamlanmış oldu. Sıradaki hamlenin ne olduğunu bilmediğimden Miguel ve Yasmin'e dikkat kesildim. Görünen o ki onlar bakışlarıyla anlaşabilecek kadar uzun bir maziye sahipti. Yasmin derin bir nefes aldı.

"Tamam, buraya kadar kolay oldu. Şimdi evi gözetleyen piç kurusuna hissettirmeden tren garına gitmeliyiz."

Tam hareketlenecek gibi olduğunda Miguel koluna dokunup onu durdurdu. Sonra yaptığı hareket ona fazla gelmiş gibi elini geri çekti ve konuştu.

"Biz önce kaleye gitmeli."

Miguel gözlerini kaçırdı ve ben de kaşlarımı çattım. *Bir kalemiz eksikti!*

"Kale de nereden çıktı ve neden oraya gitmeliymişiz amigo?"

Yasmin'e bakmamaya özen gösterirken fısıltıyla konuştu.

"Güvenli yer. Ev. Gitmeden önce oraya uğramalı." Cesaretini toplarcasına kısa bir nefes alıp Yasmin'e baktı. "Para orada. Gitmek gerek."

Yasmin çenesini savurdu.

"Kale yıkıldı. Oraya bir daha girmeyeceğimi biliyorsun!"

Farkında olmadan sesini yükseltince Miguel ondan beklemeyeceğim bir kararlılıkla gözlerini Yasmin'in gözlerine kilitledi.

"El dinero es importante!* Rosa için para gerekecek. Biliyorsun. Kale'ye gitmeli."

Yasmin'in kibirli yüzü mecburiyete yenildi. Direnmedi. İsteksizce başını salladı. Zifiri karanlık, şafakla kırılmadan önce ortadan kaybolsak fena olmazdı. Miguel'in belli belirsiz tuttuğu ışıkla bahçe duvarından uzağa, ana yolun aksi yönünde yürüdük.

Lavapies Mahallesi'ne doğru değil, daha güvenli sokaklara doğru yürüyor olmak içimi rahatlattı. O mahallenin bu saatte güvenli olmayacağını bilecek kadar uzun süredir bu şehirdeydim. Andre'nin adamları görünürde yoktu. Yine de Yasmin ve Miguel düzenli aralıklarla gözlerinin dokunduğu her alanı tarıyordu. Kale neredeydi bilmiyordum ama yedi yaşında bir kızı taşırken kilometrelerce yürümeye pek de hevesli olduğum söylenemezdi. Yaklaşık on dakika sonra asfalt dökülmemiş taşlı bir yola girmiştik. Çok geçmeden üzerimize bir araba farı yansıdı. Panikle Rosa'yı daha sıkı sarmaladım.

Tedirginliğimiz eski püskü pikabın gürültüsüyle dağıldı. Miguel elini uzatınca pikap durdu. Miguel camını indiren adama hızlıca bir şeyler sıraladı. Adamın gözü kucağımdaki Rosa'ya kaydı. Ağzındaki sigarasından dolayı tek gözü kapalıyken dudaklarından dışarıya duman süzüldü ve arkaya binmemizi işaret etti.

Miguel kasaya sıçradı ve birkaç hurdayı kenara ittirerek sırayla bizi yanına çekti. Ben oturup yerleştiğim an Rosa da yanıma sindi. Gözünden uyku akıyordu. Beklemeden onu kolumun altına aldım. Rosa'nın hafif horultuyla titreyen sesi pikabınkine karışıyordu. Kalan yolu arabanın arkasında sallanarak tamamladık. Bir ara pikabı araba farı takip etti. Yansıyan ışıkla Yasmin anında eğilmemizi işaret etti ve sebepsizce gelen far, sebepsizce yok oldu. Zaten yol da fazla uzun sürmedi.

* Para önemli!

Miguel pikabın kasasına vurup yavaşlamasını söylediğinde, ay ışığı ve sokak lambasının izin verdiği kadar etrafa bakınıyordum. Bahsettikleri gibi kaleye benzer bir yer yoktu. Ufak ama sevimli, bahçeli bir evin önündeydik. Sigarasının dumanıyla bizi uğurlayan pikap, yoluna devam ederken Yasmin evin bahçe kapısına doğru yürüdü.

Çantamı sırtıma geçirdim.

"Kale bu mu? Oldukça şey... korkutucu görünüyormuş amigo."

Miguel elindeki ışığı yeniden yakarken bıyık altından gülümsedi.

"En güçlü kale, sağlam bir ev. En güçlü ev, sevgi dolu bir ailedir amigo."

"İçindeki sevgi düşünce kale de düşer," diye tamamladı Yasmin. Yüzünü kimseye çevirmedi. Sıkışmış bahçe kapısını iterek içeri girdi. Rosa parmaklarıyla tişörtümün kumaşını çekiştirince ben de onları takip ettim. Miguel içeri girdikten sonra sanki sağlam bir güvenlik hissi veriyormuşçasına minik bahçe kapısını özenle geri kapattı.

Sokak ışığı evin ön kapısına kadar yansıyor, gerisini Miguel'in feneri hallediyordu. Evin uzun zamandır sessizliğe büründüğü hissediliyordu. Bir süre kimse konuşmadı. Öylece evin kapısına, pencerelerine baktık. Seslice boğazımı temizledim. Şafak sökmeden gitsek fena olmazdı. Sonunda Miguel çekinerek Yasmin'e döndü fakat Yasmin Miguel'in konuşmasına fırsat vermedi.

"Nerede olduğunu biliyorsun. Rápido."*

Miguel cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açarken Yasmin de evin etrafından geçip arka kısma doğru adımlamaya başlamıştı ki Rosa'nın incecik, ürkek sesi onu durdurdu.

"Mamá, odamdan Holo'yu alabilir miyim?"

Yasmin kızına üç saniyeden fazla bakmadı.

"Oyuncakla oynayacak yaşı geçtin, Rosa. Onu da peşimize takma. Yanımıza aldığımız her şey bizi yavaşlatıyor, biliyorsun."

* Acele et.

Dönüp imalı şekilde bana bir bakış attı ve ardından yeniden yürümeye devam etti. Çenemi sıktım. Rosa'nın hüzünlü gözleri yere indi. Uzanıp saçını okşamak istedim ama yapmadım.

"Gel Rosalita, bakalım çantana sığacak neler alabiliriz yanımıza," diye fısıldadı Miguel. Rosa çok da içten olmayan bir sevinçle onun yanına gitti. Onlar içeri girerken evin arka bahçesinden mavi bir ışık yansıdı. Yasmin'in gittiği yöne doğru yürüdüm.

Yansıyan ışık küçük havuza aitti. Suyu yeşilimsi maviydi. Havuzun kesinlikle temizlenmesi gerekiyordu, öyle ki yer yer yosunlaşmıştı. Yine de seyredilesi görünüyordu.

Yasmin ortalıklarda yoktu. Havuzun kenarına yürüdüm. Hiç düşünmeden ayakkabılarımı çıkardım ve paçalarımı sıyırdım. Soğuk su bileklerime dokunduğunda sesli ve kesinlikle yorgun bir nefes bıraktım. Benim evimdeki havuza hiç benzemiyordu. Sırtımı döndüğüm ev de kesinlikle benim sahip olduğum evle aşık atamazdı. Fakat başımı gökyüzüne çevirip baktığım yıldızlar aynıydı. Belki biraz daha parlaktılar. Ama oradalardı işte. Birkaç senedir her gece olduğu gibi. Ve ben yine yıldızlara bakarken onu hatırlıyordum... İstemsizce mırıldandım.

"Tüm göklerin en güzel yıldızlarından ikisi, yalvarıyorlar onun gözlerine,
Biz dönünceye dek siz parıldayın diye.
Gözleri gökte olsaydı, yıldızlar da onun yüzünde,
Utandırırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı,
Gün ışığının kandili utandırdığı gibi tıpkı.
Öyle parlak bir ışık çağlayanı olurdu ki gözleri gökte,
Gece bitti sanarak kuşlar cıvıldaşırdı..."

Acı bir soluk bıraktım. Yaptığım aptallığı anımsadım yine.

Her gece seni hatırlamak için gökyüzüne bakmam yetiyor...

Yıllar önce irademe ihanet edip ona vermesi için en yakın arkadaşının düğününe çölde çektiğim fotoğrafı göndermiş, arkasına da bu cümleyi yazmıştım. *Aptallık...* Bunun için hâlâ kendime kızıyordum. Belki de gülmüştü okuduğunda ya da birçok kez yaptığı gibi yine acımıştı bana... Yırtıp atmıştı belki de ya da okumadan bir kenara bırakmıştı. Gözlerimi sıkıca yumdum. Yine derin bir iç çektim. Onu hatırlamak ne zaman daha kolay olacaktı?

Yere çarpan bir şeyin gürültüsüyle gözlerimi araladım, başımı gökyüzünden aşağı çevirdim. Yasmin devasa kol çantasını yere bırakmıştı. Ardından kısa ama belirgin adımlarla havuza yaklaştı. Oturmadı, havuzun merdiven demirine dokunarak öylece ayakta kaldı. Artık mavi ışık yüzüne yansıyordu.

Göz ucuyla bakabildim. Havuzun ışığı sadece yüzüne değil elbisesine de yansıyordu ve elbise ince hatlarını saklamayacak türdendi. Bunu biliyordu. Bunu bildiğine emindim. Parmak uçları demirin üstünde, olması gerekenden daha ince hareketlerle dolaşıyordu. Dudaklarından dökülmeyen davetkâr enerjisini anlayabiliyordum. Hissediyordum. O enerjiyi ben de bir zamanlar kullanırdım. O enerjiyi ben icat etmiştim. İlgilendiğim kızın dikkatini metrelerce uzağımda olsa bile çekebilirdim. Bunu bazen bakışımla, bazen sadece onun hissedeceği küçük hareketlerle, çoğunlukla da şu an havadaki sıçtığımın enerjisiyle yapardım. Bu yüzden yanı başımdaki kadının ayağındaki topukluyu ağır hareketlerle sıyırması canımı sıktı. Bakışlarımı vücudundan çektim.

"İçeri girmeyecek misin?" dedim ilgisizce yüzüne bakarken. Hamlesine ilgi göstermeyeceğimi anlamalıydı.

Omuz silkti.

"No. Miguel paranın yerini biliyor. Müze gezisine ihtiyacım yok."

"İçeri adımını atmaya böylesine korktuğuna göre, evin içi gerçekten korkutucu olmalı." Ve davetkâr çağrı sona erdi. Diğer pabucunu savurup korkutucu bir uyarı bakışı attı. Beni baştan çıkaramayacağı gibi korkutamazdı da. Bunu ispatlamalıydım.

"Rosa'nın babasıyla burada mı yaşıyordun?"

Sorular en korkutucu silahtır. Hayat, cevaplarından korktuğumuz, kaçtığımız sorularla doludur. Ama birini eğlence için silahlarla korkutmak iyi bir insana yakışmaz. Başımı yukarı çevirip yıldızlarla dolu gökyüzüne tekrar baktım. Her ne kadar o aramızdaki anlaşmayı bozsa da ben sözüme sadık olmalıydım. İyi bir adam olmaya söz vermiştim.

Yasmin gururlu yüzüyle kenarda durmakta, suyu izlerken belli ki anımsamaktan hoşlanmadığı anılardan kaçmaktaydı. Bu yüz ifadesi bana hiç de yabancı değildi. Onu anladığımı bilmeliydi.

"Bak, anılarla dolu bir evde yaşamak nedir çok iyi bilirim. Eğer oraya girmek için yanında olmamı istersen..." Durdum. Yüzündeki garip ifadeden ne düşündüğünü çözemedim. Sanırım gereğinden fazla ciddi cümleler seçmiştim. Belki de tersini denemeliydim. Bu kez konuşmadan önce sırıttım.

"Sonuçta evliyiz, değil mi? Karımın ilk evliliğinden kalan ganimetlerini görmek isteyebilirim."

Küçümseyen yüzü seğirdi.

"Evcilik oynamaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum, Chico."

Kibirli yüzüne bakarken kendime kızdım.

"Yardım etmeye çalışıyorum," dedim hafif bozulmuş bir şekilde.

"Yeterince müze gezecek kadar süredir Madrid'desin sanıyordum," derken sesi daha ılımlıydı.

Kısa bir an düşündüm. Bir yerde uzunca zaman geçirdiğinde orası sana sanki hayatının büyük bir bölümü bulunduğun yermiş gibi hissettiriyordu.

"Sanırım on aydır İspanya'dayım ama Madrid'e geleli birkaç gün oluyor," dedim sesli düşünürcesine.

Söylediğime şaşırdım. Bu kadar az mı olmuştu bu şehre geleli? Hâlbuki o kilise duvarına yaslandığım an, haftalar öncesinden yorucu bir anıymış gibi hissettiriyordu.

"Seni Madrid'e ne getirdi?" dedi merakını saklamaya çalışarak.

"No senyora. Sorma sırası bende. Asıl sen neden o kadar küçük yaşta Madrid'e geldin?"

Bakışlarını benden ayırıp havuza çevirdi. Ayak başparmağını suya dokundurdu. Parmağından dağılan su halkaları uzaklaştıkça o da hafızasında geriye gidiyordu. Bunu suyun yansıdığı ela gözlerinde görebiliyordum. Halkalar hatırlamaktan hoşlanmadığı anılara dokunmuş olacaktı ki aceleyle parmağını sudan aldı. Sırtını dikleştirdi ve başının tepesinde toplanmış saçlarına uzanıp tek hamleyle tokayı söktü, beklemeden kızıl saçını savurdu.

Havuzdan birkaç adım uzaklaştı. Duruşu belli, güçlü bir pozisyona girdi. Omuzları öne çıkmıştı, kalçası geride, bir bacağını hafifçe öne alıp elbisesinin bir ucunu hafif ama cüretkâr bir edayla yukarı sıyırmıştı. Bu güçlü duruşu ve kızıl saçlarla havuzun mavi ışığında ne de etkileyici görünüyordu...

"Bunun için geldim..." dedi kararlılıkla.

Çıplak ayakları beyaz, tozlu mermere vurmaya başladı. Ne yaramaz bir çocuğun koştururken çıkardığı savruk sese, ne de bir askerin komuta uyan kurallı yankısına benziyordu. Bir şey söylüyordu. Olmayan bir melodiye uyuyordu. Kulak verdiğinde kızgın ama mest eden bir hava vardı yere çarptığı ritminde. Beyaz, incecik ayak bilekleri zarifçe havada süzülüp topukları mermere sertçe vururken elbisesi savruluyor, saçları bazen tutam tutam, bazen topluca dökülüyordu ritmin üstüne. Kalçası bu hipnotize eden dansın en tehlikeli parçasıydı. Oraya bakmamak imkânsız gibi bir şeydi ama avuçlarını birbirine çarptığında ayakları ve elleri kontrolü yeniden eline aldı. Tek kelime etmeden tüm bedeninde sakladığı öfkesini dansında görebiliyordun. Muazzamdı...

Son birkaç darbeden sonra çıplak ayakları yan yana, kolları ise havada kaldı. Çenesi dik, ela gözleri bir şahin gibi keskindi. Göğsü hızlıca inip kalkarken kendimi tutamayarak ayağa kalkıp alkışladım. Övgüyü hak ediyordu.

"Dios mio! Bunun için Mars'a bile giderdim senyora."

olduğunu bildiği yüzünden okunuyordu, bu yüzden onu izleyen iyi hayran gözler onu şaşırtamazdı ama görünen o ki hâlâ utandıra- biliyordu.

"Bunun için geldim," diye yineledi.

"Dans için mi?" diye sordum, başını evet dercesine salladı. Soluğu normale dönüyordu. "Vay canına, demek dansçısın? Barcelona sokaklarında mutlaka Flamenko yapan birileri olur- du. Ama emin ol, bu izlediklerim içinde en iyisiydi." Bana bir gülümseme daha bahşedecek kadar uysaldı.

"Eee, peki evlendiğin adamla nasıl tanıştın?"

Sadece birkaç saniye düşündü. Ustaca bir hamleyle yanıma gelip kolumdan tuttu, beni tamamen kendine çevirdi.

"Dik dur Chico. Dans etmeyi beceremeyen biriyle evli ola- mam."

Bakışlarında sorulardan kaçmaktan fazlası vardı. İstediği tek şeyin dans olmadığını biliyordum. Yavaşça kolumu bedeninden uzaklaştırdım.

"Bu kibar davetinizi geri çevirmem gerek senyora. Çünkü dik durmayı da dans etmek kadar iyi biliyorum. Endişelenmeyin, şu an için boşanmamızı gerektirecek bir sebep bulunmuyor."

Kıpırdamadı. Ela gözlerini kısmış, bir şeyi çözmeye çalışı- yordu. Güzel bir kadını geri çevirmek bedenime acı verse de –ki kesinlikle veriyordu– ona ya da bir başkasına dokunamazdım. Ondan uzaklaşmak için adım attığım an kolumu tuttu. Parmak- ları sıcak ama katıydı. Yaklaştı, fısıltıya yakın bir sesle konuştu.

"Dans et benimle, Romeo..."

Kulaklarım uğuldadı. Sesler suda dağılır gibi dağıldı aniden. Yüzümü çevirip yanımdaki kadının gözlerini gördüğüm an yut- kundum. Karşımda Yasmin yoktu. *O vardı...* Ela gözler laciver- te dönmüştü. Balo gecesi, kırmızı elbisesiyle, kollarımda dans ederkenki haliyle karşımda duruyordu. Dudaklarını soluksuzca öptüğüm ilk gecedeki gibi...

"Dans et benimle..."

Sadece sesi değil, görüntüsü de sudaki dalga gibi dans ediyordu. Ama oydu işte. Karşımdaydı. Uzanıp yanağına dokundum. O olmadığını biliyordum. Olamazdı... Beynim bunun doğru olmadığını bilse de gözlerim... Bana sokuldu. Parmaklarını önce sırtımda, sonra bel oyuğumda hissettim. Bedeniyle aramda boşluk kalmadı. Kırmızı dudakları yanağıma dokundu. Kulağıma fısıldadı.

"Sadece dans et..."

Direniyordum. Hareketsizdim ama dudaklarım mıknatıs gibi ona uzanmak için çıldırıyordu. Uzun kirpikleri ardında parlayan lacivert gözleriyle bana uzanıyordu. Parmakları şakaklarımdan aşağı doğru kaydı. *Bu o değil...* diye sayıkladı beynim. Parmak uçları dudağıma dokundu.

Bu... O... Değil...

Kırmızı dudakları tenime yaklaşırken yüzüme dokunan bileğinden kavradım ve öyle şiddetli ittirdim ki geriye adımlamak zorunda kaldı. Siyah saçlar kızıla, mavi gözler elaya döndü yeniden. Kırmızı elbise yok oldu...

"İçeri girelim," dedim sertçe.

Hâlâ bileğini tutuyordum. Bırakırsam onun hayalinin geri gelmesinden korkuyordum. Elimin titrediğini hissedebiliyordum. Yasmin'in bunu fark etmemesi için daha güçlü sıkıyordum bileğini. Lanet makinem yanımda olsaydı... Çenemi sıktım. Ben sakinleşmeye çalışırken Yasmin bakışlarıyla beni tartıyordu. Canı yanıyor gibi görünmüyordu. Tahmin ettiğim kadar güç uygulamıyor olmam içimi rahatlattı.

"İçeri girelim," diye tekrarladım.

Bu kez gözlerini meydan okurcasına kıstı. Üstüme yürüdü.

"Elinden tutup sıkıcı turist gezisi yapmaya ihtiyacım yok. Benim aklıma daha eğlenceli bir şeyler geliyor."

Cümlesi bittiği an bileğini çevirdi, parmaklarımdan sihirbazların kelepçelerden kurtulduğu gibi kurtuldu. Bu kurtulma hareketini ilk kez yapmak zorunda kalmadığı belliydi. Beklemeden, gardımı almama müsaade etmeden, avuçlarını göğsüme bastırdı

ve tüm gücüyle bedenimi havuza itti. Kendimi kurtarmak için yapabileceğim tek şey ona tutunmaktı ama anlaşılan o ki o da kendini suya bırakıyordu.

Soğuk su önce sırtıma çarptı. Tüm kaslarım uyarıldı. Tamamen suya gömülüp zemine sırtımı vurduğumda gözlerimi açtım. Bulanıktı. Her yanımı baloncuklar kaplamıştı. Hemen önümdeki karaltının sahibi beklemeden benden önce suyun üstüne çıktı. Bir süre suyun içinde kalmak istedim. Etrafımdaki baloncukların içinde kırmızı kumaşa benzer bir şekil dans etti. Gözlerimi açıp elbisenin sahibini bulmaya çalışacakken vazgeçtim. Kontrolümü kaybedemezdim. Panik ve öfkeyle kendimi yukarı ittirdim. Kızgınlıkla yeşilimsi sıvıdan kendimi çıkardığımda saçımı savurdum ve karşımda sırıtan kadına bakıp suyu dövdüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Saçlarını düzeltirken umursamazca kahkaha atıyordu.

"Sakinleşmeye ihtiyacın vardı, Chico. Bunu benim yöntemimle yapmak istemiyorsun madem, serinlemek yardımcı olur dedim."

Başımı öfkeyle savurdum. Suyun kaldırma kuvvetinin de yardımıyla büyük adımlar atarak merdivene yaklaştım ve tam demiri tutmuşken Yasmin kolumun altından sıyrılıp önüme geçti.

"Ladies first..."* dedi ağır İspanyol vurgusuyla.

Sırtını bana döndü. Kasti olarak göğsüme yaslandıktan sonra dik durdu. Çenemi sıktım. Bu oyundan sıkılmaya başlamıştım. Sudan yavaşça çıkıyordu. Elbisesi üstüne yapışmış, ıslanmış turuncumsu saçları sırtından aşağı kalçasına kadar uzanmıştı. Islak bedenini göğsüme sürterek basamakları çıkarken dişlerimi daha güçlü sıkmam gerekti. Bu kadın sadece sabrımı değil irademi de zorlamaya ant içmişti.

Reddedilmeye alışık olmadığı ya da oyun oynamaktan hoşlandığı için yapıyordu bunu. Belki de o evin içinde yüzleşmekten kaçtıklarının baskısından kurtulmak için... Ya da belki sadece canı sıkılıyordu. Benim de yıllarca saydığım tüm bu sebepler yüzünden yaptıklarım gibi...

* Önce hanımefendiler...

Basamakları somurtarak çıkarken geçmişte şu an hissettiğime yakın bir şeyler hissetmiş olabilecek kadınları düşündüm. *Onu* düşündüm... O da böyle mi hissetmişti? Ben ona dokunmak için çıldırırken o da böyle kapana kısılmış gibi hissediyor olabilir miydi? Bu ihtimal canımı sıktı.

Üstümden su sızıyordu. Pantolonum, tişörtüm sırılsıklam olmuştu. Yasmin sırıtarak ağzını açacak gibi oldu ama ben hiddetle ona parmağımı savurdum.

"Tek kelime etme! Ben senin korkularından kaçmak için oynayacağın oyuncağın değilim! İlla biriyle aklını oyalamak istiyorsan, git Miguel'le oyalan!"

Tişörtümü sıyırıp üstümden çıkardım. Kumaşı büküp sıktım. Islak mermere su süzülürken Yasmin'in dudaklarından sesli bir nida döküldü. Öfkeyle yüzüne bakınca tek kaşı havaya kalktı.

"Ben de hadım edildin falan sanmıştım." Ne söylemek istediğini çözmeye çalışırken elini uzattı, parmaklarının ucu göğsüme dokundu. Gözüyle işaret etti.

"Şimdi sebebi anlaşıldı."

Yarım adım geri çekildim. Parmakları havada asılı kaldı. İşaret ettiği yere eğdim başımı, dövmemi tersten okurken o da havadaki elini geri çekmişti. Bu, oyununa dahil edemeyeceği yasaklı alandı. Ve bu durum Yasmin'in hoşuna gitmemişti. Hırsla elbisesini üstünden sıyırmaya koyuldu. Benzer bir öfkeyle, kırışan alnımla beraber ona arkamı döndüm ve sıktığım tişörtü yere bıraktım. Eğilip çantamdan yedeğini aldım elime. İçeri girip pantolonumdan da kurtulmam gerekiyordu. Ona yakın durmamaya özen göstererek havuzdan uzaklaşırken seslendi.

"Hey Chico. Sen üstüne düşeni yaptın. Bundan sonra bizimle devam etmene gerek yok."

Durdum. Sırtım ona dönükken içim rahat şekilde ona hak vermem, dediğini yapmam gerekiyordu. Ama değildi. Sıçtığımın vicdanını rahatsız eden bir şey, henüz yolumu onlardan ayırmamı engelleyen bir şey vardı.

"Bana bir sözün vardı," dedim yüzümü ona dönmeden. Aklıma gelen ilk bahane buydu.

Bir hışırtı sonrası, "Aquí está."* dedi.

Ben yeniden ona dönerken o çantasından çıkardığı şeyi dikkatlice bana uzatıyordu. Bu makinemdi. Birkaç hızlı adım sonrası ellerimdeydi. Sonunda. Ona dokunuyor olmak bile eski bir dosta sarılmak gibiydi. Yalnız olsaydım belki de gerçekten sarılabilirdim. Aceleyle düğmesine dokundum ama geceden daha karanlık küçük ekranı aydınlanmadı. Anlaşılan şarj edilmesi gerekiyordu. Yine de onu huzurla boynuma astım. Kalın kayışı çıplak tenime dokunduğu an güçlü bir zırh giymiş gibi hissetmeye başlamıştım. Yasmin'in yarı çıplak olmasını bile umursamadım. Artık koruyucu kalkanım üstümdeydi. Beni içimdeki karanlıktan koruduğu gibi irademi delebilecek her bedenden de koruyabilirdi.

Siyah iç çamaşırının askısı altında pürüzsüz görünen omzunu silkti.

"Sözünü tutacağından emin olmadan veremezdim." Durdu. Gözlerimin içine baktı.

"Ahora eres libre."**

Özgürlüğü eline verilen birinin coşkusunu bulamadım içimde. Başımı çevirip ışıklarından biri yanan eve baktım.

"On dört günün kaldı," dedim, başımı ışık süzülen pencereden çekmeden.

"Sé..."***

Bilmesi neyi değiştirecekti ki? Sormadan gidemezdim.

"Planını duyarsam içim daha rahat giderim."

Elbisesini kalçasına kadar sıyırmış bedeniyle, o da benim baktığım pencereyi izliyordu. Endişeliydi. Evi izlemek canını sıkmış gibiydi, yeniden önüne döndü. Derin bir soluk aldı.

"İtalya'da bir doktor var. İlaçlardan tamamen kurtulmak için şansımız o doktor. Rosa'yı ona götüreceğim. Sabah ilk Roma trenine binip gideceğiz." Durdu, havuzdaki suyu izledi. "On dört değil, sayısız günü olacak," dedi belli belirsiz.

---

* İşte burada.
** Artık özgürsün.
*** Biliyorum.

Yorum yapamadım. İyi bir plana benziyordu. Odanın ışığı söndü. Ev yeniden kimsesiz haline geri döndü. Gökyüzü koyu siyahtan griye çalıyordu artık. Az sonra da Rosa'nın kıkırdama sesi çalındı kulağıma. Miguel tuhaf hayvan sesleri çıkarıyordu.

"Aslında biliyor musun? Dünya turumun son durağı İtalya olacaktı. Biraz erkene çekmem sorun olmaz. Zaten Madrid'in bana umduğum nezaketi gösterdiği de söylenemez," derken buldum kendimi.

Yasmin başını iki yana salladı. Eğilmiş çantasını karıştırıyordu. Elbisesi kucağında toplanmıştı.

"Bu senin sorunun değil, Türk dostum."

Çantasından çıkardığı kumaşı açarken bakışlarıyla söylediklerini duymazdan geldim. Söylediğim pekâlâ doğruydu. Roma İtalya'daydı ve İtalya benim son durağımdı. Aslında son adımlarımı atacağım şehir Verona olacaktı. Gerçi, dürüst olmam gerekirse Verona'ya gitmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Oraya, *ona* veda etmeye gidecektim. Onunla dolu şehirde, ona veda etmek güzel olacaktı. Henüz onunla vedalaşmaya hazır değildim ama Rosa'nın gerçekten güvende olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Sonuçta Roma ile Verona arasında birkaç saat vardı. Kendimi o şehrin birkaç saat uzağında tutabilirdim. *Sanırım...*

"Evet, benim sorunum değil. Ama..."

Sözüm yarım kaldı. Rosa, Miguel'in elini tutarak arka bahçeye giriş yapmıştı. Yüzünde gizli bir hoşnutluk saklıyordu. Çantasının içinde annesinden gizlemesi gereken bir yolculuk arkadaşı olduğuna emindim. Gülümseyecek gibi oldum. Sırrını bildiğimi ona belli etmek için göz kırpmak istedim. Ancak onun yerine, kızarmış yanaklarıyla yarı çıplak Yasmin'den gözlerini kaçırmaya çalışan Miguel'den, ıslak pantolonumdan kurtulabilmek için evin kapısını yeniden açmasını istedim.

10. Bölüm

Peron Düdüğü

Şafak sökmek üzereydi ve biz devasa Atocha tren istasyonundaydık. Yasmin, buraya gelmek zorunda kaldığımız için pek de memnun sayılmazdı. Fazla merkezde, koca şehrin orta yerindeydi. Kaçtığınız birileri varken böylesine göz önünde yerlerde beklemek pek de akıl kârı değildi ama mecburduk. Kale diye adlandırdıkları evden Miguel'in bir arkadaşının arabasıyla alındık. Bu da Yasmin'in hoşuna gitmemişti ama mecburiyetler insanı zorunda bırakırdı. Şimdi bilet saatimizin gelmesini beklerken ana avlunun en kuytu köşesine sinmiş sessizce oturuyorduk.

Barcelona'dan gelirken de bu istasyonu kullanmıştım. Hatta istasyondan çıktığımda yolun tam karşı binasında bulunan Picasso tablosunu izlemeye gitmiş, El Brillante'den kalamar bageti almış, birkaç dakika uzaklıktaki Prado müzesine yürümüştüm.

Yorgun bir soluk bıraktım. Bu şehirden tek beklentim, makinemle birkaç güzel kare çekmek, karnımı zengin yemekleriyle doldurmaktı ama şimdi aynı istasyondan yanımda üç kaçakla ayrılıyordum.

Hâlâ esneyen çalışanları ve bizim gibi banklarda uyuklayarak peron saatini bekleyenler dışında yeni gün koşturmacası henüz

başlamamıştı. İlk sefer, bizim trenimize aitti ve o sefere hatırı sayılır bir bekleme bir süresi vardı. Rosa elindeki kitabının üstünden, avlunun içine yapılmış küçük tropikal bahçeye bakıyordu. Evet, kulağa saçma geliyordu ama tren garının içinde koca bir tropikal bahçe vardı. Devasa palmiye ağaçları ve sayısız garip bitkiyle dolu bu bahçe, başka bir yerde göremeyeceğiniz acayip bir manzaraya sahipti. Uykusunu açmak isteyen birkaç kişi etrafında dolaşıyor, meraklı birkaç turist de bahçe içindeki koridorlar arasında fotoğraf çekiyordu. Rosa'nın da yaklaşıp incelemeye can attığını anlayabiliyordum ama annesinden çekindiği için usluca yerinde oturmuş, kısa cümleleri olan hikâye kitabını okuyormuş gibi yapmaya devam ediyordu. Yasmin de bu sırada yüzüncü kez kolundaki saate baktı. Henüz vakit vardı ama sabredemiyordu.

"Fazla göz önündeyiz. Perona gidelim. Vamos,"* dedi gergin yüzüyle.

Elbisesinden kurtulduktan sonra bu kez pantolon ve bluz giymişti. Kızıl saçları, başının üstünde yüzü kadar gergin bir şekilde toplanmışken dişli bir iş kadınına benziyordu. O, kısa topuklularını yere vurarak yürürken biz de emrine uyduk ve çantamızı sırtlayıp onu takip ettik.

Peron alanı fazla sessiz sakindi. Sessizlik huzuru sakladığı gibi, dikkatli dinlediğinde huzursuzluk dolu havayı da içinde taşırdı. Tıpkı şu an koca peronu sardığı gibi...

Raylara dizilmiş trenler, kapalı kapılarıyla sessizce hareket komutunu bekliyordu. Ancak bu durum Yasmin'i durdurmadı. Uykulu gözlerle etrafı süzen görevli zararsız olduğumuza kanaat getirmiş olacaktı ki usulca yanımızdan geçip gitti. Kör noktada kaldığımız an Yasmin hızlı adımlarla hat boyunca dizilmiş trenlere doğru yürümeye başladı. Bunlardan biri bizimki olmalıydı. Yasmin ilerlemeye devam etti. Bazı trenlerin kompartıman ışıkları bile yanmıyordu. Yasmin en gözden uzak vagona yaklaştı ve kapılardan birini zorlayarak açmaya çalış-

* Hadi.

tı. Bence boşa bir çabaydı ama Miguel de yardımına gidince kapının zayıf noktalarını biliyorlarmış hissine kapıldım. Rosa ise trene değil, bekleme salonuna doğru bakıyor, resmen gözcülük yapıyordu. Yüzümü buruşturdum. Kaçak arkadaşlarımın sandığım kadar örnek vatandaşlar olmadığı hissine kapıldım. Birkaç uzun saniye sonra kapı ince ince aralandı, ardından tamamen açıldı.

"Estábamos más rápidos esta vez,"* derken sırıttı Yasmin. Miguel kadının göz kırpmasına yine kızararak karşılık verdi.

"Siz dinamitle bir yerleri patlatmadan ya da maskeli soygu-na girişmeden önce ortadan kaybolsak fena olmayacak," dedim imalı bakışlarımla.

Miguel utanırken Yasmin gururla çantasına uzandı, Rosa ise kıkırdadı. Hızlı hareketlerle vagona girdik. Geniş koltuklara yerleşirken deli gibi yorgun olduğumu hissettim. Miguel arka vagonlara koşturan Rosa'nın peşine takıldı. Yasmin karşımdaki koltuklardan birine kendini bıraktı. O da yorgundu. Bunu kendini hissettiren gözaltı torbalarından, topuklusundan çıkarıp ovduğu bileğinden anlayabiliyordum.

Gözlerini ovuşturup çantasından matara çıkardı. Kafasına dikip uzun bir yudum aldıktan sonra bana uzattı, geri çevirdim. Omuz silkip yeniden yudumladı. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Kompartıman camından hareket etmeyen duvarları izliyorduk.

"Miguel ile kaç kapıdan izinsiz girdiniz?"

Hareketsiz manzaramızı seyretmeye devam etti. Derin bir iç çekti.

"Sandığın kadar fazla değil."

"Koca bir trenin kapısını açabilecek kadar başarılısınız."

Omzunu hafifçe silkti.

"Başarı değil, başarısızlık insanı eğitir. Açabildiğimizden fazlasının arkasında kaldık. Kapıyı neyin açabildiği değil, nelerin işe yaramadığı konusunda daha deneyimliyiz."

* Bu kez daha hızlıydık.

Fazlaca merak ettiğim şeylerden birini sormak istedim ve bu yüzden tamamen ona döndüm.

"Miguel ile yakınsınız. Rosa da onu seviyor." Durdum. Benden değil de Miguel'in elinden gelen sütü içtiğini anımsadım. "Daha da önemlisi ona güveniyor." Tepki vermedi, koltuğa yasladığı başını oynatmadı. "Miguel ile nasıl tanıştınız?" diye sordum sonunda.

Bekledi. Yeni bir yudum alacak gibi oldu ama kolunu kaldırmaktan son anda vazgeçti. Dudaklarını araladı ama konuşmadan geri kapattı. Sonunda hafifçe gözlerini yumdu. Uzun bir soluğun ardından matarasını tekrar dudaklarına götürdü ve bir yudum alıp gözlerini araladığında bu kez başı bana döndü.

"Demek küçük Romeo'nun bir de Juliet'i var öyle mi? Muy romántico."* dedi, küçümser bir tavırla.

Tanıdık bir kaçış. Bana kendimi anımsattı. O... O beni kovalarken ben de sesli söylemeye korktuğum cümlelerden böyle kaçınırdım ama ben bir zamanlar onun olduğu kadar inatçı olamazdım. Sorumun peşine düşmedim ama Yasmin'in sorusuna da ilgi göstermedim. Bu durum canını sıkmış gibiydi. Hafifçe doğrularak çantasına uzandı ve içini açıp elindeki matarayı çantaya yuvarladı. Mataranın çarptığı şeyi endişeyle eline alıp sağlamlığından emin olmak için hafifçe salladı. Minik ilaçlar cam şişe içinde zararsızca hareket etti. Elimde olmadan gözlerimle küçük hapların dansını izledim.

"Tek merakının o boktan makine olmadığını biliyordum." Söylemek istediğini anlamadım. Tatminkâr gözlerine döndüğümde sırıtıyordu. Açığımı yakalamış olmak onu keyiflendirmişti. "Söylediğimi anlamıyormuş gibi davranma. Şişenin içindekilere nasıl dokunduğunu gördüm, Chico. Söylesene derdin ne senin?"

Bir süre haz dolu yüzüne baktım. Tenindeki küçümser, kibirli ifade tüm nezaketimi zorlamaya başlıyordu ama benden beklediği her neyse onu alamayacaktı.

* Çok romantik.

"Ben... değiştim," dedim, söylediğime gerçekten inanarak.

Dudakları yine yana kaydı.

"İnsanlar iki şekilde değişir, Chico. Ya erdiklerinde ya da kalpleri kırıldığında. Sen hangisisin? Ermiş misin, yoksa kalbinin içine edilmiş biri misin?"

İstemsizce gülümsedim. Bu söylediğinde haklılık payı vardı.

"İkisinden de biraz..."

Başımı çevirip makinemin karanlık ekranına dokundum. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonunda, "Seviyor musun hâlâ?" diye sordu daha insancıl bir şekilde.

Karşılık vermeden önce biraz bekledim. Bu kez koltuğa başımı yaslayan bendim.

Onu hâlâ seviyor muydum?

Dudağımın kenarı istemsizce yana kıvrıldı. Onunla çimlere uzanmış yıldızlara baktığımız akşam söylediklerimi anımsadım.

"Bunu daha önce birine söylemiştim. Ya bir kere çok seversin ya da hiç sevmezsin."

"Zamanında çok mu sevdin?" dedi beklemeden.

Çantasındaki mataraya uzanmak istedim fakat onun yerine omuz silktim.

"Hâlâ o zamandayım."

Tek kaşı merakla havaya kalktı.

"O zaman sevgin ne zaman bitecek dersin?" dedi hafif muzip bir sesle.

"Tahmin etmek zor. Ne zaman öleceğimi bilmiyorum."

"Demasiado dramático!"* dedi dudaklarından alaycı bir ses çıkıp gözlerini devirirken. Bilgin bir edayla başını iki yana salladı. "Her aşk doğru aşk değildir, Chico."

Cevap verme gereği duymadım. Beni tanımıyordu. Onu tanımıyordu...

"Gerçekten bir daha âşık olamayacağını mı düşünüyorsun?"

Yeniden omzumu silkerken kendimi gerçekten onun bana taktığı lakap gibi, olduğumdan daha yeni yetme hissettim. Umurumda değildi. Ne hissettiğimi biliyordum. Soktuğumun dünya-

* Fazla dramatik!

sını içimdeki sızıyla dolaşmıştım. Karşıma geçmiş bana ahkâm kesilmesine tahammül edemezdim.

"Hayır. Bir daha âşık olmayacağımı biliyorum," derken kendimden emindim.

Basit bir denklemi çözer gibi, "Belki de onu unutmanın zamanı gelmiştir," dedi.

Anlamazdan gelip yüzümü buruşturdum.

"Kimi unutmamın?"

Hamlemi gördü, gözlerini kıstı.

"Göğsünde, kalbinin üstünde adı yazan kişiyi."

Bu konuşma hoşlanmadığım yöne doğru gidiyordu. Koltuğun koluna yasladığım bileğim seğirdi. Onu düşündüğüm anlar, içimde bastırdığım karanlığı dürtüyordu. İçimdeki boktan his onu kaybettiğimi biliyordu. Yalnız kaldığımı biliyordu. Savunmasız olduğumu, kalkanımı kaybettiğimi biliyordu. İçimdeki karanlığı bastırdığım gibi karşımdaki kadını da savurmalıydım. Bilmezden gelmenin arkasına saklanmak en kolay kaçış yoluydu. Benim kadar o da biliyordu bunu. Yine de pes etmedim.

"Kalbim mi? Şuramda kasılan şey mi?"

Dudaklarından aşağılayıcı bir ses çıkardı. Pili zayıflamış bir oyuncağa bakar gibi baktı yüzüme. Görünen o ki onu eskisi kadar eğlendiremiyordum. Zayıflayan pillerim sadece eğlencemi değil sabrımı da zayıflatmıştı. Artık oyunları canımı sıkıyordu. Yorgundum. Uykusuz ve açtım. Damarlarımda beni kendine çekmeye çalışan karanlığa direnmek zorundaydım. Bu direnç hem bedenimi hem beynimi her saniye biraz daha yıpratıyordu. Bir de bu kadının oyunlarını çekemeyecektim. Ayağa kalktım. Yere indirdiğim çantamı ve makinemi elime aldım. Makineme göz devirdikten sonra dudağından küçümseyici bir ses çıkarması son damla oldu.

"Ne istiyorsun benden? Ne söylememi istiyorsun?" Elimle göğsümü gösterdim. "Burada yazan isim olmadan yaşayamıyorum. Tamam mı? Deniyorum. Emin ol deniyorum. Bu sıçtığım makineye, bu dalga geçtiğin dövmeye muhtaç yaşıyorum ama deniyorum! Bu yüzden ufacık bir eve girmekten korkan birinin karşıma geçip bana ahkâm kesmesine ihtiyacım yok! En azından

ben zayıflığımı kabulleniyorum, ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyorum."

Kucağında topladıklarımla iki koltuğun arasından geçerken sesi yolumu kesti.

"Sana bir sır vereyim Romeo." Bacağını iki koltuk arasına uzattığı için durmak zorunda kaldım. "Ne istediğimizin bir önemi yok çünkü onu elde edince başka bir şey isteyeceğiz." Kızıl saçların altında kalan yüze baktım. "Eğer her istediğini bir yere kazıman gerekseydi, o güzel vücudunda tek boş yer kalmazdı. Bu yüzden o isim olmadan yaşayamayacağını düşünme. Onu bulsan, başka bir şeyle dolduracaksın yerini. Biz insanız, Chico. Yetinmeyi bilmeyiz. Açgözlüyüz. Her zaman fazlasını isteriz..." Gözlerimin içine baktı. "Incluso la felicidad..."*

Cevap vermedim. Gözlerinden kaçmak için değil ama söylediklerinin saçmalığından uzaklaşmak istedim. Koridora geçip onun birkaç sıra uzağındaki koltuklara çantamı ve makinemi bıraktım. Ben koltuğa oturamadan Rosa kıkırdayarak vagona girdi. Arkasından gelen Miguel beni fark ettiğinde canavar taklidi yapan kolları aşağı düştü. Yüzüme baktığında bir sorun olduğunu hissetmişti, gözleri benden Yasmin'e kaydı. Onu ilgilendiren en büyük sorun buymuşçasına, birkaç saniye bakışlarıyla Yasmin'i incitip incitmediğimi sorguladı. Onun, korktuğu şekilde zarar görmediğine emin olduğunda yüz çizgileri düzeldi. Ama baktığı kadın yorgundu. Bu da onu yeterince endişelendirmeye yetmişti. Çantasına uzanıp içinden çıkardığı sandviçiyle kadına yürüdü. İspanyolca kelimeler kulağıma dokunurken üstümdeki kumaş çekiştirildi.

"Romeo, Romeo."

Rosa ısrarla beni dürttüğünde ona bakmak zorunda kaldım.

"Ay'ın gerçek adını biliyor musun Romeo?"

Yüzümü buruşturdum. Koltuğuma çöktüm.

"Ay'ın adı Ay değil mi zaten?"

"No, no." Hemen yanımdaki koltuğa kuruldu. Şişkin çanta-

* Mutluluğun bile...

sını sırtından çıkarmadığı için koltuğa oturan ondan çok çantası olmuştu.

"Ay'ın bir ismi var. Gerçek bir isim. Ay, uydu demek ve her uydunun bir ismi vardır. Bizim uydumuzun da olduğu gibi. Ama sadece Ay'ı gerçekten tanımak isteyenler bunu sorarlar. Diğerleri sadece onun ışığından faydalanırlar. Sen hiç Ay'a adını sordun mu Romeo?"

Elimde olmadan gülümsedim.

"Eminim sen sormuşsundur."

Gülüşünü tuttu.

"Si. Her gece bize yardım ediyor, sormamak kabalık olurdu."

Yasmin koltuğundan kalktı. Miguel'in ikramını, açılmamış şekilde elinde tutuyordu. Yanımızdan geçerken sesimi yükselttim.

"Haklısın, Rosa. Yardımını aldığın kişilere karşı kibar olmalısın. Daha da önemlisi, faydalandığın insanlara karşı dürüst olmalısın."

Yasmin, kibirli burnunun ucuyla bana soğuk bir bakış atıp arka kompartımana geçti. Şakaklarıma ağrı girmişti. Gözlerimi kısıp sakinleşmeye çalıştım. Bu kadın gerçekten sinirimi bozuyordu.

"Sanırım sana kızmasının sebebi gözlerin."

Çatık kaşlarımla Rosa'ya döndüm.

"Ne?"

"Söyledim ya sana, gözlerin babamın gözlerine benziyor."

Anlamadım.

"Yani? Bu bir suç mu?"

Rosa açıklama yapmaktan sıkılmış bir kadın edasıyla ofladı. Sinir bozucu olma konusunda annesiyle yarışırdı.

"Babam gittiği için ona hâlâ öfkeli. Sana baktıkça onu hatırlıyor olmalı. Sanırım annem sana bakarken bu yüzden kızgın."

Öylece kaldım. Kaşlarım yerine oturdu ve yüzümdeki gerginlik dağıldı. Rosa'ya baktıkça anımsadıklarım geldi aklıma.

Bu tanıdık hisle baş etmenin zorluğunu hâlâ aşmış sayılmazdım. Benzer duyguları o kibirli kadının yaşadığını düşününce kendimi rahatsız hissettim. Yanımda oturan koltuktaki küçük kıza baktım. O benim gözlerime bakarken ne kaşlarını çatıyordu ne de gözlerini kaçırıyordu.

"Sen de bana kızgın mısın?" derken buldum kendimi. Neden bilmiyordum ama Rosa'nın bana kızgın olmasını istemiyordum.

Beni şaşırtıp gülümsedi.

"No. Bence seni babam göndermiş olabilir."

Bu cümleyi omuzlarını sallayarak öyle basit kurmuştu ki benim omuzlarıma bıraktığı histen habersizdi. Aklına yeni gelmiş bir fikirle gözleri parladı ve bana döndü.

"Belki lacivert gözlü kız da beni sana göndermiştir. Olamaz mı?" Gülümsemek istedim ama yapamadım. Bana doğru eğildi, sır verircesine fısıltıyla konuştu. "Belki orada tanışmışlardır. İyi anlaşıp plan yapmış olabilirler."

Bu kez gülümsemiştim işte.

"İkisinin aynı yerde olduğunu sanmıyorum, Rosa."

Korkuyla nefesini içine çekti.

"Lacivert gözlü kızın kötü bir yerde olduğunu mu söylüyorsun?"

Kendimi tutamayarak kahkaha attım.

"Hayır. 'Henüz' babanla aynı yerde değil demek istemiştim."

"Ama onunla konuşuyordun?"

Başımı kucağımdaki fotoğraf makineme eğdim.

"Evet, onunla konuşuyordum. Çünkü o... Çünkü onu kaybettim."

Rahatlamış nefesini bırakıp elini omzuma koydu.

"No te preocupes.* Kaybolan bulunur, Romeo."

Başımı çevirdim, gözleri yanı başımdaydı. Gülümsedim. O an, elini nasihat veren bir bilge gibi omzuma koymuş bu küçük, sinir bozucu kızı gerçekten onun göndermiş olabileceğini bile

* Endişelenme.

düşündüm. Bu kızı o da tanısaydı kesin bana göz kulak olması için gönderirdi.

Elini çekti. Sırtındaki çantasını sıyırıp fermuarını açtı ve içinden şeffaf bir paket çıkardı. Kırık kurabiyelerin bayatladığı, içindeki kırıntı yığınından bile anlaşılıyordu. Paketi açtı, bulabildiği en büyük parçayı çıkardı. Bana baktı ve ardından bakışlarını tekrar kurabiyesine çevirdi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra elindeki kurabiyeyi bana uzattı.

"Toma esto."*

Burun kıvırarak uzandım.

"Aşırı bilmiş biri bana, güvenmediğin kişilerin elinden gelen şeyleri yemememi söylemişti. Beni zehirlemeye çalışmıyorsun değil mi?"

Kibirli çenesini kaldırdı, küt saçları sallandı.

"No senyor. Zehirlemeyi düşünseydim buna kurabiyelerimi alet etmezdim."

Onun gözlerine bakarak minik bir ısırık aldım. Gözlerimi kıstım. Merakını saklamaya çalışırken yaşını gizleyemiyordu. Abartılı şekilde öksürdüm. Ürktü. Ardından boğazımı tuttum. Nefesim kesiliyormuş gibi yaptım ve bunun yanına biraz titreme de ekledim. Titreyen işaret parmağımı ona uzattım.

"Biliyordum. Asesina!** Beni zehirlemeye çalıştığını biliyordum. Bayat kurabiyeni asla yememeliydim."

Dramatik şekilde son nefesimi verirken Rosa kahkahalar atıyordu. Miguel'in karartısını fark ettim. Anlaşılan, emniyeti sağlamak ve tehlike kontrolü yapmak için yanımıza gelmişti ama oyunculuk yeteneğimden etkilenmiş olacaktı ki o da gülümsüyordu. Ya da Rosa'nın katıksız mutluluğuydu onu gülümseten. Ben ölüm pozumu kötü aktörler gibi titremelerle değiştirirken Rosa'nın kıkırdamaları arasına Yasmin'in katı bedeni girdi. Rosa sustu. Ben doğruldum. Yasmin'in dudakları muhtemelen burada oyun oynamadığımızı hatırlatacak cümleler kuracaktı ki durdu.

* Al bunu.
** Katil!

Belli bir noktaya kilitlendi. Bakışlarını takıp ettim. Parmakların arasındaki kurabiyeye bakmakta ve kaşlarını çatmaktaydı.

"Onun sende ne işi var?" dedi.

Şimdi de yediklerimin mi hesabını verecektim?

"Rosa yemem için verdi," dedim.

Küçük bir çocuktan kurabiye çalacağımı düşünüyor olamazdı herhalde. Afalladı. Anında Miguel ile bakıştılar. İkisi de önce kurabiyeye, sonra Rosa'ya, ardından da bana baktılar.

"¿Compartiste tu galleta con él?"*

Rosa beni şaşırtan bir şekilde hemen başını sallamadı.

Soktuğumun yerinde ne oluyordu? Elimdeki kurabiyeye baktım. Avucuma ağır geldi.

"Bu kurabiyede ne halt var, biri söyleyebilir mi artık?"

Yasmin kaşlarını çattı. Her ne oluyorsa hoşuna gitmemişti. Rosa'nın koluna uzanıp onu oturduğu koltuktan kaldırdı. Rosa açık olan çantasını kapatmaya çabalayarak kalktı ve annesinin arkasında koridor boyunca sürüklenirken trenden dışarı çıktılar. Ayağa fırladım. Gözlerim vagondan dışarı çıkan anne kızı takip etti. Miguel de aynı yöne bakıyordu. Tek farkımız o ne döndüğünü biliyor ve bu durumdan dolayı şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Az önce tam olarak ne yaşandı, amigo?"

Miguel küçük adımlarla ilerlemeye başladığında arkasındaydım. Ufak bir soluktan sonra dudakları aralandı.

"Rosa kurabiyesini seninle paylaştı."

Parmaklarımın arasındaki bayat hamura baktım.

"Eee? Ne yani, hanımefendi şimdi de buna mı kızdı?" Miguel cevap vermedi. Trenden dışarı, perona çıkmak üzereydik. "Kız bana kurabiyesinden vermişse ne olmuş yani?"

Gerçekten bu gerginliği hak edecek ne olmuştu, anlamak istiyordum. Miguel'in kahverengi gözleri bana döndü.

"Rosa kurabiyesini kimseyle paylaşmaz." Durdu. Gözlerini kaçırdı. "Benimle bile..."

Trenden dışarı çıkan adamın arkasından baktım. Mermer

* Kurabiyeni onunla mı paylaştın?

kaplı peronun ucunda, çatık kaşlı annesinin yanında sahipsizmiş gibi duran küçük kızı izledim. Avucumdaki bayat hamura baktım ve bu kez büyük bir ısırık aldım. Neden bilmiyordum ama tadı az öncekinden çok daha güzel geldi.

Ana hat bekleme alanında trenin kalkmasına artık az bir zaman kalmıştı. Az önce izinsiz sokulduğumuz vagonlar dâhil, en karalık olanların bile ışıkları yanıyor, peronda artık seyrek de olsa insanlar dolaşıyordu. Kısa kısa anonslar da duyulmaya başlamıştı. İçten içe bu lanet şehirden kurtulacağım için seviniyordum. Fakat yeni şehirde beni bekleyenler için de endişeliydim. Şans bu ara benimle dalga geçerken orada yakama yapışacak belaları hayal dahi edemiyordum. En azından sapsağlam ayrılıyordum bu tuhaflıklarla dolu şehirden, bu da bir başarı sayılabilirdi. Bu güzel düşünce ve temennilerle aklımı oyalarken erken konuştuğumu birazdan anlayacaktım. Çünkü hayatın iyi niyetli planların içine etmek gibi bir huyu vardı.

Yasmin gergin bir hareketle yaslandığı duvardan doğruldu. Gözüyle takip ettiği noktayı hesaplayamadım ama gördüğü şey her neyse aniden hayali bir kurşundan kaçar gibi yere eğildi, bir asker gibi duvar dibine sinmişti.

"Hijo de puta!"*

Sesli küfürüyle birlikte Miguel de duvara sindi. Sürü psikolojisine sahipmiş gibi Rosa'yla birlikte onları taklit ettik. Miguel kıvrak diliyle sorunun ne olduğunu sordu.

"Andre'nin adamları," dedi Yasmin yine bir küfür eşliğinde.

Gözlerim, kalabalıklaşan peronda siyah giyinmiş adamları seçti. Üç kişiydiler. Bakışları etrafı tarıyordu. Yüksel ihtimalle bulmayı istedikleri bedenler de bize aitti. Yasmin, aklında çarklar dönmeye başlamış gibi önce Miguel'e sonra bana baktı ve

* Argo, küfür.

Miguel'e duyamayacağım şekilde bir şeyler fısıldadı. Miguel kısa şaşkınlığı sonrası büyük bir itaatle başını salladığında Yasmin bana döndü.

"Kalkış saatine kadar dikkatlerini dağıtmalıyız. Önce ayrılıp onları bölelim. Düdük çaldığında o trene bineceksiniz."

Kaşlarımı çattım.

"Bir dakika. Bineceksiniz derken?"

"Sen, Rosa ve eğer becerebilirse Miguel."

"Ya sen?"

Bunu sorduğumda Rosa'nın nefesini tuttuğunu hissettim. Yasmin'in ela gözleri Miguel'e kaydı ve başıyla ufak bir komut verdi. Miguel doğrulup Rosa'nın kolundan tuttu. Rosa kısa bir an direndi. Annesinin bakışıyla direnci kırıldığında ve elini tutan adamın yönlendirmesiyle sığındığımız duvardan uzaklaştılar. İçimden Rosa'nın arkasından koşturmak gelse de kendimi durdurdum.

"Onu al ve Roma'ya git, Romeo. Miguel doktorun adresini biliyor."

Kaşlarımı çattım.

"Ne saçmalıyorsun sen!"

"Planı bilirsem daha rahat hissederim demiştin. İşte, artık planın içindesin."

Histerik bir nefes bıraktım.

"Onun güvende olacağından emin olmak istemiştim."

"Tamam işte. Artık güvenliği senin ellerinde."

"Saçmalama. Annesi yokken bir çocuk asla güvende olamaz." Başımı kaldırıp Miguel'in avucundan tutmuş, şişkin çantasıyla koşturan Rosa'ya baktım. "Kimse bir çocuğun elini annesi kadar sıkı tutamaz."

Gözüm kısa bir an buğulandı. Rosa'nın arkasında küçük Emir'i görür gibi oldum. Panikle gözlerimdeki görüntüyü silkeleyip başımı yeniden Yasmin'e çevirdim. "Yanında olman gerek..." dedim yalvarırcasına.

Kızına sadece iki saniye bakan gözleri yine bana kaydı.

"Con él..."* Andre'yle anlaşmayı ben yaptım. Andre'yi tanımıyorsun. Peşimi bırakmaz. Düğün için zaten öfkeli. Sözümü tutmam gerek. İstediği buluşma adresini öğrenmeliyim. Oraya geri dönmem gerek."

"Biz olmadan nasıl gireceksin o eve yeniden?"

Sorumu savuşturdu.

"Ben bir yolunu bulurum. Kocam beni terk etti derim ya da kızım rahatsızlandı, babası onu şifa bahçesine götürdü derim. Bir şeyler uydururum. Siz beni boş verin." Başını iki yana salladı. Daha saymadığı binlerce bahane bulmuştu bile. Doğruca gözlerime baktı. Bana değil de gözlerimde aradığı kişiye dokunmak istercesine elime dokundu. "Rosa'yı o doktora ulaştır, Romeo!"

Elime dokunan şey sadece parmakları değildi. Başımı eğdim, avucunda yeni koruyucusuna geçmeyi bekleyen cam şişe duruyordu. İşte hayır demem gereken anlardan biri tam olarak buydu... Hayat, yol ayrımlarında verdiğiniz kararlardı ve benim her seferinde yanlış yola sapmak gibi bir huyum vardı. O peronda, sindiğim duvar dibinden ayağa kalkıp arkama bile bakmadan oradan uzaklaşmam gerekirken uzanıp soğuk şişeyi alıyor, karşımdaki kadına tutamayacağım sözler veriyordum. Minnetle sıktı elimi. Yüzünde ilk kez kibir yoktu. Hiç bu kadar insancıl görünmemişti gözüme. Elini çektiğinde çenesini kararlılıkla savurdu.

"Tren tam kalkarken vagona girmelisiniz." Başını kaldırıp duvarda asılı olan peron saatine baktı. "Zaten az kaldı. Kalan bu birkaç dakikada da onları oyalamalıyız. Bizi tanıyorlar ama seni hatırlayamayabilirler. Bu şansımızı kullanmalıyız. Beni ve kızı takip edeceklerdir. Miguel onları son ana kadar şaşırtacak." Bedenime baktı. Gözüne endişeli görünmüş olmalıydım ki sakin bir sesle beni yatıştırdı. "Bu gara silah sokamazlar, o yüzden endişelenme. Güvenliğin dikkatini çekmek istemeyecekleri için bize kalıcı olarak zarar veremezler." Son bir nefes aldı. "Unut-

* Onunla...

ma, düdüğü duyduğunda yanında Rosa olmalı. Trene kalkış dü-
düğünü duyduktan sonra binmelisin. Daha önce değil. Onları
trenden uzak tut!"

Başımı sallarken tam olarak neyi onayladığımın bile farkın-
da değildim. İkinci kez, Cennet'in kanımda dolaşıyor olmasını
dilerken buldum kendimi. Belki o zaman, beceriksiz bir ajanmış
gibi hissetmezdim. Ya da daha en başından kendimi bu saçma
durumun içine sokmamış olurdum.

Şişeyi çantama atarak derin bir nefes alıp çantamı tek kolu-
ma astım ve aynı anda ayağa kalktık. Ondan uzaklaştım. Açığa
çıktığımızda söylediği gibi oldu. Adamlar onu kısa süre içinde
fark ettiler ve avlarına kilitlenmiş bir aslan sürüsü gibi ona doğru
hareketlendiler. O da en az bir ceylan kadar dikkatli bir şekilde
kalabalığa doğru koşturdu. Rosa'nın çığlığını duydum. Adamlar
da duydu. Sesi duyanlardan ikisi bu kez yeni ava doğru süzüldü-
ler. Rosa'nın bunu dikkat çekmek için yaptığını bilsem de endi-
şeyle onu aradı gözlerim.

Peronumuzdaki devasa saate baktım. Yedi dakika vardı. Şu
an doğru an değildi. Miguel görüş açımdan uzaklaşıyordu. Sırt
çantamın diğer askısını da koluma geçirip fotoğraf makinemi
boynuma astım. Hızlı adımlarla o tarafa doğru yürüdüm. Dikkat
çekmek istemiyordum ama doğru an geldiğinde Rosa'nın elini
tutup trene girmek için yakınlarında olmam gerekiyordu. Migu-
el zekiydi, koca garın içinde gözden kaybolabileceği tek yere,
ana avludaki tropikal bahçenin içine süzüldü Rosa'yla. Bir an
için Miguel'in bana bakışını yakaladım. Rosa'yı bana vereceği
yer orası olabilirdi. Bahçe devasa, yeşil bir labirenti andırıyordu.
Şaşırtma için biçilmiş kaftandı.

Kararlılıkla tropikal platforma koştururken göğsüm sıkıştı ve
yutkunduğumda boğazım acıdı. Tren garının yüksek tavanından
çatlama sesi duydum. Başımı kaldırdım ama tabii ki çatlayan bir
şey yoktu. *Kahretsin şimdi olmaz!* Onca zaman sonra ataklarım
şimdi sıklaşacak zamanı bulmuştu! Çatlama sesleri kulaklarım-
da yankılanıyordu. Seslice küfür ettim. Başımı yere indirdiğim

an birine çarptım. Bahçeye adımımı atmak üzereydim. Çarptığım kişiden özür dileyecekken, o kişiyle göz göze geldik. Siyah giyinen adamlardan biriydi. Yutkundum. Bakışlarımı kaçırdım.

"Perdón..."* dedim usulca.

Sadece bir adım sonra kolumdan tuttu. Yüzüme baktı ve sıçtığımın kuş beyinlisi beni tanıdı. Kolunu savurup bahçeye daldım. O da arkamdan bağırarak geliyordu. Rosa'nın sesini duydum ve o yöne doğru hızlandım. Labirent içindeki bitkileri savurarak koşuyordum. Bu kez zayıf bir bedenle çarpıştım. Bu Yasmin'di. Panikle birbirimizi ittirdik. Ben seçim yapamadan Yasmin beni sağ tarafa sürükledi. Kesinlikle amatör bir kaçaktım. Hızla koşarken bir an boynumdaki kayışın sertçe çekildiğini hissettim. Çeken kişinin ayağının takılıp düştüğünü de duydum. Elinden kıl payı kurtulmuştum. Yasmin çekiştirdiği için durup arkama bile bakamadım. Adamı birkaç dönemeçli koridor sonunda atlattık ve yeşil bitkilerin arasına sindik. Yasmin devasa bir ağacın dibine çöktüğünde beni de yanına çekti. Tam soluklanıyordum ki boynumdaki boşluğu fark ettim.

"Siktir! Makinem! Makinem yok!"

Boynumdaki kayışın ucu boştu. Makinem yoktu! Bir anlığına ellerim titredi. Ayağa fırladığımda Yasmin paçamdan tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

Bacağımdaki elini savurdum.

"Onu almalıyım!"

"Saçmalama. Aptal bir fotoğraf makinesi için geri dönemezsin!"

"O makine benim her şeyim..." dedim sayıklarcasına.

"Bizi yakalatacaksın, aptal herif!"

Onu dinlemedim. Bahçenin içinde savrulur gibi koşturdum ama kimseye denk gelmedim. Koşturan birini görmeyi bekledim. Bahçenin dış demirliklerine yaslanmış birkaç insanın bakışları bir şeyi takip ediyordu. Belli ki yolunda gitmeyen bir şeyler seziliyordu. O yöne koştum. Siyahlı adamlardan birini gördüm

* Özür dilerim...

ama eli boştu. Makinemi alan o değildi. Eğildim, bitkilerle ilgilenen bir turist gibi davranıp sessizce yanımdan geçmesini bekledim. O beni aşınca yoluma devam ettim. Önce Miguel, sonra Rosa çarptı gözüme. Rosa beni görünce belli belirsiz gülümsedi. Onların arkasında görüş açıma siyahlı adamlardan biri girdi. Oydu, elinde makinemi tutuyordu. Miguel ve Rosa bana doğru koşuyor, bense onların arkasındaki adama gidiyordum. Miguel yanıma geldiğinde durmam için koluma girdi ama onu ittirdim. Adam da sonunda beni fark etti. Nefes nefeseydi. Boştaki elini cebine attı. Parlak bir şey ışıldadı. Bu keskin parıltı beni korkutmalıydı ama korkmadım. Makineme kilitlenmiştim. O bıçağını savurup bıçak beni sıyırdığı anda makinemi kalın parmaklarının arasından söküp aldım. Adam tam yeni hamlesini yapacakken Miguel adamın üstüne atladı ve aynı anda düdük sesi duyuldu.

"Toma a la chica y vete!"*

Miguel adamla boğuşurken anons da duyuldu. Düdük sesi daha güçlü geliyordu.

"Git. Ben sizi bulur. Vamos!".

Sonunda kendime geldim. Rosa'nın elini sıkıca sardım ve arkamıza bile bakmadan koşmaya başladık. Bir ara Yasmin çarptı gözüme. O, peşindeki adamla garın çıkış kapısına doğru koşuyordu. Biz ise ters yöne, düdük sesine doğru koşuyorduk. Rosa'nın kesik öksürüğü geldi kulağıma.

"Az kaldı, dayan!" diye seslendim.

Zaman kaybedemezdik. Vagonları görüyordum. Kapıları açıktı. Rosa'nın ayakları bizi yavaşlatıyordu. Hızlıca onu kucağıma aldım. Makinemi de onun eline bıraktım. Vagona ulaştığımda kelimenin tam anlamıyla Rosa'yı içeri fırlatıp ardından da ben atladım. Dudakları renk değiştirmişti. Minik bedeni nefes nefeseydi. Ben de öyle. Çantamı sıyırıp zemine bıraktım ve kesik kesik soluk alırken birbirimize baktık. Başarmıştık.

Kapılar kapanmak üzereydi. Son düdük öttüğünde biri arkamdan tişörtüme asıldı. Devrilmek üzereyken son anda denge-

* Kızı al ve git!

de kaldım. Yüzümü döndüğümde aynı kişi beni vagonun dışına çekmeye çalışıyordu. Siyahlı adamlardandı. Kollarından kurtulup kalçamın üstüne düştüm ve sonra bacaklarımla onu savuşturmaya çalıştım. Güvenlik görevlisinin dikkatini çekmemem gerekiyordu. Bu tren kalkmalıydı. Adam bütün gücüyle kolunu bana savurduğunda ben de kalan son kuvvetimle ona güçlü bir tekme attım. Adam geriye, peron zeminine düştü ve vagonun kapıları kapandı.

Tren hareket ederken Rosa da makinem de güvendeydi. Tek bir sıkıntımız vardı. O da karın boşluğumdaki derin kesikti.

11. Bölüm

Ölümsüzlük Kalkanı

"Sana inanmıyorum."

Çıplak ayaklarımla son basamağı adımlarken üstüme bol tişörtlerimden birini geçiriyordum.

"Üzgünüm ama doğruyu söylüyorum."

Güzel burnunu kırıştırdı.

"Bunca filmi izlemiş olamazsın Emir. Hepsini izlemek..." Devasa film koleksiyonuma bakıp hesaplamaya çalıştı. "Elli yılını falan alır."

Evin içi taze çorba kokuyordu. Safiye abla gitmeden önce yemek bırakmış olmalıydı. Kurutmadığım ıslak saçımı geriye yatırıp gülümsedim.

"Aslında teknik olarak iki yıl, dokuz ayımı aldı."

Dönüp inanmaz gözlerle yüzüme baktı.

"Ciddi olamazsın."

Elimi enseme götürdüm. Maalesef ciddiydim.

"Annem gittikten sonra... yapacak daha iyi bir işim yoktu."

Lacivert gözlerine hüzün oturdu. Annemden her bahsettiğimde yüzünü ziyaret eden hüznü bile seviyordum ama aynı hüznün gözlerinde yer etmesinden nefret ediyordum. Bu yüzden güzel dudaklarını aralayamadan ekledim.

"Kızları keşfetmeden önce oldukça asosyal sayılırdım."

Anında gözleri kısıldı. Gülümsememek için kendimi tuttum ve bununla yetinmeyip devam ettim.

"Onlarla daha etkileyici filmler çekebildiğimi fark edecek yaşa gelince koleksiyonumla fazla vakit geçirmeme gerek kalmadı."

Çenesini sıkıp kollarını göğsünde toplamasını büyük bir hazla seyrettim. Aslında söylediğim doğru değildi. Tamam... kısmen doğru değildi diyelim. Ama bunu doğruluk payı için değil, onun yüzünde oluşan ifade için söylemiştim. İçindeki kıskançlıktan habersiz dudağını kemirirken öyle güzel görünüyordu ki...

"İğrençsin Hanzade!"

O bana sırtını dönüp yeniden filmlere göz gezdirirken ben onun kıskanç bedenine dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Cennet'ten arınma seanslarımız boyunca ona dokunmama izin vardı ama kriz sonrası aramıza güvenli bir çizgi çizmeye dikkat ediyordu. Bunu içindeki hislerden kaçmak, saklanmak hatta görmezden gelmek için yaptığını ben biliyordum ama o henüz bunun farkında değildi. Kendi içinde bile keçi kadar inatçıydı.

Yanına geçip tam arkasında durdum. Bu yakınlığın onu heyecanlandırdığını anlayabiliyordum ama o, bunu da bastırıyordu. Biraz daha sokuldum. Bu inatçı kadını dize getirmeye ant içmiştim. Onun baktığı filmleri görmeyi bahane ederek başımı ileri uzattım, yanağının sıcaklığını hissedebiliyordum. Nefes alışı hızlandı. Fısıltıya yakın bir şekilde sordum.

"Hâlâ seçemedin mi?"

Önce titreyen bir nefes aldı, konuşmadan önce boğazını temizledi.

"Sıkboğaz etmezsen seçeceğim."

Çenesini kaldırıp dik durmaya çalışmasına bayılıyordum. Biraz daha zorlamak istedim. Başımı omzuna indirdim.

"Tamam, bekliyorum," dedim sıkılmış küçük bir çocuk gibi.

Kaskatı kesildi. Yanağım yanağına dokunuyordu. Sıcacıktı.

Gülümsüyordum. Daha doğrusu sırıtıyordum. Göğsü hızlıca inip kalkarken bana yüzünü çevirmeye korktuğunu biliyordum. Afallamasını fırsata çevirdim. Kollarımı arkasından ona doladım ve başımı boynuna iyice yerleştirdim. Enfes kokuyordu. Uykulu bir şekilde iç çektim.

"Anlaşılan uzun sürecek. Acele etme, burada bekliyorum ben."

Birkaç doyumsuz saniye sonunda beklediğim oldu. Titreyen nefesini tuttu, hızla toparlandı. Önce başımı uzaklaştırdı kendinden, sonra karın boşluğuma, dirseğiyle sıkı bir darbe vurdu. Aslında onun darbelerine alışıktım, hatta onun bu tatlı darbelerine bayılıyordum ama bu kez farklı bir şey oldu…

Acıyla kollarımı doladığım bedenden koptum. Etrafım bulanıklaştı. Onun görüntüsü, frekansını kaybeden bir kanal gibi kaybolup geri geliyordu. Yere çökmüştüm. Karın boşluğumdaki sızı artıyordu.

"Emir? İyi misin?"

Sesi bir fanusun içinden gelircesine boğuktu. Berraklaşması için tüm kaslarımı zorladım.

"Emir? Emir…"

Lacivert gözleri endişeyle yanıma çökmüştü. Dudakları oynuyordu ama sesi çıkmıyordu. Arkasındaki film dolu raflar dağıldı, duvarlar hareket etmeye, kaymaya başladı. Etrafımdaki her şey şekil değiştiriyor, film şeridi gibi hızla akıyordu. Işıklar içinde süzülüyordum. Lacivert gözler benimleydi.

"Romeo?"

Ağlamaklı ses onun sesi değildi.

"Romeo aç gözlerini!"

Bu sesi tanıyordum.

"Romeo gözlerini aç. Por favor…"* Yanağımda ıslaklık hissettim. "Korkuyorum…"

Korkuyordu... Bu kelime içimde bir şeyleri dürttü. Boğazıma oturan hisle panikledim ve hızla gözlerimi açtım. Rosa yanı

* Lütfen...

başımdaydı. Daracık bir yerdeydik. Nefes almaya zorladım kendimi. Başımı geriye yasladım. Ufacık pencereden hızla akan gökyüzü yansıyordu duvarlara. Mekanik uğultular geliyordu kulağıma. Nefes alırken rahatsız hissediyordum. En sonunda Rosa'nın gözleri beni fark etti.

"Uyandın! Por fin..."*

Islak gözlerindeki korkunun biraz olsun uzaklaştığını hissettim. Elinde kırmızı bir şey tutuyordu. Başım küçük kızın dizlerindeyken bedenimin kalanı ılık zeminde yatmaktaydı. Doğrulmak istedim ama yapamadım. Karnıma koca bir çuval konulmuş gibi hissediyordum. Başımı hafifçe geriye yatırmayı becerebildim. Üstü kırmızı lekelerle dolu mermer, lavabo ve musluk vardı. Başım sağ omzuma doğru devrildi, gri bir klozetin dibine doğru uzanmıştım.

"Ne oldu?" diye sordum ama sesim sayıklar gibi döküldü dudaklarımdan.

Rosa cevap veremeden kapı aralandı. İçeri adımlayan bacaklara karşı gardımı almak istedim ama doğrulmaya çalıştığımda keskin bir acı hissettim.

"Ne oluyor?" diye sordum daha güçlü bir sesle.

Bacakların sahibi eğilip yüzüme baktı. Bu Miguel'di.

"Ben son vagona gitti ama tuvaletteki havluları biri yürütmüş. Los bastardos!"**

Rosa'nın varlığını hatırlayınca ağzından çıkandan rahatsız oldu. Suratında hayal kırıklığı vardı. *Bir dakika, onun burada ne işi vardı?* Onu en son İspanyol serserinin tekini pataklarken bırakmıştım. Trene onsuz atlamıştık. *Ah tabii ya, trendeydik.* Gözümün önüne düşen görüntüyle sağ tarafım sızladı. *Şerefsiz herif son anda beni bıçaklamıştı!* Elimi kıpırdatabiliyordum, uzanıp hissettiğim acının kaynağını aradım. Kesik karın bölgemde, üstümdeki şişliği sabit tutmaya çalışan minik ellerin hemen altında olmalıydı.

Miguel yere çöktü ve üstüme doğru eğildi. Rosa'nın elinin

* Sonunda / nihayet...
** Argo; Piç kuruları!

altındaki yığınlardan birini alıp lavaboya uzandı. Yüzünü buruşturdu. Elindeki kalın bezi yıkayıp yeniden yanıma eğildi ve bana dönmeden önce Rosa'nın saçını okşadı. Kızın endişesini dağıtmak için uğraştığını görmek hoşuma gitti. Sakinleştiğimi hissettim. Rosa'nın küçük parmaklarını uzaklaştırdı. Elindeki yeni bezi karnıma bastırdı. Islak soğukluğu hissettiğimde yüzümü buruşturdum.

"Dayan, az kaldı hombre.* Tren birazdan duracak. Trende bu yarayı iyileştirecek malzeme yokmuş. Korktular. Hastaneye gitmeli dediler. İdiotas!"**

Hareket etmeye çalıştım. Miguel'in de yardımıyla kendimi biraz yukarı kaydırıp sesli bir küfür savurdum. Bu ufak hareket bile ağzıma etmeye yetmişti. Sıçtığımın kesiği neden bu kadar acıyordu? Acıyla birlikte gözlerim de daha iyi görmeye başladı. Görünen o ki trenin tuvaletlerinin birindeydik. Hafif bir sarsıntıyla yolumuza devam ediyorduk. Buraya nasıl geldiğimi, ne zamandır baygın olduğumu anımsayamadım. Sonunda yaramı inceleyebilecek pozisyonu bulduğumda, işlevini çoktan yitirmiş olan sargı bezlerini kaldırıp aldığım hasara baktım. *SİKTİR!* Kelimenin tam anlamıyla berbat görünüyordu. Bıçak sıyırmıştı. Ama sağlam, derin, boktan bir sıyrıktı. Yaranın bitiş ve başlangıcındaki dokuya bakınca fazla kan kaybetmiş olabileceğimi düşündüm. Kan kolay kolay pıhtılaşmayacaktı, bu yaranın dikilmesi gerekiyordu.

"Ne zamandır kanıyorum?"

Rosa kolundaki pembe kayışlı plastik saatine baktı. "Kırk sekiz dakika," dedi aceleyle.

Yutkundum.

"Peki ne zamandır baygınım?"

Rosa'nın yüzü düştü.

"Korktuğum için bana çok uzun geldi ama on dakika olabilir."

Miguel sakince başını salladı.

"Si. No duró mucho."*** Tren kalkarken son vagona atladı ben. Koştu, görevliden önce seni koridorda buldu, aldı buraya getir-

* Dostum.
** Aptal herifler!
*** Evet. Fazla uzun sürmedi.

di. Sen bize yaraya baskıyı gösterdi. Gidip baskı için daha fazla havlu bul dedi. Hepsini getirdi. Rosa benden akıllı oldu, gitti görevliyi çağırdı ama görevli korkudan altına yapacaktı. Gitti makiniste söyledi. Makinist gelip yarana baktı."

Acı dolu bir nefesten sonra sözünü kestim.

"İlk yardımdaki herifler dikiş atmayı bilmiyorlar mıymış?"

Miguel dudaklarını kapattı. Dişlerini sıkıyordu. Rosa elime dokundu.

"Makinist ilk yardımı yapan kişiye dedi ki: 'Yarayı sarın, ilk durakta indirelim. Trenden indirene kadar ölmesin yeter. Sonrası bizi ilgilendirmiyor.'"

Rosa'nın sesi titreyerek çıkmıştı. Miguel dişlerinin arasından *"Hijo de puta!"** diye söylendi. İlk kez Rosa'dan çekinmeden açıkça küfür etmişti. Bu söylediklerini yaşadığımı biliyordum ama olanlar hafızamda pek de net değildi.

Makinistin söylediği gibi olmuştu. Tren bir saat içinde durmuş ve ben tren durana kadar hayatta kalmayı başarmıştım. Ama Miguel'in koluna giren bedenim adım atarken oldukça zorlanıyordu. Henüz Barcelona'ya bile varmamıştık. Barcelona'ya yarım saat mesafede şirin bir kent istasyonuna adım attığımız anda kulaklarım uğuldamaya başladı. Bastığım yer çatlıyordu. Nefes almaya çalıştım. İstasyondan da çatlama sesleri gelmeye başladı. Gözlerimi sıkıca yumdum. Kafamın içinde yine bir şeyler yer değiştiriyordu. Sakin kalabilmek için ona ihtiyacım vardı. *Ona*... Yüzünü hatırlamaya çalıştım. Olmuyordu. Yüzünü anımsayamıyordum. Panikledim. Nefesim hızlandı. Sesler yükseldi. Dizlerim titredi.

"Estás bien, amigo?"**

Değildim. Sıçtığımın canına iyi değildim! Bu boktan yara yüzünden ölecektim ve onun yüzünü bile hatırlayamıyordum! Yüzünü görmeden ölemezdim!

Durdum. "Onu görmem gerek!" dedim dişlerimi sıkarak.

"A quién?"***

* Küfür, argo.
** İyi misin dostum?
*** Kimi?

Kolumu Miguel'den ayırdım. Boynumda, vücudumda elleri-mi gezdirdim, panikle çantamı aradım.

"Makinem... makinem nerede?"

Rosa'nın endişe ve korku dolu sesini duydum.

"Bende. Burada."

Çantamı küçük ellerinden söküp aldıktan sonra, kayışından tutarak onu da kendimle birlikte sürüklemeye başladım. Etrafa göz gezdirdim. Hızlı adımlar atıyordum. Karnım ateş gibi ya-nıyordu ama umurumda değildi. Onu görmeden ölmeyecektim.

"Oye, a donde vas, amigo?* Hastaneye gitmeli, doktora git-meli."

Beni tutmaya çalışan kolunu savurdum.

"Onu görmem gerek..."

İstasyon dışında ufak bir mağaza gözüme ilişti. Hızlandım. Ben yürüdükçe bana dönen yüzler çoğalıyordu. Etrafımdaki insanlar ürkmüş gözlerle beni takip ediyordu. Bazı kadınların parmakları korkuyla ağzını kapatıyor, erkekler kalın şaşkınlık küfürleri bırakıyordu havaya. Berbat görünüyor olmalıydım. Yardım için uzanmaya yeltenenler bile oldu ama yüzümde onları ürküten bir şey olsa gerek kimse bana dokunmaya cesaret ede-medi. Zombi saldırısından kurtulmuş gibi duran bedenimi takip ederken delirdiğimi düşünüyor olmalılardı. Belki de haklıydılar. Çatlama sesleri, uğultular, hatta küçük Emir, insan koridoru ara-sında koştururken onlara hak vermemek elimde değildi. Artık Miguel ve Rosa'nın sesini bile duyamıyordum. Yanımda oldukları-nı biliyordum ama hedefimdeki mağaza dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Onu görmem gerekiyordu...

Kanlı elimle cam kapıyı ittirdim. Mağaza çalışanının İspan-yol selamı havada asılı kaldı. Gözleri neredeyse yerinden çıka-caktı. Korkudan ellerini havaya kaldırdı. Onu soyacağımı san-mıştı aptal herif. Tezgâha yürüdüm ve çantamı kaldırıp sertçe kasanın da bulunduğu tezgâha indirdim. Tamam, belki de adam

* Hey, nereye gidiyorsun dostum?

aptal değildi, genelde bu sahnenin devamında kasadakileri çantanın içine boşalt repliği gelirdi. Ama ben kasadakilerle ilgilenmiyordum.

Çantamın içine uzanmaya çalıştım. Kolumu kaldırmak bile acıdan bayılmama sebep olacaktı neredeyse. Kesik kesik nefes alıyordum. Yara yanıyordu. Sargıların çoğu yürürken düşmüş olmalıydı.

"Çantanın içinden makineyi al!" Adam aptal aptal suratıma bakıyordu. Acıyla inledim. "Al dedim!"

Adam kekeledi.

"Se-señor, perdón, pero no lo entiendo."*

Siktir. Bu kafayla cümle kuramazdım ki. Gözlerimi yumdum. Kafamın içinde savrulan kelimeleri bir de onun diline çevirmeye uğraşacaktım. Elimin altındaki masa titremeye başladı. Bayılmamam gerekiyordu. Tezgâha yaslandım. Rosa'nın sesini duydum. Adama bir şeyler söylüyordu. Başka biri çantamın içindeki bir şeyi adama uzattı. Göz ucuyla bakabildim. Makinem artık adamın elindeydi.

"Şarja takın..." diyebildim doğrulmadan.

Birilerinin ayak sesleri etrafımda döndü. Daha fazla dayanamayıp tezgâhın dibine çöktüm. Acı tüm bedenimi ele geçirmişti. Başımı yasladım. Onu görmem gerekiyordu... İnliyordum. Etrafımdaki her şeyden, duvarlardan, cam vitrinden, zeminden çatlama sesleri gelmeye başlamıştı. İçimdeki karanlık sonunda kazanacak gibi görünüyordu. Başaramayacaktım... Gözlerimi kapattım. Son sözlerimi kalan son nefesime bölmeye hazırlandım. Yutkundum. Karanlık beni alacaksa da Romeo olarak almalıydı. O da öyle isterdi...

"Ah, parçalan yüreğim!
Ey her şeyini elden çıkaran zavallım,
Parçalan hemen!
Hadi gözlerim, zindana!

* Özür dilerim efendim ama sizi anlamıyorum.

Bundan böyle bakmak yok özgürlüğe!
Ey aşağılık topraktan doğan vücut,
Toprağa dön yeniden, harekete son ver hemen;
Romeo'yla ağır bir tabuta gir sen!"

Biri avucuma soğuk bir şey bıraktı. Gözlerimi araladım ve başımı eğdim. Avucumda, ekranı parlayan şey makinemdi. Hâlâ kabloya takılıydı ama açılmıştı işte. Işıldıyordu. Derin bir soluk alarak içimde kalan son güçle doğruldum. Son bir inleme ve parmaklarım tuşlara dokundu. Son çektiğim lüzumsuz birkaç poz sonrası onu gördüm.

Onu...

Alt dudağım titredi. Yorgun bir nefes bıraktım.

"Buradasın..."

Ekrana dokundum. Parmağımdaki kan onun yanağında iz yaptı. Uyuyordu. Gülümsedim. Yanağımdan süzülen ıslaklık dudağıma dokundu.

"Buradasın..."

Elimi kaldırdım, yaramdan yukarı, göğsüme, onun adının olduğu yere koydum. Kalbimin atışını hissettim. Yaşıyordum. Kalp atışlarımı avuçlarımın içinde hissediyordum. Onun adına vuruyordu. Gözlerimi yumdum.

Gülümsemesi canlandı gözümde... Kaşlarını çatması... Esnerken kollarını iki yana açması... Saçımı okşayan parmakları... Yanı başımda uykuya dalan göz kapakları... Uykusunda gülümseyen dudakları... Gözlerimi açtım. Ekranda yatağa uzanmış uyuyan güzel yüzüne baktım.

"Buradasın..." dedim. Bu kez daha güçlüydü sesim.

Buradaydı. Benimleydi. Etrafımdaki seslerin yok olduğunu o an fark ettim. Çatlayan, yıkılan bir şey yoktu. Küçük Emir de ortalarda görünmüyordu. Yaşıyordum. O benimleydi...

"İyi misin?"

Rosa'nın ürkek sesi kulağıma dokununca başımı ona doğru çevirdim. Yüzündeki tüm kasları gerilmişti. Belli ki arkamdan

koşturduğu için dudakları yine morun tonlarına bürünmüştü. Gülümsedim.

"Artık iyiyim..."

Miguel yanı başında benzer bir endişeyle beni süzerken kendimi olduğumdan çok daha güçlü hissettim. Onu görmek kaybettiğim tüm kanı yeniden bedenimde toplamıştı sanki. Zırhımı yeniden üstüme geçirmiştim. Yeniden ölümsüz hissediyordum. Beni devirebilmek için ufak bir kesikten çok daha fazlası gerekiyordu.

Makineme son bir bakış attım ve ekranı kapattım. Karın boşluğumu tutarak yavaşça ayağa kalkmaya çalıştım. Miguel hemen kolumun altına girdi. Başımı çevirip vefakâr sevimli yüzüne gülümsedim.

"Hadi amigo, şu yarayı dikelim artık."

12. Bölüm

Gün Batımı Tablosu

"İyi olduğuna emin misin hombre?*

"Eminim kardeşim, sorma artık. Sen söylediğim şekilde yarayı sar yeter."

Bitap düşmüş vücudumu ayakta durmaya zorluyordum. Cımbıza sabitlediğim iğne ve ipliği, tekilayla sterilize ettiğimiz plastik yemek tabağına indirdim. Kelimenin tam anlamıyla kendimi dikmiştim. Üstelik bunu ayakta yapmak zorunda kalmıştım. Bizi trenden attıkları bu küçük istasyon, şehir merkezine uzak olduğundan *sütür malzemelerini*** alacak eczane bulamamıştı sevgili dostum Miguel.

Ben de daha fazla zaman kaybetmemek için elimden gelenin en iyisini yapmak zorunda kalmıştım. Elimizden gelen şeyse, bulunduğumuz hediyelik eşya dükkânından alınma cımbız, makas, iğne ve iplikti. Ah, tabii alkol bulamayıp kullandığımız tekilayı da unutmamak gerekliydi.

Hediyelik eşya dükkânının lavabosunda ayakta durmuş kendimi dikerken asistanlarımın sağlam mideleri olmasına sevinmiştim. Çünkü yarayı onlara temizletmiştim ve yine dikişe başlamadan önce işi kolaylaştırmak için yarayı birleştirirken de oldukça yardımları dokunmuştu. En nihayetinde başarmıştım ama çok canım yanmıştı. Çok fazla. Uyuşturmadan dik-

* Dostum?

** Dikiş gerektiren yaralanmalarda kullanılacak gereçler.

mek kendime bile hatırlatmak istemediğim korkunç bir ayrıntıydı. Rosa'yı korkutmamak için dudaklarımı ısırmış ve işleme başlamadan önce iki kere fotoğraf makinemdeki malum kişiye bakmak zorunda kalmıştım ama başarmıştım. Normal şartlarda bu tarz bir yaraya şüphesiz daha fazla dikiş atmak gerekirdi ama bulunduğum durumda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Vücudumdaki tüm kaslar harap olmuştu ama başarmıştım.

Miguel elinde tuttuğu sargı beziyle yarayı kapatmadan önce tenimi dikkatlice inceliyordu.

"Doktora gerek yok, eminsin?"

Bıkkın ama sesli bir nefes bıraktım.

"Kapat artık şunu Miguel. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Miguel'in yanı başında, elinde ve elbisesinde kan lekeleri olan Rosa, duvarda asılı olan bir tabloyu incelercesine dikişi inceliyordu. Minik dudaklarını bükmüştü.

"Doktora gidelim Romeo, korkuyorum."

Rosa'nın artık saklamaya çalışmadığı endişesini dağıtmam şarttı.

"Korkma Rosa. Ben zaten doktorum. Yani... sayılırım. Direkten döndüm diyelim. Eğer birkaç ay daha kovulmadan durabilseydim doktor olacaktım."

Miguel'in içi hâlâ rahat değildi.

"Rosa haklı amigo, doktora gitmeli. Böyle olmaz."

Rosa'nın solgun yüzüne bakınca acımı bastırıp dik durmaya çalıştım. Doğruca Miguel'in kahverengi gözlerine baktım.

"Yeterince geç kaldık Miguel, bir de hastaneye gidersek beni bu yara yüzünden birkaç gün orada tutarlar. Rosa için bir an önce Roma'ya gitmeliyiz. Zaman kaybedemeyiz, biliyorsun."

Bakışlarımda söyleyemediklerimi de duymuştu. Kızın günleri sayılıydı. Bu kesiğin ondan bir gün daha çalmasına izin veremezdim. Elimi Rosa'nın karışık küt saçlarına koydum.

"Endişelenme Rosa, doğruyu söylüyorum, ben doktor sayı-

lırım. Hatta sınıfta en kusursuz dikişi ben atardım. Birkaç aletle mandalinaya bile apandisit ameliyatı yapabiliyordum."

Gülümsemeye çalıştım. Acı eşiğim fazlasıyla zorlanmışken gülümsemeyi deniyor olmam bile mucizeydi. Ama en azından bu işe yaradı ve kız mucizeme karşılık verdi. Saçını salladığında endişesi biraz olsun dağılmıştı.

Miguel bulabildiğimiz tüm sargı bezleriyle yaramı kapattığında Rosa tuvalet kabinlerinden birine girip elbisesini değiştirdi. Miguel de önce kendine, ardından bana çekidüzen verdikten sonra kanlar içinde girdiğim mağazadan çıkarken daha temiz ve hayattaydım.

Feribot kıyıdan uzaklaşıyordu. Miguel ile aynı anda rahat bir nefes aldık. Miguel'in zekâsı beni yine şaşırtmıştı. Andre'nin adamlarının tren yolculuğumuzu öğrenmesi kaçınılmaz olduğu için artık garların güvenli olmayacağını düşünmüş ve bize Barcelona'dan Cenova'ya giden feribotta yer bulmuştu. Feribot yolculuğu uzun ama daha güvenliydi. Yataklı kamaramız olacağını duyunca istemsizce sevinmiştim çünkü artık düşünebildiğim tek şey uzanıp bir an olsun dinlenebilmekti. Tek tesellim feribota binmeden önce ağrı kesici bulmuş olmaktı. Miguel bir kutu ilacı bana gösterdiğinde ona sarılıp yanağına sesli ve ıslak öpücükler bırakmış, etrafımızdaki insanların gülüşmelerine hatta ıslıklarına bile aldırmamıştım. Miguel utançtan kızarmış, bense daha oracıkta birkaç hapı mideme göndermiştim.

Acıdan dişlerimi sıkarak feribotun merdivenlerinden çıkarken Rosa dişlerini göstererek gülümsüyordu. Hayatında ilk kez denizin üstünde gideceği için heyecanlıydı ve bunu saklamıyordu. Annesi bizimle değilken çocukluk genleri geri gelmişti. Feribottaki kamaramız üst katta olduğu için mutluydu. Aslında kamara ufacıktı, içinde adım atacak kadar bile alan yok sayılırdı. İki ranzalı, dört yataklıydı ama Rosa küçücük penceresindeki manza-

raya bayılmıştı. Rosa'nın gülümsediğini görünce bulunduğum her yer daha sevimli gelir olmuştu. Bu yüzden küçük kamaramız içinde artık kendimi rahatsız hissetmemeye başlamıştım.

Yirmi saatlik yolumuz vardı. Bunun çoğunluğunu uyuyarak geçirmek istesem de önce karnımızı doyurmalıydık. Görünüşe göre Yasmin, Rosa'yı hayatta tutacak ilaçları bana, parayı ise Miguel'e emanet etmişti.

Miguel ve Rosa'yla birlikte yiyecek almak için dışarı çıkarken kamaradaki diğer yatağın sahibi de odaya girdi. El valizini aramızdan geçirirken selam verdi ve Rosa'ya göz ucuyla ufak ama uzun bir bakış attı. Belki de bana öyle geldi. Yine de kaşlarımı çattım. İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir duygu kabardı. Kamaradan çıktığımız an durup Rosa'nın eline uzandım. Gereğinden fazla sert tutmuş olmalıydım ki kızıl saçlarını savurup yüzüme baktı.

"Sen bana ne olur ne olmaz baba demeye devam et Rosa," deyiverdim. Hem Miguel hem Rosa sebebini çözmeye çalışırcasına yüzüme bakmaya devam edince ekledim. "İki tane kazık kadar herifin, ufacık kızla ne işi var demesinler."

Miguel başıyla bu düşünceme hak verdi, Rosa ise önce gözlerime dikkat kesildi, ardından minik dudağını hafifçe yana kaydırdı.

"Tamam baba," dedi.

Sözünün uygulanmasından memnun bir komutan gibi yürümeye kaldığım yerden devam ederken midemde tuhaf bir şey daha hissettim. Belki ilacın yan etkisiydi. Ya da belki de elimi tutan kızın babası olma düşüncesi hoşuma gitmişti...

Güverte korkuluklarına yaslanmış, batan güneşi seyrederken ruhum da bedenim kadar yorulmuştu. Turuncu gökyüzü usta bir ressamın elinden çıkmış gibiydi. Derin bir nefes aldım. Bu güzel kareyi içime hapsetmek istiyordum. Bunu nefesimle yapamazdım ama boynumdan artık kolay kolay çıkarmayacağım makinemle yapabilirdim. Öyle de yaptım. Tertemiz Akdeniz sularına gömülen güneşin turuncu ışıklarını, Ligurya denizinin kı-

yılarına doğru yol alan feribotun üstünde, makinemin ekranına hapsettiğimde, öylece çektiğim kareye bakıp gülümsüyordum. Uğruna kan dökülmüş olaylar, anımsanmayı hak ederdi. Bu günbatımını, bu güverteyi, arkamda kalan şehri, bu ülkeyi unutmayacağımı biliyordum. Unutursam da karnımdaki yara izinin bana hatırlatacağına emindim. Rosa'nın kıkırdaması geldi kulağıma. Sese doğru döndüm. Dudaklarım istemsizce inceldi.

Bazen mükemmel bir manzara yerine kötü açıyla çekilmiş basit bir poz, hüzünlü bir gülümseme olur ya dudaklarımızda. Bu da öyleydi işte. Rosa'yla alakalı hatırladığım her ne olacaksa gülümseyeceğimi biliyordum. Makinemin kapağını kapatmadan önce lensi güvertede yaşlı bir yolcunun kedisine sandviçinin içindeki tavuktan koca bir parça veren Rosa'ya çevirdim. Karışmış saçlarını sallarken ne de güzel kahkaha atıyordu. Mükemmel bir gülümseme yakaladım. Elimde olmadan ben de gülümsüyordum.

"Güneş batıyor..."

Miguel'in sesiyle ona döndüm. O da gün batımını izliyordu ama o aynı turuncu renge kederle bakıyordu. Huzursuzdu. Sıkıntılı bir nefes bıraktı. Göz ucuyla kediyle oynayan küçük kıza baktı.

"İlaç saati gelmek üzere..."

Huzursuzluğunu anlamıştım. Güneş batıyordu. Bir gün daha bitiyordu. Bir gün daha eksiliyordu... Lensin kapağını kapatıp makinemi boynuma astım. Batan güneşe sırtımı döndüm. Eşsiz gün batımı aniden değersizleşen tabloya dönüşmüş, büyüsü bozulmuştu.

"Rosa," diye seslendim.

Kedinin karnını okşayan elini durdurdu ve bana baktı. Gülümsüyordu. Bu gülümsemenin içimdeki hüznü dürtmesinden nefret ettim. Daha ben ağzımı açamadan o şakıdı.

"Puedo jugar con el gato un poco más?"*

Onu kırmak istemiyordum. Dünyadaki hiçbir varlığın onu

* Kediyle biraz daha oynayabilir miyim?

kırmasını istemiyordum. Ama kolumdaki saati ona göstererek zorunluluğunu ona hatırlatmak zorundaydım.

Dudaklarını büktü. "Por favor, papáá?"*

Mideme tuhaf bir his çarptı. Yaramın biraz ötesine... Öyle sert vurdu ki elimle demir korkuluğu aradım ama belli etmeden dengemi sağladım. Önce yutkundum, ardından da küçük kıza istediği izni verdim. Gözlerimi kaçırdım. Yeniden ona sırtımı döndüm. Gün batımı yüzüme vurduğunda, kaçacağım şey hangisi olmalıydı emin olamıyordum.

"Espeluznante, no?"**

Miguel'e baktığımda gülümsüyordu. Düzeltiyorum, düpedüz sırıtıyordu. Yüzümü buruşturdum.

"Neymiş o korkutucu olan?" Cümlemi kurmadan önce yutkunmak zorunda kalmıştım.

Miguel'in yüzünde beni rahatsız etmeyen, sakin bir gülümseme vardı. Parmağıyla, olması gerekenden daha hızlı inip kalkan göğsümü işaret etti.

"Buranda hissettiğin," dedi.

Ona karşı çıkamayacak kadar güçsüzdüm. Aslında gücüm yetiyor olsaydı da karşı çıkacağımdan emin olamadım. Rosa'ya sevecen bir bakış attı.

"Küçük kalp, büyük etki," diye ekledi.

Rosa yere çökmüştü. Kedi bacaklarının üstünden her geçtiğinde kıkırdıyordu. Kedi bazen uzağa koşturuyor, dönüp kızın onu takip etmediğini fark ettiğinde kıza geri dönüyordu. Küçük kız, sevimli bir kedi koşsa bile onu kovalayamayacağını bilecek kadar dürtülerini eğitmişti. Bunu görmek canımı sıktı.

"Küçük ve hasta bir kalp..."

Miguel keyifsiz nefesiyle yeniden turuncu gökyüzüne, gemiye vuran dalgalara döndü.

"Rosa doğduğundan beri onun yanında mısın?"

Miguel ileriye bakmaya devam ederken başını salladı.

"Pablo ile dokuz yaşında ortak oldu biz."

* Lütfen babaaa?

** Korkutucu değil mi?

Şaşırdım.

"Dokuz yaşında ve ortak mıydınız?"

Sesli bir gülümseme süzüldü dudaklarından.

"Si. Tenía nueve."*

Dalgalar arasında gezinen bakışlarına müsaade ettim. Bu kısa boylu sevimli adamın dokuz yaşında bile buna benzer bir görüntüye sahip olduğuna kalıbımı basabilirdim.

Anılarına ulaşmasını bekledim bir süre, konuşmayı hatırlaması için kolunu dürttüğümde yüzünde sevimli bir gülümseme vardı.

"Si, ben dokuz yaşındaydı, Pablo ise on bir. Benim ellerim küçüktü, Pablo'nun ayakları hızlıydı. Pablo dans ederdi, ben de... bilirsin işte. Küçük eli olanların yapacağı en kârlı işi yapardım."

Kaşlarımı çattım.

"Neymiş o iş?"

Miguel çocuk gibi kıkırdadı, yanakları pembeleşti. Elini bana uzattı. Parmakları gerçekten hâlâ ufaktı. Hızlı bir hareketle bana sarılır gibi oldu. Ardından doğrulup sırıtarak yüzüme baktı. Ne olduğunu anlayamamıştım. Ta ki pembe yanaklarıyla avucunu açıp bana uzattığı, cebimde olduğuna yemin edebileceğim ağrı kesici kutusunu görene kadar. Panikle ceplerimi yoklarken o yine kıkırdıyordu. Etkilenmiştim.

"Vay be amigo, demek hırsızdın."

Miguel'in geçmişinden pek de gurur duymadığı anlaşılıyordu. Belli ki büsbütün utanıyordu da. Ben ilaç kutumu geri alırken o, övgümü kabul etmeden konuşmaya devam etti.

"Pablo meydanda dans ederken ben izleyenlerden çalardı."

"Bir dakika, Pablo dansçı mıydı?"

Miguel neden büyük tepki verdiğimi anlayamasa da başını salladı.

"Si. Hem de çok iyiydi. Increíble!"**

Belki de Yasmin'le ikisi dans sayesinde karşılaşmışlardı. Ses çıkarmadım. Miguel devam etti.

"Büyüdükçe ikimiz de yaptığımız işte daha iyi oldu. O daha

* Evet, dokuz yaşındaydım.
** İnanılmaz! / Etkileyici!

iyi dans etti, ben de daha hızlı oldu. O Madrid'deki her meydanda dans etti. Ben her meydanda kovalandı..." Elini ensesine götürdü. "Bazen yakalandı," diye tamamladı.

Gözümde canlanan resme keyifle güldüğümde taze yaram sızladı. Elimi sargıma götürürken Miguel koyulaşmaya başlayan dalgalar arasında kayboldu yine.

"Sonra biz büyüdü. İşlerin şekli değişti. O dans yarışmalarına katıldı. Ben cep yerine evlere girmeye başladı. Bazı geceler Pablo da benimle geliyordu. Pablo varsa daha çok evi ziyaret edebiliyordu biz. Daha çok ev, daha çok para." Durdu. Anılarından hoşuna gitmeyen bir şey yüzünden yüzünü buruşturdu ama kısa sürdü. Kısa bir nefes bırakıp bana baktı. "Ama sonra ikimiz de emekli oldu."

"Neden?"

Arkasını döndü, sırtını korkuluğa yasladı. Yüzü Rosa'ya dönüktü.

"Porque Rosalita nació y todo cambió,"* dedi. "Rosa için Pablo da ben de Tanrı'ya yemin etti, söz verdi, anlaşma yaptı." Bana baktı. Kararlılıkla çenesini kaldırdı.

"Artık çalmak yok."

Bu anlaşmadan gurur duyduğu belli oluyordu. Yüzü öyle sevimliydi ki edilen pişmanlık yeminleriyle geçmiş günahların silinemeyeceğini söylemekten vazgeçtim. Silinmiyordu. Birinci elden tecrübe ediyordum.

"Güzel anlaşmaymış," diyerek övdüm. "Kârlı değil ama güzel," diye eklediğimde küçük bir kahkaha attı.

Ona eşlik etmek istesem de yaram izin vermedi. Elimi, gizlenmiş sargımın üstüne bastırıp iki büklüm olunca Miguel tereddüt etmeden kolumun altına girdi.

"Sen de şimdi bir söz ver amigo. Bir daha kendini dikmek yok."

Engellenemez bir kahkaha atınca yaram, açıldığını düşünecek kadar sızladığında içimden bu yemini milyonuncu kez yeniden ediyordum.

* Çünkü Rosalita doğdu ve her şey değişti.

"O konuda endişelenme, amigo. Bir daha kendime elimi sürmeyeceğime emin olabilirsin. Çavuşu tokatlarken bile."

Miguel beni sürüklerken öyle büyük bir kahkaha atmıştı ki Rosa korkuyla yanımızda bitti. Miguel'in gülüşü berbat halimi saklayamamış olsa gerek mavi gözleri kocaman açıldı.

"Sorun ne baba?"

Adımlarım teklemişti. Kolumun altındaki Miguel'in sırttığını hissettim. Saçmaydı. Bacağımın yarısına kadar gelen küçük bir kızdan ödüm kopuyordu. Rosa'nın endişeli bakışından kaçıp acı dolu yürüyüşüme devam ettim. Rosa şefkatle pantolonumdan tutarak destek oldu.

"Yaran mı acıyor, sana doktora gitmemiz gerektiğini söylemiştim."

Bilmiş çenesini söylenir gibi iki yana sallıyordu. Bu anlarda kesinlikle annesine benziyordu. Cevap vermedim. Yalancı kızını olması bana hesap soracağı anlamına gelmiyordu. Hoşuma gitmese de kamaramıza girene kadar Miguel'den destekten fazlasını almıştım ve işin tuhaf tarafı, bu halimi Rosa'nın görmesinden rahatsız olmuştum. Babalar gururlu olurlar derken buna benzer bir şeyden mi bahsediyorlardı acaba? Miguel beni ranzanın alt katındaki yumuşak yatağa bırakırken kendime kızdım. Küçük bir velede babalık yapmaya pek bir meraklıydım anlaşılan. Saçmalamaya son verip uyusam fena olmayacaktı. Öyle de oldu.

Gözlerimi yumdum. Sargının altındaki kesiğin etrafındaki damarlar kalp ritmimden daha kuvvetli atarken dişlerimi sıkıyor, ağrının vücudumda dolaşmasını dinliyordum. Feribotun dalgaların üstünden atlamasını hissedebiliyordum. Koca bir beşiğin içinde gibiydim. Bu uyku çok lezzetli olacaktı. Boynumdaki kayışın çekiştirildiğini hissedince hızla gözümü açtım. Bu Rosa'ydı. Bir şey söylemesine izin vermedim.

"Bırak kalsın," dedim sertçe.

Ben bozulacağını düşünmüştüm ama o kulağıma doğru eğildi.

"Almayacaktım. Lacivert Gözlü Prenses'in içinde olduğunu biliyorum. Onun da üstünü örtmek istemiştim."

Elindeki örtüyü yeni fark ediyordum. Gülümsüyordu. Cümlesindeki mantıksızlığın farkında değildi, hatta deliliğime ortak olduğu için memnundu. Elindeki örtüyle benimle birlikte makinemi de örtmesine izin verdim. Saniyeler sonra gözlerim yorgun bedenime daha fazla direnemedi. Parmaklarımı makinemin üstüne koydum.

"Binlerce kez iyi geceler sana..." diye fısıldadım.

Demir yığınının dalgalar içindeki ritmine kendime bıraktım. Ben kayıp giderken yanağımda ufak bir sıcaklık hissettim. Ne olduğunu anlayamadan uykuya dalmıştım.

"Emir, sanırım kabul etmeliyiz, olmayacak."

"Olacak."

Güzel dudaklarını sarkıttığında nasıl da sevimli görünüyordu. Önündeki kitabın sayfalarını çeviriyor, dudakları dua okuyan âlimler gibi sessizce mırıldanıyordu. Kütüphanede iki elin parmağını geçmeyecek kadar az öğrenci kalmıştı. Kitabın kapağını öfkeyle kapattı. Yine pes etmiş ve kitabı gürültüyle masanın üstüne indirmişti. Öyle kuvvetliydi ki masa sallandı. Zaten tıp fakültesi, kalın kitaplarıyla ünlüydü.

"Benden bu kadar, olmuyor, yapamıyorum."

"Yapabilirsin," diye yeniledim.

"Sınav yarın ve ben daha..." Tekledi. Aklından gelişigüzel bir konu seçti. "Karpal kemiklerin sırasını bile aklımda tutamıyorum. Bu iddianın işe yaramayacağını bilmeliydim."

Hüsrana uğramış güzel gözlerine baktım.

"Senin bu kadar kolay pes edecek bir kız olacağını düşünmezdim Juliet."

Hafifçe dikleşti ama hayal kırıklığı hâlâ omuzlarında duruyordu.

"Pes etmek değil bu. Limitlerimi biliyorum." Kolundaki saate keyifsiz bir bakış attı. "Yaklaşık on beş saat sonrası için bunca bilgiyi aklımda tutmam imkânsız."

"Kendini neyi yapıp neyi yapamayacağın konusunda sınırlama. Sen bunu kendine yaparsan, başkası da sana yapar."

Önündeki iki anlamda da ağır olan kitabı kendi önüme sürükledim. Sayfaların içinde belirlenmiş bölgeden bir yer açtım.

"Tamam, neydi az önce söylediğin kemikler? He burada, karpal kemiklerdi değil mi?" Nazlanan bir çocuk gibi başını salladı.

"Aklına gelmesi için tetikleyici bir şeye ihtiyacın var, değil mi?" Yine salladı küskün başını. "Baş harflerini bilmen yeterli olur mu?"

Kısa bir an düşündü. Aklındaki terazide kendini tarttı, ardından çok da emin olmasa da hafifçe onayladı çenesiyle. Gülümsedim.

"Tamam öyleyse, ezberlemesi çok basit. Karpal kemikler ikiye ayrılır. İki grupta da dört kemik bulunuyor. İlk gruptakileri hatırlaman için sihirli cümlen şu: *Samsun Limanı'nda Top Patladı.*"

Yüzünü buruşturdu.

"Ne? Samsun'da top mu patladı?"

Kıkırdadım.

"Dikkatini ver. İkinci grup içinse: *Trabzon Treninde Cin Hortladı.*"

Kalemimle cümledeki her kelimenin ilk harfinin altını çizdim. Bunlar kemik isimlerinin başlangıcıydı. Bana da abim öğretmişti, kulağa saçma gelse de gerçekten işe yarıyordu. Sahra sevimli ama suratsız kediler gibi kalemin ucuna dikkat kesilmişti.

"Gördün mü, iki grubun da baş harflerini artık biliyorsun. Bilgilerin hepsi kafanın içinde, sadece onu tetikleyici bir şeye ihtiyacın vardı ve şimdi ona sahipsin."

Hiçbir şey söylemedi. Bir süre öylece yazdığım iki komik cümleyi izledi. Ardından gözlerini kapattı. Kalın dudakları kıpırdadı. Gözlerini açtığında gülümsüyordu. Onun gülümsemesi de benim içimdeki birçok şeyi tetikliyordu. Hem de deli gibi... Gülümsediğinde ne kadar güzel göründüğünü ona söylemek is-

terdim. Ama yapamazdım. Çünkü ders çalışırken ona asılmamı yasaklamıştı. Hem de maddeler halinde. Kahretsin, şimdi de dü-şünürken dudaklarını ısırıyordu. *Allah'ım bu işkence!* Dudak-larının tadını ölümüne merak etsem de kurallara uyabilen uslu bir çocuk olabileceğimi ona ispatlamam gerekiyordu. İşin tuhaf tarafı, uslu olmayı ben de istiyordum. Bu inatçı kızın yanında uslu durmak bile değişik bir haz veriyordu.

Sonunda gardını düşürüp umutlu gözleriyle bana baktığında olabildiğine uysaldı.

"Kitabın kalan kısımlarını hatırlatmak için de sihirli cümle-lerin var mı?"

Güldüm.

"Maalesef yok. Ama elimizden geldiğince yaratıcı olmaya çalışırız."

Sesli bir iç çekti. Keşke yapmasaydı. Karnımdaki o tanıdık, tehlikeli his omuriliğimi titretti.

"Keşke o tetikleyici gücü devamlı alabileceğim sihirli bir ik-sir olsaydı," dedi hayıflanarak.

Odamın duvarında saklanan şişeleri düşündüm. İstemsiz-ce yüzümdeki tüm kaslar gerildi. O haplardan herhangi birinin onun kanına karıştığını düşünmek bile canımı sıktı. O minik şeylere muhtaç yaşamayı ona yakıştıramadım.

"Emin ol bunu istemezdin Juliet," dedim.

Yüzü bana döndü. Dudakları kıpırdıyordu ama sesini duya-mıyordum. Kaşlarımı çattım, yüzüne yaklaşmaya çalıştım, olma-dı. Masa aniden uzamaya, o da uzayan masayla birlikte benden uzaklaşmaya başlamıştı. Uzanmaya, onu durdurmaya çalıştım ama ben uğraştıkça masanın ucundaki görüntüsü uzaklaşıyordu. Dişlerimi sıktım, tüm gücümle öne atıldım. Onu tutmalıydım. Yaptım da. Parmak uçlarım sonunda bir şeye dokunmuştu, bir bedene. Fakat dokunma hissi arttıkça etrafımdaki imgeler kay-boluyordu. Gözlerimi araladığımdaysa başımın üstünde demir bir karaltı durmaktaydı. Bunun ranzanın iskeleti olduğunu bir-kaç saniye sonra idrak edebilmiştim.

parmaklarımla sardığım şey Rosa'ydı. Kolunu tutuyordum. Yatağımın yanına sinmiş, endişeyle yüzüme bakıyordu. Elimi çektim. Kamara aydınlıktı. Hava hâlâ tam kararmamıştı anlaşılan. Kısa ama derin uykulardan birine dalmış olmalıydım. Başımı çevirdim iki boş yatak gözüme çarptı.

"Miguel nerede?" diye sordum. Sesim boğazımdan zor çıkınca birkaç kez öksürüp rahatlatmaya çalıştım.

Rosa bana cevap vermeden önce duvara sabitlenmiş ufak masaya uzanıp bir bardak suyu bana getirdi.

"İnerken bekletmesinler diye pasaportunu onaylatmaya gitti."

Hafifçe doğruldum, bardağı kurumuş dudaklarıma götürdüm. Boğazımdan aşağı inen birkaç damla suyu mideme varana kadar hissettim.

"Neden acele etti ki? Vardığımızda yapardık."

Rosa bardağımı elimden alıp başımı nazikçe yastığıma indirmeye zorladı. Anlaşılan şimdi de hemşire rolü oynuyordu.

"Varmamıza yirmi beş dakika kaldığını söyledi. Ancak yetişirmiş."

Panikle doğruldum. Bu ani hareketle ince bir sızı dağıldı sargının altından. Pek oralı olmadım.

"Yirmi beş dakika mı? İyi de nasıl, yani Cenova'ya gitmek... Yirmi saat sürüyordu. Nasıl?"

"Şşş..." dedi Rosa idare edercesine, idare edilmesi gereken bir deliymişim gibi. Gergin bakışımı fark edince kendini toparladı, bastırmaya çalıştığı omuzlarımdan uzaklaştı.

"İlaçlarını aldıktan sonra sen hep uyudun, Romeo. Gece biraz ateşin çıktı. Ama Miguel başına ıslak bez koydu." Minik parmağıyla masa üzerindeki küçük kabı işaret etti. Çekingen gözlerini asabi yüzümden çekti. Sanırım ona kızdığımı düşünüyordu.

"Ateşin düşünce de bırakalım uyusun dedi. Uyumak iyi gelir bedenine diye. Ben uyandıracaktım ama Miguel uyandırma dedi. Yoksa ben seninle konuşmak istiyordum, yolculuk çok sıkıcı geçti."

Sözleştiği oyun arkadaşı partisine gelmediği için üzülen çocuk gibiydi. Daha fazla canını sıkmak istemedim. Anlayışla başımı salladım. Daha sevecen bir tavır takındım. Yavaş hamlelerle bacaklarımı yataktan aşağı saldığımda canım beklediğimden çok daha az acımıştı. Kendimi daha iyi hissediyordum. Dinlenmek gerçekten iyi gelmiş olmalıydı.

Rosa'nın solgun yüzüne dönünce rüyam belirdi aklımda. Minik haplara muhtaç yaşamanın ne demek olduğunu benden daha iyi bilen varsa, o da bu küçük kızdı.

"İlaçlarını içtin mi?" diye sordum.

Öğretilmiş bir itaatle başını salladı. Annesi bu görüntüden hoşlanabilirdi ama benim canımı sıkmıştı. Uzanıp saçına dokundum.

"Aferin Rosa, sen çok akıllı ve sorumluluk sahibi bir kızsın."

Yüzüme baktı, şaşırmıştı. Övgü almaya alışık olmayan bedeni nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Dudaklarını araladı ama karşılık veremedi. Bu sevimli olduğu kadar üzücüydü de. Minik lacivert gözleri yüzümdeyken ikimiz de aynı anda sebepsizce gülümsedik. Şişkin sırt çantalarımızı kolumuza geçirip kamaradan çıktık ve hemen alt güvertede Miguel'i bulduk. Beni görünce gözleri parladı, kısa bir İspanyol nidası savurdu.

"Seni dik yürürken görmek güzel, amigo," dedi sonra.

Gülümsedim. İştah açıcı bir sandviçle birlikte pasaportumu da bana uzattı, işlemlerimi tamamlamıştı. Ben yanında değilken zorlanmış olmalıydı ama o bu işin zorluğunu kendini övmeden anlatıyordu. Artık bu küçük adamın tahmin edemeyeceğim meziyetlerle dolu olduğunu biliyordum. Bu meziyetlerinin başında hırsızlık geliyor olsa bile ona güveniyordum.

Miguel elindeki adresi yedinci kişiye sorduğunda artık kaybolduğumuzu düşünmeye başlamıştım. Roma'nın merkezine uzak, ufak sayılabilecek bir bölgede, asırlıkmış gibi görünen taş kilisenin önündeydik. Buraya gelmemiz tam bir buçuk gün sür-

müştü. Cenova'da duran feribotumuzdan inip Roma otobüsüne binmiş, Roma'ya varıp ilk adresimiz olan hastaneyi bulduğumuzda ise hiçbir şey umduğumuz gibi olmamıştı. Çünkü Yasmin'in güvendiği planı kusursuz değildi.

Bir düzine kötü haberimiz vardı. Rosa'yı iyileştirecek tek doktorun artık hastanede çalışmıyor oluşu ilk kötü haberdi. Bahsi geçen doktorun kansere yakalanmış olması ikinci, aynı doktorun hastaneden ayrılıp inzivaya çekilmiş olması ise son darbeydi. Bonus olarak da doktorun kendini kapattığı kiliseyi bulmak vardı ki bu başlı başına bir sorundu. Ah unutmadan, İtalya'da İspanyolca'nın fazla bilinmiyor olması sevgili dostum Miguel'i bir hayli üzüyor, söyledikleri benim tarafımdan İngilizceye çevrilirken oluşturduğu etkinin azaldığını düşünüyordu.

Kısacası plan kötü başlamıştı. Rosa'nın günlerinin azaldığını bilmenin verdiği stresin altında taş kilise duvarına yaslanıp soluklanırken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Tatsız bir deja vu yaşıyor sayılırdım. O zaman kovaladığım makinem şimdi çantamın içindeydi. Böyle bir duvar dibinde başlayarak başıma gelenleri düşünecek olursak, bu kez bana acıyacağını umuyordum. Sonuçta yaptığımız anlaşmayı bozmamak için buralara kadar gelmiştim. İyi bir insandım. En azından bunun için çabalıyordum. Eğer derin bir kesik bile yeterince iyi değilse, küçük bir kızı kurtarmak kesinlikle haneme altın bir sayı getirmeliydi, değil mi?

İç kavgamı bırakıp Miguel'e döndüm.

"Este debe ser el lugar,"* dedi.

Burası olmak zorundaydı. Yeni bir noktaya gidecek enerji bende de Rosa'da da yoktu. Küçük kız minik bedenini bacağıma yaslamış, gölgemin altına sığınmıştı. Ona belli etmiyorduk ama Miguel'le panik içindeydik. Bu sıçtığımın doktorunu bulamazsak ne yapacağımızı bilmiyorduk, en azından ben bilmiyordum.

Rosa'nın saçlarına dokundum. Hırıltılı nefesi geldi kulağıma. Kesinlikle o doktoru bulmamız gerekiyordu. Doğruldum,

* O yer burası olmalı.

hızlı adımlarla kilisenin tarihi ahşap kapısına defalarca yumruğumu vurdum. Dakikalar sonra rahibelerden biri kapıyı araladı. Bedeninin tamamını göremiyordum. Örtülü başına, ürkek gözlerine bakarak, ona aralık kapıdan derdimi tam on üç dakikada anlatabildim. O gitti, bir başka rahibe geldi. Ona durumu anlatmam yirmi dakika sürdü. O gidip yerine yeni biri geldiğinde saygısızlık olmayacak olsa küfür edecektim. Her giden kadının yerine daha yaşlı, daha sağır ve daha ürkek yenisi geliyordu. Otuz dakikaya yakın dil döktüğüm rahibe sonunda beni anladı. Ya da ben öyle umut ettim. Uyuklayacak kadar çok beklediğimiz bir süre sonunda ahşap kapı yeniden aralandı ve bu kez kapıdan yaşlıca bir adam dışarı çıktı. O da rahibeler gibi baştan aşağı kumaşlarla örtünmüştü. Ellerini bol kumaşın arasında toplamış, dingin bir ifadeyle bize bakmaktaydı. Umutla hareketlendik.

*"Ciao, mi stai cercando?"**

Adamın önüne dizildik. Derdimiz bu kadar büyükken ve hiç İtalyanca bilmezken konuyu asla yeterince anlatamazdım. Ben en basit İngilizce kelimeleri seçerek anlatmaya girişmişken aniden şansımız dönmeye başladı. Adam ellerini kaldırıp gülümseyerek beni durdurdu. Bizi yeniden selamladı. Akıcı bir şekilde İngilizce de konuşabiliyordu. Miguel heyecanla atıldı.

"Ona de ki amigo, on iki yıl önce yaptığı ameliyatı yine yapmalı. Ona bu yüzden ihtiyacımız var."

"On iki yıl önce ne ameliyatı yapmış ki? Adam ayakta zor duruyor, o zamanı nasıl hatırlasın?"

Miguel aceleyle kolumu dürttü.

"Sen sor amigo, o anlayacak."

İstediği soruyu sordum. Adam anında şiddetle başını salladı.

"Hayır hayır, o ameliyatı yaptığımda sağlıklı ve şanslıydım. Şimdi ikisine de sahip değilim."

"Yapmak zorundasınız!" dedim Miguel'i beklemeden.

* İtalyanca: Merhaba, beni mi arıyorsunuz?

"Üzgünüm," diye karşılık verdi ve beklemeden arkasını dö-
necek gibi oldu.

Rosa'nın lacivert gözlerine kaydı bakışlarım. Gözleri dol-
muştu. Benim ona baktığımı fark edince başını eğdi. Yerdeki
çakılların üstüne iki damla yaş düştü. Çenemi sıktım. Hayır, bu
kadar kolay pes edemezdim. Ok gibi fırladım, adamın yakasına
yapıştım. Aslında teknik olarak giydiği kıyafetin yakaları olma-
dığı için göğsüne yapışmıştım. Adamı sarstım.

"Yapmak zorundasın! Onun tek şansı sensin."

Başımla Rosa'yı işaret ettim. Adamın ürkek yüzü önce kıza,
sonra bana döndü. Gözlerime yerleşen ne varsa onun da görme-
sine izin verdim. Bir süre öfkeli bakışlarımı izlese de sakince
ellerini yukarı kaldırdı.

"Anlamıyorsunuz, istesem de yapamam. Bana bak," dedi.

Parmaklarım arasındaki kumaşı gevşettim. Gösterdiği şey el-
leriydi. Ve buruşuk elleri karanlıktaki mumun ateşi gibi titriyor-
du. Ellerimi üzerinden çektim.

"Kanser ciğerimi, Parkinson cerrahlığımı aldı benden. Ben
de kendimi Tanrı'ya teslim ettim. Bu dünyayı terk etmeden önce
ruhumu da temizlemek istiyorum. Üzgünüm ama istesem de o
ameliyatı yeniden yapamam."

Bizi arkasında bırakıp içeri girdi ve ahşap kapıyı arkasından
kapattı. Miguel sesli bir küfür savurdu. Rosa ifadesizce avuçla-
rını sıkıyordu. Onu böyle metanetli görmek canımı yaktı. Keşke
bağırsaydı, isyan etseydi, birilerini yumruklasa hatta ayağının
altındaki taşlardan birini az önce kapanan kapıya fırlatsaydı.
Hepsini yapmaya hakkı vardı. Fakat hiçbirini yapmadı. Öylece
avuçlarını sıkarak ayakta durdu. Kaderinin ona getireceği her
şeye hazırdı. Fakat ben değildim. Miguel'e döndüm.

"Nedir bu ameliyat, başka yapan yok mu dünyada? Onlara
gidelim. Bir bunağın eli titriyor diye pes mi edeceğiz?"

Miguel, Rosa'yı izliyordu. Alnı terli, çenesi gergindi.

"Bu ameliyat zor. Deneyen olmuş ama başaran az. Dünyada
sadece üç doktor yapmış. Biri buydu. Öbürü Almanya'daymış

ama geçen sene... ölmüş." Son kelimeyi Rosa'nın duymasından öylesine korkuyordu ki ben bile zor işitebilmiştim.

"Kalp nakil ameliyatı. Ama kendi yaşıtından değil, yetişkin kalbi gerek. Rosa'nın ihtiyacı olan büyük kalp. Nakil için büyümesini beklemeliyiz diyor herkes ama Rosa bekleyemez, zaman yok. Küçük bedene büyük kalp koyabilen üç kişi var. Biri burada Roma'da, biri Almanya Düsseldorf'da, biri de..."

"İstanbul'da..."

Miguel'in cümlesini tamamladım. Miguel şaşırdı.

"Si amigo, orada. Sen nereden biliyor?"

Rosa da hüzünlü başını kaldırmış bana bakıyordu. Yutkundum.

"Çünkü onu tanıyorum."

13. Bölüm

Geride Kalanlar

Roma Tiburtina tren istasyonuna yakın bir butik otel bulup en ucuz odalarından birini kiralamıştık. Düşünmemiz, plan yapmamız gerekiyordu. Yasmin'in aklında dönen çarklar şimdi de benim aklımı ele geçirmişti. Beynimin içinde birbirinden farklı senaryolar yer değiştirirken odaklanamıyordum. Ellerim belli aralıklarla seğiriyordu. Boynumdaysa tuhaf bir gerginlik vardı.

Görünen o ki İstanbul'a gitmemiz gerekiyordu. Şüphesiz öncesinde Yasmin'i de almalıydık. Yasmin'in ne durumda olduğu belirsizdi. Fakat kesin olan bir şey vardı ki Rosa'nın ilaçları azalıyordu. Tüm bunlara rağmen aklımda dolanan başka bir kelime vardı. Kendime engel olamıyordum. Roma istasyonuna adımımı attıktan sonra gözüme ilişen tabelada yazan kelime sistemimdeki dengeyi bozmuştu. Görmezden geldiğim ama ben o tarafa bakmadıkça büyüyen, etrafımdaki her şeyi yutup önemsiz hale getiren o kelime...

Verona.

İstasyonda Verona'ya giden peronu gördüğüm andan beri aklımın bir köşesi o tabelanın altında kalmıştı. Roma ile Verona arası üç saatti. O şehirle aramda üç saat vardı. Hiç adım atmadığın bir yere benim diyebilir miydin? Ben diyordum. Orası benimdi, bizimdi. Orası bizim şehrimizdi...

Son durağım Verona olacaktı, buna daha İstanbul'daki evi-

min kapısını kilitlerken karar vermiştim. Dünyada görülecek bir şey kalmayana kadar dolaşacak, kalbimde kalanları en son oraya dökecektim. Ancak görünen o ki anavatana zoraki bir dönüş yapmam gerekiyordu. Fakat Verona yanı başımdaydı, oraya uğramadan nasıl giderdim?

Odanın içinde volta atarken kendimi neye ikna etmeye çalıştığımı bile bilmiyordum. Güneş batmış, hava çoktan kararmıştı. Odada iki yatak, bir masadan başka bir şey yoktu. Fiyatını düşününce banyosunda sıcak su olması bile mucizeydi. Miguel gömleğinin düğmelerini çözmüş, masada kâğıt ve kalemle bir şeyler karalıyordu. Naif yüzüne tedirgin çizgiler yerleşmişti. Bu durumun onun da planında olmadığı belli oluyordu. Yeni bir plan yapmaya çalıştığı aşikârdı.

Rosa üstüne pijamalarını giymiş vaziyette banyodan çıktı. Muhtemelen dişlerini de fırçalamıştı. Çıkardığı kıyafetlerini nizami bir şekilde yatağın ucuna koydu. Komodinin üzerine bıraktığım ilacını tek yudum suyla ustalıkla yutarken onun sıradan çocuklar gibi koşturup yatağın üstünde zıplamasını istediğimi fark ettim.

Yatak örtüsünü kaldırıp minik bedeniyle altına girerken şişkin çantasını yanına çekip elini bir tavşan yuvasına sokarcasına içine daldırdı. Şeffaf paket yine göründü. İçindeki parçalar döküntü halini almıştı artık. Dayanamadım.

"Sakın bana o bayat şeyleri yiyeceğini söyleme Rosa!"

Minik gözleri öğretilmiş bir kibirle, "Hâlâ yenecek durumda," dedi.

Gözlerimi devirdim.

"Saçmalama çocuk. Onlar en az beş gün önce farelerin midesine girmiş olmalıydı. Yeme o döküntüyü, mideni bozacaksın."

İtaatkâr yapısı kibriyle çarpışırken yanına yürüdüm. Hamlemi tahmin edemeden elindeki poşeti kaptım.

"Kırmızı Kurabiyelerimi bana geri ver Romeo!"

"Kırmızı kurabiye mi? Bu yığın, karınca halkının yazlık evine benziyor."

Yüzü düştü. Umurumda değildi, ciddi şekilde hastalanabilirdi. Poşeti yüzüme yaklaştırdım. İçinde ne varsa un ufak olmuştu. Poşetin dibinde koyu kırmızı noktalar toplanmıştı. Kim bilir kaç gün önce yapılmıştı. Rosa'ya döndüğümde ağlamakla çığlık atmak arasındaki ince çizgide gezindiğini anladım. Kaşlarımı çattım. Babalık hakkında bir halt bildiğim yoktu ama bu hamurun onu zehirleyeceğini bilecek kadar tıp bilgim vardı.

"Boşuna uğraşma küçük hanım, bu poşet çöpe gidecek."

Cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp odanın bir ucundaki kovaya yürüdüm. Poşet kovanın dibine indiğinde tuhaf bir haz duymuştum. Ebeveynler çocuklarına karşı zafer kazandığında böyle hissediyordu anlaşılan. İtiraf edeyim, müthiş bir histi.

Miguel aniden ayağa kalktı. Sandalyesi gürültüyle zeminde ses çıkardı.

"Tengo que caminar,"* dedi.

Neden diye bile sormadım. Akılda birikenler ağırlaşınca herkesin taşlarını dökme yöntemi farklı olurdu. Görünüşe göre Miguel yürüyordu, onu öldürebilecek Cennet'e ihtiyacı olmaması büyük şanstı. Miguel çözdüğü düğmelerini iliklediği ve aklında dolaşan tilkilerini de alıp odadan çıktı.

Rosa çoktan yeniden yatağa kurulmuş, kitaplarından birini açmıştı bile. Yanına yürüdüm. Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp yanına uzandım. Tam okuduğu kitaba uzanıyordum ki daha parmaklarım dokunduğu an geri çekti. Kaşlarını çatıyordu.

Bir sorun mu vardı?

"Neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok."

Tamam, kesinlikle bir sorun vardı. Bir kadın, yaşı ne olursa olsun bu cümleyi kuruyorsa, erkeğin başı belada demektir. Yedi yaşında bir çocuğu kızdıracak ne yapmış olabilirdim ki? *Kahretsin.* Bu tür durumlarda yapılacak en ölümcül şey sorunun üstüne gitmekti. Yok sayıp hiçbir şey yokmuş gibi davranmak en kolay seçim olsa da başka çarem yoktu.

* Yürümem gerek.

"Sorun ne?"

Başı şimşek hızıyla bana döndü. Avına kilitlenen bir şahin gibi mavi gözleri keskinleşmişti. Farkında olmadan hafifçe geri sindim. Ufacık bir kızdan çekindiğime inanamıyordum.

"Kurabiyelerimle dalga geçtin!"

Neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

"Beni öldürecekmiş gibi davranmanın sebebi bu muydu? Ayrıca kurabiyelerinle dalga geçmedim. Zehirli madde ihbarı almadan önce çöpe atmanı istedim o kadar."

"Kurabiyelerim benim için önemli, tamam mı?"

Nefesimi tuttum. Hareket edemedim.

Ayçöreklerimi insanlarla paylaşmak istemiyorum. Şu tezgâhlara dizdiğin şeyler benim için önemli. Gerçekten önemli!

Onun sesi kulaklarımda, aklımda, daha da kötüsü kalbimde yankılandı. Bedenim kaskatı kesildi. Yaram sızladı. Yumruğumu sıktım ve yataktan kalktım. Yalın ayak banyoya yürümeden önce Rosa'ya baktım. Keşke gözleri mavinin bu tonu olmasaydı.

"Biliyor musun Rosa, bu cümlenin aynını kuran bir kız tanımıştım ve o, kendi aptal kurabiyeleri için hayatını heba etmeyi seçmişti. Umarım sen de aynı şeyi kendi kurabiyelerin yüzünden yapmazsın."

Banyoya girdim ve kapıyı gürültüyle kapattım. Lanet yaram sızlıyordu. Dişlerimi sıkarak lavaboya tutundum. Aptal kalbim yaramdan daha çok sızlıyordu. Başımı kaldırıp sakalla kaplanmış yorgun yüzüme baktım. Yasmin'in söylediği gibi ermiş falan değildim. Bir ermişin erdemine sahip hiç değildim. Hâlâ ufacık hamur parçasını kıskanabilen aptalın tekiydim. O yanımdayken, onun yanındayken en azından ona dokunabiliyor, bakabiliyorken bunun bir sorun olmadığını söylüyordum kendime. O kolyeyi aşabileceğime inanıyordum. Ama... İçten içe, içeriden çürüyen bir meyve gibi o kolyenin temsil ettiği her şeyi kıskanıyordum. Temsil ettiklerinin yerinde olmayı diliyordum. Dilemiştim...

Dünya üzerinde kaç tur attığımın bir önemi yoktu, ağzına et-tiğimin yarası kapanmıyordu, kendimi kandırıyordum. O aptal şehre gitmeyecektim. O şehir hiç bizim olmamıştı. Ben kendim çizip kendim oynamıştım. O... O sadece bana acımıştı.

Evet, o şehre gitmeyecektim. Gerek yoktu...

Kısa bir duş, bedenimden çok kafamın içine iyi gelmişti. Aklımdakiler sıcak suyla birlikte duşakabinin deliğinden akıp gitti. Sıcak su her şeyin ilacı, derdi Safiye abla. İçine çay tohumu atar içer ısınırsın, kahve atar dertleşirsin, aş katar karnını doyurursun, en olmadı alır başından aşağı döker temizlenirsin der, pembe yanaklarıyla karnını sallayarak gülerdi. Haklıydı. Mısır'da çöl gecelerinde, İzlanda'da dağın tepesinde, Singapur'daki sağanakta sığındığım tente altında sıcak suyun verdiği lüksü hiçbir şeye değişmezdim.

Havluyla saçımı kurularken odayı adımladım. Miguel hâlâ gelmemişti. Rosa yatakta yatıyordu. Odayı aydınlatan tek şey komodinlerin birinde yanan gece lambasıydı. Onun da görevini hakkıyla yaptığı söylenemezdi. Yetersiz ışığa rağmen Rosa'nın uyumadığını anlayabiliyordum. Belki de tek başına korkmuştu. Bu kez hevesli olmasam da yatağa doğru yürüdüm. Saçımdaki havluyu sandalyeye fırlattım, kurutma işleminin kalanını Roma'nın sıcak gecesine bıraktım. Yatak ağırlığımla eğildiğinde Rosa'nın kısık sesi geldi kulağıma.

"Bahsettiğin kız, Lacivert Gözlü Prenses miydi?"

Cevap vermedim. Sessizce yanında uzanmaya devam ettim.

"Con mi padre..." Babamla yapabildiğim çok az şey vardı. Onunla diğer çocuklar gibi koşamazdım. Hareketli oyunlar oynayamazdım. On dakikadan fazla yüzemez, bisikletle birkaç sokaktan öteye gidemezdim. Kalbim..." Durdu. Burnunu çekti. "Ben beceremezdim işte." Hafif kıpırdanarak güç topladı. "Ba-

* Babamla...

bamla tehlikeli olmadan yapabildiğim tek şey kurabiye yapmaktı." Bu kez burnunu çekerken gülümsemişti. "Büyükannemin tarifi demişti ama ben uydurduğuna çok emindim."

Bir şey söyleyemedim. Kurduğu cümleler benim için fazla tanıdıktı. Farklı bir evrende, benim yanımdaki kişiye kuracağım cümlelerdi. Sessiz kalmayı seçtim.

"O gidince... Yani o gittikten sonra... O kurabiye tarifi ondan kalan tek şey." Başını manidar şekilde salladı. "Yani yanımda taşıyabileceğim tek şey."

Ufak yüzünü kaldırıp bana baktı. Öyle bilinçli bir olgunluğu vardı ki sadece yedi yaşında olduğuna inanamıyordum. Acıların insanları büyüttüğünü söylerler. Küçük bir çocuğun bu kadar erken büyümek zorunda kalması haksızlıktı.

"O kurabiye bu yüzden benim için önemli, Romeo. Mutfak bulduğum yerde yapıp çantama koyuyorum. Babamı da sırtımda taşıyormuş gibi hissediyorum."

Elimde olmadan sandalyede asılı olan kendi çantama kaydı bakışlarım. Kısa, acınası bir gülüş sızdı dudağımdan. Çantamın içindeki makine için benzer şeyleri hissediyor olmak komik gelmişti.

"Biliyorum saçma ama öyle hissediyorum," dedi gücenmişçesine.

Hâlbuki ona gülmekten o kadar uzaktım ki... Geride kalmak ne demek çok iyi biliyordum. Çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışmak ne demek çok daha iyi biliyordum. Bu kız geçmişime dair korkularımın karşımda durmuş hali gibiydi. Belki de bu yüzden onu sarıp sarmalamak istiyordum. Bir zamanlar bana yapılmayan ne varsa, onun yanında kaldığım süre boyunca ona vermek istiyordum.

Ona doğru biraz daha kaydım.

"Benim de annemle yaptığımı hatırladığım çok az şey var, biliyor musun? Keşke ben de senin gibi kurabiye kadar lezzetli bir şeye tutunabilseydim."

Gözlerini kıstı.

"Tadını beğenmemiştin."

Parmağımı burnuna dokundurdum.

"No no no señorita, beğenmedim demedim. Bayattı dedim. Tazeyken umut vaat ediyor olabilir."

İnanmadı ama yine de gülümsedi. O da bana doğru biraz daha kaydı. Kolu artık karnıma dokunuyordu.

"Y usted señor?* Size annenizden ne kaldı?"

Başımı yatak başlığına yasladım. Yorgun bir nefes bırakıp hevesli yüzüne baktım.

"Sanırım bana sadece mutsuz sonla biten bir aşk hikâyesi kaldı, meraklı senyorita."

Kıkırdadı. Bu kıkırdamayı sevdiğime karar verdim.

"Lacivert Gözlü Prenses'le hikâyeniz bitti mi ki?"

Başımı ona doğru eğdim. Elimi saçına indirdim. Karışmış saç tellerine dokundum.

"Aslında hiç başlamadığını fark ettim. Başlangıç yoksa bitiş de yok." Verona tabelası belirdi gözümde. "Bu yüzden veda da yok," dedim sessizce.

Dişlerimi sıktım. Hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyor olmam acınasıydı. Haklıydım, vedalara gerek yoktu. O şehre gitmeye ihtiyacım yoktu.

"Ben senin İnatçı Prens olduğunu sanıyordum," dedi Rosa beni dürterek. Zeki kızdı, ne yapmaya çalıştığını anlamıştım.

"Hayatımızın yarısı, olduğumuzu sandığımız kişileri oynamakla geçer, Rosa."

Minik suratını büzdü.

"Anlamadım?"

Karışan tellerinden birkaçını düzeltmiştim. Hafifçe dikleştim.

"Ben İnatçı Prens değilmişim diyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Pes ediyorsun yani, öyle mi?" diyerek beni dürterken kesinlikle annesine benziyordu.

"Uğruna savaşacağım bir şey yokmuş diyorum yani."

Sebepsizce doğruldum. Ayaklarımı yataktan aşağı bırakıp oturdum. Öfkeli hissediyordum. Fazlasıyla öfkeli hissediyordum. Avucumla çarşafa tutundum.

* Ya siz bayım?

"Ben var olmayan bir savaşta koşturuyormuşum." Bakışlarım çantama saplandı. "Hiç sahip olmadığım bir şeyi korumaya uğraşıyormuşum. Onunla..."

Yutkunmak zorunda kaldım. Çarşafı daha kuvvetle sıkmaya başladım.

"Onunla olan anılarım avucumda tutmaya çalıştığım su gibi. Her geçen gün parmaklarımın arasından akıp gidiyor. Salonumdaki koltuktaki oturuşu, gülüşü, kollarımda dans ederken sevimli kıkırdaması, hepsi koca bir gölün kuruması gibi beni terk ediyor."

Gözlerimi sıkıca yumdum. Göğsümde yankılanan hırıltıyı hissediyordum.

"O anlar yaşandı mı gerçekten? Belki de ben öyle gördüm. Belki de o hiç gülmedi benim yanımda. Kaçmak istedi de ben kolundan zorla tutup oturttum yanıma. O hiç Juliet olmak istemedi belki de. Ben öyle hevesliydim ki Romeo olmaya, sırf çenemi kapatmak için o da bu isimle seslendi bana."

Yataktan aşağı kaydığımı fark etmedim bile. Onunla olan anılarım zihnimde bu kez farklı canlanıyordu. Anılar şekil değiştiriyordu. Yanımda somurtuyordu, sıkılıyordu, dakikaları sayıyordu, acıdığı için kalıyordu.

"Aslında hiç Romeo'su olamadım ki onun! O da hiç Juliet demedi kendine... Ben hepsini kafamda kurdum..." dedim fısıltıyla.

Boğazımda geçmeyen bir ekşi tat vardı, yutkundum defalarca, geçmiyordu. Bacaklarımı kendime çektim. Yaramın sızladığını hissettim ama bedenimdeki rahatsız histen daha güçlü değildi. Başımı bacaklarımın arasına aldım.

Kolumdaki parmaklar beni sarsmaya başladı. Bir erkek sesi bir şeyler söylüyordu. Anlayabileceğim şeyler değildi. Anlamak istediğimi de sanmıyordum. Daha minik eller yanaklarımdaydı. Gözlerimi öyle sıkı kapatmıştım ki sahibini görebilecek kadar bile aralayamadım.

"Bak, Romeo!"

Cılız ses kulağıma ulaşamadan dağılıp gidiyordu. Anılar yanımdaki sesten daha yakındı. Onu görüyordum, onu duyuyordum.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Gözlerime bakarak gülümsüyordu.

"Sevmek için bakarım, bakmak sevgiyi getirirse eğer..."

Bunu hatırlıyordum. Orada zorla tutuluyor gibi durmuyordu. Yoksa duruyor muydu?

"Ona bak, Romeo! Hadi Juliet'e bak!"

Cılız ses yine uzaklardan bana bağırıyordu. Ama ben hâlâ onu görüyordum, onu...

"Nedir Romeo'nun saatlerini uzatan keder? Âşık mısın yoksa?"

"Evet ama dışarısında kaldım."

"Neyin, âşkın mı?"

"Evet, sevgisinden oldum sevgilimin..."

Bu anı da hatırlıyordum. Gülümsüyordu. Yoksa gülümsemiyor muydu? Yanımda mutluydu. *Değil miydi?*

"Bak hadi, Romeo! Bak ne olursun, yalvarırım bak! Por favor mira Romeo!"*

Kızın sesine daha fazla kayıtsız kalamadım. Göz kapaklarım belli belirsiz aralandığında elindeki metali gözüme sokmak üzereydi.

"Mira!"**

Makinemi tutuyordu. Ekranı bana dönüktü, ışığı yanıyordu. Görmemi istiyordu. Işıktan rahatsız olsam da baktım. Ekranda o vardı. O... Uyuyordu. Benim evimde. Benim yatağımda. Uyu-

* Lütfen bak Romeo!
** Bak!

yordu. Gülümsüyordu da. Makineyi elime aldım. Parlak ekranı yüzüme yaklaştırdım. Bu hayal değildi. Gülümsüyordu işte.

Uyku barınsın gözlerinde, mutlulukta gönlünde.
Uyku da ben olsam, mutluluk da...
Ne tatlı bir dinlenme olurdu...

Boğazımdaki his gitti. Bedenimdeki sızı yok oldu. Aklım berraklaştı. Karşımda Rosa ve Miguel duruyordu. Kafesinden kaçmış, onlara saldıracak kaplana karşı elleri ileride siper almışlardı. Sık aldığım nefesim duruldu. Makinemi yere bıraktım. Miguel'in yüzüne baktım.

"Verona'ya gitmem gerek..." dedim usulca.

Başka çarem yoktu, oraya gitmeliydim.

Verona'daydım...

Bu kentte yıldızsız otel bulmak zor olsa da Miguel yine sihrini konuşturmuş, bize aksi bir adamın pansiyona çevirdiği evinde bir oda bulmuştu. Üstelik adam yarı İspanyol'du. Odanın penceresinden yeterince eğilirsen Piazza delle Erbe Meydanı'nı bile görebiliyordun. Eski şartlarımıza göre oldukça iyi bir konumda sayılırdık.

Çantamda kalan son temiz kıyafetlerimi giymiştim. Karnımdaki sargı ve altındaki yara pek iyi durumda olmasa da ben fena görünmüyordum. En azından birkaç gün öncesine kadar çok daha iyiydim. Verona için hazırdım.

Makinemi çantamın içinden çıkarmadım. Bu şehri gezerken ona ihtiyacım yoktu. En azından burada ona ihtiyaç duymak istemiyordum. Miguel elini omzuma koydu.

"Sen isterse seninle gelebilir biz."

Gülümsedim.

"Sağ ol amigo ama bunu tek başıma yapmalıyım."

Rosa keyifsizdi. Sandalyede oturmuş, öylece pencerenin önünde duruyor, yan binanın duvarına bakıyordu. Yanına çöktüm. Bana bakmadı. Çenesine dokundum, yüzünü kendime çevirdim.

"Bana bir gün ver, tamam mı? Bu şehirde kendime ait bir günüm olmalı."

Omuzlarını silkti. Dayanamadı, uzanıp bana sarıldı.

"No. Gitmeni istemiyorum."

Kolları boynumdayken neredeyse dengemi kaybedip düşecektim. Mideme tuhaf bir his yayıldı yeniden. Nefesi boynuma vururken bir çocuk gibi mızmızlanması beni sevindirmişti. Kollarını boynumdan aldım, elini avucuma koydum. Ufacıktı. Beni anlamasını istiyordum.

"O... Juliet bu sokaklarda yürüdü, Rosa. Onun ayak izlerine dokunmalıyım. Sen Miguel'le kal. Sadece bir gün, sonra yine birlikteyiz."

Lacivert gözleri, saniyeler sonra ıslanacakmış gibi parıldıyordu.

"Ya yine kötü olursan? Ben yokum, Miguel yok..." Durdu, göz ucuyla çantama bakış attı. "Makinen yok," dedi sır verircesine.

Sanki beni ele geçirmeye çalışan karanlık güçlerden zayıf noktamı saklıyordu. Yanaklarım ısındı. Ya da ateşim çıkıyordu, emin değildim ama bu kızın yanından ayrılıyor olmak beni de üzüyordu.

"Korkma, bana burada bir şey olmayacak. Makineden daha güçlü şeyler var bu şehrin sokaklarında, kötü olursam onlara tutunurum."

Aklına yattığı için değil de zorunda olduğu için başını salladı. Karışmış kızıl kestane rengi saçlarını okşadım. Ayağa kalktım. Miguel'in gözlerine baktığımda başını hafifçe salladı. Ona iyi bakacağını biliyordum. Ben onların hayatında yokken baktığı gibi olacaktı. Ben hiç var olmamışım gibi hayatlarına devam edebilirlerdi. Bu düşünce kötü hissettirdi. Kapıdan çıkmadan önce Rosa'nın cılız sesi kesti önümü.

"Ya bir gün yetmezse?"

Döndüm. Bir süre bakışlarımı gözlerinden ayıramadım. Miguel'e baktım göz ucuyla, o da bunun cevabını merak ediyor gibiydi.

"Senden bir günden fazlasını çalamam, Rosa. Eğer gelemezsem... Eğer devam edecek kadar güçlü hissedemezsem... Bensiz gidin."

Rosa'nın akmayı bekleyen yaşları gözlerini doldurdu. Yanağımın içini ısırdım. Gülümsemeye zorladım kendimi. Dramatik vedalardan hoşlanmıyordum.

"Yarın sabah buraya gelmemiş olursam, çantamdan ilaçlarını al. Meydanda Fontana Madonna çeşmesi var, öğlene kadar orada bekleyin, eğer oraya da gelmezsem, çantamı aşağıdaki suratsız adama bırakıp gidin, tamam mı?"

"Ama Romeo..."

Arkamı döndüm yeniden.

"Senden bir günden fazlasını çalamam, Rosa."

Miguel'e son kez baktım. Rosa'yla bir daha göz göze gelemezdim. Hızlı adımlarla eskimiş parkelerde ilerliyordum, merdivenlere yetişmiştim ki pansiyon sahibi adam çatık kaşlarıyla önümü kesti. Hangi şikâyetini sıralayacaktı bilmiyorum ama arkamdan küçük ayak sesleri yetişti. Refleksle sese döndüm. Rosa'ydı. Gözyaşlarını eliyle bastırarak sildiği için elmacık kemikleri kızarmıştı. Dudaklarını araladı ve yanımdaki adamı fark edince tekledi ama sonra yutkunup devam etti.

"Papá, tengan cuidado, ¿sí?"*

Yanağımın iç kısmını öyle güçlü ısırdım ki bu kez kan tadını alabiliyordum. Sadece başımı sallayabildim. Gülümserken yanağından ufak bir damla yaş süzüldü. Çenesine ulaşmadan yakalayıp sildi.

"Te esperaré papa."**

Gülümsemek yanaklarıma hiç bu kadar ağır gelmemişti. Pansiyon sahibi bu sahneyi çözmeye çalışırken bir bana bir Rosa'ya

* Baba, dikkatli ol, olur mu?
** Seni bekleyeceğim baba.

bakıyordu. Sonunda ona el sallayıp arkamı dönebilecek kadar kendime gelmiştim. Arkamdan seslenen adamı duymazdan gelerek kendimi binanın dışına attım.

Berbat hissediyordum. Bunun Rosa'yı gördüğüm son an olma ihtimalini düşünmek canımı sıkıyordu. Derin bir nefes aldım ve bu düşünceyi kapının önünde bıraktım.

Pencereden görünen Piazza delle Erbe Meydanı'nı bu kez titreyen bacaklarımla adımladım. Sayısız hediyelik eşya satan tezgâhların olduğu koca bir pazar kurulmuştu meydana. Dönüşte Rosa için bir şey seçebilirdim. Dönebilirsem tabii...

Buluşma noktamız olan Madonna çeşmesine uzun bir bakış atıp yanından geçerken minik yön tabelasında Casa di Giulietta *(Juliet'in Evi)* yazısını gördüm. Durdum. Henüz oraya gidemezdim. Ters yöne yürüdüm. Via Mazzini caddesi diyordu, rengârenk dükkânlara bakarken Piazza Bra meydanına çıkmıştım bir anda. Burası çok daha renkliydi ama bir sorun vardı, başım dönüyor, bacaklarım titriyordu. Bunun sebebi heyecan olamazdı. Elimi alnıma koydum, *Siktir!* Ateşim vardı.

Kısa bir an gözlerim buğulandı. İnsan kalabalıklarının arkasına attım kendimi. Hafifçe tişörtümü sıyırıp sargıma baktım. Eskimişti. Elimi bandajın üstüne dokundurduğumda bile yaranın sıcaklığını hissedebiliyordum. *Kahretsin.* Başımı yukarı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yine yakıcı bir güneş vardı. Ve ben yine gökyüzüne bakıp söylenecektim.

Neden yapıyorsun bunu bana? Buraya kadar gelmişken, neden? En azından onun adını taşıyan eve gidecek kadar güçlü kalabilirdim.

Başımı iki yana salladım. Beni gözden çıkarmış olmalıydı.

Tam olarak olduğum noktayı kestirmeye çalışıyordum. Tüm meydanı, gözümün değebildiği her köşeyi taradım. Tanıdık bir işaret arıyordum. Aniden ileride bir şey dikkatimi çekti. Ufak bir binaydı. Kapısındaki küçük kırmızı işareti görmesem hastane olduğunu bile anlayamazdım. Güzel bir mimarisi vardı ama etrafındaki ihtişamlı binalar yüzünden arada kaynıyordu. Sade-

ce ona ihtiyaç duyanlar varlığını fark edebilirdi. Benim gibi. O binaya doğru ilerlemeden önce yeniden gökyüzüne baktım. Gülümsedim. *Beni gözden çıkarmadığını biliyordum.*

İnce kapısını ittirmeden önce bekledim, hastanelerden nefret ediyordum. Geçen yıllar içinde neredeyse hiç hastane kapısından içeri girmemiştim, kolay kolay gireceğimi de sanmıyordum. Nitekim hayat asla yapmam denilen şeylere muhtaç etmeden yakanı bırakmıyordu. Bitkin bedenimle kapıyı ittirdiğim an yüzüme ilaç kokusu çarptı. Çok tanıdıktı. Bu kokuya öyle aşina, öyle alışıktım ki çiçeklerle dolu bir bahçeye girmişçesine derin bir soluk aldım ve sakinleştiğimi hissettim.

Girişte ufak bir vezne vardı. Tahta kabinin arkasında iki kilolu hemşire keyifle sohbet ediyordu. Fakat öyle gürültülü bir sohbetti ki bu, birinin onlara buranın hastane olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Yavaşça yanlarına yaklaşıp bir umut İngilizce selam verdim. Kadınlar önce beni süzüp sonra karşılık verdiler. Çok basit kelimelerle şikâyetimi anlattım. Tek kelimesini bile anlamadıklarını gözlerinden anlayabiliyordum. Fark etmezdi, ihtiyacım olan tek şey bir doktordu. Yaramı gördüğü an ne vereceğini bilecekti. Bilmese bile ona anlatırdım, bana neyin gerekli olduğunu biliyordum.

İçlerinden, diğerine göre daha gürültücü olanı parmağıyla onu takip etmemi söyledi. O yukarı doğru yürürken dediğini yaptım. Hastane merdivenlerini çıkarken kendimden başka kimseye kızamadım. Yaramı kendim dikmem sorun değildi fakat o aletlerin yeterince steril olduğundan emin olmadan bu işe girişmiş olmam, kabul etmeliydim ki aptallıktı. Görünen o ki üzerine tekila dökmemiz yeterli gelmemişti. Birkaç haftada iyileşecek olan kesik, kendi aptallığım yüzünden muhtemelen enfeksiyon kapmıştı. Ateşim düşmeyecekti. Antibiyotik almalıydım. İşte bu yüzden nefret etsem de hastaneye girmek zorundaydım. Nefret ediyordum çünkü hastaneler artık bana kaybettiğim şeyleri hatırlatan binalardan başka bir şey değildi. Bu yüzdendir ki iki katlı bu küçük hastanenin merdivenlerini de söylenerek çıkıyordum.

İtalyan hemşire bana yol gösterirken önümde sağa sola sallanan devasa kalçasına bakmamak için kendimi zorluyordum.

Merdivenler bittiğinde bana beklememi söyleyip birkaç adım uzağımdaki odanın kapısını açtı. Başını içeri uzatıp duyamadığım bir şeyler söyledi. Kapıyı nazikçe kapatıp bana doğru yürümeye başladığında kalbim birden hızlıca atmaya başladı. Kaşlarımı çattım. Ateşim sandığımdan fazla olmalıydı, çünkü *onun* sesini duyar gibi olmuştum. Hemşire yanıma gelip koluma dokundu ve bana ileride olan başka bir odayı işaret etti. Fakat ben kıpırdamayı başaramadım. Hipnotize olmuş bir şekilde sesin tekrar beni bulmasını bekledim. Sonra başımı iki yana sallayıp kendime geldim.

Saçmalıyordum!

Hemşirenin gösterdiği odaya kadar hızla yürüdüm, kadın kapıyı açar açmaz içeri doğru bir hamle yapmıştım ki ufak bir zafer çığlığı geldi kulağıma ve ardından kahkaha atan bir başka ses. Bu ses...

Onun sesiydi...

Başımı koridora çevirdim. Son anda kızıl saçlı birinin, fırtına gibi merdivenlerden aşağı indiğini görebildim ve hemşire kapıyı yüzüme kapattı.

Deliriyor muydum?

Gittiğim bazı yerlerde birilerini ona benzettiğim olmuştu. Hatta bir keresinde onun saç kesimine sahip bir kadının koluna dokunup yüzüne bakmış, ardından özür dileyerek uzaklaşmıştım ama bu... Bu çok farklıydı...

Ne yani, şimdi de onun sesini duymaya mı başlamıştım? Elimi alnıma koydum. Evet, ateşim vardı ama etrafta olmayan sesler duyacak kadar da değildi. Odanın içinde yürüyüp masanın karşısındaki sandalyeye oturdum. Aslında doktoru beklememe bile gerek yoktu. İlaç dolabından bana lazım olacak pansuman malzemelerini ve işimi görecek kadar etkili bir antibiyotik bulmam yeterliydi. Az önce yaşadığım saçma an olmasaydı belki de bunu yapardım. Ama şu an kolumu kaldıracak gücü bile ken-

dimde bulamıyordum. Gerçek olmadığını bildiğim halde, onun sesini tekrar duymuş olma düşüncesi bile kaslarımı yormuştu.

Birkaç dakika sonra arkamdan kibar bir öksürük sesi geldi. Kapının açıldığını bile duymamıştım. Yorgun bedenimi zorlayıp ayağa kalktım. Arkamı döndüğümde koca bir buz kütlesi yutmuş gibi donup kaldım.

Bu oydu!

Karşımdakinin gerçekten o olduğuna emin olana kadar, uzunca bir süre baktım güzel yüzüne. Biri kasıklarıma tekme atmışçasına iç organlarıma kadar panik içindeydim. Nefesim hızlandı, kalbim sesini duyacağım kadar güçlü atmaya başladı. Kalbimden ve beynimden geçen onca şeye rağmen dudaklarımdan, yıllardır sesli söylemediğim tek bir söz döküldü.

"Sahra..."

14. Bölüm

Havlu

~~~SAHRA~~~

Öylece Emir'e bakmaya devam ettim. Akıl terazimde, tek nefese sığdırdığı cümlelerini tartıyordum.

"Tamam," diyebildim sadece.

Bu kelimenin tam olarak neyi temsil ettiğinden bile emin değildim. Ayağa kalktım. Beyaz elbisem kırışmıştı. Birkaç adım atsam fena olmayacaktı. Verona'daki dairemde adımlarken aklımdakileri sıraya dizmeye çalışmalıydım.

Emir'e, yıllardır beklediğim, dakikalar önce onunla evlenmeyi kabul ettiğim adama baktım. Belinde havlusu sarılıydı, saçlarından damlayanlar çıplak teninde iz bırakmıştı. Saatler önce ellerimle sardığım beyaz sargısının altında yarasıyla ve bacaklarına yapışmış ona *baba* diyen kız çocuğuyla karşımda durmaktaydı.

Başımı başka yöne çevirdim. *Kahretsin!* Yürümekten fazlasına ihtiyacım vardı.

Emir korkuyla adımlarımı izliyordu. Telaşla sıraladığı cümlelerden dolayı hâlâ nefes nefeseydi. Bacaklarındaki kızın küt saçlarına dokunuyordu. Yüzümü buruşturdum.

"Tamam, pekâlâ," dedim yeniden. "Duyduklarımdan emin olmak için bir kez de ben tekrar edebilir miyim?" diye sordum.
~~~

Emir'le küçük kız başını aynı anda salladı. Bu uyum hoşuma gitmedi. Boğazımı temizledim ve parmağımla kızıl saçlı çocuğu işaret ettim.

"Bu kız Rosa. Sen onun annesiyle Madrid'de tanıştın. O sevmediği bir adamla evlenmemek için kaçarken arabana saklanmıştı, ki sen o arabayı izinsiz olarak almıştın. Birlikte gidip o kadının kızını, yani Rosa'yı kaçırdınız. Annesinin evleneceği adam peşinde olduğu için, ki o adam Madrid'deki çete liderlerinden biri, sen Rosa'yı alıp Madrid'den kaçırmak zorunda kaldın. Fakat annesi geride kaldı. Rosa'yla dikkat çekmemeniz için onun sana baba demesi gerekiyordu."

Emir çekinceli de olsa dudaklarını araladı.

"Evet, aşağı yukarı böyle oldu diyebiliriz."

Aşağı yukarı mı? Tam yeniden konuşacaktım ki dairemin kapısından ince bir tıkırtı geldi, ardından kapı yavaşça aralandı. Esmer tenli bir adam başını içeri doğru uzattığında hafifçe ürktüm.

"Sen de kimsin?!" dedim yüksek sesle.

Adam mahcup bir ifade takındığı sırada küçük kız öne atıldı.

"Miguel!"

Kapı tamamen açıldı, adam davet beklemeksizin tüm bedeniyle içeri girdi. *Kapımı nasıl açmıştı ki?* Küçük kız biraz olsun korku taşımaksızın bu yabancının kollarına attı kendini. Aynı anda İspanyolca bir şeyler söylüyordu.

Açıklama beklercesine Emir'e döndüm.

"Bu Miguel," dedi çekinerek. Belindeki havlusunun kenarını büküyordu. "Sana anlattığım hikâyenin bir yerlerinde o da olaya dâhil oldu. Buraya onunla geldik."

Ne söylemem ya da ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Daireme giren adam, kucağından kızı indirip tam karşımda durdu, elini nezaket taşıyan bir tavırla bana uzattı. Uyuşmuş beynim bana komut veremeden, tanımadığım bu davetsiz adamın eline karşılık verdim.

"Özür diliyor ben, senyorita. İsmim Miguel. Romeo çeşmedeki buluşmaya gelmedi. 'Ben gelmezse, beni almadan gidin,' demişti ama ben gidemedi. Onu bulmak istedi."

Aklımı oynatmak pahasına kendime defalarca sakin kalmayı tembihledim. Adam berbat da olsa Türkçe konuşuyordu. Şuursuz bir ifadeyle başımı salladıktan sonra elimi geri alıp arkamı döndüm. Sanki yürüyüşüm bir yabancı tarafından bölünmemiş gibi kaldığım yerden devam ettim.

Daireme hâlâ pastel bir ışık hâkimdi. Emir görüş açıma her girdiğinde hissedilir bir telaşla benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Düşündüğümü biliyordu. Düşüncelerimde onunla kavga ettiğimi de biliyordu. Kararıma etki etmesinden korktuğundan suskunluğumu konuşarak kesintiye uğratmak istemiyordu. Sessizliğim uzadıkça gerildiğini hissedebiliyordum. Uzayan sessizliğim beni de korkutuyordu.

Ne yapacaktım?

Herkes büyük bir merakla bana bakarken kapım yeniden açıldı.

"Scheiße!* Bu kalabalık da ne yaa!" Naz kırmızı saçlarıyla daireme dalmıştı. Şaşkın yüzüyle odadakilere hızlıca göz gezdirdi. "Bu çıplak olan Romeo, okey. Peki bunlar kim?"

Afallamış gözleri bana döndü. Yüzümdeki ifade cevap vermeye çok uzak olsa gerek, anında kaşlarını çattı.

"Neler oluyor burada?"

Çatık kaşlarıyla doğruca Emir'e dönmüştü. Sorunun ne olduğunu bilmese de sebebinin o olduğunu anlamıştı. Tek bakışıyla beni çözmesine bayılıyordum. Emir ağzını açamadan yanındaki çocuğa kaydı bakışı.

"Bu kiremit kafa kim?"

Sorusu daha kendine muhatap bulamamışken küçük kız, Emir'e döndü.

"Kiremit ne demek baba?"

Naz bütün bedeniyle sarsıldı. Benim aksime birinin duruma hak ettiği tepkiyi vermesi rahatlatmıştı.

"Verpiss dich!** Baba mı?" Bana döndü. "Bu kız senin Romeo'na baba mı dedi, benim kulaklarım mı yanlış duydu yaa?"

---

* Almanca argo, küfür.

** Almanca argo.

Emir ellerini havaya kaldırdı. Sonra havlusunu hatırlayıp elleri yeniden beline sarıldı.

"Gerçek kızım değil." Küçük kıza döndü ve hafif bir fısıltıyla, "Rosa lütfen, hiç yardımcı olmuyorsun," dedi.

Rosa omuz silkti.

"Ne olursa olsun bana baba de, demiştin," dedi.

Naz'la benzer bir ifade takındım. Emir gergin bir gülümsemeyle dişlerini göstererek kızın saçlarındaki tozu alırmış gibi birkaç kez avucunu kızıl tutamlara vurdu.

"Onu, seni sapıklardan korumak için söylemiştim Rosa, bak burada sapık falan yok."

Kız, gözlerini kısarak doğruca Naz'a baktı.

"Henüz buradaki herkesi tanımıyoruz," dedi bariz bir imayla.

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki kızın yaşından şüphe ettim. Naz benim kadar sakin değildi. Kıza doğru hiddetli bir adım attı.

"Bana bak kiremit kafa!"

Yanı başındaki adam önünü kesti.

"No, no senyorita. Rosa'yı dikkate almayın lütfen." Adam soğukkanlı bir sıcaklıkla Naz'ın gözlerine baktı, ardından sesini alçalttı. "O terbiyeli bir kızdır, sadece hemen güvenmez."

Naz durdu. Öfkeli yüzü esmer adamın bakışlarında olması gerekenden daha fazla oyalandı. Bu beklenmedik durumun adamı biraz utandırdığını hissettim. Naz sert ifadesini korusa da sakince adımını geri çekip eski yerine döndü. Genç adam, hafif pembeleşen yanaklarını Emir'e çevirdi.

"Biz gitmeli, Romeo. Biliyorsun. Gelecek misin?"

Emir adama cevap vermek yerine yüzünü bana çevirdi. Adama değil de bana doğru konuştu.

"Rosa'nın ameliyat olması gerekiyor."

Yanındaki kızın bilmiş bakışları dağıldı. Naz ve bana bakmıyordu artık.

"Ve bunun için fazla zamanı kalmadı," diye devam etti. "Eğer İstanbul'a gitmezse..."

"İstanbul'a mı?"

Kendi sesimi duyduğumda ben bile şaşırmıştım.

"Ameliyatı yapabilecek tek doktor orada," dedi basitçe. Yutkundu. "Eğer sen de gelirsen..."

Kaşlarım alnıma yapıştı.

"Ben de gelirsem mi?"

Sadece bakışları değil sözleri de tutunacak bir şeyler ararcasına etrafı dolaştı.

"Rosa'ya bir söz verdim ama sensiz de gidemem."

Öylece yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım. Hızlı nefes alıyordu. Çıplak göğsü inip kalkıyordu. Kalbinin üstündeki Juliet yazısını okuyabiliyordum. Belindeki beyaz havluya kaydı bakışlarım. Sonra benim üstümdeki beyaz elbiseye eğdim başımı. Her şey çok saçmaydı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açıp başımı kaldırdığımda ayaklarımı yere vurarak dairemin kapısını açtım.

"Dışarı. Herkes!"

Kimse kıpırdamadı. Başımla koridoru işaret ettim.

"Herkes dışarı dedim!"

Öyle katı bir emirdi ki tüm bacaklar hareketlendi. Emir'inki de dâhil. Gözlerimi devirdim.

"Sen değil Emir!"

Çıplak ayakları durdu. Havlusunu tutan şapşal bakışlarıyla cezaya kalan bir öğrenciymiş gibi dışarı çıkanları izledi. Rosa çıkmadan önce Emir'e, sonra bana baktı.

"Ona çok kızma, olur mu?" dedi fısıltıyla.

Öyle bir bakışı vardı ki başımla onaylarken buldum kendimi. Naz ise Rosa'nın aksine sert bakışlarıyla beni motive etmeye çalışıyordu. Hepsi çıktıktan sonra kapıyı arkalarından kapattım. Alnımı kapıya yasladım. Eski ahşap kokusu burnuma vuruyordu.

"Sahra..."

Bitkin bir nefes bıraktım. Onun dudaklarından ismimi duymaktan hâlâ nefret ediyordum. Doğruldum. Adımlarım yorgundu, konuşmadan doğruca koltuğun üstüne, çantamın yanına fırlattığı gömleğini aldım ve beklemeden ona uzattım.

"Lütfen şunu üstüne geçirir misin?" Tereddüt etti. "Alır mısın şunu! Sen çıplakken odaklanamıyorum."

Beklemeden uzandı. O düğmelerini iliklerken ben yatağımın kenarına çöktüm. Balkon kapısında uçuşan perdeyi izlemeye başladım. O da bir süre sonra yanıma oturdu. Benimle aynı yöne bakıyordu. Saniyeler geçerken ikimiz de konuşmadık. Balkonun dışındaki sokak sesleri usul usul odanın içinde gezerken aralandı dudaklarım.

"O senin kızın değil."

Başını salladı.

"Çok mu hasta?"

Yine başını oynattı.

"Onun iyileşmesine yardım etmek istiyorsun, değil mi?"

Bekledi, başı yine hareket etti.

Güçlü, ılık bir rüzgâr estiğinde, perde en hareketli dansını yaptı. Yutkundum.

"Bu yüzden mi evlenmek için acele etmek istiyordun?"

Hızla bana döndü. Bacağının biri neredeyse tamamen havludan çıkıyordu. Çeneme dokundu, yüzümü kendine çevirdi.

"Senden o kadar uzun süre ayrı kaldım ki şu an sana bakmak bile yetmiyor Sahra. Öyle uzun süre sensiz kaldım, öyle çok gülümsemeni kaçırdım ki şimdi hiçbir şey kaçırmamak için göz bile kırpmadan sadece sana bakmak istiyorum. Göz kırparken bile vakit kaybetmek istemiyorum." İki avucunun arasına aldı yüzümü, sıcacıktı. Gülümsedi. "Acele etmek değil bu Juliet, çaresizce arayı kapatmaya çalışmak."

Göz kapaklarım kapandı. Onun dudaklarında Juliet olmak engellenemez bir biçimde huzur veriyordu. Soluğumu içime çektim. Şampuanımın kokusu onun kokusuna karışmıştı. Tehlikeliydi. Gözlerimi açtığımda masmavi gözleri karşımdaydı. Yıllarca beklediğim güzel yüzü yanı başımdaydı. Bu olanlar haksızlıktı. Başımı savurdum, ayağa kalktım. Elleri kucağına düştü. Balkonumun çerçevesinin içinde kalan manzaraya karşı ayakta durdum. Daha şimdiden geçmişte kalmış, eski bir fotoğraf karesine bakıyormuş gibi hissediyordum.

"Gitmek istiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Ayağa kalktı ve yanıma yürüdü. Kolları arkamdan bedenimi sardı, çenesini omzuma indirdi. Islak saçının kokusu artık daha yoğundu. Buna benzer bir anıyı anımsadım. Tanıdık, güvenli bir histi. İkimiz de balkonun kadrajından Verona'ya bakıyorduk. Derin bir soluk aldı.

"Sensiz hiçbir yere gitmek istemiyorum, Juliet."

İsteksiz ve kararsız bedenim kollarının arasındayken teninin cezbedici kokusu altında özlediğim o isim, onun dudaklarında tekrarlandığında güçlü kalamıyordum. Başka türlü davranmam mümkün olamazdı, onu bulmuşken bırakamazdım. Kaslı kolların çemberi içinde yüzümü ona döndüm. Aramızdan ılık Verona rüzgârı bile geçemezdi. Gözlerindeki endişeyi gülümsememle yumuşatmak istedim.

"Kırarsın beni Romeo, bırakıp gidersen eğer."

İnanmayan gözleri heyecanla açıldı. Bunu beklemiyordu. Başımı göğsüne yasladığımda uzun zamandır tuttuğu soluğunu bıraktı.

"Yitirdim kendimi, burada değilim ben,
Bu Romeo değil, o başka bir yerde."

Kalbinin atışını dinlerken gülümsemeye çalıştım. Kafamın içindeki gelgitler sıradaki sözü hatırlamamı engelliyordu. Doğru kararı verdiğimi umdum. Çelişkimi hissetmiş gibi ayırdı beni göğsünden, kollarımdan tutarken gözlerimin içine bakıyordu.

"Hadi söyle bana, kimi seviyorsun sen?"

Gözlerinin ardındaki eski korku hâlâ aynı yerde saklanıyordu. Gülümsedim.

"Acı duymamı istersen söyleyeyim."
"Acı çekme ama söyle hadi, kim?"
"Hasta adama vasiyetname yazdırmak,
Ölümünü hızlandıran bir şey olur ancak,
Açıkçası Romeo,
Hâlâ deli gibi sevmekteyim seni."

Dudakları dudaklarıma yaklaştı. Seviyordum sevmesine ama içimi kemiren şeylere de engel olamıyordum. Kapımın önünde bekleyen sorunları göz ardı edemezdim. Başımı geriye doğru çektim.

"Ama kör olan âşık bile unutmaz bazı şeyleri."

Sorunların içindeki belirsizlikleri tam olarak çözmeden gardımı düşürmek istemiyordum. Aklım onu bulmuş olmanın şaşkınlığıyla darmaduman olmuşken bu yeni misafirleri nereye koyacağıma karar vermem gerekiyordu. Zamana bırakmalıydım. Birkaç adım geri çekildim ve tehlike çemberinden uzaklaştım.

"Seninle evlenemem Hanzade," dedim kararlılıkla. Gözlerine anında kara bulutlar oturdu. "Seninle evlenemem, çünkü iyileştirmen gereken bir kız çocuğu var."

Ona arkamı döndüm. Hızla kapıya doğru gittim. Ahşap kapım birkaç çekiştirmeden sonra açıldı. Naz'ın saniyeler evvel kulağını kapıya dayadığına bahse girebilirdim. Koridordaki tüm gözler bana döndü. Önce Rosa'yı, ardından kalan yüzleri dolaştım. Ürkek bakışları oldukça sevimliydi.

"Naz'cım, bana hep İstanbul'u görmeyi çok istediğini söylerdin, değil mi?"

Naz eliyle dudağını kapattı. Emir'e döndüm. Üstünde gömleği, altında beline sarılmış beyaz havlusuyla antik kahramanları andırıyordu. Parlayan mavi gözlerine kilitlendim. Şaşkınlık bir insana bu kadar yakışabilirdi. Dudağım yana kıvrıldı.

"Tamam, hadi gidelim öyleyse."

15. Bölüm

Sahne Öpücüğü

Somurtuyordum.

Evet, yüzümdeki tüm kaslarla kompartıman koltuğuna oturmuş somurtuyordum çünkü İstanbul'a değil, Madrid'e gidiyorduk. Bildiğim tek şey, Rosa'nın annesinin orada olduğu ve onu almadan İstanbul'a gidemeyeceğimizdi. Kendimi lunapark yerine dişçiye gittiğini öğrenen küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Naz bir saat içinde ailevi sorunlarımızdan kaynaklanan talihsiz bir olayı sebep göstererek çalıştığımız hastaneden çıkış belgelerimizi almıştı. Teknik olarak zaten staj tarihimizi çoktan tamamlamıştık. Lakin staj maaşıyla çalışmaya devam ettiğimiz için bizi dürtmediklerini onlar da biz de biliyorduk, bu yüzden bu ani çıkışa itiraz etmemeleri şaşırtıcı değildi.

Birkaç saattir rayların üstündeydik. Yolumuz uzundu. Yataksız vagonların birinde olsak da geniş koltukları olan kısımdaydık. Bu da kötünün iyisiydi. İkimiz de kotlarımızı üstümüze geçirip ufak bir sırt çantası yapmış, içine hayati birkaç parça eşya ve giysi koymuş, pek etraflıca düşünemeden kendimizi burada bulmuştuk.

Naz macerayı seviyordu. Daha staj süremiz bittiği gün bana Avrupa turu yapmamız gerektiğini söyleyip durmuştu. Gerçi bunu isteme sebeplerinden biri de şüphesiz ki Avrupalı erkeklere

olan merakıydı. Bense tek bir erkeğe meraklıydım ve onun beni bulabilmesi için Verona'dan ayrılmaya razı olmamıştım. Görünen o ki haksız değildim fakat o erkeğin beraberinde sürüklediği sorunları hesaba katmamıştım.

Verona'daki evimden ayrılmadan önce annemi de aramıştım. "Birkaç gün yoğun olacağım, sesini duymak istedim," dediğimde bir şeyler sezmişti ama üstelememişti. Sorsaydı bile ne anlatacağımı bilmiyordum. Henüz benim bile cevabını alamadığım sorularım vardı.

Pencerenin dışındaki hava griydi. İtalya nerede bitiyor, İspanya nerede başlıyordu bilmiyordum fakat ikisinde de misafir olmayı seven o güzel güneş artık bizimle değildi. Bulutlar da benim gibi kötü enerjiyle doluydu. Onlar, inceden inceden içine sığmayanları yeryüzüne dökmeye başlamışken ben, yanımdaki koltukta oturan Naz'ın trene binerken aldığı sandviçin içindeki siyah zeytinleri söylenerek çıkarmasını dinlemekle meşguldüm.

"Zeytin sevmiyorum demiştim yaa! İspanyolca bilmiyorum, tamam ama ben İngilizce söyledim, Almanca söyledim, İtalyanca söyledim hatta Türkçe bile söyledim, anladın? Zeytin istemiyorum! Bunu anlamak neden zor? İçinde zeytin olmayan bir sandviçi hak etmek için ne yapmalıyım acaba?"

"İnsan her zaman hak ettiğini alamıyor," dedim mırıldanırcasına.

Sandviçini kucağına indirdi.

"Bakıyorum da yüzünde güller açıyor sevgili arkadaşım."

"Açacak gül mü kaldı? Hepsi soldu."

Naz kıkırdar gibi oldu.

"Türkiye'de hâlâ kamyonların arkasına yazı yazılıyor mu?" Alaycı yüzüne baktım. "Bu yeteneğini o alanda kullanabilirsin, anladın?"

Suratımı ısrarla asınca sonunda koluma dostane bir yumruk dokundurdu. Biraz olsun gülümsedim. Buzlarımı kırmaya çalıştığını görmek bile iyi gelmişti.

"Gelmek zorunda değildin. Yani... baksana İstanbul'a gitmeden önce başımıza neler gelecek, belli değil." Rosa'nın kıkırdaması geldi kulağıma, dikkatim o yöne kaydı. Emir'in yanında oturuyordu. Baba kız gibiydiler. Başımı çevirdim. "Bana anlatılan hikâyenin ne kadarı doğru, onu bile bilmiyorum ki..."

Naz yüzüme, onda görmeye alışık olmadığım bir ifadeyle bakıyordu.

"Yoksa ona inanmıyor musun?" diye sordu.

Anında başımı salladım.

"İnanıyorum tabii ama... Bilmiyorum, o küçük kızla arasında öyle bir uyum var ki... Baksana şunlara sanki gerçekten..."

Naz onlara doğru kırmızı başını çevirdi.

"Haklısın yaa. Sanki gerçekten onun kızı gibi." Benim midem, onun yüzü ekşidi. Hemen toparlandı. "Ama kızı olsa böyle bir kafası olmazdı, anladın? Şunun kafasının rengine baksana."

Gözlerimi devirip pencereme döndüm. Yağmur damlaları irileşmişti.

"Onun saçlarının yanında seninkinin boya olduğu belli olduğu için böyle söylüyorsun."

Naz dramatik bir ses çıkardı. Başka bir zaman diliminde olsa kesinlikle kahkaha atardım. Ateş kırmızısı saçlarını savurdu ve hiddetle ayağa kalkıp dramatik çıkışını sürdürdü.

"Yemek vagonuna gidip içinde zeytin olmayan bir şey bulacağım ve mükemmel saçlarımı lekelediğin için sana tek lokma bile vermeyeceğim."

Gururlu çıkışını da lekelememek için gülümsemedim, dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallamakla yetindim. Zeytin dolu paketi avucunda buruşturup koridor boyunca yürüyüp gitti. Ben yeniden pencereme döndüm. Yağmur tanelerinin arasında hızla yol alan tren, yağışı olması gerekenden daha agresif gösteriyordu.

Dikkatli bakınca, camıma yansıyan koltuklardan Emir'in yüzünü seçebiliyordum. Rosa'yı dinliyormuş gibi dursa da belli

aralıklarla beni izlediğini görebiliyor, o ürkek bakışlarını hissedebiliyordum. Yanıma yaklaşmaya çekiniyordu. Haklıydı da. Kızgın öfkeden geriye hafif soğukluk kalmıştı fakat tamamen sakinleştiğimden emin olmadan güvenlik şeridini geçmeyecekti anlaşılan.

Kısa, kederli bir nefes bıraktım. Emir'in siluetinden aldım gözlerimi. Yağmur artık daha hızlı dövüyordu camları.

"Tormenta..." dedi biri. Başımı çevirdim. Miguel'di.

"Sağanak," diye açıkladı. "Şiddetli ama kısa sürer." Camıma bakıyordu.

"Sevdiğine duyulan öfke gibi."

Başımı pencereden alıp kucağıma çevirdim. Miguel başıyla yanımdaki boş koltuğu işaret edip oturmak için izin istedi. Bu ince nezaketini karşılıksız bırakmak saygısızlık olurdu.

Miguel, ona karşı fevri davranmanı engelleyen yumuşak ifadeli gözlere sahipti. Onun doğasındaki her şey karşısındakine sevimli geliyordu, sakin ve gösterişten uzaktı.

Emir'e kaydı gözlerim. Doğuştan üzerine işlenmiş kibarlığı olsa da ona dair her şey dikkat çekiyordu. Herkese kolayca dokunan cezbedici bir bakışı, her ortama uygun esprili bir cümlesi vardı. Ondaki her şey ihtişamlıydı. Lanet herif, karşı konulmaz şekilde eşsizdi. O an ona bakmayı bile ne kadar özlediğimi bir kez daha hissettim. *Kahretsin.*

"Gracias, Bayan Juliet."

Miguel'e döndüm yeniden. Şaşırmıştım.

"Niçin teşekkür ediyorsun ki?"

Gülümsedi.

"Bizimle olmanız ona iyi gelecek," derken camı işaret etmişti. Yansımadaki Emir'i gösterdiğini anlamam biraz zaman aldı. Bir şey söyleyemedim.

"Juliet'i yokken Romeo olamıyordu. Acı çekiyordu. Ama şimdi iyi olacak."

Boğazımda güçlü bir şey hissettim. Yutkundum. O belirgin yanaklarıyla gülümserken Naz koltuğun yanında belirdi.

"Hey, benim yerime oturmuşsun, amigo."

Miguel öyle panikle ayaklandı ki Naz'ın bile mahcup olduğunu hissettim. Kibar bir el hareketiyle Naz'a koltuğu bıraktı ve beklemeden kendi yerine doğru gitti. Naz yerine oturduğunda dikkatimi vermediğim bir konu yüzünden söylenmeye başlamıştı, bense pencereye bakıyordum.

Miguel haklı çıkmıştı. Sağanak dinmişti...

Pek konforlu bir yolculuk olmasa da sonunda Madrid'e varmış, zaman kaybetmeden belli bir noktaya hareketlenmiştik. Madrid meydanlarının güzelliğine kapılmadan hızlı adımlar atmak zor olsa da ekibe uyum sağlamaya çalışıyordum. Naz ise sakınmadan şikâyetlerini sıralıyordu.

Miguel, Sol Meydanı'ndan çok da uzak olmayan bir restorana gideceğimizi söylerken biraz da Naz'ı rahatlatmayı planlamıştı.

Emir anında, "Son gittiğimizde yakalanıp yaka paça sürüklenmiştik, unuttun sanırım amigo," diyerek karşı çıktı.

Miguel ellerini salladı. Her şeyin yolunda gideceğine yemin etti. Miguel, her yerde gözü vardır dediği birinden kaçındığı için restorana gidişte karışık bir güzergâh çiziyorduk.

İspanya'da *Mercado* diye geçen yerlerden birine girdik. Bizdeki pazar benzeri kapalı, oldukça büyük bir alandı ve her yeni köşesini adımladığımızda Naz'ın gözleri ışıldıyordu. Çünkü içinde taze sebze, meyve, kasap, şarküteri satan yerler dışında oturarak yemek yiyeceğiniz mekânlar da yapmışlardı. Naz'ın ısrarlarını kırmak istemeyen Miguel, her on adımda bir yeni bir lezzet denememize müsaade ediyordu. Emir sıcak olan yiyecekleri soğutarak Rosa'ya uzatıyor, fazla soğuk lokmaları ise küçük parçalar halinde yediğinden emin olmaya çalışıyordu. Onu böyle gördükçe rahatsız olmaya zorladım kendimi ama aslında farklı şartlarda bakıyor olsabilseydim oldukça sevimliydiler. Yine de huzursuz bakışlarımı bu yeni ikiliden uzaklaştırdım. Gizlenmek

üzere girdiğimiz bu kalabalık yerden midemiz patlayana kadar doymuş bir şekilde çıkmıştık.

Naz öyle mutluydu ki, "Cennet, cennet..." diye sayıklarken kolunu Miguel'in omzuna attı.

"Söylesene amigo, seninle evlensem beni balayında buraya getirebilir misin?"

Miguel'in gözleri açıldı, ne söyleyeceğini bilemedi. Yanaklarını kızarırken omzundaki kolu naif bir şekilde aldı.

"Burası balayı için uygun mu, ben bilemedi."

Naz sırıttı. "Ben bildi amigo." Uslu durmayıp göz kırptı. "Ama balayında daha yaratıcı bir yer biliyorsan oraya da gidebiliriz, anladın?"

Miguel'in adımları teklediğinde ben kendimi tuttum ama Rosa dayanamayıp kıkırdadı. Etrafımızda yürüyen insanlar omzuna çarpıyordu. Bu naif adamın haline içim el vermedi. Afallamış koluna dokundum.

"Şaka yapıyor Miguel, endişelenme."

Toparlanıp yeniden yürümeye başlarken kurmalı oyuncak askerlere benziyordu. Yanaklarım gülümsemeyle gerilmişken Emir yanıma yanaştı. Adımları biraz güçsüzdü. Bunun, yarası yüzünden olduğunu tahmin edebiliyordum. Keşke yarası için hazırladığım krem karışımını yola çıkmadan sürebilseydim. Karışımı yanıma almıştım almasına ama hâlâ onun tenine dokunabilecek kadar rahat hissetmediğim için pansuman yapmayı teklif etmemiştim. Önümüzde yürüyen Naz, bu kez Miguel'in koluna girecek gibi olunca zavallı adam ürkek bir tavşan gibi yerinde zıpladı. Gülümsememek elde değildi. Keyiflendiğimi gören Emir cesaret alıp biraz daha yakınımda geldi.

"Sen de balayında böyle bir yere gelmek ister misin?"

Gülümsemeyi kestim. Ona bakmadan yürümeye devam ettim.

"Bunun için önce evlenmiş olmak gerekmiyor muydu?" dedim yarı mesafeli bir sesle.

Kısa bir an tekledi. Yarım adım önümden, bedeni bana dönük geri geri gitmeye başladı.

"Benimle evleneceğini söylemiştin, Juliet?"

Çocuk gibi dudağını sarkıtmasını ve bunu yaparken oldukça sevimli görünmesini görmezden geldim. Kalabalığı ayırarak yürüyorduk.

"Evet, söylemiştim. Ama onu söylediğimde şu an içinde bulunduğumuz durumdan bihaberdim."

Kollarını iki yana açtı. Hâlâ ters yürüyor, çarptığı insanlar ona aksi bakışlarla küfür savuruyordu.

"Ne varmış ki durumumuzda?"

Durdum. İki adım gecikmeyle o da durdu.

"Durumumuzda ne mi var?!"

Yüzüyle aramda mesafe kalmayacak şekilde yakınlaştım. Özlediğim kokusu tenime dokunduğu an sert duruşumu kaybettim. Kalbini kırmak istemiyordum ama içimdeki huzursuzluk yok sayamayacağım kadar diriydi. Onu yıllar sonra bulmuşken küçük bir kızın peşinde dolaşmak yerine Verona'da sıcak yatağımızda yatıyor olmalıydık. Böyle hayal etmemiştim. Sesi beni kendime getirdi.

"Sana yemin ederim, her şey çok güzel olacak. Bana güven, ne olursun Juliet. Yemin ederim ki..."

Parmağımı dudağına bastırdım. Sustu. Dudakları sıcacıktı. O güzel, mavi gözlerinin içine bakıyordum.

"Seviyor musun beni?
'Evet' diyeceksin, biliyorum,
Sözüne güveneceğim ben de,
Ama yemin edeyim deme,
Belki de tutamazsın.
Zeus alay edermiş, derler
Sözünü tutamayan âşıklarla.
Bu yüzden Romeo,
Sakın yemin edeyim deme..."

Parmaklarımı çektim sıcak nefesinden. Cevap vermesine fırsat vermeden onu aşıp yürümeye devam ettim. Diğerleri biraz-

cık ötede durmuş, yola devam etmek için aramızdaki gerginliğin bitmesini bekliyordu.

Rosa'yla göz göze geldim. Yıpranmış küt saçlarının altında Emir'i üzdüğüm için bakışlarıyla beni azarlıyordu. Keşke onun varlığı bizi yaraladığı için ben de ona kızabilseydim ama yapamadım. Usulca yürümeye devam ettim.

Gösterişli bir malikânenin bahçe duvarlarının önündeydik. Miguel'in bahsettiği Suerte isimli restorana girmiş ama fazla zaman geçirmemiştik. Bu kısa ziyarete rağmen mekân sahibi Miguel ve Emir'in yüzünü gördüğünde benim bile anlayabileceğim şekilde küfür savurmuş hatta anlayamadığım bir şeyle tehdit bile etmişti. Fakat Miguel barışçıl tavrıyla adamı sakinleştirip barın ankesörlü telefonundan birini aradı. Bu arada Miguel'in kesin talimatıyla Naz'la cep telefonlarımız elimizden alındı. Gideceğimiz yerde başımı derde sokabileceğini söylemişti. Söylediğine göre götürsek bile fark etmezdi, çünkü evin arazisinde sinyal bozucu bulunmaktaydı. Bu bilgi, gittiğimiz yerle alakalı bir hayli huzursuz etmişti beni.

Kısa bir süre sonra küçük bir arabaya yapboz misali sıkıştırılmıştık. Ön koltukta Miguel, Rosa'yı kucağına almış, ben de arka koltuğa Naz ve Emir'le oturmuştum. Emir'in kasti olduğuna emin olduğum tesadüfi dokunmalarına tepkisiz görünsem de koluma dokunması bile midemin içinde bir şeylerin hareket etmesine sebep oluyordu. Teninin yakınlığı beni heyecanlandırıyordu. Kahretsin ki buna engel olamıyordum ama tenim ona dokunmak için beni dürtse de direncimi korumaya kararlıydım.

İşkenceden farksız yolculuğumuz geniş, toprak bir yolda sona ermişti. Araba geri geri bizden uzaklaşırken yolun sonundaki gösterişli malikâneye bakıp öylece duruyorduk.

Hava sıcaktı, güneş tepemizdeydi. Elimi alnıma koyup görecek başka bir şey bulamayınca parmaklarımı indirdim. Naz

kolumu dürttü. Kimse konuşmuyordu. Miguel kaşlarını çatmış uzaktaki koca eve bakıyordu. Emir'in sakinliğinin altında saklanan gerginliği hissedebiliyordum. Rosa ise girdiğimiz lokantanın lavabosunda değiştirdiği açık sarı elbisesi ve taradığı saçlarıyla –en azından taramaya çalıştığı karışık saçları demeliyim, zira pek de başarılı olduğu söylenemezdi– onlar gibi ufuktaki eve bakmaktaydı. Bu rahatsız edici, anlamsız sessizliği Naz bozdu.

"Eee? Demek kiremit kafanın annesi burada?"

Rosa ayağının altında ezilen toprak sesiyle Naz'a döndü.

"Dios mio! Benim adım Rosa! Rrooo-sa!"

R'leri sert vurguyla söylemesi etkileyiciydi ama Naz yine de burun büktü. Çocuktan farksızdı.

"Boyu elli santimden kısa olanları duyamıyorum, anladın?"

Eğilip kızın kafasının çok üstünden hayali bir sınır çizdiğinde Rosa inatçı ayaklarını savurdu.

"Benim boyum yüz dokuz santim bi kere."

Naz ağzını açacak gibi olunca araya girdim.

"Lütfen didişmeyi keser misiniz?"

Yanı başımda avına saldırmaya hazır bekleyen küçük kızın sert bakışlarının hizasına eğildim. Gözleri ne kadar da güzeldi.

"Rosa, sen ona bakma, olur mu?" Parmaklarımla dudağıma set çektim. "Saçlarının rengi onunkinden güzel olduğu için biraz kıskanıyor," dedim fısıldayarak ve hızlıca göz kırptım.

Rosa birkaç saniye bakışlarını gözlerimden ayırmadı ama sonra dudağı yana kaydı. Ben doğrulurken Naz'a nispet dolu bir bakış attığı da gözümden kaçmadı.

"Pekâlâ, anlaşılan o ki o duvarların arkasında sizi huzursuz eden bir şeyler var." Üçüne de hızlıca göz gezdirdim, hiçbiri karşı çıkmadı.

"Tamam, söyleyin bakalım, şimdi tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

Miguel ve Emir arasında yaşanan kısa bakışmayı fark etmemiş gibi yapıp sevimli Latin arkadaşa döndüm yüzümü. Emir'in yüzüne bakmak konusunda hâlâ rahat değildim.

"Neden gitti ve neden geri döndü söylemeli biz. Ama onları inandırmalı. Y despué..."*

"Sonra annemi de alıp oradan yine kaçmalıyız," diye sabırsızca tamamladı Rosa, Miguel'in cümlesini.

"Yine?" diye sordum istemeden.

Emir'e kaydı gözlerim. Her soruda bakışlarını benden kaçırması artık iyiden iyiye canımı sıkmaya başlamıştı. Alnım terliyordu. Şakaklarımdan aşağı bir damla ter inerken başımı savurup sırtımdaki çantayı sabitledim ve ilerlemeye başladım.

"Gidip alalım şu anneyi o zaman."

Ordunun başıymışım gibi beni sessiz bir itaatle takip eden ayak sesleri arkamdaydı. Yorucu, kısa bir yürüyüş sonrası demir kapıyı yumrukladım. Boynunda tüfek asılı bir adam kapıyı açınca ürkerek geri sıçradım. Çok da cesur bir komutan olmadığım böylece ortaya çıkmıştı.

Emir anında yanımda belirdi ve beklemeden bir adım önüme geçti. Koluma sarılıp beni güvenli kalkanının arkasına sakladı.

Adamın kaşları çatıktı, annesinin karnından asabi doğmuşçasına sert çizgiler yüzünün her bir noktasında yer etmişti. İspanyolca kükredi. Miguel kontrolü ele almaya çalıştı. Adam yeniden gürleyerek bir şeyler soruyor, Miguel arada bizi de işaret ederek bir şeyleri açıklıyordu. Adamın sesi yankılandıkça umutsuzluğa kapıldım fakat Miguel'in vurgu dolu, uzun konuşmasından sonra adam belindeki telsizini çıkarıp bir şeyler buyurdu. Karşıdan gecikmeli de olsa uysal bir ses karşılık verdi. Ardından o da bizimle bekledi.

Çok geçmeden kapı tamamen aralandı. Arkasından uzun boylu, kızıl kestane saçları tepesinde sıkıca topuz yapılmış bir kadın çıkageldi. Rosa kıpırdandı ama hareket etmedi.

Kadın güzeldi. Kendinden emin bakışları bizi bulduğunda tuhaf bir duygu yayıldı yüzüne. Sevinç, üzüntü, korku gibi değil, başka bir duyguydu, çözemedim. Ancak toparlanması fazla sürmedi.

* Ondan sonra...

Bütün dişlerini göstererek gülümsedi. Elleri dudaklarını kapattı, samimi olduğundan şüphelendiğim bir sevinç çığlığı patlattı. Kapının yanında onunla bizim aramızda duran adamı ittirip Rosa'ya uzattı kollarını. Kaybını bulmuşçasına dramatik hareketlerle küçük kızı kucağına aldı ve defalarca öptü. İspanyolca bir şeyler de mırıldanıyordu, hatta gözleri bile ıslaktı. Annemin eskiden izlediği Brezilya dizilerindeki abartılı oyunculuklardan birini sergiliyordu. Fakat güvenlik görevlisi bu performanstan memnun olmuş olsa gerek, saldırı pozisyonunu gevşetmiş, şefkatli gözlerle anne kızın kavuşmasını izlemekteydi. Kadın sonunda kızı kucağından indirdi ve ben finalini yaptığını düşünürken o başını çevirdi. Anlaşılan sahne bitmemişti.

Tek bir adımla önümde sırtı bana dönük duran Emir'in karşısına geçti. İnce parmaklarını Emir'in yanağına indirdi. Derin, oldukça derin, sesli bir nefes bıraktı.

"Ahh, mi amor..." dedi.

Emir tepki vermedi. Yüzünü göremiyordum ama bedeni hareketsizce kadını izlemekteydi. Kadın, parmaklarının altındaki teni okşamaya başladı. Kaşlarımı çattım.

Ne oluyordu?

Az öncekine benzer bir ses çıkardı kalın, biçimli dudaklarından. Doğruca Emir'in gözlerinin içine bakıyordu. Dişlerimi sıktım.

"Nuestra chica esta curado. Sabía que lo lograrías, mi amor."*

Cümlesi bittiğinde güvenlik görevlisi ağlamaklıydı, hatta neredeyse alkış tutacaktı.

Fakat anlaşılan hanımefendinin bu berbat oyunu henüz bitmemişti. Kadın sahneyi mükemmel bir finalle kapatmak için parmak uçlarına kalktı ve o lanet, biçimli dudaklarını Emir'i dudağına yapıştırdı.

* Kızımız iyileşti. Yapacağını biliyordum, aşkım.

16. Bölüm

Mİ-YAV

Bazı anlar ölçülebilen zamana göre farklılık gösterir. Hasta olduğun gecelerde güneş bir türlü doğmaz mesela. Ya da sevdiğin biriyle yan yana geldiğinde saatler yarışa tutuşmuş gibi bir anda geçip gidiverir. Şimdi gözlerimin önünde, sevdiğim adamın dudaklarına başka bir kadın hâkimiyet kurmuşken zaman öylece havada asılı kalmıştı. Ne göz kırpabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Soluğumu tutmuş, bu istilanın son bulmasını beklerken sonunda Emir'in kolları, tenindeki yabancıyı engellemeyi akıl etti.

Afallamış gözleriyle karşısındaki kadının kollarını omuzlarından kavrayıp teninin en yasak bölgesinden söktü. Ne yapması ne söylemesi gerektiğini bilemez bir halde dururken sadece bir saniye için göz ucuyla bana baktı. Belki de bir mucize olup da bu sahneyi kaçırmış olmamı dilemişti.

Sıktığım yumruğumun içinde parmaklarım acıyordu. Naz'ın varlığını, koluma dokunan parmaklarını o an hissettim. Karşımdaki manzaraya kayıtsız kalamayacağımdan endişelendiği için beni tutuyordu. Kime saldırmamı bekliyordu bilmiyordum ama bunun cevabını ben de çok merak ediyordum.

Kadının, Rosa'nınkine benzer doğal kızıla çalan saçları vardı. Kıvrımlı vücut hatları gösterişsiz beyaz gömleğinin, siyah kalem eteğinin içinde bile dikkat çekiyordu. Emir'in onu kısıtlayan ellerinden ince bir hareketle kurtuldu ve kollarını rolünün

bir parçası gibi savurmaya, tüm dişlerini göstererek gülümsemeye başladı. Emir'in ardında kalan kalabalığa ama daha çok Miguel'e doğru hitap ediyordu.

"Rosa'nın astımı olduğunu, gece fenalaşınca evdekilere haber vermeden onu şifa bahçesine götürdüğünüzü söyledim."

Söylediği şeylerle hareketleri öylesine tezat oluşturuyordu ki onu izleyen güvenlik eminim ki evladına kavuştuğu için dua ettiğini düşünüyordu. Rosa'ya eğildi, kızın saçlarını okşarken hareketli piyesi devam ediyordu. Bu arada küçük kız bu oyundan çok mutluydu. Onun gözlerindeki parıltı annesinin aksine gerçekti.

"Ah Buena chica..." Yanınızda getirdiğiniz bu sürtükler de nereden çıktı? Ah mi hermosa hija."***

Kızıyla değil hâlâ bizimle konuşuyordu. Dişlerinin arasından süzülenler bu kez benim Naz'ı tutmama sebep oldu. Bu kadından şimdiden iliklerime kadar nefret etmiştim. Miguel sonunda Naz'ın ruh halindeki değişimi, benim de yüzümdeki hoşnutsuz ifadeyi fark ederek karşı hamleye geçti. Kadın kadar başarılı olmasa da o da abartılı ses ve mimiklerle ileri atıldı.

"Rosa bien ahora."****

Bana baktı, akıl terazisinde sadece birkaç saniye oyalandıktan sonra bakışları güvenliğe döndü.

"Curó a Rosa. Es el hermano de Señora Yasmin. Un médico exitoso."*****

Her ne diyorsa sözünü yarıda kesip bakışlarını Naz'a çevirdi. Kısa bir teklemeden sonra, "Y este es su asistente. Es un doctor,"****** diye tamamladı sözlerini.

Miguel'in az önce neler söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Söylediği her neyse güvenlik görevlisi övgüyle dudak

*/** Ah benim güzel kızım...
(İki söz de aynı anlama gelmektedir.)
*** Rosa artık iyi.
**** Rosa'yı o iyileştirdi. O Senyora Yasmin'in kardeşidir. Başarılı bir doktor.
***** Ve bu da onun yardımcısı. O da doktor.

büktü, kızıl hanımın ise söylenenler hoşuna gitmemişti. Çatık kaşları rolden çıkmıştı. Öyle ki güvenlikten sorumlu adam bile bu değişimi fark etti. Az önceki övgü dolu gözler, şimdi yarım bir şüpheyle beni ve Naz'ı süzmeye başlamıştı. Kadın aniden toparlandı, iki dramatik adımdan sonra kolları boynuma dolandı. İspanyolca nidalar atarak gökyüzüne bakıyor, bol vurgulu cümleler kuruyordu. Bu bana, Verona'da yılan sokan küçük çocuğu kurtardığımda annesinin kollarıma sarılıp yüzümde öpülmedik bir yer bırakmadığı günü anımsatmıştı.

Kızıl, kollarıma sarılı halde yüzünü benden uzaklaştırdı. Dudakları gülümsüyordu ama gözleri için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Dios mio! Mi hermana querida!* Bu sürtüğün kardeşim olduğunu söylemek de kimin fikriydi!"

Kadını geriye doğru ittirdim.

"Kardeş mi?" derken sabır kotası çoktan dolmuş yüzümü önce Miguel'e sonra Emir'e çevirdim.

Aniden malikânenin kapısı açıldı. İçeriden uzunca boylu bir adam daha çıktı. Giyimi, yanımızda dikilen adamdan çok daha iyiydi. Bedeni daha az hacimli ama bakışları daha keskindi. Onun görünürde tüfeği ya da silahı yoktu ama bakışlarında benzer bir tehdidi taşıyordu.

"Oye, ¿qué es ese ruido? ¿Qué pasa?"**

Güvenlikteki adam tüm duygusallığını terk etti ve gevşekçe tuttuğu tüfeğine daha sıkı sarıldı. Ona seslenen bu sert bakışlı esmer adama uzun bir tirat okudu. Ağzından çıkanlar hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama anlaşılan o ki az önce yaşananları soluksuz anlatmaktaydı. Uzun soluklu açıklaması içinde birkaç kez, neredeyse her dilde aynı olan doktor kelimesini yakalamıştım. Bahsi geçen doktor kesinlikle ben ve Naz'dık. Zaten adam da bu kelimeden sonra kaşlarını havaya kaldırmış ve hareketlenmişti.

* Aman Allahım! Canım kardeşim!
** Nedir bu gürültü? Neler oluyor?

Adam çatık kaşlarıyla, malikâne mimarisini daha da zengin gösteren tasarım merdivenleri adımlayarak yanımıza yürüdü. Gözleri grubumuzun üzerinde incelikle dolaştığında bakışları üzerimde, olması gerekenden fazla duraksamıştı. Emir'in hafiften kıpırdandığını hissettim ama kızıl kadın hemen onun önünü kapattı. Naz da bu sırada iyice yanıma sokuldu. Adam bununla yetinmeyip tam karşıma geldiğinde yüzümü incelemeye başladı. Bir şey düşünüyordu. Neredeyse siyah görünen gözleriyle yüzümde ne aradığını çözemedim. Aniden Emir'in bacaklarına dolanmış küçük kıza eğdi başını, ardından yeniden bana baktı.

"¿Curaste a esta chica?"*

Anlamadım. Bu vurgulu dili bilmiyordum. Onca sene içinde İtalyanca'yı bile ilkokul çocuğu kadar kavrayabilmişken İspanyolca'da selamlaşmak ve teşekkür etmekten öteye gidememiştim ki. Bu sebeple öylece yüzüne bakmaya devam edince siyah gözleri kısıldı. Tam ağzını yeniden açacaktı ki Emir araya girdi.

"O İspanyolca konuşamaz."

Adamın sert yüzü iyice gerildi.

"Karının kardeşi değil mi?"

Emir çenesini sıkıyordu. Keşke onları anlayabilseydim. Çenesini gevşetip sakin bir sesle konuşmaya devam etti.

"Evet ama karım burada büyüdü. O ise Türkiye'de. O yüzden dilinizi bilmiyor."

Adam durdu. Emir'i süzüyordu bu kez.

"Senin de iyi konuştuğun söylenemez," dedi sertçe.

Emir kendini gülümsemeye zorladı. Elini rol gereği ensesine götürdüğünde mahcup gülümsemesiyle adama karşılık verdi.

"Haklısınız. Henüz birkaç yıldır buradayım." Elini Rosa'nın saçına indirdi. "Rosa doğduktan sonra yerleştim. Henüz çok iyi konuşamıyorum ama geliştireceğim."

Emir her ne söylüyorsa söyledikleriyle beni korumaya çalıştığını tahmin edebiliyordum. Fakat adam ikna olmuş görünmü-

* Bu kızı sen mi iyileştirdin?

yordu. Yeniden bana döndü. Yüzünü daha da yaklaştırdı. Ağır parfümünün kokusunu alabiliyordum.

"İngilizce konuşabiliyor musun?" diye sordu.

Telaffuzu oldukça aksanlıydı ama anlaşılır ve kurallıydı da. Bu yüzden ağzından çıkan şeyi anlayabiliyor olmanın rahatlatıcı hissiyle beklemeden başımı salladım.

"Bu kızı sen mi iyileştirdin?"

Bunu söylerken işaret parmağını Rosa'ya doğru uzatmıştı, gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu. Belli ki bu yalanı Miguel ya da Emir söylemişti. Eve giriş biletimin bu olabileceğine karar vermiş olmalıydılar. Kabul etmem gerektiği için yine başımla cevapladım sorusunu. Siyah gözler yeniden düşündü. Bakışları artık sert değildi. Beni ya da içindeki düşünceleri tartıyordu.

"Doktorluğun iyi mi?" dedi aniden.

Adamın gözlerinde bir şey vardı, bu sorunun cevabının mühim olduğunu hissediyordum. Cevaplamadan önce başımı Naz'a çevirdiğimde görüş açıma giren Emir'e de kaydı gözlerim. Endişeliydi. Panikti. Biraz da pişmanlık vardı gözlerinde.

Naz cesaret veren varlığıyla kolumu sıktı ve ben de yeniden adama dönerek çenemi dikleştirdim.

"Evet, ikimiz de yetenekliyiz," diye karşılık verdim.

Adamın siyah gözleri Naz ve benim aramda mekik dokudu. Birkaç uzun saniye sonunda bu kez İngilizce olarak dağıttı tüm komutlarını.

"Siz, görevlerinizin başına. Senyora Angela mutfakta, o yapılacakları söyler." Grup hareketlenecekken adam elini kaldırdı, özellikle Emir'e baktı.

"Unutmayın, benim bilgim olmadan işe alınmış olmanız, sizi kovacak kişinin ben olmadığım anlamına gelmiyor."

Beklemeden işaret parmağını bana uzattı.

"Sen ve yardımcın benimle geliyorsun, doktor."

Anlaşılan Naz yardımcım olarak tayin edilmişti. Yalan sayılmazdı, o torpil olduğunu savunsa da son senemizde hastanede sıralama olarak ondan önce geliyordum. Biz şaşkın gözlerle

Naz'la bakışırken küçük yalancı grubumuz tiyatro oyununu bitirip sahneden ayrılan oyuncular gibi sıralanmıştı bile. En önde ödüllük performansıyla, büyük hevesle kızının elini tutan kızıl vardı, Miguel onların arkasındaydı. Emir ise hareket etmiyor, öylece bana bakıyordu.

Mideme keskin bir acı saplandı. Omzumdaki çantamın kayışına tutundum. Kırılan oyuncağı hakkında annesine açıklamalar sıralayan, aslında onun suçu olmadığını ispatlamaya çalışan suçlu bir çocuk gibi bakıyordu. Fakat artık fark etmezdi, kimin kırdığının önemi yoktu. O sahne öpücüğü asla hafızamdan silinmeyecekti.

Bana doğru hamle yaptığı an ona arkamı döndüm. Bana emredilene uyup siyah gözlü adamı takip etmeye koyuldum. Bacaklarım nereye yürüdüğünden habersizdi. İplerini kaybetmiş bir kukla gibiydim. Sıradaki sahibim kimi oynamamı isterse o olacaktım.

Evin içi oldukça büyüktü. Lakin çok kötü dekore edilmişti. Her bir köşede altın detaylı bir şeyler bulunuyor, iri ve gösterişli mobilyalar gereğinden fazla kalabalık yapıyordu. Yetmiyormuş gibi özellikle salonda parmakla sayma ihtiyacı hissettirecek kadar irili ufaklı heykel vardı. Kimisi dini yönü, kimisi zenginliği temsil eden soğuk bakışlı heykeller.

Siyah gözlü adam, jilet gibi ütülü pantolonuyla salonu aşıp merdivenlere yöneldi. Onu takip etmeyi sürdürdük. Bir kat daha yukarı çıkıyordu. Tereddüt etsek de takibe devam ettik. Sonunda çift kapılı bir odaya geldiğimizde durdu ve bize döndü.

"İçeride gördüklerinizle alakalı bir kişiye bile bir şey söyleyecek olursanız, Meryem'in üstüne yemin ederim ki ayırdığım parçalarınızı hiçbir doktor yerine dikemez." Dehşet verici tehdidini keskin bakışlarıyla süsledi. "Anladınız mı?" diye de ekledi.

Naz'la aynı anda başımızı salladık. Bu aptallıktı. Arkamızı dönüp kaçmalıydık. En azından Naz'ın gitmesini sağlamalıy-

dım. Ben âşık olduğum adamın peşine takılmıştım, o ise sadece yanlış bir arkadaşlık kurmuştu. Arkadaş kurbanı olmasına gönlüm razı gelmedi. Kapkara bakışlar kapı kolunu tutmuşken koluna uzanıp onu durdurdum.

"Yardımcımın içeri girmesini istemiyorum!"

Adam bana değil ceketinin üzerindeki parmaklarıma baktı. Yırtıcı gözler bana döndüğünde ürkerek elimi çektim. Yüzüme baktı ve neden diye bile sormadı.

Naz'a bakarak müştemilat katına, mutfağa inmesini emretti. Naz ayak sürüyordu. Ona gözlerimle yalvardım. İçeride ne olduğunu bilmiyordum ama benim yüzümden başının belaya girmesine dayanamazdım.

"Lütfen git," dedim fısıltıyla.

"Ama..."

"Lütfen git Naz..." diye üsteledim.

İnatçı birkaç bakış sonrası pes etti, kırmızı saçlarını savurup merdivenlerden aşağı inmeye başladığında rahatlamıştım. Adama dönüp başımı salladım. Artık yaralı bir aslanı bile tedavi etmeye hazırdım.

Korktuğum gibi olmadı. İçeride aslan ya da kaplan yoktu. Yuvarlak, devasa bir yatakta yatan yaşlı bir adam vardı. Siyah gözlü adam içeri girdiğinde gözle görülür bir şekilde attığı adımlar yumuşamıştı. Onu taklit ettim. Sırtımdaki çantam ses çıkarmasın diye alt kısmından tutarak aramızdaki mesafeyi kapattım.

Yatağın yanında serum askısı ve çalışır vaziyette bir kalp ve ritim monitörü vardı. Değerleri kaygı vericiydi. Yaşlı adam şimdilik uyuyordu ya da uyutuluyordu. Yanımdaki huysuz adam kıpırdandı ve sert bakışlarıyla beni dürttü. Anlamsızca yüzüne baktığında başıyla yataktaki hasta adamı işaret etti.

"Muayene etsene!"

Ah tabii ya! Hızlı hareketlerle çantamı sırtımdan yere indirdim. İçini açtım ve yanımdan ayırmadığım, geceleri parlayan stetoskopumu boynuma astım. Emir için yanıma aldığım pansuman malzemelerinin altındaki ufak fenerimi de bulup onunla

birlikte yerden kalktım. Yaşlı adamın kapalı gözlerini aralayıp ışık tuttum. Işığa olması gerekenden daha az tepki veriyordu. Üstündeki ince ama kaliteli örtüyü kaldırıp kalbini ve soluğunu dinledim. İkisi de onu yatakta tutmaktan fazlasını yapmayacak kadar zayıf duyuluyordu. Doğruldum. Yaşlı adama uzaktan bakıyordum. Ayakta durmuş beni izleyen beden gürültülü bir öksürükle beni dürttü. Sabırsızdı.

"Sorunu anladın mı?" diye sordu, sanki bozuk bir aletten bahsediyordu.

Kaşlarımı çattım.

"O bir araba değil, insan!"

Keyfi kaçtı, ellerini cebine sokup sabır göstererek beklemeye başladı. Ben de yaşlı adamı elle muayene etmeye devam ettim. Ettim etmesine ama durum her türlü beni aşıyordu. Basit bir stetoskopla, kendi yatağında üstünkörü yapılan muayene sonrası teşhis koyulamazdı. İnce bir tetkik ve tarama yapılması gerekiyordu. Lakin bunu yanımdaki aslan terbiyecisine hemen söyleyemezdim. Kaldı ki tüm bu söylediklerimin çoktan yapılmış olduğu da aşikârdı. Adamın da bunu bilerek beni bu odaya getirdiğine emindim. İçimden bir ses beni bu evde tutacak şeyin burada vereceğim görüş olduğunu söylüyordu ve ben, Emir'den bu evin içinde olanlar hakkında tatmin edici bir açıklama duymadan önce buradan gitmek istemiyordum.

Yüzüme sahici bir tavır takındım. Eğitim gördüğüm hocalarımı taklit ederek derin, uzun nefesler bıraktım. Tabipliğin üçte biri insan psikolojisi yönetmektir, derdi hocam. Kalbini dinlediğin hasta, yaşama mı yoksa ölüme mi daha yakın olduğunu senin vücut dilinden anlar. Bu yüzden elini saklayan bir kumarbaz gibi olmalısın. Ben de bunu yaptım. Elimi gizledim. Doğrulup benden mucize bekleyen adamın siyah gözlerine bakarken kendimden oldukça emin bir tavır takınmıştım.

"Bazı tahminlerim var ama önce yardımcımla konuşmalıyım." Etkilenmedi. Duruşumu dikleştirdim. "Doğru tedavi için düşünmeliyim. Klasik yöntemlerin işe yaramadığı belli

oluyor, öyle olsaydı burada değil hastanede olurdu, yanılıyor muyum?"

Adam cevap vermedi ama gözlerinden sorumun yanıtını almıştım. Cesaretlendim ve yere daha sağlam bastım.

"Yardımcımla konuşmalıyım. En azından yeni bir şeyler deneyebiliriz. Bu tür hastalarda alternatif yöntemler şaşırtıcı sonuçlar verebiliyor. Tabii yine de son değerlerini gösteren raporları da incelemeliyim."

Adam imtiyazlı bir baş hareketiyle görüşümü onayladı. Kısa bir an düşündü, ardından odadan çıkmak için hareketlenince hızlı davranıp çantamı alarak onu izledim. Bir dakika sonra koşar adım müştemilat katına inmiştik.

Bu katta her şey, havadaki enerji bile hareket halindeydi. Önümüzden iki farklı hizmetli geçmişti, mutfaktan tabak sesleri dışında konuşma sesleri de gelmekteydi.

İçeri girdiğimizde, mutfak önlüğünü bağlamış pembe yanaklı bir kadın tezgâhın başında Emir'in kolunu kavramış, kıkırdayarak bir şeyler anlatıyordu. Yemek masasında Miguel ve Naz'ın elleri önlerindeki yeşil sebzelerdeyken Rosa aynı masada önüne konmuş lezzetli görünen bir şeyi tatmaktaydı. Kızıl kraliçe ise ortalıklarda yoktu. Mutfak nefis kokuyordu ve koca bir salon büyüklüğündeydi. Bahçeye doğru açılan kocaman bir kapısı vardı. Eski motifli camları, çinilerle süslenmiş pencereleriyle, tarihi bir film karesinden çıkmış gibi görünüyordu.

Yanımdaki aslan terbiyecisi Latin kelimeleriyle kükrediğinde pembe yanaklı kadın haricindeki herkes ürktü. Emir'in yüzündeki gülümseme onu terk etti, adama değil doğruca bana bakıyor, yüzümde belli bir şey arıyordu. Endişesi ve bedeninde sakladığı korkuyu muhtemelen benden başka kimse fark etmiyordu. İşin aslı, tüm hücrelerimle ona kızgın olsam da aynı zamanda koşup boynuna sarılmak da istiyordum.

Tombul kadın kükreyen adama dönüp bakmamış, oralı bile olmamıştı. Anlaşılan bu sert adama karşı bağışıklık kazanmıştı. Adam mutfaktan çıkmadan önce bana döndü.

"İstediklerin bir saat içinde elinde olacak. Yardımcınla konuş. Yarın sabah söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Aslan terbiyecisi dışarı çıktı ve tombul kadın anında yüzünü benden tarafa döndü. Gözleriyle yaptığı değerlendirme sonrası Emir'e dönerek İspanyolca birkaç cümle kurdu. Tahminimce Emir benim hakkımda sadece iki kelime söyledi. Kadın aniden önündeki metal şeyleri savurup elindeki tahta kaşığıyla bana doğru koşturdu ve ben gardımı alamadan koluma yapışıp beni çekiştirdi.

Soluksuz bir şekilde, bol vurguyla konuşuyor, aynı anda kolumu bırakıp masanın sandalyelerinden birini çekiyordu. Sandalyeye oturup elbisesinin eteklerini sıyırdı, tombul, kalın bileklerini işaret ederek ardı arkası kesilmeyen cümlelerine devam etti. Konuştuğu dili bilmesem de söylediklerini anlamıştım. Çünkü bu vücut dilini iyi biliyordum. Elimi kaldırıp onu susturdum. Freni patlamış bir kamyon gibi durmadan önce araya birkaç cümle daha sıkıştırmıştı.

İtalya'da göreve başladığımda dili öğrenmeden de kadınların sıkıntılarını çözebiliyordum. Bu kadının sorunu da diğerleriyle aynıydı. O da tıpkı diğerleri gibi fazla çalışıyordu. Şüphesiz çoğu kadın gibi övgü bile almadan saatlerce ayakta durarak işlerini yapıyordu. Kalın bilekler fazla ayakta durmaktan ödem toplamış, muhtemelen birkaç yorgun damar varise evrilmişti.

"Biri ona dilini bilmediğimi söylesin."

Miguel, Emir'den önce davrandı. Kadın, piyangoyu tek sayıyla kaçırmışçasına elini savurdu. Çok sevimliydi. Önce gülümsedim sonra yere çöktüm. Parmak uçlarımı şişmiş bacaklarında dolaştırdım. Uslu bir çocuk gibi hareket etmeden beni izliyordu. Gözlerine bakıp tebessüm ettim.

"Fazla ayakta duruyorsun."

Miguel ben uyarmadan çevirdi. Kadın ellerini gökyüzüne kaldırıp söylendi. Tepkisi beni yine gülümsetti. Bu isyanı anlamak için tercümana gerek yoktu. Çalışmaktan derisi kalınlaşmış olan elini avucuma aldım ve sıcak bir gülümsemeyle konuşmaya başladım.

"Geceleri yatmadan önce bacaklarınıza sürmeniz için size bir merhem karışımı yazacağım. Onu düzenli kullanır, uyurken bacaklarınızın altına yüksek bir yastık koyarsanız ve tabii gün içinde biraz da olsa dinlenebilirseniz, bacaklarınızın ağrısı azalacaktır."

Miguel çevirdiği son kelimeyi de tamamladığında tombul kollar tarafından sarılıp sarmalanmıştım. Kulağımda yankılanan kıvrak, coşkulu kelimelerle birlikte bir sağa bir sola sallanıyorduk. Miguel uyarmasa bırakmayacaktı. Kalın parmaklarıyla kendini işaret etti.

"Ben Marta. Canın ne istiyorsa bana söyleyebilirsin. Her ne olursa."

Anlamaz bakışlarımı fark edine elini aceleyle Miguel'e savurdu. Miguel onun sözlerini bana ilettiğinde gülümseyerek başımı salladım.

"Senin adın ne sevgili kızım?" diye sordu.

Aslında bunu anlamıştım. Ama kadın oldukça bozuk İngilizcesiyle sordu yeniden.

"Name? Your name?"

Gerekmese de Miguel yine de çeviriyordu. Emir'e kaymıştı bakışlarım. Anlaşılan o burada Romeo'ydu. Bayan Marta'ya döndüm.

"Juliet. Mi nombre es Juliet,"* dedim.

Anında bir çığlık kopardı. Yetmedi, uzanıp yanağıma sesli ve ıslak bir öpücük bıraktı.

"Julietta!" Öyle sevimliydi ki yanaklarımı silerken ona kızamadım bile. Sandalyeden kalkarken önce Emir'e, sonra bana uzattı elini. "Romeo. Juliet. So romantico!"

Kıkırdadı. Başını iki yana sallarken kendi diline döndü.

"Eğer evli olmasaydın Tanrı'nın sizi buluşturduğunu söylerdim, genç adam."

Bu cümleyi Emir'e kurmuştu. Ne söylemişti bilmiyordum fakat Emir gizli bir panikle Miguel'e keskin bir bakış atınca tercüme etmesini isteyecek gibi olsam da vazgeçtim. Kadın tezgâ-

* Juliet. Benim adım Juliet.

hına dönerken ben onun kalktığı sandalyeye oturdum ve kalçam ısınmış tahtaya dokunduğu an Naz bana seslendi.

"O kızgın surat sana yukarıda ne gösterdi?"

Emir'in vücudu hâlâ benden tarafa dönüktü. O da merak ediyordu. Ama benim merak ettiklerim daha baskındı.

"Önce benim bilmek istediklerim var."

Doğruca Emir'e bakıyordum. Endişenin bile bozamadığı güzel gözlerine bakmak işkenceden farksızdı ama öğrenmeliydim. Açıklama istiyordum. Dalgaya kapılıp sürüklenirken en azından vuracağım kıyıyı bilmem gerekiyordu.

Bana doğru bir adım atacak gibi olduğunda mutfağın bahçeye açılan kapısından biri girdi içeri. Dalgalanan sıcak havayla birlikte kamburu çıkmış, yaşlıca, yorgun bir adam mutfağa girdiğinde boynundaki kumaş mendili çözüp alnındaki teri sildi ve Emir'e uzattı işaret parmağını.

"Romeo sendin, değil mi?"

Emir çaresiz bir şekilde başını salladı. Bayan Marta, adam istemeden ona bol buzlu, limonataya benzer bir içecek uzattığında adam bunu tek dikişte bitirdi. Ardından da arkasını dönüp gerisingeri mutfaktan çıkarken Emir'e seslendi.

"Vamos Romeo! Vamos!"*

Emir tereddüt etti. Bir bana bir açık kapıya bakıyordu. Bayan Marta tombul kollarıyla tavuğu kışlar gibi Emir'i de dışarı kovaladı ve ben yine cevapsız sorularla öylece sandalyede kalakaldım.

Aslan terbiyecisinin adının Alberto olduğunu öğrenmiştim. Bayan Marta ile ikisi, ben hariç evde yaşayan herkese kök söktürüyordu. Ben hariçtim çünkü sanırım ben onlar için şu anlık köle listesinin dışında kalacak kadar değerliydim. Bayan Marta'nın ağrılarına şifa, Bay Alberto'nunsa patronunu ayağa kaldırabilecek fikri saklıyor olabilirdim.

* Hadi Romeo! Hadi!

Evde henüz tamamını göremediğim çalışanlar bile mecbur kalmadıkça mutfağa uğramıyor, uğramak zorunda olanlarsa Marta'nın sözünden çıkmıyordu. Herkes kendisine dağıtılan görevleri eksiksiz yerine getiredursun, Naz bile kendisine verilen görevle uğraşıyordu. Bayan Marta ona bile bir görev vermişti. Miguel'le birlikte –nasıl becermişlerdi bilmiyorum ama Miguel yamak olarak işe alınmıştı– onun için yazdığım krem karışımını bulmak ve akşama yetişmesi planlanan ana yemeğin eksik ama hayati malzemelerini almaya gitmişti.

Bayan Marta'nın Naz'a görev vermesi tuhaf bir şekilde onun umurunda olmamıştı. Hatta bu emirden keyif aldığı bile söylenebilirdi. Sanırım Miguel'den hoşlanıyordu ya da o naif adamla uğraşmak hoşuna gidiyordu.

Emir'e göz ucuyla her baktığımda devasa bahçenin bir köşesinde yorgun bahçıvanla toprak işlerine dalmış oluyordu. Ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri olmadığı güzel yüzünden öylesine belli oluyordu ki bu, ellerinin kirlenmesine alışık olmayan şımarık bir erkek için tuhaf bir deneyim olsa gerekti. Fırsatını bulup onunla yalnız kalmak zor görünüyordu.

Nefret edilenler listeme birinci sıradan giren kızıl saçlı kadınsa eline süpürge sıkıştırılıp üst katlara yollanmıştı. Varlığını özlemediğim katıksız bir gerçekti ama adını merak ediyordum. Buradaki kayıtlara göre ablam olduğundan da kimselere soramamıştım.

Kısacası geriye Rosa ve ben kalmıştık. Küçük kız, mutfak masasına oturmuş kitabını okumaktaydı. Onunla sohbet etmeye henüz hazır olduğumdan emin değildim. Bayan Marta yine bir şeye söylenerek bahçeye çıktı, ben de başımı uzatıp Emir'i görmeye çalıştım. Tam görüş açıma girmişti ki Rosa konuştu.

"Sakallarını kesmesine sevindim."

Küçük kıza döndüm.

"Ne?"

Başını kitabından kaldırmadı. Bir tutam saçı gözünü kapattığında saçı geri itti.

"O çirkin sakalları senin için kesti. Bu halini daha çok sevdim ama bunu ona söylemeyeceğim."

Yeniden Emir'e doğru çevirdim başımı. Sakallı ya da sakalsız, o şapşal yüzü çirkin gösterebilecek bir şey olmadığını biliyordum. O yüzü, ölümün eşiğinden dönmek bile bozamamıştı.

"Bence de söylememelisin, şımarır."

Kıkırdayacak gibi oldu ama kendini tuttu. Kitabını okumadığını ikimiz de biliyorduk ama yine de başını sayfalardan kaldırmıyordu. Koca bir kadının minyatür hali gibiydi.

"Seninle ilgili bir masal anlattı bana."

İlgisiz görünmeyi isterdim ama yapamadım.

"Öyle mi?"

Mesafeli durmaya özen gösteren iki iş arkadaşı gibiydik. Minik, başını salladı.

"Sana Lacivert Gözlü Prenses diyor."

Elimde olmadan sevdiğim adama çevrildi gözlerim. Eline bulaşan çamuru savuruyordu, gülümsediğimi yanaklarım gerildiğinde fark ettim.

"Adını sesli söylemeye korktuğu şeylere lakap takmakta üstüne yoktur."

"Senden korkuyor mu yani?" diye sordu hemen.

"Benden değil, adımın ona hissettirdiklerinden," diye karşılık verdim.

Bir süre ikimiz de elindeki torbadan dökülen toprağı koklayıp yüzünü buruşturan Emir'i izledik.

"Annem, babamın adını hiç söylemez," dedi. "Başkasının söylemesine de izin vermez."

Dışarıya bakıyordu ama izlediği bir şey olmadığını biliyordum. Bakışları, geçmişindeki tatsız bir şeyde asılı kalmış gibiydi.

"Demek ki annen, dışarıdaki şu şımarık çocuktan bile fazla korkuyor olabilir."

Düşündü. Sonunda omuz silkmeye karar verdi ve konuşmanın başından beri yaptığı gibi, inatla yanağına düşen saçını geriye attı.

"Seni çok özlüyordu," dedi birden.

Yutkundum.

"O ne zamandır seninle?"

"Onun seni çook özlediğini anlayacağım kadar."

Çenemi sıktım ve başımı kucağıma eğdim. Kaldırdığımda küçük mavi gözleri beni izliyordu. Yüzüne düşen tutamı yine geri ittirdi.

"Saçlarını toplamamı ister misin Rosa?" deyiverdim.

Ne cevap vereceğini bilemez halde kalakaldı. Şaşkınlığına aldırmadan ayağa kalkıp sandalyesinin arkasına geçtim ve beklemeden parmaklarımı saçlarına daldırdım.

"No, no... Gerek yok, ben... ben kendi saçımı toplayacak kadar büyüdüm," diye kekeledi.

"Kızlar kaç yaşına gelirse gelsinler saçlarıyla ilgilenilmesinden hoşlanırlar, Rosa."

Kızıla çalan küt saçları, diplerine doğru fazla karışıktı, tarak gerekiyordu, bu yüzden parmaklarımla pek de iyi iş çıkaramadım ama bana uzattığı ufak lastiklerle topladığımda az önceki halinden çok daha iyi göründüğü kesindi.

"Tamamdır. Böyle daha kullanışlı oldu, değil mi?"

Kafasını iki yana salladı. Huysuz davranmaya çalışsa da şişkin çantasında ayna ararken heyecanlı olduğunu hissedebiliyordum. Başının üstünde, iki kulaklı, onun yaşına yakışan basit bir toplamaydı. O bilmiş olgun yüzü bir anda olması gereken sağlıklı sınırlarına dönmüştü. Kesinlikle daha sevimli görünüyordu. Belki de fazla sevimli...

İçten bir gülümsemenin giremeyeceği kalp yoktur. Sandalyesinin arkasında durmuş, bu küçük kızın aynadan yansıyan gülüşünü izlerken kalbimin ona karşı gardını düşürdüğünü biliyordum. Saçlarına ilk kez görmüşçesine, hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Beğendim demedi. Onun yerine daha anlamlı bir şey söyledi.

"Artık sen de benden bir şey istemelisin. Babam iyilikler çek gibidir derdi. Karşılıksız vermek hırsızlıktır."

Başımı, gülümsememe engel olamayarak salladım. İki çift kulak bile onun içindeki olgun kadını öldürememişti. Elimi bilmiş omuzlarına indirdim.

"İyilikler karşılık bekleyerek yapılmaz Rosa. Ayrıca saçlarını toplamayı sen değil, ben istedim. O karışık haline daha fazla dayanamazdım."

Aslında alınacağını düşünmüştüm ama o beni şaşırttı. Anlaşmaya başlayan iş arkadaşları statüsüne geçmiştik. Aynayı çantasına koyarken olgun bir gülümseme bahşetmişti bana. Bu gülümseme, basit bir teşekkürden daha anlamlıydı.

Dışarıdan ufak bir gürültü geldi. Emir el arabasını devirmişti. Elindeki yeşil otlarla yürüyen Bayan Marta bile ona söyleniyordu. Baş belası herif neden bunu yapıyordu ki? Ya da neden hâlâ bu evde kalmak zorundaydık? Bilinmezliğin verdiği keyifsizlikle sesli bir soluk bıraktım.

"Aslında onunla konuşabilsem fena olmazdı," dedim mırıldanırcasına.

Tam o sırada mutfak kapısından biri girdi.

"Rosa?"

Rosa'yla birlikte sese doğru döndüğümüzde, karşılaşığımız ela gözler kızıl saçların altında parlıyordu. Gelen Rosa'nın annesiydi, teknik olarak benim de kız kardeşimdi. Kaşları çatıktı. Gördüğü manzaradaki bir şey onu huzursuz etmişti. Ellerimi kızın üstünden çektim. Kadının keskin bakışları anında ufak kızın saçlarına takıldı. Boğazımı temizleyip geri çekildim ve sessizce sandalyeme oturdum. Bu sırada kadın, basit bir hizmetçi önlüğünün bile yakıştığı bedenini sallayarak kızına doğru yürüdü.

"Es casi de noche. Tomaste la medicina?"*

Ne söylediğini anlamamıştım, sadece ilaç kelimesi tanıdıktı. Hepimizin anlayabildiği ortak bir dile sahipken konuşmaktan kaçınması yersizdi. Göz ucuyla Rosa'nın saçlarına baktığını fark etsem de kızına herhangi bir temasta bulunmadı.

"Henüz zamanı gelmedi," dedi Rosa.

* Neredeyse akşam olacak, ilacını içtin mi?

Annesinin sorusunu bilinçli olarak mı Türkçe yanıtlamıştı bilmiyordum ama Rosa fark etmese de kadının tek kaşı belli belirsiz havaya kalkmıştı. Arkasını dönüp dolapların birinden bardak aldı ve tezgâhtaki içecekten doldurdu. Dondurucudan birkaç buz kütlesini de içeceğe bırakıp gidene kadar kimse konuşmadı. Tam kapıdan çıkmak üzereyken hafifçe kızına döndü.

"Evcilik oynamaya dalıp ilaç saatini kaçırma."

Bunu kasti olarak Türkçe söylediğini biliyordum. Mutfaktan çıktı, kızının yüzü düştü. Hatta öyle ki minik parmaklarını başının üstüne götürdüğünde saçını bozmayı bile düşündü fakat sanırım kıyamadı. Dişlerimi sıktım. Kadın her dilde sinir bozucuydu.

"Çok yakıştı," deyiverdim. Rosa başını kaldırıp bana bakarken de ekledim. "Evcilik oynarken daha güzellerini yaparım. Ayrıca eğer düzenli örersek, saçların daha hızlı uzayabilir."

Bekledi. Düşündü. İçindeki olgun kadına rağmen gülümsemeyi seçti. O an, kalbimdeki kalkanlar tamamen yıkılmıştı. Lakin bu korunmasızlık bu sefer beni korkutmadı.

Bayan Marta mutfağa girerken söyleniyordu. Benim varlığımı fark edince daha ateşli söylenmeye başladı ama aniden duraksayıp onu anlamadığımı anımsadı. Avucunu alnına vurduğunda az önce söylediklerini kendince çevirmeye başladı.

"Romeo bad. Very bad! No, no! Bad Romeo, bad garden. Bad garden, bad Marta. Ooo no no, bad garden, angry Marta!* ¿Entendiste?** Angry Marta!"

Öfkeyle elini savurup tezgâhında duran yelpazesine uzandı, öfkesini söndürmek için hızlı hızlı sallamaya başladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülersem o an Marta'nın ne yapacağını düşünmek istemiyordum ama bahsi geçen Bad Romeo'ya bakar-

* Kötü Romeo. Çok kötü. Hayır hayır! Kötü Romeo, kötü bahçe. Kötü bahçe, kötü Marta. Ooo hayır, kötü bahçe, kızgın Marta!
** Anladın mı?

ken gülme ihtiyacım iki katına çıktı. Emir'in beyaz tişörtü toprakla kaplıydı, tozdan öksürüyordu. Yerdeki çuvalı kaldırmaya çalışırken kilitlendi, yüzünü buruşturdu. Gülüşüm silindi. Yarası hâlâ tazeyken bu işleri yapmamalıydı.

Neden bu işleri yapıyordu ki?

Öfkem yine ateşin altını harlamaya başlarken Rosa yerinden kalktı. Bahçeye açılan kapının girişinde durdu.

"Papa. Baaabaaa!"

Emir ve doğuştan yorgun bahçıvan başını kaldırıp mutfak girişine baktı. Rosa aniden yerinde sekerek kıvranmaya başladı.

"Ayúdame papá, tengo que orinar!"*

Kaşlarımı indirdim. Tuvaleti gelmişti anlaşılan. Saçını toplatmayan kibirli kız, donunu çekmek için yardım mı istiyordu? Rosa, Bayan Marta'ya çaktırmadan dönüp bana göz kırptı. Yeni bir piyes başlamıştı anlaşılan. Bu arada Emir uzaklardan koşarak geliyordu. Yüzündeki endişe gerçekti. Girişe vardığı an bakışları Rosa'nın üzerinde dolaştı hızlıca.

"Sorun ne?"

Rosa abartı şekilde zıpladı.

"Juliet'in seninle konuşması gerek. Çişimi bahane ederek yalnız kalabilirsiniz."

Emir başını bir pinpon topu gibi zıplayan kıza, bir de bana çevirdi.

"Rosa işerken benimle konuşmak mı istiyorsun?"

Rosa ile aynı anda gözlerimizi devirdik. Kız ellerini karnına tutup zıplarken sesiyle onu azarladı.

"Çişim falan yok, Romeo. Juliet'in seninle konuşması gerek. Por favor papa!"**

Son cümleyi yüksek sesle Bayan Marta'ya doğru söylemişti. Emir'in jetonu sonunda düştü. Tam içeri giriyordu ki Bayan Marta işaret parmağını bir bıçak gibi Emir'e doğrulttu.

"Sakın o kirli kıyafetle mutfağıma adım atmaya kalkma!"

* Yardım et baba, çişimi yapmalıyım!
** Lütfen baba!

Bu uyarıyı anlamak için dile ihtiyacım yoktu. Annesi tarafından benzer şekilde sıkça azarlanmış yaramaz bir çocuk olarak bu evrensel tehdidi anlamıştım. Emir kısa bir tereddütten sonra Bayan Marta'nın aşılmaz bakışlarını devirecek bir çözüm bulmuştu. Üstündeki kirli tişörtü sıyırıp çıkardı. Fakat elindeki kirli kumaşı göğüs hizasından uzaklaştırmadı. Önce sebebini anlamadım ama sonra dövmesini gizlemeye çalıştığını fark ettim. Bayan Marta memnuniyetle bıçağını geri çekerken ben de belli belirsiz bir iç çektim. Güzel teni terlemişti, kasları parlıyordu. Eşsiz bir manzaraydı. Ama sonra sargı bezi gözüme ilişti. Yüzüm düştü. Sargıda minik ama belirgin izler oluşmaya başlıyordu. Bayan Marta, Emir'in sargısına sadece üç saniye baktı, hemen sonra merak bile etmeden sebzelerine geri döndü. Yaşadığı evi düşünecek olursak bundan çok daha kötü yaralarla karşılaştığı kesindi.

Geçiş iznini alan Emir, hızlı adımlarla Rosa'yı önüne katıp yürümeye başladı. Onlar mutfaktan çıktığında ben de seslice esnedim.

"Senyorita Marta, I go. Okey?"

El işaretleriyle mağara adamı gibi ondan onay almaya çalıştım. Beni eliyle savuşturdu. Hızlıca mutfaktan uzun koridora attım kendimi. Koridorun sonundaki bir kapıdan minik bir kafa uzandı. Sessizce "Pişşt," dedi. Üst kata çıkan merdivenleri kolaçan ettim. Çalışanların dedikodu yapan kıvrak vurgulu sözleri güvenli bir mesafede olduklarını bana duyuruyordu. Rosa'nın minik kafasının olduğu yere gelince o odadan dışarı çıktı.

"Sen içeri gir, ben biri gelince miyavlayacağım."

"Miyavlayacak mısın?"

Anında başını salladı.

"Kedi sesi daha az dikkat çekiyor. Köpek, kuş hatta sinek sesini de denedim ama kedi onlardan daha güvenli oldu."

Kızın bu kadar farklı ses denemesine sebep olan olayları merak etsem de beklemeden odanın içine girdim. İçerinin ışığı yetersizdi ve eski, kullanılmayan bir tuvalet gibi görünüyordu. İnce ama rahatsız eden kokusu bile hissediliyordu.

Buraya iki kişi ancak sığardı ve şu an burada iki kişiydik. Kollarımı göğsümde toplayıp çenemi dikleştirdim. Bunu yapmak zorundaydım çünkü Emir'le aramdaki bu ufacık boşluğu koruyacak bir engele ihtiyacım vardı. Çünkü bu, aynı zamanda çıplak ve kaslı teniyle burun buruna kaldığım anlamına da geliyordu ki bu da yeterince tehlikeliydi. Aptal herif beni kızdırmış olsa da onu özlemiştim. Hem de her bir parçasını... Kısacası en lezzetli parçası karşımda arz-ı endam ederken irademi koruyacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Ben de öfkemi kullandım.

"Evet, dinliyorum?"

Aptal dudağı yana doğru kıvrıldı.

"Yine yetmiş saniyem mi var?"

Kendimi zorlayıp gözlerimi devirdim.

"Bu saçma evde yalnız kalmak için o kadar bile zamanımız olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden neler oluyor, hemen anlat."

Ufacık mesafemizi kapatıp sıcak tenini yaklaştırdı.

"Anlattığımda senden bir öpücük alabilecek miyim, Juliet?"

Baş belası herif bu halde bile nasıl böyle baş döndürücü olabiliyordu?

Yanağımın içini ısırdım. İrademi sağlam tutmalıydım. Parmağımın ucuyla göğsünü geri ittim.

"Pazarlık yapmıyoruz, Hanzade. Ciddiyim, açıklama istiyorum. Neden bu evdeyiz, neden o kadını da alıp gidemiyoruz, neden dikişlerini patlatma pahasına o bok çuvallarını taşıyorsun, neden Miguel çorba karıştırmak zorunda kalıyor, neden ben yatalak bir adamı diriltmeye çalışıyorum?"

Anında güzel kaşları gerildi.

"Yatalak adam mı? Enrique yatalak mı, o baston yutmuş herif seni ona bakmaya mı götürdü yukarı?" Durdu. Dudakları bilgiç bir edayla eğildi. "Demek o Alberto bozuntusu bizi kimsenin işe almadığını bu yüzden öğrenemedi. Yaşlı moruk işe aldı zannettiği için bizi kovamadı. Güzel. Şanslıymışız."

Güçlü bir öksürük sesi geldi uzaklardan. Nefesimizi tutup sesin devamını bekledik. Gelmedi. Elimi savurarak söylediklerini geçiştirdim.

"Bunları sonra konuşuruz, şimdi fazla zamanımız yok. Söyle Hanzade, neden buradayız?"

Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. *Kahretsin!* Bu tehlikeli bir hareketti. Dikkatimi dudaklarına değil oradan çıkacak sözlere vermeye çalıştım.

"Bu evden çıkabilmemiz için öğrenmemizi istedikleri bir bilgi var," dedi basitleştirmiş gibi.

"Nasıl yani?"

"Rosa'nın annesinin nikâhta terk ettiği adam ve bu evin sahibi arasında bölüşülmüş sınırlar var."

"Yukarıda nalları dikmek üzere olan o yaşlı adamla mı?"

"Öldüğünde nallarının iyi para edeceği kesin."

Ayağımı hafifçe zemine vurdum. Dikkatini dağıtmamalıydı. Alnını sildi, o lezzetli dudak hareketini yeniden yaptı. Ben yutkundum, o konuştu.

"İki aile de ilaç sektöründe gibi bir şey. Yukarıdaki moruk Amerikalılarla bir pazarlığa oturacakmış. Büyük işmiş. Eğer anlaşırsa diğer aile saf dışı kalırmış. Bu yüzden o aile anlaşma yapılacak yeri ve zamanı öğrenmek istiyor."

"Neden peki?"

"Nedenini bilmiyorum, umurumda da değil. Ya onlardan önce masaya oturmak içindir ya ortak olmak için ya da işi bozmak içindir. Neyse ne. Biz o bilgiyi diğer aileye verdikten sonra özgürüz. Elimizi kolumuzu sallayarak İstanbul'a gidebiliriz."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bu kadar mı?" dedim.

Düşündü.

"Ah bir de, Rosa'nın ilaçları diğer ailenin bölgesinde. O adi adam Rosa'nın kalbi için gerekli olan ilaçtan sadece on beş tane verdi. Her gün bir tanesini içiyor. Yani haplar bitmeden o bilgiyi adama ulaştırmalıyız."

Dehşete kapıldım. Kollarım çözülüp iki yanıma düştü.

"Ne! On beş gün mü? Ama bu çok az."

Keyifsizce gözlerini kaçırdı.

"Aslında geriye on iki gün kaldı."

"Peki kız gerçekten söylediğin kadar hasta mı? Yani ilaç olmadan dayanamaz mı?"

Emir cevap vermedi ama ben bakışlarında yanıtı görebiliyordum.

"Emir bu... bu korkunç. Ya öğrenemezseniz? Ne olacak o kıza?"

Gözleri belirsiz bir noktada asılı kaldı. Sonra başını iki yana sallayıp gözlerime baktı.

"O ihtimali düşünmek bile istemiyorum. Ama eminim Miguel bir şeyler düşünüyordur. Fark ettin mi bilmiyorum ama ufak dostumuz oldukça akıllı."

Onu yerle bir edecek hislerden kaçtığını bildiğim için üstelemedim ve başımı salladım.

"Evet, fark ettim, iyi biri. Ama fark ettiğim başka şeyler de var."

"Ne gibi?"

Tüm bedenim gerildi.

"Rosa'nın annesi gibi."

Önemsiz göstermeye çalışır gibi başını salladı.

"Haklısın, gözden kaçacak biri değil." Omzuna sert bir yumruk attım. Kolunu kaçırıp yüzünü buruşturdu. "Şaka yapıyorum Juliet."

"Yapma Hanzade. Şaka falan yapma!"

Bu kez daha yakından sesler geldi, ardından ince bir miyavlama sesi. Küçük kızın hakkını vermeliydim, gerçek bir kedi yavrusu gibiydi. Panikledim. Elimi eski kapı koluna koyduğumda açmadan önce Emir'e döndüm.

"Bilmem gereken başka bir şey kaldı mı?"

Metal ses bir kez daha, bu sefer daha yakından gelmişti. Rosa'nın miyavlama sesi şiddetlendi. Kapıyı açacak gibi oldum. Emir'in eli parmaklarımın üstünü kapladı. Avucundaki elimi

kapı tokmağından çekip kendi göğsünün, kalbinin üstüne koydu. Adımın üstüne...

Beni kendine çekti. Bu kez ona karşı koyamadım. Tenine dokunuyor olmak sahip olduğum tüm iradeyi un ufak etmişti. Artık aramızdaki o ufak mesafe de kaybolmuştu. Nefesi yanağımda, boynumda geziniyordu. Hızlı kalp atışı avucuma vuruyordu. Gözlerimi kapatıp bu huzur veren vuruşu dinledim.

"Bilmen gereken tek şey Juliet, seni deliler gibi sevdiğim."

Kulağıma fısıldarken ikimiz de derin soluklar alıyorduk. İçinde bulunduğumuz bilinmezlik ona olan özlemimden güçlü değildi. Gözlerimi açtım. Parmaklarını tenine dövdürdüğü ismimden alıp yanağına koydum. Avucumun içindeyken yorgun bir nefes bıraktı. Bitkindi. Hiç düşünmeden, doğal bir refleksmişçesine kendini kollarıma bıraktı. Başını göğüs kafesime yasladığında parmaklarım benden izinsiz saçlarına karışmıştı.

Başını kaldırdı, bu yetersiz ışıkta bile parıldıyordu. Nefesim kesildi. Bu adama olan sevgim içimde kalan diğer tüm duyguları eritiyordu. Tüm hücrelerimle onu öpmek istiyordum. Onu öpmeye ihtiyacım vardı. Bu hakkımdı. Fakat tam dudağının yumuşaklığını hissedecekken o hak elimden alındı. Kapı şiddetle vurulduğunda yerimizde sıçradık.

"Mİ-YAV!"

Hiçbir taklit çabası barındırmayan kedimizin uyarısıyla kapıyı araladım ve hızla dışarı çıktım, ikisini arkamda bırakıp koridorda koşturmaya başlamıştım ki merdivenlerde biri göründü. Sendeledim. Yangından kaçıyormuş gibi değil de kısa bir gezintiye çıkmışçasına ilerlemeye başladım. Ellerinde metal tepsiler taşıyan iki görevli kısa bir baş selamı verdikten sonra yanımdan geçip koridor boyunca ilerledi.

Mutfağa girip sandalyeme oturduğumda Bayan Marta yelpazesini sallıyordu.

"Dios mio! Senyor Enrique'nin ilk çocuğunu doğurttuğum günden beri böyle sıcak görmemiştim." Tepki vermediğimi fark edince yelpazeyi havada sallayıp bağırdı.

"Hot! Very hot, Julietta."

Emir, Rosa'yla mutfağa girdi. Hâlâ çıplak ve hâlâ çok yakışıklıydı. Kirli tişörtünü göğsünde toplamış, dövmesini kapatıyordu. Bu kez çekinmeden gözlerinin içine bakıp gülümsedim. Onun dudağıysa gizli bir hazla yana kaydı. Sırtımda, omurgamdan aşağı inen tuhaf bir his yayıldı vücuduma. Emir'in bedenini abartı şekilde baştan aşağı süzüp oldukça sesli bir iç çektim.

"Yes senorita Marta, hot, very hot."

Bayan Marta ona hak verdiğimi düşünüp bilgin kafasını memnuniyetle sallarken Emir kıkırdıyordu.

17. Bölüm

Duvar

Ekibin tamamı çalışmaktan yorulmuştu, bense düşünmekten yorulmuştum. Teknik olarak çalışanı sayıldığım evin sahiplerinin şehirdeki tehlikeli şöhretine rağmen, evin duvarları klişelerle süslenmişti ve açıkçası böyle olmaları beni birazcık hayal kırıklığına uğratmıştı.

Günün her saati sarhoş kafayla dolaştığı söylenen, sürekli üstü örtülen, skandal davalara konu olmuş evin büyük oğlu, her daim partilerde olduğu bilinen şımarık sorumsuz ortanca kızı, okul için evden yeni ayrılmış, gelecekte aile işlerinin başına geçmesi planlanan zeki küçük oğlan ve metresiyle odasına çekildiği herkesçe bilinen evin hanımı ile tuhaf ama şaşırtmayan bir aileye hizmet etmekteydik. Tüm bunları biliyordum çünkü bütün pembe dizi izleyen ya da cinayet romanı okuyanların bileceği gibi, burada da hizmetliler dedikoduyu seviyordu. Şansıma evdeki hizmetlilerden biri yıllarca İngiliz bir ailenin yanında çalıştığı için İngilizce konuşabiliyor, bana bilmem gerekenden fazlasını bile seve seve anlatıyordu.

Aslına bakılırsa evi de işleri de yöneten kişi Alberto'ydu. Yine çat pat İngilizce bilen hizmetlilerden öğrendiğim kadarıyla Alberto yıllardır patronunun sağ koluydu. Ailenin sırlarını da parasını koruduğu gibi koruyordu. Öyle ki ailenin babasının yatalak olduğunu eve gelip giden tuhaf tıraşlı belalı tiplerin, hatta ailesinin bile

öğrenmiş olduğundan şüpheliydim. Bilselerdi en azından karısının ya da çocuklarının ufak da olsa üzüleceğini düşünüyordum. Belki de yanılıyordum. Fakat ne ailenin ne de iş yaptığı insanların adamın durumundan haberi olmadığına emindim.

Akşam yemekleri yenilip aile fertleri odalarına çekilmeye ya da kişisel zevkleri için evden ayrılmaya başladığında çalışanlar da yavaş yavaş odalarına çekiliyorlardı. Bu da artık aklımdakileri Emir'le paylaşacak fırsatı bulabileceğim anlamına geliyordu.

Yemek boyunca birbirimize kaçamak bakışlar, bıyık altı gülüşler göndermiştik. Hatta bir ara Emir masanın altından ayağıyla bana ulaşmaya çalışmış ama yanlışlıkla Bayan Marta'ya dokunmuş, o da bu dokunuşu fare sanarak masayı birbirine katmıştı. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak gülüşmeyi bile özlemiştim. Onun evinde saatlerce ders çalışarak, film izleyerek onu iyileştirmeye çalışarak geçirdiğim günleri anımsıyordum. Yine o iki yeni yetme çocuk oluvermiştik. Sanki aramıza onca zaman, etrafımıza doluşmuş onca insan girmemiş gibiydi. Eskisi gibiydik. En güzeli de eskisinden bile daha güzel olabilecektik. Önümüzdeki tek engel bu evdi ve benim buradan çabucak kurtulmak için birkaç güzel fikrim vardı.

Masadan kalkıp koridor boyunca çiftli olarak arka arkaya dizilmiş yürüyorduk. Ben en önde Bayan Marta'ya kremi nasıl kullanacağını yine el işaretleri ve İngilizcenin en yalın haliyle anlatıyordum. Kambur bahçıvan Emir'i son bir iş için bahçeye çıkarmıştı. Rosa, Naz ve Miguel birkaç adım gerimizden gelirken onların arkalarında kızıl cadı bıkkın gözlerle bizi takip ediyordu.

Müştemilat katında hizmetlilere ayrılan kısma geldiğimizde Bayan Marta bana defalarca teşekkür ederken onu böldüm.

"Benim odam neresi?" diye sordum tane tane.

Peş peşe sıralanan kapıları göstererek konuşacakken Miguel tuhaf bir gerginlikle onu engellemeye çalıştı. Belki bana öyle gelmişti ama Rosa'yla aralarında endişeli bir bakışma yaşanmıştı. Bayan Marta, Miguel'e müsaade etmedi.

"Şu ortadaki oda senin, güzel Julietta. Yardımcın ve senin." Uzak uçtakini işaret etti sonra. "Yanındaki oda yamak Miguel'in." Elini tam önümüze denk gelen kapıya çevirdi bu kez. "Bu da Romeo ve ailesinin."

Kaşlarımı çattım.

"Ailesi?"

Bayan Marta, ortada olan bir şeyi gösterircesine ellerini açtı.

"Si, familia. Romeo, kızı, karısı."

Afalladım.

"Karısı?"

"Si, karısı ya. Senin kız kardeş."

Tombul parmaklarıyla sıranın en arkasında olan kızıl saçlı kibirli kadını işaret ediyordu. O bile kısa bir an beni şok eden bu bilgiyi anlayamadı ama bu teklemesi kısa sürdü. Bilinçli seçilen yapmacık, itici bir gülümsemeyle kızının elini tuttu. Az önce gösterilen kapıyı açarken tane tane konuştu.

"Gel Rosa, baban birazdan gelir. Pijamalarımızı giyip onu yatakta bekleyelim."

Kendi dili yerine İngilizce kurmuştu cümlesini. Çünkü düşünceli eş rolünü sadece Bayan Marta'ya değil bana da oynamak istiyordu. Nezakete boğduğu yüzüyle bize döndü yeniden.

"İyi geceler Bayan Marta," diye şakıdı.

Bana baktı, iskambil kartlarındaki jokeri anımsatacak şekilde gülümsedi. Gözleriyle her saniye tenime küçük iğneler saplıyordu. Ama bu ona yeterli gelmedi. İleri atılıp boynuma sarıldı. Tüm gün koşturmasına rağmen hâlâ güzel kokabiliyordu.

"Buenas noches, hermana."* Geri çekildi. İğnelerini bırakıp bıçağı saplamayı uygun gördü. "Kızımı ve kocamı bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Öyle bir vücut dili kullanmıştı ki bu dilin acemisi olsam bile söylediklerini tahmin edebilmiştim. Ben dişlerimi sıktım, o da keyifle odasının kapısını araladı, içeride tek bir yatak olduğunu gördüğümden emin olduğunda ise zevkle aile yuvasının girişini kapattı.

* İyi geceler canım kız kardeşim.

Burnumdan soluyordum. Naz ve Miguel'in endişeli gözleri benim üzerimdeyken gülümseyerek Bayan Marta'yla vedalaşmayı başardım. Kadın uzaklaştığı an hemen Miguel'e döndüm.

"Karısı mı?"

Miguel bakışlarımdan ürktü. Ellerini ileri doğru siper alırcasına sallayarak konuştu.

"Gerçekten evli değil, Bayan Juliet. Plan için böyle söyledi. Düğün yok, nikâh yok."

Dişlerimi sıktım.

"Ama aynı odada kalıyorlar, değil mi?"

Miguel bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Naz kolumu dokundu ve yavaş hareketlerle yönümü odama doğru çevirdi.

"Tamam Miguel, gerisini ben hallederim, gracias," dedi sakince.

Davranış tarzının altında söylenmemiş şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Küf kokusu yayılmış odaya girdik. Naz ışığı yakınca, içinde büyükçe bir yatak, bir komodin, bir dolap ve ufak bir banyo kapısı olan odamızla karşı karşıyaydık. Naz hâlâ kolumu tutuyordu. Felçli birine yardım eder gibi beni yatağa oturttu. Hissiz bakışlarım duvara sabitlendi. Duvarın arkasındaki Emir ve o kadını hayal ediyordum.

"Rosa'nın kalbi için gerekli olan ilaçlar bitmeden, bu eve girip bir buluşmanın yerini öğrenmeleri gerekiyormuş yaa, ondan böyle oyun yapmışlar, anladın?"

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum ifadesizce.

"Senin yazdığın kremi almaya giderken Miguel anlattı. İki gün içinde buradan gitmeliyiz, dedi. Akıllı çocuk Miguel, yalan da söylemiyor. Benim yalan testinden ona da yaptım, temiz çıktı, anladın? Yani karı koca olayı kesin yalan, endişelenme yaa."

"Adı neymiş?" deyiverdim, hâlâ duvara bakıyordum.

Koca ev hakkında dosyalarca dedikodu edinmiş ama Emir'in karısının, kendi kız kardeşimin adını öğrenememiştim. Naz biraz düşündü. Sanırım biraz da ruh halimi çözmeye çalışıyordu.

"Yasmin mi ne, öyle bir şey söyledi."

İfadesiz yüzüm hızlıca ona çevrildi.

"Yasmin?" Tereddüt etse de başını salladı. "Yasemin gibi mi yani?"

"Evet, Yasemin gibi," dedi kafası karışmış bakışlarıyla.

Yeniden duvara döndüm.

"Yasemin gibi..." diye mırıldandım.

Yasemin, Yasmin...

Bu bir şaka olmalıydı!

Sahip olduğum şeylere göz dikenler aynı ismi taşımak zorunda mıydı?

Aynı isme sahip biriyle daha savaşacak gücüm var mıydı, emin değildim. Hele ilk savaşı çekilerek, havlu atıp kaybettiğimi düşünecek olursam... Tarih tekerrürden ibaret derler. *Yine aynı sonuca mahkûm mu olacaktım?*

Dişlerimi sıktım. Çocukluk aşkım için havlu atmış olabilirdim. Fakat bu kez farklıydı. Bu kez hazine çok daha büyüktü. Hazine Emir'di. Romeo'ydu. Ve ben de Juliet'tim. Onu kaybedemezdim. *Juliet, Romeo'suz olamazdı...*

Baş ağrısıyla uykuya dalan gözlerim şiddetle aralandı. Dudaklarımda bir baskı vardı. Biri eliyle ağzımı kapatıyordu. Panikleyerek doğrulmaya, hatta çığlık atmaya çalıştım ama sert parmaklar çığlığımı engelledi.

"Sakin ol Juliet, benim Romeo'n."

Baskı hafifledi. Komodinin üstündeki gece lambası yandı. Emir sırıtıyordu. Yurtta kaldığım gece yaşadığımız buna benzer sahnede yaptığım gibi, yine dudağımdaki parmaklarını sıyırıp attım tenimden. Bu sırada yanımda yatan Naz da ayılmıştı. Gözlerini ovuşturarak benden tarafa dönerek yatağın kenarına çökmüş olan Emir'e bakıyordu.

"Hayrola, sabahı bekleyemeyip ölüme kendi ayaklarınla mı geldin yaa?"

Emir'in haylaz bakışları yüzünü terk etti.

"Ölüme mi? Ne oldu ki?"

Naz seslice esnedi.

"Anlaşıldı. Ben gidip mutfakta su falan içeyim." Yataktan inip ayaklarını sürterek kapıya yürüdü. Çıkmadan önce bana doğru, "Eğer hızını alamayıp öldürürsen, sabah gömeriz bahçeye. Şimdi kolumu kaldıracak halim yok, anladın?" dedi ve odadan çıktı.

Bu sırada Emir endişeli gözlerle bana dönmüştü. Konuşmaya başlamadan önce yatağın kenarına oturmama müsaade etti.

"Sorun ne?" dedi sabırsız endişesiyle.

"Sorun, senin bir karın olması Emir!" diye karşılık verdim beklemeden. Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. "Sorun, senin bir karın olduğunu bana söylememiş olman."

"Sahra biz sadece plan yüzün..."

"Evet, biliyorum, boktan bir plan yüzünden bu yalanı söylemek zorunda kaldınız. Herkes bunu söyleyip duruyor zaten, anladım. Ama sana sormuştum. Bilmem gereken başka bir şey var mı demiştim. Ve bir karın olması, bana söylemen gereken bir şeydi."

Kendimi tuttum. Sesimi evdekiler için değil, yan odadaki kızıl saçlı kadının duymasını istemediğim için de kontrol etmeye çalışıyordum. Onu kıskandığımı düşünmemeliydi. Tamam, düpedüz kıskançlıktan kavruluyordum ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

"Neden peki planı yaparken rolleri böyle dağıttınız? Kımın fikriydi bu?"

Cevap vermekten kaçındığını gözlerinden anlayabiliyordum. O kadının fikri olduğuna emindim. Bahse varım planladığı tek şey bu evle ilgili değildi.

Emir sakince elini dizlerime indirdi. Temkinli hareketlerle huysuz bir atı dizginler gibi parmaklarıyla sakinleştirici daireler çiziyordu.

"Bu sadece bir oyun, Sahra. Bizi bu evde tutan basit bir oyun."

"O kadına seni öpme izni veren bir oyun!"

Alışık olmadığım bu duygu, uyku ve baş ağrısıyla birleştiğinde mantıklı ve kontrollü davranmamı engelliyordu. Sakin olmalıydım. Gerçekten saçmalıyordum. Kısa bir soluk alıp başımı diğer tarafa çevirdim. Gözlerim bu odayla Emir'in odasını ayıran duvarda takılı kaldı. Oraya baktığımda canlandırdığım görüntü yeniden zihnimde belirdi.

"O kadınla aynı yatakta uyudunuz, değil mi?"

Emir'e yeniden bakabildiğimde mavi gözleri işkence çekiyordu.

"Aramızda Rosa vardı..." diyebildi.

"İçim rahatladı!" deyip kollarımı göğsümde birleştirdim.

Bu halimden, bu kıskançlık duygusundan nefret etmiştim. Ama elimde değildi. Küçük bir çocuk gibi halının üstünde tepinmek geliyordu içimden. Ayağımı yere vurup, "Sevdiğim oyuncağı o kızla paylaşmak istemiyorum!" diye bağırmak istiyordum. Bu evden nefret ediyordum.

Emir, bacaklarımın dibinde biraz doğruldu. Kollarını iki yanımdan yatağın üzerine indirdiğinde benim çözülmemiş kollarım hâlâ göğsümdeki yerini koruyordu. Yüzünü yaklaştırdı. Gece lambası yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Tamamı nefes kesici olan bir yüz için bu kadarı bile fazlasıyla yeterliydi. Duş almış olmalıydı. Tanıdık olmayan şampuanın ağır kokusu saçlarında eğreti dursa da fark etmedi. Kalbimin ritmi çoktan hızlanmaya başlamıştı.

"Sahra, bana bak. Gözlerime bak ve beni iyi dinle."

Bu öyle kesin bir emirdi ki bakışlarım boyun eğmek zorunda kaldı. Yüzünü biraz daha yaklaştırdığında bakışları, dokunuşu ve soluğu benim için bir zehir gibiydi.

"Sen, bu dünyada dokunmayı arzuladığım tek şeysin."

Tane tane işledi kelimeleri. Kollarım usulca çözülüyordu. Konuştuğunda zehir havaya dağılmıştı. Ona cevap vermek için dudaklarımı araladım fakat farkında olmadan sihirli zehrini solumuştum. Dudaklarımdan kalbime... Uyuştum. *Kahretsin!* Kullanamadığım irademsarhoş gibi yalpaladı. Ona direnmek zaten

zordu, bunun için tamamen uyanık olmam gerekiyordu. Dudakları, çizeceği işkence dolu yolu biliyordu.

Sana dokunduğumda hissettiklerini yok sayamazsın...

Yıllar önce kurduğu bu cümle hâlâ gerçekliğini koruyordu. Bendeki etkisinin farkındaydı. Gözlerimi kapattım. Zehir tüm vücudumu dolaşıp kalbimi sarmadan dışarı çıkmazdı. Bakışlarımı kaldırdığımda başım döndü.

Ey doğru sözlü eczacı, ne de çabuk etkiliyor zehrin...

Eli yanağıma dokunduğunda parmaklarının seğirdiğini hissettim. Hasta biri gibi kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Onu bitkin gören gözlerim aceleyle kalkanını kenara indirdi. Kollarım tamamen çözüldü, gardımı indirdim. Göğsümü sarmaşık gibi saran sihri yine kalbimin atışını yavaşlattığında çaresizce yutkundum. İstemediğin bir şeye karşı koyabilirdin. Ama ben onu istiyordum. Ona bakmaya ihtiyacım vardı. Ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Onun sevgisine ihtiyacım vardı. Aramızdaki tüm bu duvarlar haksızlıktı...

Gözlerimden izni alınca kendini bıraktı. Kalbimi dinleyecekmiş gibi başını göğüs kafesime yasladığında kaskatı kesilmişti. Düşünmeden kollarım bedenini sardı. Yine o yorgun soluğu bıraktı. Titriyordu. Soğukta kalmış yavru bir kuş gibi yuvasına sığınmıştı. Parmaklarım yine saçlarının arasına karıştığında bu loş ışıkta, sonsuza kadar böyle birbirimize sarılmış halde kalmayı diledim. Hızlı geçen saniyeler boyunca bir fotoğraf karesi gibi öylece bekledik. Nefesi doğal hızını buldu. Kasılan bedeni sakinleşti.

"Benim ilacım sensin, Juliet..." diye fısıldadı.

Saç telleri parmaklarımın arasında su gibi akıyordu.

"Aşkından hasta olan, ilaçtan zehirlenirmiş..."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Çaresizlik oturmuştu gözlerine. O duvarın arkasındaki kişilere verdiği sözün altında eziliyordu. Ona hak veriyordum ama elimde değildi, onu paylaşmak zorunda kalmak, kâğıda çizildiğinden çok daha ağır geliyordu.

Kapının dışından, koridordan belli belirsiz bir ses gelince Emir refleksle kucağımdan ayrıldı. Burada görünmemesi gerekiyordu.

"Karının yanına git Hanzade..." dedim duygusuz bir sesle.

Gözlerini kapattı. Titreyen soğuk sesimin arkasına saklandım. Çenesini sıkıyordu. Yenilmiş bedeniyle ayağa kalktı. Bacaklarını sürükleyip kapı koluna dokunduğu an dönüp bana baktı. Üstündeki gösterişten uzak, bol giysilerle bile nefes kesici görünüyordu. Bu ışıkta onu seyretmek işkenceden farksızdı. Tablo gibiydi. Fakat başkasının duvarına asılmak zorundaydı.

"Hiç kuşkum yok Juliet; bu çekilen acılar
İleride konuşacağımız tatlı anılar olacak."

Titreyen lambanın ışığıyla gözlerimin içine bakarken yutkundum. Gözlerim yanıyordu. Gülümsemeye çalıştım.

"Sevgilim doğruyu söylediğine yemin ederse, ona inanırım.
Yalan söylediğini bildiğim halde..."

Hüzünlü gözleriyle kaybeden bir asker gibi arkasını döndü, çıkıp gitti. Hasta olacakmış gibi hissediyordum. Gözlerim acıyor, kemiklerim ağrıyordu. İnce örtüyü çeneme kadar çektim. Naz, elinde koca bardakla odaya geri dönene kadar boş duvarı izledim. Bu duvarın arkasında, Emir'in usulca o kadınla aynı yatağa uzandığı sahneyi farklı açılarla defalarca kafamda canlandırıp durdum.

Bu evden nefret ediyordum.

Kötü rüyalar görmüştüm. Her birinin başrolünde Emir ve kızıl saçlı canavar yer alıyordu. Bir noktadan sonra uyumaktan vazgeçmiş yatağın ortasında oturup kendi kendime söylenmeye başlamıştım. Bu sırada Naz'ı da uykusundan etmem kaçınılmaz oldu. Birkaç rahatsız edici rüyadan sonra o da bana katıldı. Aslında iyi de olmuştu, odamıza bırakılan raporları inceledikten sonra hasta adamı kendi lehimize nasıl kullanacağımızı bulmuştuk. Miguel iki gün vermişti ama eğer şansımız yaver giderse akşam olmadan buradan kurtulacaktık.

Saat hâlâ erkendi, öyle ki Bayan Marta'nın uyanacaksınız diye emrettiği zaman dilimine bile ulaşmamıştık. Naz onu uyutmayacağımı kabullenip duşa girmiş, bense açık pencereden ağarmaya yüz tutmuş gökyüzünü izlemeye başlamıştım. Madrid, şafak sökerken bile yeterince serin değildi. Kapım belli belirsiz tıklandı. Birkaç saniye sonra aralanan kapıdan ufak bir baş uzandı.

"Gelebilir miyim Juliet?" diye fısıldadı küçük kız.

Güler yüzle karşıladım onu.

"Tabii ki Rosa, gelebilirsin."

Bugün tatlı bir kot pantolon giymişti. Birden gözüme daha küçük ve zayıf göründü. Belki de artık hastalığını bildiğimden ona daha farklı bir gözle bakıyordum. Çantası yine ufak bedenine asılmıştı, çekingen tavırlarla yüzüme bakıyordu.

"Romeo bahçede arı kovanı bulmuş da bana gösterecekmiş. Pensé que..." yani şey... ben düşündüm ki, eğer saçlarım sürekli önüme düşmeyip örgülü olursa, arıları daha iyi inceleyebilirim." Durdu. "Yani eğer vaktin varsa..."

Gülümsedim. Sözünü tamamlamasını beklemeden yatağıma yürüdüm.

"İyi düşünmüşsün, gel bakalım."

Önce ben kuruldum yatağa, sonra avucumla yataktaki boş yere vurdum birkaç kez. Koşar adım yaklaştı, heyecanlı bede-

* Düşündüm ki...

nini yatağa koymadan önce şişkin çantasından bir şey alıp avucundakini bana gösterdi.

"Böyle rengârenk tokalarım var, işe yarar mı bilmiyorum, daha önce hiç kullanmadım."

Abartılı bir ilgiyle avucuna uzandım.

"İşe yaramaz olur mu, yarar tabii. Bende de küçükken bunlardan vardı. Annem sabah saçımı yapıp sokağa yollar, ben daha köşeyi dönmeden tokaları saçımdan söker atardım."

Kıkırdayarak sırtını bana döndü. Tokalarını kenara indirdim, başladım verdiği ufak tarakla saçlarını taramaya. Heyecanla kıpırdanmasını fark etmiyormuş gibi yapıyordum. Şişkin çantasını bacaklarının dibine bırakmıştı.

"Neden her yere çantanı da götürüyorsun, Rosa? Yorulmuyor musun?"

Sakince omuz silkti.

"Ne zaman yola çıkacağımız belli olmuyor. İçinde en sevdiğim şeyler var." Bir an durdu. Söyleyeceği şeyi tartıyor gibiydi. "Geri dönüp alacak zamanımız olmuyor genelde. Daha önce sevdiklerimi bırakmak zorunda kaldım. Bunlar son kalanlar. Bunları da geride bırakmak istemiyorum."

Anlatırken sesini alçaltmıştı. Bir çocuğun, hayatını ufak bir çantaya sığdırmak zorunda kalması keyfimi kaçırdı.

"Romeo da bu yüzden makinesini boynundan çıkarmıyordu," dedi düşüncelerimi bölerek.

Saçını taramayı bıraktım.

"Anlamadım?"

"O da makinesini bir kere geride bırakmak zorunda kalmıştı. Ama dönüp aldı. O andan beri de boynunda taşıyor."

Kaşlarım alnımın ortasında toplandı.

"Ama artık taşımıyor."

"Si. Çünkü artık seni buldu."

Bir şey söylemek istedim ama yapamadım. Usulca avuçlarımdaki kızıl saçları taramaya devam ettim. Saçları öylesine karışmıştı ki açmak biraz zamanımı alacaktı. İçimi kemiren şeyi

sormamak için daha fazla direnemedim. Hafifçe boğazımı temizledim.

"Rosa... Buraya gelmeden önce annenden izin aldın mı?" Duraksadım. "Ya da şeyden... babandan?" diye ekledim usulca.

Rosa rahat, doğal bir tavırla, "Romeo'dan mı?" dedi, ardından minik omuzlarını salladı. "Romeo gece bizimle uyumadı ki."

Tarağı bıraktım.

"Uyumadı mı?"

Beklemeden ufak başını oynattı.

"Hayır. Bayan Marta bizi odalarımıza dağıttıktan sonra geldi. Bahçede, karanlıkta kalan bir gübre yığınının üstüne düşmüş." Durup kıkırdadı. "Görmeliydin, çok komikti. Hem kirlenmişti hem de kokuyordu. Gidip hemencecik duş aldı, sonra senin hangi odada kaldığını sordu, benim ilacımı içtiğimden emin oldu ve gitti. Bir daha da gelmedi." Konuşurken şişkin çantasını ayağıyla hafifçe ittiriyordu. "Aslında bana masal anlatacağına söz vermişti ama geri gelmedi işte. Miguel'le uyumuşlar. Az önce Miguel'in odasından çıktığını gördüm. Ona horladığı için söylenip duruyordu."

Dudağımı ısırdım heyecandan.

"Öyle mi?" deyiverdim.

Rosa ruh halimin farkında bile değildi. Minik, bilgin başını sallayarak konuşmaya devam ediyordu.

"Evet, Miguel yorulduğu günler uykusunda horlar. Ahh dios mio, hem de öyle bir horlar ki... Bazen burnunu kapatıp onunla oynarım. Bir keresinde ne olmuştu biliyor musun..."

Rosa'nın anlattığı hikâyeye odaklanamadım çünkü yanaklarım gülümsememle öylesine doluydu ki kulaklarıma kadar taşıyordu. Karşımdaki boş duvara baktım. Bu kez sinirimi bozmadı.

O odada, o yatakta uyumamıştı.

18. Bölüm

Zorba Rica

Tüm çalışanların ana salonda toplanması buyurulmuştu. Naz ve ben de çalışandan sayılıyor muyduk emin değildim ama biz de merdivenlerden yukarı süzülen kalabalığa katılmıştık. Rosa'nın saçlarından sonra kendiminkini de örmüştüm. İtiraf etmesek de aynı görünmemiz ikimizin de hoşuna gitmişti.

Malikânenin çalışanları alışkın oldukları şekilde dizilirken ben de bir üst kata çıkan basamaklara çekilmiş, uzaktan onları gözlemlemekteydim.

Herkes bir araya toplanırken güvenlikten sorumlu olanların fazlalığı göze çarpıyordu. Temizlikten sorumlu kızlar arasında Yasmin de vardı. Aynı üniformayı giyiyorlardı ama onun kızıl saçları tepesinde sakince toplanmışken bile hepsinin arasında seçiliyordu. Aklı başında olan herkes bu kadının bir çalışandan daha fazlası olduğunu anlayabilirdi.

Bakışlarım yeni gelenlere kaydı. Emir, Rosa'nın elini tutarak kambur bahçıvanın yanında, üstündeki lacivert bahçe tulumuyla salona giriş yaparken kalbimin ritmi hızlandı. Rosa bu sabah odamdan çıkarken Emir için hazırladığım kremi de eline tutuşturmuştum. Yürüyüşüne bakılırsa kremi kullanmıştı. Bu içimi rahatlattı. Ona öfkeli kalmak imkânsızdı. Tulum askılarının altındaki kaslarıyla, yüzündeki uykusuzluk çizgilerine ve saçlarındaki dağınıklığa rağmen yine çok yakışıklı görünüyordu. İşin

kötüsü, bunu sadece ben değil evin genç hizmetlileri de fark ediyordu. Kaşlarımı çattım. Fakat bunun sebebi coşkulu seyircileri değil, o seyircilerin Yasmin hanımdan gizlenerek Emir'i seyretmeye çalışmalarıydı. Hatta birkaçı Yasmin'i koluyla dürtüp bu kadar zevkli olduğu için jest ve mimiklerle onu tebrik ediyordu. Dişlerimi sıktım.

Mutfak ekibi –ki bu ekip Bayan Marta, yardımcıları ve yamak sanılan Miguel'den oluşuyordu– hâlâ salondaki yerini alamamışken omzumda bir el hissettim.

"Bayan Juliet."

Bu Alberto'ydu. Sert yüzüne döndüğüm sırada kalın parmakları omzumdan çekildi. Tam konuşacak gibi olduğunda araya girdim.

"Günaydın, Senyor Alberto."

Kısa bir an tekledikten sonra çenesini ve omuzlarını dikleştirdi. Yüzünün dün anımsadığım kadar sert olmadığını fark ettim. Hafifçe boğazını temizledi.

"Günaydın," dedi kibar bir sesle.

Bu kelimesini duyan hizmetlilerden birkaçı dönüp şaşkın gözlerle Alberto'ya baktı. Soğuk bakışları onlara dönünce tüm gözler geri çekildi. Siyah ceketinin yakasını toparladı ve yeniden yüzüne işlenmiş gerginliğiyle bana döndü.

"Size gönderdiğim raporları incelediğinizi ve yeterince düşündüğünüzü varsayıyorum. Herhangi bir öneriniz olacak mı?"

Gözlemlediğim hocalarımın bu gibi anlarda takındıkları tavırları taklit ettim. Bilgiç bir baş sallama, kendinden emin ama bir o kadar kaderci bir tutum.

"Raporlarda gördüğüm kadarıyla bilinen tedavi yöntemleri uygulanmış. Ama sonuç alınamamış."

Merdivenleri kullananlar, meraklı gözlerini hissettirmeden bizim üstümüzde dolaştırırken Alberto mahremiyet istercesine birkaç adım geri çekildi. Bu hareketi sayesinde patronunun durumunu insanlardan saklıyor olduğuna emin oldum.

"Elinizde bana verecek bir şey olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Bana umut bağlamış olduğunu, kibirle kuşatılmış gözlerinde görebiliyordum. Kollarımı göğsümde topladım. Onu taklit edercesine çenemi dikleştirdim.

"Size bilindik yöntemlerin çaresiz kaldığını söylüyorum. Ama benim uygulayabileceğim birkaç sıra dışı tedavi yöntemi olabilir."

"Ne gibi?" diye sordu beklemeden.

Artık salondaki hareket tamamlanmıştı. Kısık uğultulu sesler, verilecek emirleri bekliyordu. Bilgin başımı yine oynattım.

"Yöntemlerim onaylı olmadığı için henüz bunu size bildiremem ama istediğim malzemeleri aldırırsanız, yaptığım karışım ufak bir umut olabilir. Fakat eğer sizin için de sakıncası olmayacaksa tedaviyi sadece ben uygulayabilirim."

Aslına bakılırsa yöntemim falan yoktu, tamamen onu oyalamaya çalışacaktım. Alberto bakışlarıyla niyetimi tarttı. Tatmin edici bir bakışla onayladı. O, sıraya dizilmiş kalabalığa doğru döndüğünde ben de hareketlendim. Başını bana çevirdi.

"Siz burada kalabilirsiniz, Bayan Juliet."

Durdum. Adımımı yeniden beyaz mermer basamaklara indirdim. Siyah gözleriyle, ilerlemeden önce bir kez daha baktı yüzüme.

"Onların arasına karışamayacak kadar değerlisiniz," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Bu bir iltifat mıydı yoksa doktorluğuma ihtiyacı olduğu için miydi emin değildim. Fakat Alberto sıraya dizilmiş insanlara doğru yürürken Emir'in bakışları keskinleşmiş bir şekilde yanımdan ayrılan adamı takip ediyordu.

"Ah sevgili Meryem, bu kollarımın bir partiyi daha atlatmasına yardım et!"

Bayan Marta kollarını açıp sallarken mutfak duvarında asılı olan ufak heykelle konuşuyordu. Yanında sebzeleri yıkayan,

yaşı çok da büyük olmayan yardımcılarından biri vardı. Kız, gülüşünü tutmaya çalışarak suya daldırdı elini.

"Ne diyor?" diye fısıltıyla sordu Naz, Rosa'ya doğru.

Sebebini bilmiyordum ama Rosa ve Naz eskisi kadar didişmiyorlardı.

"Hâlâ yarın akşamki parti için söyleniyor," dedi ve ikisi aynı anda kıkırdadı.

Bayan Marta söylenmeye devam ederken Miguel içeri girdi. Kolları paketlerle doluydu. Aldıklarını tezgâha indirdi, kotunun arka cebinden mendilini çıkarıp alnını sildi. Bu sırada Naz onu süzüyordu. Bu bakışları tanıyordum. Yorum yapmadan, sadece gülümsemekle yetindim. Miguel tam sandalye çekip oturacaktı ki Bayan Marta'nın sesiyle yerinde hopladı.

"No, no, no Miguel. Gidip yarın için sipariş verdiğim etleri alacaksın."

Ne söylemişti tam anlamamıştım ama Miguel itiraz ederek kaderini zorlamayı bile denemedi. Gerisingeri sandalyeyi eski yerine sürükledi ve Bayan Marta'nın yeni istek listesini cebine koyarken bize döndü.

"Döndüğümde konuşmalı biz. Yarın buradan gitmek için güzel fırsat ama Yasmin hâlâ buluşma yerini öğrenemedi. Yardım etmek gerek."

Birkaç cümle daha ekleyecek gibiydi ama Bayan Marta tavuk kovalar gibi ellerini savurdu. Miguel söylenmeden kapıdan çıkmak üzereyken kadın yeniden kısa bir çığlık attı.

"Ah stop, stop!"

"Yine ne var, Senyorita Marta!"

Bayan Marta, Miguel'in tavırlı ses tonuna huysuz bir bakış attıktan sonra tombul yanaklarıyla bana baktı.

"Senorita Juliet, hadi listeni ver," dedi.

Boş gözlerle, açtığı avucuna baktım. Anlamadığımı fark edince kıvrak diliyle hızlıca bir şeyler sıraladı. Rosa ince sesiyle çevirdi.

"Bay Alberto için ilaç hazırlayacakmışsın. Gerekli malzemeleri Miguel'e verecekmişsin, o alacakmış."

Yüzümü buruşturdum. Ekip yüzüme bakınca omuz salladım.

"Ne yapayım, bir şey uydurmak zorundaydım."

Bayan Marta, sorgu polisi gibi başımda dikilmiş havadaki eliyle beni dürtüyordu. Rosa, masadaki boyama kitabından bir sayfa koparıp kalemle önüme indirdi. Kâğıda aklıma gelen ilk şeyi karalamaya başladığımda, hepsi birden kafasını eğip yazdıklarımı okumaya çalışıyordu.

"Ne bu?" dedi Naz.

"Alternatif tıp," dedim.

Kıkırdadı.

"İyi de bu, Verona'da hemoroid tedavisi için kullandığımız karışım değil mi yaa?"

Kalemi indirip Naz'ın bilmiş, sırıtan yüzüne baktım.

"Bunu senden başkası bilmiyor Nazire'cim."

Kâğıdı katlayıp gülümseyerek Bayan Marta'nın avucuma bıraktım.

"Hemoroid ne demek?" dedi Rosa meraklı sesiyle.

"İnsanların kıçında..."

"Naz!"

Naz ağzını kapattığında sırıtmayı da ihmal etmiyordu.

"Önemsiz bir hastalık Rosa'cım, merak edilecek bir şey değil." Naz'ı bakışlarımla azarlarken Miguel cebine koyduğu ikinci kâğıtla mutfak kapısından çıkıyordu.

"Bayan Marta, benim yardımcım da Miguel'le gitsin. Tamam mı?"

El işaretleriyle kurduğum basit cümleyi Bayan Marta tombul parmağıyla onayladı. Sırıtarak Naz'a baktım. Dünden beri sıcak havadan şikâyet ediyordu. Biraz yürümek düşük çenesine iyi gelebilirdi.

"Yürü canım, ağzın değil ayakların çalışsın. Miguel'le kavga etmeden, çabuk çabuk gidin, çabuk çabuk gelin, tamam mı? Hadi bakalım, mucize ilacımı getirmenizi bekliyorum."

Naz, bu cezadan pek de şikâyetçi görünmüyordu. Keyifle sandalyesinden kalkarken bana meydan okudu.

"Yatalak adamı, kıçına krem sürerek nasıl iyileştireceksin, ben de onu görmeyi bekliyorum canım, anladın?"

İki küçük kız gibi birbirimize dil çıkardık. Rosa ve yardımcı kız kıkırdıyordu. Bayan Marta doğrama tahtasına döndüğünde Rosa'ya eğildim.

"Rosa, Emir nerede, biliyor musun? Ona bir şey için ihtiyacım var da."

"Romeo mu?" Küçük işaret parmağını çenesine dokundurdu. "Bahçıvan aşağıdaki ağaçların kuru dallarını ona kestirecekmiş, kucağında kocamaaan bir makineyle oraya gidiyordu."

Canım sıkıldı. "İyi de yarasını zorlamaması gerek..." diye mırıldandım.

Bahçe kapısına yaklaşıp onu görmeye çalıştım ama yoktu. Kapı çerçevesine yaslandım. Yüzüm düştü. Sıcak hava dalgalanırken gereksiz yere ilaç dağıtmak yerine onun yarasına bakmadığım için kendimi suçlu hissettim. Gerçi Bayan Marta bir günde bile doktorluğumdan memnun kalmış, bana bildiği tüm İngilizce kelimelerle övgüler yağdırmıştı.

"Juliet?"

Doğruldum.

"Efendim, Rosa?"

"Şeyy... Benim kurabiye yapmam gerekiyor da... Bayan Marta'dan izin aldım. Tarifim burada." Elindeki buruşmuş kâğıdı gösterdi. "Ama ben pek beceremiyorum sanırım. Hep taş gibi oluyorlar. Bana yardım edebilir misin?"

Mavi gözlerindeki korkuya aldırmadan gülümsedim.

"Tamam, hadi yapalım bakalım."

Ufak bir tezgâhı bize ayırma inceliğini gösteren Bayan Marta'nın işine engel olmadan keyifle hamurumuzu hazırlamıştık. Aralarda Rosa bana kullanabileceğim pratik İspanyolca kelimeler de öğretiyordu. Rosa'nın elindeki listedeki hiçbir şeyin anlamını bilmiyordum. O bana malzemeleri sayıyor ben de bildiğim ince püf noktalarıyla karışımı yapıyordum. Unu eleyerek koyması gerektiğini söylediğimde hemen not almıştı. Bayan Marta,

kullanacağı yumurtanın oda sıcaklığında biraz beklemiş olması gerektiğini söylediğinde onu da hevesle notlarına eklemişti. Rosa her ayrıntıda yeni bir aydınlanma yaşıyordu. Hatalarını anlayıp düzeltmek için çabalıyor olması bile onun ne kadar farklı bir çocuk olduğunu hissettiriyordu.

"Tamam, şimdi sıra son ama en önemli malzemeye geldi, çekirdeği çıkarılmış vişneler!" diye ilan etti.

Yüzümü ekşittim.

"Vişne olduğuna emin misin?"

Tereddütsüz başını salladı.

"Çok eminim. Bu yüzden adını Kırmızı Kurabiye koymuştuk. Bunu yaparken babamla ellerimiz kıpkırmızı oluyordu. Hamurun üstünde bıraktığı kırmızı lekeleri de seviyorum. Yani evet, eminim, son malzeme vişne."

Rosa'nın zihninde canlanan anısında kalmasına bir süre müsaade ettim.

"Tamam o zaman, vişneleri de bulalım," dedim ona göz kırparak.

Bayan Marta'nın eksiksiz dolabından vişneleri de ekledikten sonra sıra şekil vermeye gelmişti. Bu kısımda Rosa da bana yardım ediyordu. Hamurun tadına baktı ve iç çekti. Dudağının kenarında vişne lekesi vardı. Çok sevimli görünüyordu.

"İlk tanıştığımızda bana kurabiyeleri seviyorum derken haklıymışsın." Utanarak gülümsedi. Dudağının kenarındaki lekeyi sildim. "Annenle çok sık yapıyor olmalısın."

Gülüşü silindi, ağzındaki lokmayı keyifsizce yuttu. Elinde büktüğü hamura odaklandı.

"Annem senin kadar güzel yemek yapamıyor," dedi, sesinde herhangi bir duygu barındırmadan.

Ne söylemem gerektiğini düşündüm. Annesine duyduğum hislerle kızına hissettiklerim çok farklıydı. Yine de küçük bir çocuğa annesini kötülemek onursuz bir davranıştı.

"Eminim onun da güzel yaptığı başka şeyler vardır," diyebildim kendimi zorlayarak.

Düşündü. "Çok güzel dans edebiliyor," dedi gururla.

Çenemi sıktım. O kusursuz vücudun altında yatan bir şeyler olduğunu biliyordum. Şekil verdiğim hamuru avucumda sıksam da bu bilgiye sevinmediğimi ona belli etmedim.

"Bak işte, ben de onu beceremiyorum mesela."

"İstersen sana öğretebilirim!" dedi coşkuyla.

Başımı sallamakla yetindim. Yüzündeki mutluluğu izlerken tepsiyi bir bir doldurduk.

"Immm nefis kokuyor."

Emir'in sesiydi. Bedenim izinsizce sesine döndü. Bahçeye açılan kapıya yaslanmış bizi seyrediyordu. Tulumunun bir askısı çıkmış, aşağı sarkıyor, diğeri kaslarının şişkinliğiyle iştah açıcı bir görsel şölen sunuyordu. Gözleri doğruca bana kilitlendi, öyle derin bakıyordu ki kendimi ona çekiliyormuş gibi hissediyordum. Bakışlarını benden ayırmadan bana doğru gelmeye başladığında Bayan Marta ve yardımcısının da bu sahneye şahit olduğunu hatırladım ve kendimi toparlayarak yeniden tepsiye döndüm.

"Henüz fırına atmadık, Hanzade," dedim kibirle.

Varlığını arkamda hissedebileceğim kadar yakınlaşmıştı.

"Ben kurabiyeden bahsetmiyorum," diye fısıldadı.

Yutkunmak zorunda kaldım. Göz ucuyla sırıtan yüzüne bakıp Bayan Marta'yı işaret ettim.

Canı sıkıldı.

"Aşka vakit kalmıyor böyle acı günlerde," repliğini sıkı bir iç çekişle söyledi.

Rosa'nın saçına dokunup sandalyelerden birine bıraktı kendini. Yorulmuştu. Bayan Marta'dan bir şey rica etti. O da merhametli yüzüyle Emir'e buz dolu lezzetli bir içecek hazırladı. İçeceğini yudumlarken ona doğru döndüm.

"Yaran ne durumda?"

Bardağını masaya indirdi.

"Birkaç gün daha burada kalırsak eğer, bu adam canıma okuyacak. Değil bunu kapatmak, yenilerinin açılacağı kesin."

Canım daha da sıkıldı.

"Pansuman yapmamı ister misin?"
Kendini geriye yasladı. Gözlerime baktı.
"Öpsen geçer belki..."
Yanı başımdaki Rosa elleriyle dudaklarını kapatıp kıkırdadı.
"Hanzade!" dedim uyaran bir sesle.
Bayan Marta değil ama yardımcı kız sebzeleri ayıklarken arada sırada göz ucuyla bize bakıyordu. Emir'e uyaran bir bakış attım.
"Dikkatli olmalısın, Sevgili Romeo."
Ellerini ensesine koydu.
"Romeo mu oldum şimdi?"

"Niye, Romeo değil misin sen?"

"Ne oyum ne de öbürü güzel Juliet
Hoşlanmıyorsan eğer."

Yeniden Romeo olmak için can atıyordu. İşin aslı ben de Juliet'i olmayı özlüyordum. Rosa'nın bizi parlayan gözlerle izlediğini fark edince ufak bir sahne oynamanın zararı olmayacağını düşündüm. Ne de olsa oyun sırası gelen sahneye çıkıyordu. Bu küçük seyircimiz için riski göze alabilirdim.
Emir'in güzel, mavi gözlerine kilitlendim. Kibarca boğazımı temizledim. Emir elini indirdi, hafifçe doğruldu. Oyuna katılmaya hevesli bir çocuk gibi heyecanla kıpırdanıyordu.

"Romeo? Kimdi Romeo?
Uçarı gönül! Çılgın! Tutkun!"

Bekledim. Son kelimenin hâlâ ona ait olduğundan emin değildim.

"Âşık..."

Emir'in dudağı yana kaydı. Büyük bir hazla oyuna girdi.

"Ve Juliet... Ah benim güzel sevgilim.
Ne olur ah bilseydi sevgilim olduğunu."

Dudaklarım benden izinsiz gerildiğinde o devam etti.

"Konuşmuyor ama bir şey de demiyor
Ne çıkar, anlatıyor ya gözleriyle."

Yardımcı kız söylediklerimizden anlamlı bir şeyler yakalayabilmek için tüm dikkatini bize vermişti. Muhtemelen gidip burada şahit olduklarını Yasmin'e anlatacaktı. Yüzüm düştü, tezgâha yaslanıp bu kez hüzünle baktım Emir'e. Yorgun bir iç çekişle devam ettim bu kez.

"Ölüm döşeğindedir şimdi eski sevda
Ve mirasçısı olmayı bekler yeni sevgi.
Uğurunda ölmek bile istenilen o güzel,
Güzel değildir artık.
Romeo yeniden sever
Büyülenmiştir çekici bakışlardan eskisi gibi
Oysa Juliet yakınır, yabancı sayılmıştır
Şikâyetçidir aşkın tatlı yeminini çalan o korkunç hırsızdan
Ve Juliet sunamaz sevgisini, aşk yeminlerini
Gönlünü kaptırmıştır ama imkânları daha azdır
Bu ilk sevgilisiyle bir yerde buluşamaz."

Devam edemeyip öylece kaldım. Belki de devam eden satırlara olan inancımı kaybettiğim için susmuştum. Fakat Emir benim yerime devam etti.

"Ama sevgi güç verir, zamansa imkân
Büyük engellerde bulur, büyük hazzı insan..."

Dudağımı ısırdım. Gerçekten aşabilecek miydik bu engelleri? Yüzüm yere eğildi. Ayakkabımın ucunu dokunduruyordum zemine.

"Sana verdiğim sözü hatırla, Juliet."

Başımı kaldırıp mavi gözlerine baktım.

"Hiç kuşkum yok; bu çekilen acılar
İleride konuşacağımız tatlı anılar olacak."

Bayan Marta hafifçe öksürdü. Yardımcısının merakla izlediği sahne, onun da ilgisini çekmiş görünüyordu. Tek kaşını kaldırmış, bize bakmaktaydı. Kendimi toparlayıp ona gülümsedim. Tezgâhtaki dolu tepsiyi alıp ona uzattım. O sırada Yasmin, yanında iki hizmetli kızla birlikte mutfağa girdi. Kızlar sandalye çekip otururken kendi arasında konuşuyorlardı. Kızlardan biri masanın üstündeki elmalara uzanırken Yasmin kavisli kaşlarını çattı.

"¿Qué haces Rosa?"*

Rosa üstündeki önlüğü çekiştirdi.

"Kurabiyelerim bitmişti. Yenilerini yaptık."

Kaşı havaya kalktı.

"Yaptınız..."

Bakışları bana çevrildiğinde ben elimdeki tepsiyi Bayan Marta'nın ellerine bırakıyordum. Neden gerildiğini anlamamıştım. Tavrı anlamsızdı. Kızına karşı neden böylesine sert davrandığını anlayamıyordum. Doğruca yüzüne baktım.

"Ona yardım etmeyi ben istedim," dedim.

Teklifin kızından gelmiş olmasından rahatsız olup küçük kızın kalbini kırmasından korkmuştum. Kızıl saçları tepesinde gergince topluydu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Masaya baktı göz ucuyla. Dudakları gülümsemeye yakın bir ifadeyle kıvrıldı.

* Ne yapıyorsun Rosa?

"Gracias," dedi bana imalı şekilde.

Arkasını döndü, masaya yürüdü. Emir'in sandalyesinin arkasına geçip ellerini onun omuzlarına indirdi. Parmakları omuzlarında ince daireler çizerek dolaşmaya başladığında Emir rahatsız şekilde kıpırdandı. Tenindeki parmakları savurup kalkacak gibi olunca kadın bilekleriyle baskı yapıp onu sandalyesine sabitledi. Dişlerini göstererek gülümsüyordu. Anlaşılan perde açılmış, onun sahnesi başlamıştı.

"Ah mi amor, ¿Estás cansado?* Evdeki çalışanlar neden yakışıklı kocamın benimle hiç ilgilenmediğini sorup duruyor. Ah amor mio."**

İnce parmaklarıyla Emir'in saçlarını okşamaya başladı. Yumruğumu sıktım. Masada oturan kızlardan sempatik bir iç çekme sesi çıktığında onlara sebzelerin başındaki kız da eşlik etti. Kızların büyük bir ilgiyle onları izlediğini fark edince, Yasmin rolünü büyütmeye karar verdi. Sandalyenin etrafında döndü, Emir onun ne yaptığını fark edemeden kocasının kucağına kendini bıraktı. Kollarını boynuna dolarken kızlara imalı bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

"Un besito..." ***

Kızlar kıkırdarken kadının kalın dudakları Emir'e dokunmak üzereydi. Fakat Emir bu kez daha erken kendine geldi. Kadının dudakları ona dokunmadan önce sandalyesini geriye sürttü. Kadın kucağında yalpaladı, kolları çözülmek zorunda kaldı. Emir ayağa fırlamıştı.

"Gitmeliyim. Yoksa kovulacağım."

Kızlar bu kez parasının karşılığını alamamış seyirciler gibi hüzünlü bir nida kopardılar. Emir ayaklanıp da yürümeye başlarken Yasmin kendi üniformasını çekiştiriyordu.

"Romeo!" diyerek onun önünü kesti.

Emir, Yasmin'e döndü. Kadın gülümseye çalışsa da gözlerinde tehdit eden bir şey vardı.

---

* Ah aşkım,çok mu yoruldun?
** Ahh aşkım.
*** Küçük bir öpücük...

"Ah mi amor... O buluşma yerini bu evde duyan biri mutlaka var. Ama çalışanlar bana güvenmezse benimle bir şey paylaşmazlar. Onlar benim hakkımda değil, benimle dedikodu yapmalılar. Sen bana böyle davrandıkça onlara malzeme veriyoruz." Durdu. Yüzü bana döndü. Yine o joker gülümsemelerinden birini yerleştirdi suratına.

"Bayan Marta bile karına değil de ona âşık olduğunu anlayacak." Yeniden Emir'e döndü. "Siz fingirderken kimin hayatından çaldığını unutma. Mi amor."

Emir göz ucuyla bir bana, bir de masada pembe dizi izlermiş gibi tırnaklarını kemiren kızlara bakış attı. Rosa'ya gözü kaydığında kararını vermişti. Yasmin'e doğru gitti ve onu kollarına aldı. Kadının kızıl saçları Emir'in göğsünü kaplarken dişlerimi sıkmaktan çenem acıyordu. Emir kadını kollarından ayırdı. Yüzüne, okulda kızları kendine âşık eden o çapkın gülümsemelerinden birini yerleştirdi. Masada oturan kızlara seslendi.

"Güzel karımın fazla yorulmasına izin vermeyin, tamam mı kızlar?"

Kızlara haylaz bir göz kırptı. Kızlar da koro halinde gülüştü. Mutfaktan çıkmadan önce karısının yanağından ufak bir makas aldı ve kendini dışarı attı.

Bayan Marta, Emir'in arkasından iştahlı bir cümle kurdu. Yasmin dâhil mutfaktaki herkes gülüştüğünde arkamı döndüm. Dik durabilmek için elimi tezgâha atıp mermerden güç aldım. Ellerim titriyordu. Sırtıma mutfağı dolduran kahkahalar çarpıyordu. Gözlerimi kapatıp kendimi sıkıyordum ama tam o anda elimin üstüne konan minik parmakları hissettim. Gözlerimi açtım ve başımı ona çevirdim.

Rosa'ydı, kahkaha atmıyor, gülmüyor ya da kıkırdamıyordu. O da benim gibi kaşlarını çatmıştı. Elimi okşarken bu sahnenin onun da hoşuna gitmediğini anlamıştım. Birbirimizin gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyorduk.

İçeride Bayan Marta'nın sesi yankılandı.

"Kurabiyeler hazır!"

"Kadın tam bir sürtük!"

Gözlerimi devirdim.

"O sadece kızını kurtarmaya çalışan bir anne, Naz."

Naz alışverişten döndükten sonra getirdiği ilaç karışımını hazırlamak için odamıza çekilmiştik. Ortalıklarda dolaşmak, çalışanların dudaklarından Romeo ve Yasmin kelimesini duymak istemiyordum. Kızıl cadının son performansını Naz'a da anlatmıştım. Naz, dudaklarından alaycı bir ses çıkardı.

"Anne olmak istiyorsa önce kızını öpmeyi denesin, anladın? Zavallı kız elbiselerini bile kendi yıkayıp kurutuyor yaa."

Karıştırmaya ara verip Naz'a işgüzar bir bakış attım.

"Senin Rosa'dan hoşlanmadığını sanıyordum, hayrola?"

Uzandığı yerden doğruldu.

"O, sürtük bir annesi olduğunu öğrenmeden önceydi. Kızı görmüyor musun, kuş kadar kalmış."

Gülümsedim.

"O sert bedende pamuk gibi bir kalp taşıyorsunuz Nazire Hanım, anladın?"

Utancı kaldıramadı. Kucağındaki yastığı bana fırlatacak gibi olunca bağırdım.

"Sakın yapma. Zor kıvama getirdim zaten."

Yastığı indirdi.

"Kıvamsız olsa ne olacak Sahra yaa, adamın gerçekten kıçını açıp sürecek halin yok ya?"

Ayağa kalktım.

"Ne yapmak zorunda kalacağımı bilmiyorum ama o odaya girmem gerek. Şu oyundan çok sıkıldım. O kızıl cadının giremediği tek oda orası. Belki buluşmayla alakalı bir şeyler bulabilirim." İlacı elime alıp kokladım. Berbat kokuyordu.

"Hadi gidelim."

Naz şaşırdı.

"Ben de mi geliyorum?"

"Ben odayı karıştırırken sen de kapıda nöbet tutarsın."

Naz sıçrayıp yataktan kalktı, büyük bir hevesle peşimden yürümeye başladı. Odadan çıkarken moda girmişti bile.

"Biri gelirse iki kez kapıyı tıklatır, üç kere ıslık çalar, bir kere de öksürürüm, anladın?"

Yüzümü buruşturdum.

"Sen biri gelirse sadece 'miyav' de yeter Naz."

Naz hâlâ heyecanlıydı.

"Beş kere tıklatıp miyavlarım, sonra öksürür ve..."

"Sadece miyav Naz, Mİ-YAV, anladın?"

Hasta adamın başında durmuş solgun, hissiz bedenine bakıyordum. Makine sakin bir düzenle ritim tutuyordu. Derin bir uykudaydı. Durumunda bir değişiklik olmadığı, değerlerinden de çıplak gözle bakıldığında da anlaşılıyordu. Yine de eldivenlerimi takıp ufak bir kontrol yapmıştım. Onun için yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu ama Rosa için yapabilirdim. Bu yüzden yaşlı adamdan özür dileyip en yakınımdaki çekmeceleri karıştırmaya başladım.

Elimdeki plastik eldivenleri çıkarmamıştım. Bu evdeki geleceğimiz belirsizdi, parmak izi bırakmamak akıllıca olurdu. Henüz yatağın iki yanındaki uzun komodinlerine bakabilmişken odanın dışından bir uğultu geldi, dikkatle kulak kabarttım. Bir miyavlama ya da Naz'ın yapacağını söylediği tıklama, öksürme, hapşırma hatta ulumayı duymayı bekledim ama gelmedi. Uyarı sesi gelmemişti ama basbayağı iki kişi konuşuyordu. Çok geçmeden de kapının kolu hafifçe oynadı. Hızlı hareketlerle elime karışımı alıp adamın başına koşturdum. Ben nefes nefese kayıt düğmesini bekleyen, sahnesine hazır bir oyuncu gibi dikilirken kapı açıldı.

Başımı çevirmeye bile çekindim. Alberto'ya yapacağım ikna edici bir açıklama düşünüyordum.

"Dur, şu pencereden süzülen ışık da ne?
Evet, orası doğu, Juliet de güneşi!"

Tuttuğum soluğumu bıraktım. Rahatlamıştım. Emir'e döndüğümde onu gözlerimle azarladım.

"Şimdi sırası değil, Emir."

Davetkâr bakışlarını haylazca kıstı.

"Neyin sırası değil, aşkın mı?"

Üstündeki tulumun kol askılarının ikisi de çözülmüş halde belinde, tehlikeli sınırda toplanmıştı. Üstündeki beyaz tişörtü yer yer kirlenmiş olsa da kaslı kollarını saran kumaş, bakarken bile zevk veren bir tezat oluşturuyordu. Bu adamın, içindeyken kötü görüneceği bir şey yoktu. Kendime gelip dikkatimi topladım. İşaret parmağımı ona doğru savurdum.

"Buluşmayla alakalı ipucu bulmama yardım edeceksen et, yoksa konuşma, dikkatimi dağıtma Hanzade!"

Suya yazı yazan yaramaz bir çocuk gibi başını salladı. Kesinlikle rahat durmayacaktı. Onu yok saymaya karar verdim. Dikkatimi odaya çevirdim. Fazla zamanım yoktu. Bu koca alanda akıllıca arama yapmalıydım. Eldivenimi çekiştirip odaklanmaya çalıştım.

"Ne bulabiliriz, ne bulabiliriz..." diye mırıldandım, gözlerim odayı tararken.

"Ah, konuşuyor...
Ey parlak melek konuş yine..."

Emir'e bakmadan gözlerimi devirdim. Bunu oyuna çevireceğini bilmeliydim. Ama ona karşılık vermeyecektim. Çenemi savurup sabır diledim kısık sesle.

"Amma da yüzsüzüm, konuştuğu ben değilim ki..."

Parmağımı çeneme vurarak düşünmeye başladım.

"Bak, nasıl da dayamış yanağını eline.
Ah, eline giydiği eldiven olaydım da
Dokunaydım yanağına."

Sesli bir of çektim. Kesinlikle yok sayılması imkânsız biriydi.

"Daha dinleyeyim mi, yoksa açılayım mı ona?"

Pes ettim. Baş belası yüzüne döndüm.

"Emir, lütfen... Yardım etmeyeceksen çık dışarı!" Yüzümdeki ciddiyeti görünce dudaklarını kapattı. "Bu odada işe yarar bir şey bulabiliriz. Sen de gitmek istemiyor musun bu evden?"

Gözlerimin içine baktı. Düşük seviyede olsa da ciddiyetle başını salladı.

"Ne bulabiliriz ki burada?"

Keyifsizce eğdim dudaklarımı.

"Bilmiyorum ama denemeye değer. Çekmecelere, bulabildiğiniz her kâğıda bakalım."

Emir odanın içine doğru yürürken ona da bir eldiven uzattım. Yüzünde umuda dair en ufak bir belirti yoktu.

"İlaç mafyalarının yasadışı işleriyle alakalıyla günlük tuttuğunu sanmıyorum ya neyse."

Haklıydı. Ama bir şey yapmadan beklemek artık beni çıldırtıyordu. O kadının Emir'e dokunma süresini sona erdirecek her ihtimali zorlayacaktım.

İkiye ayrılıp odayı kurcalamak zaman kazandıracaktı. Emir yatağın olduğu kısımdaki çekmece ve dolabı karıştırıyor, ben de arka kısımdaki yazı masasının bulunduğu bölümü tarıyordum.

Bir hırsız için uzun sayılabilecek bir süre boyunca ne aradığımızı bilmeden oyalandık. Canım sıkıldı. Baktığım her şey İspanyolcaydı. Cevap gözümün önünde olsaydı bile onu çözemezdim. Emir haklıydı, saçma bir çabaydı. Yenilgiyi kabul edip

Emir'in olduğu kısma geçtim. Emir yataktaki yaşlı adamın başına dikilmiş, üstündeki örtünün altına bakmaya niyetlenmişti. Kaşlarımı çattım.

"Emir, ne yapıyorsun!"

Yakalanan yaramaz bir çocuk gibi elini örtüden çekti ama peşini bırakmadı. Parmağıyla adamın özel alanını işaret etti.

"Bahçıvan patronu hakkında yayılmış bir efsaneyi anlattı. Doğruluğunu öğrenmeye çalışıyorum."

Yanına yürüdüm.

"Saçmalama Emir!"

Utanmaz gözleri keyifle parladı.

"Birazcık baksam ne olur ki?"

"Azı çoğu fark etmez, bakmaman gerekiyor."

"Bu odadaki çekmecelere bakmamamız gerektiği gibi mi?"

Gerçekten çocuktan farksızdı. Meydan okuyan gözleriyle uğraşmak istemedim. Bıkkın bir nefes bıraktım.

"Tamam, bak."

Örtüye elini uzatır gibi oldu ama vazgeçti. Dudağını büktü.

"Artık bakmak istemiyorum. Çünkü bakabileceğimi söyledin. Artık eskisi kadar ilginç gelmiyor."

"Çocuk gibisin Hanzade."

Öyle tatlı sınttı ki gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Saksıyı deviren yaramaz kediler gibiydi. Kızamıyordun bile. O gülümsediğinde sanki bir düğmeye basıyor ve tüm dünya o andan itibaren gülümsemeye başlıyordu.

"Gülümsüyorsun," dedi zafer kazanmış bir edayla.

Başımı iki yana salladım. İflah olmazdı.

"Ah, sevgili Romeo, bu tatlı gülümsemem sefil kederimi saklamak için mi, Yoksa yakıcı öfkemi bastırmak için mi karar veremiyorum. Belki siz gözlerimden hakikati çözebilirsiniz."

Kızgın gözlerimi sertçe yüzüne döndürdüm fakat pek de korkutucu olduğum söylenemezdi. Zira kahrolasıca kalın dudakları kıvrılmıştı.

"Gözlerinizde gördüğüm, sevgili Juliet, derin bir aşktan başka bir şey değil."

Baş edilmesi imkânsız biriydi. Şu an bu dalaşa giremezdim, oyun oynayacak zamanım yoktu. Ayrıca mutfakta yaşanan öpücük sahnesi de hâlâ hafızamdaki tazeliğini korumaktaydı.

"Emir tamam, kes şunu."

"Neyi?"

"Güzel şeyler söyleyip öfkemi yumuşatmayı."

"Ne yani, iltifattan hoşlanmıyor musun?"

"Gerçek iltifatlardan hoşlanırım, uydurma iltifatlardan değil. İltifat adı altında dikkatimin dağıtılmasındansa hiç hoşlanmam."

"Ben uydurma iltifat etmem, Juliet."

Gözlerimi devirip mücadeleyi bıraktım. Ona arkamı dönüp yatağın etrafında yürüdüm. Elimdeki eldiveni çıkaracakken komodinin üstündeki ufak minyatür takvim dikkatimi çekti. Telli defterler gibi bir sayfası bugünü, yanındaki sayfa da ertesi günü gösterecek şekilde tasarlanmıştı. Eğilip onu elime aldım. Partinin olacağı cumartesi günü açılmıştı ama yan sayfasında olması gereken sonraki gün atlanmıştı. Cumartesiden pazartesiye geçiyordu. Bir gün eksikti. O gün koparılıp alınmıştı.

"Emir, baksana. Takvimde bir gün eksik. Bunun buluşmayla bir ilgisi olabilir mi?"

İnançsız bakışları gösterdiğim şeye bakarken çekimserdi.

"Zor ihtimal ama belki bir şey çıkar. Pazar günü o nemrut herifin evde olup olmayacağını sorabiliriz. Yasmin çalışanlardan öğrenebilir."

Takvimi yerine indirirken tuhaf bir gurur yaşıyordum. Beklentiyle başımı salladım.

"Evet, bu adam yatağından kalkıp gidemeyeceğine göre, görüşmeyi kesinlikle Alberto yapacaktır."

Emir dudağımdan çıkan isimden sonra hissedilir derecede gerildi.

"Seninle iyi anlaşmış gibi görünüyor."

"Kim?"

"Alberrto," dedi gereksiz bir aksan yaparak. Gülecek gibi oldum ama kendimi tuttum.

"Senin karınla anlaştığım kadar iyi anlaşmıyoruz, endişe etme," dedim imalı şekilde.

"Ben sadece mecbur kaldığımız oyunun kurallarına uymaya çalışıyorum."

Tek kaşım havaya kalktı.

"Öyle mi? Belki ben de öyle yapmalıyım, Romeo."

Kıskançlığın bile yakıştığı dudakları aralanacakken panik dolu bir ses duyduk.

"Miyav! Miyav be!"

Naz'ın uyarı sesiydi bu. Emir'le kapıya doğru yürüyecek gibi olduk ama bir erkek sesi çoktan kapının diğer tarafına ulaşmıştı. Naz kesinlikle gözcülükte çok başarısızdı. Telaşla Emir'i saklayacak bir yer aramaya koyulduk. Çok bilindikti ama giysi dolabından başka sığabileceği bir yer yoktu. Çaresiz bir şekilde oraya sığıştı, ben de yatağın başına koşturup ellerimi hasta adamın üzerine koydum. Kapı açıldığında kusacak gibi hissediyordum.

"Bayan Juliet?"

Ellerimi hastadan çektim, olağan bir sakinlikle ona döndüm. Alberto'nun yüzünde kısa bir şüphe dolaştı. Gözleri benden önce odayı taradı. Yeniden bana döndüğünde sakince sordu.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

Sorusundaki gizlenmiş tehlikeye odaklanmamaya çalıştım. Yutkundum ve sakin, sevecen bir tavırla elimin altındaki adamı işaret ettim.

"Karışımı uygulamak için sizi rahatsız etmek istemedim. Ben de buradan çıkınca yanınıza gelecektim."

Önce ellerime, ardından komodinin üstünde, takvimin önündeki karışıma baktı. Yüzündeki şüphe başka bir ifadeyle yer değiştirdi.

"İşe yaradı mı bari?"

Elimdeki eldivenleri çıkarıp avucumda topladım.

"Bunu söylemek için henüz erken." Karışımı işaret ettim. "Bu merhemi günde bir kez göğsüne masaj yaparak uygulayalım, değerlerinde bir oynama olursa işe yarıyor demektir."

Karışımı eline alıp kokladı. Yüzünü buruşturdu.

"Kötü kokuyor."

Gülümsedim.

"Faydalı şeyler uzaktan hep ürkütücü görünür, Bay Alberto."

Durdum. Adamın yüz çizgileri şaşırtıcı şekilde dağıldığında dolabın içindeki Emir'i anımsadım. Ufak bir korku onu eve gitmek için daha hevesli bir hale getirebilirdi. İlacı yerine bırakan adama baktım.

"Sizin gibi..." diye ekleme yaptım az önceki cümleme.

Adam umduğumdan daha fazla etkilendi bu cümleden. Şaşırmıştı. Kesinlikle işinden başka bir şeyle ilgilenmeyen biriydi. Bir kadından iltifata yakın bir şey duymayalı uzun bir zaman geçmiş olabileceğini düşündüm. Riskli bir hamleydi. Adam ne söyleyecekti kestiremiyordum, bu yüzden o konuşmadan önce ben aceleyle kapıya doğru hareketlendim.

"Benim hizmetim bugünlük sona erdi. Yarın parti başlamadan önce yeniden gelir, ilacı uygularım. İyi günler bayım."

Adamın gözlerinde, kaçan fırsata hayıflanan bir bakış vardı. Hızlı adımlarla kendimi odanın dışına atmalıydım. Ben Emir'in, onu harekete geçirecek kadar kıskanmasını istiyordum, başıma daha büyük dertler açılmasını değil.

"Bayan Juliet," diye seslendi arkamdan. Bakmak zorunda kaldım.

"Yarın akşamki partiye katılmanızı istiyorum."

Sanırım dertten kaçmak için fazla yavaştım.

"Çalışanların katılabildiğini bilmiyordum," diyerek aklıma gelen ilk bahaneyi sundum.

"Siz sadece bir çalışan değilsiniz, sevgili Juliet. Kibar bir ricayı geri çevirmeyecek kadar iyi kalpli olduğunuzu umuyorum."

Hâlbuki bu odaya ilk girdiğimizde o ricanın pek de kibar olmadığını net bir şekilde hatırlıyordum.

Tereddütümün üstüne gitti.

"Eminim nazik kalbiniz bu ricayı da geri çevirmeyecektir."

Bu adamla ters düşmek istemesem de bu yakınlığın başımı ağrıtmasından korkuyordum.

"Zaten istesem de konuklarınızın hiçbiriyle konuşamayacağım. Dilini bile bilmeyen sıkıcı biriyle kimse vakit geçirmek istemez."

Hamlemi umursamadı. Elini siyah pantolonunun cebine soktu.

"Endişelenmeyin, konuklarımın çoğu İspanya dışından geliyor. Onlar da sizin gibi değerli biriyle vakit geçirmek isteyeceklerdir." Durdu ve siyah gözlerini üzerimde sabitledi. "Benim gibi..."

Kaçış yoktu. Emir'in dışarı fırlayıp adamın üstüne atlamamak için kendini zor tuttuğunu tahmin edebiliyordum. Kapısı kapalı olsa da o tahtanın içindeki gergin enerjisini hissedebiliyordum. Onu orada tutan şey Rosa'ydı. Ben de Emir'e bağlıydım. Zinciri kıramazdım. Kabul etmek zorunda kaldım.

Odadan çıkarken dolabın içindeki Emir'i saymazsam, nazik bir gülümsemeden fazlasını bırakmadım ona. İçime ince bir gerginlik sızdı. Yarın buradan gitmemiz gerekiyordu.

19. Bölüm

Fuego Taktiği

"Tamam, yukarıdakiler yokluğumu fark etmeden hemen konuşalım."

Yasmin kapıyı büyük bir dikkatle kapattı. Bütün ekip onun odasındaydık. Düzeltiyorum, Emir ve ben onun odasındaydık. Odaları bizimkinden daha büyüktü. Pencereye yakın bir yerde, odanın hiçbir noktasına dokunmamaya özen göstererek beklemekteydim. Yatağa göz ucuyla bile bakmıyordum. Emir de bu gerginliğimi hissettiği için ziyarete gelmiş bir misafir gibi duvarlardan birine yaslanmıştı.

"Evet, hızlı olalım. Senyorita Marta bana seradan domates al, dedi. Geç kalırsam akşam parti için beni kızartır. Rápido."*

Bir gece önceki uykusuzluğumdan sonra dün gece gözlerimi kapatır kapatmaz uyumuştum. Naz partiye davetli olduğumu öğrenince kısa bir ıslık çalmıştı. Açıkçası sabah olduğunda salon süslemelerini görünce ben de biraz heyecanlanmıştım. Malikânenin girişi gibi içi de artık çok gösterişli görünüyordu. Tek sorun doğru düzgün giyecek bir şeyimin olmamasıydı. Naz, evde çalışan kızlardan bir şeyler bulabileceğini söylemişti ama bulduğu elbisenin neye benzeyeceğini bilmediğimden biraz endişeliydim. Kısacası partide kuytu köşelerde takılıp dikkat çekmeyeceğimi biliyordum.

* Hızlı olalım.

"Hızlı öğrendiklerimizi sıralayalım öyleyse," dedi Yasmin [illegible].

Annesinin komutuna anında tepki vermeye alışmış olan Rosa [illegible] lafa girişti.

"Juliet, pazar gününü gösteren sayfası koparılmış bir takvim buldu."

Rosa bana bakıp gülümsemişti. Benim başarımdan gurur duyması çok sevimliydi ama bu, sesli söylendiğinde kulağa pek de etkileyici gelmiyordu. Yasmin de böyle düşünüyor olmalıydı ki dudak büktü.

"Bu bir şey ifade etmeyebilir."

Haklılık payı olsa da yüzünün aldığı şekilden nefret ettim.

"İhtiyarın başucundan koparılmış olması bir şey ifade edebilir aslında." Bulduğumuzda takvimle çok da ilgilenmemiş olan Emir'in bu fikri savunması beni şaşırtmıştı. Bana arka çıkması hoşuma gitti. "Pazar günü mühim bir şey planlamış olabilirler," diye ekledi.

"Partide yabancı konuklar olacağını biliyoruz," dedi Naz.

"Ve o konukların Amerikalı olduğunu da biliyoruz," diye karşılık verdi Yasmin. Hepimiz ona dönünce ekledi. "Miguel'i son alışverişinde Mercado Americano'ya göndermiş. Orası Amerikan markaları satan pazardır."

"Si. Senyora Marta menüye akçaağaç şuruplu tarif ekledi. Amerikalılar bayılır, dedi."

"Tabii ya, Alberto uygun yemek menüsü için ona söylemiş olmalı. Keşke daha erken sormayı akıl edebilseydik."

Emir, dudaklarımdan Alberto ismi çıktığında keyifsizce kıpırdandı.

"Peki, şu anlaşmayı partide yapacak olamazlar mı? Hazır ayağına kadar gelmişler, anladın? Neden bu akşam değil de yarın?"

"Burada olmaz. Partilerde köstebek çok olur. Bunu Alberto da bilir. Evdeyken yakalanırsa ceza da artar. Muy arriesgado."*

* Hızlı olalım.

Miguel kendinden emin yapmıştı açıklamasını.

"Alberto bu kadar masraf yaptığına göre onların gözünü boyamak istiyor. Nazlanıyor olabilirler. Muhtemelen bu akşam onları şımartırken birkaç pürüzü konuşacaklar ve yarın da imzalar atılacak. İş garanti olsaydı bu kadar uğraşmazdı. Moruk nalları dikmeden anlaşmaya çalışıyor olabilir."

"Enrique hasta. Amerikalılar bunu bilmiyor. Alberto saklıyor. Belki onlar öğrenmeden imza atmak istiyor."

Yasmin ve Miguel arasında öyle garip bir uyum vardı ki geçmişlerindeki derinlik Naz'ın ilgisini çekmişe benziyordu. Ağzını açtığında ilgiyi dağıtmak istediğini anlamıştım.

"Bu sıçtığımın familyaları nasıl bu kadar güçlü olabilirler ki? Yani sonuçta ilaç firması değiller."

Yasmin, Miguel'den ayrılıp Naz'a döndü. Deneyimli bir öğretmen gibi açıklamaya girişti.

"Ülkede kaç firma aynı ilacı üretiyor biliyor musun? Peki, hangi ilacın reçeteye gireceğini kim belirliyor dersin? Bu aileler ilaç firmalarının kolu gibi. O firmaların Andre gibilere ihtiyacı var."

Naz yüzünü buruşturdu.

"Bu doğru olamaz. Yasalar buna izin vermez," derken bu durumu Alman mantığına oturtamadığı açıktı.

"Gerçek dünya böyle, prenses. İlaç firmaları insanların kaderini belirliyor. Hastalık çoksa ilaç da çok. İlaç çoksa, doktora hangi kutuyu yazacağı kulağına fısıldanır, eczaneler raflarına onu dizer. Ama hastalık azsa, o ilacı alacak kişi de az. Az kişi az para getirir. Rosa'nın hastalığı da zor. Doğuştan geliyor, fazla da yaşatmıyor. Kısa süreli ilaç desteği için az firma zahmete giriyor. İspanya'da sadece Andre'nin bölgesindeki firma üretiyor. Devlet bu rekabeti görmezden geliyor çünkü sonuç olarak devletin kasasına çuvalla para bırakıyorlar."

"Ama bu... haksızlık," dedim sessizce.

Bir süre kimse konuşmadı. Rosa mahsunlaşmıştı. Bunu Emir de fark etti. Toparlandı.

"Öyleyse Alberto dallamasının yarın evde olup olmayacağını öğrenmeliyiz."

"Ve yarın nerede olacağını."

Emir'i ben tamamladım bu kez. Birkaç saniye herkes düşündü.

"Alberto gideceği yeri kimseye söylemez," dedi Miguel.

Yasmin doğruldu.

"Ama gideceği uzaklığı güvenliğe söyler. Kaç saat evde olmayacağını güvenlik her zaman bilir. O yokken hepsi daha dikkatli olur."

Dışarıdaki sesler yükseliyordu. Parti koşturmacası devam ederken bir odaya tıkılmamızı açıklayamazdık. "Biriniz güvenlikteki iri kıyımlara kur yapıp ağzından laf almalı."

Doğruca Naz ve bana bakıyordu. Naz benden önce atıldı.

"Ben yaparım."

Naz kendini olayın heyecanına çoktan kaptırmıştı. Bu fedakârlığı Miguel'in pek hoşuna gitmiş gibi görünmese de sesini çıkarmadı. Sesler kuvvetleniyordu.

"Parti için ek çalışan da almışlar, yukarısı kalabalık," dedi Yasmin sesleri dinlerken. Grup lideri edasıyla bize döndü. "Başka bir şey yoksa dağılalım."

Naz doğrulurken Yasmin'e karşılık verdi.

"Bizim kız da partiye davetli."

Yasmin'in kaşı ilgiyle havaya kalktı.

"Kim davet etti?" diye sordu. Ben daha ağzımı açamamışken, "Alberto, değil mi?"

Sinsi bir gülümseme yayıldı yüzüne. "O soğuk herifin kalçana ağzı sulanarak bakmasından anlamalıydım."

Emir'in yumruğunu sıktığını Rosa ile aynı anda fark etmiştik ama Yasmin adımlamaya başlarken bu durumdan memnundu.

"Mecbur kalırsak onun ilgisini bizim yararımıza kullanabiliriz."

"Mecbur kalmayız," dedi Emir sert sayılacak bir tavırla. Aklında beliren mecburiyet neydi bilmiyordum ama canını sıktığı kesindi.

Yasmin oralı olmadı. Nizami toplanmış kızıl saçlarını yokladı ve beni gelişigüzel bir şekilde süzdü.

"Sana parti başlamadan önce giymen için güzel bir şeyler getiririm. Madem Alberto soysuzunu ayartma görevi sana kaldı, mürebbiye gibi görünmesen iyi olur."

Ona yardımına ihtiyacım olmadığını söylemek istemiştim ama kadın öyle bir hâkimiyet kuruyordu ki ağzımı bile açamadım. Artık telaşlı sesler yok sayamayacağımız kadar çoğalmış, hepimiz çıkışa doğru hareketlenmiştik. Yasmin kapıyı açmadan önce Naz'a baktı.

"Sen de kulübedeki şapkalıyı hedef al. İçlerinde en gerzeği o. Birazcık göğüs dekoltesinin yardımıyla banka şifresini bile söyletebilirsin ona."

Kaşlarımı çattım. Bu kadının ikna yöntemlerinin pek de onurlu olmadığına karar verdim. Emir ve Miguel, Yasmin'in bizim için öngördüğü ihtimallerden pek de hoşlanmışa benzemiyorlardı.

Kadının tavrına yüzümü ekşitirken Emir'in eline uzanan Rosa'nın yüzündeki bir şey içimi huzursuz etti. Yasmin'in verdiği tavsiyeler gelişigüzel değildi, denenmişe benziyordu. Daha önce kızını kurtarabilmek için neler yapmış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Aklımda sıralanan ihtimaller canımı sıkmıştı.

Beyaz mermer basamakları çıkıyordum. Üzerimde parlak gümüş elbiseyle ışıltılı salona bakarken istemsizce dudağımı ısırdım. Göz alıcı görünüyordu. Hak etmediğim bir davet olsa da bu güzelliği çıplak gözle görebilmek keyifliydi.

Eve ilk geldiğimde çirkinliğiyle gözüme çarpan her heykel zevkli ışıklandırmayla imajını yenilemişti. Mobilyaların çoğu gitmiş, etrafa belli bir düzenle ince kokteyl masaları yerleştirilmişti. Çoğunu mutfakta gördüğüm aperatifler, uçuşan tepsiler üzerinde süzülüyordu.

Konukların tamamı gelmiş gibi görünüyordu, salon oldukça kalabalıktı. Emin değildim ama takım elbiseli erkek sayısı kadınlara göre daha fazla gibiydi. Zarif Latin ezgileri tüm evi sarmışken birilerinin yanına yanaşacak kadar kendime güvenmiyordum. Odamdan ayrılırken fena görünmüyordum aslında. Bu gece saçlarımı açık bırakmıştım. Yasmin'in getirdiği elbise, kendi tarzıma göre biraz fazla parlak ve dar sayılırdı. Evet, Verona'ya yerleştiğimizden beri artık bir tarzım vardı. Üstelik o tarzın, ziyaretime gelen Su ve Damla tarafından onay aldığını düşünecek olursam, fena da sayılmazdı. Yine de bu elbise içinde iyi hissediyordum. Naz makyajımı yapamadan Miguel'e yardım etmek istediğini söyleyip yanımdan ayrılmış, geri dönmemişti. O olmasa da fırçalarla fena bir iş çıkarmamıştım.

Omzumda kibar bir dokunuş hissettim. Alberto'ydu. Yine keskin siyahlar içindeydi.

"Bayan Juliet. Beni kırmayıp partiye katıldığınız için teşekkür ederim." Siyah gözleri vücudumda gezindi. "Bu güzelliği o odada kapalı tutmak hepimize haksızlık olacaktı."

Fazla gülümsememeye dikkat ederek başımla iltifatını kabul ettim.

"Sizi konuklarımdan bazılarıyla tanıştırmamı ister misiniz?"

Beni kız arkadaşı gibi koluna takıp birilerine tanıtmasını istemiyordum. Kontrollü bir mesafede kalmam daha iyi olacaktı.

"Bu da kabul etmek zorunda bırakılacağım ricalarınızdan biri mi yoksa seçim şansım var mı Bay Alberto?"

Bu çıkışım onu şaşırtmadı. Aksine memnun olmuştu.

"Tabii ki seçim şansınız var, Bayan Juliet. İstemediğiniz bir şeyi yapmanızı istemem."

Bu ilimli havaya ters düşmemek için memnuniyetle gülümsedim.

"Öyleyse bu teklifinizi şimdilik geri çevirmek isterim. Öyle zevkli bir parti düzenlemişsiniz ki birileriyle sohbete başlamadan önce bir şeyler atıştırmak, her güzel şeyin tadına bakmak isterim."

Bu âna kadar gülümsemeye en yakın şekli aldı dudakları. Hoşuna gitmişti. Birine işaret verdi ve birkaç saniye içinde yanında bir tepsi belirdi. Tepsideki ince bardaklardan birini alıp bana uzattı.

"Öyleyse bu şampanyayı denemelisiniz. Hem belki gece ilerlediğinde sizi başka şeyler konusunda ikna etmem için de bana yardımcı olur."

Uzanıp elimi avucuna aldı. Parmaklarıma kısa, saygılı bir öpücük bıraktı. O yanımdan uzaklaşıp kalabalığa karışırken elimdeki şampanyayı yudumlamamaya yemin ettim. Bu gece kesinlikle ayık kalmalıydım. Tam ben bunu düşünürken yanımda yeni bir tepsi belirdi.

"Alır mıydınız hanımefendi?"

Bu kez önüme uzatılan tepsiyi tutan kişi Naz'dı. Kırmızı saçları sımsıkı şekilde başının üstünde toplanmıştı. Siyah kalem etek ve siyah bir yelek vardı üstünde, içindeki beyaz gömleğinin ise yakası boğazına kadar düğmelenmişti.

"Senin ne işin var burada?"

Üzerindeki hizmetli kıyafetini gösterdi.

"İçimiz rahat etmedi yaa. Seni yalnız bırakmak istemedik."

Kaşlarımı çattım.

"İstemedik derken?"

Gözüyle bir noktayı işaret etti. Miguel ikram masasının arkasında, isteyen misafirlere servis yapıyordu. Saçını farklı taramıştı. Üstündeki papyonlu formayla tatlı ama tanınmaz görünüyordu.

"Eee, Alberto'dan bir şey öğrenebildin mi?"

Gözlerimi devirdim.

"Evet, sarhoş edip benden faydalanmayı düşlediğini öğrendim."

"Was?"*

Elimdeki bardağı, keyifsizce tuttuğu tepsiye bıraktım.

"Her konuştuğumuzda biraz daha cesaretleniyor diyorum. Onu ne kadar kontrol altında tutabilirim bilmiyorum."

Yanımıza birileri yaklaşınca Naz doğruldu.

* Almanca: Ne?

"Endişelenme. Ben de güvenlikteki adamlara sarkacaktım ama Miguel hallettim dedi. Bir şey bilmiyorlarmış."

Kıkırdayıp ikram masasında kendini görevine vermiş tatlı Miguel'e baktım.

"Seni korumak için kendi göğüslerini feda etmediğine emin misin?"

Naz'ın gözleri Miguel'e kayınca tatlı bir tebessüm doldurdu yanaklarını. Bu bakışı daha önce görmediğime emindim. Biri tepsiye uzanınca Naz tekrar rolüne büründü. Bana göz kırptı ve ardından usta garsonlara taş çıkarır bir yetenekle tepsisiyle zikzak çizerek uzaklaştı.

Kalabalığı aşarak Miguel'e ulaştım. Gizli bir göz selamından sonra ufak bir tabak aldım elime. Gözüme çarpan birkaç parça tatlıyı Miguel'e işaret ettim. O da iri maşayla tabağıma bırakmaya başladı. Lezzetli görünen ufak tartlardan birini ağzıma attım. Nefisti. Hafifçe Miguel'e eğildim.

"Romeo nerede?" diye sordum fısıltıyla.

Miguel dudaklarını aralayacak gibi olduğunda başını kaldırıp arkamdaki bir şeye baktı. Sevimli dudakları kıvrıldı ve gözüyle işaret etti.

Arkamı döndüm. Gözlerim onca insanın arasında bana doğru yürüyen kişiyi gördü. Oydu. Gözlerini bulduğum an salon, süsler, kalabalık, her şey yok oldu. Kusursuz lacivert takım elbisesi içinde, saçlarına şekil verilmiş, yüzü pürüzsüz, adımları sağlamdı. Şu an tepeden tırnağa Emir Hanzade'ydi. Önceden neyse şimdi de oydu. Bakılasıydı, âşık olunasıydı.

Çoktan varlığını unuttuğum Miguel'in sessiz fısıltısı dokundu sırtıma.

"İşte, Romeo orada."

Romeo ya da Emir, adının önemi yoktu. Shakespeare haklıydı.

Gülün adı değişse bile kokmaz mıydı aynı güzellikte? Romeo'nun adı da Romeo olmasaydı, kusursuzluğundan hiçbir şey kaybolmazdı.

Emir oydu. "O" kişiydi. Herkesin kendini bulacağını umut ettiği, var olduğuna inandığı o doğru insan. O kişi benim için 'Emir'di. Yanlışların içinde olsa bile gözlerinde doğruyu bulduğumdu.

Gülümsedim. Adımlarım, iznime gerek duymadan o güzel adama süzülmeye başladı. Arkamdaki masayı, Miguel'i, Alberto'yu, ona baba diye seslenen kızı, evcilik oyunlarını, hatta tüm dünyayı geride bıraktım. Varlığını umursadığım sadece o kalmıştı.

İçimdeki heyecan şiddetli bir fırtına yaratırken kaç bedeni aştım, kaç omuza çarptım hiç fark etmedim. Gözlerimizi bir an bile birbirimizden ayırmadık. Salonun ortasında bir yerde karşı karşıya geldiğimizde durduk. Öylece, konuşmadan gülümsüyorduk. Zaman havada asılı kalmış, dertler sorunlar çok uzağımızda donmuşken büyü bozulacak diye konuşmaya bile cesaret edemiyorduk.

Her zamanki gibi o benden daha cesurdu. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı.

"Bu kadersiz âşığa dansta eşlik eder misin?"

Mutlulukla ıslandı gözlerim. Cevap veremedim. Üzerimde kırmızı elbisem yoktu belki ama o geceki gibi uzattım elimi ona. O da asil bir tutuşla karşılık verdi.

"Saygısızlık edersem
Şu değersiz elimle, razıyım cezamı çekmeye..."

Avucundaki parmaklarımdan güç alıp gülümsedim güzel yüzüne.

"İyi yürekli Romeo, haksızlık ediyorsun eline,
Saygılı bir bağlılık var tutuşunda."

Saygılı bir selam sonrası eli belimi kavradı. Parmaklarımı omuzlarına bırakırken huzurla ona sokuldum. Bir süre kıpırdamadan öylece durup bekledik.

"Ey hayatımın dümenini elinde tutan
Gemime sen yön ver..." dedi sevimli sesi usulca.

Böylece dansımızın ilk adımını ben başlattım. Müziği duyduğumdan bile emin değildim. Onun kollarının melodisine kapılmıştım. Başımı boynuna sakladım. Aslında bu tehlikeliydi, böyle görünmemeliydik ama umurumda değildi. Kokusu başımı döndürmeye yetti. Kolları tamamen sardı bedenimi, ben de tüm ağırlığımı ona bıraktım. Artık dans bile etmiyor, öylece duruyorduk. Teni sıcacıktı. Boynundaki hayat damarı şiddetle dudaklarıma çarpıyordu. Nefesimi bıraktım. Emir daha sıkı sardı kollarını. Dudakları kulağıma eğildi.

"Juliet..." Sustu. Derin, yoğun bir nefes bıraktı.

"Sahra..." diye fısıldadı bu kez. Sesi titremişti. Adım canını yakıyor gibi çıkmıştı dudaklarından. "Şu anda seni deli gibi öpmek istiyorum."

Bacaklarım titredi. Kalan son gücümle başımı kaldırdım. Gözleri koyulaşmıştı. Hareket etmeden ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Sonunda başı yavaşça bana doğru yaklaşmaya başladı. Onu durdurmadım, hatta kollarına daha sıkı tutundum. Ben Emir'in dudaklarına ulaşamadan, başka bir el ona ulaştı. Ellerini de bedenini de benden söküp aldı.

"Ne yapıyorsunuz siz!"

Şiddetli bir çekiştirmeyle ayrılmaya zorlanmıştık. Öyle ki geriye yalpalandım. Yasmin, üstündeki garson forması ve kesinlikle öfkeli bakışlarıyla ateş püskürüyordu. Dişlerinin arasından konuştu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Öfkeli gözleri Emir'in üzerindeydi. Bakışları etrafı taradı. Etki alanımızdaki birkaç bakış dışında dikkatini veren yoktu. İkimizin de kolunu dürtüp bizi ikram masasına doğru sürükledi. Yaramazlık yaparken yakalanan çocuklar gibi ona karşı koymadık.

Miguel'in kibarca, "Afiyet olsun," diyerek uzattığı tabaktan sonra gözleri korkuyla bize çevrildi. Yasmin hâlâ öfkeliydi. Kol-

larımızı sertçe serbest bıraktı, belli ki sıkı şekilde azarlanacaktık. Doğruca Emir'e baktı.

"Sıçtığımın Alberto'su az önceki manzarayı görse bir daha Juliet'e yanaşır mıydı sanıyorsun?"

Emir dişlerini sıktı.

"Ona yanaşmasını istemiyorum zaten."

"Bu senin iznin dâhilinde değil, Romeo! Unutma, sen evli bir adamsın. Alberto seni bu kıyafetler içinde tanımayacak mı zannediyorsun? Kendine gel! Karısının kardeşine asılan bir adamı Alberto bile evinde tutmaz."

Anıldığım vasıfla yüzümü buruşturdum. Yasmin göz ucuyla bana baktığında bir şeyler mırıldanmaktaydı. Miguel'in yüzüne de endişe yerleşmişti.

"Neler oluyor burada?"

Naz elindeki boş tepsiyle yanımıza gelip fısıldadı. O an müzik sakin tempodan hareketli ritimlere geçiş yapmıştı. Gürültü şu an dostumuzdu. Yasmin'in bakışları hâlâ salonu tarıyordu. Aradığı kişi Alberto olmalıydı. Hemen ardından yine Emir'e döndü. Sesini kontrollü tutmaya çalışıyordu.

"O bilgiyi bu gece almalıyız, Romeo. Bunun için sevgili Juliet'in o adamın altına yatsa bile umurumda değil!"

Emir sadece dişlerini değil yumruğunu da sıktı, Yasmin'e doğru tehditkâr bir adım attı. Kadın göz bile kırpmadı.

"Böyle bir şey olmayacak!" dedi Emir sertçe.

Mideme bir ağrı saplandı. Yasmin'in gözleri bana döndü aniden. Bakışları öyle keskindi ki nefesimi tuttum.

"Ona dokunduğun her an Rosa'yı biraz daha öldürüyorsun. Bu sabah rüyasında seni gördüğünü anlattı bana, biliyor musun? Sana uyduruk bir resim yapmış, partiden sonra bulman için yatağına indirmiş." Gözlerini bir saniye için kapatıp açtı. Daha sakin bir tona geçti. "O ilaçlara ihtiyacı var, ameliyat olmaya ihtiyacı var. Ameliyatı için o bilgiyi almadan bu evden kovulamam." Doğruca gözlerimin içine bakıyordu.

"Onun ölümüne sebep olmak istiyor musun gerçekten?"

Kulaklarıma sadece kendi aldığım soluğun sesi geliyordu. Ela gözleri geleceği görmüşçesine kendinden emindi. Kızıl saçlarını ördüğüm kız belirdi gözlerimde. Heyecanla yaptığı resmi yatağıma bırakırken canlandırdım onu. Yutkundum. Kararımı vermiştim.

Emir'den birkaç adım uzaklaştım. Yasmin yine çok kısa bir an gözlerini kapattı, rahatlamıştı. Gözleri yeniden açıldığında bana yaklaştı.

"Dinle beni. Alberto'nun bu sabah evdeki çalışan kızlardan birkaçını Valencia'daki marinaya gönderip büyük tekneyi temizlettiğini öğrendim. Orası sadece çok önemli zamanlarda kullanılırmış. Yarın toplantıyı orada yapacaklarına eminim."

Miguel araya girdi.

"Marina yasak ve gizli şeyler için kullanışlı. Polis orada tek gözünü kapatır. Eğer cebini dolduran olursa görmez, hesap sormaz. Orada yapmaları akıllıca."

Yasmin başını sallayıp ekledi.

"Ama emin olmalıyız ve saati öğrenmeliyiz. Yanlış bilgi vermek, Andre'yi ona eli boş gitmekten daha çok sinirlendirir. Emin olmalıyız."

"Ben güvenlikle bir daha konuşmalı," dedi Miguel.

"Bu kez ben de seninle geleyim," diye araya girdi Naz. Elindeki tepsiyi masanın kenarına indirmişti bile. Miguel tereddüt etti. Naz'ın gözlerine sıcak bir bakış yerleşti. "Endişelenme, göğüslerime gerek kalmadan da insanları konuşturabilirim amigo, anladın?"

Miguel hafifçe başını sallarken yanakları pembeleşiyordu. Onlar hissettirmeden ayrı ayrı yanımızdan ayrılırken Yasmin, Naz'ın bıraktığı tepsiye uzandı. Bana bakmadan konuşuyordu.

"Bu gece buradan gitmeliyiz. Bir şeyler yap." Tepsiyi masadan kaldırdı. "Onun sana olan zaafını kullan." Tepsiye parmak uçlarıyla gelişigüzel bir şeyler attı. Doğruldu, gözlerime baktı. "Rosa için..." dedi ve tepsideki ikramları sallayarak uzaklaştı.

Başımı kalabalık salona çevirdim. Onlarca takım elbiseli arasında kaçış biletimizi kesebilecek tek kişiyi aradım. Uzun boyu,

keskin yüz hatlarıyla birileriyle konuşuyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Saçımı geriye attım. Bu gece buradan gitmeliydik.

"Kahramanlık yapmaya çalışma, Sahra!"

Bana dokunacak gibi olunca, korkarak geriye adımladım. Havada kalan elini geri çekerken parmakları seğiriyordu, tedirgindi.

"Sakın o adamın sana dokunmasına izin verme! Başka bir yolunu buluruz. Bulurum."

Güzel, mavi gözlerinin arkasında eski yaralı Emir'i saklıyordu. Korkuyordu. Belli aralıklarla yumruğunu sıkıp bırakıyordu, gözlerini fazla sık kırpıyor, göğüs kafesi hızlıca inip kalkıyordu. Ona sarılmak istiyordum. Sakinleşmesini istiyordum. Saçlarına dokunurken soluğunun sağlıklı ritmini bulmasını dinlemeyi istiyordum. Ama yapamazdım... Bunun yerine avucumu göğsüne koydum. Gömleğinin altındaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Kalbi çok hızlı atıyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu. Gözlerine baktım.

"Söz veriyorum, bu çektiğimiz acılar
İleride anlatacağımız tatlı anılar olacak..."

Elimi çektim. Beklemeden ona arkamı döndüm. Bu lanet evden kurtulmalıydık. Emin adımlarla Alberto'ya doğru yürüdüm. Gülüşerek sohbet eden üç kişinin karşısında onları sadece dinlemekle yetinmekteydi. Bu beni şaşırtmamıştı. Bir insandan çok robotla daha fazla ortak özellik taşıyordu. Yanına ulaşmama birkaç adım kala havada süzülen şampanya bardaklarından birini kaptım. Kuvvetlice ince sapına tutundum. Sıkı bir nefes alıp final sahneme başladım.

"Hola."*

Çemberdeki bütün yüzler bana döndü. Alberto'nun robot ayarları afalladı. Alnına dokunan kaşlarından bu gelişimi beklemediği belli oluyordu. Fakat memnuniyetini de siyah gözlerin parıltısından anlayabiliyordum.

* Merhaba.

Boğazımı temizledim. Rolümün hakkını vermeliydim. Naz'ın taktiklerini izleyerek sayısız akşam geçirmiştim. Çoğuna başlamadan önce bana anlatır, uzaktan onu izlerken eğlenmemi sağlardı. Favorilerinden birini deneyerek başlayacaktım. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Herkesin samimi selamını kabul ederken elimi içlerinden birine uzattım ama son kişide dengemi kaybedecekmiş gibi yapıp Alberto'nun koluna tutundum. Diğer elimdeki şampanya bardağını kasti olarak fazlaca sallamıştım. Bardaklardaki köpüklere bakarak kıkırdadım.

"Senyor Alberto, çok doğru sözlü adammışsınız. Şampanyanız perfecto!"

Kolundaki parmaklarımı kibarca ceketinin üstünden aldı. Dengemi sağladığıma emin olunca ilgisi de elleri gibi benden uzaklaşır gibi oldu. Bu temasa pek de duyarlı davranmamıştı. *Kahretsin!* Naz yaparken çok kolay görünüyordu. Sanırım fazla büyük oynamıştım. Sarhoş olduğumu düşünüyor olmalıydı. Biraz dozu düşürsem fena olmazdı. Hatırladığım ikinci taktik, kaçan kovalanırdı. Pekâlâ, bu işe yarasa iyi olurdu.

"Kusura bakmayın, sakarlığımla sizi konuklarınızın yanında utandırdım. İyi geceler, bayım." Konuklara da kısa bir bakış attım. "Diviértanse.*"

Kimseden karşılık beklemeden arkamı döndüm. Taktik kitabına göre peşimden gelmesi gerekiyordu. Üç beş kısa adım atabilmiştim ki omzumda bir dokunuş hissettim. *Çok şükür!*

"Durun, Bayan Juliet. Nereye gidiyorsunuz?" Arkamı döndüğümde nazik dokunuşu geri çekildi. Müziğin sesi belli bir ritimle devam ediyordu. İlgiyle yüzüme baktı. "Konuklarım da benim gibi sizinle sohbet etmek istiyordu."

Tamam, bu iyiye işaretti. Hafifçe yüzümü düşürdüm. Elimdeki şampanyayı geçen tepsilerden birine indirip ellerimi birbirine vurdum.

* İyi eğlenceler.

"Gelmemi istemeyin, sizi utandırıyorum, gördünüz. Ne sizinle aynı dili ne aynı dini ne de aynı şehri paylaşıyorum. Ben basit bir turistim sadece."

Çocuk gibi dudak büküp başımı eğdim. Parmaklarının ucu sadece bir saniye için yanağıma dokundu. Başımı kaldırdım.

"Siz her şey olabilirsiniz ama basit olamazsınız, Bayan Juliet."

Kapkara gözleri beklentiyle parlamaktaydı. Şimdi doğru zamandı. Omuzlarımı dikleştirdim. Aklıma yeni gelmiş gibi çeneme dokundum.

"Senyor Alberto, benimle yemeğe çıkar mısınız?"

"Anlayamadım?"

Omuz silktim.

"Benimle vakit geçirmeyi istediğinizi söylememiş miydiniz?"

Şaşkındı.

"Si, lo dije..."*

Gülümsedim.

"Tamam öyleyse, yarın güzel bir yerde yemek yiyelim."

Şaşkınlığı kısa sürdü. Yüzüne keskin bir haz yayılırken aniden yüzünü ekşitti.

"Ah, no. Yarın olmaz," dedi hayıflanarak.

"Neden?" diye sordum beklemeden.

"Yarın önemli bir toplantım var. Ama isterseniz..."

Bu fırsatı kaçıramazdım. Sözünü kestim.

"Gitmeniz şart mı? Yardımcılarınızdan birini gönderseniz? Eminim bir güncük siz olmadan idare edebilirler."

Elimden geldiğince hevesli görünmeye çalışıyordum. Biraz da çakırkeyif rolü yaptığımdan, cüretkâr olmaya müsaittim. Yüzüne yakışmayan bir gülümsemeden sonra başını iki yana salladı.

"Maalesef, uzun zaman önce ayarlanmış ve oldukça büyük bir toplantı. Aslına bakarsanız yarın işler iyi giderse, sizinle uzun bir tatile bile çıkabiliriz."

* Evet, söylemiştim...

Keyifsiz görünmeye özen göstererek dudaklarımı uzattım. Dudaklarıma dikkat kesilmişti.

"Yarın akşam kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Sanırım kendime başka bir kavalye bulmalıyım."

Çözüm yolu arar gibi ensesini kaşıdı. Kısa bir an düşündü. Kaybetme ya da kazanmaya karşı o hızlı iniş çıkış arasında kararını verdi.

"Aslında toplantı öğlen siesta saatinde. Eğer her şey yolunda giderse akşama kadar eve varmış olabilirim."

Heyecanla dudağımı ısırdım. Yine dudaklarımı izliyordu.

"Perfecto! Öyleyse son bir istekte bulunabilir miyim Alberto?"

Ona direkt olarak adıyla hitap etmem dikkatinden kaçmamıştı. Gülümsedi.

"Tabii ki sevgili Juliet, seni dinliyorum."

Bir adım yanaşıp heyecanla kulağına doğru yaklaştım.

"Evdeki herkes Retiro Park'taki gül bahçesinden bahsediyor. Madrid'e geldiğimden beri orayı merak ediyorum. Ah bir de Valencia açıklarında bir yer varmış, adını hatırlayamadım ama feribotla oraya da gitmek istiyordum. Gerçi feribot sırası için erkenden yola çıkmak gerekiyormuş ama belki yetişebiliriz. Ne dersiniz, ikisinden birini yapabilir miyiz?"

Geri çekildim. Dikkatsiz bir hareketmişçesine koluna dokunmuş, elimi geri çekmek için tembel davranmıştım. Bakışları önce parmaklarıma sonra gözlerime kaydı. Naz bu işi kesinlikle biliyordu. Taktik bu kez işe yaramış gibi görünüyordu. Dudağı beklenti dolu bir hazla yana kaymıştı.

"Feribot sırası beklemenize gerek yok Bayan Juliet, sizi bahsettiğiniz yere tekneyle götürebilirim." Durdu. Bakışları keskin bir seçimin kıyısında kaldı. Onu acele ettirmedim, öylece karar vermesini bekledim.

"Aslında Bayan Juliet, eğer sabah erken uyanabilirseniz, sizinle Valencia'ya gidebiliriz. Tekne, bahsettiğim toplantı için gündüz meşgul olacak, siz toplantı saatinde Valencia sokakla-

rında gezintiye çıkarsınız, toplantı bittiğindeyse tekne emrinizde olur. Ne dersiniz?"

İşte bu kadar! İstediğimi almıştım. Yüzüme en sahici gülümsememi yerleştirip çocuksu bir sevinçle elimi ona uzattım.

"Acordado."*

Ufak bir kahkaha kopardı önce, muhtemelen yanlış telaffuz etmiştim. Eğlenerek havadaki elimi kavradı. Gözlerime bakıyordu.

"Acordado."

Elimi geri çekerken ikimizin yüzünde farklı bir zafer gülümsemeleri vardı.

"İşte geliyorlar."

Naz parmağıyla koşturan anne kızı gösterince yaslandığım duvardan doğruldum. Malikânenin dışındaydık. Alberto'yla konuşup bilginin doğru olduğuna emin olunca Emir'le kol kola girip partiden ayrılan sarhoş çifti oynamıştık. Kimse o kılıkla karanlıkta bizi tanımamıştı. Naz ve Miguel, güvenlik kulübesinin yanında görevli adama fıkralar anlatırken bizi görünce afallamışlar ama sonra bozuntuya vermeden bize ayak uydurmuşlardı.

Emir sarhoş olduğu için Miguel'i işaret edip görevliden bizi eve bırakmasını emretmiş, görevli içi rahat etmiyormuş gibi görünmesine rağmen çaresiz bir kabullenişle demir kapıyı aralamıştı. Fakat Naz'ı ve çantamı geride bırakamazdım. Bu kez sarhoş, şımarık kızı oynayıp servet değerindeki çantamı içeride bıraktığımı ve hemen bana getirilmesini buyurmuştum. Görevli yine somurtarak bu kez Naz'a başıyla çabuk olmasını emretmiş, Naz da malikâneye koşturup çantalarımızı gizleyerek bahçeden dışarı çıkıp yüksek duvarların öbür tarafına geçirmişti. Duvar boyunca ilerleyip yeteri kadar uzaklaştığımızda yalpalamayı kesmiş ve Yasmin ile Rosa'yı beklemeye koyulmuştuk.

* Anlaştık.

Beklediğimiz ikili hızlı adımlarla yanımıza vardığında istemsizce Rosa'yı kucaklama isteğiyle dolup taştım. Nefes nefese kalmışlardı. Hırıltılı soluğu sokakta yankılanıyordu. Malikâne duvarlarındaki ışıklar el verdiğince yüzünü görebiliyor, minik dudaklarındaki renk değişimini fark edebiliyordum. Rosa ufak ellerini dizlerine yaslayıp soluklanırken yanına eğilip elimi sırtına koydum. Göğsünün titremesini avucumda dahi hissedebiliyordum. Değil koşacak, yürüyecek durumda bile değildi. Emir'le göz göze geldik. Çenesini sıktı öfkeyle.

"Ne diye kızı koşturuyorsun? Şu haline bak, bayılmak üzere!"

Emir bir an bile düşünmeden Rosa'yı kollarına aldı, küçük kız da beklemeden Emir'e sarılmıştı. Yasmin ise bu sahneyi izlemiyor, kızının çantasını karıştırıyordu. Emir zor da olsa öfkesini yuttu. Yasmin haplardan birini bulduğunda küçük bir şişe suyla doğruldu ve ilacı Rosa'ya uzattı.

"Al bunu ve iç. Sana odandayken içmeni söylemiştim. Boyalarla oynayacağına zamanında içmeliydin."

Küçük kız birkaç kesik nefes sonrası konuşabildi.

"Vaktim var sanıyordum."

"Hayat sana asla ihtiyacın olan zamanı vermez, Rosa. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Emir, kucağındaki kızı annesinden uzaklaştırıp sakince ilacını içmesine yardım etti. Yasmin kızının yüzündeki pişmanlığa kıymet vermeden Miguel'e döndüğünde çenemi sıktım.

"Andre'nin adamı burada bir yerlerde olmalı. Parti yüzünden uzaklaşmıştır ama gitmez. Onu bul ve gelip bizi almasını söyle."

Elbisemin eteklerini topladım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Andre'ye kendim söylemeliyim."

Repliği bile olmayan figüranlardan ibarettik. Koca odanın içinde geride durmuş, başrol oyuncumuzu seyrediyorduk. Siyah,

parlak bir araba içine sığdırılmış, şehrin bir ucundan bir ucuna götürülmüş, yine benzer ihtişamda bir malikâneye getirilerek korkutucu korumalar eşliğinde birinin huzuruna çıkarılmıştık.

Adam gençti ama Alberto'yla alakası yoktu. Alberto ne kadar kontrollüyse bu adam o kadar savruk ve kontrolsüzdü. Belki de Alberto ailenin sahibi değil yöneticisi olduğu için böyle olabilirdi. Anladığım kadarıyla bu genç adam varisti ve açıkçası olduk-ça kendini beğenmiş ve kibirli duruyordu.

Kalınca sarılmış sigarasının ince dumanının arkasında, masasının üstündeki içki dolu bardağıyla oynayıp parmaklarındaki iri metal yüzükleri döndürürken düşünüyordu. Yasmin ona hızlıca bir şeyler sıralamıştı. Enrique ve Alberto isimleri sıkça geçmiş, belli ki buluşma yerini de açıkça bu kibirli adama bildirmişti. Fakat adam hâlâ tepki vermiyordu. Rosa eteğime tutununca yanına çöktüm. Rahatlaması için titreyen ufak bedenine sarıldım.

"¿No me crees?"* dedi Yasmin.

Yasmin'in söylediğini anlamaya çalıştım. Rosa sessizce kulağıma fısıldadığında kolunu okşadım. Bu övgü onu memnun edince kalan konuşmayı da çevirmesi için onu gözlerimle dürttüm ve o da bana iyice sokulup görevine hazırlandı.

"Sana inanıyorum Fuego ama şaşkınım." Parmakları önündeki sıvı dolu bardağın kenarında dolaşıyordu. "Sizi oraya gönderirken bir umudum yoktu. Dürüst olmak gerekirse, seni öldürmek için bahane arıyordum. Ama şimdi karşıma geçmiş başardığını söylüyorsun..."

Rosa'nın kolları kasıldı. Güvende olduğunu anlaması için saçını okşadım. Adam sigarasından kısa bir duman çekti. Hâlâ düşünüyordu.

"Alberto gibi bir adam böyle bir şeyi nasıl ağzından kaçırabilir? Aşağılık moruk Enrique'nin karşımda bu kadar dayanabilmesinin tek sebebi Alberto'nun aklıydı." Başını kaldırdı, Yasmin'e baktı. "Nasıl konuşturdun onu?"

Yasmin kısa bir tereddütten sonra omuzlarını silkti.

* Bana inanmıyor musun?

"Nasıl olduğunun ne önemi var? O buluşma yerini bilmek istiyordun ve artık biliyorsun. Anlaşmamız bitti. Ben sözümü tuttum. Sen de tutacaksın."

Yasmin hamlesini yapıp arkasını döndü. Ama adam onunla aynı fikirde değildi.

"Henüz verdiğin bilgiyi doğrulamadım. Ancak doğru olduğuna emin olursam gitmene izin veririm, Fuego. Bu yüzden o güzel kıçını alıp kaçmayı aklından bile geçirme."

Rosa son cümleyi çevirirken teklemişti. Yasmin çenesini savurup bir yırtıcı gibi adama döndü. Çok güçlü görünüyordu.

"Benden istediğin şeyi yaptım, Andre. Gerisi beni ilgilendirmiyor. Benimle ya da kızımla işin bitti."

Bu kez engellenemez biçimde ona sırtını döndüğünde aklıma gelen şeyle irkildim. Yutkundum ve panikle elbisemin eteklerini tutarak ayağa kalktım. Yasmin, Rosa'nın eline uzanırken ben bir adım öne çıktım.

"Ona ne yapacaksınız?"

Adam heybetli sandalyesinde bana bakıyordu. Anlamamıştı. Rosa'ya baktım. Bu kez benim için çevirmesi gerekiyordu. Rosa annesinin elini tutmadı, yanıma gidip söylediğim şeyi adama çevirdi. Adam kaşlarını çattı.

"Kime?" dedi. Bunu anlamıştım.

"Alberto'ya. Ne zaman, nerede olacaklarını biliyorsunuz. Bu bilgiyle ne yapacaksınız?"

Rosa cümleyi tamamladığında adam keyifle arkasına yaslandı.

"Bizim piç kurusunu kimin konuşturduğu belli oldu. Fuego taktiği... Güzel."

Sigarasının dumanını havaya bırakırken Yasmin'e göz kırptı. Yasmin tepki vermedi. Sigarasını indirip bana döndü.

"Endişelenmene gerek yok, güzel kız. Onu, seni bir daha bulamayacağı bir yere göndereceğim." Sandalyesinde sağa sola sallanırken gizli bir hazla sırıtıyordu. "Sonuçta en zekilerimizin başına bile talihsiz kazalar gelebilir, değil mi?" Sandalyesi durdu, masasına eğilip çocuksu bir hevesle fısıldadı.

"En güzeli de benim bir ilgimin olmadığına o kadar emin olacaklar ki en tutucu aile üyeleri bile beni sorumlu tutamayacak. Aileden kimseyi gücendirmemiş olacağım. Dahası Amerikalılar da bana kalacak."

Ufak, keyifli bir titreme sonrası içkisinden koca bir yudum aldı. Mideme ağrı girmişti. Yüzümü ekşittim. Kolumda bir sıcaklık hissettim. Emir ne düşünmesi gerektiğini bilmez bir halde yüzüme bakıyordu. Gözlerimin ıslanmaya başladığını hissediyordum.

Benim yüzümden biri ölecekti.

20. Bölüm

Balayı Gemisi

Dünyadaki en rahatsız edici sesi kendi içimizde taşırız. En ince sinirdir vicdan. Varlığı sana, yokluğu başkasına ağırdır. Güçlüdür. İnatçıdır. Vicdanın seninle konuşmaya başladığında bütün sesler geride kalır. Sen ona kulak verene kadar susmaz, durmaz, içini kemirir. O ses, ayakkabının içindeki taş gibidir. Seni rahatsız etse de yok saydığın, durup çıkarmak için zaman kaybetmek istemediğin bir şeydir... Ta ki sonunda pes edip durman ve onu atman gerektiğini kabullenene kadar böyle devam eder...

Önüme konmuş sandviçten tek bir ısırık alıp bırakmıştım. Andre'nin evinden çıktığımızda, kibarlıktan nasibini almamış adamları bizi Suerte isimli restorana bırakmış, ertesi gün öğlene kadar buradan ayrılmamamızı emretmişlerdi. Mekân sahibinin uykulu gözleri, gecenin karanlığında kapısını açarken yüzümüze bakarak benim bile anlayabileceğim küfürler savurmuştu. O üst kattaki dairesine giderken biz lavaboda kıyafetlerimizi değiştirmiştik.

İçimdeki huzursuzluk öyle güçlüydü ki ellerim uyuşuyor, ayaklarım yalpalıyordu. Sanki koca bir lokma boğazımda takılı kalmış gibiydi. Şafağın sökmesine az kalmıştı. Bir insanın ölümüne sebep olmama saatler kalmıştı. Sandviçimin altındaki tabağı, geçmek bilmeyen saat yönüne doğru döndürüp duruyordum.

"İyi misin Juliet?"

Rosa, endişeli minik mavi gözleriyle karşımdaki sandalyeye oturdu. Başımı çevirip Emir ve Naz'a baktım. Mekânın sandalyelerini düzenliyor, masa örtülerini seriyorlardı. Suratsız sahibi burada beklememiz için bu şartı koşmuştu. İyi de olmuştu çünkü onlara düşüncelerinden kaçmak için bir uğraş vermişti. Fakat bana yetmiyordu. Düşünceler kontrolsüz bir fırtına gibi kafamın içinde esiyor, fikirlerimi dağıtıyor, yargılarımı etrafa savuruyordu. Kafamın içi darmadağındı. Ne düşüneceğimi bilemez halde, fırtınanın dinmesini bekliyordum.

"Değilim," dedim dürüst davranarak.

Koca bir kız gibi bana doğru eğildi.

"Neden?" diye fısıldadı. Bu halde bile hafifçe gülümsetti bu olgun ve ince hareketi.

"Yaptığım şey birini kurtarırken başka birine zarar verdi."

Küçük bedeni sandalyesine yaslandı yeniden.

"Alberto için mi endişeleniyorsun?"

Başımı salladım. O adamın ölüm fermanını bu küçük dudaklardan öğrenmiştim, ondan saklamam gereksizdi.

"Annem, hayatın böyle olduğunu söylüyor."

"Nasılmış?"

"Yanımızdaki kimseye tutunmamalıymışız. Yoksa o düştüğünde bizi de yere çekermiş." Minik yüzü buruştu, aklındaki belli bir şeyi aradı. "Arkamızda kalanlara da dönüp bakmamalıymışız," dedi ezberlediği şiiri okurcasına.

Dişlerimi sıktım. Annesinin ebeveynlik konusunda mühim birkaç konuyu atladığını düşünüyordum. Uzanıp Rosa'nın eline dokundum.

"Düşen biri, ona uzatılan eli unutmaz, Rosa." Başımı çevirip sandalyeyi gitar gibi tutup hayali bir konser veren Emir'e baktım.

"Emir'le bizi bir araya getiren de buydu. Eğer dönüp birbirimize bakmasaydık, zor anımızda elimizi uzatmasaydık..." Rosa'nın ufak mavi gözlerine döndüm yeniden. "İkimiz de şu an sana uzanıyor olamazdık."

Sandalyemden kalktım. İçimdeki sese kulak vermeyi seçtim. Rosa'nın karışmış küt saçlarını okşadım ve bar tezgâhında bardakları parlatan Miguel'in yanına gittim. Miguel elinde parıldayan bardağı bana gösterirken övgü bekliyordu ama bakışlarımı fark edince bardağı indirdi.

"Onu aramalıyım," dedim kararlılıkla.

"¿A quién?"* diye sordu. Sadece gözlerine baktım. Cevabı orada gördü.

"Ama Bayan Juliet..."

"Ona haber vermeliyim Miguel. Mecburum. Por favor..."**

Bakışları masaların arasında gezindi. Yasmin görünürde yoktu, hâlâ lavaboda kişisel bakımına zaman harcamaktaydı. Emir ve Naz, örtüleri savurdukları çocuksu bir oyuna dalmıştı. Tezgâhın altındaki ankesörlü telefonu barın üstüne indirdi. Yüzüme baktı ama vazgeçemezdim. Bunu o da anlamıştı. Miguel çekingen hareketlerle kotunun cebinden bir kâğıt çıkardı. Belli bir noktayı tarayıp telefonu kaldırdı, kâğıttaki numaraları tuşlayıp bana uzattı. Hiç beklemeden bar tezgâhından uzaklaştı. Bu mahremiyet için ona minnettardım.

İlk çalma sesini duyduğum an titredim. Geç kalmış olmaktan korkuyordum. İkinci sesle omuzlarımı dikleştirdim. Üstümdeki görünmez tozları silkeledim. Üçüncü çalış sonrası Alberto'nun keskin, mesafeli ve soğuk sesi duyuldu. Yaşadığını duyunca biraz olsun rahatladım.

"Senyor Alberto," dedim hızlıca.

"Bayan Juliet, siz misiniz?" Sesimi tanımış olması içimi burktu.

"Evet, benim."

"Partiyi erken terk etmişsiniz," derken sesi artık daha yumuşaktı. Kendimi suçlu hissediyordum. "Küçük yeğeniniz ateşlenmiş, çalışanlar annesinin koşturarak şifa bahçesine götürdüğünü söylediler. Eğer yapabile..."

* Kimi?
** Lütfen...

"Lütfen dinleyin, fazla zamanım yok." Yutkundum. "Size söylemem gereken bir şey var!"

"Dinliyorum?" Sesi dengeliydi.

"Bugünkü toplantı... anlaşma ya da o teknede yapacağınız şey her neyse, sakın oraya gitmeyin!"

Bunu beklemediğini hissettim. Belki de randevumuzu iptal etmek için aradığımı düşünmüştü.

"Anlamıyorum?" dedi.

Çenemi sıktım. *Kendimden nefret ediyordum.*

"Orada olacağınızı biliyorlar. Sizi... Sizin için kötü şeyler planlayanlar var. Lütfen o tekneye gitmeyin!"

Bekledi. Ardından, "Anlıyorum," dedi sadece. Tam dudaklarımı aralayıp tehlikenin büyüklüğü hakkında daha fazla bilgi verecekken, "Demek sizdiniz..." diye ekledi.

Nefesimi yuttum.

"Ne?"

"Düşmanınla el sıkışmak, çürük dişini ağzında tutmak gibidir, Bayan Juliet. Sorun yokmuş gibi davransan da bir gün canını yakacağını bilirsin." Bilgin bir nefes bıraktı. "Andre'nin sökülüp atılmak için doğru zamanı kolladığını biliyordum. Onun yanındaki adamım, buluşma yerinin ona söylendiğini bildirdi bana. Şaşırmadım. Sadece kim olduğunu bulamamıştım." Bekledi. "İlk kez bir öngörüm yanlış çıktı. Amacınızı güzel sakladınız, Bayan Juliet."

Sesinde kırgınlık vardı. Kendimi iğrenç biri gibi hissediyordum.

"Alberto, ben... Ben masum birini kurtarmak için..."

"Sebebinizi açıklamanıza gerek yok, Bayan Juliet. Beni aramanızdan, size yol çizenin aklınız değil, vicdanınız olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden öngörüm tamamen hatalı sayılmaz."

Kırgın nefesi son kez kendini hissettirdi. Ardından kendini topladı.

"Fakat şunu unutmayın, Andre ne akıllı ne de vicdanlı bir adamdır. Bugün beni söylenen yerde bulamadığında, bir boğa-

dan farkı kalmayacak. Bu yüzden size şans diliyorum, Bayan Juliet. Buna ihtiyacınız olacak."

Kötü hissediyordum ama onun yaşayacak olması daha önemliydi. Huzurlu bir soluk bıraktım.

"Gracias, Alberto."*

Bekledi.

"Gracias, güzel Juliet."

Telefon kapandı. Boğazımdaki his geçmişti. Huzurla gözlerimi yumdum. Ölmeyecekti. En azından bugün, benim yüzümden ölmeyecekti. Şükrettim.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Kulağımdaki ahizeyle donup kaldım. Arkamı döndüğümde Yasmin'in gözleri öfkeyle kararmıştı.

"Böyle bir aptallığı yapmış olamazsın!"

Ahizeyi indirdim. Kızgın bedeninden kendimi korumak için gardımı aldım ve sakince ellerimi ona uzattım.

"Yasmin, dinle... Yapamazdım, tamam mı? Bizim yüzümüzden ölmesine izin veremezdim."

Üstüme yürüdü.

"Estúpido!"** O soysuzu yaşatarak bizim ölüm ilanımızı imzalamış oldun!"

Emir, Yasmin'i omuzlarından tuttu. Keskin bir çabuklukla onunla arama girip beni arkasına sakladı. Emir'in kalın kolunun ardından başımı uzattım.

"Birini öldürmeden de Rosa'yı yaşatabiliriz."

İşaret parmağını sert bir tehditle yüzüme savurdu, Emir'in kalkanına tutundum. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Göğsü hızlıca inip kalkıyordu. Onca öfkesine rağmen gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Boktan hayat dersleri veriyor olsa da ebeveynliğin en katıksız gerçekliği gözlerini kaplamıştı.

"Söz veriyorum, Rosa'yı yaşatacağız. Artık tek başına mücadele etmene gerek yok. Biz yanındayız Yasmin. Korkma."

---

* Teşekkürler.
** Aptal!

Bakışları kısa bir an afallayarak yüzüme baktı. Gözlerimde aradığı şey neydi bilmiyordum ama aniden bakışlarını kaçırdı. Kısa ama sert bir küfür sonrası tezgâhtaki bardaklardan birine uzandı. Gürültüyle yere fırlattı. Küfürler savurarak kapıdan çıkıp gitti.

Hepimiz hareket etmeden öylece çana dokunan kapıyı izledik bir süre. Sonunda Emir ve Miguel arasında ufak bir bakışma yaşandı. Miguel başını salladı hafifçe, koşar adım Yasmin'in peşinden gitti. Emir bu kez Naz'a bakıp gözleriyle Rosa'yı işaret etti. Naz da sevecen bir atiklikle ellerini birbirine vurdu ve Rosa'ya doğru eğildi.

"Seninle boyama yapalım mı Rosalita?"

Rosa yüzündeki tek bir kasını bile oynatmadı.

"Beni çocuk gibi oyalamana gerek yok. Annem her kriz geçirdiğinde resim yapsaydım şimdiye kadar ressam olmuştum."

Rosa bilmiş olabilirdi ama Naz da çetin cevizdi.

"Tamam, kızıl kafa. Madem boyama konusunda bu kadar uzmansın, saçımı boya da görelim."

Kızın gözleri açıldı. İlgisini saklayamadı.

"Saçını mı?"

"Saçımı ya. Bir çeteye üç tane kızıl kafa fazla. Saçım için boya almıştım, eğer istersen şimdi boyayabiliriz. Artanla da o suratsız barmenin lavabosuna çizim yaparız, anladın? Ne dersin?"

Naz küçük kızı içeriye sürüklerken Rosa gülümsüyordu. Onlar gözden kaybolduğunda Emir bana döndü. Bir şey söylemeden öylece yüzüme bakıyordu.

"Yapmak zorundaydım," dedim dudak bükerek.

"Biliyorum," dedi hiç düşünmeden.

Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Göğsüne yaslandığımda gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. "Senin yanında kimsenin ölemeyeceğini bana daha ilk karşılaşmamızda söylemiştin, unuttun mu?" Saçımı okşamaya başladı. Bedenim öyle yorgundu ki onun huzurlu kokusuyla oracıkta uyumak istiyordum.

"Su dolu küvetteki o aptal çocuğun ölmesine izin vermediğin gibi o dallama herifin ölmesine de izin vermeyeceğini biliyordum."

Çenemi göğsüne yasladım, uzun kirpikleri ardında kalan parlak maviliği izledim.

"Rosa'yı da kurtaracağız, değil mi?"

Gülümsedi. Dudakları bu açıdan ölümcül güzellikteydi. Ben kollarımı etrafına dolayıp bel boşluğunda birleştirdim, o da saçımı okşayıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Merak etme, beni kurtardığın gibi onu da kurtaracaksın."

İzinsiz, ufak bir buse bıraktı dudağımın üstüne. Arzu değil, huzur dolu masum bir dokunuştu bu. Şu an buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Saçımı kulağımın arkasına alırken de ekledi.

"Ben de seni Yasmin'in elinden kurtarmaya çalışacağım. Ama sen yine de, ne olur ne olmaz onunla yalnız kalmamaya çalış, tamam mı?"

Bahtsız bir gülümseme dökküldü dudaklarımdan. Saçları dağılmıştı. Beyaz gömleğinin yakalarını açmış, kollarını kıvırmıştı. Ceketi üstünde yokken bile cazibesinden bir şey kaybetmemişti. Parmak uçlarıma kalkıp bu kez ben, onun yumuşak dudaklarına, o masum buselerden birini bıraktım. Gülümsedim.

"Teşekkür ederim..."

Elimi pürüzsüz çenesinde dolaştırdım. Elmacık kemikleri sıcacıktı. Dudağının kenarına geldiğimde masum bir öpücükten fazlasının çok da fena bir fikir olmadığını düşündüm. Ben gözlerimi kıstım, o içimden geçeni duymuş gibi dudağını ıslatıp haylaz bir gülümseme takındı. Bir daha eğildi. Dudağıma, ilkinden sadece iki saniye daha uzun bir öpücük bıraktı. Hâlâ masumdu ama tadında gizli bir haz vardı.

"Teşekkür ederim..." dedi fısıltıyla.

Altı dudağımı ısırdım. Parmak uçlarıma güç verdim yeniden. Eski öpücüğün üstüne iki saniyelik bir tane daha ekledim.

"İşte senin dudaklarınla dudaklarım teşekkürden arındı."

Büyük bir hazla kıpırdandı. Yüzüme iyice sokuldu ve derinlerden gelen bir sesle fısıldadı.

"Öyleyse şimdi teşekkürüm dudaklarımda kaldı."

Aramızda boşluk kalmayacak şekilde yükseldim.

"O zaman... Ver bana teşekkürümü geri..."

Dudakları dudaklarıma sokulduğunda eski masumiyetini, kibarlığını çoktan unutmuştu. Öyle güçlü öpücüklere boğuyordu ki beni, bacaklarım direncini kaybetmiş, kalçam tezgâha çarpmıştı. Ufak bir bez bebekmişim gibi beni kaldırıp ahşap tezgâha oturttu. Bir an bile dudaklarını ayırmıyordu benden. Belimi kavrayıp beni kendine çekti. Bacaklarım temkinli bir açıyla onun bedenine bir alan açtı. Karşı konulmaz bir telaş içindeydik. Soluksuz kalmıştım. Azgın bir nehirde sürükleniyordum. Boğuluyordum. Nehir kenarındaki dallara sarılır gibi boynuna sarılmıştım. Saçları parmaklarımın arasından su gibi akıyordu. Onu öpmek, sağanak yağmurda ıslanmak gibiydi.

Restoranın kapısı gürültüyle açıldığında dudaklarımız öylesine birbirine karışmıştı ki bu baskına gecikmeli olarak ancak tepki verebilmiştik. Ağır ritimli bir alkış yayıldı mekâna.

"Bravo kocacığım, bravo! Hadi kızımızı alalım da ağzına düştüğün aptal kardeşimin mahvettiği planımızı uygulayalım artık."

Emir kaşlarını çattı, hafifçe geri çekildi. Yasmin'e hadsizliği yüzünden kızmak istediğini bilsem de ona bunları söyletenin annelik endişesi olduğunu bildiği için sessiz kaldı. Emir tezgâhtan inmeme yardım ederken pantolonumu düzeltip parmaklarımı dudaklarıma götürmüştüm. Hâlâ doğru yerde olup olmadığına emin olmaya çalışıyordum. Yerinde bulamasaydım da şaşırmaz-

dım, zira hâlâ ayakta dururken başım dönmekteydi. Tezgâha tutunmak zorunda kaldım.

Bu kez lavabo tarafındaki kapılar açıldı. Rosa'nın elleri boya içindeydi ama gülümsüyordu. Naz ise mavi saçlarıyla onun yanında sırıtmaktaydı. Yasmin gözlerini devirip yeni bir küfür savurdu.

Çantalarımız sırtımıza çarpa çarpa koşturuyorduk. Bilet satın alma alanına geldiğimizde domino taşları gibi birbirimize çarparak durduk ve Yasmin nefes nefese gruba döndü.

"Zaman kaybedemeyiz. Yeterince oyalandık. Buluşma saatine kadar en azından şehirden çıkacak zamanımız var. Bunu akıllıca kullanmalıyız!"

Kolundaki iri çantasını sıyırıp yere attı. Aslında bizden çok kendiyle konuşuyor gibiydi. Plan yapmanın, bozulan planlar yerine yenilerini oluşturmanın onun için can sıkıcı ama alışılmış bir rutin olduğu hissine kapıldım.

"Tamam, şimdi karar vermemiz gereken bir şey var," dedi Yasmin, ritimsiz nefesini toparlarken. "İstanbul'a nasıl gideceğiz?"

Emir kucağındaki Rosa'yı parlak zemine indirdi, Miguel düşünceli başını eğdi, bizse Naz'la bakışmaya başladık. Bu basit bir soru değil miydi?

"Uçakla gitmeyecek miyiz?" dedim kolay bir denklemi çözercesine.

"Hayır, artık uçakla gidemeyeceğiz, sevgili Juliet. Kıçıma soktuğun bıçaktan sonra öyle elimizi kolumuzu sallayarak ülkeden çıkamayız."

"Henüz Alberto'nun buluşmaya gitmeyeceğini bilmiyor. Zamanımız olabilir."

"Andre'nin ailesinin girmediği delik yok. Çoktan havaalanındaki dostlarına bizden bahsetmiştir. Hepsinin cebinde benim fotoğrafım olduğuna eminim. Maldito!"*

* Argo.

Emir'e bakıp eliyle bizi gösteren hayali koca bir halka çizdi.

"Kız arkadaşın bizi satmamış olsa bile şuraya bak! İki kırmızı, bir tane de mavi kafayla dolaşıyoruz. Sence görünmeden çıkmamız mümkün mü?"

Küfür dolu bir soluk daha bıraktı. Fazla histerik davrandığı hissine kapıldım.

"Belki Andre sandığın gibi peşimizden gelmez," dedim.

İtici bir kahkaha attı. Miguel başını iki yana salladı. Yasmin de bana yaklaştı.

"Onu tanımıyorsun. Ama ben tanıyorum. Onu düğün günü o mihrapta bıraktığım an ben zaten yürüyen bir ölüye dönüştüm. Bana merhamet gösterdiği için değil, ölümümden bile fayda sağlamak için nefes almama izin verdi."

Yutkundum. Ona hak vermek istemiyordum.

"Yine de uçağa binmek için zamanımız olabilir. Buluşmaya saatler var."

Gevşek topuzuyla başını salladı.

"Olmaz. Çok riskli. Andre'nin bir düzine adamı çalışıyor havaalanında. Biz daha pasaportlarımızı onaylatamadan yeniden paketleyip Andre'nin önüne bırakırlar bizi."

Kolay bir yolu olmalıydı. Düşünmeye çalıştım.

"Tamam, uçakla gidemiyoruz, anlaşıldı." Etrafımızdaki vagon türlerine, peron numaralarına gözüm kaydı. "Peki, trenle ulaşabileceğimiz en uzak noktaya kadar gitsek?"

Naz kıpırdandı.

"Evet, trenle Bükreş'e gidebiliriz yaa. Biz babamla Bükreş'ten İstanbul trenine binerdik, sıkıcı ama güvenliydi."

Naz'ı çok nadiren ailesinden bahsederken duyardım. Kurduğu cümlenin etkisiyle aklına gelenleri savurdu mavi saçlarıyla. Bu arada Yasmin yine hoşnutsuz yüzüyle başını sallıyordu.

"Fazla uzun sürer. Ayrıca çok istasyon var. Andre ihaneti öğrendiğinde durakların birinde bizi yakalayabilir."

Miguel, Yasmin'in koluna dokundu.

"Valencia ya da Barcelona Limanı'na gidebilir biz," dedi aniden. "Orada İstanbul'a uğrayan gemi var. Eğer gemiye binerse biz, limandan ayrılınca kimse durduramaz bizi."

Yasmin bu fikirden nefret etmemişti.

"Barcelona Limanı geçen ay Andre'nin sevkiyat bölgesine dâhil oldu." Düşünüyordu. "Ama Valencia olur. O liman Alberto'nun bölgesinde, ayrıca buraya daha yakın. Eğer şanslıysak Andre oradaki adamlarına bizden bahsetmemiştir."

Yasmin, Miguel'e minnet dolu bir gülümseme bahşetmiş, Miguel ona utanarak karşılık vermişti. Naz, Miguel ile Yasmin'in beyin fırtınasını keyifsiz gözlerle takip ediyordu. Sonunda Valencia'ya tren bileti alıp kompartımanlarımıza kurulduk. Yasmin şehir sınırlarından çıkana kadar her on dakikada bir gergin cümleler kuruyordu ama korktuğu gibi olmamıştı, sanırım tek parça halinde Madrid'den ayrılmayı başarıyorduk.

Valencia yolunun ne kadar sürdüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tren, raylarda belli bir ritim tutturduğunda gözlerimi kapatmış, ancak tren durduğunda açabilmiştim. Grubun kalanı da benden farklı değildi. Kollarımı açıp gerinirken Naz'ın gözleri hâlâ kapalı, mavi başı ise Miguel'in omzuna düşmüş durumdaydı. Miguel kendine geldiğinde bu manzaranın onu kızartacağına emindim. Rosa karşımda oturan Emir'in dizlerine başını koymuş uyuyordu. Emir ise hissettirmeyecek kadar yavaş hareketlerle onun saçlarını okşuyordu.

"Günaydın," dedi sakince.

Güzel gözleriyle beni izlerken kollarımı kucağıma indirdim. Bitkin görünüyordu.

"Sen uyumadın mı?"

Dudağını büktü.

"Biraz." Başını kucağına eğdi. "Rosa'yı bana bırakınca uykum kaçtı. Rahatı bozulmasın dedim."

Gülümsedim. Rosa'ya bakarken yüzünün aldığı şekli artık seviyordum. O küçük kızın yüzünde başka şeyler gördüğünü biliyordum. Tanıdık şeyler.

Sağa sola bakındım.

"Annesi nerede?"

"Yasmin hasar tespiti yapmaya gitti. Birilerini arayıp Andre'nin öfkesinin derecesini ölçecekmiş."

"Bana hâlâ kızgın mı?" diye sordum, saçlarımı başımın üstünde toplarken.

"Kızgınlığın senin için tanımına bağlı." Sırıtıyordu. "Sen uyurken seni bıçaklamaya çalışmadı mesela. Bence bu bir iyileşme sayılabilir."

Ellerimi saçlarımdan çekip Emir'e gözlerimi devirdim.

"Komik değilsin, Hanzade."

O sırıtırken trendeki yolcu inişleri başladı. Yasmin geri geldiğinde uyuyanları neredeyse tekmeleyerek uyandırmıştı. Tren koridorunda adımlarken Yasmin dişlerinin arasından bildirdi.

"Andre tekneyi patlatmış."

Korkuyla nefesimi bıraktım.

"Ne! İçinde kimse var mıymış peki?"

Adımlamayı bırakıp bana döndü.

"Sayende yokmuş hanımefendi!" Ben derin bir oh çekerken o, huysuz yüzüyle yürümeye devam etti. "Anlaşmayı son anda Retiro Park'taki gül bahçesinde yapmışlar."

Gül bahçesini duyduğum an mideme ince bir sızı dağıldı. *İğrenç biriydim...*

"Belki psikopat herif bu değişiklikten seni sorumlu tutmamıştır yaa."

Yasmin, Naz'a bakmadı bile.

"Başıma ödül koymuş..."

Bu bilgi, tek sıra halindeki konvoyumuzu durdurdu. Yasmin trenden indi ve biz de şoku atlatıp onu takip ettik. Bu haberle mide ağrılarıma bir yenisi daha eklenmişti. Tek dileğim kendimizi memleketimize giden gemilere atıp bu kâbustan kurtulmaktı.

Miguel beklememizi söyleyip bir yere gidince Emir, Rosa'yı kucağına aldı. Acil durumda koşmaya hazır bir atlet gibi tetikteydi. Dikkat çekmeyecek bir köşede, limandaki curcunanın dışındaydık. Gözlerimiz ödül avcılarının korkusuyla etrafı tarıyordu. Yasmin çantasından, katlandığında ufacık olan geniş hasır şapkalardan çıkardı. Başına geçirdiğinde daha fazla dikkat çektiğini söylemek istedim ama vazgeçtim. Miguel yanımıza geldi.

"Zor. Pasaport onaylamıyor, sahibi yanında olmalı diyor."

Birbirimize baktık. Denemeye değerdi. Korkarak da olsa pasaport sırasına girdik. Önümüzde Türkçe konuşan sevimli bir aile vardı. Kendimi aniden tuhaf hissettim. Uzun yıllardır etrafımı saran sesler hep başka bir ritme sahipti, Emir ve Naz'la kendi dilimizi konuşuyorduk tabii ama bu başkaydı. Önümüzdeki aile, dayılarına hediye almayı unuttuklarından bahsediyordu. Kulak misafiri olduğum cümleyi tamamıyla anlayabiliyor olmak bile iyi hissettirmişti. Unuttuğum parçam, içimdeki yerini hatırlattı. Eve dönecektim. Eve... Çıkmaz'a...

Bu gerçek bir süre afallattı beni. Koşturmaca içinde ulaşmak istediğimiz hedefi öylesine unutmuştum ki orada beni bekleyen başka şeyler olduğunu ancak şimdi düşünebiliyordum. Aklıma sıralanan her görüntüyle içimdeki bir şeyler hareket etmeye başladı. Yerimde sabırsızca kıpırdanırken kendimi daha mutlu hissediyordum. Eve dönüyordum...

Sıranın bize gelmesine üç kişi kalmıştı. Aniden Yasmin kasıldı. Onay veren görevlinin yanına siyah giyimli biri yanaşmıştı. Görevli, adamın tarafına geçip kulağına bir şeyler fısıldadı. Görevli ise başını salladı ve hafifçe geri çekilerek gelen adamın, önündeki büyük deftere göz atmasına izin verdi.

Yasmin'in dudaklarından sesli, güçlü bir küfür çıktı. Kaşlarımı çattım. Bir şeyler ters gidiyordu.

Siyah giyimli adam, işaret parmağıyla sayfada gezinip dikkatle bir şey aradı. Aradığının orada olmadığına emin olunca da doğrulup görevlinin kulağına yeni bir şeyler fısıldadı. Görevli kısa bir tereddüt yaşasa da cebine bırakılan kahverengi zarftan

sonra hızlıca başıyla onaylamıştı. Siyahlı adam alandan çıkarken Yasmin tamamıyla şapkasının altında saklanmaktaydı. Sıra önümüzdeki aileye gelmişti.

"Yapamayız. Buradan çıksak bile kayıtlardan nereye gittiğimi kolayca öğrenecek. Peşimi bırakmaz."

Hiç düşünmeden arkasını dönüp bölümden çıktı. Önce birbirimize baktık ama sonra görevlinin "Sıradaki!" diye bağıran sesine aldırış etmeden biz de bölümün dışına çıktık. Yasmin duvarlardan birinin dibine çökmüş, bir şeyler mırıldanıyordu. Yanına ulaştığımızda, bana olan öfkesi eski tazeliğine dönmüştü. Gözlerindeki öfke durumun çaresizliğiyle birleşince, yeniden keskin bir hal almıştı. Belki de haklıydı. Yüzüne bakamadım, başımı diğer tarafa çevirdim.

"Doktor Juliet?"

Sesin geldiği yöne döndüğümde zarif bir kadın bana doğru geliyordu. Kafasında Yasmin'inkiyle yarışacak kadar geniş bir şapka vardı. Onunki daha zevkli ve pahalı görünüyordu. Zarif adımları, Arnavut kaldırıma benzeyen zeminde ilerlerken topuklular sanki vücuduna ait bir uzuvmuşçasına rahattı. Onun bana ulaşmasını beklemeden ben de ona doğru ilerledim. Arkamda kalan ekibim için tehlike arz etmediğinden emin olmak istiyordum. Gözlerimi kıstım. Karşımdaki kadını bir yerden tanıyordum.

"Doktor Juliet, sizsiniz değil mi?" diye yeniledi yanıma ulaştığında. Elindeki mendilini yanaklarına dokundurdu. "Az önce sizi gördüğümü Eser'e söylediğimde bana hamilelik yüzünden halüsinasyon gördüğümü söyledi."

İnce dudaklarıyla gülümsüyordu. Şimdi hatırlamıştım. Verona'da, Emir'den önce muayene ettiğim son hastamdı. Yemekten zehirlendiğini düşünmüştü ama aslında hamileydi. Haberi benim ağzımdan duydukları gün, aslında çok da uzun bir zaman önce değildi. Gülümsedim kadının güzel yüzüne.

"Daha iyisiniz, değil mi?"

Elini alnına koydu.

"Ah sıcak havayı saymazsak, evet iyiyim. Yazdığınız bulantı ilacını hâlâ kullanıyorum, teşekkür ederim." Elindeki mendilini avucuna sıkıştırırken dertli yüzünü buruşturdu. "Gerçi günlerce denizde olunca ne kadar işe yarayacak pek de emin değilim."

Bu sırada eliyle şikâyet edercesine rıhtımda bekleyen gemileri göstermişti.

"Siz de mi İstanbul gemisinde olacaksınız?"

Kadın dert yanarcasına gözlerini devirdi.

"O yöne giden bir gemide olacağız, evet. Ama bu gemi o değil."

Ben bu arada arkama bakıp ekibin yerinde olduğuna emin oldum. Emir'in durumu anlamaya çalışan endişeli gözlerine, "Sorun yok" dercesine karşılık verdim. Yeniden adının Elif olduğunu hatırladığım eski hastama döndüğümdeyse gözleri bakışlarımı takip etmişti.

"Romeo'nu bulmuşsun sanırım," dedi rahatsız etmeyen bir merakla.

Onun bana o hastane odasında söyledikleri hâlâ kulaklarımda duruyordu. Onun karşısında ağlamış, onun mendiline gözyaşlarımı silmiştim. *"Zaman insanları yaşlandırır, aşkları değil,"* demişti bana. Haklı çıkmıştı. İçtenlikle gülümsedim.

"Aslına bakarsan, o beni buldu. Yine."

Uzanıp elime dokundu.

"Sana söylemiştim."

Tenimdeki ince parmaklarını sardım. Bu kadındaki bir şey beni rahatlatıyordu. Bu kadarcık temas bile iyi hissettirmişti. Güneşi kesen şapkasının altındaki güzel gözlerine baktım.

"Farkında değildin ama o hastane odasında söylediklerin bana can simidi olmuştu. O sözlerden sonra Romeo'mu buldum yeniden." Emir'in uzaktan beni izleyen, tetikte bakışlarını görüp yine Elif'e döndüm. "Şimdi de pek iyi durumda değilim ama seninle karşılaşmam belki de işlerin yeniden yolunda gideceğine işarettir, kim bilir?"

Elif'in dudakları büküldü. Gözleri dolmuştu. Avucundaki mendilini gözüne dokundurdu.

"Ah şu aptal hamilelik, her şeye ağlar oldum."

Ben keyifle kıkırdarken eşi yanına ulaştı. Anında kolunu kadının beline dolarken Elif duygusallığını geriye itiyordu. Eşi hatırladığım kadar yakışıklıydı. Yanlış anımsamıyorsam Elif onun İngiliz kökenli olduğunu anlatmıştı. Hatta anlatırken biraz da dert yanmıştı. Uzunca boyundan ve James Bond misali yatırılmış parlak gür saçlarından şanslı genlerini hissedebiliyordun. Adam, kusursuz bir kibarlıkla elime uzanıp hafifçe sıktı.

"Ah, doktor hanım, gerçekten sizmişsiniz. Elif söylediğinde inanmamıştım. Dün canı çektiği için kayıkhanedeki yavru kaplumbağayı kurabiyeye benzetmişti de bu yüzden sizin de doktora benzetilen bir trafik levhası olmanızı falan bekliyordum."

İkimiz aynı anda kıkırdarken Elif gözlerini devirdi. Ardından eşine imalı bir bakış atarak omuzlarını dikleştirdi.

"Ben de doktor hanıma, dedenin düğün hediyesi olan şu koca çirkin şeyden bahsediyordum."

Başımı kaldırıp kadının işaret ettiği demir yığınına baktım. Ticaret gemilerine benziyordu, muhtemelen öyleydi de.

"Balayını geçirmek için oldukça romantik görünüyor," dedim kadının tarafını tuttuğumu hissettirmek için. Eğer etrafınızda hamile bir kadın varsa her daim onun tarafını tutmalıydınız.

Anında morali yerine geldi. Kocasına da üstten bir bakış atmayı ihmal etmedi.

"Ya, ya sormayın doktor hanım. Sevgili kocam, iş dünyasına balayında atılmak zorunda kalan bir romantiktir."

Yakışıklı eşi pişmanlıkla dudak büktü. Bunun atışması sayısız kez yapılmıştı anlaşılan.

"Anlayacağın doktor hanım, bu koca, çirkin şeyle ülkemize geri dönüyoruz." Anlaşılan eşinin sarkık dudaklarını fark edince daha fazla üstüne gitmeye içi el vermemişti. Hemen sonra adamın kolunu okşarken bana döndü.

"Seyahatimizi burada sonlandırıp doğruca İstanbul'a gideceğiz, hamileyken denizin üstünde olmak çok da keyifli değil ama olsun. Dev bir gemiyle dünya turu yapmak kaç geline nasip olmuştur ki, değil mi?"

Karşılıklı gülüşürken Rosa yanıma geldi. Elimi tutup beni çekiştirmeye başladı. Anlaşılan gerçek dünyaya dönme zamanı gelmişti. Bunca sorun içinde tatlı bir soluk olan bu güzel insanlarla vedalaştım. Elif'le birbirimize sıcacık gülümseyip sarıldık. Fakat tam yanlarından ayrılırken inanılmaz bir şey oldu.

"Çıkmaz'a gittiğinde mahalleli hamile olduğunu duyana kadar bekle bakalım. O zaman bu denizdeki dalgalardan daha fazla hırpalanacaksın, canım karıcığım. Ben seni hayata hazırlıyorum. Aslında bana..."

Adımım yarım kalmıştı. Gerisingeri döndüm.

"Nereye, nereye?" dedim şoka girmiş şekilde.

Tepkimi öylesine ayarlayamamıştım ki ikisi de çekinerek yüzüme bakmaya başlamıştı. Rosa bile anlamaz gözlerle beni izlemekteydi. Şaşkınlığımı yutup yeniden konuştum.

"Çıkmaz mı dedin sen?"

Elif şüpheyle ince kaşlarını çattı.

"Çıkmaz'ı biliyor musun yoksa?"

Ağzım açık kaldı.

"Ben Çıkmaz'da yaşıyorum zaten. Yani yaşıyordum. Buraya gelmeden önce..."

Onun da dudakları aralandı. Şaşkın ördekler gibi birbirimizi izledik. İkimiz de birbirimizi hatıralarımızda arıyorduk. Mahallede olsaydı mutlaka onu tanıyor olurdum.

"Hangi Elif'sin sen? Kaçta oturuyorsun?"

Kadının kaşları hâlâ eğikti.

"Juliet diye kimse yok ki bizim mahallede. Gerçek adın ne senin?"

"Sahra," diye cıvıldadı Rosa, benim iznim olmadan.

Kadın sadece üç saniye durdu, ardından kaşları alnına yapıştı.

"Aaa, sen 2'de oturan Sahra mısın yoksa? Hani sürekli şu avukat kardeşlerin küçük olanıyla dolaşan. Bayağı da yaramaz bir şeydin sanki."

Elimde olmadan güldüm. Başımı salladım mecburen.

"Evet, oyum ya." Aklıma gelen anılar üzerine parmağımı ona uzattım. "Sen de... şu 8'de oturan Elif olmalısın, Ufuk'un ablası." Hafızamı zorladım. "Düğününden kaçmıştın, değil mi? Annem telefonda anlatmıştı. Şimdi hatırladım."

Durup birbirimizin yüzüne baktık. Ardından delirmiş gibi kahkahalar atmaya başladık. Bu inanılmaz bir şeydi. Onu hayal meyal hatırlıyordum. Ben onun erkek kardeşiyle yaşıttım, o ise Ahmet ile Barış abi arasında bir yerde olmalıydı. Gülüşmeler arasına tanıdık isimler sıkıştırıyorduk.

Sonunda Rosa beni çekiştirdiğinde kendime geldim. Eşi de Elif'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Nihayet durulduğumuzda ikimiz de inanmaz gözlerle başımızı iki yana sallıyorduk. Elif mendiliyle bu kez sevinç gözyaşlarını silerken ben tüm gülümsemelerimi yutup beni izleyen gergin ekibime baktım. Huzursuzlardı. Saatli bombanın süresi doluyordu. Sanırım bu anılarım uzunca bir süre mazide hatırlanmaya mahkûm kalacaktı. Görünüşe göre bu limandan ayrılamayacaktık.

"Sahra." Elif elime sarılmıştı. Gözlerimi takip etmiş, yeniden usulca bana dönmüştü.

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Bakışlarında ciddiyet vardı. Başımı iki yana sallayacak gibi olurken onun az önce şikâyet ettiği çirkin gemi takıldı gözüme. Rosa yine çekiştirdi beni. Rosa'nın güneşe bakamayan kısık gözlerine baktım önce ve sonra Elif'e döndüm. Tekrar karşılaşmamızın bir sebebi olmalıydı.

"Evet, aslında yapabileceğin bir şey var..." dedim hiç düşünmeden.

Tekrar karşılaşmamızın bir sebebi vardı...

21. Bölüm

Yuvaya Dönüş

Karanlık denizin binlerce küçük dalgası zamanı bölerken öylece suda yol alışımızı izliyordum. İçinde koşturduğumuz kara parçası, uzakta çizilmiş bir çizgi halini almışken ben de zamanda asılı kalmış gibiydim. İçimde derin bir huzursuzluk vardı.

Ey kötü düşünceler,
Ne de çabuk girersiniz aklına umutsuz kişilerin...

"Sahra..."

Bunun Emir olduğunu biliyordum. Ön güvertenin ucunda, korkuluklara yaslanmış, öylece sonsuzluğa uzanan denizi seyrediyordum. Gemi hareket edeli birkaç saat olmuştu. Parlak güneş suya yansıyor, minik yıldızlar bırakıyordu dalgalar arasına. Ilık rüzgâr elmacık kemiklerime çarpıyor, saçlarım umutlarım gibi havada uçuşuyordu. Yüzümü ona dönmedim.

"Sahra... En azından konuşalım." Cevap vermedim. Konuşacak bir şey yoktu.

"Konuş benimle, lütfen. Bu durum ikimiz için hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Bu durum çoktan her şeyi değiştirmişti. Bana dokunmaya cesareti yoktu. Güvertenin kenarına doğru iki korkak adım atabildi.

"Yapmak zorundaydım, Sahra."

Çenemi sıktım. Korkulukları sıkıca kavradım. Daha fazla dayanamadığımda ona döndüm.

"Yapmak zorundaydın?" Sesimi bastırmakta zorlanıyordum. "Farkında mısın Emir, son günlerde bu cümlenin arkasına ne de çok şey biriktirdin? Ve her yeni günde zorunda kaldığın şeylerin sayısı artıyor."

"Sahra, ben..."

"Evet, biliyorum. Sen bunu Rosa için yaptın. Rosa'nın iyi olmasını ben de istiyorum ama..." Sustum. Yeniden korkuluklara sarıldım. "Ama o kadın..."

"Bu durum Rosa'yla ilgili. Onunla benim aramda değişen bir şey yok. Biz..."

"Sizin artık bir çocuğunuz var Emir." Yanağımın içini ısırdım. Kontrolümü kaybedemezdim. "Düne kadar sadece o küçük kızın dudaklarında babayken şimdi kâğıt üzerinde de öylesin."

"Sahra..."

Onu elimle susturdum. Yüreğim taş gibi ağırlaşmıştı. Yüzüme çarpan rüzgâr yetmiyordu. Gemiye vuran dalgalara karışmak istiyordum. Her şey kontrolden çıkıyordu.

Çıkmaz'da yaşadığını öğrendiğim Elif'e başımızdan geçenleri özet geçmiştim. O ve eşi kafa kafaya verip düşünmüş, Emir ve diğerleriyle tanıştıktan sonra, biraz da Rosa'nın da etkisiyle bizi kendi gemileriyle ülkeden çıkarmayı deneyeceklerini söylemişlerdi.

Denemekten fazlasını yaptılar. Emir, Naz ve benim için sorun yoktu, gemi çalışanı olarak ülkeden çıkışımızı kolayca yapacaklardı. Peşimizdeki insanlar bizim gerçek isimlerimizi bilmediği için tehlikeli bir durum da yoktu ama Miguel, Rosa, özellikle Yasmin için durum karışıktı.

Andre'nin, onların kaçış güzergâhını öğrenmemesi gerekiyordu. Yardımsever çift bu durumun fazla riskli olduğunu düşünüp çekimser kalmıştı. Fakat sonra Rosa'nın hastalığını öğrendiler. Özellikle Elif belli bir sebepten dolayı bu hastalıktan çok

etkilenmişti. Hatta birkaç damla gözyaşı bile dökmüştü. Eşiyle bu noktada uzaklaşıp hararetli bir tartışmaya tutuşmuş, yanımıza geri döndüklerinde ekibin kalanını kaçak olarak gemiye almaya göz yumacaklarını söylemişlerdi.

Her şey rayına oturmuş, devasa gemiye çıkmıştık. Bu açıdan şehre bakmak bile özgürlük hissi veriyordu. Daha o anda kurtulduğumuzu hissetmiştik. Artık demirden bir kalkanımız vardı. Andre'nin kurşunları bizi vuramazdı. Fakat o an içeriden vurulma ihtimalimin farkında değildim. Rosa güvertede koşturup biz de gemi personeliyle tanışamadan Yasmin yeni bir kriz başlığı sundu.

"Rosa ülkeye yasal yollarla girmeli."

Hepimiz ona dönmüştük. Yüzündeki tek bir kas bile oynamıyordu. Kararlılıkla devam etti.

"Eser Bey, bu geminin idaresinden siz sorumlusunuz, değil mi?" Elif'in eşi başını salladı. "Yani sizin uluslararası yasal belge hazırlama yetkiniz var, öyle değil mi?"

Bütün kafalar Eser'e döndü. Adam kararsız başını salladı yeniden. Devamında ne geleceğini o da bizim kadar merak ediyordu. Yasmin ne isteyeceğinden emindi.

"Öyleyse Rosa'nın Türk babasıyla ülkeye giriş belgesini onaylayabilirsiniz."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Türk babasıyla mı?" diye sordu Emir.

Çenesini savurdu Yasmin.

"Evet. Yani seninle."

"Benimle mi?" Emir ve biz afallamıştık, sadece Miguel sakin ama keyifsizdi. Emir tekledi. "İyi de ben... ben onun babası değilim ki."

"Olmak zorundasın."

"Ne? Bir dakika..." Ellerini Yasmin'e doğru uzatıp görünmez bir yapbozu yerleştirir gibi parmaklarını oynattı. Kaşlarını çatmış, Yasmin'in ela gözlerine bakıyordu. "Neden?" dedi sonra.

Kadın, Emir'e yaklaştı. Gözlerini bir an için bile Emir'den ayırmıyordu. Sadece Emir değil, hepimiz hipnotize olmuş bir şekilde o gözleri izliyorduk.

"Rosa o ameliyatı olmak zorunda ve o ameliyat için ailesinin izni gerekecek. Ama o izni ben veremem."

Emir yutkundu. "Neden?"

Kadın duraksadı. "Ben o sırada orada olmayacağım," dedi. "Çünkü teknik olarak orada var olamam," diye ekledi beklemeden. "Kaçak girdiğim için kayıt yaptıramam, izin veremem, imza atamam ama sen atabilirsin."

Kimse konuşmuyordu. Elif'in güzel gözleri bir an için bana kaydı. Gözlerinde yoğun bir endişe vardı. Sebebini çözemeden kızıl saçlarıyla karşımızda duran kadına verdi dikkatini.

"Bunun için evli olmanız gerekmez mi?" diye sordu Elif aniden.

Naz'ın koluna tutundum. Sanki biri hızla giden bir arabada frene basmıştı. Elif'in bakışındaki endişe Rosa için değil, benim içindi.

Yasmin başını salladı.

"Gerekmez. Babası olduğunu söyleyen belge yeterli."

Kumaşı sıkan parmaklarım gevşedi. Naz'ın sıcak kolu belimi kavrayıp dik durmamı sağladı. O da gergindi.

"Peki Andre, Rosa'yı takip edemez mi?" diye sordu Naz sesli ce.

Yasmin yine hazırlıklıydı.

"Belgelere Rosa'nın sadece Türk adını yazacağız."

"Rosa'nın Türk adı da mı var yaa?"

Bu kez Miguel onaylamıştı bu soruyu. Naz üstelemedi. Onun için de benzer durum geçerliydi. Onun da çift kimliği, çift ismi vardı. O da bulunduğu ülkeye göre adının kısaltmasını açıyor ya da saklıyordu.

"Emin değilim Yasmin, bunu düşünmeliyiz..." dedi Emir.

Kafası karışmıştı. Bedeni gergindi. Bakışları bana çevrildi. Gözlerimde ona yol gösterecek bir şey arıyordu. Bir onay, bir

isyan, bir çözüm... Fakat ben bunların hiçbirine sahip değildim. Aklım darmadağınıktı. Cevabı başka yerde aradı. Onun baktığı tarafa döndüm. Rosa güvertenin ortasında, yanındaki komik görünümlü gemi çalışanıyla, ıslatılmış metal zemindeki su birikintilerinin üstünden atlamaya çalışıyordu.

Elif, eşinin koluna girdi.

"Bence bu konuyu hepimiz biraz düşünelim. Size yardım etmeyi çok istiyorum." Bakışları yüzümde dolaştı. Gülümsüyordu. "Çıkmaz bizim yuvamız. Aynı yuvayı paylaştığım birine sırtımı dönemem. Hele o kişi yuvamıza geri dönmeye çalışıyorsa..." Gülüşüne karşılık verdim. Ona minnettardım. Yasmin'e döndü, "Elimizden geleni yapacağız ama çocuğumun babasının hapse girmesini de istemem doğrusu," diye ekledi.

Bunu gülümseyerek söylemişti ama bakışlarındaki huzursuzluk hissediliyordu. Eşi güverte içine açılan kapıyı aralarken Yasmin çantasını karıştırmaktaydı. Elif kapıdan geçmeden önce Yasmin elindeki kâğıtları Eser'e uzattı.

"Bunları da yanınıza alın Eser Bey, düşünmenize yardımcı olur. Başınızı belaya sokacak bir durum olmayacak. Ben gerekli araştırmayı yaptım, lazım olan her şey orada. Her şey kurala, usule uygun. Lütfen alın."

Adam kâğıtlara uzanmadan önce göz ucuyla karısına baktı.

*"Por favor..."** dedi Yasmin, beni bile şaşırtan, yalvarır bir tonla.

Eser'in çekimser bedeni Yasmin'in elini karşılıksız bırakmadı. Kâğıdı aldı. Sakin bir onaylama sonrası karısını sakınarak kapıdan içeri girdiğinde gözden kayboldular. Yasmin hiç beklemeden Emir'e döndü.

"Yapmak zorundasın," dedi yarı sert bir tavırla.

Emir allak bullaktı. Gergindi. Göğsü hızlıca inip kalkmaya başlamıştı. Rosa'nın kahkahası etrafta yankılanıyordu.

"Düşünmeme fırsat ver."

* Lütfen...

"Düşünecek zaman yok. Ben her ihtimali düşündüm. Başka çaremiz yok."

Yasmin'in tavrındaki bir şey beni huzursuz ediyordu.

"O kâğıtları neden çantanda taşıyordun?"

Duygusuz sesim sahibini buldu. Kızıl saçlarının gölgesindeki otoriter bakışların namlusu bana çevrildi. Gözlerinde kuşkuya dair en ufak bir iz yoktu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Bunu planlamış mıydın?" diye ekledim.

Çenesini hafifçe kaldırdı.

"Evet," dedi çekinmeden. "Ama senin Romeo'n için değil."

Sustu. Bakışlarımla onu dürttüm. Söylediğine güvenmiyordum. İnatla açıklama beklediğimi fark edince gözlerini kaçırarak cevaplamak zorunda kaldı.

"Babamın babası... Dedem sayılan kişi... eğer hâlâ yaşıyorsa, o belgelere onun adını yazacaktım."

"Yaşıyor mu?" dedi Emir, benden erken davranarak.

"Bilmiyorum..." diye cevapladı Yasmin sessizce.

Alışılmışın aksine, bir anda o üstüne yapışan özgüveni uzaklara gitti. Anılardan kaçınmak sandığından yıpratıcı olmuş gibi olduğu yerde yalpaladı ve Emir'in yanına yürüyüp gözlerinin içine baktı.

"Rosa'nın yaşamasını istiyorsun değil mi?" Emir tepki vermedi. "Onu yaşatmanın tek yolu bu. Yemin ederim bu. Her şeyi denedim. Her ihtimalin peşinden gittim ama yok. Tek çare bu, tek çare o ameliyat."

Emir bana dönecek gibi olduğunda Yasmin onu kolundan tutup kendi yüzüne sabitledi. Bakışlarını gözlerine hapsetmişti. Onun bana bakmasına bile tahammülü yoktu. Yumruğumu sıkıyordum. Naz yanı başımdaydı ve o benden daha inatçıydı.

"Tamam, bunu yaptık diyelim. Sonuçta bu kızın başka bir ülkede gerçek bir babası vardı. O ülkenin kayıtlarında yer alırken burada ona başka baba veremezsin, anladın?"

"İspanya'da resmi belgeler çok yavaş işleme girer. Her şey hâlâ posta sistemiyle yürüyor. Buradaki belgenin başka kıtayı

aşıp oraya gitmesi, incelenip geri dönmesi ve tekrar işleme alınması derken Rosa çoktan sağlığına kavuşmuş olur."

Binlerce soru sorsak bile çözümü değişmeyecekti, tüm yanıtlar bizi aynı yere çıkaracaktı. Yasmin kafasında tasarlamış, kararını vermişti. Planlarını Emir'in etrafında bu kadar fazla kurmuş olması beni huzursuz ediyordu.

Güverte içinde ufak bir gürültü oldu. Ben endişelerimden sıyrılıp tepki verene kadar Emir bir tarafa koşturmaya başlamıştı bile. Bu Rosa'ydı. Korkuyla yerimde sıçradım, diğerleriyle birlikte Emir'in yerden kaldırdığı kızın yanına koşturdum.

"¿Qué le hiciste?"*

Rosa'nın yanındaki gemi çalışanı korkarak geriye doğru sıçradı. Ellerini teslim olurmuşçasına havaya kaldırmış, korku ve panikle bir şeyler söylüyordu.

"İyi misin Rosa?" diye sordu Emir, gemi çalışanının açıklamaları arasında.

Rosa minik gözlerini zor açık tutuyordu. Yanakları kızarmıştı. Dudakları mora yakın bir renge dönmüştü. Yine de gülümsemeye zorluyordu kendini.

"Estoy bien,** güneş başımı ağrıttı biraz. Bir de..."

Yasmin, kızın tepesinde durmuş hesap soran gözlerle ona bakıyordu. Rosa yutkundu. Dudaklarına hâlâ kan gitmiyordu. Kesik kesik soluğuyla açıklamaya çalıştı.

"Senyor Felipe bana kızıyla su birikintisinde oynadığı oyunu öğretiyordu. Oynarken hızlandığımı fark edemedim." Annesinin gözlerinden kaçınarak mırıldandı."Lo siento, mama..."***

Yasmin dişlerinin arasından sert Latin sözcüklerini kızın yüzüne çarptı. Kaşlarımı çattım. Artık bu kadarı da fazlaydı.

"O daha çocuk, tabii ki koşacak. Eğlendiği için ona kendini suçlu hissettiremezsin."

"O hasta!" diye haykırma cüretini gösterdi.

---

* Ne yaptın ona!
** İyiyim.
*** Özür dilerim, anne...

"Bu, çocuk olduğu gerçeğini değiştirmiyor!" dedim hiddetle. Sakin kalmak için çenemi sıkıyordum.

"Böyle giderse aptal bir kedinin peşinde koşarken ya da böyle saçma bir oyunda zıplarken ölecek bir çocuk."

Benim yerime Rosa'ya bakarak kurmuştu bu cümleyi. İnanılmazdı. Dakikalar önce kızının hayatını kurtarmak için pazarlık yapan, bu gaddar kadın olamazdı.

"Ama iyileşecek..." Emir sakin sesiyle küçük kızın saçını okşuyordu. İçi içini yese de Rosa'nın gerginliğini dağıtmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Ve iyileştiğinde onunla sürekli koşacağız."

Rosa'ya gülümsüyordu. Kızın teni şimdi bir nebze daha sağlıklı görünüyordu. Emir, Rosa'yı yerden kaldırıp Miguel'in kucağına bıraktı.

"Buraya gelirken kaldığımız oda mı yoksa burası mı daha güzelmiş, sen gidip bir bak bakalım?"

Küçük kız bitkin bedenini Miguel'e doladığında başını kaldırıp Emir'e baktı yeniden.

"Sen nereye gidiyorsun, Romeo?"

Emir cevap vermeden önce benimle göz göze geldi. Bekledi. Küçük kıza döndüğünde kararını vermişti.

"Benim imzalamam gereken kâğıtlar var..."

Birkaç saat sonra Rosa resmi belgelerde Emir'in kızı olarak kayıtlara geçmişti.

Şimdiyse güvertede durmuş, dalgalar arasında yol alırken kıyıda Emir ve beni bekleyenleri öngöremiyordum. Bu bilinmezlik hissi insanı yıpratıyordu.

İçimde, yok sayamadığım, giderek büyüyen bir huzursuzluk vardı. Fırtınanın kokusunu alıyordum. O kadının planladığı bir şey vardı. Buna emindim. Yaptığı her hareket, söylediği her söz, planın bir parçasıydı. Ona güvenmiyordum.

Sevdiğim adamın, kendi kalbiyle küçük bir kızın kalbi arasında kalmış, çaresizlikle dolu gözlerinin içine bakıyordum.

Kalbinin sahillerine güvensizlik dalgaları vuruyorsa, denizinin durgunlaşması daha zor oluyordu. Yine de sevdiğim adama doğru yürüdüm. Gemi batarken atılacak ilk yük gururdu. Gurur seninle birlikte içinde bulunduğun gemiyi de batırırdı. Huzursuzdum ama onu deliler gibi seviyordum. Yorgun yüzü canımı yakıyordu. Acı çektiğini biliyordum, hissedebiliyordum. Kirli sakalları arasındaki yumuşak tenine dokundum. Gözlerini yumdu. Titreyen bir nefes bıraktı. İçine düştüğü çaresizliğin onu hırpaladığını hissedebiliyordum. Ayakta kalabilmesi için uzanıp yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Umarım söylediğin gibi olur," dedim fısıldayarak. Güzel, mavi gözlerini açtı.

"Umarım bu acılar, ileride bahsedeceğimiz tatlı anılara dönüşür."

Elimi çektim ve bedenimi ondan uzaklaştırdım. İçimdeki kuşkunun bir parçasını havaya savurmak istedim.

"Umarım zorunlulukların felaketimiz olmaz, Emir..."

Sokaklarında koşturduğumuz yabancı şehri, korkuları, güneşi, dalgaları, denizi ve sevdiğim adamı arkamda bırakıp güverteden ayrıldım.

İçinde bulunduğumuz, transit bir ticaret gemisiydi. Yükünü boşaltığı için başka bir limanda durmadan doğruca İstanbul'a gidecektik. Bu da sadece bir günü biraz aşan bir yolculuk anlamına geliyordu.

Gemi öylesine büyüktü ki güçlü dalgalara denk gelmediği sürece, neredeyse denizin üstünde olduğumuzu unutturuyordu. Bize ayrılmış kamaraya gitmek içimden gelmediğinden ve biraz da Emir'den kaçmak istediğimden Elif'le kaptan köşkünde saatlerce sohbet ettim.

Konuşacak şeyler bulmak konusunda bir an bile zorluk çekmedik. Ayşin abladan, Fırıncı Hüseyin'den, dedikoducu Azize

teyzeden, Erva'nın babası huysuz Niyazi amcadan, kısacası herkesten biraz bahsetmiş ve Çıkmaz'daki anılarımıza öylesine dalmıştık ki kahkahalar atarken zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmedik. Elif, Barış Abi ve Mine Yenge'nin tanışma hikâyesini bile biliyordu.

Çok tuhaftı.

O mahallede, onun kendi anıları vardı. O anıların bir yerlerinden ben de geçmiştim. Birbirimizden habersiz hayatlarımıza ufak da olsa dokunmuş olmamız çok garipti. O benim kaza geçirip komada kaldığım zamanı hatırlıyordu, ben de onun yakın arkadaşının doğum gününde çıkan kavgayı anımsıyordum. Aynı evrende yaşayan, farklı hikâyelerin kahramanları gibiydik.

Öyle keyifli ve uzun sürmüştü ki sohbetimiz, bir ara Naz da –hafif kıskanır vaziyette– bize katılmış, mahalle kültürümüzün böylesine gelişmiş olmasını inanamaz gözlerle dinlemiş, ama sonra sıkılıp uyumaya gitmişti. Eser gelip de hamile eşinin de artık uyuması gerektiğini söylemeseydi sabahın ilk ışıklarına kadar konuşabilirdik.

Geminin pencerelerinden zifiri karanlık dışında bir şey görünmeyecek kadar geç bir saatte, parmak uçlarımda yatağımın olduğu bölüme girdim. Oda loştu. Karşılıklı iki demir ranza vardı. Naz bir tarafta, ranzanın alt katında uyukluyordu, üst tarafında yatan Yasmin'in ise ince bedeninin arkası dönüktü. Sırtına bakmak bile içimdeki öfkeyi harekete geçirmeye yetmişti. Birinin sırtından nefret edebiliyor olmak çok sağlıksızdı ama kendime engel olamıyordum.

Gözlerimi ovuşturup karşı ranzanın alt katına oturdum. Yatağıma bırakılan çantamdan temiz, rahat kıyafetimi üstüme geçirirken üst ranzadan minik bir kafa uzandı. Önce saçları düşünce ürktüm. Beni korkuttuğunu görmek onu eğlendirdi. Minik ağzı gülümserken çok sevimliydi.

"Uyumadın mı sen hâlâ?" diye fısıldadım.

"No. Uyumadım. Seni bekledim. Sana bir şey söylemem gerekiyor."

O da fısıldayarak konuşuyordu. Kulağımı sallanan başına yaklaştırdım.

"Romeo'nun yarası kötü görünüyor. Bence ona bakmalısın. Söylemiyor ama canı yanıyor sanırım."

Endişeyle geri çekildim. Pansumanı yapılmadan onca yükü taşımışken bu sonuç kaçınılmazdı. Hızla çantamı karıştırıp elime topladıklarımla yataktan kalkarken tatlı sesiyle yine fısıldadı.

"Bir de şey..." Yuvarlak, minik gözleri uykusuzluktan küçülmüştü. "Sanırım bu kez makinesine bakmak ona yetmedi."

Dudaklarım büküldü. Gözümün önüne dağılmış, acı çeken hali geliyordu. Yanında olmam gerekiyordu. Odadan çıkmak üzereydim.

"Juliet..." dedi Rosa yeniden sessizce, durup bakmak zorunda kaldım.

"Şey..." dedi ve durdu.

Yatağının ortasında oturuyordu. Yuvasına tünemiş küçük bir kuşa benziyordu. Bakışlarıyla annesini kontrol etti. Yetinmeyip eliyle dudaklarına set çekti. Daha da kısık bir sesle sordu aklındakini.

"Sabah saçlarımı örebilir misin?"

Gülümsedim. Hiç tereddüt etmeden başımı sallayınca sırtan dudaklarından görünen dişleri loş ışıkta bile parladı. Bu kızı mutlu etmek çok kolaydı fakat kısa ömürlüydü. Çünkü annesi yatağında kıpırdanmaya başlamıştı bile.

"Ona artık sadece *'baba'* diyeceksin Rosa!" dedi soğuk, uykudan etkilenmeyen sesiyle.

Rosa panikle battaniyesinin altına saklandı. Bense bu gereksiz gaddarlığı yüzünden onu pataklamak istedim. Odadan çıkmak için hareketlendim.

"Ayrıca baban için endişelenmene gerek yok. Ben yanına gidip keyfini oldukça yerine getirdim," diye ekledi. Yetinmeyip imalı bir şekilde kıkırdamıştı.

Nefret ettiğim sırtına bakıyordum. Avucumdaki malzemeleri sıktım. Bedeni o yatakta değildi de kapının önüne duvar örmüş-

tü sanki. Yalan söylüyor olabilirdi. Muhtemelen söylüyordu da. Fakat yine de odanın dışına adım atamadım. Sanki bileğimde görünmeyen bir zincir vardı da bu kadın her ağzını açtığında zincirlerim geriniyor, hareket edemiyordum.

Ranzaya geri yürüdüm, bir çuval gibi kendimi yatağa bıraktım. Sessiz bir sinir harbi yaşarken üst ranzadan minik bir kol uzandı. Elinde bir şey vardı. Ses çıkarmaya izni olmadığı için elindeki şeyi sallayıp duruyordu. Uzanıp almak zorunda kaldım. Kol tekrar yukarı çekildiğinde avucumda onunla yaptığımız *Kırmızı Kurabiye*'lerden biri vardı.

Yatağıma uzandım, pansuman malzemelerini bırakıp sırtımı düşman surlarına çevirdim. Bedenim güçsüzdü. Onun darbeleri, boyun eğdirdikleri ruhumu da bedenimi de paramparça etmişti. Bacaklarımı karnıma doğru çektim. Ağlamak istiyordum ama o kadına perişan olduğumu hissettiremezdim. Sessiz yenilgimin gölgesinde Kırmızı Kurabiye'den ufak bir ısırık aldım. Ne kadar da lezzetli olmuştu. Ben çiğnerken yanağımdan süzülen gözyaşı dudağıma dokundu. Lokmama tuz tadı da ortak olduğunda kurabiyeyi kucağıma indirip usulca gözlerimi yumdum. Bu tadı asla unutmayacaktım.

Güneş batarken gemi, doğduğumuz toprakların kıyılarına yanaşıyordu. İçimde tuhaf bir coşku vardı. Hem gergindim hem de heyecanlı. Annemlerle son konuşmamızın üstünden koca bir asır geçmiş gibi geliyor olsa da henüz aradan çok uzun zaman geçmemişti.

Elif'le ayrılırken uzun uzun sarıldık. Öyle uzun sarıldık ki yakışıklı eşi Eser kibar bir öksürükle ayırmak zorunda kaldı bizi. Biz kıkırdarken o, Elif'in karnını gösterip şimdiden evhamlı bir baba olacağının sinyalini vermiş oldu. Evlendikten sonra İstanbul'un biraz dışındaki çiftlik evlerine yerleşmişlerdi. Fakat Çıkmaz'a, babasını ziyarete geldiğinde benimle de iletişime ge-

çeceğine söz vererek ayrılmıştı kollarımdan. Bütün gece mahalledeki çöp kutusuna varana kadar konuşmuş ama annesi hakkında tek kelime bile etmemişti. Bunu kasıtlı yaptığını hissetsem de sebebini hiç sormamıştım. Anlaşılan bu başka bir hikâyeydi ve o anlatmaya hazır olduğunda dinleyecektim.

Yanımızdan ayrılmadan önce, Eser de Emir'e kısık sesli birkaç cümle kurmuştu. Emir bitkin görünüyordu. Adamın ona söylediği şeylere odaklanabilmek için kendini zorladığını anlayabiliyordum. Başımı başka tarafa çevirdim, değil konuştuklarını duymak, dudaklarını okumak dahi istemiyordum. Gerçeklerin yalanlardan daha fazla can yakabileceğini öğrenmiştim.

Liman çıkışında sıra sıra dizilmiş sarı taksilerin önüne gelip durduk. Buradan sonrası için yaptıkları planları bilmiyordum. Yasmin'in yeni bir zorunluluk hali yaratması bile artık şaşırtmayacaktı. Ki yanılmamıştım da.

"Evin buraya yakın mı Romeo?"

Dişlerimi sıktım. Artık gizlenmek zorunda kalmadığı için sanırım, o dikkat çeken kızıl saçlarını açık bırakmıştı. Rüzgâr bile onun tarafını tutuyormuş gibi yüzüne vuruyor, saçlarını kendi ritmine ortak ediyordu. Ben başımı çevirdiğimdeyse rüzgâr saçını ağzıma yüzüme doladı. Saçlarımdan kurtulmaya çalışırken rüzgârın kesinlikle onun tarafında olduğuna emin oldum.

Aslında Çıkmaz buraya daha yakındı ama o kadının değil evime girmesini, Çıkmaz'ın havasını solumasını bile istemiyordum. Zaten benim misafirperverliğime de ihtiyacı yoktu. Emir sakince çantasının kayışını kavrayıp keyifsizce başını sallayarak ona ihtiyacı olan cevabı vermişti.

"Fazla yakın değil ama şuradan iki taksiye biner gideriz. Tek arabada, Miguel'in bacaklarımı okşayarak bir yolculuk daha yapmasına dayanamam."

Naz ve Rosa kıkırdamıştı ama Miguel panik dolu ellerini sallıyordu.

"No, no, ben bacak ellemez," dedi Naz'a doğru, yanakları pembeleşirken.

Miguel'in bu hali Naz'ı daha çok gülümsetmişti. Emir taksilere işaret verirken ben çantamı sırtımda sabitledim.

"Naz ve ben Çıkmaz'a gideceğiz," diye duyurdum.

Emir'in havadaki kolu şaşkınlıkla düştü.

"Neden?" diye sordu.

Başımı Emir'e çeviremiyordum. Aslında bunu Naz'la konuşmamıştık fakat bir süre bu kümeden ayrı kalmak akıl ve ruh sağlığıma iyi gelecekti. Alışkın olmadığım kıskançlık duygusu beynimi harap ediyordu, kendime gelmeliydim. Çıkmaz bana her zaman iyi gelirdi. Orada tüm sorunlar küçülür, yok olur ve iyileşirdi.

Emir yerine Miguel'e döndüm.

"Anne ve babamı görmem gerek. Yarın Rosa'yı hastaneye götürmeden önce gelirim."

Kimseden tepki beklemeden önümüzde duran ilk taksinin kapısını açtım. Kendimi içeri atamadan beklemediğim bir kişi tarafından durduruldum. Rosa'nın minik elleri pantolonuma tutunmuştu.

"Gel ama olur mu Juliet? Unutma beni..."

Minik dudakları endişeyle eğilmişti. Yusyuvarlak, koyu mavi gözlerine baktığım an aptal alt dudağım titredi. Kendimi son anda tuttum. *Ne oluyordu bana?* Kesinlikle kendimi onarmam gerekiyordu. Kısa bir soluk alıp gülümsemeye zorladım dudaklarımı.

"Ah, seni nasıl unutabilirim Rosa? Hem daha kurabiye tarifini geliştireceğiz." Önüne çöktüm. Sabah ördüğüm saçlarını iki yanına çekip yanağını okşadım. "Yarın yanında olacağım, endişelenme."

Ben rahatlayıp gülümseyeceğini düşünmüştüm ama o beni şaşırtan bir şey yaptı. Bir anda kollarını boynuma doladı ve bunu öyle aniden yaptı ki karşılık vermem birkaç saniyemi aldı. Boynumdan aşağı bir sıcaklık indiğini hissettiğimde hafifçe titredi. Korkuyordu.

"Söz veriyorum, yarın yanında olacağım," diye fısıldadım kulağına.

Yutkundu.

"Sana inanıyorum ama söz verme..." dedi fısıldayarak.

Başımı geri çektim. Gözlerinde, tutulmamış sözlerin kırılmış hevesleri yığılmıştı. Yanağından öptüm ve taksiye bindim. Ben o yığınlardan biri olmayacaktım.

Çıkmaz'daydım. Güneş batmaya yüz tutmuştu. Taksi son virajı alıp da mahalle sınırları içine girdiğinde kalbim bile tanıdık bir ritimle atmaya başlamıştı. Küçük bir çocuk gibi kıpırdanıp taksinin penceresinden gözümün değebildiği her şeye bakmaya çalışıyordum. Akşam güneşinin turuncu ışıkları dokunuyordu her bir köşeye. Neredeyse her şey aynıydı. Bıraktığım gibi...

Çıkmaz'ın özelliklerinden biri de buydu zaten. Her binanın, her ağacın hatta her taşın bir tarihi vardı. Burada yaşamış her şey tarihin bir parçasıydı. Bizim gibi...

Naz'ın penceresi daha iyi bir açı yakalayınca onun tarafına kaydım heyecanla. Ufak bir köpeği sever gibi kıkırdayarak başımı okşadı. İşaret parmağımı her saniye yeni bir şeye uzatıyor, ona hiç tanımadığı insanlar hakkında saçma bilgiler veriyordum. Ayşin'in marketi aynı yerindeydi ama tabelasının rengini değiştirmişti, berber İsmail ise tıraş koltuklarını yenilemişti, çiçekçi daha fazla gül dizmişti kapısının önüne, fırının camında hâlâ devasa tekerlek ekmekler diziliydi.

Meydandan yukarı, ikinci sokağa girerken panikle durdurdum taksiyi. Sokağımda yürümek istiyordum. Çantalarımızı kolumuza taktık, taksi gerisingeri sokaktan çıkarken biz ileriye bakıyorduk. Sıra sıra dizilmiş bahçeli evler güneşin yakmayan ışığında tablo gibi görünüyordu. Saçma bir gurur yaşadım bu sokağın güzelliğinden, sanki bir payım varmışçasına.

İlerlemeye başladığımda Naz sessizce beni takip ediyordu. Birbirinden renkli çiçekleriyle her bahçe diğeriyle yarışıyordu.

Çıkmaz'ın kokusunu içime çektim. Gülümsedim. Okuldan dönerken daha eve girmeden evdeymiş hissi veren o koku da hâlâ buradaydı.

Evimizin önüne gelince durdum. Gözüm istemsizce, alışkanlıktan yan evle birleşen duvara kaydı. O da hâlâ öylece duruyordu. Yeteri kadar izledim duvarı, fazlasını vermek içimden gelmedi. Sadece bir duvardı işte. Bahçeye girdim ve kapı gıcırdadı. Babam yine yağlamayı unutmuş olmalıydı. Bahçeye güllerini dikmeyi unutmamıştı ama. Bu sene kırmızı senesiydi anlaşılan. Ben ayrılırken pembe güllerle yolcu etmişti güzel bahçemiz beni, kırmızılar da en az vedalaşırken olduğu kadar güzel görünüyordu. Hepsiyle tanışmam gerekiyordu ve eminim ki babam hepsine ayrı bir isim vermişti.

Başka bir şeyin beni yavaşlatmasını istemedim. Naz'ın hareketlerimi tuhaf bulduğunu hissedebiliyordum. Benim duygusal gözlerle baktığım gülleri, kafası karışmış bir ifadeyle izliyordu. Doğruca eve koşturdum. Kapıyı ısrarla çalarken heyecandan dudaklarımı ısırıyordum. Annemin sesi geldi içeriden.

"Ayşin'i yeni aradım dememiş miydin sen, ne ara gönderdi marketten siparişleri?"

Heyecanla kıpırdanırken kapı açıldı. Annem söyleyeceği kelimeleri ağzından düşürdü, öylece kalakaldı. Sadece göz kırpabiliyordu. Eliyle dudağını örttüğü an babam arkasından göründü.

"Ayşin o tembel Efecan yerine başka çırak mı almış yoksa, kendi..."

Babamın bir elinde kitap, bir elinde yakın gözlüğüyle bakakalmıştı. Sııttım.

"Annecim, babacım. Siparişleriniz yerine ben geldim diye üzüldünüz mü yoksa?"

Buzları çözüldü. Beklediğim sarılmalar, öpücükler, gözyaşları tam da o saniyede başlamıştı. Şoku atlatan güzel yüzleri coşkuyla, hasretle kucaklamıştı beni. Onlara olan özlemimin şiddetini, kavuşana kadar fark etmemiştim. Dakikalarca kapının önünde ağlaşmıştık. Sonunda Naz'ın varlığı onları kendine getirmişti de doğrulup onlar tanışırken yanaklarımızı silebilmiştik.

Annem ve babam, evine girdiğimiz an engellenemez bir telaşa tutuşmuşlardı. Babam ev düzenini bize göre ayarlama, annemse akşam yemeği hazırlama koşturmacasına girişmişti. Neredeyse habersiz geldiğim için azar işitecektim. Evin içinde farklı noktalardan bağırarak bana ve Naz'a sorular soruyorlardı. Bu durum Naz'ı çok eğlendirmişti. Hatta büyük bir istekle babamın, salonun yarısını kaplayan, yeni hobisi olduğunu öğrendiğim maket uçaklarını kaldırmasına yardım ederken ona sorular bile soruyordu.

Annem ona yardım etme tekliflerimi şiddetle reddederek beni mutfaktan kovalayınca kendimi seve seve odama attım. Odama girdiğimdeyse tuhaf bir şekilde dün çıkmış gibi hissettim buradan. Sanki mahalle fırınına gidip ekmek almıştım da annem sofrayı hazırlayana kadar test kitabımda yarım bıraktığım konuyu tamamlamak için çalışma masama oturmak üzereydim.

Tam da bunu yaptım. Doğal bir refleks gibi masamın yanına gittim. Üzerindeki kitap yığını şeklindeki ufak kalemliğime dokundum. Masanın üstünde bolca karalanmış tıp kitaplarım bile bıraktığım gibi duruyordu. Annem bunu, benim varlığımı canlı tutmak için yapmış olmalıydı. Raflarıma kaldırdım başımı. Uzanıp parmak uçlarımı kitap sırtlarında dolaştırdım. Tozlanmamışlardı. Anlaşılan annem ben yokken kitaplarımla da ilgilenmişti. Oldum olası sahipsiz çiçekleri sulamaya bayılırdı zaten.

Sırayı takip eden parmağım benden bağımsız şekilde durduğunda, ne olduğuna bakmadan içlerinden birini çekip aldım. *Jane Austen.* Kapağını okşadım. Eski bir dostu görmüşçesine içtenlikle gülümsedim. Verona'da *Gurur ve Önyargı* çevirilerini okurken elimdeki kapağa dokunduğum kadar zevk almamıştım. Bu his, yeniden geçmişe dokunmak gibiydi. Kapağı kaldırdım, ilk sayfaya yazdığım cümleyi gördüğüm an istemsizce gülümsedim. Geçmişe daha yakından bakıyordum artık.

Ben senin, beni sevebilme ihtimalini sevdim...

Utangaç tebessümüm yanaklarımı doldurdu. Raftaki neredeyse tüm kitapları sırayla tek tek alıp kontrol ettim. Ufak bir çocuğun yeni bulduğu bir oyun gibi ilk sayfasında bu cümleyi

saklayanları kenara ayırdım. Arama bittiğinde, masanın üstünde kitaplardan koca bir dağ olmuştu.

Son kitabı dağın tepesine bıraktığımda, tekrarlamaya alışmış reflekslerim pencere önüne götürdü bu kez beni. Perdeyi aralayıp karşı eve baktım. Hepsi yıllarca tekrarlanan oyunun sahnesinden bir bölümdü sanki. Sıra bu âna gelmişti. Karşı evin penceresine bakıp dudaklarını kemirmek, kolundaki saati sıkça kontrol edip evden çıkış ânı için saniyeleri saymak, karşı kapı aralandığında perdenin arkasına saklanıp puslu bir görüşle onun bahçeden çıkarken attığı on iki adımı saymak...

Hatırlamaya, başlangıcı ve sonu bulmaya çalıştım. Yıllar önce şu an durduğum yerden, karşıdaki pencereye bakmak bile kalbimin hızla çarpmasına sebep olurdu. O zamanlar heyecanla yatağında oturan o kızı aradım ama yoktu. Hatta bu telaş artık fazlasıyla çocukça geliyordu.

Geri dönüp son kez masaya uzandım. Elime aldığım ince kitabın kapağına baktığımda yüzüme sahici bir gülümseme yayıldı. İçi notlarla, renkli işaretleyicilerle, altı çizili cümlelerle doluydu.

Yatağıma bıraktım kendimi. Kitabı okumak yerine göğsüme bastırıp ona sıkıca sarıldım. Yastığım uykumu emanet saklıyordu. Daha ilk dakikada tanıdık bir gevşeme yayıldı bedenime. Kaslarım bu yatağı hatırlıyordu. Gözlerim usulca kapanırken kucağımda *Romeo & Juliet* kitabıyla hiç zorlanmadan rüyalar âlemine dalıyordum.

Anne yemeklerinin kendi içinde taşıdığı bir güç olduğuna yemin edebilir ama bunu ispatlayamazdım. Daha ilk kaşıkta bedeninde yaralanan neresi varsa orayı iyileştiren açıklanamaz bir etki.

Üstümde eski rahat eşofmanlarımla, koca masada dolu tek tabak bırakmamıştım. Sanki aylardır açtım da şimdi doyuyordum. Günlerdir ruhumdaki dalgalanmaların hepsi durulmuştu.

Bulaşıkları yıkarken anneme arkasından sarıldım. O bir şeyler anlatıyordu, ben gözlerimi kapatmış gülümseyerek onun sır-

tındaki titreşimi dinliyordum. Annesini çok özlemiş ufak bir kız çocuğu olmak müthişti.

Naz, üstünde ona benden daha çok yakışan ev kıyafetlerimle mutfağa girdi.

"Baban çok akıllı adam, Sahra. Neredeyse bir pilot kadar bilgilenmiş yaa. Küçük uçaklardan bunca şey öğrenileceğini bilmezdim."

Annem tatlı bir söylenme haline geçti.

"Aman, avarelik onunki. Koca adam oturmuş uçakla oynuyor. Bir parçası kayboldu mu hele, aman görme veryansını! Ufak çocuk bir gibi mızmızlanması tutuyor ki hiç sorma."

Kıkırdadım.

"Evi temizlerken süpürgeye falan çekiyorsun değil mi? E, haklı adam."

Elindeki işi durdurup dönüp bana baktı.

"Babasının kızı. Git bakayım, babana sarıl o zaman."

O beni ittirdikçe ben daha çok tutundum. Sonunda pes edip tamamen kucakladı beni. Saçımı koklayıp öptü.

"Sen gidince ikimiz de kendimizi oyalayacak bir şeylere tutulduk işte kızım, ne yapalım." Gülümsemem soldu. Kendimi suçlu hissettim. Yüzümü görünce içi rahat etmedi. "Aman olsun. Ayrı kaldık da fena mı oldu? Baksana karşımda iki tane güzeller güzeli doktor duruyor."

Beni kollarından ayırıp Naz'a döndü. Gururla gülümsüyordu.

"Sahra'yla her konuştuğumuzda, göreviniz bitince onu da alıp gel diyordum. Söz dinlemenize çok sevindim. Ayrıca ekrandan göründüğünden çok daha güzelmişsin Nazire'cim."

Naz utangaç bir sitemle kollarını göğsünde topladı.

"Size de mi söyledi, Gül abla?"

Annemle gülüşürken ıslak elleri yine saçıma gitti.

"Uzakta olsa da kızım bilmem gereken her şeyi benimle paylaşır, değil mi güzel kızım?"

Gözlerimi kaçırıp başımı salladım. Annem zeki kadındı. Habersiz gelişimizin altında yatan başka bir sebep olduğunu pekâlâ hissedebiliyordu. Ama sıkıştırıp üstelemeyecek kadar da saygı-

lıydı. Koca koca valizlerle gidip ufak bir sırt çantasıyla eve dönmüş olmam hakkında tek bir kelime bile etmemişlerdi. Babamla şifreli bakışmalarından deli gibi merak ettiklerini bilsem de şu an olanları onlara anlatacak kadar güçlü hissetmiyordum.

"Her sıkıntı bir tecrübedir ve her tecrübe çocuğu büyütür. Sorunları çözme şeklimiz karakterimizi oluşturur," derlerdi ben küçükken. Biraz da bu yüzden, beni kızdıranların topunu patlatmaktansa, onun varlığını görmezden gelmenin daha çok can yakabildiğini öğrenmiştim.

Ayaklanıp kapının yanında duran siyah poşeti kaptım.

"Ben gideyim de hayırlı bir evlat olarak çöpleri atayım. Siz ikiniz de ben yokken arkamdan birazcık beni övün."

Ben havalı bir öpücük attım ikisine, onlarsa benim duyacağım şekilde konuşmaya başladılar.

"Size Sahra'dan daha iyi bir doktor olduğumdan bahsetmiş miydim?"

Annem kahkahayı bastı.

"Küçükken beni şekerlemeyle tedavi ettiğini sandığını düşünecek olursak, inanırım."

"Sizi duyabiliyorum," diye seslendim ayakkabılarımı ayağıma geçirirken.

Onlar gülüşürken ben çöp torbasıyla bahçeye çıktım. Eskiden söylenerek yaptığım şeyler şimdi fazlasıyla keyifli geliyordu. Her çiçeğe selam vererek bahçeyi yürüdüm boydan boya. Fazla uzakta olmayan çöp kutusuna torbayı bırakıp arkamı döndüğümde hafifçe ürktüm.

Karşımda tanıdık bir silüet vardı. Yüzü karanlıkta kalıyordu ama gölgesinden bile onu tanıyabilmiştim. Şaşkın bacakları sokak lambasına doğru yarım bir adım attığında yüzü iyice belirginleşti ve yeşil gözlerine bir ışık yansıdı. Kıpırdayamadım.

"Sahra..."

Adım afallamış dudaklarından çıktığında yankı yapmıştı.

"Ahmet..." dedim ben de.

Adının yanına bir şey ekleme ihtiyacı hissetmedim. Öylece Ahmet deyiverdim...

22. Bölüm

Doldurulmuş Gamzeler

İçten içe onu görmenin bana hissettireceklerini merak ediyordum. Bunu hiç sesli söylememiştim, iç sesimde bile dillendirmemiştim ama merak ediyordum.

Onu gördüğümde ne hissedecektim?

Ahmet'i. O çok büyük saydığım destansı aşkımı...

Koştur koştur eve gelmelerimin, evden çıkışını yakalamak için saat kurmalarımın, söylediği en basit cümleyi bile aklımda bin bir şekle sokup anlam yüklemelerimin, adını görmek mutlu ediyor diye ismini sayfa kenarlarına yazıp kimse görmeden üstünü karalamalarımın, onun top oynadığını bildiğim yerden işim olmasa da defalarca geçmelerimin, sırf o seviyor diye dinlediğim şarkıların, ağlayarak sabahladığım gecelerin sebebi olan o çocuğu görünce ne hissedecektim?

Tuhaftı ama sakindim ve iyi hissetmiştim. Tanıdık birini görmenin verdiği hisle benzerdi.

"Sen misin gerçekten?" dedi çelişkiyle.

Hafifçe gülümsedim. Sokak lambasının aydınlattığı çembere doğru yürüdüm.

"Benim tabii. Hayal görecek halin yok ya."

Bakışları bir an tekledi. Gergin duruyordu. Yine üstünde takım elbiselerinden biri vardı. Kravatını çözmüş, yakalarını açmıştı. Yüzünde değişen bir şey aradım. Bir şey vardı ama ne olduğunu bulamadım. Gözlerinin kenarlarında güldüğünde olu-

şan çizgiler şimdi yüzünde daimi yerini bulmuştu. Belki de bu yüzden biraz yorgun görünüyordu.

"Yasemin nasıl?" deyiverdim. Belki yasaklı kelimeyi açtırırsam gergin hava daha çabuk dağılırdı.

"İyi," dedi sadece.

"Güzel," dedim ben de.

Evlerimizin olduğu yöne doğru yürümeye başlayınca o da bana ayak uydurdu.

"Erva'ya gidecek misin?"

Konuşmasına sevinmiştim.

"Yok, rahatsız etmeyeyim bu saatte, sabah giderim." Üstümdeki lise tişörtümü çekiştirirken yüzümü buruşturdum. "Biraz daha toparlanayım hem. Hanımefendi için ilk izlenim çok mühimdir, malum."

Sonunda ufak da olsa bir tebessüm edecek kadar rahatlamıştı.

"Bence iyi görünüyorsun," dedi.

Duymamış gibi yapmak istedim. Sürterek yürüyen parlak siyah ayakkabılarına bakıyordum.

"Hâlâ 1'de mi oturuyorlar?"

Başını salladı.

"Evet. Aslında annem, 'Biz temelli Ayvalık'a yerleşelim. Siz buraya geçin,' diyor. Babamınsa şekeri, tansiyonu birbirine girdi yine. Doktor stresten uzak dursun, temiz hava alsın istiyor. Geçenlerde, 'En başta da şu ihtiyar heyeti başkanlığını falan bırak, artık yaşlandın,' demesin mi?"

Hafifçe kıkırdayarak merakla ona döndüm.

"O böyle söyleyince Niyazi amca ne yaptı?

Önce gülümsedi, ardından dert yanarcasına dudağını ısırdı.

"Doktoru bilek güreşine davet etti." Ben kahkaha attım, o devam etti. "Hatta sonraki kontrole, askerlik madalyalarını takıp da gitti."

Karşılıklı gülüşüyorduk. Eski günlerdeki gibi hissetmiştim. Bu his güzeldi.

"Senin... yani sizin ev kaçtaydı?"

Dudaklarındaki tebessüm yüzünü terk etti.

"9'da." dedi sakince. Hafifçe boğazını temizledi. Rahat olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Keşke bunu anlayabilecek kadar tanımasaydım onu.

"Yaseminlerin orada bir evi daha vardı. Hatırlarsın belki. Sokağın diğer ucunda."

Hemen başımı salladım.

"Hatırladım. Güzel bir evdi." Yüzümü buruşturup kısa bir an düşündüm. "Bahçesinde erik ağacı olan değil mi?"

Gülümsedi.

"Evet, o. Hani sen eriklerden almaya çalışırken düşüp bacağını incitmiştin de kaçarken seni taşımak zorunda kalmıştım."

Utanarak güldüm.

"Hatırlıyorum."

Bahçe kapısına gelmiştik. Evleri ayıran duvarın önündeydik. Bahçeye girmek için hamle yaptım.

"Buralarda olacak mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," derken dürüsttüm. Gelecek, hâlâ birçok açıdan belirsizdi.

Elleri pantolonunun cebindeydi.

"Tamam," dedi.

Aynı anda bahçelerimizden içeri girdik. Aynı hızla adımlıyorduk bahçeyi. Hâlâ yan yana yürüyor gibiydik, tek fark aramızdaki alçak, uzun duvardı. Evin kapısına gelince kapı lambalarımız bile aynı anda yandı. Fazla aydınlık olmuştu. Dönüp birbirimize baktık.

Gülümsedi.

"İyi geceler Sahra."

Gülümsedim.

"İyi geceler Ahmet."

Yüzünde değişen şeyin ne olduğunu bulmuştum. Şarkıdaki gibiydi. Seneler gamzelerini doldurmuştu ama gözlerine dokunmamışlardı.

Gözlerimden önce kulaklarım açılmıştı. Zil çalıyordu ama ne çalmak! Zildeki kuşun sesi nefes almadan dolduruyordu tüm evi. Bu da yetmiyor, kapı da yumruklanıyordu. Alacaklı gibi değil, kıyamet kopmuşçasına vuruluyordu zavallı kapımız.

Korkuyla yatakta doğruldum. Gözlerimi ovuştururken daha saate bile bakamamıştım ki odamın kapısı gümbürtüyle açıldı. Ardından bir çığlık koptu ki evlere şenlik. Elimi refleksle kalbimin üstüne indirdim. Zira kalbim durmuş olabilirdi.

Erva kendini yatağıma atıp bana sarıldığında kahkahalar atmaktan başka çarem yoktu. Bir noktada o mu bana sarılıyor, yoksa ben mi ona sarılıyorum anlamadım ama yorgandan kurtulup doğrulduğumuzda ikimizin de gözleri ıslaktı ve deliler gibi sırıtıyorduk.

"Seni çok özledim Ajan Sahra, tamam."

Alt dudağım titredi.

"Seni çok özledim Ajan Erva, tamam."

Biz yeniden sarılırken Naz kısa şortu, dövmeli kol ve bacakları, birbirine karışmış mavi saçları ve ovuşturduğu uykulu gözleriyle kapıda dikilmekteydi.

"Türkler her seferinde böyle selamlaşıyorsa eğer, artık yeterince Türk olduğumu düşünmüyorum yaa."

Erva kollarımdan ayrılıp ayağa fırladı.

"Naaaaaaz!" diye kucak açtı kapıdaki somurtan surata.

Belli etmese de bu sevgi gösterisi Naz'ın hoşuna gitmişti. Erva'nın onu da bağrına basıyor olması beni de sevindirmişti. Dünyadaki en büyük zulümlerden biri, anlaşamayan ortak arkadaşlara sahip olmaktı.

Erva, Naz'ı da yatağa çekerken babam kapımda belirdi. O giyinikti ama fazlasıyla korkmuştu.

"Tamam hanım, endişelenme. Hepsi sağ çok şükür. Sen bir çay koy, ben de bir kalp atışımı ölçeyim. Bakayım ölmeye ne kadar yaklaşmışım."

Erva babama mahcup bir bakış attı. Babam yapmacık bir sitemle başını salladı.

"Ah deli kız ahh," dedi tatlı tatlı, ardından kapımızı kapatıp içeri gitti.

Şu ana kadar gördüklerim içinde en büyük değişimi Erva yaşamıştı. Hafif kilo almıştı ama bu onu daha da sevimli bir hale sokmuştu. Son videolu görüşmemizde uzun olan saçlarını küt kestirmişti. Giyimi de eskiye göre daha sadeydi ama yine de yüzüne ufak makyaj dokunuşları yapmayı ihmal etmemişti. Her haliyle hâlâ çok güzeldi. Tam ağzını açacaktı ki başını geriye savurup içeri doğru seslendi.

"Ömer amcaaa, gelirken ayçöreği getirmiştim. Kahvaltı masasına koyarsınız. Çok tazee!"

Bize döndü. Naz yatağımın kenarına otururken Erva'nın enerjisi karşısında küçük dilini yutmuştu, bense bunu bile özlemiştim. Gülümsemekten yanaklarım acıyordu.

"Sabah abim getirdi. 'Sahra'ya götürürsün,' dedi." Gülüşümün genişliği azaldı ama Erva tüm coşkusuyla konuşmaya devam etti. "Senin geldiğini duyunca attım çocuğu bir kenara," deyip durdu ve Naz'a doğru parantez açtı. "Attım derken sokağa değil, babasına bırakıp çıktım yani." Naz tepki vermeyince Erva bana döndü. "Neden bana haber vermeden geldin? İki gündür arıyorum seni ama telefonun kapalı. Bugün de ulaşamasaydım çalıştığın hastaneyi arayacaktım. Hatta geçenlerde Hakan'a dedim ki bir çılgınlık yapıp adli tatil döneminde Sahra'nın yanına uçalım mı, o da tamam dedi." Aniden dudak büktü. "Şimdi sen buraya geldin diye o plan iptal olacak tabii ama olsun." Yeniden keyiflendi. "Ahh, ne güzel oldu geri dönmen... Ayşin abla İtalya'da dolandırılıp sokaklara düştüğün konusunda saçma bir hikâye uydurmaya çalıştı da geçenlerde, tabii ben hemen ağzının payını verdim. Neymiş efendim, bunca zaman dönmemişse varmış bir şey... Ahh bir de..."

Durdu. Derin bir nefes bırakıp öylece yüzümüze baktı. Bizse hipnotize olmuş bir şekilde onun dudaklarını izliyorduk.

"Çok mu hızlı konuşuyorum?" diye sordu utanarak.

"Scheiß!" Ben bu kadar hızlı hareket edebilen bir çift dudak daha görmedim. Robot olmadığına emin misin?"

Gülüşmeler doldurdu odamın dört bir yanını. Dakikalarca saçma şeylerden bahsedip gülüştük. Naz, Erva'nın hızına da tarzına da bayılmıştı. Heyecanımız durulunca Erva gözlerini kısıp etrafına bakındı, sonra yeniden bize döndü.

"Sen neden döndün Sahra?"

Gafil avlandım. Bakışlarımı kaçırınca daha da şüpheli baktı yüzüme. "En son konuştuğumuzda, üç dört ay sonra dönüş için düşünmeye başlayacağım demiştin?"

Yutkundum. Naz'la göz göze gelince yorganı üstüne çekti. Erva daha dik oturdu. Bakışlarında ciddiyet ve endişe vardı. O, annem gibi cevaplar için doğru zamanı bekleyen biri değildi.

"Neden geldin Sahra?"

Bakışları içimde sakladığım her şeyi dürtüyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan, ona her şeyi olduğu gibi anlatırken buldum kendimi. Öylesine net ve doğruca anlatıyordum ki Naz bile sanki hikâyenin kahramanlarından biri değilmişçesine merakla söylediklerimi takip ediyordu. Sonunda yorgun bir solukla bitirdiğimde Erva tepki vermeden öylece duruyordu.

"Yani siz, hasta küçük bir kızı ameliyat ettirebilmek için tehlikeli adamlardan kaçıp buraya kadar geldiniz, öyle mi?"

Başımızı salladık. Ben sayısız şey sormasını beklerken o tek bir şey sordu.

"Kız kaç yaşında demiştin?"

"Yediydi sanırım ama daha ufak görünüyor."

Erva durdu ve başını kucağına eğdi.

"Benim kızımdan birkaç yaş büyükmüş sadece..." dedi sessizce.

Erva'nın yüzüne, daha önce Yasmin'in gözlerinde gördüğüm türden bir his oturdu. Onun da genç bir anne olduğu gerçeğini unutuyordum bazen. Islak gözleriyle bize döndüğündeyse az önceki fırlama kızdan eser yoktu.

* Almanca küfür.

"Çok iyi bir şey yapmışsınız. Umarım kurtulabilir."

Bu olgun Erva'yı da elc avuca sığmayan Erva kadar sevmiş-tim. Uzanıp elini avucumla sardım.

"Biliyor musun, 'Erken evlenenler, hızlı büyürler,' diyor Shakespeare."

Gözlerini devirdi.

"Erken evlenenler hızlı kilo alır da diyor mu peki? Şu halime baksanıza." Göbeğindeki tatlı fazlalığı tutup dudak büktü. "Bir yandan okul stresi, bir yandan küçük Sahra'nın stresi derken kendimi iyice yemeğe verdim."

"Ah doğru ya, bitti mi okul?" Naz için parantezi bu kez ben açtım. "Erva anaokulu öğretmenliği okuyordu da."

Erva ayağa kalktı.

"Bitecek, bitecek de okul bitmeden şu kızım bizi bitirmezse tabii. Yani Sahra, yanlış anlama ama bilseydim yaramazlık konusunda sana çekeceğini, vallahi senin adını ona koymazdım." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben aman çalışkanlığı çeksin dedikçe, hanımefendi yaramazlıkta çığır açıyor."

Odanın kapısına yürüdü.

"Hadi kalkın, kahvaltı yapalım da gerginliğimi bastırayım."

"E, canım benim, sen her gerginliği böyle ekmekle bastırıyorsan o ayva göbek karpuz olur, ben söyleyeyim."

Erva beni es geçip doğruca Naz'a baktı.

"Şu arkadaşına bir şey söyle, yoksa patakladığım yüzünü sen bile tedavi edemeyeceksin."

Gülüşerek kahvaltı sofrasına oturduk. Emir'le Bayan Angela'nın pastanesinde yaptığımız kahvaltımızdan beri yediğim en güzel öğündü. Şişkin karnımı okşarken gözüm masanın kenarında duran tabağa kaydı. Bana özel alınmış ayçöreğine ilk kez elimi bile uzatmadığımı fark ettim.

Hâlâ sabah sayılacak saatlerdi. Taksiden iniyorduk. Naz yırtık kotuyla başını kaldırıp önünde durduğumuz eve bakmaktaydı.

"Vay... Senin Romeo'nun hali vakti yerindeymiş meğerse yaa. Ben de onu evsiz, gezgin tiplerden sanıyordum."

Naz'ın söylediklerine oralı olmadım. Ben bu eve baktığımda farklı şeyler görüyordum. Daha bahçeden içeri girmeden anılar hücum etmişti üstüme.

Tam bu kapının önünde Emir ve Ahmet kavga etmişti. Onları o noktaya getirecek kadar kalın kafalı olduğum için geçmişteki halimi pataklamak istiyordum.

Bahçeden içeri girdiğimde tatsız bir anı daha çarptı omzuma. Emir'le burada vedalaşmıştık. Kendini sürgünle cezalandırdığını burada söylemişti bana. Onun gitmesine izin verdiğim ya da peşine takılmadığım için kendimi hâlâ affedemiyordum.

Başımı çevirip temizlenmiş havuza baktım. Güneş suya yansıyor, parıldıyordu. Onu son bıraktığımda, aynı benim gibi Emir'in yokluğunun ardından yas tutmaktaydı. Bu hali daha güzeldi.

Yürüdüm, çalmadan önce evin kapısına dokundum sakince. Kaç kez korkuyla yumruklamıştım bu kapıyı. Onu yaşıyor bulabilmek için kaç kez nefes nefese kalmıştım. Tabii bir kez de bu kapının arkasında kötü bir sürprizle karşılaşmıştım. Düzeltiyorum, iki kötü sürprizle karşılaşmıştım. Lanet sarışın ve esmer sürprizler!

Anılarımın beni kızdırmasına izin verdiğim için kapıya vururken pek de kibar değildim. Kapıyı açan kişi tanıdık kırmızı yanaklarıyla Safiye ablaydı. Bir nebze olsun değişmemişti. Beni görünce bir sevinç nidası kopardı. Ardından hiç düşünmeden beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. Kapı önünde kısa bir sohbete tutulduk ve ben Naz'ı onunla tanıştırırken zeminde topuklu ayakkabı sesi yankılanmaya başladı. Kaşlarımı çattım. Sebebini sorarcasına Safiye ablaya bakınca keyfi kaçtı. Başındaki yazmasını çekiştirip somurttu.

"Ben hiçbir şey söylemen Jüliyet kuzum. Geçin kendiniz görün."

İçeri buyur edildik. Safiye abla kapıyı kapatır kapatmaz hızlı adımlarla söylenerek mutfağa çekildi. Biz de salona doğru yürüdük. Daha ilk birkaç adımda bile değişen şeyleri fark ediyordum. Tamamen odaya geçiş yaptığımda ise durup manzarayı izledim.

Koltuğun, sehpanın, süs eşyalarının hatta yemek masasının bile yeri değiştirilmişti. Emir'in film koleksiyonunun yarısı duvardan indirilmiş, masanın üzerinde duran kolilere yerleştirilmişti. Yasmin ise yeni bir rafa uzanmaktaydı. Üzerinde kırmızı bir bikini vardı. Bikininin üstüne ise tülden bir pareo geçirmişti. Başındaki güneş gözlüğü, ayaklarındaki topuklu terliklerle havuz başı keyfine ara vermiş gibi görünüyordu.

Siyah askılı atletimin üstüne geçirdiğim, düğmeleri açık koyu yeşil gömleğimi çekiştirdim. İtalya'da yarım maaşıma sebep olan kotumla onun fiziğinin güzelliğinin yanından bile geçemezdim.

"Kolay gelsin yaa," dedi Naz. Benim konuşamayacak kadar devrelerimin yandığını fark edince.

Yasmin'in başı bize doğru döndü. İtici gülümsemesiyle bizi selamladı.

"Hola, Bienvenidas chicas!"* Samimiyetten uzak bir dudak bükmesi sonrası elleriyle etrafı işaret etti."Kusura bakmayın, sizi böyle dağınık karşıladık ama. Safiye'ye söyleyeyim size soğuk bir şeyler getirsin."

Dişlerimi sıktım.

"Gerekirse ben kendim alırım. Safiye ablayı yormaya gerek yok."

Elindeki CD'yi koliye bıraktı.

"Aa olur mu öyle şey?" Başını mutfağa doğru çevirdi. "Safiye, misafirlerimize sabah yaptığım içecekten ikram eder misin? Rápido por favor."**

Ben yumruğumu sıkarken Naz belli etmeden kolumu tuttu. Sakinleşmemi tembihliyordu. Yapabileceğimi sanmıyordum.

* Merhaba, hoş geldiniz kızlar!
** Çabuk ol lütfen.

Safiye abla tepside iki koca bardak limonataya benzer içecekle çıkageldi. Bakışlarında bıkkınlık vardı.

"Yasmin, biz İspanya'dan koştur koştur sen tatil yapasın diye mi geldik yoksa hayati bir durum mu vardı yaa?"

Yasmin bakışlarıyla meydan okuyacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. Elini savurup kutunun içinde bir şeylerin yerini değiştirmeye girişti.

"Hastaneye öğleden sonra gitmemiz söylendi. Ben de o zamana kadar evdeki zevksiz şeylerden kurtulayım dedim."

"Bunu yapmanı senden kim istedi?"

Yasmin'in keskin bakışları gözlerime kilitlendi.

"Birinden izin almak zorunda değilim."

Dişlerimi sıkıyordum.

"Burası senin evin değil, Yasmin."

Dudağı büyük bir hazla yana kıvrıldı. Karşılık vermek yerine elindekileri kutuya bıraktı, başındaki gözlüğü gözüne indirdi ve kıvrak bir hareketle elini sallayıp salondan bahçeye açılan kapıya doğru yürüdü.

"Ben biraz güneşleneceğim kızlar. Siz rahatınıza bakın." Dönüp gözlüğünün üstünden bana baktı. "Mi casa es su casa..."*

"Bu kadın bir gün elimde kalacak."

Naz elini omzuma koydu.

"Sakin ol. Teyzem ne derdi biliyor musun?" Başımı mavi saçlarının altındaki kahve gözlerine çevirdim. "Kıskanç bir sürtüğün seni kızdırmasına asla izin verme."

Elimde olmadan gülümsedim.

"Teyzen çok bilgeymiş."

"Çok. İlk dövmemi o yapmıştı."

Naz, kızıl cadının dağıttığı filmlere göz atarken ben mutfağa doğru hareketlenmiştim ki merdivenlerden çıplak ayakların aceleci sesi geldi. Rosa koşturarak basamakları atlıyordu. Teni yine beyazlaşmış, dudakları belirginleşmişti ve saçları karmakarışıktı.

* İspanyolca bir deyim. "Benim evim, senin evindir."

"Juliet, Juliet! İyi ki geldin!"

Endişeyle ona doğru atıldım.

"Dur Rosa, sakin ol."

Son birkaç adım kala kucağıma atladı.

"Geldin..." dedi fısıltıyla.

İstemsizce gülümsedim.

"Geleceğimi söylemiştim."

Rosa başını göğsümden çekip önce minik dişleriyle gülümsedi ama hemen ardından aklına gelen şeyle yine nefesi kesildi.

"Romeo kötü." Boğazıma yumruk yemiş gibi yutkundum. Rosa kollarımdan ayrıldı. "Odasında. Kimseyi yanında istemiyor. Anneme odama girme diye bağırdı. Mutfaktaki ablaya sen de gelme dedi. Miguel ben uyanmadan önce dışarı çıkmış ve hâlâ dönmedi. Ben kapısından gizlice bakıyorum ama..." Dudaklarını büktü. "Pek iyi görünmüyor, hasta sanırım."

Ellerini dudaklarının kenarına koyup kulağıma fısıldadı.

"Kurabiyemden verdim. Onu bile istemedi."

Onun daha fazla endişelenmesini istemedim. Saçını okşarken gülümsemeye çalıştım.

"Sen çok iyi bir gözlemcisin Rosa, aferin sana. Ben şimdi yukarı çıkayım, sen de Naz'la birlikte izleyebileceğimiz bir film seç, olur mu? Aşağı indiğimizde vaktimiz kalırsa saçını örerken izleriz."

Rosa rahatlayarak gülümsedi. Naz'ın yanına koştu. Ben Safiye ablayı, yukarı kimseyi çıkarmaması konusunda tembihleyip hızla merdivenlere koşturdum. Eski hatıralara yakın bir durumdaysa onu kimsenin görmesini istemiyordum.

İki katı nasıl aştığımın farkına bile varamadım. Korkuyla odasının kapısını aralarken sayısız anı çarpıyordu yüzüme. Emir'in güldüğü, kriz geçirdiği, sırıttığı, öğürdüğü, kahkaha attığı, kasıldığı, haylaz bir şekilde gülümsediği ve huzurla uyuduğu sayısız yüz dolaşıyordu etrafımda. Hepsini zihnimden attım.

Yine perdeleri sonuna kadar çekmiş, yalancı bir gece oluşturmuştu kendine. Korkuyla onu aradı gözlerim. Yatağın yanına

çökmüş, sırtını duvara dayamıştı. Bu sahneyi hatırlıyordum, sonu pek de keyifli bitmiyordu. Hızlıca yanına ulaşıp yere çöktüm.

"Emir? Emir ben geldim.

Başını kaldırdı. Korktuğum gibi değildi. Evet, bitkin, yorgun ve hüzünlü görünüyordu ama o zamanlardaki gibi değildi. Bol eşofmanlarından birini geçirmişti altına. Üstündeki beyaz tişörtüyle gösterişten uzaktı. Gözleri beni buldu. Konuşmasa da yüzü hâlâ sağlıklı olduğunu söylüyordu. Ona hissettirmeden parmaklarımla bileğini sarıp nabzına baktım. Eski kesik yerleri teninde ince pürüzler oluşturmuştu. Onun gözleri bana bakarken ben içimden nabzını sayıyordum. Rahat bir nefes bıraktım. İyiydi. En azından bedeni iyiydi.

Parmaklarımı, artık hissedilir derecede uzamış saçlarının arasına daldırdım. Parmaklarım saç diplerini çekiştirirken gözlerini yumdu ve kendini kollarıma bıraktı. Başını göğsüme yasladığında derin soluklar alıyordu. Ona iyice sokuldum. Ufak bir kediyi sarmalar gibi onu kucakladığımda birbirimize karıştık.

"İyi misin?" dedim sessizce.

"Artık daha iyiyim," dedi.

Bir süre konuşmadan öylece oturduk yerde. Saçını okşarken gerginliğinin dağıldığını, kasılmış bedeninin çözülmesinden anlıyordum.

"Artık yatağa geçelim mi Emir? Biraz daha burada oturursak o izlemeye bayıldığın popom dümdüz olacak."

Ufacık bir gülümseme döküldü dudaklarından. Onu burada bulduğum gün söylediklerimi anımsatmak istemiştim. Görünen o ki başarmıştım da. Ona destek vererek yerden kaldırıp dağınık yatağa oturttum. Işığı hafifçe çevirip odayı biraz daha sağlıklı hale getirdim. Henüz perdelerin açılmasına hazır değildi ama yüzümü daha net görsün istiyordum. Bu onu kendine getirecekti, biliyordum.

Yanına oturdum. Bakışları kucağındaydı. Çekiniyor gibiydi. Kaşlarımı çattım ve çenesine dokunup onu yüzüme bakmaya zorladım.

"Bir sorun mu var?"

Gözlerini kaçırdı önce, keyifsizce dudak büktü.

"Buraya gelmek... o duvara bakmak, sandığımdan daha zor geldi bana." Elini karşımızdaki çıplak duvara uzattı. "O yazının arkasında bir şey olmadığını bilsem de ona uzanmak istedim, Sahra. Aptal gibi, onca zaman sonra bile, bana yaptıklarını bildiğim halde, sırf düşüncelerimle baş edemiyorum diye, o zehre yine uzanmak istedim."

Eliyle birlikte başı da yine kucağına düştü. Zayıflığından utanıyordu. Yeniden konuşmak için biraz bekledi. Ben de onu zorlamadım.

"Sensiz kalmaya alıştım sanıyordum. Ama sen gidince yine aptal gibi bocaladım. Hâlâ sen yokken içimdeki karanlığa söz geçiremiyorum."

Gözlerim acımaya başladı. Kendimi sıktım. Yine çenesine uzandım ve bu kez daha sert bir şekilde yüzünü kendime çevirdim.

"Bensiz kalmaya alışmayacaksın, Hanzade." Mavi gözleriyle sadece bakıyordu. Onu sarstım. "Duydun mu beni? Bensiz kalmayacaksın!"

Elmacık kemikleri kızarmıştı. Bir çocuk gibi dudakları titredi.

"Seni kızdırıyorum. Sakinleşmek için uzaklaşmak istiyorsun. Ya bir gün dönmemek üzere gidersen?"

Böyle anlarda içinde sakladığı küçük Emir ortaya çıkıyordu. Öyle tatlı görünüyordu ki dramatik bir an yaşamıyor olsaydık yanaklarını sıkabilirdim. Gülümsememe engel olamadım ve tüm bedenimle ona döndüm. Ona, aramızda boşluk kalmayacak kadar yaklaştım.

"Evet, beni kızdırıyorsun. Hem de çok fazla. Ama sonra ne oluyor biliyor musun? Gülüşünü anımsıyorum. Bu şapşal yakışıklı suratın beliriyor gözümün önünde. Daha önce söylediğin aptalca şeylere bile gülesim geliyor aniden. Sonra bir bakıyorum, kızgınlığım uçmuş gitmiş. Seni özlerken buluyorum kendimi."

Dudakları yana doğru kıvrıldı. Yine de tam olarak rahatlamamıştı. Aklında bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Yine bir süre sessizlik oldu.

"Çıkmaz'a döndün sonunda," dedi nihayet, kaçamak bakışlarla.

"Evet," dedim sadece.

"Herkesi gördün mü?" dediğinde onu huzursuz eden şeyi anlamıştım.

"Hı-hı. Gördüm sayılır."

Saklamaya çalıştığı merakıyla bana döndü.

"Döndüğünde ne hissettin?"

Durdum. Gözlerim, bu sabah taksiyle mahalleden geçerken meydanda gördüklerime daldı bir süre.

"Tanıdıktı ama farklıydı da," dedim sonra.

Başını sallayarak yine boş duvarına çevirdi bakışlarını. Saçlarımı geriye attım. Tek bacağımı yatağın üstüne alıp yarım bağdaş kurdum ona doğru.

"Çıkmaz'a döndüğümde ne hissettim biliyor musun?"

Endişeli görünen sevimli yüzü tamamen bana döndü.

"Gördüğüm her şeyi telaşla Naz'a göstermeye çalışırken kendi sokağıma girdiğimde yanımda sadece senin olmanı istedim. Onca şeyi, tüm geçmişimi, her taşı sana göstermek, sana anlatmak istedim."

Uzanıp alnına dökülen saçları geri ittim.

"Gördüğüm her güzel şeyi sen de gör, denk geldiğim her güzel kokuyu, her sesi sen de duy istiyorum artık. Sanki yanımda sen varsan her şey daha tatlı gelecekmiş gibi hissediyorum. Sen olmayınca her şeyin tadı kaçıyor, yeteri kadar zevk vermiyor. Sen yanımdayken attığım adım daha sağlam, aldığım nefes bile daha temiz sanki..."

Tüm kuşkuları dağıldı. Güvensiz, küçük Emir saklandığı yere geri döndü. Gülümsedi. Gözleriyle. Yakışıklı yüzü aydınlanmıştı ve mavi gözleri ışıldıyordu yeniden.

Parmakları yanağıma sürtündüğünde eğilip dudağıma dokundu dudaklarıyla. Dudakları elmacık kemikleri gibi kırmızı ve sıcaktı. Ayrılmasını istemedim. O da ayrılmadı zaten. Kolları bedenimi sardı, tek hamleyle beni kucağına çekti. Yine soluksuz kalırken üstündeki kumaşın varlığı beni rahatsız etti. Tişörtüne asılıp çe-

kiştirdim. Emir hızlı bir hareketle tişörtü başından sıyırıp çıkardı. Geri çekilip tenine bakma ihtiyacı hissettim. Sargısı yoktu. Yarasının üstüne ten rengi ince bir şerit çekilmişti sadece. Karnındaki kasları kalemle çizilmiş gibi ayrılmıştı. Çok etkileyici görünüyordu. Parmak uçlarımla kaslarına dokunup alt dudağımı ısırdım istahla. Eğildim ve sanki beni duyacaklarmış gibi fısıldadım.

"Merhaba yakışıklılar."

Emir kısa bir kahkaha attı. Beni kucaklayıp sırt üstü yatağa devirdi. Gözlerimin içine bakıyordu. İzin istiyordu benden. Ellerim çıplak tenine uzandığında dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Üstümdeki gömleğimi sıyırıp attığımda eli askılı siyah atletimin üstünde geziniyordu. Dudakları boynuma indiğindeyse dudağımı ısırdım. Kalın parmakları atletimin altına girmek üzereyken kapı tıklandı.

"Girebilir miyim?"

Bu Rosa'ydı. Panikle doğrulmaya çalışırken dizim Emir'in kasıklarına çarptı, onun dirseği kaydı ve bedeni benim üstüme devrildi. Kapı aralanırken kendimizi son anda yorganın altına sokabilmiştik.

"Gel tabii Rosa'cım. Gel. Tam zamanında."

Emir'in nefes nefese kurduğu cümle isyan doluydu. Kıkırdamamak için yorganı ağzıma bastırdım. Küçük kız parmak uçlarına kalkıp ışığı açtı ve oda tamamen aydınlandı. Emir'le aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Göz ucuyla Emir'e bakınca yüzünün ve boynunun kızardığını fark ettim. Kahretsin, ben de benzer bir durumda olmalıydım. Biraz daha yorganın içine kaydım.

Rosa bizi yatakta yatıyor görünce şaşırdı. Başını yana yatırdı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Birbirimize baktık. İkimiz de dudaklarımızı araladık ama birkaç geveleme dışında bir ses çıkmadı.

"Yatıyoruz," diyebildi Emir sonunda küçük kıza bakarak.

Rosa'nın başı hâlâ eğikti. Gözlerini kısmış bize bakıyordu. Aniden dikleşti, gülümseyerek kıpırdandı.

"Ben de sizinle yatabilir miyim?"

Yine bakıştık Emir'le. Gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Aynı anda Rosa'yı yatağa davet ettik. Küçük kız sekerek yatağa zıpladı. Elbisesi altındaki külotlu çorabıyla yorganın içine sokulurken çok tatlı görünüyordu. İkimizin arasına girdi, sevimli bir soluk bıraktı. Coşkuyla sırıtıyordu. Emir'le ona doğru döndük. Rosa yorganı çenesine kadar çekmiş gülümseyerek tavanı seyrediyordu. Yüzünde, hayalini gerçekleştirmiş bir çocuğun ışıltısı vardı. Tatil günlerinde anne ve babasının arasına sokulmuş gibi huzurla kıpırdanıyordu. Bunu daha önce yaşayıp yaşamadığını merak ederken buldum kendimi.

Başımı Emir'e çevirdiğimde o da bana bakıyordu. Gülümsüyordu. Dile getirmesek de benzer şeyleri düşündüğümüze emindim. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Ay'ın isminin ne olduğunu biliyor musun Juliet?"

Hâlâ tavanı izliyordu. Ciddiyetle başımı salladım.

"Evet, biliyorum."

"Ay'ın adı var mı gerçekten?" dedi Emir şaşırarak.

Rosa'nın izlediğini bildiğim için gereğinden fazla tepki verdim.

"Tabii ki de var!"

Rosa bilmiş bir bakış takındı.

"Gördün mü, sana söylemiştim."

Emir'e nispet yaparcasına burun kıvırdım. Kızlar takımı kazanmıştı. Emir kaybetmekten oldukça hoşnut, Rosa'nın başının üstünden kolumu okşuyordu.

"Neden çıplaksın Romeo?" dedi Rosa aniden.

Emir panikle elini kolumdan çekti. Kızın şahin bakışlarına takılarak anlamsız sesler çıkarmaya başladı yeniden.

"Yarasına bakacaktım," deyiverdim hızlıca.

Rosa'nın başı bana doğru döndü.

"Yatağın içinde mi?"

Bu kez benim ağzım açıldı ama cevap veremedim. Gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"Önce muayene etmesi gerekiyordu," diye imdadıma yetişti Emir.

Rosa'nın başı bu sefer Emir'e döndü.

"Yorganın altında mı?"

"Üşüyordu," dedim.

Namlu bana çevrildi.

"Bu sıcakta?"

Başımı salladım. Artık pes etmeliydi fakat o, bayrak atmak yerine yorganın altındaki bedenime bakış attı.

"Senin üstünde gömlek vardı?" deyiverdi.

Yanaklarım kızarıyordu.

"Te-terledim!" dedim panikle.

Bu kız işi çözmeden rahatlamayacaktı anlaşılan. Emir doğruldu ve burnundan abartılı bir nefes aldı.

"Bu koku da ne böyle?" dedi, rolünü büyüterek oynayan aktörler gibi.

Rosa'nın dikkati dağıldı. Rahat bir nefes aldım. Emir'e çevirdi minik yüzünü.

"Safiye abla gözlenen yaptı."

Emir'le kıkırdadık.

"Gözlenen mi yaptı? Gözleme olmasın o." Rosa utandı. Emir saçlarını okşadı. "Tamam, hadi sen git, biz şimdi geliyoruz."

Rosa usluca başını salladı. Kuş gibi bedeniyle çabucak yataktan atladı. Kapıya doğru yürürken hâlâ konuşuyordu.

"Çabuk gelin ama. Safiye abla, soğumadan yiyin yoksa tadı kaçar, dedi."

"Tamam, hemen geliyoruz," dedi Emir ardından.

Küçük kız kapıyı açık bırakıp giderken Emir bana döndü ve aynı anda kahkahalarla gülmeye başladık. Küçük bir kızın bu kadar tehlikeli olacağı aklıma gelmezdi. Yorganı üstümden savurup yataktan kalktım.

"Hey, ne yapıyorsun?" dedi Emir.

Eğilip yerdeki gömleğime uzandım.

"Giyiniyorum."

Yatakta doğruldu.

"Ah sana doyamadan mı bırakacaksın beni böyle?"

Ayağa kalktım. Davetkâr bakışlarına bakıp tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Nasıl bir doyum bekliyorsun ki bu gece?"

İleri doğru uzanıp fısıldadı.

"Aşkının katıksız yeminini, benimkine karşılık."

Yanına yürüdüm ve yüzümü ona yaklaştırdım.

"Onu sana verdim bile, daha sen istemeden,
Olsa da keşke bir kez daha versem."

Emir'in dudakları, fısıldayan dudaklarıma yaklaştı ama birinci kattan yankılanan ses odamıza kadar ulaştı.

"Julieeet! Romeooo!"

Birbirimize bakıp sırıttık ve aynı anda tıpkı tiyatro metnindeki gibi bağırdık.

"Geliyorum!"
"Geliyorum!"

Emir kendine özel alınmış ya da dikilmiş kıyafetleri giydiğinde eski havasına hızlı bir geçiş yapmıştı. Belki bana öyle geliyordu ama hazırlanırken dış görünüşüne normalden daha çok özen göstermiş gibiydi. İki kere, giydiği gömleğin rengini beğenmeyip değiştirmişti, üç farklı kemer denemiş, aynı ayakkabı için iki kez fikrimi almıştı. Sonunda banyo aynasında saçını düzeltirken ben kapıya yaslanıp onu izliyordum. Gerginliğini dağıtmak için övgü dolu bir ıslık çaldım ama sevimli bir bakıştan

fazlasını alamadım yüzünden. Kollarımı göğsümde topladım. Açıklarımı kapatsam iyi olacaktı.

"Neden babanın hastanesine gidiyoruz? Ameliyatı yapacak doktor orada mı çalışıyor yoksa baban o doktoru mu tanıyor?"

Emir elini saçlarından çekti. Aynadaki yansımasına baktı. "İkisi birden."

"Nasıl yani?"

Emir bana döndü. Kalçasını lavaboya yasladı.

"Rosa'nın kalp nakil ameliyatı olması gerekiyor." Şaşırdım. Ben sorunun damarlarında olduğunu sanıyordum. "Ve bu nakil ameliyatı diğerlerinden farklı. Normal nakil işleminde Rosa'ya, yine onunkine benzer boyutlarda bir kalp nakil edilecekti."

"E doğal olarak," diyerek böldüm onu.

Başını salladı. "Evet, doğal işleyişte böyle olmalı ama Rosa'nın sorunu kalbinin içinde değil, kalbinin boyutunda. Rosa'ya benzer boyutta kalp naklettiklerinde sorun yeniden yaşanacak. Bu yüzden verilecek kalp daha büyük olmalı."

Kaşlarımı çattım ve ellerimi havaya kaldırdım.

"Bir dakika. Sen şimdi, küçük bir bedene yetişkin kalbi nakletmekten mi bahsediyorsun?" Emir ciddiyetle başını salladı. "Ama bu... Bu imkânsız. Yani tıbben imkânsız. Değil mi?"

İkimiz de tıp okumuştuk. Vakalar değişiklik gösterse de belli kalıplar değişmezdi. Vücudumuz, tutarlılığı olan bir makine gibiydi. Bir makineye işleyemeyeceğinden fazla güç yükleyemezdin.

"Daha önce de deneyenler olmuş fakat başarabilen sadece üç doktor var ve bunlardan sadece ikisi hayatta." Durdu. "Biri elleri titreyerek ölümü bekliyor, diğeriyse bencil pisliğin teki." Yeniden aynaya döndü. Dişlerini sıkıyordu.

"Ve biz şimdi o bencil pisliğe, Rosa'yı iyileştirmesi için yalvarmaya gidiyoruz."

Şaşkınlıkla başımı eğdim. Ameliyatı yapacak doktor babasıydı.

23. Bölüm

Hanzade Gelini

Yine tek taksiye sığışmayı beklerken Emir'in evinin önüne beyaz, parlak, iri tekerlekli koca bir cip yanaştı. İçinden inen Miguel'di. Oldukça şık görünüyordu. Üstündeki ceketi daha önce Emir'in üstünde gördüğüme emindim. Elindeki anahtarı keyifle Emir'e uzatırken ince bir ıslık çaldı.

"Tío, ¡esto es increíble!"*

Emir, arkadaşının omzuna yumruğunu dokundurdu.

"Sorun yaşadın mı?"

"No. Söylediğin yere gitti, söyle dediklerini söyledi ve bom, birkaç saat sonra bu canavar benimle oldu." Miguel keyifliydi. "Ah casi lo olvido."** Ceketin iç cebinden birkaç tane üst model telefon çıkarıp bize dağıttı. "Libre ahora!" dedi kutlama yaparcasına. Naz ve ben tepki vermeyince hemen ekledi. "Artık kullanmakta özgürsünüz," diye çevirdi gülümseyerek. Naz'a telefonunu uzatırken, "Ben kendi numarayı da içine ekledi," dedi sessizce.

Naz'ın dudağı keyifle inceldi ve beni şaşırtarak sadece nazikçe başını sallamakla yetindi. Miguel'in Naz'a attığı kaçamak bakışları sadece ben değil Rosa da fark ediyordu. Ben sevimli yüzüne bakıp ona göz kırptığımda elleriyle dudaklarını kapatıp kıkırdamıştı.

* Dostum, bu harikaydı!
** Neredeyse unutuyordum.

"Evet, eksiklerimiz tamamlandıysa, artık hastaneye gidebiliriz."

Tam hareketleniyorduk ki Yasmin'in soğuk sesi kesti önümüzü.

"Biz her yere böyle konvoyla mı gideceğiz?"

Hepimiz ona döndük. Naz ve Miguel'in gözlerine baktım göz ucuyla. Bir anda hepimizi fazlalık gibi hissettirmişti. Ben geri adım atacak gibi olunca, saçlarını balıksırtı ördüğüm Rosa elimi tuttu.

"Sí, mamá.* Hepsini yanımda istiyorum."

Sadece benim değil, Naz ve Miguel'in de yüzü aydınlanmıştı fakat Yasmin kızıyla aynı fikirde değildi. Kollarını göğsünde topladı.

"Onlar evcil hayvanların değil, Rosalita."

Tam öfkeyle karşılık verecektim ki Emir konuştu.

"Onlar sayesinde kızın burada. Bunu unutma!" Sert bakışları Yasmin'i devirecek güçteydi. "Ve eğer istiyorlarsa hepsi kızının yanında olmaya devam edecek. Buna sen değil, onlar ve Rosa karar verir."

Yasmin ona karşı gelmedi. Dudağım büyük bir hazla yana kıvrıldı. Emir üstündekilerin de desteğiyle öyle güçlü ve asil görünüyordu ki boynuna atlayıp onu öpmek istedim.

Arabaya bindiğimizde bu kez daha rahattık. Emir arabayı sürerken ben yan koltuktaydım. Yasmin ise ön koltuğu gelinine kaptıran kaynanalar gibi arka tarafta somurtmakla meşguldü. Yol boyunca içimin yağları erirken üstüne bir de Emir'in vites değiştirirken elimi okşaması bu kısa yolculuğu bir şölene dönüştürmüştü.

Hastane büyüktü. Öylesine büyüktü ki Emir'in babasının odasını bulabilmek için iki kez danışmadan yardım istemiştik.

* Evet anne.

Yolculuk sırasında yeni telefonumdan yaptığım araştırmaya göre Toygar Hanzade, hakkında açılan davaların düşmesinden sonra fakültedeki rektörlük görevinden azat edilmiş, o da kendine daha farklı ama kesinlikle daha kârlı bir kariyer planı çizmişti. Yıllardır kurduğu bağlarının desteğiyle oldukça prestijli olan bu özel hastaneyi kurarken yurt dışından bile desteklenmiş ve alanında uzman profesörlerce yalnız bırakılmamıştı. Açılalı birkaç yıl olmasına rağmen, bünyesindeki cerrahlar tıp dünyasında sayısız başarıya imza atıyordu.

Uyguladıkları yüz nakli operasyonundan sonra aldıkları ödülleri okurken hastaneye varmıştık ve benim bu sırada Toygar Hanzade'ye olan hayranlığım biraz daha artmıştı. Gerçi Emir'de oluşturduğu çocukluk travmaları için ona hâlâ kızgındım fakat baloda dans ettiğimizde yaşadığı pişmanlığı da gözlerinde görmüştüm. Baba oğulun arasının düzelmesi için dua etmekten başka çarem yoktu.

Toygar Hanzade'nin odasına girmeden önce bekleme salonundaki sandalyelerde oturuyorduk. Emir bacağını sallıyordu. Gergin ve tedirgindi. Yıllar sonra babasını görecek olmak onu geriyordu. Belki de babasının kendisine duyduğu kızgınlığı yüzünden Rosa'ya yardım etmemesinden korkuyordu. Elimi dizine indirdim. Salladığı bacağı durdu ve bana baktı. Ben de bacağını okşayıp gülümsedim.

"Her şey yolunda gidecek."

Hafifçe gülümsemekle yetindi. Karşımda oturan Yasmin'in yüzünden de tedirginlik akıyordu. İpek gömleğini kısa kalem eteğinin içine sokmuştu. Çivi topuklu ayakkabısıyla, sıkı atkuyruğu yaptığı kızıl saçlarıyla çok zarif göründüğünü kabul etmeliydim. Kızı için yaşadığı endişeden dolayı ona saygı duyuyordum. Kızını bu koridora ulaştırabilmek için yaptıklarıysa çok cesurcaydı. Yüzüme kayan bakışlarına denk geldiğimde hafifçe başımı salladım. Yalnız olmadığını hissettirmek için bundan fazlasını vermek içimden gelmiyordu. Zaten o da benim bu hareketime tepki vermeden başını başka bir yöne çevirmişti. Gözlerimi

devirdim. Bazıları özverili davranışları hak etmiyordu. Bu sahneye şahit olan Naz'la göz göze geldiğimde hiddetle dudaklarını oynattı. Sessiz bir küfür savurmuştu Yasmin için. Gülmemek için dudağımı parmaklarımla kapattım.

Toygar Hanzade'nin yardımcısı olan kız bize seslendiğinde Emir, Yasmin ve Rosa ayaklandı. Miguel ve Naz ise oturdukları yerde dikleştiler.

"O odadan iyi haberle çıkacaksınız."

"Korkma, Rosalita. Ben burada bekliyorum seni."

Rosa onlara el sallayıp annesinin elini tuttu. Ben kendimi bir şey söyleyecek kadar güçlü hissetmedim. Emir yerimden kalkmadığımı görünce durdu.

"Gelsene Sahra."

Çekimser kaldım. Durmam gereken çizginin burası olduğunu hissediyordum.

"Ben... Ben sizi burada bekliyorum."

Emir bana döndü. Yardımcıyı takip eden Yasmin de durup bize bakmaktaydı. Gözlerinde bıkkınlık birikmişti.

"Sensiz o odaya girmeyeceğim," dedi kararlılıkla.

Yetinmeyip gelip yanımdaki sandalyeye oturdu. Yasmin şiddetle gözlerini devirdi. Belki de bu kez haklıydı. Emir'in eline dokundum.

"Bu bizimle ilgili değil, Emir. Ben burada sizi bekleyeceğim, merak etme. O kızın sana ihtiyacı var."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. Alnını alnıma dayadı. Titrediğini o an fark ettim. "O adamın yanında sen olmadan güçlü kalamam."

Geri çekilip gözlerime baktığında küçük Emir'in yine ortaya çıktığını anlamıştım. Ayağa kalktım, Emir'e elimi uzattım. Parmaklarımız birbirine karışırken minnetle gülümsüyordu. Yasmin arkasını dönerken yüzünü buruştursa da Rosa tüm dişleriyle bana gülümsemekteydi.

Tablolarla süslenmiş uzun koridorun sonundaki kapı yaklaştıkça büyüyordu. Yardımcısı kapıyı tıklatırken son kez dönüp

Emir'e baktım. Gizlemeyi başarsa da sahneye çıkacak gibi gergindi. Alnına düşen saçını diğerlerinin arasına ittim. Mükemmel görünüyordu. Yasmin ve Rosa onlar için açılan kapıdan içeri girdi ve biz de onları takip ettik. İçeri girerken Emir elimi artık daha sıkı tutuyordu.

Toygar Hanzade'nin odası fakülte makamından farklı olsa da içeri girenin üstünde bıraktığı etki aynıydı. Pahalı koltuklar, zevkli ofis mobilyaları, kıymetli tablolar, üstünde adının yazdığı mühim insanlardan geldiği belli olan abartılı hediyelerle odası yine ihtişamlıydı.

Masasında oturmuyordu, bizi ayakta karşıladı. Bu iyiye işaret sayılabilirdi. Onun da Emir gibi gergin olduğunu hissedebiliyordum. Takım elbisesi içinde son derece güçlü ve karizmatik görünüyordu. Son yılların stresi saçlarındaki beyazları çoğaltmış fakat bu renk yakışıklı yüzüne zarardan çok fayda sağlamıştı. Mavi gözleri daha bir dikkat çeker olmuştu.

Toygar Hanzade'yi ilk gördüğümde düşündüklerim hâlâ geçerliydi. Karşımda sanki Emir'in yaşlanmış hali duruyordu. Rosa da bu benzerliğe şaşırmış olacak ki bir Emir'e bir babasına bakıyordu. Sonunda biri konuştu.

"Merhaba Toygar Bey. Ben Yasmin. Rosa'nın annesiyim."

Toygar, Yasmin'in eline beklemeden karşılık verdi. Sırf Yasmin elini uzattı diye, ilkel bir üstün gelme dürtüsü kabardı göğsümde, içimden adama sarılmak geçse de kendimi frenledim. Yasmin'in elini bıraktığı an ben öne atıldım.

"Nasılsınız, Toygar Bey?"

Toygar Hanzade, içeri girdiğimizden beri ilk kez gülümsemeye yakın bir ifadeye bürünmüştü.

"Sana hâlâ Juliet demeli miyim?" dedi elime uzanırken.

Yanaklarım ısınıyordu. Bir başka dürtü devreye girmişti. Sevdiğim adamın babasına şirin görünmek, kendimi ona sevdirmek istiyordum.

"Siz nasıl isterseniz efendim. Siz de biliyorsunuz; '*Gülün adı değişse bile kokmaz mı aynı şekilde?*'"

Elim avucundayken samimi bir ritimle salladı.

"Juliet'in adı da Juliet olmasaydı, kusursuzluğundan bir şey kaybolmazdı."

Gülümsüyordu. "Öyleyse hoş geldin, Juliet."

Sanırım doğru yolda ilerliyordum. Gülümsemesine içten bir tebessümle karşılık verdim.

"Hoş bulduk efendim."

Elimi geri aldım. Emir herhangi bir hamle yapmadı. Babası da yapmadı. İkisi de birbirine bakmıyor, gözleri odadaki gereksiz eşyalarda dolaşıyordu. Öylece ayakta dikilmeye devam ediyorduk. Emir'in avucumdaki elini dürttüm. Karşılık vermedi. Toygar Bey'e hissettirmeden elini ileri çekiştirdim, onu babasına doğru itmeye çalıştım ama aniden avucumdaki elini çekip tek kelime etmeden masanın önündeki koltuklardan birine oturdu.

Toygar Bey'le aramızda kısa bir bakışma geçti. Benim elimden geleni yaptığımı anlamıştı sanki ya da bana öyle gelmişti. Geçip Emir'in yanına oturdum. Yasmin'in yüzü hâlâ gergindi. Rosa ise odadaki tüm yüzleri tek tek inceliyordu. Cenaze evinin içinde bile bu odada olduğundan daha çok dudak oynardı. Sessizlik rahatsız edici olmaya başlayınca dikleştim.

"Bizi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Toygar Bey."

Toygar Bey önündeki kâğıtları kenara aldı.

"O aksini düşünse de oğlumun istekleri benim için önceliklidir," dedi tok bir sesle.

Sanırım bu bir zeytin dalıydı. Artık Emir'in de ufak da olsa bir iyi niyet göstermesi gerekiyordu.

"Bunu duymak ne güzel." Emir'e döndüm. "Öyle değil mi Emir?"

Gözlerimle onu dürtüyordum. Bir an konuşacak gibi oldu ama sonra durdu. Babasına döndüğünde kaşlarını çatmıştı.

"Buraya senden, yirmi sene önce yaptığın bir ameliyatı yeniden yapmanı istemek için geldik," dedi doğrudan.

Bu kez Toygar çatmıştı kaşlarını.

"Yirmi sene önce mi? Hangi ameliyattan bahsediyorsun?"

Kariyerini düşünecek olursak bu makul bir soruydu. Emir'in inatçı sesi hâlâ sertti.

"Sana şu ödüllü ve ilk rektörlüğünü kazandıran ameliyattan bahsediyorum."

Emir duvarda, cam fanus içindeki heykeli işaret etmişti. Rosa'yla aynı anda heykelin altındaki yazıyı okumak için dikkat kesildik ama yazılar okunamayacak kadar uzaktaydı. Yasmin bile göz ucuyla heykelciğe bakmıştı.

"Bunu neden istiyorsunuz?" dedi Toygar Bey, Emir'le kıyaslandığında daha ılımlı bir ses tonuyla.

Emir'den önce Yasmin lafa girdi. Sanırım daha fazla konunun dışında kalmaya dayanamamıştı.

"Mi hija..." Yanlış dili seçtiği için yüzünü buruşturup kendine kızmıştı. Hemen toparlandı. "Kızım, yani Rosa için istiyoruz." Çantasından ince bir dosya çıkardı, Toygar Bey'e uzattı. "Raporları burada."

Toygar Bey yakın gözlüğünü kutusundan çıkarıp burnunun üstüne taktı. Bu haliyle babaya daha çok benziyordu. O dosyayı incelerken Yasmin anlatmayı sürdürdü.

"Altı aylıkken teşhis koydular." Bir an kızına gözü kaydı, yine de devam etti. "Üç yaşını göremez demişlerdi. Rosa yakında yedi yaşında olacak."

Rosa'nın naif yüzüne kırılgan bir bakış oturdu. Bunu pekâlâ daha önce duymuş olmalıydı ama bu anlarda onunla birlikte dışarıda beklemek isterdim. Kabuk tutmaya çalışan yarayı soymak gibi, yaşadığın felaketlerin hatırlatılması güzel bir duygu değildi. Toygar Bey bakışlarını kâğıtlardan ayırmadı.

"Etkileyici. Bu tarz vakalarda yaşam süresini bu kadar uzatabilmek zordur."

Yasmin övgüye aldırmadı. Başını kâğıtlara doğru uzatıp parmağıyla bir yere işaret etti.

"Kullandığı ilacın ismi ve dozu şurada bir yerde yazıyor olmalı."

Toygar Bey daha dikkatli inceliyordu. Dudakları büküldü.

"Pahalı ve tedariki zor bir ilaçtır." Gözlüğünün üstünden Yasmin'i süzdü. "Böylesine düzenli temin edebilmiş olmanız ne güzel. Bu vakalarda ilaç desteği yetmiş iki saat içinde yenilenmezse hastanın makineye bağlanması kaçınılmazdır."

Toygar Bey'in gözleri yeniden raporlara karışırken Yasmin yerinde rahatsızca kıpırdandı ve eli gizlenme isteğiyle saçına gitti.

"Daha önce iki kez makineye bağlanmak zorunda kalmıştı," dedi ağzının içinden. Yüzüm düştü. O an neden bu odaya girmemi istemediğini anladım.

"Birincisinde on aylıktı. İlacı yeniden bulmamız biraz uzun sürse de dayanabildi."

Sesi öylesine kırılgan ama gururlu çıkıyordu ki hiçbirimiz ona bakmıyorduk.

"Evet, bir yaş öncesi kalp kapakçılarının hızı sayesinde risk daha düşüktür. Peki, ikincisi?" diye sordu Toygar Bey. Yasmin'e bakmıyor, gözleri kâğıtlar üzerinde oyalanıyordu.

Yasmin biraz bekledi.

"İkincisi... Makineye ikinci bağlanışı daha zordu. İlacı daha kısa sürede yeniden temin etsem de toparlanması uzun sürdü."

"Ne zaman oldu bu?"

Toygar Bey bu kez ona bakıyordu. Bu soru önemli olmalıydı. Yasmin yutkundu.

"İki sene önce. Babasını... Babasını kaybettiğimizde."

Çenemi sıktım. Rosa'nın küçük elleri minik gözlerine gitmişti. Belli ki gözünden düşenleri daha akmadan yakalamaya çalışıyordu. Yanağımın içini ısırdım.

"Anlıyorum," dedi Toygar Hanzade. Dosyayı baştan sona bir daha gözden geçirdi. "Buradaki değerlerden bir görüş bildiremem, yeniden tahlil ve tetkik istemem gerekecek ama görünen o ki vücudu ilaçlara çok güzel tepki veriyor. İki sene önceki kopukluğa rağmen değerleri çok tutarlı."

Yasmin'in yüzü aydınlandı. Benim de içime tarifi imkânsız bir his doldu. Ama Toygar Hanzade dosyayı Yasmin'e geri uzatırken tek cümlesiyle bizi yerle bir edecekti.

"Ama yine de onu ameliyat edemem."

"Neden?" diye çıkıştı Emir.

Bu odaya girdiğimizden beri ilk kez doğruca babasının gözlerinin içine bakıyordu. Toygar bu bakışın ağırlığı altında toparlandı. Burnunun üstündeki gözlüğü çıkardı.

"O ameliyatı ilk yaptığımda genç ve aptaldım. Başarıya açtım. O zamanki gözü karalığımı destekleyecek güçlü hocalarım arkamdaydı." Bekledi. Oğlunun gözlerine bakıyordu. "Ama şu an böyle bir riski alamayacak konumdayım."

Emir'in çenesi kasıldı. Yumruğunu sıkıyordu.

"Konumun için mi reddediyorsun yani?"

"Sadece o değil. Aynı zamanda çok riskli." Bakışlarını Yasmin ve Rosa'dan uzak tutmaya çalıştı. "O ameliyattan önce iki başarısız denemem oldu. Başarı oranı çok düşük."

Emir ileri atıldı.

"Ama bir kez başardın."

"Evet, bir kez. Sadece bir kez. Neden bu kadar az cerrah aynı ameliyatı denedi sanıyorsun? Bu ancak kaybedecek bir şeyi olmayanların alacağı bir risk ve benim kaybedecek çok şeyim var."

Emir hiddetle ayağa kalktı. Bir an odadan dışarı çıkacak sandım. Belki de çıkacaktı da ama o anda odanın içinde Rosa'nın sesi duyuldu. Ağlamamak için titreyen nefesini içine çekmişti. Emir'i durduran bu oldu. Babasına yaklaştı.

"Oğlunun istekleri senin için her zaman öncelikli değil miydi? Bunu oğlun olarak istiyorum senden." Ellerini masaya koydu. "Bunu, annesinin ölümünü engellemek için kılını kıpırdatmayıp öksüz bıraktığın oğlun olarak istiyorum senden."

Toygar Hanzade'nin gözleri keskinleşmişti. Gözlerinden geçen duygunun ne olduğuna emin olamadım. O his her neyse sandalyesinde daha dik oturmasına sebep oldu.

"O ameliyatı yaparım," dedi. Emir ellerini masadan çekip doğruldu. "O ameliyatı yaparım ama bir şartım var," diye ekledi Toygar Hanzade. Emir sıradaki cümlesini bekledi. Toygar Hanzade ayağa kalktı. "Ailenle bir akşam yemeği yiyeceksin."

Emir şaşırdı. Sanırım başka bir şey teklif etmesini bekliyordu.

"Ailemle mi?"

Toygar başını salladı.

"Evet, ailenle. Ben ve abilerin."

Emir düşündü. Kendininkiyle aynı tona sahip mavi gözlere bakıyordu. Aynı renk, aynı bakış, aynı inatçılık... Emir çenesini dikleştirdi. Aynı deneyimli bir iş insanı gibi, elini babasına uzattı.

"Sen, abilerim, Safiye abla ve Sahra." Boşta kalan eliyle uzanıp benim elimi tuttu. "Bütün ailem," diye tamamladı.

Gözlerimi bile kırpamadım. Toygar Hanzade meydan okuyarak Emir'in uzattığı eli sıkarken ben küçük dilimi yutmakla meşguldüm.

O odadan çıkış ânımız çok bulanıktı. Tablolarla dizili koridorda ilerlerken kulaklarımın uğultusu ancak geçiyordu. Emir'in ailesiyle yemek yiyecektim!

Biz koridora geçiş yaparken Yasmin, Toygar Hanzade'yle yalnız konuşmak istediğini söylemiş ve Rosa'yı da yanımızda götürmemizi bizden rica etmişti. İçeride duyduklarımızı bizim yanımızda anlatmak zorunda kalmanın onun için zor olduğunu anladığımızdan, ona bir mahremiyet alanı oluşmakta herhangi bir sakınca görmedik.

Biz Rosa'yla bekleme salonuna geçerken o odaya geri dönmüştü. Miguel ve Naz bizi gördükleri an ayağa fırladılar. Yanlarına ulaştığımızda üçümüz de bir an konuşamadık. Ben akşam yemeği yüzünden dilimi yutmuştum, Emir babasıyla yüzleşmesinin üstesinden gelememişti ve o odada konuşulanlar Rosa için başlı başına bir travma sebebiydi.

Sessizlik uzayınca Miguel eğilip Rosa'ya baktı.

"Pasa algo Rosalita?"*

Rosa başını iki yana salladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

* Bir sorun mu var Rosalita?

"Emir'in babası beni iyileştirmeyi kabul etti."

Miguel, Rosa'yı kucağına alıp onu döndürmeye başladı. Küçük kız mutluluk gözyaşlarını etrafa savururken Naz da bana sarılmaktaydı.

"İnanmıyorum, gerçekten onlar?"

Tanıdık bir ses yankılandı bekleme salonunda. Sesin geldiği yönde iki sarışın kız duruyordu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Damla! Su!"

Yeşilçam'daki âşıklar gibi birbirimize koşmaya başladık. Salonda bekleyen bir avuç insanın gözleri önünde kavuşup kahkahalarla gülmeye, yüzümüzde denk getirebildiğimiz her yeri öpmeye başladık. Sıkıca sarıldım ikisine de. Yine şahane kokuyorlardı. Kollarından ayrılıp yüzlerine baktım. İkisi de hâlâ çok güzeldi. Hatta artık daha da güzellerdi. İkisinin üstünde de beyaz önlükler vardı. Ayaklarındaki renkli ayakkabılarla birlikte, ikisinin de sarı saçları, beyaz önlüklerin üstünde parlıyordu. Fakültede iki güzel kızken şu an olgun ve çekici kadınlara dönüşmüşlerdi.

"Sizin burada ne işiniz var?"

Ellerimle kollarını tutuyordum, sanki bırakırsam yok olacaklarmış gibi.

"Biz burada çalışıyoruz cicim. Asıl senin ne işin var burada?" dedi Damla.

"Burada mı çalışıyorsunuz? Geçen aylarda bahsettiğiniz mükemmel iş teklifi burası mıydı?"

"Evet. Damla sekiz aydır burada. Benim deeee," dedi tek gözünü kapatıp hesaplamaya çalışarak. "Benim kaç oldu Damla ya? Buraya gelmeden önceki hayatım öyle bulanık ki zaman kavramımı kaybettim."

Damla arkadaşının şaşkınlığına gülüyordu. Arkamda kalan kalabalığa el salladı.

"Aaa Naz da buradaymış. Merhaba Naz!"

Naz da ona gülümseyerek el salladı. Verona'ya geldiklerinde Naz'la tanışmış ve bir hayli iyi anlaşmışlardı. Damla'nın havadaki eli bir anlığına donup kaldı.

"Şurada duran Emir Hanzade mi?"

Damla'nın işaret ettiği yöne baktım. Emir, az önce yaşanan-lardan dolayı biraz hırpalanmış görünse de tüm yakışıklılığıyla koltuklardan birine çökmüştü.

Damla'ya dönüp başımı salladım.

"Evet, o."

Su kollarımı tutup beni kendine çevirdi.

"Onu buldun mu?"

Gülümsedim.

"Aslında o beni buldu."

Damla ve Su aynı anda sesli, romantik bir iç çektiler. Hiç değişmemişlerdi. Bekleme salonunda gürültümüzle insanları rahatsız etmeyeceğimiz bir köşeye çekildik. Yasmin görüşmesini bitirmeden, kavuşma anımızın hızlandırılmış özetini anlattım. Bol sevinç çığlıklarıyla kesilen hikâyem kısa ama tatmin ediciydi. Damla aniden kolumu tutup lafımı böldü.

"Ah sana bunu söylemem gerek. Biliyor musun, Ezgi de burada çalışmaya başladı."

Yüzümü buruşturdum.

"Hangi Ezgi, Hobbit Ezgi mi yoksa?"

"Ta kendisi," dedi Damla kıkırdarken.

"Anestezi uzmanı olarak başladı. Hastane bu yıl çok fazla doktor alımı yapıyor. Özellikle bizim dönemden başarılı kim varsa buraya girmeye çalışıyor."

Su anlatırken Damla yeniden beni dürttü.

"Sen de başvursana Sahra. Mezun oldun, değil mi?"

Elim saçıma gitti.

"Yani oldum ama henüz diplomam gelmedi."

İkisi de eliyle bu önemsiz sorunumu savuşturdu.

"Diploman hazır olur o zamana kadar. Ah, düşünsene hepimiz bir aradayız. Çok güzel olmaz mı?"

Hayal etmesi güzeldi aslında ama salonun diğer ucundaki kaçak çeteme gözüm takıldı. Hâlâ önümü göremiyordum. Rosa ameliyatını atlatmadan büyük ve kalıcı kararlar vermek istemi-

yordum. Eşyalarım bile hâlâ Verona'daki dairemde duruyordu. Yine Damla'nın dürtmesiyle kendime geldim.

"Biliyor musun, Emir'in abisi de burada."

Kaşlarımı çattım.

"Emir'in abisi mi?"

İkisi de aynı anda başını salladı. Hemen sonra Damla hevesle anlatmaya girişti.

"Cenk Hanzade. Başka hastanedeydi aslında ama babası burayı açınca buraya transfer oldu. Karakter olarak Emir'le birbirlerine biraz benziyorlar aslında."

"Tabii o Emir'in evli versiyonu," diye ekledi Su.

Damla kıkırdadı.

"Evet. Evli ve bir alt versiyonu gibi. Daha kısa boylusu ve daha şanssızı."

"Neden şanssızmış ki?" derken buldum kendimi. Damla ve Su bir şey anlatırken kayıtsız kalmak imkânsızdı.

"Şanssız bir evlilik yapmış diyelim, konuyu kapatalım. Ama asıl bomba diğer Hanzade'de."

Afalladım.

"Bir Hanzade daha mı var burada?"

Kızlar gülüştü.

"Var ama o burada değil. Sen de söylediğimiz her şeye şaşırıyorsun. Emir sana hiç bahsetmedi mi abilerinden?"

Emir'in genel olarak abilerinin hayatından bahsedecek kadar onlardan haberdar olduğunu sanmıyordum ama bana birkaç şey anlattığını da anımsıyor gibiydim. Düşündüm. Baloda kısaca konusu geçmişti. Hafızamı zorladım.

"Amerika'da profesör olmaya çalışan akademisyen bir abisinden bahsetmişti sanki."

"İşte canım, tam olarak o kişiden bahsediyoruz. Cihangir Hanzade. Kendisi uzun boyu, sıkıcı ama klas stiliyle fakültemizin yeni dekanı."

"Yaaa..." dedim tepkisiz kalamayarak.

"Emir'le ikiz olacak kadar benziyorlar ama o da Emir'in zayıf, gözlüklü ve sıkıcı versiyonu gibi. Berbat giyiniyor ve asla gülümsemiyor."

"Herkes sırıtarak gezmek zorunda değil, Damla. Ayrıca adam ülkede profesör olan en genç insanlardan biri. Alışveriş yapmayı unutması gayet kabul edilebilir bir şey."

Su'nun karşı savunması bittiğinde Damla bana döndü.

"Ah tabii ya, söylemeyi unuttum. Su, Cihangir Hanzade'ye körkütük âşık."

Su, Damla'nın koluna sıkı bir yumruk attı.

"Âşık falan değilim. Çocuk gibi konuşma Damla. Adamı sadece bir kere gördüm."

"Sadece bir kere mi gördün? Rüyalarında gördüklerini saymıyorsun sanırım." Damla gözlerini kapatıp sırtını koltuğa yasladı. "Ahh Cihangir, benim sıska sevgilim. Ahh yapma Cihangir, soğuk savaştan kalma o çirkin hırkanın üstünde sevişemeyiz."

Damla başını sayıklar gibi iki yana sallayarak taklit ederken Su onu tokatlamaya çalışıyordu. Damla'nın adı yankılandı hastanenin içinde. Kibar bir anonsla birlikte ayaklanıp yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. Su da onun peşinden giderken buluşmak için plan yapmak üzere ayrıldık.

Yanaklarım gülümsemekten acıyordu. Eski bir dostu görmek köpüklü, sıcak bir banyo yapmak gibiydi. Çok rahatlatıcıydı. Emir'in yanındaki koltuğa kendimi bıraktığımda az önceki stresimden eser yoktu. Naz ve Miguel, Rosa'yı iki kolundan tutup hoplatırken Yasmin'in topuklusunun sesi kendisinden önce geliyordu. Bizi es geçip bekleme salonunun çaprazında bulunan danışmaya doğru yürüdü. Bize açıklama yapma gereği duymamasına hiç şaşırmadım.

"Merhaba, bakar mısınız?" dedi ilgilenen kıza. "Profesör İlhan Solmaz'la görüşmek istiyordum."

Kız kontrol bile etme gereği duymadan karşılık verdi.

"Üzgünüm efendim ama profesör randevusuz görüşme yapmamakta ve ancak önümüzdeki on dört gün sonrası için randevu oluşturabilmekteyiz."

Kadın sayısız kez kurduğu cümleleri ton barındırmayan robotumsu bir sesle söylemişti. Yasmin omzuna dokunan atkuyruğunu geriye savurdu. Zavallı kızın yerinde olmak istemezdim.

"Disculpe* kendimi doğru anlatamadım. Ben Emir Hanzade'nin karısıyım."

Başımı şimşek hızında Emir'in omzundan çektim. *Ne söylüyordu bu kadın?* Büyük bir özgüvenle konuşmasına devam etmekteydi.

"Kendisi Toygar Hanzade'nin oğludur. Toygar Bey, Profesör İlhan Solmaz'la görüşmemi bizzat kendisi istedi. Arayıp sorduğunuzda söylediğimi doğrulayacaktır."

Yasmin büyük ihtimalle blöf yapmak istemişti. Belki de kadının Toygar Bey'i aramayacağını düşünmüştü. Ama danışmadaki kadın tıpkı söylediği gibi yaptı, telefonu kaldırıp birkaç tuşa bastı. Birazdan onu geri çevirdiğinde bakalım kiminle akrabalık bağı kuracaktı.

Fakat hiç de tahmin ettiğim gibi olmamıştı. Kadın, Toygar Hanzade'nin kendi ağzından aldığı onaydan sonra, Yasmin'i istediği profesörle görüştürmek için ayağa kalkıp ona eşlik etti. Benimse ağzım açık kalmıştı.

Emir'in babasına evli olduklarını falan mı söylemişti yoksa?

"Buyurun efendim, doktorumuz sizinle görüşmek için bekliyor." Kadın durdu ve bizim oturduğumuz alana doğru kibar bir bakış attı. "Eşiniz de size katılacak mı hanımefendi?"

Yasmin de bize doğru baktı. Büyük bir hazla gülümsemekteydi.

"Yok hayır, ben tek başıma görüşeceğim. Eşim burada beni bekleyip kendini oyalayabilir."

Parmaklarını dolgun dudaklarına bastırıp Emir'e doğru sesli bir öpücük fırlattı. Saçını savurup arkasını döndü. Dişlerimi sıkıyordum. Emir'in eli bana dokunacak gibi olduğunda ayağa kalkıp karşı koltuklardan birine oturdum.

Naz bana döndü. Sessiz dudaklarını oynatıp Yasmin için yeni, yaratıcı bir kelime buldu. Aynı kelimeyi ben de söyledim bu kez. Üstelik Naz gibi sessiz söylemediğime de emindim.

* Affedersiniz.

24. Bölüm

Eski Düşman

Arabada ölüm sessizliği vardı. Emir ürkek bakışlarıyla arabayı sürüyor, ben somurtan suratımla yanında oturuyor, Naz tek başına arka koltukta ses çıkarmadan bu gergin yolculuğa eşlik ediyordu.

Toygar Hanzade'nin asistanı, biz hastane kapısından çıkmadan önce yetişip aile yemeğinin bu akşam olmasına karar verildiğini bildirmişti nefes nefese. Rosa'nın kaybedecek zamanı olmadığını düşününce, bu erken randevuya sevinmemiz gerekirdi. Sevinmiştim fakat sevincimi bölen koca bir beden yürüyordu önümde. Şekilli kalçaları sadece onun duyduğu bir müziğe eşlik ediyormuşçasına çekici bir ritimle hareket ediyordu. Arabanın arka koltuğuna oturmak bile moralini bozmamıştı bu kez. Ev sahibi gibi hissediyordu. Çıktığımız hastaneden istediğini koparmıştı. Kızı için tedavi, kendi için itibarlı bir koca! Bu kadını pataklamak istiyordum.

Yol boyunca somurttum. Emir önce Yasmin ve ekibini kendi evine, sonra Naz ve beni Çıkmaz'a bırakacaktı. Akşam için hazırlanmam gerekiyordu. Rosa ile Emir'in evinin önünde vedalaşırken bugün yanında olduğum için öpücüklerle süslediği sıcak bir teşekkür bıraktı yanağıma. Bu kızın iyileşmesini her şeyden çok istiyordum.

Çıkmaz'a girmiştik. Gösterişli araba meydandan geçerken içindeki yabancıyı görebilmek için birçok kafa çevrilmişti bize

doğru. Kimlerin beni tanıdığını düşünemeyecek kadar öfkeliydim. Araba evimin önünde durdu. Naz bir süre sessizce bekledi.

"Ben indiğimde herhangi bir yaralanma yaşanmayacağına söz veriyor musun?"

"Endişelenme, git sen," dedi Emir samimi bakışlarıyla Naz'a.

Naz sırıtarak başını salladı.

"Ben senin canından endişeleniyorum, amigo."

Emir hafifçe güldü.

"Ben onunla başa çıkarım."

Naz omzuma dokundu.

"Onu çok hırpalama. O bilge sözü hatırla, anladın?"

Naz arabadan indikten sonra çiçekler sarkan bahçe kapımızdan içeri girip gözden kayboldu. Emir sessizliği bozmak için kıpırdandığında hiddetle ona dönüp kısa bir an tekledim. Lanet herif dikkatimi dağıtacak kadar yakışıklıydı. Güzel yüzüne bağırabilmek için biraz geriye çekildim.

"Yalanlar tekrarlandıkça hakikate dönüşür, Emir. Bunun tıpta bir adı olduğuna ve senin de bunu bildiğine eminim." Parmağımla çok uzaklardaki tehlikeyi işaret ettim.

"O kadın karın olduğunu öyle sık söylüyor ki buna kendini inandırmış. Artık oyun dışındayken bile herkesi buna inandırmaya çalışıyor."

Başımı kucağıma indirdim. Çocukça bir güvensizliğe kapılmıştım. Elimdekileri çalacakmış gibi avucumu sıkıp saklamak istiyordum. O kadın, sahip olduğum şeylerin etrafında dolaşsın istemiyordum.

Çeneme dokundu. Yüzümü kendine çevirdi. Dünya üzerindeki en güçlü silahla saldırdı bana.

Gülümsedi...

O sadece gülümsedi ve benim içimdeki bütün duygular yer değiştirmeye karar verdi sanki. Gülümsemesi lunapark aynaları gibi hislerimin şeklini bozuyordu. Ona kızmak istiyordum. Avazım çıktığı kadar öfkeli kalmak istiyordum. Ama lanet gülümsemesine dokunan bir bakış bile tıpkı lunaparktaki hız treni gibi

yerle bir edip deviriyordu öfkemi. Şimdiye kadar bu gülümsemeye bağışıklık kazanmış olmam gerekirdi. *Kahretsin!*

"Kıskançlık bile bu kadar mı yakışır?"

Gözlerimi devirip çenemi parmaklarından sıyırdım. Oturduğum yerde dikleştim.

"Kıskanmıyorum Hanzade. O kadını tehlikeli buluyorum. Onu, senin Rosa'ya olan zaafını kullanmasını, o üstten bakışlarını, kibirli yüzünü..." Durdum. Gözümün önünde beliren düşmanım keyfimi kaçırdı. "O kızıl saçlarını, vurgu yaparken savurduğu ince ellerini, uzun bacaklarını, şekilli kalçasını..."

Emir daha fazla tutamayıp ufak bir kahkaha kaçırdı ağzından.

"Bakıyorum benden daha detaylı incelemişsin kadını. Söylediğin çoğu şeyi fark etmemiştim bile. Eve gidince bu listedekileri bir kontrol edeyim."

Sırıtıyordu. Omzuna vurdum. Arkamı dönüp arabadan inecek gibi oldum. Kollarımdan tutup beni yüzüne yaklaştırdı.

"Saydıklarının hepsine, hatta daha fazlasına sahip olsa da fark etmez." Gözlerimin içine bakıyordu. "Benim bu dünyada dokunmayı istediğim tek kadın sensin, Sahra."

Fısıldayarak konuşuyordu. Böyle bir görüntüye sahipken fısıldaması suç sayılmalıydı. Kollarımı bıraktı, yine de kıpırdayamadım. Parmak uçlarıyla bacağıma ufak bir daire çizdi.

"Hiçbir popo seninkinden güzel değil. Hiçbir bacak..." Elime dokundu. "Hiçbir el..." Parmakları kulağımın arkasına ufak bir tutamı sıkıştırdı. "Hiçbir saç..." Parmak uçları dudağımın kenarına dokundu usulca. "Hiçbir dudak seninkinden daha güzel değil Sahra." Dudaklarını yaklaştırdı.

"Adımı sayıklamasını istediğim, öpmeyi arzuladığım tek dudaklar bunlar."

Söylediklerini ispatlamak istercesine sıcak teni dudaklarımın üstünü örttü. Beni ona çeken mıknatıs yine iş başındaydı. Hiç kıpırdamadı. Elleriyle dokunmadı. Başını bile hareket ettirmedi. Sadece dudakları dudaklarımda bekliyordu. Bu küçük temas bile soluğumu kesti. Başım dönüyordu. Geri çekildiğinde araba

da dönmeye başladı. Gözlerimi açtım. Benim içimde fırtınalar koparken lanet herif rahatça gülümseyebiliyordu. *Bu haksızlık!*

"Hadi git hazırlan. Birkaç saat sonra gelip alacağım seni." Saatine baktı. "Rosa'ya biraz oyuncak almak istiyorum. Davet saatine kadar evde onunla oynarım. Onun için de zor bir gündü."

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı salladım. Haklıydı. Belli etmemeye çalışsa da o da bugün ruhsal olarak hırpalanmıştı. Zavallı kız, oyuncak diye ilaç şişeleriyle oynuyordu. Normal bir çocuk gibi zaman geçirmek ona iyi gelecekti.

Bunu düşünecek kadar hassas olduğu için onu yeniden öpmek istedim. İçimden geçeni duymuşçasına iştahla gülümsedi. Başıma dert almamak için kapıyı açmaya uzandım. Emir de arabayı çalıştırmak için önüne döndü ama aniden gülen yüzü duruldu. Bakışları ileriye doğru asılı kaldı. Gözlerini takip ettim. Karşımızda Ahmet duruyordu.

Harika.

Hiçbir şey olmamış gibi kapımı açtım. Arabadan inerken, "Oyuncaklara dalıp geç kalma," diye seslendim Emir'e sakince. Fakat Emir arabayı çalıştırmak yerine, motoru tamamen susturdu. Kapısını açtı, arabadan indi.

Harika.

Ahmet kendi bahçe kapısının önünde, etrafı kumaşla örtülü büyük bir kutuyla duruyordu. Üstünde günlük giysileri vardı. Hafta içiydi ama çalışmıyordu demek ki. Çantamın ince askısını omzuma çektim.

"Merhaba Ahmet," dedim olabilecek en doğal sesimle.

Ondan önce davrandım. Belli ki bizim ona yaklaşmamızı bekliyordu. Sohbete ben yön versem daha güvenli olacaktı.

"Merhaba Sahra," dedi benzer bir tonla.

Bahçe kapımızın önünde durduk. Üçümüz yan yanaydık. Garip bir üçgen şeklini almıştık.

"Nasılsın Emir?" diye sordu.

"Fena değil," diye karşılık verdi Emir. Sesini ayarlamak konusunda Ahmet kadar başarılı değildi.

Emir iki elini de pantolonunun cebine sokmuştu. Gergindi. Az önceki özgüveni uçup gitmişti. Hissettirmeden benim Ahmet'e bakışımı yakalamaya çalışıyordu. Bu tedirginliği anlamsızdı. Paylaşılamayacak bir şey yoktu artık. Ödüller dağıtılmıştı. Bu sahnenin dramatik bir hal almasını kaldıracak gücüm yoktu. Normalleşme sürecini hızlandırmalıydım.

"Elindeki ne öyle?" dedim Ahmet'e samimi bir merakla.

O da aynı samimiyetle kucağındaki kutunun örtüsünü kenarından kaldırıp bana gösterdi.

"Muhabbet kuşu," dedi. Çocuk gibi coşkuyla elimi uzattım mavi tüylerle kaplı güzel hayvana. "Doktor babama, stresini atması için onunla didişemeyecek bir arkadaş edinmesini tavsiye etmiş. Ben de gidip kuş aldım."

Elimde olmadan ufak bir kahkaha attım.

"Sence bu Niyazi amcayı kavga etmekten alıkoyabilir mi? Kuş onu taklit etmeye kalkarsa vay halinize."

Ahmet de gülmeye başladı.

"Haklısın. Bunu hiç düşünememiştim."

Örtüyü yeniden kapattı. Hafifçe boğazını temizledi. "Siz... neler yapıyorsunuz?" dedi, doğru bir soru olduğuna çok da emin olmadan.

Emir benden önce atıldı aniden.

"Akşam Sahra'yla birlikte babamlara yemeğe gideceğiz."

Şaşkınlıkla Emir'e döndüm. Tehdit karşılığı daveti kabul eden o değilmişçesine göğsünü kabartmıştı. Çocuktan farksızdı. Rahatlasın istiyordum. Elimi koluna indirdim.

"Evet. Akşam Hanzade ailesine davetliyiz."

Ahmet'in gözleri sadece bir saniye için Emir'in kolundaki parmaklarıma kaydı. İfadesiz kalmaya zorladı kendini.

"Öyle mi? Ne güzel. Şimdiden afiyet olsun."

Emir'le aynı anda teşekkür ettik. İyi kotarmıştık. Son görüştüklerinde yumruklarının konuştuğunu düşünecek olursak, ilk deneme için fena sayılmazdı. Ahmet bahçesine yönelir gibi olunca dönüp Emir'in kolunu okşadım.

"Hadi git sen geç olmadan. Gelmeden önce ararsın."

Ben bahçe kapıma adımladım ama Emir'in hâlâ olduğu yerde beklediğini fark ettim. Kıpırdamadan bir bana, bir Ahmet'lerin bahçesine bakıyordu. Endişesinin yersiz olduğunu anlaması gerekiyordu. Israrla el salladım. Ahmet evine girmeden gitmemek için resmen ayaklarını sürüyordu. Artık vedalaşmanın ötesinde, elimi onu kovalarcasına sallamaktaydım. Ben bahçe kapımı açarken Ahmet ona seslendi.

"Endişelenme. Sahra'ya Çıkmaz'da bir şey olmaz. Ona iyi bakarız."

Harika.

Emir'in huzursuz yüzü iyice kasıldı. İyimser hava anında dağıldı. Ahmet'e gergin bir bakış attıktan sonra arkasına dönüp beyaz arabasına bindi. Beklemeden gaza bastığında, araba camından bana bir kez bile bakmadan sokağımızdan çıkıp gitmişti.

Dönüp sitem edercesine Ahmet'e baktım.

"Ne? Ne dedim ki şimdi ben?" dedi masumca dudak bükerek.

Başka biri olsa masumiyetine inanırdı ama ben onu tanıyordum. Ektiği huzursuzluk tohumlarından zevk almıştı. Emir tarafından tehdit olarak görülmenin hoşuna gittiği aşikârdı. Ama benim için bu mevzubahis dahi değildi.

Başımı dert yanarcasına iki yana sallayıp bahçe kapımızı kapattım. Hızla eve doğru giderken bu kez bana seslendi.

"Sabah gönderdiğim ayçöreğini yedin mi?"

Anahtarı kapıya taktım. Dönüp elindeki kutuyla beni bahçesindeki ortancaların yanında izlemekte olan Ahmet'e baktım.

"Sana daha önce de söylemiştim. Artık ayçöreği sevmiyorum."

Kapıyı açtım, ortancalar arasındaki adama arkamı dönüp evime girdim.

Annem ve Naz koltuğa oturmuş, önlerindeki çekirdek kabuğu tepecikleri arasından pür dikkat televizyona bakıyorlardı. Çantamı koltuğa fırlattım. Ne izlediklerini anlamak için bir süre

ekranı izledim. İkinci sınıf, eski bir Türk filmiydi. Naz heyecandan çekirdek yerine parmağını ısırdığında gülecek gibi oldum. Koltuğun arkasından annemin boynuna sesli bir öpücük bıraktım. Keyiflerini bozmamak için konuşmadan boş koltuklardan birine oturdum sessizce. Önlerindeki çekirdek paketinden bir avuç aldım ve ben de televizyona döndüm.

Köşkte oturan zengin ailenin genç kızı, gece yarısı şoförlüğünü yapan çocukla bahçede buluşmuş, aşklarının imkânsızlığı hakkında uzun bir tirada başlamışlardı. Televizyonun yüksek sesi arasında annem konuştu.

"Nasılsın kızım?"

Bana bakmıyordu. Ağzımdaki kabuğu sehpaya bırakırken ben de ona bakmadan cevapladım.

"İyiyim annecim."

Fakir çocuk, "*Biz ayrı dünyaların insanıyız,*" diyordu.

"Akşama bir planın mı var?"

Kız, her şeyini bırakıp onunla olabileceğini, paranın, zenginliğin umurunda olmadığını söylüyordu.

"Hı-hı. Bir yemeğe davetliyim."

Fakir oğlan kıza, aslında gerçekten onu sevmediğini söylerken yalan söylediğini biz de sevdiği kız gibi biliyorduk. Artık çekirdeği daha hızlı yiyordum.

"Güzel. Özel bir yemek mi peki?"

Gözlerimi kıstım. Başımı çevirip yan yana oturan iki kadına baktım. İkisi de televizyona baksa da sakladıkları bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Naz geriye yaslanıp görüş açımdan çıkmaya çalıştı. Kesinlikle anneme bir şeyler yumurtlamıştı.

"Yoo. Öyle normal, sıradan bir akşam yemeği."

Avucumdaki çekirdekleri pakete geri bıraktığımda annem boğazını temizledi.

"İyi bakalım. Baban da gelince akşama kuru fasulye yapacak."

Dudaklarımdaki tuzu yalayıp seslice inledim.

"Offf babam kuru fasulye mi yapacak?" Dönüp işgüzar Naz'a parantez açtım. "Babam kuru fasulyeyi çok güzel yapar."

Naz sırıttı.

"Merak etme, ben senin yerine de yerim yaa."

Bakışlarımla onun sırıtan suratını sorguluyordum. Anneme içinde bulunduğumuz durumu ve Emir'i anlatmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

"Yemek demişken, gideyim de yemekte giyeceğim elbiseyi seçeyim."

Odama giderken Naz'a "gözüm üstünde" bakışı attım. Eski giysi dolabımı karıştırmadan önce üstümdeki gömleği sıyırmıştım. Dolaptakileri karıştırdıkça keyfim kaçtı, içindekiler asla umut vadetmiyordu.

"Anne, lacivert elbisem nerede?" diye bağırdım salona doğru.

"Hangisiydi o?" diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim.

"Anne, bir tane lacivert elbisem vardı zaten."

Biraz bekledi.

"Ben onu 3'te oturan Leyla'nın kızına verdim. İş görüşmesinde giyecekti, sonra da geri getirmedi," diye seslendiğinde sesli bir iç çektim.

Kendimi yeniden ergen gibi hissediyordum. İşin tuhaf tarafı, annemle hiçbir zaman kıyafet konusunda buna benzer bir diyalog yaşamamıştık. Genelde kıyafetlerimin değil, test kitaplarımın yerini değiştirdiğinde gerilim olurdu. Bir an sonra annem isyanıma kayıtsız kalamayarak odamın kapısında belirdi.

"Kızım başka elbisen mi yok sanki? Giy şunlardan birini."

Askıları tek tek geçerken homurdandım.

"Hepsi çok çirkin anne. Baksana, kaç sene öncenin modası."

"E, kızım onlar kaç sene önce aldıkların da ondan." Kollarını göğsünde topladı. "Hem hani sen sıradan, önemsiz bir yemeğe gidiyordun?"

Kaşlarımı çattım. Gözleriyle bana meydan okuyordu. Naz'ın heyecanlı sesi geldi salondan.

"Scheiß! Koşun koşun, meğer şoförle zengin kız kardeşmiş!"

"Anne, neden veriyorsun elbiselerimi? Sanki ömürlük gitti-m. Gelince giyer bu kız bunları diye düşünemedin mi?"

Naz yine bağırdı.

"Gelmeyin, gelmeyin. Kardeş değillermiş. Meğer kız evlat-lıkmış."

Annem yine ukala bir bakış attı.

"Düşünemedim hanımefendi. Kızımın ne zaman geleceğini ne zaman gideceğini ya da neden çat kapı döneceğini bilemedi-ğim için düşünemedim."

Bakışlarıyla sorgulama sırası ondaydı. O övündüğüm anne sabrı, sandığım kadar güçlü değildi anlaşılan. Gözlerimi kaçırdım.

"Was!" Hemen gelin. Meğer şoför, köşkün sahibinin oğluy-muş!"

"Bu yemek benim için önemli..."

Öyle sessizce söylemiştim ki bunu, sanki anneme değil de dolabın içindeki kıyafetlerime fısıldamıştım.

"Hımm..." dedi annem sadece. "Öyleyse siyah elbiseni giy. Hani dizlerinin altında biten, yakası taşlı olan var ya. O sana çok yakışıyordu."

Gülümseyerek anneme baktım.

*"Mein Gott!"*** Kıza araba çarptı, gözleri kör oldu!"

Annemin kollarına bıraktım kendimi. O da koklaya koklaya öptü başımdan.

"Anlatmak istediğinde ben ve baban buradayız, biliyorsun değil mi?"

* Almanca: Küfür.
** Ne!
*** Aman Tanrım!

İç çektim.
"Biliyorum..."

"Yuh! Şimdi de çocuk hafızasını kaybetti!"

Saçımı okşuyordu.

"Hesap sormak değil bu. Bazen hayatında neler olduğunu merak ediyoruz sadece. Hissettiklerini, yaşadıklarını bilmek istiyoruz. Kızımın kafasının içinden neler geçiyor, hayatında kimler iz bırakıyor bilmek istiyoruz. İzi bilelim ki canın yandığında nasıl saracağımıza hazırlayalım kendimizi. Bizi kendinin çok dışında tutma, olur mu güzel kızım? Seni mutlu eden şeyler, bizi de mutlu eder." Çeneme dokunup başımı yukarı kaldırdı. "Senin sevdiğin insanları biz de severiz."

"Ach! Karşılaştılar! Ama biri onu göremiyor diğeri hatırlayamıyor yaa!"*

Annem kıkırdadı.

"Mesela içerideki mavi saçlı, tatlı şeye bayıldım."

Ben de gülümsüyordum. Naz'ın hayrete düşme sesleri eşliğinde annemin yanağını öptüm. Telefonum titredi. Ekranda ***ROMEO*** adı belirdi. Annem göz ucuyla baktı sadece. Mesajda iki saate kadar geleceğini söylüyordu. Panikledim. Dolaba kafamı sokup aramaya başladım yeniden.

"Tamam, siyah elbise, siyah elbisee..."

Annem hatırladığı şeyle alt dudağını ısırdı.

"Ah! Doğru ya, o siyah elbiseni Erva almıştı."

"Ne!"

Yüzünü buruşturdu.

"Kızının doğum gününde giymek için gelip dolabında bir şeyler baktı, onu aldı gitti."

Panikle annemi aşıp koşmaya başladım. Zamanım kısıtlıydı, daha duş alıp makyaj yapmam gerekiyordu.

* Almanca şaşırma nidası.

"Ah Erva ah!" diye söylene söylene yan eve koşturdum. Ne fes nefese kapıyı çaldım. Kapıyı annesi Neşe açtı.

"Neşe teyzecim Er..."

"Aa, Sahra sen misin?"

Ah doğru ya, henüz benimle karşılaşmamıştı.

"Benim Neşe teyzecim, nasılsınız?"

Pembe yanaklarıyla gülümseyip beni süzdü.

"İyiyim kızım, iyiyim. Erva söylemişti de inanmamıştım. Ne kadar güzelleşmişsin sen böyle."

Aceleyle gülümseyip geçiştirdim.

"Sağ ol Neşe teyzecim. Sonra sana uğrayacağım ama şimdi acil bir işim var da, Erva'yı çağırabilir misin?"

"Erva artık burada kalmıyor ya Sahra'cım."

Elimi alnıma vurdum. Doğru ya, Erva artık evliydi! Ahmet'in başı göründü annesinin arkasından.

"Erva'ya mı gitmek istiyorsun Sahra? Götüreyim seni."

Panikle geriye adımladım.

"Ben kendim giderim, sağ ol."

Neşe teyzeye gelişi güzel el sallarken arkamdan bağırdı.

"Erva kendi evinde değil, Mine'deler! Duydun mu beni?"

Duymuştum. Hızlıca bahçeden çıktım. Mine'nin evi de 1'deydi, yani yan sokağımızda oturuyorlardı. Şimşek hızında koşarken saçlarım uçuştu. Birkaç dakika sonra kapıyı yumruk-luyordum.

Kapıyı Mine açtı. Gözleri korkuyla bakıyordu.

"Sahra! Sen miydin? Korkuttun beni!"

Nefes nefese kapıya yaslandım.

"Kusura bakma Mine abla, nasılsın?"

Mine endişeyle soluksuz kalan bedenime baktı.

"Ben iyiyim de Sahra, sen iyi misin, hayır olsun inşallah?"

Karnımı tutarak içeri adımladım. Dalağım şişmişti sanki.

"Çok acil Erva'yı görmeliyim."

"Gel, gel içeride oturuyorduk biz de."

Salona girmeden az önce, "Siz de derken?" diye sordum.

Keşke bu soruyu içeri girmeden önce sorsaydım. Erva ve Yasemin salonun koltuklarında oturmuş yüzüme bakıyorlardı.

Kahretsin.

Erva hemen ayaklandı, korkuyla yanıma geldi.

"İyi misin Sahra?"

Elimle onu sakinleştirdim.

"İyiyim, iyiyim. Buraya kadar koştum da. Biraz hamlamışım sadece. Sendeki siyah elbiseme acilen ihtiyacım var."

"Siyah elbise mi?"

Başımı salladım. Bakışlarım Yasemin'e kaymasın diye büyük çaba gösteriyordum.

"Doğum günü için dolabımdan almışsın."

Erva sonunda hatırladı ama hemen sonra dudağını ısırdı.

"İyi de şey... Ben üstüme göre dikişlerini genişlettim o elbisenin."

"Ne yaptın? Of Erva ya!"

Sonunda pes edip kendimi koltuklardan birine attım.

"Taa İtalya'lardan siyah elbise için mi geldin kuzum?"

Mine abla karşımdaydı. Sakinleşmiştim. Gülümseyebildim.

"Dün akşamüstü geldim."

Mine'nin gözleri Yasemin'e kaydı. Yasemin kıpırdandı ama konuşmadı. Sonunda ona bakma cesareti göstermiştim.

Yasemin çok... yorgun görünüyordu. Eskiden kıskandığım sarı saçları şimdi başının üstünde cılız bir topuzla toplanmıştı. Gözlerinin mavisinde can sıkan bir solukluk vardı. Dikkatli baktığında yanaklarının, elmacık kemiklerinin kızarmış olduğunu fark ettim. Dudakları aynı yerden birkaç kez ısırıldığı için çatlamıştı. Kıyafetleri, daha önce hiç görmediğim şekilde gösterişten uzaktı.

"Nasılsın Yasemin?" diye sormak geldi içimden.

Dudakları ve omuzları tatsız, garip bir uyumla hareket etti. Gülümsemeye zorladı kendini. Bu çabasıyla sebepsiz bir hüzün yerleşti içime. Bir sorunu vardı.

"Elbiseyi ne yapacaktın ki?"

Erva merakından mı yoksa dikkatimi dağıtmak için mi sordu bilmiyorum ama keyifsiz bir soluk bırakmak zorunda kaldım.

"Bu akşam mühim bir yemeğe gideceğim de..."

"Mühim derken?" dedi Erva anında.

Şaşırmadım ama yine de tekledim. Kaçamak bakışlarım herkese dokundu. Böylece sorunun cevabı daha ilgi çekici hale gelmiş oldu.

"Bir akşam yemeğine davetliyim de... İyi görünmek istiyordum."

"Hımm... Bu yemekte böyle uzunca boylu, gökyüzü bakışlı, kalem burunlu, inci dişli bir beyefendi de olacak mı acaba?"

Erva'nın sırıtan sansar yüzüne bakıp gözlerimi büyüttüm. Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Yasemin yüzümde çözülmesi gereken bir soru varmışçasına dikkatle beni izliyordu. Mine abla yarım bir kahkaha attı.

"Erva, o nasıl tarif böyle? Böylesi anca dizi karakteri olur. Gerçekte varsa kaçırma derim Sahra'cım."

Saçımı kulağımın arkasına aldım. Kulaklarım bile ısınmıştı. Yasemin'in bana olan bakışları farklılaşmıştı. Kırmızı suratımla soruyu geçiştirdim.

"Dediğim gibi... Bu akşam senin aldığın elbiseyi giymek istiyordum. Düzeltiyorum, onu giymek zorundaydım. Çünkü dolabımda işe yarar tek bir şey yok." Yüzümü buruşturup Erva'ya baktım. "Ben eskiden o kadar kötü mü giyiniyordum?"

Erva dudaklarını birbirini bastırdı.

"Yani kötü demeyelim de deneysel cesur kombinlerin oluyordu diyelim."

Mine gülecek gibi oldu. Ben önce somurttum, sonra Yasemin'e döndüm. Onun sesini duyma ihtiyacı hissediyordum.

"Sen söyle Yasemin, sen hep çok güzel giyinirdin. Senin fikrin neyse onu kabul edeceğim."

Yasemin öyle şaşırdı ki, "Benim fikrimi mi merak ediyorsun?" diye sordu.

Anında başımı salladım.

"Elbette. Eskiden sen mahallede yeni bir şey giyince kızlar gidip ertesi gün aynısını alıyordu."

Yasemin'in dudaklarına sahici, utangaç bir gülümseme yerleşti. Bu içimi rahatlattı.

"Öyleyse üzülerek Erva'ya katıldığımı söyleyeceğim."

Elimi abartılı bir hareketle kalbime attım, bu hepsini güldürdü.

Yasemin'de tuhaf bir şey vardı. O eski agresif, sert havası yoktu, özgüvenli bakışları başka bir şeyle yer değiştirmişti. Bu halini sevmediğime karar verdim. Belki de Yasmin'le kıyasladığımda ona zamanında haksızlık yapmış olabileceğime karar vermiştim ya da Ahmet'e karşı hislerim yok olduğunda, Yasemin'e olan öfkem de bitmişti.

Birkaç uzun dakika boyunca İtalya ve doktorluk hakkında konuştuk. Sonraki birkaç dakika Mine'nin kızı Nisa'nın fotoğraflarına bakıp nasıl bu kadar büyümüş olabileceğinden bahsettik. Bıraktığımda ufacık bir kızken şimdi ilkokula başlamıştı. Erva'nın kızı küçük Sahra'nın da anaokuluna devam ettiğini öğrenmiştim. Biraz Hakan ve Barış abinin başarılı avukatlık kariyerlerinden, biraz da Çıkmaz'daki en çarpıcı gelişmelerden konuştuk. Son dakikamı elbise hakkında hayıflanarak geçirdikten sonra duvardaki saate bakıp ayağa kalktım.

"Üzgünüm ama artık gitmem gerek. Biraz da evde söyleneyim sana Erva."

Erva hâlâ mahcuptu. Buraya geleceğime alışverişe çıkmış olsaydım, belki de sorunumu çözerdim ama artık onun için de zaman yoktu. Dudaklarımı büktüm.

"Gidip üstüme uyan, insanlarda kusma hissi oluşturmayacak bir şeyler bulmaya çalışayım."

Ben daha arkamı dönemeden Yasemin sordu.

"Bende sana uyacak güzel şeyler var. Eğer istersen..."

Şaşırdım. Hafifçe tekledim.

"Ah, teşekkür ederim ama gerek yok..."

"Gerek mi yok? Madem gerek yoktu, niye beni bıçaklamaya geldin o zaman?"

Erva'ya baktım. Gözlerimden bir şeyler okuması gerekiyor. du ama o şapşal gibi boş gözlerle bakmayı sürdürmüştü.

"Zahmet etmesine gerek yok demek istedim," diye toparla. maya çalıştım.

"Aa, durun durun." Mine ayaklandı. "Yasemin, senin koyu mor elbisen hâlâ burada. Kuru temizlemeden alınca Barış bizim. kilerle birlikte getirmişti ya, hâlâ dolabın bir yerinde duruyor. Bulurum şimdi."

"Mine abla gerçekten gerek yok, gel buraya..."

O çoktan gitmişti ve ben ne yapacağımı bilmez halde ayak. ta kalmıştım. Birkaç dakika sonra askıdaki mor elbiseyi üstüme tutuyordum. Aslında elbise çok hoştu. Fakat Yasemin'e ait bir şeyi giyemezdim.

"Bir denesene," dedi elbisenin sahibi.

Bu çok... garipti. Sadece bana böyle geliyor olamazdı. Yase. min'e döndüm.

"Emin misin gerçekten?" dedim.

Cevabını deli gibi merak ediyordum. Yaptığımız şeye ina. namıyormuş gibi histerik bir gülüş çıktı dudaklarından. Başını salladı.

"Tuhaf, biliyorum ama giymeni gerçekten istiyorum. Zaten benim üstümde sadece bir saat kaldı." Gözlerimin içine baktı. Bu hüzünlü halini hiç sevmemiştim. "Eski hatıralarımız, bir saat kullanılmış bir elbiseyi geri çevirmene sebep olacak kadar güçlü değil. Senin için sorun yoksa benim için de yok."

Samimi olduğunu biliyordum ama yine de bu bana doğru gelmiyordu. Elbiseyi ona geri uzattım.

"Teşekkür ederim Yasemin ama alamam."

O andan sonra kimse ısrar etmedi. Evden ayrılmadan önce Yasemin'e de sarıldım. Tüm samimiyetimle, ne olursa olsun gü. zelliğinden bir şey kaybetmemiş yüzüne gülümsedim.

"Sen bana bugün o elbiseden çok daha değerli bir şey verdin, Yasemin. Teşekkür ederim." Gözleri suyun içinden bakıyordu sanki. "Hem eminim o elbise bana senin kadar yakışmayacaktı."

Gülümsedi sonunda. Kendimi biraz daha iyi hissettim. O evden dışarı adım attığımda ruh halim pek de dengeli değildi. Sesli düşünmekten bile çekiniyordum ama Yasemin'in mutsuzluğunun bir köşesinden tuttuğumu hissedebiliyordum.

Daha evin bahçesinden çıkamamışken arkamdan biri seslendi. Yasemin ince hırkasına sarınmış bana doğru yürümekteydi.

"Eve kadar birlikte yürüyelim mi? Neşe anne bana uğra demişti."

Zoraki bir baş sallamadan fazlasını veremedim ona. Bu emrivakiden hoşlandığım söylenemezdi. Yasemin'le yukarıda yaşadıklarımız yeterince tuhafken fazlasına ihtiyacımız yoktu. Yine de gülümsemekle yetindim. Bahçe kapısını aralayıp dışarı çıktığımızda Yasemin arkasına dönüp Mine'ye el sallamıştı. Yüzü adımlarına dönünce kısa bir iç çekti.

"Benim dünyam bu kadar işte," dedi Mine'nin evini gösterirken. "Ben senin gibi dünyanın öbür ucuna gidemiyorum. Benim dünyam Çıkmaz kadar, buraya kadar kaçabiliyorum."

Uzaktan güzel görünen çoğu şey, kendi içinde felaket barındırır derler. En büyük acılar sıradan evlerde, sıradan hayatlarda yaşanıyordu. Bu mahallenin kadınlarında da hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Bir şeyler söylemek istedim ama beceremedim.

"Seni gördüğünde neler olacağını düşünüyordum hep. Yıllardır en büyük kâbuslarımın başkahramanıydın."

"Yasemin, ben..." diye araya girmeye çalıştım. Bu kısa yürüşü terk edebilmek her şeyi yapardım.

Yasemin telaşla başını salladı iki yana. Tokayla boğduğu sarı saçları savruldu.

"Hayır, hayır, kendini kötü hisset diye söylemiyorum bunları. Aslında şunu söylemek için geldim arkandan." Durdu. Ben de mecburen ona eşlik ettim.

"Senden artık nefret etmiyorum. Yıllar önce Ahmet için değil, benim sana söylediklerim yüzünden gittiğini biliyorum.

Bunun için sana minnettarım. Benim için gittiğini, bu yüzüğü benim için reddettiğini biliyorum."

Hırkasının kolunda saklanan yüzüğü açığa çıktı. Hatırladığımdan daha farklıydı.

"Aynı yüzük değil bu arada," dedi sağlıklı olmayan bir gülümsemeyle.

"Ahmet, kaybolduğu için yenisini aldı ama ben mutfağa bıraktığımda bilerek cebine koyduğunu görmüştüm." Parmağındaki zarif taşa bakıyordu. Bana baktığında omzunu salladı. "En azından bana yeni yüzük almayı akıl ettiği için sevinmeliyim, değil mi?"

Gülümsemesini taklit edemiyordum. Her cümlesinde içimde bir şeyler paramparça oluyordu. Hüznü, karşısındakini yaralayacak kadar yoğundu. Kendimi berbat hissediyordum. Kötü karakter, hikâyeyi kimin tarafından okuduğuna göre değişiyordu. Bir açıdan zalim görünenin, diğer taraftan baktığında kabuk tutmadığı yaralarını sarmaya çalıştığını görüyordun.

Onun düşmanı olmak, kötü karakteri olup kabuslarına girmek istemiyordum. Uzanıp eline dokundum.

"Ben onun çoktan unuttuğu çocukluk anısıyım, Yasemin."

Başını ümitsizce iki yana salladı.

"Keşke buna inanabilsem."

Avucumdaki elini sıktım.

"İnan. Lütfen aklını 'acaba'ların peşinden sürükleyip kendini üzme."

Yüzüne hüzünlü bir gülümseme oturdu.

"Kolyen hâlâ onda," derken alt dudağı titreyecek gibi oldu. Elimi geri çektim. "Anahtarlığına takmış. Her gün evin kapısını o anahtarlıkla açarken nasıl seni unuttuğunu düşünebilirim ki? Seninle giriyor eve, seninle çıkıyor. Arabasını sen yanı başında sallanırken sürüyor. O nereye giderse sen de oraya gidiyorsun. Cüzdanını bile unutuyor da o anahtarlığı unutmuyor."

Gözlerimi kaçırdım yüzünden. Hiçbir suçum olmamasına rağmen kendimi kötü hissettim ve deli gibi Ahmet'i pataklamak istedim.

"Eskisi gibi bakmıyor gözlerin," dedi aniden. Başımı ancak o zaman kaldırabildim. "Şimdi gözlerine başkası yerleşmiş. Gözlerinde Emir'i görüyorum."

Kendimi gülümsemeye zorladım.

"Ben de senin gözlerinde hâlâ aynı adamı görüyorum. Ve o adamın böylesine güzel bir kızı üzebilecek kadar aptal olduğunu öğrensem de onun çok iyi bir adam olduğunu da biliyorum. Lütfen ona zaman ver, Yasemin."

İnançsız bakışları ufak bir tebessümle gerildiğinde kendimi dayak yemiş gibi hissettim. Ben kendi hikâyemin başkarakteriyken, başkalarının sahnelerinde hüzün oluyordum. Bu gerçeği sindirmem zor olacaktı...

Keyifsizce evin kapısını kapatıp anahtarı girişteki kutuya bıraktım. Omuzlarımdaki yeni yüklerle salona girdiğimde Naz ve annem yine aynı pozisyondaydı. Bu kez yanakları kızarmış, gözleri ıslaktı. Naz bana döndü. Gözyaşları hâlâ tazeydi.

"Çocukla kız yıllar sonra yaşlandıklarında birbirini buldular yaa. Ama sadece bir dakika sonra ikisi de öldü. Cennette kavuştular, anladın?"

Gözlerimi ovuşturdum. Bununla eğlenebilecek kadar bile halim yoktu. Hantal bedenimin koltuğa düşmesine izin verdim. Yastığı kucağıma çektim ve dudak büktüm.

"Sanırım yemeğe gidemeyeceğim. Çünkü giyecek bir şeyim yok."

Naz dudağındaki çekirdekle ekrandan ayırmadı gözünü.

"Yarım saat önce sana bir kutu geldi. Emir göndermiş. Sanırım içinde elbise var," dedi gayet rahat bir sesle.

Anında doğruldum.

"Neden beni arayıp söylemedin?"

"Görmüyor musun, film izliyordum yaa."

"Sana inanmıyorum Naz!"

Sabır dilercesine ellerimi gökyüzüne açtım. Yıllardır içimde taşıdığım kardeş özlemi o an uçup gitti.

"Anne, hani sana küçükken keşke kardeşim olsaydı deyip duruyordum ya, he işte vaz geçtim. İyi ki tek çocuk olarak rahat büyümüşüm!"

Naz bana dilini çıkardı. Ben de ona çıkardım. Elindeki çekirdekleri bana fırlattı. Ben de elime geçen yastığı ona attım. Annem şaşkınlıkla yerinde sıçrayıp dağıttıklarımızı söylenerek toplamaya başladığında biz de gülüşmeye başladık. Kız kardeşe sahip olmak çok da kötü bir duygu olmasa gerekti.

Sonraki dakikalarım karmaşa içinde geçti. Gerekli hazırlıkları tamamlayıp askıdaki elbiseme uzandığımda bana verilen süreyi çoktan aşmış, Emir'in evimin önünde olduğunu bildiren mesajına, "On beş dakikaya ihtiyacım var," diyerek karşılık vermiştim çığlık çığlığa.

Elbisem yine kırmızı renkti. Emir'in bilinçli olarak bu rengi seçtiğine emindim. Bu renk, hayatımızın önemli dönemeçlerinde bize eşlik etmişti. O dönemeçlerden birinde, araba içinde takla atmış olsak da ilk dansımızda, ilk öpüşmemizde üstümde bu renk vardı, Verona'da bu renk içinde ona kavuşmuştum. Kırmızı bizim şahidimizdi.

Bu kez elbisem, balo gecesindekinin aksine rahat bir kesimdi. Üstüme geçirdiğimde kalın askıları ve dizlerimde biten pileli eteği rahat hareket etmeme müsaade edecekti. Sadece bel kesimi dardı ama o da fiziğimin övgü alması için ince bir dokunuş gibiydi.

Naz arkama geçip fermuarımı çekecekken kapı zili çaldı. Hareketsiz kaldık. Babam, ben gitmeden gelmese çok iyi olurdu. Emir'in arabasını, daha da fenası Emir'in kendisini görmesini istemiyordum. *Henüz değil.*

Naz odamın kapısını araladığında gelen sesi dinledik. Annem kapıyı açmıştı, dışarıdan kibar bir erkek sesi gelmekteydi.

"Merhaba efendim. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Bu... Emir'di. Ben de koşturup aralık kapıdan bakmaya çalıştım.

"Buyurun?" diye karşılık verdi annem.

Kısa bir bekleme sonrası, "Ben Emir. Sahra'nın arkadaşıyım," dedi oldukça saygılı bir sesle.

"Ne yapmaya çalışıyor bu?" diye fısıldadım sessiz bir isyanla.

"Ah öyle mi? Memnun oldum evladım."

Annemin sıcak sesinden sonra Emir devam etti.

"Sahra biraz gecikeceğini söyleyince gelip size bir selam vermek istedim."

"Ne iyi ettin oğlum. Buyur, içeri gel istersen."

Kalbimin atışı hızlandı.

"Yok efendim, hiç zahmet vermeyeyim. Ben bir nasıl olduğunuzu görmek bir de size bunu vermek istemiştim."

Naz'la birbirimizi iterek parmak uçlarımıza kalkıp anneme verdiği şeyi görmeye çalıştık.

"Ne verdi? Ne verdi?"

"İttirmesen de görsem yaa."

Annemin gülümsediği sesinden bile belli oluyordu.

"Ah, ne zahmet ettin evladım? Çok güzeller."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ne demek efendim? Size layık değiller aslında. Sahra'nın zarafetini kimden aldığını şimdi daha iyi anladım."

Annem tatlı bir kahkaha kopardı. Kesin yanakları da kızarmıştı.

"Ah, bu kadar yakışıklı bir beyefendiden böyle güzel sözler duymak, hediyenden daha mutlu etti beni."

İkisinin gülüşme sesi geliyordu.

"Emir annenle flört ediyor farkında mısın?"

Naz'ın mavi kafasına vurdum.

"Saçmalama, hadi fermuarımı çek de çıkalım şu odadan."

Ben saçımın ve makyajımın son dokunuşlarını yapıp odamdan çıkana kadar Emir yok olmuştu. Koluma taktığım siyah çantamla salona koştururken annem elbisemi süzdü.

"Hem yakışıklı hem centilmen hem de zevkli."

Kendimi zorlayıp gözlerimi devirdim. Aslında utançtan saç diplerim ısınıyordu. Masanın üstünde koca bir gül buketi duruyordu. Tomurcukları yeni yeni açmış iri, kırmızı güller... Anne-

me getirdiği şey bu olmalıydı. Gülümsememe engel olamadım. Ben şapşal suratımla birlikte güllerin güzelliğiyle mest olurken annem kolundaki ince saatine kısa bir bakış attı.

"İstersen altı dakika daha bekle de baban da damat adayımızla tanışsın."

Panikle ileri atıldım. Bugün utanç kotamı yeterince doldurmuştum, bir gerginliği daha kaldıramazdım. Siyah topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirip dış kapıya koşturdum. Annem ve Naz arkamdan kıkırdıyordu. Kesinlikle tehlikeli bir çift olmuşlardı.

Sonunda evden çıkıp bahçe kapıma döndüğümde arabasına yaslanmış vaziyette bekleyen onu gördüm. Sokak lambasının altında, siyah bir takım elbise içindeydi. Kollarını göğsünde toplamış, bakışları yere sürttüğü ayakkabısındaydı, sanırım bir şarkı mırıldanıyordu.

Cesaret toplayan bir nefes sonrası ilk adımımı attım ve o başını kaldırıp bana doğru baktı. Yaslandığı arabasından doğruldu, kolları çözüldü, mırıldanan dudakları hareketsiz kaldı. Bakışları bana kilitlendiğinde yalpaladım. Yürümeyi unutmuştum sanki.

Sanırım böylesine yakışıklı olmasına hiç alışamayacaktım. Hani bir süre geçtikten sonra en muhteşem şeyler bile aşinalık kazanır da bir zamanlar nefesimizi kesen görüntülere alışır, parıltılı şeyler hâlâ aynı parlaklığa sahip olsa bile bizim gözümüzde ışıltısını kaybeder ya? İşte bu Emir için söz konusu değildi. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin hâlâ aynı parlaklıkta ve bana baktığında nefesimi kesecek yakışıklılıktaydı.

Gözleri bir keskin nişancının lazeri gibi üzerimde dolaştı. Dikkatli ama ölümcül. Muhtemelen tek darbeyle beni yere serecek doğru noktayı arıyordu. Gözlerimde karar kıldı. Yine onun tarafından defalarca vuruldum, yine ona defalarca, her darbede biraz daha âşık oldum...

25. Bölüm

Hanzade Sözü

Yürümeyi hatırlayan bacaklarım savruk adımlarla ona doğru süzüldü. Ceketini düzeltip dik durdu. Gülümsüyordu. Gülüşü öyle güzeldi ki dünyadaki bütün insanlara dağıtılsa bile eksilmezdi.

Yanına ulaştığımda elime uzandı ve eziyet dolu bir yavaşlıkla parmaklarıma kibar bir öpücük bıraktı. Omurgamda bir elektriklenme hissettim. Bu adamın her dokunuşu beni temelimden sarsıyordu. Bu geceyi tamamlamak için güçlü durmam gerekiyordu. Doğruldu, parmaklarımı serbest bırakmadan gözlerime çevirdi bakışlarını.

"Bu güzelliği başka seyircisi yokken izlemek çok daha..."

Parmaklarımı avucundan söktüm.

"Kapa çeneni Hanzade!" dedim lafını bitirmeden. "Sana kızlar her zaman ağzından salyalar akıtarak bakıyor. Benim neler yaşadığımı anla bakalım."

Keyifliydi.

"Hangi kızlarmış onlar? Ben tüm dünyayı dolaştım. Hiçbir kıza denk gelmedim."

Dudaklarıma baskı yapan gülümsemeyi tuttum.

"Öyle mi?"

Yüzü tehlikeli bir açıyla yüzüme yaklaştı.

"Gönlüm sevdi mi hiç bugüne dek?
Sevdiyse, yalanlayın gözlerim.

Görmedim çünkü gerçek güzelliği
Bu geceye dek."

Üstündekilerle yeterince ölümcül değilmiş gibi bir de kokusu ve sesiyle kuşatıyordu beni.

"Makyajını bozabilir miyim?" diye sordu yaramaz gözleriyle.

Kıkırdadım.

"Hayır, beyefendi. Ailenle tanıştığımda kusursuz görünmek istiyorum."

Belimden tutup beni kendine çekti. Elbisemin eteği uçuştu. Vücuduna dokunmak çok iyi hissettiriyordu.

"Sen her halinle kusursuzsun. Aileyle tanışırken kusurlarını gizlemesi gereken biri varsa, o da benim. Bu yüzden annene o güzel gülleri götürdüm."

Dünyadaki en güzel yaratık olduğunun farkında olmaması ne acıydı. O an makyajım dâhil her şeyi feda edebilirdim. Aklıma gelen şeyle irkilmeseydim.

Panikle avuçlarımı Emir'in göğsüne bastırıp onu geri ittirdim. Onun afallayan yüzü buna bir sebep arıyorken ben telaşla sokağın başına bakıyordum. Köşeyi bir gölge dönüyordu.

Kahretsin!

Koşturur adımlarla arabanın koluna yapıştım.

"Bin, çabuk bin!"

"Ne oldu?"

"Soru sorma, bin ve sür!"

Beyaz arabanın içine girdiğimiz an Emir'i gaza basması için dürtüp durdum. Anlamayan gözleri paniğime ortak olurken araba hareket etmeye başladı. Sokağı adımlayan kişinin tanıdık, bilgin omuzlarını gördüğüm an koltukta kendimi kaydırdım.

"Ne yapıyorsun sen? Neler oluyor söylesene?"

Cevap vermedim. Lastiklerin köşeyi döndüğünü anlayınca saklandığım yerden çıkıp arkaya doğru baktım. Rahat bir nefes bıraktım, bütün bedenimle koltuğa oturdum.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Arkama yaslandım.

"Babam..."

Direksiyon yalpaladı.

"Baban mı? Hani nerede?"

Emir yavaşlayıp sağa sola bakınırken öyle sevimliydi ki uzanıp yanağını sıkmak istedim. Hafifçe güldüm. Elimle dizini okşadım.

"Endişelenme, tehlike geçti."

Önüme dönüp keyifle koltuğuma yerleştim. Usulca mahalleden ayrılırken keyfim yerindeydi. Elbisem güzeldi, ben de içinde fena görünmüyordum, yanımda eşsiz bir kavalyem de vardı. Bu akşamı atlatabilecek özgüveni damarlarımda hissediyordum. Ben heyecanla kıpırdanırken Emir'in ifadesiz bakışları yol çizgilerini takip ediyordu. Aklında dönen bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Endişelendim.

"Rosa'yla alakalı bir sorun mu var?"

"Hayır," diye cevap verdi yüzüme bakmadan, soğuk bir sesle.

Kaşlarımı çattım. Kesinlikle bir sorun vardı.

"Emir, iyi misin?" Cevap vermedi. Tuhaf bir korkuya kapıldım. Elimi yeniden gergin dizine indirdim. "Bir sorun var. Söyle bana, Rosa iyi mi gerçekten?"

"Rosa gayet iyi. Şu an evde ona aldığım oyuncaklarla oynuyor. Endişelenmene gerek yok."

"Ne oluyor o zaman, neden böylesin?"

Cevap vermiyordu. Tamamen ona doğru döndüm. Artık kaşlarını da çatmış, arabayı daha hızlı sürüyordu. Korkmadan kolunu dürttüm cevap vermesi için.

"Bir şeyim yok!" demek zorunda kaldı soğuk bir sesle.

Dişlerimi sıktım. Korku, öfkemi tetikledi.

"Var Emir, söyle! Sorun ne? Ne saklıyorsun benden?"

Aklımda sayısız ihtimal sıralandı. Çoğu ihtimali kızıl saçlı, fettan bir kadın süslüyordu. Çenemi savurdum. Her ne halt olduysa bana söylemesi gerekiyordu. Emir'i bir daha sarsacak gibi

olunca aniden direksiyonu emniyet şeridine kırdı. Araba durdu. Şunda ikimiz de yalpaladık. Parmakları kuvvetlice direksiyonu sarmıştı. Arabalar hızlıca yanımızdan geçiyordu. Tam dudaklarımı aralıyordum ki mavi gözleri bana döndü.

"Utanıyor musun benden?"

Yüzümdeki kaslar yön değiştirdi. Şaşırdım.

"Ne?"

Sıkkın bakışları benden kaçtı.

"Annene benden bahsetmemişsin. Kurye sandı beni. Adımı bile bilmiyor." Küçük dilimi yutmak üzereydim. *Sorun bu muydu yani?* Ağzımı açtım ama ses çıkmadı. "Baban beni görecek diye ödün patladı."

Başımı inanamaz şekilde salladım.

"Emir, saçmalama."

Gözleri bana döndüğünde resmen alınmış olduğunu fark ettim.

"Az önce neredeyse torpidoya saklanıyordun Sahra!"

İnanamıyordum.

"Emir, sen ciddi misin?"

Küskün yüzü başka tarafa döndü. İnanamıyordum. Ciddiydi. Gülmekle karışık bir soluk aldım.

"Bir kere, şunu açıklığa kavuşturalım. Dünya üzerinde senden utanabilecek herhangi bir canlı bulunmuyor, Emir Hanzade."

Etkilenmedi. Küçümseyen dudaklarını büktü. Bundan şüphe etmesi inanılmazdı. Bunun için savunma yapmak bile tuhaftı.

"Ben sadece... Doğru zamanı bekliyordum. Bunca koşturma içinde aceleye gelsin istemedim. Henüz kendimi hazır hissetmedim," diyebildim.

Direksiyonu bıraktı. Dudaklarından histerik bir ses çıktı.

"Onunla yeniden konuşmak için hazır hissediyorsun ama."

Kaşlarımı çattım.

"Kiminle?"

"Onunla..." dedi keyifsizce.

"Ahmet'le mi?" Karşı çıkmadı. Duyduğu isim midesini ağrıtmışçasına kıpırdandı.

"Emir... Lütfen hâlâ o eski korkuyu içinde taşıdığını söyleme bana."

Tepkisiz kaldı. İnatla bana bakmıyordu. İnanılmazdı. Kolunu çekiştirince yüzü bana döndü.

"Aptal bir kuş hakkında bile seni güldürebiliyor..." dedi sonunda.

"Emir..."

Tamamen bana döndü.

"O... Ahmet." O ismin temsil ettiği şeylerin ağırlığında bocaladı. "O Ahmet ve ben..." İsyanını yarım bıraktı.

Yeniden önüne dönecekken onu engelledim.

"Evet, o Ahmet. Emir değil." Çenesine dokundum. "Bana bak. O Emir değil. O sen değilsin."

Direnmeyi bırakıp gözlerime baktı kırgın bakışlarıyla. Kırgınlığı canımı yaktı.

"Sana nasıl baktığımı göremiyor musun?" Yüzünü avucuma aldım. "Bana dokunduğunda bile tenim yanıyor, beni öptüğünde aklımı kaybediyorum. Yanındayken daha önce hiç olmadığım kadar huzurluyum. Ben kimsenin yanında böyle hissetmedim Emir. Kimsenin..."

Dudağına ufak bir öpücük bırakıp geri çekildim. Kızgınlık ateşi terk etmişti gözlerini, başka bir şey geçti onun yerine.

"O, hayatının her yerinde Sahra. Muhtemelen annen de baban da onu seviyordur." Çocuk gibi dudak büktü. "Daha benim adımı bile bilmiyorlar."

Gülümsemek için doğru zaman değildi ama öyle sevimliydi ki dudaklarım istemsizce kıvrıldı.

"Senin bu şapşal suratını sevmeyecek hiç kimse olamaz, Hanzade."

Buruk bir bakış attı direksiyona dönerken.

"Bu akşam bu teorinizin ne denli yanlış olduğunu anlayacaksınız, küçük hanım."

Kalabalık araba sürüsüne karışırken ben onun güzel yüzünü izliyordum. Öylesine övgü almadan, sevgiye aç büyümüştü ki

bu kadar güzel bir yüze, böylesine iyi bir kalbe sahipken bile kendine yeterince güvenemiyordu. Geçmişteki Emir'e sarılıp sevilesi bir çocuk olduğunu ona anlatmak, hissettirmek isterdim. Hiçbir çocuk sevgiye, övgüye hasret büyümemeliydi.

"Ayrıca merak ediyorsan söyleyeyim..." dedim gülümseyerek. "Annem sana bayıldı."

Gözü bir bende bir yoldaydı.

"Gerçekten mi?"

Kıkırdadım.

"Evet. Getirdiğin gülleri genç kız gibi koklayıp duruyordu. Aslında kıskanmadığımı söylesem yalan olur."

Bir elini direksiyondan ayırıp ceketinin içine uzandı. Ufak, tomurcuğu yeni açılmış, kan kırmızısı tek bir gül çıkardı ve bana uzattı.

"Kıskançlık berbat bir duygu, Bayan Juliet. Bunu sizin de yaşamanızı istemem."

Sırıtarak çiçeğime uzandım. Beklemeden, derin bir solukla kokusunu içime çektim. Sonunda Emir de gülümsüyordu. Çiçeği kucağıma indirip ona doğru eğildim. Yanağına sesli, şımarık bir öpücük bıraktım. Katıksız bir mutluluk içindeydim...

Karşımızda duran gösterişli villanın kapısına bakıyorduk. Emir öylece duruyordu.

"Kapıyı çalacak mısın artık yoksa bu romantik bakışmanız devam mı edecek?"

Emir'in yüzü gergindi. Kapı yerine bana döndü.

"Eğer katılmak istemiyorsan... zorunda kalmanı istemiyorum. Bu emrivakiyi kabul etmek zorunda değilsin. Geri dönebiliriz."

Gözlerindeki saklamayı beceremediği korkusunun farkındaydım. Aslında en büyük korkaklar korkularımızdır. Üstüne gittiğimizde yok olurlar. Emir korkusuzluğa ilk adımını atarken onu biraz ittirmek zorundaydım.

Uzanıp zile bastım.

"Unutma, bunu Rosa için yapıyoruz," dedikten sonra da sıkıca eline sarıldım. Parmakları parmaklarıma karıştığında itiraz etmesine fırsat kalmadan kapı, yardımcılardan biri tarafından açıldı. İçeri girmek zorunda kaldı.

Farklı bir yardımcı eşliğinde doğruca yemek salonuna buyur edildik. Yüksek tavanlı evde her yeni adımımızda yemek kokusu yoğunlaşıyordu. Yemek salonuna ulaştığımızda iştah açıcı, gösterişli tabakların etrafındaki tüm başlar bize çevrildi, ki bu çok fazla baş demekti. Hepsi çok şık görünüyordu. Bu elbisenin içinde olmasaydım rahatsız hissedebilirdim.

Baş köşede Toygar Hanzade oturuyordu. Onun dışında her yüz benim için yeniydi. Ona en yakın sandalyede sarı saçlı, fazlaca gülümsediğini düşündüğüm, otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında güzel, olgun bir kadın vardı.

Masada karşılıklı oturmuş, birbirine benzeyen mavi gözlü iki genç erkekten birinin yanında, gergin bakışlarıyla ona eşlik eden esmer bir kadın ve gözleri telefonunda olan sekiz dokuz yaşlarında bir kız çocuğu bulunuyordu.

Diğer gencin mavi gözlerinde kalın çerçeveli bir gözlük vardı, kahverengi gömleğin üstüne bej yelek giymişti. Belki de bu yüzden olması gerekenden daha olgun görünüyordu. Yanındaki iki sandalye ve sandalyelerin önündeki servisler boştu. Muhtemelen onlar bizim içindi. Anlaşılan geç kalmıştık ya da gelişimiz beklenmeden masaya oturulmuştu.

Aniden masadaki genç erkeklerin ikisi de ayaklandı.

"Sonunda be ufaklık," dedi daha güler yüzlü olan.

"Ufaklık deme, bozulur şimdi. Zor geldi, kalkıp gitmesin."

İkisinin bakışları da yumuşaktı. Önce güler yüzlü olan, izin istemeden sarılıverdi Emir'e. Bu hamlenin Emir'i şaşırttığını hissettim. Ben elini bırakmış, iki adım uzaktan onları gözlemliyordum. Gözlüklü olanın sadece yumruğu dokundu Emir'in omzuna. Bunun sarılmak kadar içten bir selamlama olduğunu hissettim.

"Boyu mu uzamış bunun?" dedi güleç olan. Gözlerinin etrafında ufak çizgiler vardı.

Sanırım o büyük abiydi. Görünüşü Emir'i anımsatıyordu. Özellikle gülüşünde, Emir'de de olan tatlı bir tını vardı ama kesinlikle Emir'den daha kısa ve daha kaslı duruyordu.

"Bence senin boyun çekmiş olabilir. İçtiğin protein tozlarına dikkat et istersen."

Parmak uçlarıyla gözlüğünü geri ittiren de diğer abisi olmalıydı. Aniden Su ve Damla'nın anlattıkları belirdi zihnimde. Haklıydılar, Emir abilerine fazlasıyla benziyordu. Sadece biri daha kısa ve kaslı, diğeri daha çelimsiz ve resmi hali gibiydi. İki denemeden sonra kusursuz atışı Emir'le yapmış gibiydiler.

Güler yüzlü olan babasına döndü.

"Sana bu kez geleceğini söylemiştim. Ne de olsa Hanzadeler her zaman verdikleri sözleri tutarlar."

Yeniden bize döndüğünde, aslında Emir'in geleceğinden çok da emin olmadığını anlayabiliyordum. Bu arada Emir nasıl davranacağını hâlâ belirleyememişti. Gülümsemek ve resmi durmak arasında ılımlı bir sınırda geziniyordu. Abilerinin gözleri bana çevrilince toparlandı. Elini bana uzattı.

"Sizi tanıştırayım, Sahra. Benim..."

"Senin Juliet'in biliyoruz," dedi keyifli abisi bana doğru elini uzatırken. Konuşmadan önce boğazını temizledi, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Ben Hanzade, Cenk Hanzade."

Ajan süsü verdiği sesine gülümsemeden edemedim. Emir'in haylaz bakışları onda da vardı. Eline karşılık elimi uzattığımda karısının gözlerini devirdiğini fark ettim. Sırıtmayı kestim, fazla bekletmeden elimi geri çektim. Cenk, Emir'in omzuna dokunup sandalyesine geri yürüdü.

"Hoş geldin Juliet, ben Cihangir. Emin ol senin kim olduğunu ben bile biliyorum ki ben fakültedeki çoğu dedikoduyu duymam bile. Ama senin adın benim bile kulağıma geldi."

Kibar bir baş selamından sonra sandalyesine otururken yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

"Ah, izin verin de çocuklar bir otursun. Gece uzun, hasret giderecek bolca zamanınız olacak."

Toygar Bey'in yanındaki kadın şakımıştı. Emir, kadına göz ucuyla bile bakmadı. Sandalyelerimize oturduk. Bir süre sessizlik oldu. Sanki herkes ilk cümle için bir şey bekliyordu. Beklenen şeyin Toygar Bey'in sesi olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bir an sonra Toygar Bey ince bir öksürükle ilgiyi üstünde toplamıştı.

"Hoş geldiniz," dedi sadece. Bekledi. Bir saniyeliğine yanındaki kadına kaydı gözleri. "Beni kırmayıp geldiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi, tembihlenmiş gibi.

Çizgilerle çevrelenmiş karizmatik yüzü gergindi. Emir mendilini dizlerine örterken onun tarafına bakma nezaketini bile göstermedi.

"Kibarlık yapmadım. Davetinizi neden kabul ettiğimi biliyorsun."

Yine kısa, gergin bir sessizlik oldu.

"Sakin ol kardeşim. Özge haklı, gece uzun."

Cenk gülümseyip elindeki bardağı Emir'e salladı. Sanırım böylesine keyifli olmasının bir kısmını bardağın içindeki sıvıya borçluydu.

"Bak, Serpil yengen de burada, onunla hiç tanışmamıştın değil mi?"

Emir çekimser kalsa da sonunda başını iki yana salladı.

"Ahh, ne kadar şanslısın kardeşim. Senin yerinde olmak için neler vermezdim."

Karısı anında Cenk'in yüzüne baktı.

"Seninle en baştan tanışmanın zevkini yaşamak için söylüyorum, hayatım."

Havaya bir öpücük bıraktı ama bunun kızgınlıkla tabağına dönen karısına ulaştığına emin olamadım.

"Kızınız pek güzelmiş. İsmi nedir?" diye soruverdim. Bu gergin anı başka nasıl dağıtabilirdim bilmiyordum.

"Kızım bak, adını soruyorlar, söylesene."

Kız başını kaldırdı. Sadece ben değil Emir de gülümseyerek kıza bakmaktaydı. Muhtemelen Rosa'dan sonra Emir'in çocuk-

lara karşı bakış açısı değişmişti. Her çocukta Rosa'dan bir parça görüyordu. Fakat sanırım o parça, karşımızdaki kızda yoktu. Çünkü çocuk, telefonunu indirmeden yüzünü buruşturdu.

"Size ne! Nüfus müdürü müsünüz?"

Sadece Cenk güldü. Cihangir ise gözlüğünü geriye ittirdi. Kızın nezaketimi dürten bakışlarına rağmen gülümsemeye zorladım kendimi.

"Ne sevimliymiş," dedim dişlerimin arasından.

Yüzünü tiksinircesine buruşturup ekranına geri döndü. Hiç de sevimli değildi, düpedüz terbiyesizdi. Elimde olmadan onu Rosa'yla kıyaslamıştım. O burada olsaydı nezaketi ve asil hareketleriyle karşımdaki kıza haddini bildirirdi.

"Artık herkes tamam olduğuna göre söyleyeyim, servise başlasınlar." Doğruca Emir ve bana baktı. "Sadece başlangıçları kaçırdınız, onları da getirmelerini söyleyeceğim."

Tam kırmızı dudakları aralanıyordu ki Emir araya girdi.

"Herkes tamamlanmadı Özge Hanım. Safiye abla nerede?"

Özge önce Toygar'a, ardından tekrar Emir'e baktı.

"Safiye mutfakta," dedi olağan bir sesle.

"Neden orada? O da bu gecenin konuklarından değil mi?" Emir'in bakışları Özge'yi es geçip doğruca babasına kilitlenmişti. "Yoksa Hanzadeler her verdikleri sözü tutamıyorlar mı?"

Toygar Bey bir saniye sonra salonun girişinde beklediğini fark etmediğim bir hizmetliden Safiye'yi çağırmasını istedi. Safiye abla her zamanki gibi sağa sola yalpalayarak salona girdiğinde yanakları kızarmış, başındaki yazmayı çekiştiriyordu. Toygar Bey'e çağırılma sebebini sormadan önce Emir çarptı gözüne, anında yüzü güldü.

"Ah Emir yavrum da gelmiş. Ben size dediydim, 'Gelirim dediyse gelir, sözünü tutar benim çakır gözlüm,' dediydim." Emir'in yanağını okşadı şefkatle. Eli benim omuzuma indi gülen yüzüyle. "Sen de hoş geldin, Jüliyet kızım."

Özge anında kahkaha patlattı.

"İlahi Safiye, ne güzel söylüyorsun o ismi öyle. Beceremiyorsan Sahra desene kıza."

Özge'nin gülüşüne ortak olan tek kişi, Cenk'in kıkırdayan kızıydı. Safiye'nin gülümsemesi ince bir mahcubiyetle azalırken Toygar Bey'e döndü Safiye abla.

"Buyurun Toygar Bey, bir sorun mu var? Yemekleri birazdan çıkarıyorum fırından."

Toygar Bey hafifçe dikleşti.

"Bir sorun yok Safiye. Bu akşam bize katılmanı istiyorum senden."

Özge de Safiye abla kadar şaşkındı.

"Bize mi katılsın?"

"Bir sorun mu var?" dedi Emir beklemeden. Bu kez Özge'nin gerdirdiğinden şüphelendiğim yüzüne karşı sormuştu bu soruyu.

Özge kısa bir tekleme sonrası zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ne sorunu, tabii ki katılabilir. Şuraya bir sandalye çekeriz, olur biter. Sana da bir servis açmalarını isteyeyim hemen."

Safiye abla şaşkındı. Özge yine hizmetlilerden birine işaret verdi, kadının kulağına bir şeyler fısıldarken Emir yine kıpırdandı.

"Boş yere zahmet etmeyin, Özge Hanım. Eğer sevgili babamız masanın o ucunda oturuyorsa Safiye abla da burada oturmalı." Masanın diğer ucunu, ikinci başköşeyi işaret ediyordu. Özge şaşkınlığını saklamadı. Toygar Bey ise sadece oğluna bakıyordu.

"Ne de olsa o da annelik yaptı bana. Babamın karşısında oturmayı hak ediyor," diyerek son hamlesini yaptı.

Bir süre kimse konuşmadı. Şımarık kız bile başını tabletten kaldırmış, olacakları bekliyordu.

"Ama Emir yavrum..." dedi ne yapacağını bilemez haldeki Safiye abla.

"Otur Safiye abla," diye meydan okudu Emir, gözünü kırpmadan babasına bakıyordu.

"Evet, otur Safiye. Oğluma çok iyi baktın. Emir haklı. Başköşede oturmayı hak ediyorsun."

Emir'in bunu beklemediğini hissedebiliyordum. Belli ki Safiye de beklemiyordu. Masadaki herkes benzer durumdaydı.

"Ama... fırında yemeklerim kaldıydı..." dedi Safiye abla.

"Sen geç otur, daha da yorma kendini. Kalanları diğer kızlar getirir."

Safiye ürkek adımlarla boş sandalyeye oturdu. Servisi açıldı, bizimkilerle birlikte başlangıçları geldi. Muhtemelen kendi sardığı sarmayı ısırırken yüzünde tuhaf bir bakış vardı. O sarmayı saran ellerle, yiyen ellerin farklı olması, tadını da farklı yapmış mıydı acaba?

Yemeğin devamı sorunsuz geçti. Yemekler nefisti, tabağıma aldığım her lokmayı zevkle mideme indirdim. Masadaki gerginlik de her lokmada azaldı, hatta ara sıra içtenlikle gülümsediğimi itiraf etmeliydim.

Emir'in büyük abisi Cenk, gerçekten eğlenceli biriydi. Kesinlikle patavatsızdı ama çok eğlenceliydi. Bu kadar kontrolsüz birinin başarılı bir cerrah olması ayrıca şaşırtıcıydı.

Karısını kızdıracak birkaç espri daha yapmıştı. Meğer ikinci bir çocukları da varmış ama o küçük bebeği evdeki yardımcılarına bırakmışlardı. Anladığım kadarıyla evdeki enerji ikisini de yoruyor, Cenk bunu biraz içkiyle, biraz da mizahla kapatırken, karısı her daim gergin ve aksi görünüyordu. Cenk'le konuşmak ne kadar kolaysa, karısıyla tek bir söz etmek de o kadar zordu. Onlarla biraz vakit geçiren herkes, evlilikleri için üzülürdü. Ortak paydada buluştukları bir şey yok gibiydi. Buna, masada gözünü ekrandan ayırmayan kızları da dâhildi.

Masada en uzun sohbet ettiğim kişi Cihangir oldu. Gerçekten zeki biriydi. Fakülteden ve verdiği derslerden konuştuk. Onu etkileyen birkaç soru sordum. Cevap vermeden önce bana, *"Doğru soruyu sormak da zekâ göstergesidir. En güçlü inançlar, en zor sorulardan sonra gelir,"* dedi.

Masada en az konuşanlar –Cenk'in hayalet karısı ve çocuğunu saymazsak– Emir ve Toygar Hanzade'ydi. Özge bile Safiye abladan beğendiği bir yemek hakkında ufak tüyolar almıştı. Emir'in göz ucuyla beni kolladığını hissedebiliyordum. Beni

bakışlarıyla korumaya çalışsa da buna gerek yoktu. Onun ailesi de her ailede olduğu gibi kusurlarıyla bir aradaydı işte. Mahcup olmasına sebep olabilecek bir şey yoktu.

Özge bıçağını zarifçe bardağına dokundurdu. Kristalin çıkardığı sesle tüm konuşmalar sona erdiğinde abartılı bir şekilde gülümsedi ve bardağını havaya kaldırdı.

"Kadeh kaldıralım mı?"

"Aa, kaldıralım tabii," diye karşılık verdi Emir hemen. Özge hevesle kıpırdandı. Ben bile şaşırdım. Bu kadar çabuk uysallaşması hayra alamet değildi ki öyle de oldu. Alaycı bir ifadeyle devam etti.

"Kadeh kaldıralım, konfeti patlatalım. Yetmezse dışarı çıkıp yıldızlara karşı çığlık atarız." Özge'nin yüzü düştü. "Hangisi sizi tatmin edecekse coşkuyla onu yapalım, Özge Hanım."

Masanın altından Emir'in eline uzandım. Herkes yeterince çaba gösteriyordu. Böyle hırçın davranmayı bıraksa fena olmazdı. Toygar Bey de kıpırdanmıştı ama Özge'nin masanın altından onu durdurduğunu fark edebilmiştim. Anlaşılan ikimizin de bu gece benzer görevi vardı.

"Ben gideyim de tatlılara bakayım. Onlar şerbetini ayarlayamaz şimdi," dedi Safiye abla.

Özge alınmış şekilde dudak büküyor, belli bir anlam taşıyan gözlerle Toygar Bey'e bakıyordu. Emir tarafından kabul görmenin onun için ayrı bir anlam taşıdığını hissedebiliyordum.

"Tatlılarımızı daha rahat bir yerde yesek olur mu acaba Özge Hanım?" diye seslendim kibarca. Bu gecenin enerjisini kırmak için ufak bir destek vermek isteyerek samimiyetle gülümsedim. "Çok güzel şeyler hazırlatmışsınız, yemeği öyle fazla kaçırdım ki biraz hareket etmek iyi gelecek."

Bu kibar ricam Özge'nin dikkatini dağıtmaya yetmişti. Hevesle bana döndü ve anında yüzü aydınlandı.

"Tabii ki Sahra'cım. Buyurun, salona geçelim."

Neredeyse çocuk gibi sekerek önümüzde yürürken gösterdiği çabadan dolayı ona saygı duydum. Bu gecenin başarılı geçmesi için elinden geleni yapıyordu. Onun eşi sürekli savunmada, be-

nimkisi de ateşli bir saldırıdaydı. Umarım bu savaşın bir kazananı olurdu.

Enfes bir ayva tatlısı eşliğinde karşılıklı oturduğumuzda, bahçeye açılan verandanın kapıları sonuna kadar çekilmişti. Kısa cevaplı zoraki sohbetlerin gölgesinde gece ilerliyordu. Safiye abla bile sırf içi daralıyor diye arada bir mutfağa gidip ikramları kontrol ediyordu.

Her sessizlik ya da tekleme anında Özge sanki önceden belirlenmiş bir uğraş ya da bir sohbet konusu açıyordu. Sonunda her şey tükendiğinde ayağa fırladı.

"Neredeyse unutuyordum. Geçenlerde eski kutuları karıştırırken sizin çocukluk albümünüzü buldum." Hızlıca evin içinde bir yere koştu. "Durun getiriyorum."

Onun topuklu ayakkabılarından çıkan her yeni seste Emir başına yeni bir ağrı saplanıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. Alnındaki parmaklarına uzanıp onları avucuma aldım ve sonra kasılmış parmaklarını kucağıma indirdim. Gözlerine de anlamlı bir ifadeyle baktım. Huysuzluğu artık aşırıya kaçıyordu. Mademki bu bir ateşkesti, onun da daha fazla çaba göstermesi gerekiyordu. Elini kucağımdan çekmeye çalışınca inatla bırakmadım, o da oflayarak daha dik oturmak zorunda kaldı.

Başımı memnuniyetle çevirdiğimde Cihangir'le göz göze geldim. Şahit olduğu şey hoşuna gitmişçesine dudağı yana kaymıştı.

Özge koşturarak, etekleri uçuşarak salona geri döndü. Doğruca yanıma oturdu, albümü de benim kucağıma bıraktı. Bu sırada Emir'in parmaklarını serbest bırakmak zorunda kaldım ama o, elinin altında olduğumdan emin olmak istercesine parmaklarını bacağımdan çekmedi.

Özge albüm kapağını üfleyerek açtı. Minik, rahatsız etmeyen tozlar uçuşurken elinde elma şekeri olan sevimli, ufak bir çocuk göründü. Özge sayfaya doğru eğildi.

"Ah dur bakayım, bu Cihangir'di sanırım."

Emir ilgisiz görünmeye çalışarak, "Bunu neden sakladın ki?" dedi.

Özge doğruldu. Sitem dolu bir bakış attı Emir'e.

"İnsanların hatıralarına saygısızlık yapan biri değilimdir, Emir."

Emir'le aralarındaki bakışmayı Safiye ablanın sesi bozdu.

"Olur mu canım? Cenk bu. Baksana baldırları nasıl tombul. Evin içinde fır dönerdi. Daha o zamandan belliydi güçlü kuvvetli olacağı."

Safiye abla oturduğumuz koltuğun arkasına gelmiş, omzumun üstünden albüme bakıyordu. Çok geçmeden Cenk de yanaştı onun yanına.

"Kızım, gel babanın küçüklüğüne bak. Kardeşin bana benziyor derken şaka yapmıyordum. İşte ispatı."

Kızı pek de oralı olmadı. Sadece göz bebeklerini çevirdi. Ardından bıkkın biz omuz sallamayla babasının davetini geri çevirdi. Fakat Cenk albümden ayrılmadı, hatta başımın yanından uzanan koluyla sayfayı değiştirdi.

"Al bak, bu da Cihangir. O zamanlar da şimdiki gibi çelimsizmiş."

Cihangir yüzünü buruşturdu. Oturduğu yerden küçümser bir bakış attı.

"Ben beyin kaslarımı geliştiriyordum da ondan."

Beyaz bir duvarın önünde zayıf bir çocuk, küsmüş gibi kollarını göğsünde toplamıştı. Fotoğrafa yaklaştım. Mavi gözlü çocuğun elmacık kemikleri ve gözleri kızarmıştı. İnatçı, küskün bir ifade vardı engelsiz gözlerinde.

"Burada gözlük kullanmıyorsunuz?" dedim düşünmeden.

Cihangir merakına yenilip yanımıza yaklaştı. Göz ucuyla fotoğraf karesine bakıp gülümsedi.

"Evet, bundan yaklaşık bir sene sonra kullanmaya başlamıştım." Birkaç kısa saniye sonra naif bir gülümseme yerleşti yüzüne. Hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

"Bunu çektiğimiz günü hatırlıyorum. Solucan akvaryumum kırıldığı için saatlerce ağlamıştım."

Yüzündeki kızarıklığın sebebini böylece öğrenmiş olduk. Kısa bir sessizlik sonrası bu anıyı tek hatırlayanın o olmadığı ortaya çıktı.

"Seni susturmak için bahçeyi kazıp solucan toplamıştık," dedi Emir, beni bile şaşırtarak.

"Aaa, bu o gün müydü?" dedi Cenk başımın üstünden.

Emir ve Cihangir fotoğraf karesine öylesine dalmışlardı ki aynı anda başını salladıklarını bile fark etmediler.

"Annemin fikriydi..." dedi Emir sessizce.

İlkinden daha derin bir sessizlik yerleşti odaya.

"Öyle iyi fikirler hep ondan çıkardı zaten..."

Hepimizin başı sesin sahibine, Toygar Hanzade'ye döndü. Sesini dünden beri ilk kez bu kadar sakin, dinlenmiş duyuyordum. Emir'in dizimdeki parmaklarının kasıldığını hissedince albüme dönüp hızlıca sayfayı değiştirdim.

Emir olduğuna adım kadar emin olduğum ufak, sevimli çocuk üstünde beyaz önlükle stetoskopunu altına yapıştırmış kahkaha atıyordu. Öylesine sevimliydi ki yanımda oturan aynı kırmızı dudaklara uzanıp öpmek istedim.

Sonraki fotoğrafta bu kez üç sevimli erkek kardeş gayet uslu bir duruşla, babalarına uzatılan ödülü izliyorlardı. Toygar Bey'in karizmasının o yıllarda ne denli etkileyici olduğunu fark edince Özge'nin de keyifle kıpırdandığını hissettim. Böyle iki poz daha gördük, hepsinde Toygar Bey'in mühim insanların elini sıktığı belli oluyordu.

"Annem her önemli günde bizi koştur koştur hastaneye götürürdü."

Cenk hafif sitemliymiş gibi kurduysa da cümlesini, aslında sesinde neşe vardı.

"Şuraya bak, hastaneye ilk büyük MR cihazı geldiğinde içine koyup fotoğrafımızı çekmiş," diye destekledi onu Cihangir.

Ben dâhil etrafımdaki çoğu kişi kıkırdadı. Sıradaki fotoğrafa geçtiğimde biraz bekledim.

"Burası neresi?" diye sordum.

Üç küçük erkek kardeş bu kez bembeyaz, soğuk renklerle boyanmış bir yerdeydi. Bu fotoğraf karesi eski bir makineyle çekilmiş gibi solgundu. Yine hastanede olmalıydılar. Karenin

açısında beş, altı tane cam beşiğe benzer, bebek kuvözü görünüyordu. Hepsi boştu, sadece birinde pembe battaniyeli bir bebek yatıyordu. İki tane güler yüzlü hemşireden biri konuşurken yakalanmıştı fotoğrafta.

"Ben çıkaramadım," dedi hemen Cenk, fotoğrafa bakarken.

Cihangir başını sağa sola yatırıp anımsamaya çalıştı ama pes edip dudaklarını büktü.

Kuvözdeki bebeklerden birine üç erkekten en kısa boylu olanı uzanıyordu. O Emir olmalıydı. Beşiklerin başında, bebeğin ince parmaklarından birini avucuna almış, meraklı gözlerle bebeğe gülümsüyordu.

"Bu bebeğe dokunan benim ama beş yaşında falan olmalıyım, ben de hatırlamıyorum."

Özge sayfayı değiştirecek gibi olunca onu durdurdum. Gözümü fotoğraf karesinden çekemediğimi fark edince Özge Toygar Bey'e döndü.

"Sen bu pozun nerede çekildiğini biliyor musun hayatım?"

Toygar Bey ağır hareketlerle koltuğun arkasına Cenk'in yanına geçti. Başımın üstünden anılarına bakarken kısa bir soluk aldı.

"Doğumhane bölümü." Durdu. İç cebindeki yakın gözlüğünü burnunun üstüne tuttu. Aklındaki arşivleri karıştırır gibi doğru bilgiyi aradı. "Ülkedeki ilk tüp bebek servisi bizim dönemimizde kurulmuştu. Bu fotoğraftaki bebek de tedavi sonrası dünyaya gelenlerden. Tedaviye ilk başladığımız dönem ilk elliye kadar bebeklerin kaydını, takibini, gözlemini ayrı tutmuştuk. İlk on bebeği de fotoğraflamıştık. Bu bebek de sanırım..."

O sayıyı düşündü. Ben, "Yedinci bebek," diye tamamladım.

Emir'in yüzü bana döndü. Babası devam etti.

"Olabilir. Sanırım o gün iki doğum olmuştu. İkisi de erken doğumdu. Bebeklerden birini akciğer yetmezliği yaşadığı için kurtaramamıştık ama bu çetin ceviz çıkmıştı."

Parmaklarım hayrete düşmüş dudaklarımı örttü. Afallamış şekilde Emir'e baktım. Sadece bir saniye sonra o da şaşkın gözlerle fotoğrafa gömüldü.

"Bu sen misin?"

Emir'in sorusuyla herkes durup bana baktı. Cenk'in umursamaz kızı bile dikkat kesilmişti.

"İnanamıyorum," diyebildim. Elimi dudaklarımdan çekip albümün üstüne, sayfanın üstünde gezdirdim.

"Bu... bu bebek benim!"

Sesim olması gerekenden yüksek çıktı. Hepsi soluk bile almadan bana bakıyordu. Gülmekle ağlamak arası bir yerdeydim.

"Bu... bu yedi numara. Benim bu. Erken doğmuşum. Birkaç hafta kuvözde kaldıktan sonra eve getirmişler beni. Bu benim. Fotoğrafın kenarında görünen adam da babam. Baksana, o!" Karenin sağında vücudunun yarısı görünen, mutlulukla sırıtan yorgun, bıyıklı bir adam vardı. "Eminim, o. O zamanlar bıyıklıymış. Benim bebeklik fotoğraflarımda da bıyıklıydı. Bu... Emir'in parmağını tuttuğu bebek..."

Emir'e döndüm. Gözleri kaçık bir kadını izleyen şaşkın ama mutlu bir adam gibi bakıyordu.

"Bu bebek benim..."

Bahçedeki ihtişamlı çardakta oturuyordum.

Benim şaşkınlık gözyaşlarım kontrol edebilecek sınırları geçmişti ve hava almaya ihtiyaç duymuştum. Bu inanılmaz bir durumdu. Bunu sadece ben değil herkes böyle görüyor olacaktı ki Cenk'in kızı bile telefonuyla albümün başına geçip o ana şahit olan karenin fotoğrafını çekmişti. Telefonu kulağına koyup salondan çıkarken konuştuğu arkadaşlarına, "Size efsane bir olay anlatacağım, efsane şaşıracaksınız!" derken duymuştum onu. Bence efsane kelimesini biraz fazla kullanıyordu ama kesinlikle haklıydı. Bu, haber değeri olan efsane bir tesadüftü.

"Sakinleştin mi?"

Emir omuzlarıma ince bir şal bırakıp hafifçe tenimi okşadı. Gülümsedim.

"Sakinleştim, merak etme."

Karşıma geçip oturdu. Önce birbirimize bakıp sessizce gülümsedik. Ne söylememiz gerektiğini seçemiyorduk. Birkaç dakika önce öğrendiğimiz şeyin gerçekliğinin heyecanıyla içim içime sığmıyordu. Biz kelimelerimizi seçemeden evden bahçeye, oturduğumuz çardağa kadar bir bağırtı sesi geldi. Bu, Cenk'in kızıydı. Keskin, asi bir haykırış yankılanmıştı.

"Rosa mükemmel bir kız, değil mi?" dedi Emir isyanı dinlerken.

Hemen Emir'e döndüm.

"Ben de içeride aynı şeyi düşündüm, biliyor musun? Kıyas yapmak istemiyorum ama..."

"Kesinlikle bizim kız içerideki şımarık şeye bin basar."

"Aynen öyle."

Gülüşmeye başladık. Kendi çocuklarını üstün gören, sürekli evlatlarını öven aileler gibi olmuştuk. Önümüzde bahçe arazisi uzanıp siyah gökyüzüyle birleşiyor, biz de sessizce yıldızları izliyorduk.

"Seni ilk ben görmüşüm..."

Başımı gökyüzünden ona çevirdim.

"Ne?"

Bana bakmadı. Dingin bir huzurla yıldızlara bakıyordu. Sanki orada gördüğü bir şey varmış gibi belli bir noktaya gülümsüyordu. Soruma cevap vermemişti ama ben anlamıştım. *Beni ilk o görmüştü*... Çoktan kazandığı yarış için hâlâ rekabet ediyordu. Gülümsemeden edemedim.

"Doğar doğmaz bana göz koyduğuna inanamıyorum," dedim şımarık bir sesle.

"Benden önce davranan olmasın diye acele etmiş olmalıyım."

Huzur dolu bakışları bana döndü. Kalktı, yanıma gelip oturdu. Kolunu omzuma koyup beni kendine çekti. Dudakları alnıma dokundu sakince. O fotoğraf beni ağlatmış olabilirdi ama Emir'in içine güçlü kökler salmıştı. Çeneme dokunduğunda güzel yüzüne baktım. Dudaklarına haylaz bir çizgi yerleşti.

"Hem fotoğrafa dikkatli baktıysan eğer, sen de bana gülümsüyordun. Daha o zaman dayanamamışsın güzel gülüşüme. Yakışıklılarımı gördüğünde ağzının suyunun akmasına şaşmamalı."

Dirseğimi şımarık koluna vurdum. Yarım bir kahkahayla kollarını tamamen bana doladı. Onun tatlı kokusuyla çevriliyken yıldızları izlemek favori etkinlik listemde üst sıralara yükseldi.

"Şu Özge'ye söylediğin, yıldızlara bakarak çığlık atma fikri çok da kötü değildi aslında," diye fısıldadım.

Gülüşünün titreşimi yanağımda, kalbimde yankılandı. Ahmet'in sahilde bana söyledikleri geldi aklıma.

Belki de haklıydı. Belki de gerçekten ilk bakışta mühürlenmek diye bir şey vardı. Bu yakışıklı surata başından beri karşı koyamıyor oluşumun sebebi de buydu. Belki de ben çoktan o beşikteki, bu mavi gözlere mühürlenmiştim.

"Rastlantı eseri aynı fotoğraf karesinde yer alan insanların, yıllar sonra karşılaşma ihtimali sandığınız kadar zor değil. Olasılığı düşük ama imkânsız değil."

Cihangir ve Cenk bize doğru yürümekteydi.

"Bu yüzden mucizevi bir varlıkmış gibi hissetmeyin kendinizi," diye tamamladı Cihangir verdiği bilgiyi.

Gülümseyerek Emir'in kollarından hafifçe ayrıldım. Yanımıza ulaştıklarında Cenk kendini çardağın içindeki koltuklardan birine bıraktı.

"Tabii ya. Sakın bunu bir işaretmiş gibi görüp evlenmeye falan kalkmayın." Gözlerim bir saniye için Emir'e kaydı. "Emin olun mutlu bir evlilik yapmak, küçüklük fotoğrafındaki kızı bulmaktan daha zor."

Emir sırıtıyordu, hâlbuki ben abisi için üzülüyordum. Tüm bu neşesinin altında mutsuz bir adam saklıyordu. Kollarını iki yana açtı Cenk.

"Bu da size abi nasihati olsun," dedi noktayı koyarak.

Cihangir sakince Cenk'in yakınına oturdu.

"Bu bilgeliğin için teşekkür ederiz, benden sadece bir buçuk yaş büyük olan sevgili abicim."

Cenk ceketinin cebinden sigara paketini çıkarırken kardeşine göz kırpıp omzuna hafif bir yumruk attı. Cihangir, Emir'e bakıp sırıttı. Abisinin haline ikisi de acıyor gibiydi.

"Evi fena değilmiş," dedi Cihangir, gözleri villanın arazisini tarıyordu.

"Siz daha önce gelmediniz mi?" diye sordu Emir. Kendi yokluğunda abileriyle babası arasındaki ilişkiyi merak ettiğini hissettim.

"Bu ev yeni. Özge için almış," dedi Cihangir.

Emir yüzünü buruşturduğunda Cenk sigarasından derin bir soluk çekti. Güldü.

"Bir kadın için inşa edilmiş binalardan biri daha." Dumanı üfledi. Yemek boyunca içmiş görünüyordu. "Hâlbuki hiçbir şeyin mutluluğa niyeti olmayan bir kadını gülümsetemeyeceğini acı bir şekilde öğrenecek..."

Bu adamın mutsuzluğu canımı yakıyordu.

"Bahçesi güzel değil," dedi Emir aniden. İşaret parmağını uzattı ileriye doğru. "Şu kısımlara daha büyük çiçekler ekmeliymiş. Girişteki ağaçlar da bu iklime uygun değil."

İkisi de şaşkınlıkla Emir'e bakıyordu. Emir omuz silkti. "Bir süre bahçıvanlık yaptım," diye açıkladı.

"Ne kadar bir süre?"

Emir ciddiyetle düşündü, kafasında özverili bir hesap yaptı.

"Üç, dört gün," dedi sonra.

Hepsi birden kahkahayı patlattı. Üç yakışıklı kardeşin arasında dolaşan özlem elle tutulabilecek kadar yoğundu. Onları izlerken insanın içi ısınıyordu.

"Bu akşam gelmene sevindik."

Cihangir'in sesinde farklı bir tını vardı. Emir ona bakmadı.

"Ondan istediğim bir iyilik vardı."

"Ondan istemek zorunda kaldığına göre büyük bir şey olmalı."

Emir başını salladı.

"Büyük bir şey..."

Cihangir, Cenk'le bakıştı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Son Hanzade de aramıza katılmak üzere bize doğru yürümekteydi. Yerimde doğruldum. Emir başını diğer tarafa çevirdi.

"Güzel bir akşam," dedi Toygar Hanzade.

Onaylayan ya da karşı çıkan bir ses olmadı. Omzumdaki şalın altına saklanabilirmişim gibi üstümdeki kumaşı çekiştirdim.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kendimi fazlalık gibi hissettim. Ayağa kalkacak gibi olunca Emir elimi tutup beni aşağı çekti. Ben inatla kalkmaya çalıştığımda o da benimle birlikte ayağa kalktı.

"Sahra kalabilir," dedi Toygar Hanzade.

Emir'in parmakları kasılıyordu. Tepki vermedi, oturmadık, öylece ayakta duruyorduk. Bu kez Emir'in abileri kıpırdanır gibi oldu.

"Siz de kalın. Bilmediğiniz bir şey konuşmayacağım," diye buyurdu Toygar Bey.

Bir süre Toygar Bey de dâhil kimse konuşmadı. Sessizlik kısa sürdü. Bir an sonra Toygar Bey derin bir soluk aldı.

"Girdiğim her savaşı kazandım ben. Elimi attığım her taşı kaldırdım. Altında kaldığım hiçbir şey olmadı benim. Olmamıştı..."

Emir'e doğru bir adım attı. Emir bunu beklemiyordu. Gardı düştü, gece boyunca sakındığı, sadece cezalandırmak için kullandığı bakışları bu kez merakla bakıyordu çok benzediği babasına.

"Biliyorum, baban olmak için daha çok çabalamalıydım." İstediğini bilmeme rağmen Emir bakışlarını ondan ayıramadı. "İnsan varını yoğunu ortaya koyup kendini parçalasa dahi sevdiğinin cansız eli avucuna düşüyorsa... Bir daha çabalayacak gücü bulamıyor kendinde. Yeniden başarısız olmayı göze alamıyor." Toygar bir adım daha attı Emir'e doğru. "'Annem nere-

de?' dedin bana. 'Annem neden gitti? Neden onu iyileştirmedin baba?' dedin. Ben gözlerinin içine bakıp sana cevap veremedim. O gözlerden kaçmayı seçtim."

Bakışlarını kaçırdı Emir'in yüzünden.

"Koca adam, küçük bir çocuğun soracağı sorulardan korkup kaçtı. Sorduğun soruların cevaplarını kendime yediremedim. Başarısızlık... Ben hayatımda ilk kez annende başarısız oldum..."

Emir'in göğsü hızlıca inip kalkıyordu. İçindeki hisler gözlerine yerleşmek için fırsat kolluyor, o ise hangisini seçeceğini bilemez halde duruyordu. Abilerinin başı eğik, canı sıkkındı. Benzer bir konuşmayı onlarla da yapmış mıydı acaba? Emir dişlerini sıktı. Hangi duygunun galip geldiğini görmek için dikkat kesildim.

"Bunları söylediğinde boynuna sarılıp ayrı geçirdiğimiz yılları telafi edeceğimizi mi sanıyorsun?"

Eli parmaklarının arasından süzüldü, babasına doğru öfkeli bir adım attı.

"Artık kandırabileceğin küçük bir çocuk değilim, Toygar Hanzade." Gözlerine kilitlendi.

"Nefretimi ciddiye almalısın."

"Ciddiye alınmak istiyorsan, büyümeyi reddeden küçük bir çocuk gibi davranmayı kesmeye ne dersin?"

Toygar sanki oğluna zarar vermekten korktuğu için bir adım geri çekildi.

"Evet, annen öldü. Ama her zorlandığında bu bahanenin arkasına saklanamazsın. Evet, annen öldü ve o benim karımdı. Sen onunla on yıl geçirdin. Ben koca bir ömrümü onun üzerine kurdum. Ben onunla yirmi beş sene geçirdim. Senin içindeki boşluk, benimkinin yanında ufak bir çukur kalır. Ben de onu kaybettim, Emir. Ben senin gibi şımarıp etrafı dağıtamadım, kaçıp köşelere saklanamadım. Başkalarını sorumlu tutup onlara kızamadım. Alıp başımı gidemedim."

Emir'in yüzüne yaklaştı.

"Ben de onu kaybettim. Ben onu daha o ölmeden, her gün bir daha, bir daha kaybettim. O laboratuvarda başaramadığım her gün onu yeniden kaybettim. Bu yüzden bir daha birine böylesine sahip olmamaya çalıştım. Kendi çocuklarıma bile... Eğer size dört elle çaresizce sarılmazsam, sizi de kaybettiğimde..."

Başını eğdi ve çaresizce iki yana salladı. Emir kararsızdı. Öfkesini canlı tutmaya çalışsa da beyninde az önce duyduklarının dönüp durduğunu biliyordum. İnatçıydı, içinde kırılan yargıları olsa da kolay pes etmeyecekti.

"Tamam, ben çocuk gibi kaçtım. Ama sen de boktan herifler gibi, sanki o hiç yaşamamış gibi davrandın."

"Sen kaçtın, ben yok saydım. Bu kimi daha masum kılar?"

Toygar Bey beklemeden karşılık vermişti. Bir noktada kavgaları sevgi yarıştırmaya dönmüştü. İnsan, duygularını başkasınınkiyle kıyaslamaya başladığında yeniliyordu. Bu duygu sevgi, üzüntü, nefret olsa da fark etmezdi. Duyguların sabit bir ölçü birimi yoktu. Her vücutta karşılığı farklıydı.

Ben karşımda sevilmemiş bir çocuk ve sevgisini göstermeyi öğrenememiş bir adam görüyordum. Bazen insan, hislerini doğru analiz edemiyor ya da bölümlere ayıramıyordu. Her duyguyu aynı çekmeceye doldurursan elini attığında ihtiyacın olanı bulamazsın. Belki de bu yüzden çoğu insan sevgisini nasıl göstereceğini bilmiyordu. Çünkü sevginin çekmecenin en dibine oturma gibi bir huyu vardı. Onu arayıp çıkarmak için en derine inmen gerekiyordu.

Toygar Hanzade de acemice sevgisini bulup çekmeceden çıkarmaya çalışıyordu. Emir'in ona pek yardımcı olduğu söylenemezdi ama en azından deniyordu.

İkisi de birbirine sırtını dönmüştü. Sakinleşmeye çalışıyorlardı. Köşelerine çekilmiş boksörler gibi soluklanıyorlar mıydı, yoksa havlu mu atmışlardı bilmiyordum. Fakat diğer seyircilerin de benim gibi sonucu merak ettiğini anlayabiliyordum.

Cihangir, Cenk'in gözlerine bakıp bakışlarıyla bir şey söyledi. Cenk ise karşılık olarak omuz silkti sadece. Bekledikleri bir şey vardı sanki.

Toygar Hanzade yeniden yüzünü döndüğünde sanırım o beklediklerı şey gerçekleşecekti. Hafifçe boğazını temizledi.

"Biliyorsunuz, Özge'yle uzun süredir birlikteliğimiz devam ediyor."

Emir'in dudaklarından alaycı bir ses çıktı.

"Kişisel rekorunu kırdığın için tebrik etmemiz mi gerekiyor?"

Toygar onu duymamış gibi davrandı.

"Özge'yle evlenmeye karar verdim," diye ilan etti doğruca.

Cenk ve Cihangir tepki vermediler. O an bu duyurunun onlara daha evvel açıklanmış olduğunu anladım. Fakat bu, Emir için kötü bir sürprizdi. Koluna dokunma ihtiyacı hissettim. Ağzından güzel temenniler dökülmeyeceği kesindi.

"Bu yemek nişan duyurun için miydi yani? Zavallı çocukları-nı karşına alıp psikolojilerini bozmadan söylemenin yolunu mu aradın?" Yarım bir kahkaha attı.

"Ah, ne sevimli."

Cihangir ayağa kalktı.

"Emir, yeter."

"Neye yeter abi? Karşımıza geçip bize başka bir kadınla evleneceğini söylemesi normal mi?"

"Evet, normal!"

Bu karşılığı hiç beklemeden, doğruca Emir'in yüzüne savurmuştu. Emir öylece abisine bakıyordu. Cihangir sakin bir ton seçip devam etti. "İnsanlar hayatına devam etmeye çalıştığı için onlara vicdan azabı çektirmeye hakkın yok, Emir."

Emir ağzını açacak gibi olunca Cihangir beni işaret etti.

"Sen sevdiğin kızın elini tutarken annemi hatırlıyor musun? Gülümsediğinde kendini suçlu hissediyor musun? Geleceğe dair hayaller kurarken kendini durduruyor musun? Annemiz öldüğü için içinde yeşeren her mutluluğun üstüne basıp onu yok ediyor musun?"

Emir cevap vermedi. Cihangir devam etti.

"Annemiz hastalandı ve öldü Emir. Bu yıllar önce yaşandı. Yıllar önce."

Emir'in bakışlarındaki sarsıntıyı görünce Cihangir yere daha sağlam bastı. Kardeşini sarsıyor olmak ona zor geliyordu.

"Annemin yüzünü hatırlıyor musun Emir? Güldükten sonra çıkardığı o komik sesi hatırlıyor musun? Dans edişini, şarkı söyleyişini hatırlıyor musun?" Hüzünle gülümsedi. "Ben hatırlıyorum. Ama yine de annemin öldüğünü kabul ediyorum. Onun bana olmamı tembihlediği evlat olmayı sürdürüyorum. Ona verdiğim sözü tutuyorum."

Başını salladı iki yana. Cenk de gözlerine dolmaya çalışan hisleri bastırıyordu. Cihangir daha sert bir tona geçti aniden.

"Babama seni yalnız bıraktığı için kızabilirsin, babalık yapmadığı için kızabilirsin ama annemizin ölümünden onu sorumlu tutamazsın, onu suçlayamazsın Emir."

Emir sessizliğini bozdu.

"Suçlayabilirim. Çünkü annemizin hasta olmasının sebebi o. Büyüyememiş çocuk şımarıklığı değil bu söylediğim. Annemiz onun yüzünden hasta oldu, onun yüzünden öldü."

Babasına doğru öyle hızlı bir adım attı ki bir an ona vurmasından korkarak koluna tutundum. Babasının kulağına fısıldadı. Başka kimsenin değil, sadece onun duymasını istiyordu.

"Sizi gördük, Toygar Hanzade! Eve erken döndük ve sizi gördük. Ben anlamadım ama o anladı. Senin ihanetin onu hasta etti. Diğer çocuklarını olmayan sevgine inandırabilirsin ama beni inandıramazsın."

Emir geri çekildi. Toygar Bey bekledi. Birkaç saniye sonra tek kelime karşılık vermeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Belli bir mesafedeyken durdu göz ucuyla bize doğru seslendi.

"Sen sözünü tuttun. Ben de tutacağım. O kızı ameliyat edeceğim."

Toygar Bey ihtişamlı evine yürürken eskisinden daha yorgun geldi gözüme. Cenk hiçbir şey söylemeden kalkıp babasının peşinden gitti. Cihangir ise Emir'e döndü. Emir ona bakmıyordu. Yüzünü, beğenmediği çiçeklerin olduğu araziye çevirmişti.

"Muhtemelen bu geceden sonra yine bizi cezalandıracaksın. O yüzden sana birkaç şey daha söylemek istiyorum."

Emir tepki vermedi, zaten o da karşılık beklemiyordu.

"O bizim de annemizdi Emir. Biz de annemizi kaybettik. Senin saklanabileceğin bir sığınağın vardı. Bizim yoktu. Babam seni rahat bıraktı. Ama bizim aldığımız sorumluluklar vardı."

Dönüp babası ve abisinin girdiği eve bakış attı.

"Bizim de kolay bir hayatımız olmadı Emir. Babam artık daha... sakin. Ama önceleri hırçındı. Senin payına düşen pençe izlerini bize bölüştürdü. Bizi daha çok hırpaladı. Cenk'in neden o kadınla evlendiğini sanıyorsun ya da neden boşanamadığını..."

Durdu. Alaycı bir ses çıktı ağzından.

"Çünkü Hanzadeler her zaman sözlerini tutarlar."

Emir yüzünü bize çevirmeden hızla uzaklaştı. Yorgun bir soluk bıraktım. Hava sıcaktı ama ben üşüyordum. Emir'in peşinden gitmeden önce Cihangir'e döndüm.

"Teşekkür ederim. Bu akşam çok eğlend..."

"Ona iyi bakmışsın," deyiverdi aniden. Gülümsüyordu. Az önce travmatik, duygusal bir an yaşamış biri gibi değildi. Yaşananlardan memnundu.

"Uysallaşmış. Biz normalleştirmeye çalışıyoruz ama Emir'in bu eve girmesi imkânsıza yakın bir olaydı aslında."

Nasıl karşılık vermem gerektiğini bilemedim.

"Rosa için..." diye geveledim.

Başını salladı.

"Sebebi ne olursa olsun. Sen elinden tutmasaydın o bu kapıdan içeri girmezdi Sahra. Bunca şey söylerken kalıp dinlemezdi. Yıllardır ilk kez bu kadar uzun zaman geçirdik. Konuştu. Dinledi." Minnetle inceldi dudakları.

"Bu gece küçük kardeşimizi bize getirdiğin için ben sana teşekkür ederim."

Kendimi gülümsemeye zorlamaktan başka bir şey yapamadım. Dayak yemiş, hırpalanmış gibi hissediyordum. Ben böy-

leysem Emir'in ruhu kesinlikle komada olabilirdi. Koşar adım eve girdiğimde Emir'in içeride olmamasına şaşırmadım. Onu bulmalıydım. Kimse uzun vedalara girişmedi. Ilımlı bir ayrılık sonrası Hanzade ailesinin kapısı arkamdan kapandı.

Emir'in arabasının farları yanıyordu. Rahat bir nefes aldım. Kısa bir an beni burada bırakıp gitmiş olabileceğini bile düşündüm. Farlar yansıdığı için arabanın içindeki halini göremiyordum. Çabucak kapıyı açıp içeri süzüldüm.

Emir yüzünü ellerine gömmüştü. Koltuğa oturduğum an, "Emir?" diye sordum ve o, dönüp tek kelime etmeden bana sarıldı. Başını göğsüme yasladı. Gözlerini sıkıca yummuştu. Metrelerce koşmuş küçük bir çocuk gibi yorgundu.

"Böyle anlarda Cennet'i arıyorum," dedi utanırcasına.

Kesik nefesi kalbime çarpıyordu. Saçını okşamaya başladım. Gerginliği, dağılan kaslarıyla bedenimi daha sıkı sarmaya başladı.

"Benim Cennet'im sensin..." diye sayıkladı.

Başını kaldırıp bana baktı. Gülümsedim. Dudağının kenarına dokundum. Eğilip kulağına fısıldadım.

"Cennet burada, Romeo'nun yaşadığı yerde..."

Başını yeniden göğsüme gömdü.

"Annemi aldatmıştı..." dedi usulca.

Acele ettirmedim onu. Sesi uzun bir yokuşu çıkmış gibi yorgundu. Artık tepedeydi. Kollarımdayken artık o tepeden aşağı, güç sarf etmeden yuvarlanabilecekti. Sabırla anlatmasını bekledim.

"Babam. Hastalığından önce. Annemi aldattı."

Bunu sanki ilk kez sesli söylemişti. Kendi kulakları bunu duymaktan rahatsız oldu.

"Hani sana annemle sinemaya gittiğimiz günü anlatmıştım ya? Romeo ve Juliet seyrettiğimiz gün. İşte o gün, ben illa babamla yemek yiyeceğim diye tutturdum. Annem de kıramadı beni tabii. Zaten oldum olası tüm şımarıklıklarımın üstünü örterdi. Yine öyle yaptı. Aldık yemek paketlerini, erkenden eve gittik. Ama eve vardığımızda bir şey oldu, annem bahçe kapısın-

da öylece kalakalmıştı. Bir şeyi görmüştü. Birilerini..." Durdu. "Geçmişe dönebilseydim, annemin saatlerce o sinemada kalmasını sağlardım." İleriye doğru bakıyor, o anı yaşayan küçük halinin yanında dikiliyordu.

"Sarı saçları vardı kadının. Başka bir şeyini hatırlamıyorum. Sadece annemin yüzündeki bakışı hatırlıyorum..."

"Ne oldu sonra?" diye sordum. Anıların etkisinden kurtulamayacak kadar kaybolmasından korktum.

Hafifçe omuz silkti.

"Uzunca bir süre bu sırrı içinde sakladı sanırım. Öyle çok sakladı ki..." Düşüncelerindeki baskıyı savurdu. "Saçlarını tıraş ettiğimiz gün, biz abimlerle salonda yemek yerken annemin sesi geldi odalarından. *'Sizi gördüm!'* demişti. İlk o gün söyledi babama. *Sizi gördüm*... Sizi gördük demedi. Haklıydı, ben görememiştim çünkü. Aptal gibi o an bile babama koşmak istemiştim. Zavallı kadın, yaşadığı şoku atlatmak yerine bana oradan uzaklaşmamız için saçma bahaneler bulmakla uğraşmıştı."

Gözlerini ovuşturdu.

"Ona olan öfkem geçmiyor, Sahra. Deniyorum ama geçmiyor. Annemi benden almışken beni bir köşeye atmasını affedemiyorum."

Düşünme sırası bendeydi. Kendini bu kadar yıpratmaya son vermeliydi. Zamanı geri alamazdı, ölüyü diriltemezdi. Yaşadıklarını olduğu gibi kabullenmeli ve onlarla başa çıkmalıydı. Kaybettiklerine değil, yeniden kazanabileceklerine odaklanmalıydı. Kendiyle giriştiği, kazananı olmayan bu savaşa bir son vermeliydi.

Cihangir haklıydı, eski Emir olsa duymazdı, dinlemezdi, kaçardı. Şimdi duyuyordu. Daha da güzeli dinliyordu. Belki de dinledikleri, aklında bir şeyleri değiştirmeye başladığı için bu haldeydi. Beynini Cennet'le uyuşturmadığı için duyduklarıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Saçını okşarken bir karar verdim. Cihangir'in yaptığı gibi duymak istediklerini değil, duyması gerekenleri söyleyecektim.

"Sen annene iyi bir eş olamadı diye değil, sana babalık yapmadığı için öfkelisin ona."

Aldığı nefesini tuttu. Etkilenmeden devam ettim.

"Bana kızacaksın, biliyorum ama o bir şeyleri telafi etmeye gönüllü. Ben bunu gördüm bu akşam. Ama senden çok çekiniyor. Sadece o da değil, abilerin de çekiniyorlar. Bütün gece yine kaçıp gideceksin diye korkuyorlardı. Hepsi bir cesaret sana uzanıyor. Biliyorum, ellerini tutmaya hazır değilsin ama en azından yanına yaklaşmalarına izin ver. Senin onlara olduğu kadar, onların da sana ihtiyacı var."

Yüzü bana dönecek gibi oldu ama durdurdu kendini. Doğru yere dokunmuş olmalıydım.

"Mesela, Cihangir de kendini senin gibi yalnızlaştırmış. Ama o öyle senin gibi kızlara değil, kitaplara boğmuş kendini."

Sesime ufak bir kıskançlık eklemiştim.

"Cenk'in halini gördün zaten. Mutsuz bir evliliğe tıkılıp kalmış."

Sakince doğruldu. Hâlâ bana bakmıyordu ama yüzündeki ifadeden dikkatinin söylediklerimde olduğunu görebiliyordum.

"İkisi de babasından övgü almak için çırpınan çocuklar gibi. Senden çok da farklı değiller, Emir. Sen onların kardeşisin. Malum şartlardan dolayı tek çocuk olarak büyümüş biri olarak söylemeliyim ki kardeşsiz bir hayat çok sıkıcı. Yıllarca Erva'yla doldurmaya çalıştım o boşluğu. Bak mesela, iki gündür Naz bizimle, saçları gibi renk kattı hayatıma."

Gülümseyerek eline uzandım.

"Onu affet demiyorum sana. Unut da demiyorum. Ama... İnsan affettikçe hafifler, diyor okuduğum bilginler. Hepsi aynı şeyi söylüyorsa bir bildikleri olmalı."

Yanağına dokundum. Kırgın ve yorgun görünen yüzünü kendime çevirdim.

"Göğsünde taşıdığın ağırlığı bırakırsan belki bize daha çok yer kalır, Emir. Bana. Rosa'ya..."

Avucumu göğsüne, dövmesinin olduğunu bildiğim noktaya bastırdım.

"Beni sakladığın yerde, seni hasta eden kininle birlikte olmak istemiyorum. Orası sadece benimle dolu olsun. İçinde, dışında sadece ben olayım..."

Eğilip dudaklarına dokundum dudaklarımla. Konuşmasını, bana cevap vermesini, karşı çıkmasını ya da hak vermesini istemiyordum. Düşünmesini istiyordum. Önce düşüncelerinde ateşkes sağlamalıydı ki sıra yüreğine gelsin. Aklında huzuru yakalayamayan, kalbinde mutluluğu taşıyamazdı.

İyice sokulmuştum yorgun bedenine. Soluksuz bir öpüşmeyle doldurduğumuz birkaç dakikanın sonunda Emir sakinleşmişti. Dudaklarımızı birbirinden ayıran bu kez benim telefon sesim oldu. Arayan Naz'dı. Telefonu kulağıma götürdüğüm anda panik dolu bir enerji yayıldı arabanın içine. Dinledim, korkuyla yutkundum ve kapattım. Emir endişeyle yüzüme bakarken kelimeler zorla çıktı dudaklarımdan.

"Andre izimizi bulmuş..."

26. Bölüm

İpek Bornoz

Emir yol boyunca tek kelime etmedi. Aklında sıralanan ihtimaller yol çizgileri gibi uzanıp gidiyordu. Ben de farklı değildim. Rosa için olduğu kadar Emir için de endişeliydim. Çıktığımız evde omuzlarına yüklenen kelimelerin ağırlığını atamadan, kendi evindeki sorunları sırtlanmaya gidiyordu.

Bahçe kapısını gürültüyle açtığımız an, Naz yolumuzu gözlüyormuşçasına evin kapısını araladı. Telefonda konuştuğumuzda bana taksiyle diğerlerinin yanına gittiğini söylemişti. İyi de yapmıştı, onu görmek güvende hissettirmişti.

Eve adımımızı attığımız an Yasmin köpürdü.

"Caquita de la vaquita!* O sıçtığımın telefonları ne işe yarıyor acaba!"

Aslında Andre'nin haberini aldıklarında ilk Emir'i aramışlardı ama muhtemelen Emir o an Hanzade düellosunda olduğundan aramayı duymamıştı. Tabii bu bahanenin Yasmin'in umurunda olduğunu sanmıyordum.

"Sakin ol, geldik işte."

Yasmin gergin bir halde volta atmaya çalışırken salonun girişine çakıldım, gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Çünkü salonun tamamı rengârenk oyuncaklarla doldurulmuştu. Odanın içinde Miguel ve Rosa'yı seçemedim bile.

* Argo.

Devasa pelüş oyuncaklar, her boydan rengârenk devasa legolar, yapbozlar, bloklar, oyuncak bebekler, oyuncak yemek setleri, top havuzu, arabalar... Gözümün seçemediği daha bir dolu oyuncak saçılmıştı etrafa.

"Emir bu ne?" diyebildim küçük dilimi yutarken.

"Ne, ne oldu?" dedi gergin yüzüyle.

Ortada sorun olabilecek bir şey arar gibi bakınınca dehşete düşen gözlerimle salonu işaret ettim.

"Biraz oyuncak alacağım dememiş miydin sen?"

Yüz çizgileri yumuşadı.

"Fazla mı olmuş?" diye sordu ve sorusunda ciddiydi.

"Emir, evin içinde salıncak var!"

Şaşkın yüzüme bakarken eli ensesine gitti.

"Onu bahçeye çıkarabiliriz..." dedi omuz silkerek.

"İki tane akülü araba almışsın."

"Biri kamyon ama," derken bariz bir konuya açıklık getirir gibiydi.

Başımı iki yana sallayıp önümdeki oyuncak yılan ve köpeğin üstünden atlayıp odaya girdim.

"İnanılmazsın, Hanzade."

Yasmin, Emir'den hesap sormaya girişirken benim oyuncakların arasında Rosa'yı bulmam biraz zaman aldı. Yanına gittiğimde canım acıdı. Koltuğun yanına yere çökmüş, bacaklarını kendine çekmiş ve dudaklarını üzüntüyle sarkıtmıştı. Üstünde daha önce görmediğim bordo bir elbise vardı. Muhtemelen benim için yaptığı gibi Emir onun için de kıyafet alışverişi yapmıştı. Saçları hâlâ sabah ördüğüm haliyleydi. Etrafa saçılmış onca oyuncağa rağmen hiçbir şeye elini sürmüyordu.

Yanına bağdaş kurup oturdum. Ayaklarının dibinde yine sırt çantası vardı.

"Yol arkadaşın yine ortaya çıkmış bakıyorum."

Cevap vermedi. Başını bile kaldırmadı kucağından. Avucundaki minik ilaç şişesini çeviriyordu. Şişenin etrafını boya kalemleriyle birlikte boyamıştık.

"Hiçbiriyle oynamadığına göre, oyuncaklarını beğenmedin sanırım."

"No... Beğendim..." dedi sessizce. Göz ucuyla yanı başındaki pembe elbiseli, parıltılı bebeğe baktı. "Beğendim ama..."

Baktığı bebeğe uzanıp onu elime aldım. Saçlarını düzelttim. "Ama ne?" dedim, cevabıyla çok da ilgilenmiyormuş gibi.

Tahmin ettiğim gibi dikkatimi çekmek için başını kaldırdı. Daha dik oturdu.

"Haberin yok mu? Andre bizi bulmak üzereymiş. Bu da yakında yine hareket edeceğiz demek oluyor." Elimdeki bebeği çekip aldı, sadece bir saniye için gözleri dokundu oyuncağın sarı saçlarına ama hemen ardından yere fırlattı.

"Arkamda bırakacağımı bildiğim şeylere bağlanamam!"

Bebek zeminde kayıp oyuncak yığının arasında kayboldu. Bu cümlenin Yasmin'in dudaklarından onun zihnine ekildiğine adım kadar emindim. Rosa bu kez kollarını göğsünde topladı. Gözlerinde haksızlığa uğramışlık ifadesi vardı. Mutluluğun elinden çekilip alındığını düşündüğünü biliyordum. Göğsündeki ince kollarına dokundum.

"Bu kez biz yanındayız Rosa. Baksana, ne kadar kalabalığız." Emir uzaktan bizi izliyordu. Rosa'nın yüzüne doğru eğildim. "Bizi arkanda bırakmana izin vermeyiz." Kolları çözüldü, başını kaldırıp gözlerimi buldu. "Buna asla izin vermem..."

Fısıltıyla minik kalbine dokunduğumda bir anda kollarıma atladı. Ağlıyordu. O olgun Rosa değildi, canı yanan küçük bir kız çocuğu gibi ağlıyordu. Titreyen soluğu arasında bu kez o kulağıma fısıldadı.

"Gitmek istemiyorum."

Çenemi sıkmak zorunda kaldım. Gözlerim yanıyordu. Kaçmaktan yorulmuş zayıf bedenine sıkıca sarıldım.

"Gitmene izin vermeyeceğim..."

Kollarımdan ayrıldığında gözyaşlarıyla yüzüne yapışmış saçlarını geriye ittim.

"Hem baksana, bir sürü oyuncağın var. Bunların hepsiyle oynamak haftalarını alır."

Rosa elbisenin koluyla gözlerini ovuştururken kıkırdadı. Burnunu çekerek bana baktığında artık gülümsüyordu.

"Abartmış, değil mi?"

Bu kez ben kıkırdadım.

"Biraz."

Gülüşürken o fırlattığı bebeği almak için kalktı, ben de uzaktan bizi izleyen Emir'in gözlerine baktım. Yemekhanedeki açlık oyunları geldi aklıma. Oraya doldurduğu yemeklerden farkı yoktu etrafımızı saran oyuncakların.

Karşı konulmaz şekilde gülümsedim. Sevgisini gösterirken abartmasını bile seviyordum.

"Andre beni öldürmeden rahatlamaz."

Havuz başında kafa kafaya vermiş konuşuyorduk. Naz, içeride Rosa'yı oyuncaklarıyla oyalıyordu. Şüphesiz ki küçük kız büyüklerin hayatta kalma planı yaptığını biliyordu, hatta annesi "Gelip o da dinlesin, kendini hazırlasın," dese de ben ve Emir, Rosa'nın daha fazla hırpalanmasını istemiyorduk. Yasmin'in deyimiyle, bu tozpembe bir gerçeklik olsa da Rosa'nın o gerçeklikte kalmayı çoktan hak ettiğini düşünüyorduk. Bu yüzden havuzun mavi ışığı yüzlerimize yansırken sesimizi kontrollü tutmaya özen gösteriyorduk.

"Beni, Rosa hazır olmadan öldürmemeli..." dedi Yasmin sayıklar gibi.

"Kimse ölmeyecek!"

Emir sesini yükseltti, çenesini sıvazlıyordu. Aklındaki çarklar dönüyor, bir çözüm yolu arıyordu. Miguel de ondan farksız değildi.

"Bir plan yapmalı biz," dedi usulca.

"Andre hırsını almadan durmaz."

Bakışlarım Miguel'e kaydı. Yasmin'in kurduğu cümleye karşı çıkmıyordu. Bu umutsuzluk canımı sıktı. Emir heyecanla ileri atıldı.

"Ya ona daha iyi bir teklif sunarsak?"

"Nasıl yani?"

Sabırsızca Yasmin'e doğru yaklaştırdı sandalyesini. Biz de çemberi daralttık.

"Ya ona, verdiğimiz zarardan fazlasını kazandırırsak?"

Yasmin cevap vermedi. Başını Miguel'e çevirdiğinde aralarında geçen bakışma küçük de olsa umuda bir işaretti. Emir de bu işareti gördü ve aceleyle telefonuna sarıldı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"Adamımı," dedi sadece.

Kaşlarımı çattım.

"Adamını da ne demek? Senin adamın mı var?"

"Evet," derken omuz silkti, olağan bir ifadeyle. "Sizden nasıl haber alıyordum sanıyorsun?"

Şaşırdım.

"Bizden haber mi alıyordun?"

Telefon artık kulağındaydı.

"İyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Ne zamana kadar?" dedim merakımı engelleyemeyerek.

Düşündü.

"Sen Çıkmaz'dan ayrılana kadar," dedi.

Kulağındaki ses karşılık verince toparlandı.

"Selam," dedi ciddiyetle.

"Evet, benim."

"Hayır, döndüm."

"Akın'ın şu an nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Akın mı?" Dehşete düştüm. Emir'e yaklaşıp kolunu çekiştirdim. "Emir hayır! Bir beladan kurtulmak için başka bir belaya bulaşamayız."

Telefonu eliyle kapatıp gözlerime baktı.

"Bana güven."

Adama birkaç basit komut daha verdikten sonra telefonu kapattı. Huzursuzdum. Telefonu cebine bıraktığında yine gözlerime çevirdi kendinden emin bakışlarını.

"Bana güven," diye yineledi.

Anılarımda canlanan görüntülerle yüzümü buruşturdum.

"Hem o nasıl çıktı ki hapisten?"

"O ilaçların uyuşturucu olmadığını ispatladılar. Dikkat ilaçları üretmek suç kapsamına girmiyor. Kâğıt üzerindeki formülü, piyasadaki ilaçlarla eşit dozda görünüyor. Etkisini artırdığını ispatlayacak biri yoktu. Sadece okul laboratuvarında kayıt ve izin dışı üretim yaptığı için ceza aldı. O cezayı da kolayca para cezasına dönüştürdüler."

Bu resmen adaletsizlikti. Yumruğumu sıktım. Emir, yatıştıran teniyle elimi okşadı.

"Ne yapacağımı biliyorum. Sen sadece bana güven..."

Suyun yansıdığı mavi gözlerine baktım.

"Sana güveniyorum ama Akın pisliğine güvenmiyorum."

Saçımı kulağımın arkasına aldı. Yüzüme doğru eğilirken Yasmin seslice boğazını temizledi ve Emir geri çekilerek aklına bir şey gelmiş gibi hareketlendi.

"Ah, pislik demişken. Senin de yine Mutlu Kelebek'e mektup yazman gerekecek."

Afalladım.

"Ne?"

Sırıttı.

"Bana güven. Bir taşla iki kuş vuracağız."

Parmaklarımı geri çektim ve şüpheyle gözlerimi kıstım.

"Bunu en son söylediğinde tutuklanmıştık Emir, hatırlıyorsun değil mi?"

Emir sadece güldü. Kulağıma eğildi.

"Batman ve Kedi Kadın olmayı özlemiştim..." diye fısıldadı.

Gözleri heyecanla parlıyordu. Batman ve Kedi Kadın son macerasında direkten dönmüştü ama görünüşe göre Emir bunu çoktan unutmuştu. Yanağımdan ufak bir makas alıp ayağa kalktı. Miguel'le birlikte içeri girip oyuncakları aştılar ve hararetli bir konuşma eşliğinde üst kata çıktılar.

"Sıçtığımın Mutlu Kelebek'i de neyin nesi?"

Parmaklarım şakaklarıma dokundu. Yasmin'in sorusuna verebilecek bir cevap bulamadım.

Sevgili Mutlu Kelebek
Eski bir dostunun küllerinden yeniden doğmasına yardım eder misin?
S.

Onlarca kez yeniden okuduğum mailim hâlâ aynı şeyleri hissettiriyordu. Yüzüm ekşidi.

"Cevap vermeyebilir," dedim sıkıntıyla, otoban kenarındaki ışıklar belli aralıklarla yüzüme çarpıyordu.

Yine arabadaydık. Bu kez arka koltuğumuzda Miguel de vardı. Yasmin ısrarla gelmek istese de Emir sadece Miguel'e ihtiyacı olacağını söylemişti. Bu Yasmin'in pek hoşuna gitmedi. Planın dışında kalmaya alışık değildi fakat Emir ona "Bu gece bizim değil, Rosa'nın sana ihtiyacı var. Onun yanında kalmalısın, bu gece güvenle uyumaya ihtiyacı var," dediğinde, gönülsüz de olsa kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ben de benzer bir istekle Kenan'ın mail adresini internet sitelerinde gezinerek, kısa bir araştırma sonuncunda bulmuştum. Zira Kenan artık haber dünyası için oldukça mühim biriydi. Ülkenin en çok okunan gazetesinde başyazardı. Saygıdeğer haber kanallarına düzenli olarak konuk oluyor, söyledikleri büyük harflerle altyazı olarak geçiyordu. İlaçlar hakkında söylediklerine insanlar kulak veriyordu. Kısacası artık tanınan bir araştırmacı gazeteci unvanına sahipti. Tüm bu parlak kariyerinin de etkisiyle telefonumu kucağıma indirip arabayı süren Emir'e döndüm.

"Cevap vermeyebilir," diye yineledim öngörümü.

"İnsanlarda bıraktığın etkiyi fazla hafife alıyorsun, Juliet."

Gözlerimi devirdim.

"Tamam, öyleyse düzeltiyorum. Yardım etmek istemeyebilir."

Parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı.

"İsteyecek," dedi kararlılıkla. "Elimde onun bilmediği çok önemli bir şey var. Onu duyduktan sonra uyku bile uyuyamayacak."

Elindeki kozu soramadan gözüm penceremden dışarı kaydı. Girdiğimiz bu yolları tanıyordum. Yüksek duvarlarla çevrilmiş villalar dizili bu yere, daha önce de gelmiştim. Buna emindim.

"Burası..." dedim anılarımı zorlayarak.

Emir'in arabası duracak kadar yavaşladı ve bana dönüp sırıttı. Gözüyle bir yeri işaret ediyordu.

"Evet, burası üstüme atlayıp beni zorla öptüğün yer."

Dudaklarım hayretle aralandığında arka koltuğumuzda oturan Miguel'in varlığını anımsadım. Panikle arkama döndüm.

"Üstüne atlamadım, Miguel."

Emir beni taklit edip feminen bir tavırla Miguel'e döndü.

"Atladı, amigo. Saflığımdan faydalandı."

Miguel bir kahkaha patlattı, ben de Emir'in omzuna küçük bir yumruk patlattım. Bu kez duvarından atlamayıp kapısının önüne park ettiğimiz için memnundum. Bazı şeyler anı olarak kalmalıydı. Özellikle o anılar izinsiz mülke girme gibi cezalara sebep oluyorsa. Kısacası bu kez gireceğimiz evin bahçesini yürüyerek aşıp kapıyı vuruyor olmamız sevindirici bir gelişmeydi.

Emir'in iki yanına dizildik. Kapı açılmak üzereydi.

"Miguel. Hazır mısın amigo?" dedi Emir.

"Ben hazır doğdu amigo," diye karşılık verdi Miguel.

Ben gülümsedim, erkekler daha dik bir duruşa geçti. Miguel de Emir'in gömlek ve ceketlerinden birini giymişti. İkisi de şık ve güçlü görünüyordu.

Kapıyı açan soğuk bakışlı yardımcı bizi tek kelime etmeden içeri aldı. Neredeyse hiç ses çıkarmayan adımlarını takip ederek, zevksizlikle süslenmiş salona, Akın'ın huzuruna çıkarıldık. Akın bizi gördüğüne şaşırmadı. Duvarda asılı olan ekrandan gelişimizi gördüğünü hissetirdiğinde ekranı kapattı. Ona karşı düzenlediğimiz son operasyondan sonra kalesini kuvvetlendirmişti anlaşılan.

Akın yine pahalı bordo bir takım elbise içindeydi fakat gözüme daha tıknaz göründü. Daha da kısalmıştı sanki. Fakat gözleri

değişmemişti, hâlâ yılanları anımsatıyordu. İnsanın kalbi neyle doluysa yüzüne de o yansıyordu. Akın'ın içinde iyiye dair tek bir şey yoktu. Yüzü bu yüzden acınası duygularla kuşanmıştı. İtici bir hazla dudakları inceldi.

"Demek Emir Hanzade sonunda yurda dönüş yaptı?" Dudağı tiksintiyle büzüştü, gözleriyle beni işaret etti. "Ama bakıyorum da eski parazitlerinden arınamamışsın." Başını salladı. "Eh, herkesin bir zaafı vardır derler," dedi kasti yapılan bir kışkırtmayla.

Abartılı detaylarla süslenmiş koltuklardan birine otururken bize de yer gösterdi. Emir hazırlıklıydı, öfkesini kapının dışında bırakmıştı. Rosa için her şeye katlanacaktı. Hafifçe boğazını temizledi.

"Haklısın. Hepimizin zaafları var. Ama bazılarımızınki iyi para ediyor."

Akın bu cümleden rahatsız oldu. Kaşlarını çattı.

"Bu kim?" diye sordu Miguel'i işaret ederek.

"Yeni iş pazarın," dedi Emir müjde verir gibi.

"Ağır ol, Hanzade." Gözleri şüpheyle kısıldı. Emir'i baştan aşağı süzdü.

"Telefonunu ver!" diye emretti sertçe. Emir ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp yılana uzattı. Yılan kıpırdamadı. "Hepiniz!" diye buyurdu.

Emir bize dönüp avucunu açtı, ben gözlerimi devirerek çantamdan telefonumu çıkarıp Emir'in eline bırakınca Miguel de beni taklit etti.

Akın yardımcısına işaret verdi. Adam eldivenli elleriyle kucağında taşıdığı ufak kutuya koydu telefonlarımızı. Bu tedbiri ilk kez almadıkları belli oluyordu. Adam odadan çıkmadı. Beklentiyle sahibine baktı.

"Gömleğini çıkar!" dedi Emir'e doğru.

Ben irkildim ama Emir'in yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Ayağa kalktı, önce ceketini, ardından gömleğini sıyırdı üstünden. Yetinmeyip kendi etrafında döndü. İzlemesi

her daim zevk veren teninin açıkta kalmasından bu kez memnun değildim. Fakat Akın onu düşürdüğü manzaradan büyük bir haz duyuyordu. Yetinmedi. Sert bakışları Miguel'e saplandı.

"Sen de," dedi kesin bir emirle.

Miguel boş gözlerle seyrediyordu olanları. Öyle sahici bir donuklukla bakıyordu ki kulaklarımla duymamış olsam gerçekten dilimizi bilmediğini düşünecektim.

Emir, Miguel'e eğdi başını. İspanyolca birkaç kelime söyledi. Miguel rahatsızlık dolu bir kabullenişle ayağa kalkıp Emir'in yaptığı gibi çıplak göğsünü ve sırtını yılan gözlerin önüne serdi.

Akın arkasına yaslandı. Parmak uçlarını, karşısındaki yarı çıplak erkeklere uzattı. Parmağı aşağı doğru indi.

"Ciddi olamazsın!" dedim hayretle. "Karşında tamamen soyunmalarını mı bekliyorsun?"

Akın bacak bacak üstüne attı. Parmağındaki iri yüzüğü çevirdi. Sıntıyordu.

"Beklemiyorum küçük hanım, istiyorum hatta emrediyorum. Erkek arkadaşının bana attığı kazık yüzünden küf kokulu bir koğuşta haftalarca kaldım. İtibarım zedelendi. Temiz olduğuna emin olmalıyım."

Ben hiddetle karşı çıkmaya girişecekken Emir kemerinin kayışını söktü.

"Emir, saçmalama!"

"Sorun yok, Juliet. Yeter ki Akın Bey'in içi rahat etsin."

Aklınca ihanetinden dolayı Emir'i cezalandırıyordu. Saçmalıktı ama Emir de Miguel de bu cezaya karşı gelmeden, uyumlu davrandılar. Ben çenemi sıkıp başımı kucağıma indirdim, onlarsa çıkardıkları kıyafetlerin tamamını Akın'ın yardımcısına uzattılar. Başka bir yardımcıysa ikisine de ince ipek, bornoza benzer bir şey verdi. Kuşaklarını bağlayıp öylesine normal bir şekilde koltuğa oturdular ki aklım almıyordu. Sahnenin absürtlüğünü benden başka yadırgayan yoktu.

Akın hafifçe kıpırdandı. Doğruca bana bakıyordu. Bakışlarıyla ısrarla beni dürttüğünde Emir'in ses tonu farklılaştı.

"Şansını zorlama, Akın!"

Sahnelenen gösteri onu tatmin etmeye yetmiş olacak ki üstelemedi, sadece sırıttı.

"Konuş Hanzade," dedi keskin bir vurguyla.

Emir, üstündeki ipeği düzelterek hafifçe doğruldu.

"Madrid'deki familyalardan haberin olmuştur."

İfadesiz kaldı Akın.

"Devam et," dedi sadece.

"Amerikalılar oradaki ailelerden biriyle anlaşmış. Dikkat ilacı koridorunu komple o aileye bırakacaklarmış."

Akın'ın yüzündeki otoriter çizgiler dağıldı.

"Amerikalıların Avrupa'dan birileriyle görüştüğü haberi gelmişti. Dikkat ilacı olduğunu bilmiyordum." Düşünüyordu. "Vitamin demişlerdi," dedi sakince.

Emir'in dudaklarından çalışılmış yarım bir gülüş çıktı.

"Tabii ki öyle söyleyecekler. Kimseyi uyandırmadan ucuza kapatmak istiyorlar ama bilmedikleri bir şey var. Anlaşma yaptıkları adam komada. Çocukları ise işten anlamıyor. O pazardan asla kârlı çıkamazlar."

Akın artık tüm dikkatini vermişti. Birkaç uzun saniye boyunca düşündü. Ardından kuşkuyla gözleri kısıldı.

"Bunları neden bana anlatıyorsun, Hanzade?"

Emir'in dudaklarını memnuniyet dolu bir gülümseme sıyırıp geçti. Konuşma onun istediği yönde gidiyordu anlaşılan. Elini Miguel'in omzuna koydu.

"Bu Sanchez, diğer aile üyesi. O ailenin başında Andre adında genç bir varis var. Heyecanlı, hırslı. Eğer Andre dikkat pazarına girerse ortalığın tozunu attırır. Araştırdım, İspanya dikkat ilacı kullanımında Avrupa'da ilk beşte."

Akın'ın düşünme süresi uzadı. Ayağa kalktı, kendine bir içki doldurdu. Dönüp şüpheci gözlerle koltuğunda oturan ipek giymiş adamları süzdü.

"Tekrar soruyorum. Neden bunları bana anlatıyorsun, Hanzade?"

Emir yine çalışılmış bir tavra büründü.

"Bende Andre'ye ait bir şey var ve onu geri vermek istemiyorum. Bu yüzden Andre'ye onun daha çok ilgisini çekecek bir şey vermeliyim ve o şey de sende var."

İçkisinden bir yudum aldı.

"Son ortaklığımızda bana kazık atmıştın, Hanzade. Bunun farklı olacağına nasıl güvenebilirim?"

Emir tereddüt etmeden başını salladı.

"Güvenemezsin." Dürüstlüğünün Akın'ın yüzündeki etkisini izledi.

"Normal formülün bile pazar payı bu kadar büyükse, senin çılgın karışımlarının kazanacağı parayı hayal bile edemiyorum ve bunu benim aracım olmadan yapamazsın. İspanyolların ne kadar başına buyruk olduğunu biliyorsun." Parmakları yine Miguel'in üstündeydi. "Güvendikleri aracı olmadan asla iş yapmazlar."

Durdu. Akın'ın zihnine ektiği tohumun yerleşmesini bekledi.

"Bunu düşüneceğim, Hanzade," dedi Akın içkisinden bir yudum daha alırken. Kafasından geçenler neredeyse duyulacak kadar yoğundu.

Miguel, Emir'e doğru eğilip İspanyolca bir şeyler söyledi. Emir ciddiyetle dinledi ve Akın'a döndü.

"Teklifinin bu kapıdan çıkınca geçersiz olacağını söylüyor."

Miguel şahane oynuyordu. Üstlerine geçirdikleri aptal kıyafetler olmasaydı övgü dolu bir ıslık çalabilirdim. Fakat Akın konuşmuyordu. Bir süre sessizlik oldu. Miguel geri sayım sona ermişçesine ayağa fırladı. Kahverengi gözlerini bir an bile kırpmadan kapıya yöneldi. Kapıdaki görevli, telaşla emanet aldığı kıyafetlerle ona doğru koşturdu.

Emir de ayağa kalkınca onu taklit ettim. Kıyafetlerine uzanan Miguel'i izledi, ardından Akın'a çevirdi yüzünü.

"Ayağına gelen fırsatları tepmek konusunda üstüne yok Akın."

Acıyan bir bakış sonrası hızlı adımlarla Miguel'in yanına koşturduk. Emir kıyafetlerini alırken ben de telefonlarımızı al-

dım. Üstlerindeki ipek bornozla dış kapıdan çıkmak üzereydik. Son adımımızda Akın'ın sesi duyuldu.

"Tamam Hanzade. Durun."

Emir'in bıraktığı soluğunu sadece ben fark ettim. Blöfleri işe yaramıştı. Hepimiz Akın'a döndük.

"Tamam, varım," dedi Akın. Kaşlarını çatıp parmağını Emir'e savurdu. "Bu kez ne yaptığına dikkat et, Hanzade."

Emir'in dudağı yana kaydı.

"Merak etme, ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

27. Bölüm

Mutsuz Kelebek

Sevgili S.
Ben cesur kelebektim, unuttun mu?
Eski, güzel bir dosta elimi uzatmaya her zaman hazırım.
Adresim aşağıda. Sabırsız kanatlarımla seni bekliyor olacağım...
Mutlu Kelebek.

"Sabırsız kanatlarmış." Emir ekranıma uzattığı başını geri çekti. "Onunla işimiz bitince eli kolu rahat dursun da sonra kırılmasın o sabırsız kanatları."

Emir ve Miguel arabaya binmeden önce yeniden kendi kıyafetlerini giydiklerinden eski ciddiyetlerine kavuşmuşlardı. Direksiyonu tutan parmaklarıyla imalı bir bakış attı bana.

"Kendini hafife aldığını söylemiştim, Juliet."

Cevap vermedim. Kenan'ın içinde bıraktığım etki ilgimi çekmiyordu. Akın'dan sonra görmeye pek de hevesli olduğum söylenemezdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Andre'nin bizi bulmasını beklemeli biz," dedi Miguel.

"Ama ondan önce bir yere daha uğramalıyız, amigo." Emir önce Miguel'e, ardından bana baktı. "Sabırsız kelebeği ziyaret edeceğiz."

Kenan'a yolda olduğumu söyleyen maili göndermiştim. Ardından anneme gecikeceğimi haber veren rahatlatıcı bir mesaj atmıştım. Mesajın sonuna da "Beni merak etme. Döndüğümde sana 'her şeyi' anlatacağım," diye eklemiştim.

Bunu sadece gece izni koparmak için değil, hayatımda olanları artık ona anlatmaya gerçekten hazır olduğum için de yazmıştım.

Hanzadelerle geçirdiğim yemekten sonra ailemi hayatıma biraz daha dâhil etmem gerektiğini anlamıştım. Buna hem benim hem de Emir'in ihtiyacı vardı. Ona itiraf etmeyecek olsam da ailesinde ne denli kabul gördüğümü anlayınca, Emir'in kuryeci zannedilmesinin neden canını sıktığını anlamıştım.

Kenan'ın yeni adresi, eski evinin bulunduğu bölgeden oldukça farklıydı. Şehrin merkezinde, yüksek bir gökdelenin orta katlarındaydı. Görünen o ki Kenan, hayatının tüm alanlarında sınıf atlamıştı.

Güvenliğe adımı verdiğimde Kenan'ı telefonla arayıp, "Beklediğiniz misafiriniz geldiler efendim," dedi adam. Hevesle beklenildiğimi bilmek Emir'in bir nebze olsun canını sıktı ama sesini çıkarmadı. Köprüyü geçene kadar nezaketini bozmayacağını biliyordum.

Dairesinin kapısı açıldığında kırmızı elbisemle beni karşısında gördüğü an yüzü aydınlanmıştı ama hemen arkamdan açığa çıkan iki erkeğin varlığı, yüzündeki tüm ışıkları alıp götürdü.

"Hayrola, bizi içeri buyur etmeyecek misin Kelebek Bey?

Kenan hevesli olmasa da dairesinin kapısını sonuna kadar açtı. Yine koyu renkler içindeydi. Uzun ince boyu, siyah gözleri, erkeksi yüz hatlarıyla eskisi gibi kontrollü ve mesafeli görünüyordu. Bana hevesi kırılmış ufak bir gülümsemeden fazlasını bahşetmedi.

Tek sıra halinde stüdyo tipi dairesinde farklı köşelere saçıldık. Mutfağa ayrılmış köşede kısa ama şık bir yemek masası bulunuyordu. Birkaç mumun etrafında, yenmeye hazır tabaklarıyla

iki kişilik kurulmuş masanın davetlisi olduğumu anlamam uzun sürmedi. Emir de anlamıştı. Mumlardan birini üfleyip tabaktaki havuçtan aldı.

"Zahmet etmişsin ama yiyip de geldik."

Havucu ağzına attı, kendini de kadife koltuklardan birine bıraktı. Rahat tavrı, gözlerindeki içgüdüsel alanını koruma dürtüsünü bastıramıyordu. Arkasına yaslandı, havucu çiğnerken bakışlarıyla sadece erkekler arasında kullanılan ilkel bir sinyal gönderdi Kenan'ın gözlerine. Ne söyledi bilmiyorum ama Kenan gözlerini devirip yanan mumların tamamını söndürdü. Emir keyifle sırıttı.

"Gel otur, amigo. Bay Kelebek yabancı değil. Öyle değil mi Kenan'cım?" Kenan tatsız bir bakış attığında Emir sırıtarak kollarını havaya kaldırdı.

"Tu casa es mi casa."*

Miguel'le bakıştık ve biz oturmamayı seçtik. Emir davetsiz bir misafire göre fazla küstah davranıyordu. Kenan da farklı düşünmüyor olacaktı ki Emir'e döndüğünde yüzünde misafirperverliğe dair bir iz yoktu.

"Sahra'nın ricası yüzünden bu kapıdan girebildin, Emir Hanzade. Babanın nüfuzu seni hapisten çıkarmış olabilir ama benim mahkememde sen asla affedilmeyeceksin."

Emir, ağzındaki son lokmayı yuttu.

"Güzel. Zaten senden af dilemeye de gelmedim. Çünkü asıl cezalandırman gereken kişiyi elinden kaçırdın." Kenan hazırlıksız yakalanmıştı. O güçlü, kendine güvenen bakışları dağıldı. Emir atağına devam etti. "Kardeşinin ölümüne sebep olan şey Cennet değildi."

Kenan kendine geldi ve çenesini sıkıp Emir'in üstüne yürüdü. Miguel araya girmeseydi yakasına yapışacaktı.

"Ne diyorsun sen?! Sen kardeşim hakkında ne biliyorsun da konuşuyorsun? Gördüm tamam mı? İçtiğini söyledikleri şeyi gördüm!"

Emir kendinden emindi.

* Senin evin benim evimdir. (İspanyol deyiminin tersini söylüyor.)

"Gördüğünü sandığın şey Cennet değildi."

Kenan duruldu. Kendini Miguel'in ellerinden kurtardı. Emir az önce buyur edilmediği tekli koltuğa yeniden kurulmuştu. Kenan da hiddetini bastırıp karşındaki koltuğa kendini bırakı. Gözlerindeki şüphe, merakından güçlü değildi. Bu çelişki, Emir'in beklediği izindi. Derin bir nefes aldığında hepimiz ona dikkat kesildik.

"Kardeşinle aynı dönem, aynı dersleri alıyorduk. Çok akıllı, çalışkan bir kızdı. Güzeldi de." Kenan yumruğunu sıktı. Bunu Emir de fark ettiği için hemen devam etti.

"Mahzen'e kadınlar giremez kuralı kardeşin yüzünden koyuldu."

"Ne?" dedi Kenan şaşkınlıkla, bunu beklemiyordu.

"Cennet'in ilk yılında herkesin ağzı o kadar da sıkı değildi. Belki de hepimize daha masum geldiği içindi. Sonuçta bir dikkat ilacı ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? Öğrenciler doktorlara gidip ilaç yazdırmak için dikkatimi toparlayamıyorum, odaklanamıyorum rolleri keserek reçete yazdırmaya çalışıyorlardı. Reçeteye ihtiyaç kalmadan, daha da güçlü bir ilaca kim hayır diyebilirdi ki? Kardeşin de böyle düşündü sanırım. Derslerinde başarılı olmak onun için yeterli değildi. Zaten hep böyle başlıyordu. En başarılı ben olmalıyım dürtüsü itiyordu o ilaçlara öğrencileri. Çünkü hocalar da aileler de bunu istiyordu. Daha çok başarı, daha çok başarı..."

Emir'in gözü bir yere, belli bir anıya takılı kalmıştı. Toparlandı.

"Kardeşin o sene bölümü ikinci olarak tamamlayacak gibi görünüyordu. Ama bu ona yetmezdi. Cennet'in varlığından haberi olunca birilerini sıkıştırıp Mahzen'i öğrenmiş, gelip beni buldu. Girmek isteyenlerin o zamanlar benim onayımı alması gerekiyordu. Öylesine istiyordu ki ben izin vermesem dahi gerekirse toprağı kazıp yine Mahzen'i bulabilirdi. Ben de tek bir gece için girişine izin verdim. Ama o, o gece olabilecek en yanlış kişinin, Akın'ın dikkatini çekti. Öyle başarılı oldu ki Akın

kardeşinin avucuna fazladan bir hap bırakarak onu onore etti. Yeniden gelmesini istedi. Kardeşin de geldi. Her gelişi bir öncekinden daha coşkulu geçiyordu. İlaç zeki insanlarda harikalar yaratıyordu. Ama sorun şuydu ki ilaç hâlâ geliştiriliyordu. Formülü bizim üstümüzdeki etkilerine göre sürekli yenileniyordu. O dönem uykusuzluk yapması en büyük sorundu mesela. Günlerce uyumadığımı hatırlıyorum."

Emir gözlerini ovuşturdu. Yine kısa bir an geçmiş zamanda kaybolup tekrar şimdiye geri döndü.

"Dediğim gibi kardeşin zekiydi ve o zekâsıyla Akın'ın dikkatini çekmişti. Akın'la ilişki yaşamaya başladılar. Artık Mahzen'e gelmeden Cennet'e sahip olabiliyordu. Akın iğrenç bir adamdı. Hep öyleydi. Hâlâ da öyle... Akın'a güvenmiyordum. Cennet'in standart formülünün dışına çıkarak etkisini artırmaya çalışmasının sınırı yoktu. Ona belli etmiyordum ama bu beni korkutuyordu. Babasını cezalandırmak isteyen aptal bir çocuktan, o küçük haplara bağımlı hale gelmiş bir zavallıya dönüştüğümü kabul etmek istemiyordum. Onları içmediğimde özgüvenimi yitiriyordum, aptallaşıyordum. Bizi sürekli içmek istemeye iten şey de buydu. Daha zeki olma dürtüsü... Bizi daha zeki yapmak için formülle bu kadar oynuyor olmasının sonuçlarını düşünmek istemiyordum. Bu tehlikeli değil mi diye sorduğumda, bana bir gün şöyle söylemişti."

Durdu. Tam olarak doğru söyleyebilmek için kısa bir an düşündü.

"İlaçla zehri ayıran tek şey, dozdur."

Kenan'ın omuzları fark edilir derecede çöktü.

"Kardeşin, Akın'a âşık olmuştu. Fakat Akın'ın herhangi bir şeye sevgi besleme yeteneği yoktu. Kardeşine olan ilgisini yitirmişti. Kaçınılmaz biçimde kardeşinle ilişkisini bitirdi. Kardeşinin Cennet'le olan ilişkisi de böylece bitmiş oldu. Ama o Mahzen'de yarışmaya tekrar başladı. Kazanıyordu da. Ne var ki artık Cennet'e ulaşmak için değil de Akın'a ulaşmak için savaşıyordu. Akın onu görmek istemediğini söyledi ve Mahzen'e gir-

mesini yasakladı, bu şey ona özel bir durum olarak yayılmasın diye de 'Kadınlar giremez!' kuralını koydu."

Emir, Kenan'a döndü. Bakışları artık düşman ya da rakip gibi değildi. Yasını paylaşan birinin hüznünü taşıyordu.

"Kardeşin, Akın'la görüşmek için her yolu deniyordu. Onunla konuştum ama bir şey değişmedi. İlaçlara nasıl bağımlıysa Akın'a da öyle bağımlı olmuştu. Onu kazanmayı saplantı haline getirmişti. Akın onun için başarılı olmak istediği sınavlardan farksızdı. Fakat Akın, kardeşinden çok sıkılmıştı. Adım attığı her alana kardeşinin girmesini yasaklıyordu. Bir gün dekanla toplantı yaptığı sırada kardeşin içeri girip ona yalvarmaya başlamış. O kadar kendini kaybetmiş ki neredeyse ilaç olayını açık edecekmiş. Bu olay, Akın'ın sabrını taşıran son damla olmuş. Kardeşini sevgi sözcükleriyle evine çağırmış. Ona barışma hediyesi olarak Cennet'i vermiş. Ona yurttaki odasına gitmesini, ilacı içip onu beklemesini söylemiş. Kardeşin de söylediği gibi yapmış."

Emir gözlerini Kenan'dan kaçırdı.

"Ama ona verdiği şey Cennet değildi. Haklıydı. İlaçla zehri ayıran tek şey, dozdu. Böyle de olmuştu. Kardeşinin avucuna zehri bırakmıştı."

Emir durakladı. Kenan'a duyduklarını sindirebilmesi için ihtiyacı olan zamanı verdi. Zemindeki ufak lekeye kilitlenmiş olan Kenan yumruğunu sıkıyordu.

"Kardeşine olanlar için üzgünüm," dedi Emir.

Kenan kıpırdamıyordu. Doğal olmayan sessizliği, kişiliğine ters suskunluğu beni korkuttu. Yanına doğru adımladım. Elimi omuzuna indirdim. Yüzünü şuursuzca bana çevirdi. O an bedeni oradaydı ama aklı ve ruhu çok uzaklarda, tehlikeli bir yerdeydi. Gözlerinde yanan ateş keskindi.

"İyi misin?" diye sordum sessizce.

Başını iki yana salladı.

"O herifin, çıkmamak üzere içeri girdiğini görmek istiyorum."

"Eğer bize yardım edersen bunu başarabiliriz," diye öne atıldı Emir beklemeden.

Kenan'ın intikam isteyen yüzü, davetsiz misafirlerinin üstünde dolaştı. Kararını vermesi uzun sürmedi. Sert çenesini salladı.

"Tamam, sizinleyim."

28. Bölüm

Zehirli Zula

"Emir, sakinleş!"

Arabayı öyle hızlı sürüyordu ki sırtım hızın kuvvetine direnemeyip savruluyordu.

"Emir!"

Sesim de arabalar gibi yanından geçip gitmeye devam etti. Dehşete düşmüştü. Korkuyordu. Naz'dan gelen mesajla Kenan'ın evinden ok gibi fırlayarak çıkmıştık. Mesajda aceleyle yazılmış sadece iki kelime vardı.

ANDRE BURADA!

Acı bir frenle evin önünde durduğumuzda Emir ilk kez beni arkasında bırakıp koşmaya başladı. Topuklularım üstünde yalpalasam da Miguel'le onu takip ettik. Defalarca vuruyordu kapısına, anahtarın icadını bile unutmuştu. Ben çantamı karıştırmaya yeltenirken kapı aralandı. Daha önce hiç görmediğim koyu tenli, irice bir adam, korkutucu cüssesini kenara çekip onu aşmamıza izin verdi.

Doğruca salona girdiğimizde Emir kısa bir soluk bıraktı. Korktuğu şey gerçekleşmemişti. Onun yüzünü izlemek, boğulmakta olan birinin sudan çıkışını görmek gibiydi. Soluğu kesilmişti, sarsılmış, üşümüş ama kendine gelmişti. Ardından doğruldu. Rengârenk oyuncaklar içinde oturan kişiyi gördük. Ben

dişlerimi, Emir ise yumruklarını eklem yerleri bembeyaz olana kadar sıkmaya başladı.

Andre yığınların arasında görünmeyen koltuğa kurulmuştu. Üstünde kırmızı, deri bir ceket vardı. Kesinlikle zevksizlik abidesiydi. Akülü arabalardan birini, uzattığı uzun bacaklarının, pahalı sivri burun İtalyan ayakkabılarının altına destek yapmıştı. O arabanın içindeyse Rosa oturuyordu. Bakışları kucağındaki elindeydi. Yüzünde belirgin bir teslimiyet ifadesi vardı. Emir ileri atılır gibi oldu. Onu tutan şey Rosa'nın onu bulan mavi bakışları ve Andre'nin sesi oldu.

Önce İspanyolca konuşacak gibi oldu ama sonra kolunu berbat bir sineği kovalar gibi kovaladı.

"Ooo, hoş geldiniz!" dedi İngilizce olarak. Belli ki söylediklerinin herkesçe anlaşılmasını istiyordu. "Soytarı sandığım adam kral çıktı." Emir'i işaret ediyordu. "Evini beğendim. Yasmin'in sana kancayı takmasına şaşırmamalı. Parlak şeyleri her zaman sevmiştir."

Alaycı gülüşünü, sandalyelerden birine rızası dışında oturtulmuş olan Yasmin'e göndermişti. Yanında Naz da vardı ve yüzü, korku ve endişeye bürünmüştü. Yasmin ise kelimenin tam anlamıyla kızgın bir demir gibi zorla zapt ediliyordu. Keskin bakışlarını Andre'ye saplasa da adamın pek de umurunda değildi. İkisi arasındaki mazi, benim için kulaktan dolma bilgilerden ibaretti. Bakışlarında bile birbirlerine düşman gibiydiler, aralarında korkunç sessiz bir kavga vardı. Görünen o ki kavganın galibi Andre'ydi.

Aleni bir hazla kıpırdandı.

"Şehriniz güzelmiş. Ama henüz gezemedim." Parlak pabuçlarını geri çekip toparlandı. İleri uzanıp oyuncak arabanın içinde usulca oturan Rosa'nın kulağına doğru seslice fısıldadı.

"Biraz gezintiye çıkalım mı Rosalita?"

Rosa ürperdi.

"Ona elini sürme!" diye kükredi Emir. Yasmin de oturduğu sandalyeden doğrulmuştu.

Adam aldığı tepkiden mutluydu. Gözleri kurnazlıkla parlarken zehirli soluğunu Rosa'dan uzaklaştırdı. Fakat beklemeden belindeki silaha sarıldı. Çok hızlı ve keskin bir çabuklukla silahı Rosa'ya doğrulttu. Rosa farkında değildi ama ensesine dayanmış koca bir metal vardı. Andre sırıttı.

"Kötü ebeveynlerin cezasını hep çocukları çeker." Psikopat bir edayla dudak büktü. "Siento."*

Andre ustaca kurşunu namluya sürdü. Mekanik, ürpertici bir ses yankılandı. Rosa bile bu sesi tanıyordu. Başını kaldırdı, gözleri sonuna kadar açıldı. Arkasında hazır bekleyen soğuk tehlikenin ne olduğunu artık biliyordu.

"Dur!" diye haykırdı Emir.

Emir'le ben, Miguel, Yasmin hatta Naz bile ileri atladı. Fakat iri cüsseli adamların bedenlerini önümüze kırmasıyla hepimiz olduğumuz yerde kalakaldık. Andre silahının ucunu Rosa'nın ensesine yapıştırdığında küçük kızın alt dudağı titriyordu. Kalbime bir cam parçası batıyormuş gibi hissettim.

"Dur, sana bir teklifim var!"

Emir sesindeki çaresizliği saklayamamıştı. Andre yine de durdu. Silahın yerini değiştirmeden başını yana eğip şımarık gözleriyle Emir'e baktı. Duymak istiyordu. Emir elleri ileride Rosa'yı kurtaracak halatın ucuna tutunmak istercesine yutkundu. Kafasında doğru kelimeleri arıyordu.

"Kaybettiğin işten çok daha kârlı bir teklifim var," dedi. Sesi de elleri gibi titriyordu. Belki de bu yüzden Andre bu güçsüz tekliften etkilenmedi. Bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

"Yemin ediyorum doğruyu söylüyorum!"

Bu kez kararlı çıkan sesinden sonra ceketinin cebinden bir şey çıkarıp silahını teslim edercesine avucunu Andre'ye doğru uzattı. Andre, Emir'in elindeki çukurda bekleyen şeye ilgisiz bir bakış attı. Kaşlarımı çattım. *Avucundaki şeyi tanıyordum.*

"Bu sana milyonlar kazandıracak."

İşte şimdi Andre'nin dikkatini çekmişti. Kasları, hissedilir derecede gevşedi. Silahını indirmedi fakat avını dinleyen bir

* Üzgünüm.

kaplan gibi tüm dikkati Emir'in dudaklarına ve avucuna çevrilmişti. *Avucundaki şişeyi tanıyordum.*

"Amerikalıların getireceği vitaminlerden çok daha kârlı bir iş bu."

Duyduğu bir kelime Andre'nin bam teline dokundu. Akın'ın verdiği vitamin bilgisi doğru olmalıydı. Anlaşılan Andre'nin, Alberto'ya kaptırdığı anlaşma buydu.

"Dikkat ilaçları gençlerin yeni vitamini," diye bastırdı Emir.

Silahın ucu Rosa'nın başından ayrıldı. Andre artık tamamıyla Emir'in söylediklerine kilitlenmişti. Silahın Rosa'dan ayrıldığı her santimde, Emir biraz daha kendine hâkim kuruyordu cümlelerini.

"İspanya'da yılda kaç dikkat ilacı reçetesi çıktığını sen de biliyorsundur. Hiç düşünmeden şeker uzatır gibi çocukların, gençlerin ellerine sıkıştırıyorlar reçeteleri. Hatta her on çocuktan..."

"Teklifini duymak istiyorum?" diyerek böldü Andre. Bunu kuşku ve heves dolu bir merakla sormuştu.

Emir'in dudaklarına gizli bir rahatlama dokunduğunu hissettim. Konuşma istediği yönde ilerliyordu.

"Burada zaten İspanya pazarına girecek biri var. Güçlü biri. Sadece kendi değil, ilaçları da güçlü. Formülü diğerlerinden farklı. Amerikalıları avlamana gerek kalmayacak, elimdeki şey onları sana kendi ayaklarıyla getirecek kadar güçlü. İspanya'da Alberto'yla görüşeceğini duymuştum ama..." Sanki o an aklına gelmişçesine yüzünü buruşturdu. "Eğer istersen ilk seninle görüşmesini sağlarım."

Emir rolünü çok güzel oynuyordu. Akın'ın evinde söylediklerine şahit olmasaydım kesinlikle anlaşmak için elini sıkardım. Andre birkaç saniye Emir'in yüzünü inceledi, ardından arkasına yaslandı. Silahını, etrafındaki oyuncaklardan, oynamaktan sıkıldığı biriymiş gibi koltuğun üstüne bırakıverdi. Belli bir noktaya kilitlenmişti. Düşünüyordu.

"Alberto'yla mı görüşecek?"

Emir'in rol kesen, kararsız omuzları sallandı.

"İki aileden de haberi var. Ama Amerikalılarla yapılan anlaşmayı da anlaşmayı yapan ailenin hangisi olduğunu da duymuş."

Bekledi. Alberto'nun, onun yumuşak karnı olduğunu anlamıştı. İçine kıskançlık tohumu çoktan yerleşmiş birini sulamak kolaydır. Emir'in yaptığı da buydu. Onu harekete geçirmek için yerleşmiş duygusunu dürtecekti.

"Acemi bir turist her zaman ismi bilinen yerlere uğrar. Risk almak istemez. Hâlbuki gezginler bilir ki en güzel yerler, kaybolmayı göze aldığında keşfedilir."

Andre artık ne şımarık ne de korkutucu görünüyordu. Onca oyuncağın içinde yarışmayı kaybetmek üzere olan ufak bir çocuğun hırsını taşıyordu gözlerinde. Yine de silahını alıp ayağa kalktı, ağır adımlarla Emir'e doğru yürüdü, gözlerini kıstı.

"Sana güvenmeli miyim Türk dostum?"

Gevşekçe, yere doğru tutuyordu gümüş silahı. Emir, avucunda tuttuğu hazineyi Andre'ye uzattı. Andre gizemli, nadir bir taşa uzanır gibi aldı. Kuşkusu tam anlamıyla dağılmamıştı. Bunun Emir de farkındaydı.

"Ben verdiğim sözleri her zaman tutarım," dedi Emir kendinden emin bir sesle.

"Seni onunla görüştüreceğim. Fakat anlaşma kısmına karışamam." Andre dikkatini şişeden alıp Emir'e çevirdi. Emir ürkmedi. "Evet, anlaşmaya karışamam ama onun seni istemesini sağlayabilirim."

Bu gerçekçi bir vaade benziyordu. Büyük sözler yoktu. Zaten iddialı laflar yerine, mütevazı teklifler daha kolay karşılığını bulurdu. Andre de öyle düşünmüş olmalıydı ki sert duruşu gevşedi. Zevksiz ceketi içindeki bakışları Emir'le silahı arasında bilinçli bir zikzak çizdi. Tehlikeli gümüşü yanındaki adamına uzattı. Beklemeden avucunda kalan boşluğu doldurmak için Emir'e uzandı. Emir o ele karşılık verirken temkinliydi. Andre gülümsedi. Geçmişteki kavga izlerini taşıyan kesik kaşının altındaki kahverengi gözleri gizli bir tehdit saklıyordu. Parmaklarını Emir'den ayırdı. Şişe içindeki yeni ortağını salladı. Kapağını açıp avucuna döktü. Birkaç hap avucunda parlıyordu. İçlerinden birini parmaklarının arasına alıp ışığa tuttu. Şeffaf

siyahlık cezbedici görünüyordu. Onun ışıltısını Emir'in de dikkatle takip ettiğini fark ettim. Bu ifadesi hoşuma gitmedi. Andre ışıldayan hapı şişeye değil, dilinin üstüne bıraktı. Yuttuğunda ise sırıtıyordu.

"Ben tadına bakmadığım hiçbir şeyi satmam," dedi zevkle ve dönüp açık bir imayla Yasmin'e baktı. O güçlü kadının ilk kez bu iğrenç adamdan bakışlarını kaçırdığını fark ettim. Mideme şiddetli bir ağrı saplandı. Andre'nin haz dolu yüzü Emir'e çevrildi yeniden. Gözleri silahının yerini almıştı.

"Bana kazık atanların da peşini bırakmam," diye tamamladı sözlerini.

Göğsüme bir soğukluk indi. Tehlikeli bakışlarını Emir'in üzerinden söküp atmak istiyordum. Birkaç saniye daha tehditkâr bakışlarını sürdürdükten sonra kalabalığını da alıp evden çıktı.

Kapı kapandığı an Rosa elleriyle yüzünü kapattı. İçinde tuttuğu korku gözlerinden akmasın diye kendini sıktığını görebiliyordum. Yanına gidip ona sarılma, güvende olduğunu söyleme dürtümü bastırdım. Bunu yapması gereken kişi annesi olmalıydı. Fakat annesi çivi gibi olduğu yere çakılmış duruyordu. Gözlerinde onda görmeye alışık olmadığım bir duygu vardı. Emir uzun uzun Rosa'ya baktı, benzer bir şeyi onun da içinden geçirdiğine emindim ama o da küçük kızı teselli etmeye yeltenmedi. Onun yerine Miguel'e dönüp İspanyolca birkaç cümle kurdu. Miguel sıkkın ama hırs dolu bir ifadeyle başını sallarken ben Emir'in koluna uzandım.

"Tehlikeli bir oyun bu Emir." Emir'in yorgun bakışları, cevap vermek yerine Rosa'ya kaydı. Cevap oydu. O küçük kız için tehlikeli her oyuna girişirdi. "O şişeyi nereden buldun?" diye sordum. Şişeyi görmek bile eski anılarımı canlandırmıştı.

Keyifsiz anılar...

Omuzlarını silkti.

"Zulamdan Miguel aldı."

Kaşlarım şüpheyle çatıldı.

"Senin zulan mı var?"

"Var," dedi sıradan bir tepkiyle. "Safiye abla."

"Ne?"

"Buradan ayrılırken duvarda kalan son şişeyi ona vermiştim. Yanıma alamazdım. Atamadım da. Ben de Safiye ablaya verdim. Benim için sakla demiştim. Safiye abla bir şeyleri saklama konusunda iyidir. Sırlar gibi, eşyalar da onda güvendedir."

Bakışlarım oyuncak araba içindeki Rosa'ya kaydı. Kızarmış elmacık kemikleriyle oyuncak arabanın içinden çıkıyordu. Bir daha o arabaya dokunmayacağını düşündüm. O hafifçe burnunu çekerken annesi öfkeli topuklularıyla oyuncaklara tekme atarak mutfağın yolunu tuttu. Sert bir içeceğe ihtiyaç hissettiğini anlayacak kadar tanıyordum artık onu. Rosa'nın saklamaya, bastırmaya çalıştığı korkusunu hissettiğim gibi...

Bu kez içimde kabaran dürtüyü bastırmak istemedim. Az önce Andre'nin oturduğu koltuğu ürkek gözlerle izleyen Rosa'ya doğru ilerledim önce, kararlılıkla Emir'e döndüm. Madem bu tehlikeli oyunu oynamak zorundaydık, o halde hazırlıklı olmamız şarttı.

"Bu kez işi şansa bırakamayız!" dedim otoriter bir sesle.

Emir gözlerini kıstı. Neyden bahsettiğimi tahmin edebilirdi. Balo gecesi yaşadıklarımızı yeniden düşünmek bile canımı sıkıyordu. O karakolun kokusunu hâlâ hatırlıyordum.

"Seni koruyacak kalkanı bu kez önceden kuşanmalıyız," dedim kararlılıkla.

"Yani?" diye sordu merakla.

Rosa'ya doğru gitmeden önce, hoşuna gitmeyeceğini bilsem de son cümlemi kurdum.

"Yani, iyi bir avukata ihtiyacımız var."

29. Bölüm

Acemi Sevgili

"İşte olay bu kadar."

Tanıdığım en iyi avukatın karşısındaydık.

"Kulağa basit gelen şeyler genelde karmaşayla sonuçlanır, biliyorsunuz değil mi?"

Bize söylediği ilk cümle bu oldu.

Ahmet'in bakışları Emir ve benim aramda mekik dokudu. Planımızın ona pek de güvenli gelmediğini gözlerinden okuyabiliyordum. Aynı okumayı Emir'in de yapabildiğine emindim. Ahmet'in karşısında yetersiz bulunmanın onun için ne denli zor olduğunu bildiğimden bu soruya ben cevap vermek istedim.

"Riskin farkındayım ama yapmak zorundayız," dedim kararlılıkla.

Bu isteğin sadece Emir'den değil benden de geliyor olduğunu anlaması gerekiyordu. Yapmak zorundaydık.

Gece neredeyse sabaha dönecekti. Ahmet'i ararken gergindim. Yasemin'le yaşadığımız son tuhaf andan sonra, gecenin bir yarısı kocasının telefonunda benim adımın yanıp sönmesi, gözlerinde gördüğüm hüzün yığınına yenisini ekleyecek diye endişeliydim. Bunu yapmak istemiyordum ama mecburdum.

Sesimi duyduğunda uykulu sesi çabuk dağılmamıştı. Bu yavaşlık beni sebepsizce mutlu etti. Babasının sinir harbi yüzünden kendi evleri yerine annesinde kaldıklarını iletmiş, ben de

onu dışarıda beklediğimizi söylemiştim. *Biz* kelimesini üstüne basarak, altını çizerek hatta etrafına hendek kazarak vurgulamaya özen göstermiştim. Biz kelimesi Ahmet'in düşüncelerini benden uzak, Emir'in güvenini ise bana yakın tutuyordu.

Ahmet parmak uçlarında dışarı çıktıktan sonra dinlenmediğimizden emin olmak için bizim bahçeye geçip masada kafa kafaya vermiştik. Ahmet ve Emir'in olduğu bir masada sessizce tehlikeli planlardan bahsetmek de bir başka tuhaflıktı. Fakat felaket zamanlarında en düşman eller bile birleşirdi.

Benim üstümde hâlâ yemekte giydiğim kırmızı elbise vardı, Emir ise ceketini çoktan bir yerlere fırlatıp atmıştı. Ahmet kısa kollu tişörtü ve uykulu gözleriyle bize bakıyordu. Sandalyesinde geriye yaslandı.

"Peki öyleyse. Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"Yarın akşama kadar," diye karşılık verdi Emir.

Ahmet başını iki yana salladı.

"Fazla yakın."

"Öyleyse şimdiden telefon etmeye başlasan iyi olur dostum. Bakalım eskisi kadar iş bitirici misin?"

Emir'in sahte bir keyifle kurduğu cümlesine karşılık Ahmet gözlerini kıstı.

"Beni gaza getirmeye çalışma." Ellerini belirgin bir resmiyetle masanın üstünde topladı. "Söylediklerinizin çok ciddi sonuçları olabilir. İnce bir planlama gerekiyor."

Bu kez Emir başını salladı. "Zaman yok."

Ahmet, Emir'den gözlerini çekti. Bana döndüğünde, çok güvendiği zekâmın söylediklerini anlaması için gözlerimin içine kilitlenmişti.

"Büyük bir iş bu Sahra. Benim gücüm yetmeyebilir."

Ben dudaklarımı aralayamadan Emir'in soğuk sesi aramıza girdi.

"Senden büyük birine ulaş zaman."

Ahmet, "Deneyeceğim..." derken, inatla Emir yerine bana bakıyordu.

Bu dışarıda bırakılma durumunun, gergin duran Emir'in hoşuna gitmediğini biliyordum.

"Denemekten fazlasını yapmalısın!" dedi, olması gerekenden daha sert bir vurguyla.

Ahmet sonunda Emir'e döndü. Yine gözleri kısılmıştı. Fısıldamadan konuştu bu kez.

"Benden iyilik istediğini unutuyorsun, beyefendi!"

Emir çenesini sıktı. Ahmet'in karşısına geçip ondan iyilik istiyor olmak, ona düşündüğümden daha ağır geliyor olmalıydı.

"Sen olsan da olmasan da bu akşam o anlaşma yapılacak," dedi Emir.

"Tehlikeli," diye karşılık verdi Ahmet uyaran gözlerle.

Birbirlerinin gözlerine kilitlenmişlerdi. Emir farkında olmadan öne doğru eğildi.

"Sen sadece senden istediğimi yapmaya çalış. Olmazsa sonuçlarına ben katlanacağım."

Ahmet de yaslandığı sandalyesinden uzaklaşmıştı.

"Başkalarını da tehlikeye atacaksın," dedi dişlerinin arasından.

Başkaları kelimesinde saklanan kişilerden biri de bendim. Pekâlâ bunu Emir de biliyordu fakat Ahmet tarafından bu gerçeğin vurgulamasının canını sıktığını görebiliyordum.

"Ona zarar gelmeyecek," dedi sert bir vurguyla.

Ahmet bir süre daha bakışlarıyla mücadele etti, sonunda küçümseyen bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"Umarım söylediğin gibi olur, dostum."

Huzursuz edici cümlesine karşılık veremedi Emir. Telefonu çaldı, altındaki sandalyeyi gürültüyle sürükleyip telefonunu kulağına bastırdı. Biraz mahremiyet, biraz da sakinleşmek için kendini bahçenin dışına attı. Onun uzaklaştığına emin olunca sitem dolu gözlerle Ahmet'e döndüm. Yüzünde gereksiz bir rahatlık vardı. Daha ben sitem edemeden o, bilgin bir edayla konuştu.

"Hiç öyle bakma. Onu tetikte tutacak bir şeye ihtiyacı var. Bana laf bırakmamak için artık daha dikkatli davranacaktır."

Davranışının altında yatan iyi niyeti duyunca ona tavrından dolayı kızamadım. Haklı olabilirdi. Gerçi Rosa'yı hayata tutmak öyle güçlü bir uyarıcıydı ki başka bir şeye ihtiyaç olmayabilirdi. Bakışlarım gibi bedenim de gevşedi. Gözlerimi yoklayan uykuyu savuşturmak için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Uyumak için sabırsızlanıyordum. Yarın zor bir gün olacaktı.

"Söz konusu o olunca hâlâ düşünmeden kendini tehlike atıyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp loş ışıkta bile kendini belli eden yeşil gözlerine baktım. Hâlâ güzel görünüyorlardı. Onunla olsaydım belki de hayatım daha sakin ve güvenli olacaktı. Başımı çevirip usulca sokağa yayılan tanıdık fısıltıyı dinledim. Gülümsedim. Sakin ve güvenli olanı istemiyordum.

"Söz konusu o olunca hiçbir şey yeterince tehlikeli gelmiyor."

Yeniden Ahmet'e baktığımda yüzünde beklediğim ifade yoktu. Dudakları övgü dolu bir kavis halini almıştı.

"Ben elimden geleni yapacağım ama siz yine de dikkatli olun, tamam mı?"

Ben küçükken en çok Ahmet'in sözünü dinlerdim. Bu yüzden Emir bahçeye girerken bu gizli tembihi kararlılıkla içime işlenmişti. Emir telefonunu cebine sokuşturduktan sonra Ahmet'e göz ucuyla bile bakmadan benimle konuşmaya başladı.

"İstersen eve gidip üstünü değiştir, Sahra."

Doğruldum.

"Neden?"

"Rosa'yı şimdi hastaneye yatırmaya karar verdik. Babam ayarlamaları yapmış. Test, tahlil falan ne gerekiyorsa bu geceden başlanacak."

Kaşlarımı çattım.

"Yarın gitmeyecek miydi?"

"Yarın akşamın nasıl geçeceğini bilmiyoruz. Her ihtimale karşı hazır olmalıyız."

Ben ayaklanırken Ahmet gülümseyerek Emir'e baktı.

"Aferin, birkaç adım ötesini düşünmek her zaman faydalıdır. Böyle devam et."

Emir gözlerini devirdi.

"Bana abilik yapmaya çalışma."

Ahmet sırıttı.

"Elimde değil, bu konuda çok iyiyim," dedi ve bununla yetinmeyip bana göz kırptı.

Emir'in yüzü ekşimemiş olsaydı gülümseyebilirdim. Emir'i kışkırtmak için söylemiş olsa da Ahmet'in bu konuda haklı olduğunu biliyordum. Küçükken, hissettiğim şeyin aşk olduğuna kendimi inandırmaya başlamadan önce, onun dünyadaki en iyi abi olduğunu düşünüyordum. Onun koruma içgüdüsü en baskın özelliğiydi ve bu hâlâ değişmemişti. Bu yüzden yarınki planın içinde olması bana iyi hissettiriyordu.

Ahmet dizlerinden destek alıp ayağa kalktı.

"Peki öyleyse, ben de ofise gideyim. Bu iş için en doğru isim kim, onu bulmam gerek. Sabah olduğunda yanlış insanın kapısını çalmasam iyi olur."

Bahçeyi birkaç uzun adımıyla tamamlayıp kapıya ulaşırken, "Bana yeri bildirirsiniz," diye seslendi. Sesinin fazla çıktığını fark edince korkarak büyüdüğü evin camlarından birine baktı. Yasemin'le uyudukları oda orası olmalıydı. Cebinden parlak bir şey çıkardı. Bu, Yasemin'in bahsettiği anahtarlık olmalıydı. Eline baktığımı fark eder gibi olunca anahtarı avucuna topladı. Emir'e ve bana baktı.

"Dikkatli olun," dedi ve evin önündeki arabasına binip uzaklaştı.

Sandalyemi sessizce yerine bıraktım. Adımlamadan önce gözlerimi ovuşturdum. Bu sırada Emir yanıma ulaştı ve parmakları boynuma dokundu. Gözlerim kapanacak gibi oldu. Omuzlarımdan köprücük kemiğime kadar uzanan kısa bir masaj hareketi yaptığında bitkin, derin bir soluk bırakmaktan kendimi alamadım.

"Yorgunsun sen," dedi keyifsizce.

Güçlü görünmek için başımı iki yana sallarken kesinlikle yalan söylüyordum. Beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladığımda gözlerimi yumdum. Güzel kokusuyla rüya görmeye birkaç saniye uzaktım. Yanı başımızdaki tehlikeler umurumda değildi. Onun kolları dünyanın en güvenli yeriydi. Dingin nefesimden sonra çenemi göğsüne yaslayıp yakışıklı yüzüne doğru döndüm. Saçımı kulağımın arkasına aldı.

"İstiyorsan ben tek gideyim. Sen dinlen, sabah gelirsin hastaneye."

Kabul etmek istemedim.

"Rosa beni de bekler şimdi. Yanında olayım. Kan alırken elini tutmak istiyorum."

Dudakları eşsiz gülümsemesiyle inceldi. Uzanıp tatlı bir öpücük bıraktı dudağıma. Daha fazlası için can atıyordum ama talep edecek gücü bile bedenimde bulamadım. Kollarından ayrılıp bir adım atmıştım ki aklıma gelen fikirle Emir'e döndüm.

"Sen de gelsene içeri."

Yemeğe giderken söylediklerinde haklıydı. Onun hayatımın her köşesinde olmasını, hayatımdaki her insanla tanışmasını istiyordum. Ben keyifle kıpırdandım ama onun gülümseyen yüzü yavaşça duruldu. Bu teklife biraz daha ilgi göstermesini beklerdim ama yine de ısrarcı bir şekilde devam ettim.

"Annemle Naz uyumayıp beni beklemiştir. Zaten arada bir perde hareket ediyordu, konuşmalarımızı duyabilmek için verici bile takmış olabilirler."

Ben kendimi zorlayıp hafifçe kıkırdamıştım ama o sakince başını sallamakla yetindi.

"Gerek yok. Sen hızlıca üstünü değiştirip gel, ben burada bekliyorum."

Onca sitemkâr lafı söyledikten sonra istekli olması gerekmez miydi? Onu evimde görmeyi gerçekten istediğime inanmıyor muydu acaba? Uzanıp koluna dokundum, gözlerine baktım.

"Gelmeni gerçekten istiyorum, Emir. Hem ayaküstü annemle sohbet de edersiniz. Babam da uyanmıştır kesin, onunla da hızlıca tanışırsınız."

Emir gözlerini kaçırdı. Gözümün önünde benden kaçmasını görmek mideme tuhaf bir hissin oturmasına sebep oldu. Hafifçe kolunu sıktım. Neden böyle davrandığını anlayamıyordum. Yeniden gözlerimi bulduğunda her zamanki gibi değildi. Üşüdüğümü hissettim.

"Ben ayaküstü sohbetlerden, hızlı tanışmalardan fazlasını istiyorum Sahra."

Parmaklarımı kolundan çektim. Onu kırmıştım. Onu tahmin ettiğimden de fazla kırmıştım. Onu önemsemediğimi düşünüyordu. Bunu benden kaçırdığı kırgın gözlerinde görebiliyordum. İliklerime kadar titrediğimi hissettim. Kendini gülümsemeye zorladı, uzanıp ısıtmaya çalışır gibi omzumu ovuşturdu.

"Hadi git, bekliyorum seni bahçenin dışında."

Neredeyse aynı anda birbirimize arkamızı dönüp yürümeye başladık. Ben evin kapısına gelince giriş lambası yandı, o bahçe kapısına ulaşınca da yeterince yağlanmamış kapı gıcırdadı. Ona doğru döndüm. Sırtına, omuzlarının genişliğiyle gerilmiş gömlek kumaşına bakıyordum. Kapıyı açtıktan sonra durdu. Dönüp onun da bana bakmasını bekledim ama dönmedi. Evin biraz uzağına park ettiği arabasına doğru yürümeye başladı. Alt dudağım titrediğinde çenemi sıktım.

Aptalın tekiydim...

Eve girerken kapıyı öylesine yavaş araladım ki kapı bile açıldığını hissetmemiş olabilirdi. Karanlıkta el yordamıyla anahtarımı yerine astım. Parmak uçlarımda ilerlemeye devam ediyordum ki kaçınılmaz olan gerçekleşti. Işık açıldı, Naz ve annem karşımda duruyordu. Onlar sınırken ben gözlerimi devi-

rip ayakkabılarımı gürültü çıkarmayı umursamadan ayağımdan fırlattım. İkisi neredeyse aynı anda dudaklarını aralayacak gibi oldu ama elimle onları susturdum. Kesinlikle fazla tehlikeli bir ikili olmuşlardı.

"Üstümü değiştirip yine çıkmam gerekiyor anneciğim. Lütfen sorularınızı yarına saklayın, olur mu kızlar?"

Annemin yüzünü endişe kapladı, Naz'ınkini ise merak.

"Yemek kötü mü geçti?" diye sordu annem.

"Yemek iyi geçti de..."

Yemekten sonra olanlar aklıma geldiğinde sıkıntıyla gözlerimi ovuşturdum. Hiçbirini anneme anlatamazdım. Kalpten giderdi. Biz Emir'in evinden dönüp Ahmet'le konuşmaya gitmeden önce, olanları gizli tutma konusunda Naz'ı özellikle tembihlemiştim. Andre'yla alakalı hiçbir olayı bilmemeleri gerekiyordu. Emir'le tam anlamıyla tanışmadan ona karşı önyargı beslemelerini istemiyordum. Zaten plan başarılı olursa her şeyi öğreneceklerdi.

"Rosa'ya bir şey mi oldu?"

Bunu soran annemdi. İşin tehlikeli kısımlarını gizleyerek Rosa'nın durumundan anneme bahsetmeye karar vermiştik ve görünen o ki Naz bu gece yolumu gözlerken annemle Rosa hakkında bolca dedikodu yapmıştı. Rosa için endişelendiğine göre yaptıklarımızı, giriştiğimiz durumu anlayışla karşılamıştı bile. Annemin dudaklarından Rosa'nın adını duymak tuhaf ama sevimliydi. Elimde olmadan gülümsedim.

"Rosa'nın hastaneye yatışını erkene almak zorunda kaldık," dedim doğruca.

Başını, anladığını belli ederek sallayınca olaya hâkim olduğunu daha iyi anlamış oldum. Naz, Su ve Damla kadar olmasa da iyi bir anlatıcıydı.

"Onun yanında olmak istiyorum, sorun olur mu anne?"

Annem anında başını salladı.

"Olmaz kızım olmaz, sabah babana da anlatırım ben usulünce, o da anlayış gösterir. Hasta kızcağız, git yanında ol tabii,

cesaret verirsin. Ah, ah, anasız babasız büyümüş, moral olur ona da."

Kaşlarımı çattım.

"Kızın anası var anne."

İçeri doğru yürümeye başlarken dönüp iletişimden sorumlu hanımefendiye baktım, sırıtıyordu. Bakışlarımla azarladım onu. Yasmin'i sevmiyor diye analığını silemezdi. Annem odasına doğru yönelirken dert yanarcasına elini salladı.

"Aman öyle analık mı olur, ha var ha yok! Saçını okşamadan, sarılıp yavrum demeden, önüne bir tas çorba koymadan analık mı yapılırmış hiç?"

Gözlerimi devirdiğimde odamın kapısına gelmiştim.

"Bakıyorum Naz Hanım'ın çenesi bu gece bol bol çalışmış. Bir de dedikoduyu sevmem dersin anne. Sen değil miydin, Ayşin 8'de oturan Nurten'e laf ederken 'Kimse kimsenin anneliğini, kadınlığını sorgulayamaz!' diye çıkışan?"

Annem de kendi odasına ulaşmadan bana seslendi kısık sesle.

"Dışarıda kimseyi kimseye laf ettirmem ama kendi evimde istediğimi konuşurum hanımefendi. Ayrıca Nurten kalın sarma sarıyor diye demediklerini bırakmamışlardı. Herkes sarmayı kendi parmağına göre sarıyor, kadının parmakları tombul anacığım, ne yapsın?"

Naz'la birlikte kıkırdayarak odaya girdik. Üstümdeki elbiseyi giyerken yaptığı gibi, çıkarırken de yardım etti bana Naz. Onun yanında yarı çıplak kalmak artık çok doğaldı benim için. O yatağımda oturmuş gelişigüzel şeylerden bahsederken ben kotumu geçirdim üstüme. Aklım Emir'deydi. Onun dışarıda üzgün bir şekilde beni bekliyor olması canımı acıtıyordu. İnce, basit tişörtlerimden birini seçerken aniden Naz'a döndüm. Öyle hızlı bir dönüştü ki bu, Naz mavi saçlarını tepesinde toplarken hafifçe ürktü.

"Naz, sen sevgililikte iyi miydin?" diye sordum.

Elini saçından çekti şaşkın gözlerle.

"Was?"*

"Yani şey... ilişkilerinde başarılı mıydın demek istiyorum?"

Kaşlarını çattı.

"Son birkaç yıl sen de benimleydin yaa, en uzun birlikteliğim iki ayı aşamadı, hatırlamıyor musun?" Ben keyifsiz bir baş sallamasından fazlasını veremeyince gözlerini kıstı. "Nereden çıktı bu soru şimdi?"

Bakışlarımı seçtiğim kumaşlara çevirdim.

"Bilmiyorum..." diye geveledim.

Pantolonumdan çekiştirip beni yatağa, tam karşısına oturttu.

"Bir sorun mu var?" dedi gözlerimin içine bakarak.

Ondan saklamak istemiyordum. Kalbimin içinde yaşananları anlatmaya alışık değildim. Erva'dan aşka dair bolca şey dinlesem de ona hiçbir şey anlatmamıştım. Su ve Damla bu tarz şeyleri konuşabildiğim ilk insanlardı, gerçi verdikleri tavsiyelerle başıma bir hayli iş açıldığı da bir gerçekti. Naz öyle değildi. Göğsümdeki dövmeyi yaptığı geceden beri gerekmedikçe beni sorularıyla rahatsız etmiyordu. Dinliyordu ve ihtiyacım olandan fazlasını söylemiyordu. Şu an konuşmaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı. O sabırla beklerken keyifsizce omuz silktim.

"Sanırım... Emir'in kalbini kırdım."

Bekledim. İçimde adını koyamadığım, tuhaf bir şey hissediyordum. Kafamın içinde savrulanları ortaya koymalı, sesli söylemeliydim.

"Ben... ben birilerini hep uzaktan sevdim. Küçükken Ahmet yanı başımdayken, onu öylece uzaktan seyrettim. Büyüdüm, Emir'i buldum. Kalbimin ona ait olduğunu anladığımda o gitti. O yokken uzaklığına rağmen onu sevmeye devam ettim. Bekleyerek, uzaktan sevmeye öyle alıştım ki şimdi o yanı başımda gözlerime bakarken..." Başımı kucağıma eğdim.

"Ben sadece onu sevmeyi biliyorum. Biriyle anlaşmak, uzlaşmak, beklentilerini çözmek konusunda hiçbir fikrim yok.

* Almanca: Ne?

Şimdi onu bulmuşken bir şeyleri berbat etmekten korkuyorum."

Gözlerim buğulandı. Neden ağladığımı bile bilmiyordum. Sanki biri aklımda panik butonuna basmıştı da kalbim sağa sola koşturuyordu.

"Aptalca bir şey yapacağım ve yine gidecek diye ödüm kopuyor." Korkuyla Naz'ın ellerine sarıldım. "Bir daha yapamam, Naz! Bir daha giderse... O güç yok içimde... Bir daha onsuz yaşamaya dayanacak gücüm yok..."

Titreyen parmaklarımı sakince okşadı.

"Saçmalama, onun bir yere gittiği falan yok."

Başımı iki yana salladım. Gözyaşlarım etrafa saçıldı.

"Onu kırdım. Öyle aptalım ki onu neden kırdığımı bile o söylediğinde fark edebildim. Biri yanındayken insan onu nasıl sever bilmiyorum Naz! Ya beceremezsem..."

Ben her şeyi kitaplardan öğrenen bir kız olmuştum her zaman. İyi bir öğrenciydim. Üstesinden gelemediğim bir ders olmadı. Her sorunun yanıtını sayfalarda buldum, her çıkmazı kitaplarla çözdüm. Sayılarla, kelimelerle çevrili her sorunu okuyarak, araştırarak hallettim. Fakat böyle bir şeyi hiçbir yerde okumamıştım. Sanki biri beni elimde pusula ve harita yokken çölün ortasına atmış gibiydi.

Naz uzanıp yanağımdan süzülenleri sildi. Gülümsüyordu.

"Sakinleş. Romeo'n sana bakarken gözleri parlıyor. Seni iştahla izliyor yaa. Adam seni yemek için can atıyor bebek."

Seslice burnumu çektim, yanağımda kalan ıslaklığı sildim.

"Ben ciddiyim Naz, dalga geçme."

Elimin üstüne vurdu şefkatle.

"Ben de ciddiyim be kadın. Siz mükemmel bir ilişkideki her şeye sahipsiniz, Sahra. Birbirinize kör kütük âşıksınız yaa. Ve o sönüp giden aşklardan da değil bu. Yaşlanıp birbirinizin takma dişlerinizi yıkayacağınız türden bir aşk, anladın?"

İstemsizce gülümsedim.

"Emin misin?" dedim burnumu çekerek.

"Adımın Nazire olduğu kadar eminim."

Kahkaha atarak uzanıp Naz'a sıkıca sarıldım. Yanımda olduğu için yine şükrettim. Kollarından ayrıldığımda gözlerime imalı bir bakış eklemiştim.

"Bakışlardan bahsetmişken sizin de Miguel'le aranızdaki bakışmalar gözümden kaçmıyor hanımefendi. Siz de birbirinize lezzetli bir pastaya bakar gibi bakıyorsunuz. Anladın?"

Naz, onda görmeye alışık olmadığım şekilde gülümsedi. Yanakları hafifçe pembeleşmişti.

"Ona kalsa pastadaki krema eriyip gidecek ya neyse..."

Ayağa kalkmadan önce işaret parmağımı burnunun ucuna dokundurdum.

"Öyleyse sen de onu bekleme, cesur davranıp pastadan koca bir dilim al, Nazire Hanım."

O keyifle ve pembeleşerek kıkırdarken ben üstümü giyip saçlarıma çekidüzen verdim. Ben odamdan ayrılırken Naz yatağında uyukluyordu. Yerinde olmak için neler vermezdim.

Eve girdiğim gibi sessizce dışarı çıktım. Spor ayakkabılarımı bile kapının dışında giymiştim. Ben eğilmiş bağcıklarımı bağlarken sokağın sessizliğinde derinlerden gelen bir fısıldaşma çarptı kulağıma. Doğrulup sessiz adımlarla bahçe kapımıza yürüdüm. Sesler berraklaştı. Bir adam ve kadına aitti. Durdum. Açığa çıkmadan kulak kesildim. Sesler daha berrak ve tanıdık hale geldi. Kaşlarımı çattım.

Bahçeden çıkıp sessizliğimi koruyarak birkaç adım atmıştım ki sokak lambasının sönmesine çok az bir zaman kala etrafa yaydığı zayıf ışık Emir ve Yasemin'in üstüne düştü. Belki de yatağımda uyuyakalmıştım da rüyamda ikisini görüyordum. Gördüğüm şeyden emin olmak için gözlerimi kırptım birkaç kez. Yok olmadılar. Basbayağı, gecenin köründe karşılıklı sohbet ediyorlardı. Gün içinde moralsiz gördüğüm Yasemin'in yüzünde şimdi keyifli bir ifade dolaşıyordu. Üstündeki pijama ve gösterişsiz hırkayla bile güzeldi. O tarafa doğru sessiz adımlar atarken eskiden onlara bakarken düşündüklerim hâlâ geçerliliğini koruyordu. İkisi birlikte olsaydı, bu kesinlikle iyi bir eş-

içime olabilirdi. Emir'in yanına benden daha fazla yakışan her canlıyı yok etme içgüdümü bastırıp adımlarıma devam ettim. Bu kıza karşı beslediğim öfkenin yok olduğunu da hatırlattım kendime.

Emir'in, arabasına yaslanmış vaziyette kurduğu cümle ikisini de gülümsettiğinde, yüreğim yavaşlayan adımlarımla birlikte taş gibi ağırlaştı. *Ne vardı bu kadar gülecek?*

"O zaman her şeye rağmen bizim takım kazanmış görünüyor, sarı şeker. Çak bakalım."

Emir havalı bir tatlılıkla yumruğunu Yasemin'e uzattı. O da çekimser kalsa da gülümseyerek havadaki yumruğa karşılık verdi. Yasemin'e duyduğum sempatiyi kaybetmemek için gerekmese de hafifçe öksürdüm. İkisi de bana döndüğünde havadaki yumruklar irtifa kaybedip yavaşça yere indi.

"Merhaba Sahra," dedi Yasemin fısıldayan bir gülümsemeyle.

"İyi geceler Yasemin," diye karşılık verdim, saatin absürtlüğünü hatırlatmak için.

Yasemin başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Aslında günaydın demeliyiz. Baksana, neredeyse hava aydınlanacak."

Kendimi gülümsemeye zorladım.

"Hayrola, bu saatte neden yatağında değilsin?" deyiverdim kendime engel olamayarak.

Üstündeki ince hırkasına sarındı.

"Birden uyanıp Ahmet'in yatakta olmadığını fark edince pencereyi açıp dışarı baktım. Arabasına bindiğini görünce de merak ettim. Dışarı çıkıp bakayım dedim, Emir'le karşılaştık. Meğer Ahmet sizin için bir davayla ilgilenecekmiş. Laf lafı açtı, sohbet ettik biraz."

Emir anında başını sallayarak destek verdi arkadaşına.

"Evet ya. Ben de seni beklerken sıkılmamış oldum."

İçimdeki hissi gülümsemeyle bastırdım. Dudaklarımdaki gerginlik, ulaşabileceği en üst seviyeye ulaşmıştı, gülümsemekten yanaklarım acıyordu.

"Sen biraz daha gelmeseydin bahçeye geçip masada oturacaktık. Yasemin uyumadan önce kek yapmış, ondan ikram edecekti," diye devam etti Emir.

İkisini masada oturup gülüşerek kek yerken hayal edince tadım kaçtı.

"Hımm... Ne güzel. Ama gördüğünüz gibi geldim. Keki başka bir gün yeriz artık," dedim.

Yasemin hiç alınmadı. Aksine içtenlikle gülümsedi.

"Tabii ki. Hadi size iyi eğlenceler."

Bahçesine yürürken sarı saçları savruldu. Bize samimi bir şekilde el sallamıştı, benim kolum ise iplerle çekilen kukladan farksızdı. O sessizce evine girerken ben de Emir'e doğru dönerek hafifçe boğazımı temizledim.

"Bakıyorum sarı şekerle hâlâ çok iyi anlaşıyorsunuz?"

Dudağı yana kaydı.

"Kıskandın mı?" dedi doğruca.

Dürüst olmak istedim. Yanına yaklaşıp parmağımla öne düşmüş birkaç tel saçına dokundum.

"Bak, şurandaki saç tenine değiyor ya, işte ben onu bile kıskanıyorum."

Ufak bir şaşkınlık yerleşti yüzüne. Güzel bir şaşkınlık. Belki de her zaman yaptığım gibi kıskançlığımı gizlememi beklemişti. Açık olmam hoşuna gitmiş gibiydi. Buna ihtiyacı vardı. Yaslandığı yerden doğrulmadan beni kendine çekti. Elleri bel boşluğumu sıkıca kavradı.

"Normal bir insan vücudunun yüzde 70'i su, seninkiyse kıskançlıkla kaplı Juliet, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı.

Ahmet'in vurulduğu gün, Çıkmaz'daki hastanede Yasemin'le konuştuğunda bu cümleyi söylemişti bana. İkimiz arasında geçen en ufak anları bile hatırlamasına bayılıyordum. Bütün ağırlığımı onun vücuduna bıraktım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım.

"Normal bir insanın içi neyle dolu bilmiyorum ama ben tamamen seninle doluyum, Romeo."

Bu kez onu beklemeden ben dokundum dudaklarına. Çekinmeden, sakınmadan, içimden geldiği gibi, iştahla, soluksuz kala-

ne kadar sürdü öpüşmemiz. Sonunda başımı geri çekecek kadar toparlandığımda saçlarına dokundum, güzel yüzünü izledim.

"Şımarık bir çocuğun kuşu gibi uzağa gitme,
Hani o elinden bir parça salıverir de
Sonra verdiği özgürlüğü kıskanarak
İpliğinden geri çeker ya onu tekrar,
İşte öyle ayrılma yanımdan sen de..."

Tatlı bir soluk bıraktı.

"Keşke senin kuşun olsaydım..."

Dudağım yana kaydı.

"Ama çok seveyim derken öldürebilirdim seni."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama öyle yoğun hissetti ki içindekileri dudaklarını araladığında sözcükler çıkmadı. Dayanamayıp beni çekip yeniden dudaklarıma yapıştı. Gökyüzünün karanlığı kırılmıştı, havaya tatlı bir serinlik inmiş, uyanan ilk kuşun sesi duyuluyordu. Dudaklarımı geri çektim. Tepemizdeki sokak lambasının ışığı bile zayıflamıştı artık. Geç kalıyorduk.

"Öten sabahın habercisi tarla kuşuydu bu,
Şuraya bak sevgilim,
Doğudaki bulutları dantel gibi süsleyen
Şu kıskanç ışınları görüyor musun?
Ya gidip yaşamalı ya kalıp ölmeliyiz."

Başını kaldırıp önce gökyüzüne, sonra sessiz sokağa baktı. Gözleri yeniden bana döndüğünde bakışlarına çapkın bir ifade yerleşmişti.

"Varsın yakalasınlar, varsın öldürsünler beni,

Umurumda değil, sen kal diyorsan kalırım."

Yetinmeyip kollarını iki yana açtı.

"Gel buyur ölüm!
Öyle istiyor Juliet'im!"

Panikle dudaklarını kapatmaya çalışırken aptal gibi kıkırdıyordum.

"Sus, sus! Deli çocuk," diye fısıldadım gülümseyerek.

Çıkmaz'da yeni günün manşetlerinde olacağımız artık kesindi ama bu pek de umurumda değildi. Âşıkken bütün haberler yanınızdan geçip gidiyordu. Emir direnmeyi bırakıp kollarını bana doladı.

"Sanırım seni daha çok kıskandırmalıyım," dedi keyifle.

Kafasına vurdum hafifçe.

"Aklından bile geçirme Hanzade."

Düşünür gibi dudağını büktü. Dakikalar önce benim kıskandığımı söylediğim saç tutamını abartılı bir şekilde yüzüne çekmeye çalıştı.

"Kâkül bıraksam? Yüzümün her yerine saçlar dökülse mesela, o da böyle bir sevgi gösterisine sebep olur mu?"

Seslice kıkırdadım.

"Hımm... Kâküllü Emir? Yüzüne baktığımda kahkaha atmadan durabilirsem, belki."

Beni yeniden öpmeye yeltenince onu göğsünden ittirdim.

"Hadi yürü, gidelim. Rosa bizi bekliyordur."

Arabanın kapısını açarken ikimiz de sırıtıyorduk. Kendimi daha cesur hissediyordum. Sevgililik konusunda acemi olabilirdim ama onu sevmek konusunda uzmandım. Kalp kırıklarını sevgimle tamir edebilirdim. Bu kez ders kitabım aşkım olacaktı. Bocaladığım her an kendi kalbime danışacaktım.

30.Bölüm

Hanzade Laneti

Rosa'nın odası genişti. Toygar Bey iyi niyetini göstermek için hastanedeki özel odalardan birini ayarlamakla kalmamış, içeriyi Rosa'nın rahat etmesi için renkli duvar süsleriyle, parıltılı ufak oyuncaklarla süslemişti. Emir belli etmek istemese de bunu düşünmüş olmasının hoşuna gittiğini hissedebiliyordum.

Rosa daha odasına yerleşmeden tetkiklere başlanmıştı. Şafak sökerken girdiğimiz hastanede mesai saati başlamadan önce dört farklı cihaza girmiş, beş ayrı yere kan vermişti bile. Şimdi yatağına yatmış yarına kadar devam edecek serumlarından, kan torbalarından ilkini almaya başlamıştı.

Emir duvara yaslanmış düşünceli gözlerle Rosa'yı izliyor, bense kadife koltuklardan birinde oturmuş ikisini seyrederken geleceğe dair ihtimalleri düşünüyordum. Rosa'nın hırpalanan vücudu koca yatağın içinde daha da ufak görünüyordu.

Miguel yoktu. Emir onu, görüşme yerini incelemek için göndermişti. Akın mekânı kendi seçme konusunda takıntılı bir şekilde ısrar ettiğinden Emir kabul etmek zorunda kalmış, biz hastaneye ulaştığımız sırada da mekân konumunu bildirmişti. Miguel yapabilirse mekânı inceleyip gerekli bilgileri topladıktan sonra Andre'ye yeri söyleyecekti. Her duruma karşı hazırlıklı olmak için buluşma noktası önemliydi.

Yasmin, Rosa'nın tetkikleri sırasında her zaman olduğu gibi

yine fazla ilgili davranmadı. Rosa kan verirken oralı olmadı, Rosa'nın uzay mekiğine benzettiği üç farklı cihaza girerken uzakta kalmayı tercih etti, kızı kalp ritmi için kablolara bağlanıp yürüyüş bandına çıktığında ise ilaç kokusundan rahatsız olduğunu söyleyip hastane dışına çıktı. Geri geldiğinde duman kokuyor olmasaydı bu hassasiyeti inandırıcı gelebilirdi. Kısacası uykusuzluğa direnip Rosa'yı yalnız bırakmadığım için mutluydum. Ufacık bedeni koca koca aletlerle boğuşurken ona destek verebiliyor olmanın önemli olduğunu küçük kızın bakışlarından anlayabiliyordum.

Aslında Rosa fazlasıyla cesurdu. Makinelerden ürkse de sesini çıkarmıyor, iğnelere yüzünü buruşturmaktan fazla tepki vermiyordu. Yürüyüş bandında bayılacak gibi olduğunda bile gülümsemeye zorlamıştı kendini. Kesinlikle kaytarmak için fırsat kollayan bir anneden daha fazlasını hak ediyordu.

Şimdi hastane odasında bitkin bedeniyle koluna açılan damar yolu yenilenirken ses çıkarmadan hemşireyi izliyordu. Annesi yine odada yoktu. Hemşire gittikten sonra gümüş tepside Rosa'nın yemeği geldi. Hemen yanına koşturup yemeğin kapağını onun için kaldırdım. Sebze yemeği vardı. Aslında fena görünmüyordu ama sanırım Rosa'nın beklediği şey değildi çünkü minik dudakları belli belirsiz bükülmüştü.

"Beğenmediysen başka bir şey hazırlamalarını isteyebiliriz," dedim.

Öğretilmiş bir alışkanlıkla başını iki yana salladı. Rosa çatalına uzanırken bakışlarımı Emir'e çevirme ihtiyacı hissettim. Emir sinyali hemen alarak yanımızda bitti. Çatalı kızın küçük parmaklarından ayırdı ve tepsiye indirdi. Beklemeden Rosa'nın göz hizasına eğildi.

"Ne yemek istersin?" Rosa başını sallayacak gibi olunca Emir üsteledi.

"İstediklerini söylemekten çekinme, Rosa."

Emir'in kararlı mavi gözlerine, Rosa'nın maviliği direnemedi.

"Lazanya," dedi mırıltıya yakın bir sesle.

Emir'le aynı anda gülümsedik. Emir tepsiyi kucaklayıp kaldırdı. Hızlı adımlarla odanın dışına çıkardı. Rosa'nın çekingen bakışları onu izlerken çok tatlıydı. İnsanlardan bir şeyler istemeden büyümüş birinin mahcubiyeti vardı gözlerinde. Ona, o istemeden dünyadaki bütün güzellikleri verme isteğiyle doldum aniden.

"Hastaneden çıkınca Kırmızı Kurabiye'lerinden yapalım mı yeniden?"

Yüzüme bakarken gülümsemesini görmek istemiştim ama onun gözleri hüzün doluydu.

"Hastaneden çıkabilirsem..." dedi sessizce.

Kaşlarımı çattım.

"O da ne demek Rosa? Tabii ki çıkacaksın."

Omuzlarını silkti.

"Artık ilaçlarım da bitti. Sonuncuyu bu sabah içtim. Yakında makineye bağlayacaklardır beni. Eğer ameliyat olamazsam..."

Çocukluğunu uzaklara göndermişti yeniden, karşımda yine koca bir kadın vardı sanki.

"Ameliyat olacaksın Rosa," dedim otoriter bir sesle.

Koluna bağlı olan kan dolu seruma bakarak dudak büktü.

"Nakil için kalp sırasını araştırdım. Cola muy larga.* Haftalar, hatta aylarca bu odada kalabilirim. Odamın bu kadar kalıcı eşyalarla doldurulmasının sebebi de bu." Bakışları odasındaki parıltılarda dolaştı. Küçümser bir bakışla yeniden önüne döndü.

"Hem ameliyatı olabilsem bile, başarılı olması çok zor. Bunu herkes, bütün doktorlar, iğnemi yapan hemşireler bile biliyor. Ayrıca..."

Uzanıp gergin küçük parmaklarını avucuma aldım.

"Rosa, bana bak." Sıktığını bildiğim çenesiyle, yorgun bakışları yüzümü bulduğunda kalbim acıdı. Öyle ufaktı ki, onun burada olmaması gerekiyordu.

"Sen o ameliyatı olacaksın, Rosa. Nakil için Emir ve babası elinden gelen her şeyi yapacak. Sen bu konuları düşünme. Sadece iyileşmeyi düşün." İnançsız yüzüyle tepkisizce bakıyordu.

* Kuyruk çok uzun.

Elini sıktım hafifçe. "Hem sen, iyileşmenin ilk adımı nedir biliyor musun?"

Zayıf bir merakla da olsa yanıtı duymak için başını salladı. Gülümseyerek boğazımı temizledim ve keyifle yerimde kıpırdandım.

"Verona'da bir adam vardı. Her gün hastaneye gelir, kaşıntısı olduğunu söylerdi. Kollarında, bacaklarında kaşınmaktan yaralar olmuştu. Yapmadığımız tahlil, test kalmamıştı ama bir türlü adamın hastalığını, kaşıntısının sebebini bulamıyorduk. Bu böyle haftalarca devam etti."

Kasıtlı olarak susup bekledim.

"Sonra ne oldu?" diye sordu ilgiyle.

Gülümsedim.

"Sonra bir ilaç şişesini boşalttım. İçine de su doldurdum. Adama şişedekinin çok gizli bir formül olduğunu, Türkiye'den onun için özel olarak getirttiğimi ve bunu sadece eski Osmanlı padişahlarının kullandığını söyledim."

Rosa kıkırdayınca içim ısındı.

"Peki sonra ne oldu, onun ilaç olmadığını anlamadı mı?"

Başımı iki yana salladım.

"O günden sonra adam bir daha hastaneye uğramadı. Aylar sonra onu sebze pazarında gördüğümde, gelip kulağıma ilacın işe yaradığını fısıldadı."

Rosa'nın elini okşadım.

"Onun ilacı oydu Rosa. Karısını kaybetmiş, çocukları büyüyüp başka şehre yerleşmiş yalnız bir adamdı. Yalnızlık duygusu yüzünden kaşınıyordu. Özel biri olduğunu düşünmek ona iyi geldi. O ilaca inanmak istedi. İnandı ve iyileşmeye başladı."

Gözlerime daha inançlı bakıyordu artık.

"Sen de kendi ilacını bulacaksın, Rosa."

Rosa'ın küçük parmakları parmaklarıma karıştı. O anda Emir içeri girdi. Elinde yine aynı tepsi vardı. Belirgin bir gururla tepsiyi Rosa'nın önüne bıraktı.

Kapağı kaldırmadan önce Emir'i taklit edip ağzımızla gürül-

tülü bir trampet sesi çıkardık. Emir bir sihirbaz edasıyla kapağı kaldırdı ve içinden dumanı üstünde, nar gibi kızarmış birkaç dilim lazanya çıktı. Gerçekten çok lezzetli görünüyordu.

Rosa mutlulukla gülümsedi. Emir yine küçük kızın yüzüne doğru eğildi.

"İstediklerini söylemekten çekinme, Rosa." Biraz daha yaklaşıp küçük kızın kulağına fısıldadı. "Unutma, bazen isteklerin, sesli söylediğinde gerçekleşir."

Rosa'nın yanağına bıraktığı kısa ama şefkat dolu bir dokunuş sonrasında doğruldu, tam arkasını dönüyordu ki Rosa'nın kırılgan sesi odada yankılandı.

"Baba..." Emir'in adımı havada kaldı. Sadece başını çevirebildi.

"Ben... Ben ölmek istemiyorum."

Emir titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Bütün bedenim buz kesmişti. Rosa'nın ilk kez yanağından aşağı tek damla gözyaşı süzüldüğüne şahit oldum. Emir hemen dönüp yatağın yanına çöktü. Kolundaki serumu umursamadan, Rosa'nın omuzlarını kavradı. Gözleri buğulanmıştı.

"Sen yaşayacaksın, Rosa!"

Küçük kız kendini tamamen bıraktı. Sayısız minik inci gözlerinden aşağı düşüyor, dudaklarını ısırıyordu. Emir'in kalkanı zayıfladı. Elleri titriyor, dişlerini sıkıyordu. Ben de farklı değildim. Paramparça olmuştum.

"Sana söz veriyorum, yaşayacaksın!" dedi sesi titreyerek.

Dayanamayıp Rosa'ya sıkıca sarıldı. Rosa ağlıyordu. Daha önce hiç ağlamamış biri gibi, tüm hislerini bir yere bastırmış da içine sıkıştırdığı çanta patlayıp etrafa saçılmış gibi ağlıyordu. Kontrol edilemez bir şekilde, sonu gelmeyecekmiş gibi ağladı. Ağladı. Ağladı. Emir ise küçük kızın saçını okşamaktan fazlasını yapamadı. Güçlü kalmakta zorlanıyor, Rosa her iç çektiğinde ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Benim de payıma düşenler yanaklarımdan akarken sonunda Rosa sakinleşti.

Emir küçük kızın yüzünü temizledi. Beni buldu bakışları. Ben

de berbat görünüyor olmalıydım. Uzattığı eline tutundum. Buz gibiydi. Belli aralıklarla seğiriyordu. O da iyi değildi. Yine de gülümsemeye zorladı kendini. Burnunu çeken kıza eğilip fısıldadı.

"Biliyor musun, Sahra'nın bir gücü var. Onun yanında kimse ölemez. O bizim yanımızda olduğu sürece ölemeyiz, Rosa."

Rosa bana baktı, burnunu çekerek gülümsedi. Bu güce sahip olmayı en çok o an istedim.

Lazanyayı birlikte çatalladık. Emir küçük kızı güldürebilmek için bolca soytarılık yapıyor, Rosa her kıkırdadığında Emir'in elinin titremesi azalıyordu. Yemek tepsisi gittiğinde, hemşire gelip kontrollerini yaptı. Uzun bir süre serumun devam edeceğini ve bu sırada hastanın uyumasının daha iyi olacağını söylediğinde Rosa'yı aceleyle uyku pozisyonuna soktuk. Perdeleri bile çekip yalancı bir gece yarattık. Yavru ördekler gibi peş peşe dizilip odadan çıkacak gibi olduğumuzda Rosa endişeyle doğruldu.

"Şey... Annem gelmeyecek sanırım. Siz benimle biraz kalabilir misiniz, por favor?* Aslında korkmuyorum da bazen rüyamda ürkütücü şeyler olabiliyor."

Emir'i beklemeden Rosa'nın yatağına yanaştım. Küçük bedeni koca yatağın içinde öylesine az yer kaplıyordu ki aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Ayakkabılarımı sıyırıp örtüyü kaldırdım ve Rosa'nın şaşkın bakışlarına aldırmadan yatağa uzandım. Rosa'nın gözleri heyecanla büyüdü. Bu arada örtü yeniden kalktı, bu kez diğer tarafa Emir yerleşiyordu. Sıkış tıkış yatağa doluştuğumuzda Rosa heyecanla dudaklarını ısırdı. Ne yapacağını bilmeden öylece oturuyor, bir bana bir Emir'e bakıyordu.

"Hadi Rosa, yat da uyuyalım artık," dedi Emir esneyerek.

"Siz de mi burada uyuyacaksınız?" dedi Rosa şaşkınlıkla.

"Sahra'yı bilmem ama ben uykusuzluktan ölüyorum. Şu serumlardan birini de bana taksalar fena olmaz."

Emir bana hızlıca göz kırptığında ben de abartıyla kollarımı gerip esnedim.

* Lütfen?

"Ah ahh, ben rüya görmeye başladım bile," dedim yastığa biraz daha yerleşirken.

Rosa hemen yattı. İkimiz arasına girdiğinde hem yataktan aşağı düşmemek hem de titreyen bedenini sakinleştirmek için onu kollarımızla sardık. Küçük kız gözle görülecek, elle tutulacak kadar mutluydu. Emir'le ellerimiz Rosa'nın göğsünde birleşti. Endişe ve kötü ihtimalleri yatağın dışında bıraktık. Burada, şu an üçümüz de katıksız bir mutluluk içindeydik.

Derin bir soluk alıp gözlerimi kapattım. Deli gibi yorgun olsam da gizemli bir sezgi bu maceranın sonunu görmek için beni uyanık tutmuştu fakat şu anda tüm kaslarım sızlıyor, uyumam için yalvarıyordu. Bu geceden önce biraz olsun dinlensem fena olmazdı. Emir'in oyun yaptığını bilsem de ben Rosa'nın ninni gibi soluğunu dinleyerek sahici bir uykunun kollarına süzülmüştüm.

Gözümü araladığımda başımın üstünde mor üniformasıyla güler yüzlü bir hemşire vardı. Rosa'nın koluma çarpan ince soluğunu hissedebiliyordum. Hafifçe kıpırdandım.

"Ah, uyandırdım mı sizi?" dedi hemşire nazik bir fısıltıyla. Programlanmış bir hareketle yatağın diğer tarafına baktım, Emir yoktu, odada göz gezdirdiğimi fark edince kibar hemşire yeniden fısıldadı.

"Emir Bey sizi uyandırmak istemedi."

Kolumu dikkatlice Rosa'nın bedeninden ayırıp korkuyla doğruldum.

"Emir nerede?" Panikle başımı çevirip perdenin arkasında kalan gökyüzünü görmeye çalıştım. Hava kararmıştı. "Saat kaç?" diye sordum telaşla.

Mesleğine yakışan öğretilmiş bir tavırla, "Sakin olun," dedi uysal ses tonuyla. "Emir Bey gitmeden önce sizi uyandırmamız gereken saati söylemişti. Zaten kendisi de az önce geldi, Toygar Bey'le ufak bir toplantı yapıp buraya, odaya döneceğini söyledi."

Biraz olsun sakinleştim.

"Emir... Uyumadı mı burada?" Genç hemşire gülecek gibi olunca yüzümün ısındığını hissettim. "Yani... ben gözümü kapatmadan önce o da buradaydı, ne zaman gitti fark etmedim de..." diye geveledim.

Hemşire kucağındaki aletleri komodine indirdi. Yeni ilaçları hazırlamaya girişirken de bana cevap verdi.

"Emir Bey saatler önce ayrıldı bu odadan, uyuduğunu zannetmiyorum." Başını bana çevirdi, hızlı bir bakış attı. "Ama siz güzel bir uyku çekmiş gibi görünüyorsunuz."

Artık kulaklarıma kadar kızardığımı hissediyordum. Gözlerimi ovuşturarak yataktan çıktım. Hemşire, Rosa'nın serumunu yenilemeye başlarken ben ayakkabılarımı ayağıma geçirip yalpalayarak odanın içindeki banyoya yürüdüm. Aynadaki görüntüme bakıp yüzümü buruşturdum. Dağılmıştım, berbat görünüyordum. Dağınıklığımı düzeltmek biraz zamanımı aldı ama uykunun verdiği dinçlik damarlarımdaki yerini almıştı. Buluşma zamanına saatler kalmıştı. Gidip Emir'i bulsam fena olmayacaktı.

Odadan sessizce çıkıp Toygar Bey'in odasının olduğu kata koşturdum. Yardımcısı masasında yoktu. İzin almaksızın odasına ulaşan koridoru hızlıca yürüdüm. Emir'in içeride olduğuna emin olmak için kulağımı kapıya yaslayacaktım ki aradığım kişinin sesi beni buldu.

"Kavga çıkarmaya çalışmıyorum, verdiğin cevaplar beni tatmin etmiyor, söylemek istediğim bu!"

Emir'in sesi olabildiğince sert çıkıyordu. Odanın içinde olmasam da onun babasının masasının önünde hiddetli bakışlarıyla Toygar Bey'e çıkıştığını tahmin edebiliyordum.

"Nakil sırası nasıl olur da bu kadar uzun olabilir?"

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Dayanamayıp kulağımı kapıya yaklaştırdım, bunun cevabını ben de duymak istiyordum.

"Evet, sıra uzun. Ama ben Avrupa'daki cerrah arkadaşlarımla görüştüm, kızın bilgilerini kırmızı listeye eklediler. Birkaç hafta içinde haber gelecektir."

Anlaşılan Rosa araştırmasında haklıydı.

"Rosa o kadar dayanamaz..."

Emir sadece babasıyla değil kendisiyle de konuşur gibiydi.

"Kaç insanın nakil sırası beklerken öldüğünü biliyor musun?" dedi Emir, sesi biraz sakinleşmişti.

"Biliyorum Emir. Ben yıllardır bu mesleği yapıyorum. Nakil sırası beklerken ölenleri de gördüm, nakil olduktan sonra organı kabul etmeyeni de gördüm, sağlığına kavuşup koşarak hastaneden çıkanları da." Kısa bir sessizlik sonrası Toygar Bey devam etti.

"Bana işimi öğretmeye kalkma."

Yüzümü buruşturdum. Keşke bunu söylemeseydi diye düşünmeden edemedim. Emir yarım bir kahkaha attığında bunun sonunun iyi bitmeyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Size işinizi öğretmek ne haddime Toygar Bey? Siz işlerinizi her şeyin önünde tutarsınız. Hasta karınız ölüm döşeğindeyken bile çalışmaya dört elle sarılmıştınız. Elleriniz neyle doluydu, onu bilemiyoruz tabii."

Bunun sonu gerçekten kötü bitecekti.

"Saygılı ol, Emir."

"Senin anneme saygılı olduğun gibi mi?"

"Yeter artık! Ben annene hiçbir zaman saygısızlık yapmadım!"

Hiddetli bir gürültü koptu. Yerimde sıçradım. Sanırım biri masaya vurmuştu.

"Evimizden çıkan kadın kimdi baba? Annemin gördüğü, senin dudaklarını öperek uğurladığın kadın kimdi?" Toygar Bey cevap vermedi. Sessizlik uzun sürdü.

"Neden yaptın bunu ona?" diye sordu Emir sakince.

Sesinde garip bir şey vardı. Bu eski öfkenin onu yıprattığını biliyordum. Yorulmuştu, belki de gerçekten sebebini merak ediyordu. Bu soruyu ona saldırmak için değil cevabını duymak için sormuş olabilirdi.

Kulağımı tamamen kapıya yapıştırdım.

"Neden yaptım bilmiyorum..." dedi Toygar Bey. Sesi öyle derinden ve pişman geliyordu ki duyabilmek için nefes bile almıyordum. "Onunla mutluydum. Her şey mükemmeldi. Belki de fazla mükemmeldi... Her şeyin kusursuz işleyen bir düzeni vardı; evin, hastanenin, araştırma ekibinin, fakültenin... Bir sabah aynaya bakıp, 'Bu kadar mı?' dedim. 'Bu kadar mı hayatım, bundan sonra hep böyle mi devam edecek?'" Sustu. Söylediği bir şey hoşuma gitmiyordu. Ben ne olduğunu bulamadan o devam etti. "Arı kovanına çomak sokmak istedim belki de. Kusursuzluğun kusuru olmak istedim..."

Bekledi. Sanki odadaki kimse nefes bile almıyordu. Toygar Bey'in yorgun kelimeleri odada süzülmeye devam etti.

"O kadın kimdi, onu bile anımsayamıyorum. Öylesine isimsizdi benim için. O, sütün üstündeki tozdu, atlanmış ilmekti, kıvrılmış sayfaydı, düz yoldaki tümsekti. O benim için durağanlığı harekete geçiren, satırdan taşan kelimeydi. Annenin bilmesini, görmesini istediğim için belki de evimize getirmiştim onu."

Yine durdu. Emir'in ne halde olduğunu görebilmek için çıldırıyordum.

"Bizi gördüğünüzü biliyordum. Yüzünden anlamıştım. Gözlerime bakamıyordu. Benimle konuşuyordu, gülüyordu da ama gözleri gözlerime birkaç saniyeden fazla dokunmuyordu. Söylemesini bekledim. Söylemesi için onu kışkırttım. Ama o sakladı."

"Sana söyledi," dedi Emir onu bölerek.

Toygar karşılık vermek için beklemedi bu kez.

"Evet, söyledi. Ama öylesine geç söyledi, öylesine sakladı ki o ânın gerçekten yaşandığına olan inancımı yitirmiştim. Hasta karısının ağzından ihanetini duymak düşündüğüm, planladığım şeyi hissettirmedi bana..."

"Onu sevmiyor muydun?" deyiverdi Emir aniden. Sesinde başka bir şey vardı.

"Seviyordum tabii. Hem de deli gibi seviyordum. Ama... Bilmiyorum. İçimde tuhaf bir dürtü vardı, mükemmel bir hayatı

hak etmediğimi düşündüren, durağanlığı bozmaya çalışan aptal bir dürtü. Babam buna 'Hanzade Laneti' diyordu. Ona da kendi babası söylermiş."

Şakaklarıma ani bir sızı saplandı. Başımı kapıdan uzaklaştırmak istedim. Fakat yapamadım.

"'Yerleşik hayat Hanzadelere göre değildir, biz gezginiz,' dermiş babası. Belki de senin dünyayı dolaşma merakın da buradan geliyordur, ne dersin?"

Toygar Bey'in sesinden gülümsediği belli oluyordu. Benimse başım döndü.

"Ben sizin gibi değilim," dedi Emir tükürür gibi. "Sevdiği kadına yalan söyleyen, ailesini yalnız bırakan, sevgi yoksunu bir adam olmayacağım hiçbir zaman!"

Göğsümde sıcak bir his dolaştı. İçeri girip Emir'e sarılmak istedim.

"Sevdiğin kadına hiç yalan söylemedin mi yani?" dedi aniden Toygar Bey.

Emir'in ona haddini bildirmesini beklerken sessizliği dinledim uzunca bir süre. Sesini duyamıyordum. *Neden konuşmuyordu?* Yutkundum. Göğsümün üzerine bir ağırlık oturdu.

"Onu kurtar!" dedi Emir sonunda.

Sorunun cevabı bu değildi. Bunun Toygar Bey de farkındaydı. Fakat o, sorunun cevabıyla benim kadar ilgilenmedi.

"Elimden geleni yapacağım," dedi oğluna.

"Elinden geleni istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum." Sesi beklediğimden daha kırılgan çıkmıştı. "Onu kurtarmanı istiyorum. Eğer sana bir adım daha gelmemi istiyorsan, eğer seni affetmemi istiyorsan..."

Durdu. Sıradaki sözcüklerin onun için söylenmesi kolay olmadığını hissedebiliyordum.

"Annemi kurtaramadın ama onu kurtar... Sana yalvarıyorum, Rosa'yı kurtar, baba..."

Kapıdan uzaklaştım. Gözlerim sızlıyordu. Koridoru hızlı-

ca adımlarken allak bullaktım. Köşeyi döndüğüm an Toygar Bey'in yardımcısıyla burun buruna geldim. Oraya yeni geldiğimi sandı.

"Ah Sahra Hanım. Toygar Bey, Emir Bey'le görüşüyor şu an, haber vermemi ister misiniz?"

Gülümserken elindeki telsize benzeyen iri telefonunu kaldırmıştı. Tuşlara basmak üzereyken onu durdurdum. Konuşmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Hayır, lütfen zahmet etmeyin. Ben... Ben Rosa'nın annesinin de buralarda olduğunu düşünüp gelmiştim ama yokmuş sanırım."

Gülümseyerek olayı kapatıp uzaklaşmaya çalışacaktım ama yardımcı kız işi yokuşa sürmeye ant içmişti sanki.

"Yasmin Hanım, Profesör İlhan Bey'in yanında. İsterseniz onlara haber vereyim."

Yine telaşla parmaklarını durdurdum.

"Hayır hayır. Gerek yok. Ben beklerim ikisini de, acelem yok." İşine gönül vermiş kız memnuniyetle gülümsedi. "Yasmin Hanım ne zamandır profesörün yanında acaba, bilgin var mı?" diye sordum.

Kız, kolundaki pahalı saate yarım bir bakış attı.

"Sanırım kırk dakikayı geçti," dedi kafasında hesapladıktan sonra.

Kaşlarımı çattım.

"Profesörün uzmanlığı neydi tam olarak?" diye sorarken Emir göründü. Beni gördüğünde kısa bir an tekledi ama çabucak toparlanıp hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Yardımcı kıza teşekkür edince o tüm sevecenliği ve görev bilinciyle yanımızdan ayrıldı. Dönüp Emir'e başımı salladım.

"Sorun yok, uyanıp da seni göremeyince endişelendim. Babanın yanında olduğunu söylediler, ben de yardımcısına odasında olup olmadığını soruyordum."

Anladığını gösteren bir baş hareketiyle bakışları uzağa daldı

kısa bir an için. Gözlerinin içi kızarmıştı. *Acaba içeride ağlamış mıydı? Acaba benden sakladığı ne vardı?*

"Aç mısın?" diye sordu. O sorunca hatırladım midemin boş olduğunu. "Rosa'nın odasına güzel bir şeyler göndereyim," dedi hemen anlayarak.

Hafifçe kaşlarımı çattım.

"Sen yemeyecek misin?"

Başını anında iki yana salladı, bakışları cebinden çıkardığı telefonundaydı, tuşlara basarken hızlıca konuşmaya başladı.

"Miguel'in öğrendiklerini diğerlerine ileteceğim. Sen güzelce karnını doyur, kıyafetini de odaya gönderirim. Akşama çok zaman kalmadı. Miguel de Naz'ı almaya gitti, gelirler birazdan. Buradan direkt mekâna gitmemiz gerekecek. Annenlerle konuş istersen, gecikebiliriz. Naz söylemiştir ama yine de senden duyması iyi olur. Bu gece uzun olabilir."

Emir'de farklı olan bir şey vardı. Ne olduğunu bulamıyordum ama bir şey vardı. O cümlelerini süratle sıralarken ben yüzünü incelemiştim. Adını koyamadığım bir şey hâkimdi gözlerine.

"Emir?"

Başını telefonundan kaldırıp gözlerime baktı.

"Efendim?"

Aklımdaki düşüncenin hamallığını yapmak istemiyordum.

"Bizimle uyumadın, yemek de yemiyorsun. Uzun zamandır bu kadar hızlı konuştuğunu duymamıştım. Planlarına hâkimsin. İnce detayları bile hatırlıyorsun."

Telefonunu cebine bıraktıktan sonra başını hafifçe yana eğdi, kafamın içini görmeye çalışırcasına.

"Ne demek istiyorsun, Sahra?"

Mavi gözleri dengemi bozacak kadar keskindi. Yine de omuzlarımı dikleştirdim. Şüpheyi aklımdan atmak istiyordum. Benden gizlenen şey düşündüğüm şeyse eğer, bunu onun ağzından duymalıydım.

"Sen de benim kadar aç ve uykusuz olmalıydın. Yorgunken bu kadar kolay odaklanmaman gerekirdi."

Artık kaşlarını çatıyordu.

"İma ettiğin şeyi açıkça sor, Sahra."

Adımın ağzından çıkışından hoşlanmamıştım. Çenemi dikleştirdim.

"Yeniden Cennet'i kullanmaya mı başladın?"

İnanamaz gözlerle teklediğinde yutkunmak zorunda kaldım.

"Kullanacak olsam senden gizleyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi. Sesinde kızgınlık kadar kırgınlık da saklıydı. Bir adım daha yaklaştı bana.

"O zehri vücudumdan ve zihnimden atmak için yıllarca uğraştım. Kullanacak olsam geçen gün kollarında zırlayarak kendimi küçük düşürmezdim."

Aramızda kalan kısa boşluğu da doldurup gözlerime kilitlendi. Sessizce ama tane tane, yüzüme vurarak çıkardı kelimeleri dudaklarından.

"Ayrıca yanınızda uyudum ama iki saat sonra Miguel aradığında uyanıp onun yanına gittim. Mekânı gözetlerken iki koca sandviç yedik. Miguel geldiğinde ona da sorabilirsin. Hatta inanmıyorsan, paketi yanlış tarafından kopardığı için yakasına dökülen ketçap lekesinden anlayabilirsin."

O durakladı ben yutkundum. Gözlerinden ilk kez kaçmak istedim.

"Evet, odaklandım. Çünkü bu kez hata yapma lüksüm yok, Sahra. Bu kez hiçbir şeyi şansa bırakamam. Şımarıklık yapamam. Rosa'nın hayatı buna bağlı. O adamdan kurtulmalıyız! Yoksa Rosa'ya yeni bir hayat versem bile, daha yaşayamadan o deli herif o hayatı elinden alacak. Bu yüzden odaklanmalıyım."

Hafifçe geri çekti başını. Bakışlarını daha net görmemi istiyordu. Dişlerini sıkıyordu.

"Bu yüzden nefret ettiğim adamlarla el sıkışmalıyım, bu yüzden sevdiğim kadına bakışının bile dokunmasına katlanamadığım adamlara katlanmak zorundayım. Bu yüzden Cennet'e değil, kendi beynime güvenmeliyim."

Omuzlarım çöktü. Yanağımın içini ısırdım. *Aptalın tekiydim.*

"Ben..." Sesim titredi. "Ben bir an sandım ki..."

Gürültülü topuklu ayakkabıların sesi hem cümlemin ortasına hem aramıza girdi.

"Ahh, Un amor condenado, como Romeo y Julieta."*

Elini kalbine koyup dudaklarını bükmüştü. Ne söylemişti bilmiyordum ama kesinlikle alay ediyordu. Keyifle toparlanıp bize doğru yürüdü.

"Yine niye kafa kafaya verdiniz bakalım?"

Emir beklemeden ona doğru döndü, hatta üzerine doğru ürkütücü bir adım attı.

"Sen neredesin? Kızının sana ihtiyacı var, farkında mısın?"

Yasmin ellerini havaya kaldırdı.

"Vale, cálmate, tío, no eres el jefe!"**

Emir'in parmakları saçlarına gitti, eline gelen tutamları hafifçe çekiştirdi. Fazla gergindi. Artık yeterince uyumadığına emindim.

"Bir kere, sadece bir kere normal bir anne gibi davranamaz mısın?" Dişlerinin arasından konuşuyordu. Kadının karşısında durdu. Yasmin'in tek kası oynamıyor, donuk yüzüyle Emir'in öfkeli yüzüne bakıyordu.

"Kızının. Sana. İhtiyacı. Var!" dedi Emir, kelimeleri tek tek vurgulayarak. Sabrı taşmak üzereydi.

Yasmin kibirli burnunu buruşturdu.

"Siz onunla yeterince evcilik oynuyorsunuz zaten."

Dudakları itici bir gülümsemeyle inceldiğinde Emir artık öfkesini bastırmakta zorlanıyordu.

"Neredeydin?" dedi sabrından kalan son damlayla.

Yasmin gülümsemesini sildi, bu kez o Emir'e doğru uzattı başını.

"Sen üstüne düşeni yap Romeo. Ben de kendi payıma düşeni yapacağım. Bana hesap sorma!"

---

* Ahh, Tıpkı Romeo ve Juliet gibi lanetli bir aşk.

** Sakin olsana be, sen benim patronum değilsin!

İkisi, iki inatçı keçi gibi boynuzlarını savurmaya hazır vaziyetteyken güler yüzlü yardımcı kız yine göründü.

"Yasmin Hanım, bir sorun mu var? Toygar Bey dakikalar önce sizi beklediğini söylemişti."

Yasmin bir sihirbaz gibi yüzüne sahici bir gülümseme yerleştirdi ve ince parmaklarını savurdu zarifçe.

"No, cariño,* sevgili kocam bugün biraz huysuz da, onu sakinleştiriyordum."

Hızlı bir hareketle Emir'in yanağından ufak bir makas aldı. Kıvrımlı kalçalarını dans ettirerek yanımızdan geçip yardımcı kızı da peşine sürükleyerek Toygar Bey'in odasına doğru yürümeye başladı. Emir yumruğunu sıkıyordu. Bıkkın ama öfkeli, derin bir soluk bıraktı. Yüzünü bana dönmedi.

"Kıyafetini almaya gideceğim, sen Rosa'nın yanında kal."

İleri doğru adım attı. Bir kesik atıp benden uzaklaşıyordu. Canım acıyordu.

"Emir..." dedim kan kaybederken. Durdu. Bana doğru dönmesini bekledim. Hareket etmedi. "Böyle gitme ne olur..."

Keşke sesim titremeseydi. Ama içim üşüyordu. Korkmak böyle bir şeydi sanırım. Hanzade Laneti bir hayalet gibi aramıza sokulmuştu sanki. İliklerime kadar korkuyordum.

"Miguel ve Naz gelmek üzeredir. Akşam için ayarlanması gereken birkaç şey kaldı. Sonra konuşuruz."

Dudağım titredi. O benden uzaklaşırken yere yığılacak gibi hissettim. Başımı eğdim. Gözlerimi sıkıca yumdum. Yumruğumu sıkıyordum. İçimden kendime küfürler ediyordum. Göğsüm yanıyordu.

Lanet gerçekleşiyordu...

* Hayır, tatlım.

31. Bölüm

Kırmızı ve Siyah

Arabanın içine gergin bir sessizlik hâkimdi. Hepimiz susuyorduk fakat kafamızın içi o kadar gürültülüydü ki tüm sesler birbirine karışıyordu sanki. Arabayı Emir sürüyordu. Bu kez yan koltuğuna Miguel oturmuştu. Arka koltuk ise ben ve Yasmin'e aitti.

Emir'in dikiz aynasından birkaç dakikada bir bana baktığını hissedebiliyordum. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve siyahlar içindeki yüzü dünyadaki en ilgi çekici şey olmasına rağmen, onun yüzünde ilgimi çeken bir şey yokmuş gibi davranıyordum. Bakışlarımı yol çizgilerinden ayırmamak için tüm kaslarımı zorluyordum.

Son konuşmamızın burukluğu hâlâ üstümdeydi. Ona karşı nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. Bana kızgın mıydı, kırgın mıydı yoksa çoktan unutmuş muydu olanları? Üstümdeki siyah elbise iyi sinyaller vermiyordu. Evet, üstümde onun gözleriyle seçilmiş, onun elleriyle bana teslim edilmiş siyah bir elbise vardı.

Peki, kim kırmızı giyiyordu? Yasmin!

O kırmızı elbise de yine Emir Bey tarafından seçilip sahibine iletilmişti. Mühim olayların yaşanacağı aşikâr olan bir gecede neden rengimi ona kaptırmış olduğum hakkında bir fikrim yoktu. Açıkçası bu basit değişiklik saçma bir şekilde canımı sıkı-

yordu. Gözüm Yasmin'in üstündeki kırmızı kumaşa ne zaman takılsa çocuk gibi somurtasım geliyordu. Yetmiyormuş gibi lanet kadın kızıl saçları, kırmızı rujuyla bir mankenden bile daha çekici görünüyordu. Bunca kırmızıyı üstünde taşırken nasıl olur da bir tutam bile karmaşa yaşamazdı? Onun bedenine dokunan her şey bozulmaz bir düzene giriyordu sanki.

Aslında kırmızı elbisenin ona yanlışlıkla verildiğini bile düşünmüştüm. Fakat Yasmin elbise için Emir'e kur yapan bir edayla teşekkür ettiğinde, Emir'in başı şüpheye yer bırakmayacak şekilde teşekkürü geçiştirmiş, böylece bana siyahın bile isteye reva görüldüğüne emin olmuştum. Aslında üzerimdeki siyah elbise de güzeldi. Dar kesimi bir yana, iç gıdıklayan, zevkli bir göğüs dekoltesi vardı. Naz'ın yaptığı sisli göz makyajımla ben de fena görünmüyordum fakat Yasmin yürüyen bir ışıklı levhaya dönüşmüşken ben bütün gece onun gölgesi gibi kalacaktım. Tekerlekler yavaşladığında üstümdeki renge razı olup dikkatimi yeniden arabanın içine verdim.

Miguel ön koltuktan bize doğru dönüp sakin ama gergin elini uzattı.

"Conseguirlos."*

Söylediğine emin olamadığım için kıpırdamadım, Yasmin beklemeden avucunu Miguel'e uzatınca onu taklit ettim. Avucuma soğuk bir şey düştü. Kaşlarım çatık vaziyette avucumdaki nesneye dikkat kesildiğimde aynı kaşlar alnıma yapıştı.

Bu bir kurşundu!

Yasmin elindekine kısa bir bakış atıp yadırgamadan çantasına koysa da ben absürtlükleri böylesine kolay kabul edemezdim.

"Bu da ne?!" dedim afallamış yüzümle.

"357 Magnum," dedi Miguel.

Yeterli bir açıklamaymış gibi durunca başımla onu dürttüm.

"Yani?" dedim sorgulamaya devam ederek.

"İçeri giriş biletimiz," diye karşılık verdi Emir. Dikiz aynasındaki mavi gözleri keyifsizdi. "Akın'ın seçtiği mekândan daha

* Alın bunları.

azını bekleyemezdim zaten." Önümüzdeki arabalar sırayla valeye teslim edilirken sıramız gelene kadar Emir mantıksız açıklamasına devam etti. "Duvarında deli bir ressamın kendi kafasına sıktığı kanlı bir tablonun asılı olduğu, saçma bir yer."

Yüzümü buruşturdum. Avucumdaki tehlikeli şeyi uzattım.

"Peki, bunu ne yapacağız?"

"Girişte vermek için. Bilet gibi. Ressam kafasına bunu sıkmış. Ona anı yapmışlar." dedi Miguel.

"Anı diye adama helva kavursalarmış ya?" diyerek dudak büktüm.

Emir dışında kimse gülümsemedi. Tiksintiyle mermiyi çantamın içine bıraktım. Emir haklıydı, Akın işin içindeyse sorgulamak gereksizdi. Bu geceyi tek parça halinde tamamlamak bile bir başarı sayılacaktı.

Vale arabamızla uzaklaşırken kaldırımda durmuş bekliyorduk. Kısa bir an herkes birbirinin gözlerine baktı. Özellikle Emir ile Yasmin arasında daha anlamlı bir bakışma geçti. Birbirlerine ne söylediler bilmiyordum ama bu sessiz konuşmanın sonunda Yasmin kararlılıkla çenesini sallamıştı.

Sonunda Miguel Yasmin'in koluna girip -ki bunu yaparken siyah gömlek içindeki teni pembeleşiyordu- belli bir noktaya yürümeye başladılar. Yolunu kaybetmiş boğa gibi önümdeki kırmızı kumaşın sardığı kalçayı takibe başladığım sırada kibar bir engel hissettim tenimde. Emir parmaklarımı izinsizce alıp kendi koluna doluyordu. Tepki veremeden beni yanında sürükleyip öndeki çifti takip etmeye devam ettiğimizde bu temastan dolayı mutluydum.

Simsiyah duvarları olan kasvetli mekânın oval tabelasında büyük harflerle *MAGNUM* yazıyordu. Yine elips şeklindeki kapıdan geçerken iliklerime kadar gerilmiştim. Bizden sonra da park edilen pahalı arabalardan çıkan insanların sadece birkaçı bu kapıdan içeri giriyordu. Burası dışarıdan bakıp merakla keşfetmeye girişeceğin bir yer değil, içeride ne olduğuna emin olduğun fakat yine de uzak kalamadığın gizli bir mabede benziyordu. Öyle bir enerjisi vardı ki bütün sağlıklı dürtülerim bu

kapıdan uzak durmamı fısıldıyordu. Yine de çaresizce Emir'in koluna tutunup kapıdan içeri girmekten başka çarem yoktu.

Uzun bir koridor çıktı önümüze. Duvarlarının kalın ses yalıtımıyla korunduğu, kırmızı ışıklandırması olan uzun ve sessiz bir koridor. Kimse konuşmuyordu. Sanki konuşursak sobelenecekmişiz gibi, bize sadece topuklularımızın sesi ve bilinmezliğin korkusu eşlik ediyordu.

Koridorun sonunda siyah bir karartı göründü. Belki de başından beri oradaydı da ben üstümdeki kör edici gerginlik yüzünden ancak seçebilmiştim. Sonunda iri yapılı bir korumanın önünde durduğumuzda yutkundum. Adam heykel kadar heybetli ve sert görünüyordu. Arkasındaki kapıyı tapınak koruyucuları gibi yıkılmaz bir edayla korurken bize iri elini uzattı.

Miguel hazırlıklıydı, beklemeden kurşunu devin eline bıraktı. Bizim kurşunlarımız da adamın avucunda toparlanınca dev göz ucuyla mermilere baktı, tek kelime etmeden ceketinin cebine bıraktı. Birbirine çarpan metalin boğuk sesi etrafta yankılanırken de uzanıp kapıyı araladı. Nezakete dair tek kelime etmeden, göz ucuyla bile bakmadan devin yanından geçip gittik.

Bu kez daha kırmızı, daha kısa ama biraz daha gürültülü bir koridorda ilerliyorduk. Yanına ulaştığımızda kapı, güç kullanmamıza gerek kalmadan arkasındaki üniformalı biri tarafından açıldı ve aynı anda yüzümüze müziğin ritmi, salonun ışıltısı çarptı.

Sanki 1950'lere ışınlanmıştık. Yuvarlak masalar, etrafta dolaşan kuyruklu ceketler giymiş eli arkasında, masalarla ilgilenen garsonlar, yüksek bölmeli localar, iri ampuller takılmış abartılı şamdanlar, salonun bir ucunda gösterişli enstrümanlarıyla caz orkestrası, sakin bir ritimle kulakları okşayan parıltılı, püsküllü elbisesiyle bir şarkıcı... Gözüm, zamanın dışında görünen her şeye dokunmak istiyordu. Farkında olmadan fazla kıpırdanmış olacaktım ki Emir'in eli ceketine tutunmuş parmaklarımı sardı.

"Sakin ol," dedi sessizce.

O an fark ettim turist gibi başımı sağa sola salladığımı. Yasmin kızıl saçını savurup küçümseyen bir bakış gönderdi. Hırsla

sırtımı dikleştirdim, siyah saçımı geriye attım. Salon iyi giyimli gösterişli adamlarla, çekici kadınlarla doluydu. Göze çarpan bir şey vardı ki, salona siyah ve kırmızı hâkimdi. Konuklar kıyafet seçimlerini siyah ve kırmızıdan yana kullanmıştı. Kırmızıların çoğu kadınların üzerindeydi ve kesinlikle her biri inanılmaz çekici görünüyordu. Bizim grubun kırmızı kontenjanını kapan bedene döndüğümde yüzüm düştü. Kesinlikle mekândaki en dikkat çekici kırmızılılardan biri oydu.

Miguel hangi masaya gideceğimizi bilen adımlarını takip ederken gözüme çarpan bir şeyle yalpaladım. Bar taburelerinin birinde Ahmet oturuyordu!

"Ahmet?" dedim boş bulunarak.

Bakışlarım da adımlarım gibi bocalayınca Emir gizli bir aceleyle kolumdan çekiştirdi. Ahmet'in de bakışları çok kısa bir an benim gözlerimi buldu ama oyalanmadan önündeki kadehe geri döndü. Onun da burada, planın bu kısmında yer alacağını bilmiyordum. Emir, Ahmet'e göz ucuyla bile bakmamıştı. Hatta Yasmin yine beni yeren bakışlarını devirmiş, kıvrak yürüyüşüne kaldığı yerden devam etmişti. Hemen onlara ayak uydurdum. Amatörlüğü bırakmalıydım. Bu yeni kararımda başarılı olmam biraz zor olacaktı çünkü yanından geçtiğimiz locaların birinde Kenan oturmaktaydı. Ahmet gibi o da masasındaki insanlarla konuşurken dinliyor, bardağındakileri yudumluyordu.

Başımı bu tanıdık yüzlere çevirmemek için kaslarımı zorlarken sonunda kendi locamıza ulaştık. Daha masaya oturur oturmaz, "Senin kızın şaşkınlığı başımıza iş açacak Romeo," dedi Yasmin dişlerinin arasından.

Ufak çantamı masanın üstüne bıraktım.

"Kusura bakmayın Yasmin Hanım, sizin gibi boş zamanlarında illegal işlere bulaşmadığımdan acemilik çekiyorum."

Bu kez konuşmadan önce etrafıma bakınmıştım. Yasmin kırmızı dudaklarını aralayacak gibi oldu ama Miguel ondan önce davrandı.

"Dikkatli olmalı. Yalnız olmayabilir biz."

Emir ceketinin manşetlerini çekiştirdi.

"Bizim yaptığımız gibi o da adamlarını önden göndermiş olabilir." Bana döndü, kolunu sırtıma attı. Sessizce fısıldadı. "Onları tanıdığını belli etme."

"Andre aptal değil. Havada uçan sinekten bile şüphelenirse bu iş olmaz," dedi Emir'in son cümlesine kulak misafiri olan Yasmin.

Sonraki dakikalarda onu haklı çıkarmamak için sahnede şarkı söyleyen kızdan başka tarafa bakmadım. Freud der ki, "Bir insan bir yere hiç bakmıyorsa, orada kesinlikle ilgilendiği bir şey vardır." Haklıydı. Gözlerimi Ahmet ve Kenan'dan sakınmak zorunda olduğum için göz bebeklerim mıknatıs varmışçasına onlara çekiliyordu.

Kenan'ın locası çaprazımızda kaldığı için ona direnç göstermem daha kolaydı. Fakat Ahmet'in oturduğu tabure, sahneye fazla yakındı. Sahnedeki güzel sesli kız şarkıyı bitirdiğinde aniden tek bir kişiden kısa bir alkış sesi geldi. Alkışın sahibi bar taburesinde oturanlardan biriydi. İstemsizce bakışlarım oraya kayınca onun yerine Ahmet'i buldu gözlerim. Yanında iki erkek vardı. Belli etmeden etrafı süzerek konuşuyorlardı. Ahmet rahat görünmeye çalışsa da yüzüne endişe hâkimdi, bulunduğu yerden dolayı rahatsız görünüyordu. İçkisini yudumlarken gizlice dokundu gözleri bana. Yüzündeki endişenin sebeplerinden biri de bendim. Bunu anlayabilecek kadar tanıyordum onu. Burada olmamı onaylamıyordu. Çantamın kayışını sıktım. Küçükken de onun onayını almadığım şeyleri yaparken hep gerilirdim. Eski bir alışkanlıkla bakışlarımı kaçırdım onun yargılayıcı yeşil gözlerinden ve masaya bırakılan kadehleri izledim.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadı Emir kulağıma. Fazla yakındı. Parfümünün kokusu, dengem böylesine hassasken hiç yardımcı olmuyordu.

"Ha venido,"* dedi Miguel.

* Geldi.

Hepimiz giriş kapısına döndük. Gelen Akın'dı. O da siyah takım elbise içindeydi. Yanında eski koruması dev Shrek ve iki adam daha vardı. Shrek onu hatırladığım kadar iri görünüyordu. Akın salona girerken o ve diğerleri giriş kapısının yanında dikilmek için konum aldı. Akın kısa boyu, sinsi suratıyla giriş yapmış, masamıza ulaşana kadar üç, beş kişiyle selamlaşmıştı. Son kişi kulağına bir şeyler fısıldarken gözüyle bizi işaret etmişti. Sanırım Emir haklıydı. Burada attığımız her adım izlenmişti. Akın masaya yaklaşırken nereden geldiğini anlayamadığım bir kadın koluna girdi. Olgun ama oldukça güzel bir kadındı. Sarı saçları ve büyük göğüsleriyle insanı hipnotize ediyordu. Akın karşımızda durduğunda kolunda o da vardı.

"İyi akşamlar, yeni dostluklar kurmak için ne de güzel bir akşam değil mi?"

Yılan bakışları masadaki herkese dokundu. Fakat sıra Yasmin'e geldiğinde yanındaki sarışının kolundan çıkardığı elini ona uzattı. Yasmin en ufak bir duraksama yaşamadan elini yılana teslim etti. İnce parmaklarına Akın'ın dudakları değerken gülümsüyordu. Onun yerine ben tiksindim. Akın doğrulduğunda yanındaki sarışına yarım bir bakış attı. Kadın en ufak kalp kırıklığı göstermeden localar arasında gülümseyerek adımlamaya başladı.

"Hola Senyor," dedi Yasmin puslu sesiyle parmaklarını geri alırken.

Akın'ın tek kaşı ilgiyle havaya kalktı.

"Sanıyorum ki Hanzade'nin uğruna kendi kıçını tehlikeye attığı şey sizsiniz."

Yasmin şuh bir kahkaha attı.

"Uğruma feda edilen uzuvları saymayı bırakalı uzun zaman oldu, Akın Bey."

Akın masaya otururken bakışları keyifli ama temkinliydi. Emir'e döndü.

"Bu kadar hızlı bir dönüş beklemiyordum senden, Hanzade."

Emir içki bardağını döndürdü.

"Ee, kıçım kıymetlidir," dedi mesafeli bir gülümsemeyle. "Gerçi geçen akşam sen de görmüştün, değil mi? Hayrola, yine bizden soyunmamızı istemeyecek misin?"

Akın sırıtarak elini havaya kaldırdı.

"Burada buna gerek yok, Hanzade. İçeri girerken geçtiğiniz birkaç noktada tarandınız. Kıçına bağladığın bir şey olsaydı bu masada oturuyor olmazdım."

Birkaç saniye sonra Akın'ın önüne koyu bir içki kondu.

"Ayrıca bu masada soyunmasını isteyeceğim son kişi olduğuna emin olabilirsin."

Bardağını dudaklarına götürürken sadece Yasmin'e değil, bana da göz ucuyla bakmıştı. Emir'in bacağının kasıldığını hissettim. Kendi kadehini tutan parmakları seğirdi. Masanın altından uzanıp elimi bacağına indirdim. Bu iğrenç adamın sözlerinin artık beni etkileyemeyeceğini hissettirmek istedim. Bu kadar yaklaşmışken Rosa'yı tehlikeye atamazdık.

"Adamını araştırdım," dedi Akın, ilk yudumunu aldıktan sonra. "Herkes diğer aileye kaptırdığı vitamin anlaşmasını duymuş ama kimse neden İstanbul'a geldiğini bilmiyor."

Emir kendini toparlayıp yeniden odaklandı.

"Senin dışında," dedi. Zoraki bir gülümseme yerleştirmişti yüzüne.

Akın'ın dudağı hafifçe kıpırdandı. Bu bilgi hoşuna gitmişti.

"Ama bazıları onun gibi bir adamın Cennet'i idare edemeyeceğini düşünüyor."

Akın'ın yüzündeki şüphe beni tedirgin etti. Emir ikili oynayan birine göre fazla rahattı.

"Hâlâ vazgeçme şansın var Akın," dedi gayet kendinden emin şekilde.

Emir bu blöfle de yetinmedi. Dönüp Miguel'e kısa ama etkili bir cümle kurdu. Ne dediklerini anlamamıştım ama büründükleri karakterlerin Akın'ın tavrından rahatsız olduklarını hissedebiliyordum. Akın da benden farklı değildi. Bu bilinmezlik onu huzursuz ediyordu. Emir yeniden Akın'a döndü.

"Adamın başka bir görüşme daha yapacak vakti varmış. Eğer geri çekiliyorsan..."

Akın bölerek araya girdi. Emir'in hamlesi işe yaramış görünüyordu. Akın gülümsüyordu ama gerginliğini saklayamıyordu.

"Yok hayır, vazgeçmek yok. Sadece emin olmaya çalışıyorum."

Akın, Emir'e değil, Miguel'e bakarak konuşuyordu. Miguel ise kulağına doğru yapılan çeviriyi ruhsuz bakışlarıyla dinlemekteydi. Miguel donuk bir ifadeyle hızlı, kıvrak bir cümle kurdu. Emir, Akın'a döndü.

"Emin olması gereken sen değil Andre'ymiş. Arkadaşım ciddiyetini ispatlamak için ne yapacağını merak ediyor."

Akın yerinde doğruldu. Rahat bir tavırla girişte bekleyen devini işaret etti.

"Arkadaşın endişe etmesin, Bay Andre'ye beş çanta dolusu ciddiyetimle birlikte geldim."

Emir, Miguel'e bu yeni bilgiyi verirken ben dev ve yanındakilerin elinde tuttuğu siyah evrak çantalarını fark etmiştim. Acaba Ahmet ya da Kenan o çantaların varlığının farkında mıydı? Dönüp Ahmet'e bakma cesaretini gösteremeden masaya döndüm.

Miguel başını memnuniyetle salladı. Mekânın içinde dolaşan görevlilerden biri masamıza yanaştı. Elinde, üstünde sayılar olan çubuklar vardı.

"Birazdan müzayedemiz başlayacak, efendim. Katılmayı arzu eder misiniz?"

"Misafirim henüz gelmedi. Müdürünüze bu gece biraz gecikmeli başlamanızı istediğimi iletin."

Adam bunu bir rica değil de emir olarak almışçasına başının üstüne koyup uzaklaştı. Birkaç dakika sonraysa mekânın kapısı gürültüyle açıldı. Sadece biz değil birkaç meraklı baş daha o yöne döndü. Gelen Andre'ydi. Koyu kan kırmızısı bir takım elbise giymişti. Gözünde siyah camlı, havalı bir gözlük, ayaklarında elbette parlak İtalyan pabuçlar vardı. Tuhaf bir şekilde,

üzerindeki hiçbir şey kötü durmuyordu. Ya da öylesine özgüvenli bir duruşu vardı ki içeri çuvalla girseydi bile yadırganmazdı.

Öyle coşkulu bir girişti ki bu, mekânın yöneticisi olduğunu düşündüğüm kişi Andre'nin adamlarını aşıp ona ulaştı. Andre, gözlüğünü burnuna indirdi. Yanındaki adam ona nezaketle bir şeyler anlatırken onun gözleri etrafını süzüyordu. Andre'nin adamlarını da Akın'ın devinin beklediği alana aldılar. Sonunda bizim masaya yönlendirildiğinde, büyük hareketlerle bizi selamladı.

"Hola a todos! Buenas noches."*

Akın, misafirini ayakta karşıladı. Kibar bir selamlamayla elini sıktı. Andre ise ancak o zaman gözlüğünü çıkardı. Akın'la selamlaştıklarında masaya hızlıca göz gezdirdi, yine rolünün hakkını veren ikinci sınıf oyuncular gibi elini kalbine bastırdı.

"Ahh Fuego..." dedi dokunaklı bir sesle.

Andre, dakikalar önce Akın'ın dudaklarının izini saklayan parmaklara uzanırken Akın oturduğu yerde dikleşti. Aptal biri değildi. Andre'nin Yasmin'e yaklaşımını gördükten sonra artık onunla flört etmeye çalışmayacaktı.

Andre izin istemeden Yasmin'in yanına kuruldu. Miguel onlardan biraz uzaklaştı. Bu yakınlık onu rahatsız etmiş gibiydi. Andre onu daha önce gördüğümde olduğundan biraz daha farklıydı. Sadece üzerindeki kıyafet değil, değişen başka bir şey vardı ama ne olduğunu bilemiyordum.

Yasmin'in Andre'ye olan bakışlarıysa düne göre daha ılımlıydı. Andre de bunun farkında olmalıydı. Belki de bu yüzden kolunu Yasmin'in omzuna atmakta bir engel görmedi.

Masamıza ahşap, ufak bir kutu bırakıldı. Akın kutudan puroya benzer kalın sigaralar çıkarıp önce Andre'ye uzattı. Andre coşkuyla, elle sarıldığı aşikâr olan sigaralardan birini alıp kokusunu içine çekti.

"Hımm... Beğendim," dedi Andre. İngilizce, ağzında hâlâ eğreti duruyordu.

* Herkese merhaba! İyi akşamlar.

"Etkisinden emin olmadığım hiçbir şeyi dostlarıma ikram etmem," dedi Akın.

Onun haz dolu dudakları incelirken Andre sigarasını yakıyordu. İlk nefesini çektiğinde gözlerini kapattı, bedenine yayılan gevşemeyle kolunu yeniden Yasmin'e doğru attı. İnce, değişik kokusu olan bir duman yayıldı dudaklarından havaya. Bu kokudan hoşlanmadım.

"Bu konuda hakkını vermeliyim," diye söze başladı Andre. Cebinden çıkardığı şişeyi salladı. "Küçük dostunun verdiği şu şey..." derken tek bir hap boş cama çarpıyordu. Masadaki herkes o küçük hapı takip etti. "Bu çok... inanılmaz bir şey..." diyebildi Andre. Sanki konuştuğu dil, duygularını açıklamaya yetmiyormuş gibi.

Bu olmalıydı. Andre'nin yüzünde, bedeninde, enerjisindeki farklılığın sebebi Cennet olmalıydı. Akın'ın yılan gözleri Emir'e kaydı. Andre'nin bahsettiği küçük dostun Emir olduğu aşikârdı. Paylaştığı bu ikramdan dolayı memnun görünüyordu. Yüzündeki katıksız mutlulukla Andre'ye döndü.

"Güzel şeylerin bedeli vardır, sevgili Andre," dedi açık bir imayla.

Andre cevap vermeden önce Yasmin'i kendine çekti. Kadının gözlerine bakıyordu. Konuşmadan önce hırslı bakışlarını bastıran kızılın yüzüne üfledi dumanını. Yasmin yine de gülümsemeyi başardı.

"Güzel şeylerin bir bedeli vardır..." diye tekrar etti Andre fısıldayarak. Ardından dönüp başıyla girişte dizilmiş adamlarından birini işaret etti. Adamların hepsinin elinde aynı tarz deri, spor bir çantalar vardı. İçlerinden biri masamıza yaklaştı.

"Sevdiğim şeylerin benim olması konusunda aceleciyimdir," derken bu kez Akın'a bakıyordu.

Akın'ın gözlerine tatminkâr bir bakış oturmuşken bahsettikleri müzayede başladı. Böylece sohbetlerine ara vermiş oldular. Önce kendi kanıyla tablosunu süslemiş ressam için kadeh kaldırıldı, ardından değerli tablolar, ufak sanat eserleri dudak uçuk-

latan rakamlara ulaştı. Hiçbir eser sahipsiz kalmıyor, müzayede sıkı bir at yarışı gibi rekabetle geçiyordu. Andre, Cennet'in de etkisiyle öyle coşkuluydu ki açık artırmaya çıkan çirkin bir heykele binlerce dolar verdi. Eminim evindeki diğer çirkin heykellerin yanında güzel duracaktı.

Müzayede bitip de güzel sesli kadın yeniden şarkı söylemeye başladığında tüm salonda hissedilir bir enerji vardı. Havadaki ince dumanlar farklı localardan da yükseliyor, şuh kahkahalar, keyifli sohbetler müziğin ritmine karışıyordu. Andre de bu enerjiden nasibini almıştı. Akın kıpırdandı.

"Sanırım artık konuşmamızın zamanı geldi."

Andre ikinci sigarasını söndürdü. Keyifle ayağa fırladı.

"Ciddi konuşmalardan önce kadınımın sihirli ellerinden şans dilenmeliyim dostum."

Elini yanındaki kırmızılı kadına uzatırken gözlerinde sadece Yasmin'in anlayabileceği bir duygu vardı.

"Fuego?" dedi derinden gelen, puslu sesiyle.

Ne ben ne de Miguel hoşlandı bu bakışlardan. Ama Yasmin ağır ağır karşılık verdi bu davete. İki kırmızıyla süslenmiş beden sahnenin önündeki alana yürüdüler. Birbirilerine sokulduklarında müzik onlara eşlik edebilmek için ritim değiştirmişti.

Dans etmeye başladılar. Aralarındaki uyum inanılmazdı. Gözlerini birbirinden ayırmadan her hareketleri birbirini tamamlıyordu. Pistte dans eden birkaç kişi bu yeni çifti izleyebilmek için sakince kenara çekildi, salondaki birçok yüz onlara döndü. Orkestra bile onlara özel bir ritim tutturmuştu.

Yaptıkları dansın adını bilmiyordum. Hem cüretkâr hem de sanatsal görünüyordu. Yasmin'in kalçaları insanı hipnotize ediyordu, elleri havada süzülürken bilmediğim bir dili konuşuyordu. Andre'nin elleri Yasmin'in yüzüne dokunuyor, Yasmin onu müzikle uyumlu şekilde geri savuruyordu. Benzer hareketi koluna, beline hatta kalçalarına da yapmıştı.

Dansları bir şey söylüyordu...

Erkeğin hareketlerinde arzu vardı ama kadın öfkeliydi. Birbirleriyle kavga ediyor ama her çatışma tutkulu öpüşmelere dönüşüyordu sanki. Daha önce hiç dans ederek konuşabilen birini görmemiştim.

"Bu kadersiz âşığa dansta eşlik eder misiniz?"

Kulağımdaki fısıltıyla hafifçe ürktüm. Başımı sese çevirdiğimde Emir gülümsüyordu. Özgüvensiz bir ifadeyle dudaklarımı büktüm.

"Çok güzel dans ediyorlar. Onların yanında kukla gibi görünürüz," diye fısıldadım.

Emir önce kıkırdadı sonra da söylediğimi umursamayarak beni kolumdan çekip ayağa kaldırdı. Öyle hızlı çekiştirdi ki yürürken eteklerimi düzeltmek zorunda kaldım. Pistte hâlâ ateşli dans çiftinden başka kimse yoktu. Muhtemelen kimse onlarla rekabet edecek kadar cesur değildi. Biz onların biraz uzağında yerimizi aldığımızda cesaretimize şaşıran birkaç bakışı yakalamıştım. Fakat Emir'in umurunda değildi. Beni kararlı bir şekilde kendine çekti. Ürkek parmaklarım omuzlarına indiğinde değil dans etmek, adım atmayı bile unutmuştum. Emir'in yönlendirmesiyle attığım eğreti adımlar, dans olarak nitelenedirilmekten çok uzaktı. Kendi etrafımızda dönerken Ahmet ilişti gözüme. Belki de pistte Yasmin ve Andre dansın kitabını yazarken bizi izleyen tek kişi oydu.

Bu sırada Andre, Yasmin'in bacağını kaldırıp dizine yasladı ve onu kendi etrafında döndürmeye başladı. *Yok artık!* Yüzümü buruşturdum. Onlar dansın kral ve kraliçesiyken biz yanlarında soytarı gibi kalıyorduk.

"Andre de dansçıymış."

Yüzümü ayaklarımdan alıp Emir'e döndüm şaşkınlıkla.

"Öyle mi?"

Başını salladı.

"Yasmin, Rosa'nın babası ve Andre'yle dans pistlerinde tanışmışlar. Ama Andre'nin abisi ölüp koca bir hanedan ona kalınca, dansı bırakıp Familya'nın başına geçmiş."

Kısa bir an düşündüm.

"Andre'yle Rosa'nın babası arkadaş mıymış yani?"

Emir yine başını salladı.

"İkisi de Yasmin'e vurulmuş. Hatta bir dans yarışmasına Yasmin ikisiyle birlikte katılmış."

"Şaka yapıyorsun."

"Ciddiyim. Miguel anlattı. Farklı kategorilerde, ikisiyle ayrı ayrı partner olmuş. Miguel'in söylediğine göre o yarış sonrası Rosa'nın babasıyla sevgili olmuşlar. Andre o gün hem yarışmayı hem Yasmin'i kaybetmiş."

Bakışlarım yanımızdaki çifte kaydı.

"Bana pek kaybetmiş gibi gelmedi."

Bu kez Emir dudak büktü.

"Rosa'nın babası gittikten sonra yaşananlar hakkında pek konuşmuyorlar."

Aniden canım sıkıldı. Yasmin'i böylesine gaddar bir hale getiren ihtimalleri düşünmek bile istemezken, duymak istediğimden emin değildim.

"Yalnız bir kadın olmak dünyanın her yerinde zor. Hele onun kadar güzelsen..." diye mırıldandım sessizce.

Tıp eğitimini evimden çok uzakta alırken benim de başıma hatırlamaktan hoşlanmadığım şeyler gelmişti. Naz'ı bulduktan sonra birbirimize her konuda destek olmuştuk. Buna sınır bilmez erkekler de dâhildi. Emir gözlerimin içine baktı, orada gördüğü bir şey bu kez onun canını sıkmış gibiydi. Beni sıkıca göğsüne bastırdı. Sanırım dikkatim dağıldığı için ya da yanımızdaki çifte artık başka gözle baktığımdan dans etmek eskisi kadar korkutucu gelmedi. Belki de Emir'in kollarında olmak beni yatıştırmıştı. Onun omzunun üstünden bakınca etrafımızı saran renkler daha bir belirginleşti.

"İnsanlar sadece siyah ve kırmızı giymişler," dedim.

Emir'in gözleri hızlıca mekânı taradı, hafifçe omuz silkti.

"Evet, kural buymuş. Sadece iki renk görmek istiyorlar. Gece ve kan. İnsanlar kendi dünyalarını oluşturup o dünyaya mantıksız kurallar koymaya bayılıyorlar."

Küçümser bir ses çıkardı dudaklarından. Belli bir anı belirdi zihnimde.

"Tanıdığım biri, yaşadığı evin en üst katına kimseyi almıyordu."

Yüzüme keyifle baktı. Gözlerini devirdiğinde bu kez kendiyle de alay ediyor gibiydi. Eski korkularına gülebilmesine sevindim.

"Neden bu gece kırmızı giymiyorum?" diye sordum bu kez sakınmadan. Çocukça olabilirdi ama kırgınlığımı anlasın istiyordum.

Güzel mavi gözleri bakışlarımı tarttı. Kısa bir an şaşırdığını hissettim. Kulağa düşündüğümden daha çocukça geliyor olmalıydı. Aniden dudağı yana kıvrıldı. Keyifle kollarını belime doladı ve dudaklarını tenime değecek kadar yakınlaştırdı.

"Çünkü bu gece dikkatimin dağılmasını istemiyorum," diye fısıldadı. Dudakları boynumdaydı ama sadece sıcak fısıltısı tenime dokunuyordu. "O renk üstündeyken gözümü senden alamıyorum," Dudaklarını hâlâ benden sakınmaktaydı. Gözlerimi kapattım. *Keşke sakınmasaydı*... "Seni deli gibi öpmek dışında bir şey düşünemiyorum. Arzudan gözlerim iyi göremez oluyor," dedi işkence çekercesine.

Bacaklarım titredi. Omuzlarına daha güçlü tutunmak zorunda kaldım.

"Şimdi neden bu gece kırmızı giymediğini anladın mı?" diye sordu. Sesindeki keyfi gizlemiyordu.

Yutkunmak zorunda kaldım.

"Anladım. Oldukça... güzel anlattın."

Parmakları sırtımdan bel boşluğuma kaydı.

"İstersen anlattıklarımı örneklerle de süsleyebilirim," derken lanet herif hâlâ fısıldıyordu. "Senin içinde olduğun her kumaş benim aklımı başımdan almaya yetiyor. Bu yüzden siyahın hakkını yemek istemem. Bana Kedi Kadın'ımı hatırlatıyor."

Dudakları yaranın üzerine korkuyla dokunan bir pamuk gibi boynuma dokundu.

"İstiyorsan," dedi fısıltıyla. Ufak öpücüğü biraz daha aşağı

kaymıştı. "Biraz daha." Bir dokunuş daha. Bu kez köprücük kemiğime ulaşmıştı. "Açıklayabilirim," dedi.

Cümlesi biraz daha uzun sürseydi bayılabilirdim. Kendimi biraz olsun ondan uzağa çekebildim. Lanet herif sırıtıyordu. Benim üzerimdeki etkisinden zevk alıyordu. Yapabileceğim en güçlü şekilde saçımı geriye savurdum.

"Bence yeterince açıklayıcı oldu, teşekkürler," dedim.

Şımarık bir centilmenlikle başını salladı. Şarkı son ritimlere geçiyordu. Emir başını çevirip dans eden baş çiftimize baktı. Yasmin'in savrulan elbisesini takip ettiğini görünce çenemi sıktım.

"Yasmin'in kırmızı giymesine izin vermişsin," deyiverdim.

Gülümseyerek bana döndü.

"Çünkü dikkatinin dağılmasını istediğim kişi Andre." Çenesiyle işaret etti. "Baksana, Yasmin de bunun farkında. Onu uyuşturup anlaşmayı kolay hale getiriyor. Akın daha fazla soru sormasın diye masadan kalktık zaten. Miguel'in dilini bilmediğini düşünerek belki yardımcısıyla işimize yarar birkaç şey konuşur." Bu açıklamanın canımı sıkmasını engelleyemedim. Emir bu şımarık hislerimden habersiz devam etti. Önce masamızda Akın'ın adamlarından birine bir şeyler fısıldamasını takip etti, sonra giriş kapısında duvar gibi bekleyen adamları izledi.

"İkisi de yanında getirdiği çantaları ortaya koymalı. Yoksa tüm yaptıklarımız boşa gider."

Omzumun üstünden Kenan ve Ahmet'e hızlı bir bakış attığında buraya gelme sebebimizi çoktan unuttuğumu fark ettim. Ama saatler önce onu kırdığımı hatırlıyordum. Emir, o berbat an yaşanmamış gibi davransa da benim içim rahat değildi. Masaya geri dönmeden önce bir şeyler söylemek istedim. Aklımdan binlerce cümle geçerken dudaklarımdan sadece bir cümle çıktı.

"Bugün için özür dilerim..."

Gözlerime baktı. Güzel gözleri tebessümüyle parladı. Parmak uçları yanağıma dokundu.

"Dileme. Ama bana güven, Sahra. Sen kalbimde olduğun sürece yasak hiçbir şeye dokunamam ben. Bu bir ilaç şişesi ya

da etkileyici bir beden olsa da fark etmez. Benim dünyamın tek kuralı sensin. Ve ben, bu kurala ölümüne bağlıyım."

Dudağım titredi. Başka bir şey söylemek ya da duymak istemedim. Uzanıp titreyen dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Onun kollarında allak bullak oluyordum. Kolları dünyanın en güvenli yeri, aynı zamanda kendimi en güvensiz hissettiğim yerdi.

Aşk böyle miydi? Mutluluk, kıskançlık, heyecan, öfke, arzu ve daha varlığını henüz bilmediğim bir yığın duyguyu en sivri keskinlikleriyle hissetmek, tadını alacak kadar yoğun yaşamak... Aynı anda dünyaya baş kaldıracak kadar cesur ama adım atamayacak kadar güvensiz hissetmek... Emir'in yanındayken bütün duygularım içimde yarışa tutuşmuş da ilk hangisi ulaşırsa o an onu yaşıyormuş gibiyim. Bu inanılmazdı. Daha önce buna yakın bir şey hissetmediğime emindim.

Şarkı bittiğinde Emir'in dudakları ve kollarından ayrıldığımda Ahmet'le göz göze geldim. Onun burada olduğunu unutmuştum. Gözlerimi kaçırdım, saçımı kulağımın arkasına alıp masamıza yürürken bir başka tanıdık yüz ilişti gözüme. Kenan da az önceki gösteriyi takip etmiş gibi görünüyordu. Onun da öteki konuklar gibi diğer çifti izlemiş olduğunu umdum. Her köşede kaçındığım bir yüz varken yürümekte zorlandım. Sonunda locaya vardığımızda, masamızda yeni doldurulmuş kadehler dizilmiş, ahşap kutunun içindekiler tazelenmişti. Andre ve Yasmin gülüşerek masaya ulaştığındaysa Akın övgü dolu bir alkış kopardı.

"Bravo! Çok iyiydiniz."

Andre sahnede seyircileri selamlayan bir oyuncu gibi övgüleri kabul etti. Oldukça keyifliydi. Abartılı jestlerle yerinde kıpırdanıp duruyordu.

"Ruhumuzu müzikle doldurduğumuza göre, biraz da ceplerimizi dolduralım dostum, ne dersin?" dedi Andre. "Artık iş konuşmanın vakti gelmiştir."

Akın memnuniyetle başını salladı. Başıyla devine işaret verdi. Dev ağır adımlarıyla locaya yanaştığında biz eski yerlerimize

kurulmuştuk. Heyecandan dudaklarımı kemirmek istiyordum. Akın çantayı özenle önüne çekti. Kilidini açtı, kapağını kaldırıp Andre'ye çevirdi.

Andre'yle birlikte biz de çantanın içine dikkat kesildik. Sıralanmış askerler gibi, şeffaf düzenleyici içinde, onlarca hap duruyordu karşımızda. Bunların rengi Cennet'ten farklıydı ama havaya yaydığı enerji aynıydı. Onun gücünü bildiğim için karşımda onlarcasını görmek beni rahatsız etmişti. Bir süre kimse konuşmadı.

"Bunlar farklı." Bunu söyleyen Emir'di. Gerildiğini hissedebiliyordum. Çantadakilerin dikkat ilacı olması gerekiyordu. Cennet olması gerekiyordu. Plan onun üzerine kuruluydu. "Ben adama Cennet'i vereceğini söyleyerek getirdim."

Akın sinsice gülümsedi.

"Cennet tarih oldu, Hanzade. Bunlar ondan da iyi. Yeni formül. Herif o eski şişedekileri sevdiyse buna bayılacaktır."

Emir, Akın'a hissettirmeden emin olmaya çalıştı.

"Yani hâlâ dikkat ilaçları, öyle mi?"

Akın yüzünü buruşturdu.

"Kâğıt üzerinde öyle. Ama bu kez harikalar yarattık."

Andre bu arada adamına işaret vermişti. Onun çantası da masaya geldi. Kaliteli deriden yapılma spor çantasının içinden boks eldivenleri çıksa şaşırmazdım ama onun yerine fermuarın altından binlerce Euro göründü. Andre, Akın kadar uzun tutmadı kendi gösterisini. Çanta yardımcısının elinde geri giderken sarılmış kalın sigarasına uzandı.

"Hadi biraz iş konuşalım," dedi sabırsızca.

Akın memnuniyetle başını salladı. Çantasını kapatıp o da adamına uzandı. Konuşmadan önce başını çevirdi.

"Hanımlar, sizin makyajınızı tazelemeniz gerekmiyor mu?"

Yasmin'le aynı anda durup Akın yılanına baktık. Küçümseyen bakışları üstümüzde dolaştıktan sonra Emir'e döndü ve dişlerinin arasından, misafirini huzursuz etmeden tısladı.

"Anlaşma yaptığım masada kadın istemediğimi biliyorsun, Hanzade. Uğursuzluk getiriyor."

Bunu kendi dilinde söylemişti. Yasmin yumruğunu sıktı. İğrenç herif kibriyle kabarırken Andre ne olduğunu çözmek istercesine Miguel'e döndü. Miguel kararsız kalsa da kısa bir cümle kurdu. Sanırım cümleyi olduğu gibi aktarmıştı. Andre bu teklifi gereksiz bulmuş gibiydi ama karşı çıkmak yerine sadece dudak büktü ve koltuğa kuruldu. O purosunu dişlerinin arasına sıkıştırırken Emir bize baktı. Bu küstahça isteğin onun da hoşuna gitmediğini biliyordum fakat gözleri bize burada olma sebebimizi, Rosa'yı hatırlatmaya çalıştı. Parmaklarımı Yasmin'in koluna sardım. Ben ayağa kalkarken onu da zorladım, zaten o da direnmedi. Tam arkamızı dönmüştük ki Akın yeniden tısladı.

"Üzülmeyin kızlar, kutlama yaparken sizi baş köşede ağırlayacağız. Bir erkeği ilaçlardan ve içkiden daha mutlu eden bir şey varsa o da sizsiniz."

Andre'nin az önceki ilgisizliğinden cesaret aldığı için bunu İngilizce söylemişti. Andre de gürültülü bir kahkaha kopardı. Yasmin ileri atılacak gibi oldu ama onu durdurdum. Rosa için bu iğrenç adamlara birkaç dakika daha katlanmamız yetecekti. Biz oradan ayrılırken iki pisliğin çanta taşıyan adamları hazır ola geçti. Olumlu işareti bekliyorlardı. O işaret bizim kurtuluşumuz olacaktı.

Yasmin'le gerçekten lavaboların olduğu yere yöneldik. Makyaj için değil ama biraz olsun rahatlamaya, siyah ve kırmızı renk dışında bir şeyler görmeye ihtiyacım vardı. Salon dışındaki kısa koridorun sonunda, parlak tuvalet mermerleri topuklularımızla döverken gergin bir soluk bıraktım. Çantamı çıkarıp kenara bir yere attım. Kaslarım gerginlikten dayak yemiş gibi ağrıyordu. Aynadaki yansımamı izledim bir süre. Yorgun görünüyordum, yansımama eşlik eden kadınsa hâlâ öfkeliydi.

"Sakinleş artık. Bunu Rosa için yapıyoruz, unutma."

Dişlerini sıkarken uzanıp musluğu çevirdi. Ellerini yıkarken bir yandan anlamadığım, kıvrak küfürler savuruyordu.

"Evet ya, Rosa için. Böyle adamların olduğu dünyada yaşayıp ne yapacaksa."

Sinirle söylemiş olsa da kızı için iyi niyet barındıran bir düşünce taşıdığını duymak hoşuma gitti.

"Rosa başının çaresine bakar, merak etme sen."

Suyu kapattı. Delikten akıp giden suyu takip ederken ondan beklemeyeceğim kadar uysal görünüyordu. Akın'ın tavrının onu bu denli etkilemiş olması garipti.

"Sen gerçek bir doktordun değil mi?" diye sordu sonunda. Hâlâ deliğe bakıyordu. Ben sessizce başımı salladım. Bakmasa da anlamıştı.

"Psikolojisi en zor düzelen insanlar geçmişte baba sorunu yaşayanlarmış diye duymuştum."

Aslında bu söylediği doğru sayılırdı. Yasmin'in bu haline uyum sağlamaya çalışmak istedim.

"Evet, ben de duydum," dedim gülümseyerek.

Doğruldu. Aynaya bakıyordu. Ela gözleri yorgundu.

"Rosa'nın da o kızlardan olmasından korkuyorum," dedi aniden.

Şaşırtmıştı beni.

"Rosa hayat dolu bir kız," diyebilmiştim ki başını iki yana salladı.

"Gerçek hayatın ne olduğunu görmek istemeyen, hasta bir kız," dedi eski kibriyle.

Canıma tak etmişti. Etrafımızda etkileneceğinden korktuğum Rosa, yanında rol yapmamız gereken Andre, Alberto, aşçı Marta, yılan Akın yoktu. İçimde tuttuklarımı saçabilirdim.

Kızıl saçlarını düzeltmeye yeltenmişti ki uzanıp onu kolundan sertçe çektim. Ne olduğunu anlamadan ince bedeni yalpalayarak hızla bana döndü.

"Onun hasta bir çocuktan çok daha fazlası olduğunu göremiyor musun?" Kaşlarımı çatmıştım. Elimi kolundan çektim ama sert bakışlarım onunlaydı.

"Ölmemesi için o kadar uğraşıyorsun ama yaşamasına izin vermiyorsun. O zeki. Çok zeki. Çok da meraklı. Öğrendiği şeyleri unutmuyor. Çok planlı ve düzenli."

Aklıma daha birçok iyi özelliği geliyordu ama şu kendini beğenmiş kadının anlamasını istiyordum. "Böyle bir çocuğa sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değilsin. Onu tek bir rafa koyup sadece tek bir kelimeden ibaret görmek haksızlık. O hasta bir çocuktan çok daha fazlası!"

Uzanıp omuzlarından tuttum. Direnç göstermedi. Doğruca ela gözlerine baktım.

"Lütfen hastalığı onun suçuymuş gibi davranmaktan vazgeç!"

Ben ondan karşı atak beklemiştim ama kibri bu kez onu terk etmişti. Çenesini sıktı.

"Onun suçu olmadığını biliyorum," dedi kendini sıkarak.

Bakışlarında bir şey fark ettim. Afalladım. Parmaklarım omuzlarını serbest bıraktı.

"Senin suçun da değil..." dedim usulca. Böyle düşündüğünü benden kaçırdığı gözlerinde görebiliyordum. "Kendini cezalandırmanın onu cezalandırmak olduğunu fark edemiyor musun? O senden sadece sevgi bekliyor, Yasmin."

Başını salladı. "Benim içimde sevgi kalmadı," dedi beklemeden. "İçimdeki her şeyi söküp aldılar." Yorgun soluğu canımı yaktı. "Ona verebileceğim tek şey, boş bir kalp. İçini kendi doldurması gerek."

Kolunu okşadım.

"Çocuklar müzik aleti gibidir. Hangi notaya basarsan o sesleri çıkarırlar ve sen hep yanlış tuşlara başmışsın. Ama artık ona bir şans ver, Yasmin. Kendi seslerini bulmasına izin ver. Gör bak, seni nasıl da şaşırtacak. O boş kalbi nasıl da güzelliklerle, müzikle dolduracak."

Yüzüme baktı birkaç saniye, ardından hafifçe gülümsedi. Gerçek gülümsemesi buydu. Gerçek olduğunu biliyordum. Artık daha da güzeldi. Rol yaparken bunun yanına bile yaklaşamazdı.

"Senden iyi bir anne olurdu," dedi usulca.

Gülümserken yanaklarının ısındığını hissettim.

"Biliyor musun, bu bugüne kadar bana söylediğin en güzel şeydi."

Yarım bir kahkaha attı. Düşmanın merhameti cehennemden kötüdür.

"Bundan fazlasını duymayı bekleme."

İki yakın arkadaş gibi gülüştük. Belki farklı şartlarda tanışmış olsaydık gerçek arkadaş bile olabilirdik. İçeri bir kadın girdi. Çantama uzanmadan önce onun sahnede şarkı söyleyen kadın olduğunu fark ettim.

"Sıkıldım, gidelim artık," dedi Yasmin. İçeri giren kadınla eski haline geri dönmüştü. "Şerefsiz herifin erkeklik egosu yeterince tatmin olmuştur."

Kızıl saçlarına son dokunuşları yaparken sanatçı kız duyduğu küfürden dolayı yüzünü buruşturmuştu. Ben de son dokunuşlarım için aynaya döndüm. Elbisemin göğüs kısmını düzeltirken Yasmin bana dönüp başını yana eğdi. Bir şeye bakıyordu. Nereme baktığına emin olamadım ama yetersiz hissedip hızlıca kendimi toparladım. Elini göğsüme doğru uzatıp parmak uçlarıyla tenimdeki kumaşı yana çekiştirdi. Ne yaptığını anlamamıştım. Biraz daha aşağı indirir gibi olunca yüzümü buruşturup geri çekildim. *Ne yapmaya çalışıyordu?* Dudağı keyifle yana kaydı.

"Senin dövmen de Romeo'nunki kadar sevimliymiş," dedi aynaya dönüp saçına son kez hacim kazandırırken.

Elim dövmemin olduğu yere gitti. Kaşlarımı çattım. Tehlikeli kızılın aynadaki yansımasına döndüm.

"Sen Emir'in dövmesini gördün mü?"

Yüzüne haz dolu bir ifade yerleşti. Parmağıyla dudağındaki ruj fazlasına dokundu.

"Havuzda birlikte yüzerken görmüştüm." Çantasını alıp döndü. Elini sır verir gibi kırmızı dudağının kenarına yasladı. "İçin rahat olsun, o dövme çıplakken bile oldukça dikkat çekiyor."

Dişlerimi sıktım. Yoğun parfüm kokusuyla omzumu sıyırıp geçerken bin yıl geçse bile onunla asla arkadaş olamayacağımıza emin oldum.

Yasmin'in çıktığı kapıya yürüdüm ben de. Biz kadınlar tu-

valetinden çıkarken kısa adımlar atan kahverengi saçlı bir kız koşturarak içeri giriyordu. Öylesine sıkışmış görünüyordu ki neredeyse bana çarpacaktı.

Salona geri girdiğimizde daha locamıza ulaşamadan biri kolumu tuttu. Başımı çevirdim. Ahmet'ti. Yüzüme bakmıyordu. Bir şeye dikkat kesilmişti. Durduğumu fark edince parmakları gevşedi. Beklediği bir şey vardı. O ânı yakalamak, belki de benim o noktaya gitmemi engellemek istiyordu. Bakışlarını takip ettim. Bizim masaya bakıyordu. Herkes ayaktaydı. Andre ve Akın tatminkâr bir ifadeyle el sıkışmaktaydı. İkisi neredeyse aynı anda adamlarının elindeki çantalara uzandı. Ahmet'le aynı anda bar taburesindeki bir kişi daha kıpırdandı. Çantaları yine aynı anda uzattılar. Taburedekiler, rastlantı olamayacak şekilde senkronize bir hareketle ayağa kalktı. Ve sonunda tüm çantalar taraf değiştirdi. Akın ve Andre gülümsüyordu. İkisi de yeni sahip olduğu gücü avcuna almıştı ki Ahmet ileri atıldı.

"Şimdi!"

Bundan sonra olanlar sanki birkaç dakika içinde gerçekleşti.

32. Bölüm

Gecikmiş İntikam

İz bırakan her şey gibi, gecenin finali de bir anda olmuştu.

Ahmet ve çevresindeki beş, altı kişi bar taburelerinden fırlayıp el sıkışılan masanın etrafını organize bir çabuklukla sarmışlardı. Kapılar gürültüyle açılmış, içeri üniformalı, eli silahlı polisler girmişti. Hatta çelik yelekli özel kuvvet bile vardı. İnsanlar panikle sağa sola kaçışmaya başladılar. Ben olduğum yere çivilenmiştim. Yasmin de farklı değildi ama onun izlediği belli bir nokta vardı. Bakışlarını takip ettim. Masamızı görüş açımdan kaybetmemeye çalışıyordum.

Birileri Akın ve Andre'nin koluna sarılmıştı bile. Andre'nin bu tarz bir olayı ilk kez yaşamadığı aşikârdı. Çelik yelekli adamlar ona bir şeyler sıralarken o, ya dili bilmediğinden ya da ciddiye almadığından içkisine uzanmaya yeltenmişti. Akın şaşkın ama kontrollü davranmaya çalışıyordu. İki elini keyifsizce havaya kaldırmış, sorun yok dercesine başını sallıyordu. İkisi de belli etmeden göz ucuyla girişteki adamlarını arıyordu. Zaten Akın'ın da Andre'nin de sakinliğini kaybetmesine sebep olan şey, adamlarının da zapt edilmiş olduğunu fark etmeleri oldu. İkisi de artık gözle görülür bir şekilde gerilmişti. Adamlarının ellerinde başka çantalar olduğunu o an fark ettim. Üniformalı adamlar doğruca onları hedef almış, pek de kibar olmayan şekilde kollarına sarılmışlardı.

Andre, ileri atılacak gibi olunca silahlı adamlardan en iri olanı tarafından geri püskürtüldü. Andre'nin o güzel, kırmızı takımı bozulmuştu. Dudakları hızlıca hareket ediyor, muhtemelen kendi dilinde bir şeyler sıralıyordu.

Mekânın içine karmaşa hâkimdi. Dakikalar önce 1950'lere aitmiş gibi duran şık salon, aniden savaş meydanına dönmüştü. Yasak bir yerde bulunmanın verdiği korkuyla, kabul görmeyecek davranışlarını saklamaya çalışan bedenler çıkış kapısına koşturuyordu. Onlarca bedenin arasından Emir'i zorla seçebildim. Hâlâ silahla çevrilmiş masanın halkasının içindeydi. Akın ve Andre'nin ellerini arkadan kelepçeleyen kollar bu kez Emir'e yönelmişti. Korkuyla olduğum yerde ileri doğru atıldım. Koşturan birkaç kişiyi zorlukla aşıp engellenemez bir refleksle o tarafa koşturdum.

"Ne yapıyorsunuz, bırakın onu!" diye bağırdım.

Masaya doğru koştururken isyanımı duyan ya da dikkate alan yoktu. Miguel de dâhil olmak üzere masadaki herkesi kısıtlamışlardı. Sonunda Emir'in koluna asılan adamın yakasına yapışabildim.

"Onun bir suçu yok! Bırakın onu!"

Adam beni, ufak bir sineği kovalarcasına kolayca savurdu. Emir, baskı altında ezilen gözleriyle bana bir şey söylüyordu ama şu an bakışlarını çözebilecek sakinlikte değildim.

"Bırakın diyorum!" diye direttim.

Yasmin de yanıma ulaşmıştı, beni kolumdan çekiştirecek gibi olunca öfkeyle onu da savurdum. Emir'in bir daha benden uzaklaşmasını istemiyordum. Sürgünü buna benzer bir gecede başlamıştı. Gidişini hazırlayacak o yere tekrar gidemezdi. Buna izin veremezdim.

"Şu kadınları da alın," dedi aniden otoriter bir ses.

Tüm karmaşa içinde en sakin ama korkutucu gözler bu sesin sahibine aitti. Orta yaşlı, gri saçları olan, zayıfça, uzun bir adamdı. Kalabalık bir karınca sürüsü içindeki kral karınca gibiydi. Bahsi geçen kadınlardan biri kesinlikle bendim. Zira tanımadığım bir el tarafından dürtülüyordum.

"Ne! Bunu yapmaya hakkınız yok!"

Yoksa var mıydı? Yeni bir karşı koyma gösterisine hazırlanıyordum ki onca gürültü ve karmaşanın içinde tanıdık bir ses konuştu.

"Onunla ben ilgilenirim, savcım."

Ahmet donuk bakışlarıyla hitap ettiği kişiden izin istiyordu. Adam geçiştirir gibi başını sallayınca Ahmet sertçe koluma sarıldı. Azarlamaya başlayacağı çocukmuşum gibi beni odak noktasından uzağa sürüklüyordu. Ayak sürüdüm. Emir'i o halde orada bırakamazdım. Sahnedeki müzik aletleri devriliyordu. Yere düşen enstrümanlardan bozuk notalar dağıldı. Ahmet'in parmaklarından kurtulmaya çalışıyordum.

"Sahra, bir sakin olur musun artık!"

Ahmet dişlerinin arasından konuşmuştu. Biraz olsun direncimi kırdı, beni barın sonuna kadar çekiştirip kolumu bırakmadan gözlerime bakarak sessizce konuştu.

"Bunlar göstermelik. Kimsenin ne seni ne de Emir'i içeri atacağı falan yok. Sakinleş artık!"

Sonunda kıpırdanmayı bıraktım. Anlayamamıştım.

"İyi de ama..."

Yine dürttü beni.

"Bu baskınla ilginiz olmadığını düşünmeleri gerek. Onları tutuklayıp sizi bıraksalar inandırıcı olur mu sence?"

Yeniden masaya çevirdim başımı. Emir'in ardından Miguel'i de başı kesilecek horoz gibi masaya yatırıp arkasından kelepçelerini takıyorlardı. Ahmet haklı olabilirdi, ne Emir ne de Miguel kurtulmak için hamle yapmıyordu.

"Ben sandım ki..." diye geveledim.

"Ne sandığını hepimiz anladık. Korkma, Emir'ine kimse zarar veremez." Kalın parmaklarını kolumdan çekti. Tenim kızarmıştı. Ahmet daha sakindi, samimiyetle yüzüme baktı. "Ben bu yüzden buradayım. Ona zarar gelmesin diye. Aptal herif cesur olmakla budalalığı karıştırıyor. Etrafında olmadan rahat edemezdim."

Sözlerinde art niyet ya da kıskançlık aradım ama yoktu, samimi olduğunu biliyordum. Bunu, masamızı izleyen bakışlarında görebiliyordum.

"Savcı ve ekibi sizi tanıyor," diye devam etti. "Bugün Emir'le yüz yüze de tanıştı."

Şaşırdım. Yanımızdan kırmızı elbiseli bir kadın koşup geçti. Çelik kuvvet localarda oturan purolu birine bağırdı.

"Yüz yüze mi tanıştılar?" dedim. "Ne zaman?"

Ahmet karmaşayı izlerken şaşkınlığımın farkında değildi.

"Ne zaman olacak Sahra, bugün. Neredeydin sen, uyuyor muydun?"

Aslında tam olarak söylediği şeyi yapıyordum. Görünen o ki Emir bunca şeyi planlarken ben gerçekten uyuyordum. Emir'in hayatındaki önemli olaylardan hâlâ haberim yoktu. Savcıyla görüşmesi, iki düzine devlet adamı ayarlaması ve havuzda çekici bir kadınla çıplak vaziyette yüzdüğünden haberim olmaması gibi.

Salonun tuvaletlere doğru açılan koridor kapısının önündeydik. Akın'ın gecenin başında koluna taktığı sarışın kadına bu kez polislerden biri eşlik ediyor, hemen yanında yarı çıplak bir kız, kadın polisin kollarında çıkışa sürükleniyordu. Bu, biz tuvaletten çıkarken içeri giren kızdı. Yüzü panik içindeydi. Arkasından çekiştirilen gözlüklü bir erkek de ondan farklı değildi. *Eskort* sözcüğü ilişmişti kulağıma. Zorla götürülen kıza bu sıfatı yakıştıramadım.

Ahmet beni biraz daha yakınına çekti. Boynunda değerli taşlar taşıyan güzel kadınlar, zengin enerji yayan klas beyefendiler "Buna nasıl cüret edersiniz?!" nidalarıyla dışarı götürülüyordu. Mekândan kaçan ya da çıkarılan her insanla birlikte kaos biraz daha azalıyordu. Polisler bizim masadaki herkesi çekiştirip tek sıra halinde yürütmeye başlamıştı. Ahmet rolüne bürünüp yeniden kolumu tuttu, sertçe çekiştirirken onları takip ettik.

Gelirken bizi tedirgin eden koridorda paralı insanların savurduğu gözdağı cümleleri, kapalı tehditleri savruluyordu bu kez.

Gökyüzüne açılan son kapı aralandığında Kenan'ın sırası gelmişti.

Flaşlar patlıyordu. Gece aydınlanıyordu. Elimi gözüme siper etmiştim. Kenan'ı buldum. Gözlerinde intikam arzusu vardı. Arkasında üç dört kameraman, eli çabuk fotoğrafçılar ve birkaç coşkulu muhabirle avına kilitlenmişti. Akın'ın tam karşısında durdu. Polisler bilinçli olduğunu düşüneceğim şekilde yavaşladı. Yürümek için oyalanıyorlardı. Emir, Miguel ve Yasmin'i tutan polisler birkaç adım geri çekilip Akın'ı ve Andre'yi açıkta bıraktı. Bunun rastlantı olmadığına emindim. Akın ışık görmüş tavşan gibi kalakalmıştı.

"Akın Yılmazer, usulsüz ilaç ticareti yaparken yakalandınız. Ne söyleyeceksiniz?"

Akın'ın rengi bembeyaz oldu. Yutkunduğunu görebiliyordum.

"İnterpol tarafından kırmızı listede olan İspanyol iş adamıyla usulsüz ilaç ticareti anlaşması yapıyordunuz. Neler söyleyeceksiniz?"

Kollarında olduğu polislere sığınmak istercesine sinmeye çalıştı. Olduğundan daha da kısa görünüyordu.

"Anlaşma yaptığınız kişinin öz abisini öldürmüş, kadın ticareti yapan bir çete lideri olduğunu biliyor muydunuz?"

Akın'ın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Dönüp Andre'ye baktı. Andre gözlüğünü takmış kendi dilinde söylenmekle meşguldü. Yasmin'e kaydı bakışlarım. Sıktığı yumruğuyla Andre'ye tiksinerek bakıyordu.

Akın artık yürümek istiyordu. Onu götürecekleri yere razıydı ama çelik yelekli polisler öylece olduğu yerde kaldı. Sorular yağmur gibi yağmaya devam etti.

"Benzer bir suçla daha önce de yargılandığınız için cezanızın kaldırılacağını biliyor musunuz?"

"Daha önce de mesleğinizi kötüye kullandığınız yönünde güçlü delilleri karartttığınız doğru mu?"

"Savcının elinde sizinle ilgili şok bir dosyu olduğu söyleniyor."

Akın'ın göz bebekleri soru soranları takip etmeye çalışırken başı çaresizce sağa sola dönüyordu.

"Eski ekibinizdeki ilaç mühendislerinden, dikkat ilaçlarının formülünü değiştirdiğiniz yönünde arda ardına itiraflar geliyor. Bunun hakkında ne söyleyeceksiniz?"

Akın buz kesti. Bunu beklemiyordu. Kenan'ın dudakları zevkle yana kıvrıldı. İntikam, yüzündeki soğuk gülümsemeyle servis edildiğinde lezzetliydi. Bu kadar kısa sürede itirafların gelmesi kesinlikle onun başarısı olmalıydı.

"Yedi yıl önce laboratuvarda bizzat sizin ürettiğiniz ilaçla ölümüne sebebiyet verdiğiniz öğrenciyle ilgili şok edici deliller ortaya çıktı. Kendinizi nasıl savunacaksınız?"

"Ölüme sebep olan ilacın formülünü bugün bir dolu çantayla Avrupa'ya göndermeye çalıştığınız ortaya çıktı."

"Daha kaç kişinin ölümüne sebebiyet verdiniz?"

Akın artık parlak flaşları, yüzüne çarpan soruları kaldıramıyordu. Kontrolünü çoktan kaybetmişti. Kenan yanına yaklaştı.

"Yaptığının hesabını verme zamanı geldi!" dedi öfkeyle.

"Ne?" diyebildi Akın.

Kenan'ın intikam hırsıyla kuşanmış yüzü biraz daha yaklaştı Akın'a. Gözlerine bakıyor olmaktan tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Kardeşimin avucuna bıraktığın zehrin hesabını soracağım sana. Ben yaşadığım sürece o delikten çıkamayacaksın! Ne kadar pisliğin varsa hepsini ortaya saçacağım. Her gün haberlerde bu pislik yüzünü göstereceğim. Katil olduğunu kimseye unuttur-mayacağım. En çok da sana!"

Akın'ın titreyen bedeni yığılacak gibi oldu. O pahalı takımının ceketi içinde kayboldu. Kollarından tutan polisler dikleştirdi cılız bedenini.

"Haydi, gösteri bitti. Açılın artık!"

Kral karıncanın komutuyla üniformalı bedenler hareketlendi. Herkes ayrı ekip arabasına bindiriliyordu. Beni bindirdikleri ışıklı arabanın içinde otururken Andre'nin öfkeli yüzünü, Akın'ın yenilgiyi kabul eden bakışlarını seyrettim. Hâlâ etraflarında çekim yapan haberciler vardı. Onları taşıyan ekip arabaları uzaklaşırken biri açtı kapımı. Bu, Emir'di. Beklemeden kollarına atıldım. Bedeni artık gergin değildi. Kapılar yeniden açıldığında doğruldum. Şoför koltuğuna Ahmet, yanına Kenan yerleşti.

Tuhaf bir ekip olduğumuz su götürmez bir gerçekti. Fakat başarmıştık. En azından başardığımızı düşünüyorduk.

33. Bölüm

Acemi Âşıklar

İntikam, insanın içinde nefretle yeşerttiği bir ağaç gibi köklerini en soğuk damarlarına salan tehlikeli bir duyguydu. Fakat nefretle sulanan ve kinle ayakta duran hiçbir duygu sağlıklı olamazdı. Kenan'ın gözlerinde gördüğüm de buydu. Kardeşinin acısı için yıllarca Hanzadeleri suçlamıştı. Şimdi, onca yıl suladığı yanlış tohumu tek bir gecede kökünden söküp doğru toprağa saplamak ona elle tutulur, gözle görülür bir haz veriyordu.

Kenan yıllar içinde gazetecilikte benim düşündüğümden daha etkili bir konuma gelmiş, doğru insanlarla dostluk bağı kurmuş olacaktı ki ona planı anlattığımız geceden itibaren sayısız insanı bu baskınla alakalı hazırlamıştı. Şimdi Akın sorgudayken daha avukatı bile yanına giremeden birkaç suçu kesinleşmişti bile.

Andre için de işler iyi gitmiyordu. Başka ülkeleri de ilgilendiren dillere destan bir suç dosyası vardı. Aynı gece üç farklı ülkenin konsolosluğundan diplomatlar gelmişti. Andre'yi teslim almak için neredeyse bilek güreşi yapacaklardı. Bu operasyon için hevesli olmayan kim varsa şimdi göğsü kabararak dolaşıyor, altın yumurtlayan tavuğu yakalamışlar gibi kameralara gövde gösterisi yapıyorlardı.

Ahmet'in söylediği gibi oldu. Bizi Andre ve Akın'ın görebileceği noktaya kadar hoyratça savursalar da onlar sorguya alındıktan sonra savcının odasında önümüze koyulan sıcak kahveler

eşliğinde dinlenmeye alınmıştık. Şafak sökerken defalarca ifade vermiş, sayısız insanla konuşturulmuştuk. Bir noktadan sonra aynı cümleleri kurmak müsamerede şiir okumaya dönüşmüştü.

Yolunda gitmeyen bir şey de oldu. Andre sorgu odası değiştirirken gözüne ilişen Yasmin'e tehditler savurmuş, bunu ona ödeteceğini haykırmıştı. Miguel'e, söylediklerini çevirmesi için baskı yapmıştım.

"Onun yaptığını söylüyor. Tuzağa düşürdün diyor. Ödeteceğini söylüyor," demişti keyifsizce, onlarca tehdidi üç cümleye sığdırmıştı.

"Onu bırakmazlar değil mi?" diye sordum endişeyle.

"Bir aslanı kafeste sonsuza kadar tutamazsın." Yasmin kolundan çekiştirilen adamı izliyordu. Bana döndü. "Ama ceylanı ondan saklayabilirsin."

Gözlerindeki endişeyi gizlemek için gülümsemeye çalışıyordu ama Emir bile gözlerindeki keskin tedirginlikten rahatsızdı.

Gün çoktan başlamışken adliyeden ayrılıyorduk. Eteğimizdeki tüm taşları dökmüş, söylenebilecek her şeyi söylemiştik. Gerisi adalete kalmıştı. Bize çıkışa kadar eşlik eden Kenan'ın da bu işin peşini bırakacağını sanmıyordum.

Yol ayrımına geldiğimizde Yasmin ve Miguel arabaya geçti, bizse o sırada Kenan'ın huzurlu yüzüne bakıyorduk. Yeni günün kokusunu içine çekiyordu. Sanki yıllarca kapalı bir yerde tutulmuştu da ilk kez gökyüzüne kavuşmuştu.

"Ne yaptığını bildiğine emin misin?" diye sordu Emir.

Kenan'ın kendinden emin, soğuk gülümsemesiyle çenesi kasıldı.

"Öyle bir zaman gelir ki ilahi adaletin yerini bulması için sana bir hak tanınır. O gece sizi evime getiren buydu. Ben de bu şansımı kullandım."

Emir bir şey söyleyemeden biri yanımıza koşarak geldi, elindeki gazeteyi Kenan'ın parmaklarına sıkıştırdı.

"Bugüne yetiştirmişler," dedi adam nefes nefese.

Kenan gazeteyi hışırtıyla açıp sırıtarak göz gezdirdi, hızlıca

çevirip manşette şaşkın ördek gibi kalakalmış Akın ve Andre'yi gösterdi.

"Rahat geçirdiği bunca zamanın bedelini faiziyle ödeyecek ve bu daha başlangıç," dedi kısaca, doyumsuz bir keyifle.

Yüzüne yakışmayan gülümsemesiyle yeniden gazeteye gömülürken yanındaki adam heyecanla anlatmaya koyuldu.

"Yarın diğer üç gazete de manşetten girecek. Sabah haberlerinde bahsi geçmiş, akşam haberlerinde sen daha da köpürtürsün. İstediğinden daha fazla ses getirecek gibi görünüyor. Yanındaki İspanyol adamdan maden çıktı. BBC ve CNN'den birileri seninle görüşmek istedi. Daha birçok sessiz harfli kanal olayı soruyor. Acayip bir balık yakaladın, dostum..."

Adam, elini Kenan'ın omzuna atıp konuşmayı sürdürürken bizden uzaklaştılar. Kenan başını gazeteden kaldırmadan yürüyor, çoktan bizim varlığımızı unutmuş gibi görünüyordu.

Emir başını bana doğru çevirdi ve dudak bükerek omuz silkti. Bu olayın ekmeğini Kenan yiyecek gibi görünüyordu. Bizim için fark etmezdi, Rosa güvende olduğu sürece kupayı kimin kaldırdığının, madalyanın kimin boynunda olduğunun bir önemi yoktu. Andre'den kurtulmuştuk. Artık tamamen Rosa'nın ameliyatına odaklanabilirdik.

Tam arabaya dönecektik ki ismim yankılandı adliye avlusunda. Ahmet bize doğru geliyordu. Yanımıza ulaştığında soluklandı. Yorgun görünüyordu. Bizim ekibin avukatı oydu. Tüm gece örümcek ağı örer gibi ifadeler arasında dönüp durmuştu. Bu performansı savcının da gözünden kaçmamış, elmas değerinde bir tebrik almıştı. Üstündeki ceketi çıkarıp koluna astı.

"İyi iş çıkardın," dedi Emir daha o konuşamadan. Ahmet samimiyetle bu nadir bulacağı övgüyü de kabul etti.

"Abilik yapıp seni kollayacağımı söylemiştim, dostum," dedi Emir'e göz kırparken. Emir bu kez sinirlenmedi. Aksine hafifçe gülümsedi.

"Kabul etmeliyim ki benim için de mesleki açıdan güzel bir gece oldu."

Emir, göz ucuyla bana baktı.

"Herkese faydamızın dokunması ne güzel," dedi. Haksız da sayılmazdı.

Ahmet ceplerini karıştırdı.

"Eve gidip bir dosyayı almam gerekiyor. Sahra, eve gidecek-sen seni de bırakabilirim?"

Ceplerini karıştırırken doğal, tehdit barındırmayan bir tonla sormuştu bunu. Aslında eve gidip duş alsam fena olmazdı. Siyah elbisemin üstüne Emir'in ceketini geçirmiştim, hastanede bırak-tığım giysilerim de fazla temiz sayılmazdı. Yenilenmek tenime iyi gelebilirdi. Fakat Ahmet'le yolculuk yapmam Emir'in hoşu-na gitmezdi. Tam başımı kibarca reddetmek için sallayacakken Emir bana döndü.

"İster misin?" diye sordu.

Bakışlarında ima benzeri bir şeyler aradım ama yoktu. Ger-çekten soruyordu. Şaşırarak tamamen ona doğru döndüm.

"Sorun olmayacağına emin misin?"

Emir omuz silkti.

"Ne sorun olabilir ki? Abi kardeş gideceksiniz."

Kafasını falan mı vurmuştu bir yere, yoksa Ahmet'i ya da beni denemek için mi yapıyordu bunu? Eğer sevgililik konusun-dan bu kadar bihaber olmasaydım, bunun altında yatan söylen-memiş sözcükleri duyabilirdim ama duyamadım.

Başını önce kendi arabasının içine çevirdi ardından dönüp dudak büktü.

"Biz de eve gidip şu kıyafetlerden kurtulalım," dedi üstünde-ki siyah gömlek ve pantolona yüzünü buruştururken. Bana baktı, omuz silkti."Hastanede buluşuruz."

Sanırım bu yolculuk onun için gerçekten sorun teşkil etmi-yordu. Bu gece Ahmet'le aralarında barış sağlanmış olmalıydı. Onu artık tehdit olarak görmüyor oluşu aslında sevindiriciydi fakat arabanın içine kayan bakışlarımla, benim tehdidimin hâlâ tazeliğini yitirmediği hissine kapılıyordum. Kenan'ın içine in-tikam tohumları, benimkineyse kıskançlık kazınmıştı. Yasmin, Emir'le çıplak yüzdüklerini ima ettiği andan beri kıskançlığın

zehirli kollarını sulamayı bırakamıyordum. Yasmin'in ince parmakları umursamazca şakaklarını ovuyor, o parmakların Emir'in çıplak teninde, adımın üstünde dolaştığını düşündükçe kıskançlık sarmaşıkları tüm vücudumu dolaşıp beynimi sarıyordu.

Çenemi sıktım. Dudaklarım yalancı bir gülümsemeyle gerildi. "Kıyafetlerden kurtulurken farklı odalarda olduğunuza emin ol, olur mu?"

İçimdeki çığlıklardan habersiz olan Emir, afallayarak kaşlarını çattı.

"Ne?"

Başımı iki yana salladım. Şimdi sırası değildi, belki de hiç olmayacaktı. Yine eğitemediğim hislerimin kurbanı olmamalıydım. Bir daha onun kalbini kırma riskini göze alamazdım.

"Haklısın, gidip yenilenelim. Anneme de artık olayları anlatmam gerekecek. Olanları haberlerden değil de benden öğrense daha iyi olur."

Emir'in yanından Ahmet'in tarafına geçtiğimde Emir'in bana doğru uzanacak gibi olduğunu fark etmemiş gibi yaptım. Ahmet arabasına doğru yürümeye başladığında onu takip etmeden önce dönüp Emir'e el salladım, o da sadece başını salladı. Biz arabanın içine yerleşene kadar bizi izledi. Keşke o güzel kafasının içini görebilseydim.

Belki de Ahmet'e güvendiğini ispatlamaya çalışıyordu ya da bana güvendiğini göstermek istiyordu. Sebebi neydi bilmiyordum ama biz ondan uzaklaşırken yumruğunu sıktığını görebilmiştim.

"Söylediğim gibi, niyetim savcı olmak. Yol uzun ve zor ama yarıladım sayılır. Avukatlığı seviyorum ama o koltuktayken daha faydalı olacağımı hissediyorum."

Ahmet yol boyunca soluklanmadan anlatıyordu. Aramızda sessizlik oluşmasına fırsat vermemek için mi yoksa bana bir şeyler anlatmayı özlediği için mi konuşmayı bırakamıyordu emin değildim fakat onun konuşması bana da iyi gelmişti. Ev

yolundayken bu tanıdık his bir ilaç gibiydi. Küçükken okuldan dönerken de böyle konuşur, birbirimize sıra vermezdik.

O soluksuz kelimeleri sıralarken bakışlarım direksiyonun yanındaki anahtarlığında asılı olan ayçöreği kolyesini buldu. Yasemin haklıydı. Bu bana hediye ettiği kolyeydi. Onu izleyen gözlerime öylesine yabancı geliyordu ki aylarca bir parçam gibi göğsümde taşımış olmayı şimdi yadırgıyordum. Orada asılı olması benim de canımı sıktı.

Araya girebilmek için fırsat kolladım.

"Geleceğe dair çok fazla plan yapmışsın," diyebildim sonunda. Başını salladığında hamlemi yaptım. "Yasemin ne diyor bu planlarına? Eğer savcı olursan mecburi hizmetin olacaktır, Yasemin Çıkmaz'dan ayrılmak istiyor mu bakalım."

Ahmet öylece kaldı. Kırmızı ışıkta olması gerekenden fazla duraksayınca arkamızdaki arabalar kornaya bastı. Bunu düşünmediğine inanamıyordum.

"Ciddi olamazsın! Bunu onunla konuşmadın mı?"

Arabayı yolda tutmakta zorlandı.

"Yani o da biliyor tabii ilerisi için savcılık düşündüğümü ama..."

"Ama ona özel olarak söylemedin. Karşına alıp anlatmadın, fikrini sormadın," diye tamamladım.

Afallamış bedeniyle öylece yol çizgilerini takip ederken ben başımı iki yana sallıyordum. İnanılmazdı. Ben sevgililikte kötüydüm belki ama Ahmet benden daha beter durumdaydı. Kollarımı göğsümde toplayıp yolu izlemeye koyuldum. Yasemin'in yokluğunda onun hakkını savunuyor olmak kendimi kötü hissettirmiyordu. Aksine bunu ona borçluymuşum gibi içim rahattı.

Biraz sonra araba yol kenarına yanaştı. Çıkmaz'a fazla mesafe kalmamıştı aslında. Tamamen durduğumuzda Ahmet başını direksiyona koyup elleriyle yüzünü kapattı. Derin, yorgun, çaresiz bir soluktan sonra başını kaldırdı.

"Onu seviyorum..." dedi sessizce. Göğsümdeki kollarım çö-

züldü. Bana dönmüştü. "Seni sevdiğim gibi değil." Başını eğdi. Küçük sesli bir gülümseme bıraktı.

"Sana baktığımda hissettiğim şey sevgi miydi, onu bile bilmiyorum ya. Sen yanımdayken hissettiğim dinginlik, sakinlik hoşuma gidiyordu. Sürpriz yoktu, nereden ne geleceğini biliyordum. Hangi yolda nasıl adım atacağını, nerede hızlanıp nerede sekeceğini biliyordum. Her şey kontrolümdeydi. Belki de ben seni değil de bu hissi seviyordum."

Parmakları saçlarına gitti, yine sesli bir soluk bıraktı.

"Ama ona bakarken... Ah, ona bakarken bile içimde bir şeyler dörtnala koşuyor. Gözümü başka tarafa çevirmesem düşüp bayılacakmış gibi hissediyorum."

Elimde olmadan dudaklarım kıvrıldı. Tuhaftı ama onun yüzünde, aynada kendi gözlerimde gördüğüm bir şey vardı. Bunları başka birine anlatmadığını düşündüm. Kendine bile sesli bir şekilde dile getirmemiş olacaktı ki ilk kez kulağına dokunan bu cümlelerden dolayı paniklemiş bir haldeydi ve nefes nefese kalmıştı.

"Ona öyle mahcubum ki uzanıp dokunmaya cesaret edemiyorum. O bana bakarken gözlerini izlemeye çekiniyorum. Korkutuyor beni..."

Uzaklara baktı bir süre. Yanımızdan geçen arabaların kayboluşunu izledi.

"Onun beni sevmesini seviyorum. Onun gibi biri tarafından böyle sevilmek..." Bana döndü yeniden. "Giderken söylediğin şeylerde haklıydın. Hani şu, gerçek aşk bencil değildir derken. Onun gözlerinde de bencillik yok. Hak etmediğimi bilsem de beni öyle sevmesi... Çok güzel." Başını iki yana sallarken iç çekti. "Uykudayken onu seyrederken buluyorum kendimi. Ya giderse diye korkmaktan bazı geceler uyuyamıyorum. Onu öylesine hak etmiyorum ki..."

Gözlerim direksiyonun yanında sallanan ayçöreği kolyesine takıldı.

"Bunu niye hâlâ saklıyorsun?" diye sormadan edemedim.

İşaret ettiğim yere baktı. Omuzlarını silkti.

"Bana yaptığım aptallığı hatırlatıyor."

Dudak büküp imalı bir bakış attım yeşil gözlerine.

"Hence bu kolye olmadan da hatırlayabilirsin." Hafifçe güldü. "Bu Yasemin'in de hoşuna giderdi," diye eklediğimde cümlemin içinde başka şeyler sakladığımı hissettirmeye çalıştım.

Bakışları endişeyle gözlerimi tarttı.

"Sana söyledi, değil mi?" Bunu anlayabilecek kadar aptal olmamasına sevindim. Başını direksiyona vurdu birkaç kez.

"Berbat bir kocayım!" diye isyan etti.

Başını kaldırdığında ona acıdığımı hissettim. Karanlıkta koşturuyor, bir çıkış yolu arıyordu. Kalbinde hissettikleriyle başa çıkamadığı öylesine belliydi ki bir yol gösterene, bir ışığa ihtiyacı vardı.

Parmaklarımı koluna indirdim. Artık ona dokunmaktan çekinmiyordum.

"Eğer istersen abiliğinden daha iyi bir eş olabilirsin. Yeter ki Yasemin'e elini uzat. O kız aptallıklarına rağmen hâlâ senin yanındaysa, seni kör kütük seviyor demektir."

Bana baktı, yeşil gözleri bir gülümsemeyle parladı.

"İyi ki döndün, Sahra," dedi.

Gülümsedim. O an fark ettim. Biz o kadar uzun zaman boyunca birbirimizin en iyi arkadaşıydık ki şimdi hislerimiz doğru yerlere oturduğunda bu eski uyum ikimizi de rahatlatmıştı. Yine okuldan eve dönen o iki çocuk olmuştuk.

"Teşekkürler Ahmet abi," dedim sırıtarak.

Arabayı yeniden çalıştırırken gözlerini devirdi.

"O kadar da değil, Sahra. Sen bana abi deyince kendimi yaşlı hissediyorum."

Kıkırdadım.

"Küçükken alt sınıfları köşeye sıkıştırıp sana abi desinler diye tehdit ediyordun ama."

"O, vahşi ormanda kralı belirleme savaşıydı kızım, sen ona ne bakıyorsun?" Araba yeniden Çıkmaz yolundaydı. "Sen de sınavda senden yüksek not alma ihtimali olan çocukları korkutuyordun. Ona ne diyeceksin, hanımefendi?"

Gözlerimi şiddetle kıstım.

"Bir kere o, rakiplerimi caydırma politikasıydı beyefendi, konumuzla hiç alakası yok."

Bu kez o kıkırdadı. Çıkmaz sokaklarına girerken yine eski günlerdeki gibi gülüşüyorduk. Ahmet'i özlemiştim. Eski bir arkadaş ne kadar özlenebilirse o kadar özlemiştim. Ona dokunmak, çocukluğuma dokunmak gibiydi. Ve ben çocukluğumu arkamda bırakmayı istemiyordum. Onun etrafımda olması iyi hissettiriyordu.

Ahmet beni evimin önünde bırakıp gerisingeri sokağımızdan çıktı. Savcının gözünün önünden uzun süre kaybolmak istemiyordu. İdealleri olan biri olduğu için onunla gurur duymuştum. Siyah elbisemin eteklerini kaldırıp bahçe kapısına uzanırken yan evin kapısı açıldı.

Küçük bir kız çocuğu evden fırlayıp koştu, çok geçmeden arkasından Erva'nın sesi duyuldu.

"Sahra! Kızım dursana!"

Evin kapısında önce Erva, sonra Hakan göründüğünde dudaklarımı birbirine bastırdım. Sevimli bir tabloya bakıyordum. Yıllar önce Erva'nın dudaklarından bu anların hayalini o kadar çok dinlemiştim ki şimdi tam da hayalini kurduğu kareyi yaşadığını görmek beni duygulandırmıştı. Bu kız başından beri ne istediğini çok iyi biliyordu.

"Ah be kızım, bir kere de koyduğum yerde dur, bekle dediğim yerde bekle! Ne var senin içinde ben anlamadım ki. Hakan bu kez sen yakala kızını, vallahi yediklerim boğazıma dizildi."

Kıkırdadım. Erva'nın bakışları anında beni buldu. Gülümsemesi ışıldadı.

"Ooo, büyük Sahra da gelmiş."

Ben bahçeden içeri girerken Hakan'la küçük Sahra dönüp aynı anda bana baktı. Hakan ayakkabılarını ayağına geçirip hemen doğruldu.

"Sahra sen neden buradasın? Ahmet demişti ki... Siz... Baskın bu gece değil miydi? Bana demişti ki eğer aramazsam..."

"Sakin ol Hakan abi," diye araya girdim. Belli ki Ahmet, ailesini düşünerek Hakan'ı işin dışında tutmuştu. "Her şey yolunda, endişelenme. Ahmet planın kendine düşen kısmını efsane şekilde yerine getirdi. Savcı neredeyse onu evlat edinecekti. Şimdi bir dosyayı almak için eve gitti ve..."

Daha cümlem bitmeden Hakan, Erva'nın dudağına hızlı bir öpücük kondurup koşturdu. O bahçenin dışına çıkıp arabasına atladığında Erva arkasından seslense de beklemeden hızla uzaklaştı. Erva söylenerek bahçe duvarının dibine geldi, ben de yanına yürüdüm. İkimiz de duvara yaslanıp karşılıklı durduk.

"Ee, anlat bakalım *Bond kızı*, neler oldu? Eve yine smokinle döndüğünüze göre kötü adamları haklamış olmalısınız."

Önce kıkırdadım, sonra da bu gece yaşananların kısa bir özetini geçtim. Erva anlattıklarımı soluksuz dinlemiş, aralarda kısa ıslıklar çalmıştı. Bunun üstüne küçük Sahra bile meraklanıp yanımıza yaklaşmıştı.

"Vay canına... Aferin abimle o pullu kelebeğe, iyi iş çıkarmışlar. Küçük kızın en azından bir beladan kurtulmuş olmasına sevindim."

Keyifsizce dudak büktüm.

"Umarım yakında ikinci beladan da kurtulur."

Erva uzanıp kolumu okşadı. Küçük Sahra pantolonunu çekiştirince gözlerini devirdi.

"Bela demişken," dedi önce, ardından eğilip kızını kucağına aldı. Bahçe duvarına oturup yüzünü bana çevirdi. "Bu canavarla hiç yüz yüze tanışmamıştın, değil mi?"

Anında başımı salladım. Küçük kız bana çekinerek bakıyordu. Gülümsedim.

"Ekranda göründüğünden çok daha güzelmiş doğrusu." Elimi uzattım ona, avucuma parmakları dokunmadan önce annesiyle göz göze geldi. Erva güvenle başını sallayınca da küçük eli avucuma düştü. *Rosa'yı hatırladım.*

"Merhaba, benim adım Sahra," dedim onu ciddiye aldığımı hissettiren bir sesle parmaklarını sallarken.

"Benim adım da Sahra," dedi kıkırdar gibi.

Boştaki elimle dudaklarımı kapattım sahte bir şaşkınlıkla.

"Aaa! Bu ne tesadüf?"

"Aa tabii yaa, Sahra teyzesi yoksa sen de mi küçükken 4'te oturan Necmiye teyzenin bahçesindeki bütün domatesleri daha olmamışken koparmıştın?"

Küçük Sahra utanarak elini avucumdan çekecek gibi olunca elini kavrayıp kendime çektim. Kulağına eğilip fısıldadım.

"Eğer top yapıp oynamak için kopardıysan, onun yerine 6'daki erik ağacını kullan. Ben sana hangi dala vurduğunda eriklerin döküldüğünü gösteririm."

Küçük Sahra başını geri çektiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şaşkınlığı geçince hevesle başını salladı. Küçük kıza göz kırptım, işaret parmağımı dudağıma koyup sessiz olmasını tembihledim. Bu sırrı paylaşmak onun daha çok kıkırdamasına sebep oldu. Küçük kız elini geri alıp heyecanla kıpırdandığında Erva gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Ben teyze diyorum, akıl ver diye pas atıyorum, sen Allah bilir ne söyledin canavarın kulağına."

Dudaklarıma sinsi bir gülümse yerleşti.

"Ne söyleyeceğim canım, anneciğini üzme, yaramazlık yapmak kötüdür, uyumadan önce ılık süt iç falan."

Küçük Sahra kahkahalarla gülmeye başlayıp duvardan aşağı atladı ve bizden uzaklaştı. Kesinlikle havalı teyze olarak iyi bir ilk izlenim bırakmıştım.

"Aferin külkedisi," dedi Erva, başını iki yana sallasa da kızının tatlı kahkahasını gülümseyerek izliyordu.

Başımı, üstümdeki geniş cekete eğdim. Ellerim üstümde ve saçımda dolaştı.

"Berbat görünüyorum, değil mi?"

Erva dudak büktü.

"Nazik prensesin zor bir gece geçirdiği belli oluyor, diyelim."

yordu. Gözüm Yasmin'in üstündeki kırmızı kumaşa ne zaman takılsa çocuk gibi somurtasım geliyordu. Yetmiyormuş gibi lanet kadın kızıl saçları, kırmızı rujuyla bir mankenden bile daha çekici görünüyordu. Bunca kırmızıyı üstünde taşırken nasıl olur da bir tutam bile karmaşa yaşamazdı? Onun bedenine dokunan her şey bozulmaz bir düzene giriyordu sanki.

Aslında kırmızı elbisenin ona yanlışlıkla verildiğini bile düşünmüştüm. Fakat Yasmin elbise için Emir'e kur yapan bir edayla teşekkür ettiğinde, Emir'in başı şüpheye yer bırakmayacak şekilde teşekkürü geçiştirmiş, böylece bana siyahın bile isteye reva görüldüğüne emin olmuştum. Aslında üzerimdeki siyah elbise de güzeldi. Dar kesimi bir yana, iç gıdıklayan, zevkli bir göğüs dekoltesi vardı. Naz'ın yaptığı sisli göz makyajımla ben de fena görünmüyordum fakat Yasmin yürüyen bir ışıklı levhaya dönüşmüşken ben bütün gece onun gölgesi gibi kalacaktım. Tekerlekler yavaşladığında üstümdeki renge razı olup dikkatimi yeniden arabanın içine verdim.

Miguel ön koltuktan bize doğru dönüp sakin ama gergin elini uzattı.

"Conseguirlos."*

Söylediğine emin olamadığım için kıpırdamadım, Yasmin beklemeden avucunu Miguel'e uzatınca onu taklit ettim. Avucuma soğuk bir şey düştü. Kaşlarım çatık vaziyette avucumdaki nesneye dikkat kesildiğimde aynı kaşlar alnıma yapıştı.

Bu bir kurşundu!

Yasmin elindekine kısa bir bakış atıp yadırgamadan çantasına koysa da ben absürtlükleri böylesine kolay kabul edemezdim.

"Bu da ne?!" dedim afallamış yüzümle.

"357 Magnum," dedi Miguel.

Yeterli bir açıklamaymış gibi durunca başımla onu dürttüm.

"Yani?" dedim sorgulamaya devam ederek.

"İçeri giriş biletimiz," diye karşılık verdi Emir. Dikiz aynasındaki mavi gözleri keyifsizdi. "Akın'ın seçtiği mekândan daha

* Alın bunları.

azını bekleyemezdim zaten." Önümüzdeki arabalar sırayla valeye teslim edilirken sıramız gelene kadar Emir mantıksız açıklamasına devam etti. "Duvarında deli bir ressamın kendi kafasına sıktığı kanlı bir tablonun asılı olduğu, saçma bir yer."

Yüzümü buruşturdum. Avucumdaki tehlikeli şeyi uzattım.

"Peki, bunu ne yapacağız?"

"Girişte vermek için. Bilet gibi. Ressam kafasına bunu sıkmış. Ona anı yapmışlar." dedi Miguel.

"Anı diye adama helva kavursalarmış ya?" diyerek dudak büktüm.

Emir dışında kimse gülümsemedi. Tiksintiyle mermiyi çantamın içine bıraktım. Emir haklıydı, Akın işin içindeyse sorgulamak gereksizdi. Bu geceyi tek parça halinde tamamlamak bile bir başarı sayılacaktı.

Vale arabamızla uzaklaşırken kaldırımda durmuş bekliyorduk. Kısa bir an herkes birbirinin gözlerine baktı. Özellikle Emir ile Yasmin arasında daha anlamlı bir bakışma geçti. Birbirlerine ne söylediler bilmiyordum ama bu sessiz konuşmanın sonunda Yasmin kararlılıkla çenesini sallamıştı.

Sonunda Miguel Yasmin'in koluna girip -ki bunu yaparken siyah gömlek içindeki teni pembeleşiyordu- belli bir noktaya yürümeye başladılar. Yolunu kaybetmiş boğa gibi önümdeki kırmızı kumaşın sardığı kalçayı takibe başladığım sırada kibar bir engel hissettim tenimde. Emir parmaklarımı izinsizce alıp kendi koluna doluyordu. Tepki veremeden beni yanında sürükleyip öndeki çifti takip etmeye devam ettiğimizde bu temastan dolayı mutluydum.

Simsiyah duvarları olan kasvetli mekânın oval tabelasında büyük harflerle *MAGNUM* yazıyordu. Yine elips şeklindeki kapıdan geçerken iliklerime kadar gerilmiştim. Bizden sonra da park edilen pahalı arabalardan çıkan insanların sadece birkaçı bu kapıdan içeri giriyordu. Burası dışarıdan bakıp merakla keşfetmeye girişeceğin bir yer değil, içeride ne olduğuna emin olduğun fakat yine de uzak kalamadığın gizli bir mabede benziyordu. Öyle bir enerjisi vardı ki bütün sağlıklı dürtülerim bu

kapıdan uzak durmamı fısıldıyordu. Yine de çaresizce Emir'in koluna tutunup kapıdan içeri girmekten başka çarem yoktu.

Uzun bir koridor çıktı önümüze. Duvarlarının kalın ses yalıtımıyla korunduğu, kırmızı ışıklandırması olan uzun ve sessiz bir koridor. Kimse konuşmuyordu. Sanki konuşursak sobelenecekmişiz gibi, bize sadece topuklularımızın sesi ve bilinmezliğin korkusu eşlik ediyordu.

Koridorun sonunda siyah bir karartı göründü. Belki de başından beri oradaydı da ben üstümdeki kör edici gerginlik yüzünden ancak seçebilmiştim. Sonunda iri yapılı bir korumanın önünde durduğumuzda yutkundum. Adam heykel kadar heybetli ve sert görünüyordu. Arkasındaki kapıyı tapınak koruyucuları gibi yıkılmaz bir edayla korurken bize iri elini uzattı.

Miguel hazırlıklıydı, beklemeden kurşunu devin eline bıraktı. Bizim kurşunlarımız da adamın avucunda toparlanınca dev göz ucuyla mermilere baktı, tek kelime etmeden ceketinin cebine bıraktı. Birbirine çarpan metalin boğuk sesi etrafta yankılanırken de uzanıp kapıyı araladı. Nezakete dair tek kelime etmeden, göz ucuyla bile bakmadan devin yanından geçip gittik.

Bu kez daha kırmızı, daha kısa ama biraz daha gürültülü bir koridorda ilerliyorduk. Yanına ulaştığımızda kapı, güç kullanmamıza gerek kalmadan arkasındaki üniformalı biri tarafından açıldı ve aynı anda yüzümüze müziğin ritmi, salonun ışıltısı çarptı.

Sanki 1950'lere ışınlanmıştık. Yuvarlak masalar, etrafta dolaşan kuyruklu ceketler giymiş eli arkasında, masalarla ilgilenen garsonlar, yüksek bölmeli localar, iri ampuller takılmış abartılı şamdanlar, salonun bir ucunda gösterişli enstrümanlarıyla caz orkestrası, sakin bir ritimle kulakları okşayan parıltılı, püsküllü elbisesiyle bir şarkıcı... Gözüm, zamanın dışında görünen her şeye dokunmak istiyordu. Farkında olmadan fazla kıpırdanmış olacaktım ki Emir'in eli ceketine tutunmuş parmaklarımı sardı.

"Sakin ol," dedi sessizce.

O an fark ettim turist gibi başımı sağa sola salladığımı. Yasmin kızıl saçını savurup küçümseyen bir bakış gönderdi. Hırsla

sırtımı dikleştirdim, siyah saçımı geriye attım. Salon iyi giyimli gösterişli adamlarla, çekici kadınlarla doluydu. Göze çarpan bir şey vardı ki, salona siyah ve kırmızı hâkimdi. Konuklar kıyafet seçimlerini siyah ve kırmızıdan yana kullanmıştı. Kırmızıların çoğu kadınların üzerindeydi ve kesinlikle her biri inanılmaz çekici görünüyordu. Bizim grubun kırmızı kontenjanını kapan bedene döndüğümde yüzüm düştü. Kesinlikle mekândaki en dikkat çekici kırmızılılardan biri oydu.

Miguel hangi masaya gideceğimizi bilen adımlarını takip ederken gözüme çarpan bir şeyle yalpaladım. Bar taburelerinin birinde Ahmet oturuyordu!

"Ahmet?" dedim boş bulunarak.

Bakışlarım da adımlarım gibi bocalayınca Emir gizli bir aceleyle kolumdan çekiştirdi. Ahmet'in de bakışları çok kısa bir an benim gözlerimi buldu ama oyalanmadan önündeki kadehe geri döndü. Onun da burada, planın bu kısmında yer alacağını bilmiyordum. Emir, Ahmet'e göz ucuyla bile bakmamıştı. Hatta Yasmin yine beni yeren bakışlarını devirmiş, kıvrak yürüyüşüne kaldığı yerden devam etmişti. Hemen onlara ayak uydurdum. Amatörlüğü bırakmalıydım. Bu yeni kararımda başarılı olmam biraz zor olacaktı çünkü yanından geçtiğimiz locaların birinde Kenan oturmaktaydı. Ahmet gibi o da masasındaki insanlarla konuşurken dinliyor, bardağındakileri yudumluyordu.

Başımı bu tanıdık yüzlere çevirmemek için kaslarımı zorlarken sonunda kendi locamıza ulaştık. Daha masaya oturur oturmaz, "Senin kızın şaşkınlığı başımıza iş açacak Romeo," dedi Yasmin dişlerinin arasından.

Ufak çantamı masanın üstüne bıraktım.

"Kusura bakmayın Yasmin Hanım, sizin gibi boş zamanlarında illegal işlere bulaşmadığımdan acemilik çekiyorum."

Bu kez konuşmadan önce etrafıma bakınmıştım. Yasmin kırmızı dudaklarını aralayacak gibi oldu ama Miguel ondan önce davrandı.

"Dikkatli olmalı. Yalnız olmayabilir biz."

Emir ceketinin manşetlerini çekiştirdi.

"Bizim yaptığımız gibi o da adamlarını önden göndermiş olabilir." Bana döndü, kolunu sırtıma attı. Sessizce fısıldadı. "Onları tanıdığını belli etme."

"Andre aptal değil. Havada uçan sinekten bile şüphelenirse bu iş olmaz," dedi Emir'in son cümlesine kulak misafiri olan Yasmin.

Sonraki dakikalarda onu haklı çıkarmamak için sahnede şarkı söyleyen kızdan başka tarafa bakmadım. Freud der ki, "Bir insan bir yere hiç bakmıyorsa, orada kesinlikle ilgilendiği bir şey vardır." Haklıydı. Gözlerimi Ahmet ve Kenan'dan sakınmak zorunda olduğum için göz bebeklerim mıknatıs varmışçasına onlara çekiliyordu.

Kenan'ın locası çaprazımızda kaldığı için ona direnç göstermem daha kolaydı. Fakat Ahmet'in oturduğu tabure, sahneye fazla yakındı. Sahnedeki güzel sesli kız şarkıyı bitirdiğinde aniden tek bir kişiden kısa bir alkış sesi geldi. Alkışın sahibi bar taburesinde oturanlardan biriydi. İstemsizce bakışlarım oraya kayınca onun yerine Ahmet'i buldu gözlerim. Yanında iki erkek vardı. Belli etmeden etrafı süzerek konuşuyorlardı. Ahmet rahat görünmeye çalışsa da yüzüne endişe hâkimdi, bulunduğu yerden dolayı rahatsız görünüyordu. İçkisini yudumlarken gizlice dokundu gözleri bana. Yüzündeki endişenin sebeplerinden biri de bendim. Bunu anlayabilecek kadar tanıyordum onu. Burada olmamı onaylamıyordu. Çantamın kayışını sıktım. Küçükken de onun onayını almadığım şeyleri yaparken hep gerilirdim. Eski bir alışkanlıkla bakışlarımı kaçırdım onun yargılayıcı yeşil gözlerinden ve masaya bırakılan kadehleri izledim.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadı Emir kulağıma. Fazla yakındı. Parfümünün kokusu, dengem böylesine hassasken hiç yardımcı olmuyordu.

"Ha venido,"* dedi Miguel.

* Geldi.

Hepimiz giriş kapısına döndük. Gelen Akın'dı. O da siyah takım elbise içindeydi. Yanında eski koruması dev Shrek ve iki adam daha vardı. Shrek onu hatırladığım kadar iri görünüyordu. Akın salona girerken o ve diğerleri giriş kapısının yanında dikilmek için konum aldı. Akın kısa boyu, sinsi suratıyla giriş yapmış, masamıza ulaşana kadar üç, beş kişiyle selamlaşmıştı. Son kişi kulağına bir şeyler fısıldarken gözüyle bizi işaret etmişti. Sanırım Emir haklıydı. Burada attığımız her adım izlenmişti. Akın masaya yaklaşırken nereden geldiğini anlayamadığım bir kadın koluna girdi. Olgun ama oldukça güzel bir kadındı. Sarı saçları ve büyük göğüsleriyle insanı hipnotize ediyordu. Akın karşımızda durduğunda kolunda o da vardı.

"İyi akşamlar, yeni dostluklar kurmak için ne de güzel bir akşam değil mi?"

Yılan bakışları masadaki herkese dokundu. Fakat sıra Yasmin'e geldiğinde yanındaki sarışının kolundan çıkardığı elini ona uzattı. Yasmin en ufak bir duraksama yaşamadan elini yılana teslim etti. İnce parmaklarına Akın'ın dudakları değerken gülümsüyordu. Onun yerine ben tiksindim. Akın doğrulduğunda yanındaki sarışına yarım bir bakış attı. Kadın en ufak kalp kırıklığı göstermeden localar arasında gülümseyerek adımlamaya başladı.

"Hola Senyor," dedi Yasmin puslu sesiyle parmaklarını geri alırken.

Akın'ın tek kaşı ilgiyle havaya kalktı.

"Sanıyorum ki Hanzade'nin uğruna kendi kıçını tehlikeye attığı şey sizsiniz."

Yasmin şuh bir kahkaha attı.

"Uğruma feda edilen uzuvları saymayı bırakalı uzun zaman oldu, Akın Bey."

Akın masaya otururken bakışları keyifli ama temkinliydi. Emir'e döndü.

"Bu kadar hızlı bir dönüş beklemiyordum senden, Hanzade."

Emir içki bardağını döndürdü.

"Ee, kıçım kıymetlidir," dedi mesafeli bir gülümsemeyle. "Gerçi geçen akşam sen de görmüştün, değil mi? Hayrola, yine bizden soyunmamızı istemeyecek misin?"

Akın sırıtarak elini havaya kaldırdı.

"Burada buna gerek yok, Hanzade. İçeri girerken geçtiğiniz birkaç noktada tarandınız. Kıçına bağladığın bir şey olsaydı bu masada oturuyor olmazdım."

Birkaç saniye sonra Akın'ın önüne koyu bir içki kondu.

"Ayrıca bu masada soyunmasını isteyeceğim son kişi olduğuna emin olabilirsin."

Bardağını dudaklarına götürürken sadece Yasmin'e değil, bana da göz ucuyla bakmıştı. Emir'in bacağının kasıldığını hissettim. Kendi kadehini tutan parmakları seğirdi. Masanın altından uzanıp elimi bacağına indirdim. Bu iğrenç adamın sözlerinin artık beni etkileyemeyeceğini hissettirmek istedim. Bu kadar yaklaşmışken Rosa'yı tehlikeye atamazdık.

"Adamını araştırdım," dedi Akın, ilk yudumunu aldıktan sonra. "Herkes diğer aileye kaptırdığı vitamin anlaşmasını duymuş ama kimse neden İstanbul'a geldiğini bilmiyor."

Emir kendini toparlayıp yeniden odaklandı.

"Senin dışında," dedi. Zoraki bir gülümseme yerleştirmişti yüzüne.

Akın'ın dudağı hafifçe kıpırdandı. Bu bilgi hoşuna gitmişti.

"Ama bazıları onun gibi bir adamın Cennet'i idare edemeyeceğini düşünüyor."

Akın'ın yüzündeki şüphe beni tedirgin etti. Emir ikili oynayan birine göre fazla rahattı.

"Hâlâ vazgeçme şansın var Akın," dedi gayet kendinden emin şekilde.

Emir bu blöfle de yetinmedi. Dönüp Miguel'e kısa ama etkili bir cümle kurdu. Ne dediklerini anlamamıştım ama büründükleri karakterlerin Akın'ın tavrından rahatsız olduklarını hissedebiliyordum. Akın da benden farklı değildi. Bu bilinmezlik onu huzursuz ediyordu. Emir yeniden Akın'a döndü.

"Adamın başka bir görüşme daha yapacak vakti varmış. Eğer geri çekiliyorsan..."

Akın bölerek araya girdi. Emir'in hamlesi işe yaramış görünüyordu. Akın gülümsüyordu ama gerginliğini saklayamıyordu.

"Yok hayır, vazgeçmek yok. Sadece emin olmaya çalışıyorum."

Akın, Emir'e değil, Miguel'e bakarak konuşuyordu. Miguel ise kulağına doğru yapılan çeviriyi ruhsuz bakışlarıyla dinlemekteydi. Miguel donuk bir ifadeyle hızlı, kıvrak bir cümle kurdu. Emir, Akın'a döndü.

"Emin olması gereken sen değil Andre'ymiş. Arkadaşım ciddiyetini ispatlamak için ne yapacağını merak ediyor."

Akın yerinde doğruldu. Rahat bir tavırla girişte bekleyen devini işaret etti.

"Arkadaşın endişe etmesin, Bay Andre'ye beş çanta dolusu ciddiyetimle birlikte geldim."

Emir, Miguel'e bu yeni bilgiyi verirken ben dev ve yanındakilerin elinde tuttuğu siyah evrak çantalarını fark etmiştim. Acaba Ahmet ya da Kenan o çantaların varlığının farkında mıydı? Dönüp Ahmet'e bakma cesaretini gösteremeden masaya döndüm.

Miguel başını memnuniyetle salladı. Mekânın içinde dolaşan görevlilerden biri masamıza yanaştı. Elinde, üstünde sayılar olan çubuklar vardı.

"Birazdan müzayedemiz başlayacak, efendim. Katılmayı arzu eder misiniz?"

"Misafirim henüz gelmedi. Müdürünüze bu gece biraz gecikmeli başlamanızı istediğimi iletin."

Adam bunu bir rica değil de emir olarak almışçasına başının üstüne koyup uzaklaştı. Birkaç dakika sonraysa mekânın kapısı gürültüyle açıldı. Sadece biz değil birkaç meraklı baş daha o yöne döndü. Gelen Andre'ydi. Koyu kan kırmızısı bir takım elbise giymişti. Gözünde siyah camlı, havalı bir gözlük, ayaklarında elbette parlak İtalyan pabuçlar vardı. Tuhaf bir şekilde,

üzerindeki hiçbir şey kötü durmuyordu. Ya da öylesine özgüvenli bir duruşu vardı ki içeri çuvalla girseydi bile yadırganmazdı.

Öyle coşkulu bir girişti ki bu, mekânın yöneticisi olduğunu düşündüğüm kişi Andre'nin adamlarını aşıp ona ulaştı. Andre, gözlüğünü burnuna indirdi. Yanındaki adam ona nezaketle bir şeyler anlatırken onun gözleri etrafını süzüyordu. Andre'nin adamlarını da Akın'ın devinin beklediği alana aldılar. Sonunda bizim masaya yönlendirildiğinde, büyük hareketlerle bizi selamladı.

"Hola a todos! Buenas noches."*

Akın, misafirini ayakta karşıladı. Kibar bir selamlamayla elini sıktı. Andre ise ancak o zaman gözlüğünü çıkardı. Akın'la selamlaştıklarında masaya hızlıca göz gezdirdi, yine rolünün hakkını veren ikinci sınıf oyuncular gibi elini kalbine bastırdı.

"Ahh Fuego..." dedi dokunaklı bir sesle.

Andre, dakikalar önce Akın'ın dudaklarının izini saklayan parmaklara uzanırken Akın oturduğu yerde dikleşti. Aptal biri değildi. Andre'nin Yasmin'e yaklaşımını gördükten sonra artık onunla flört etmeye çalışmayacaktı.

Andre izin istemeden Yasmin'in yanına kuruldu. Miguel onlardan biraz uzaklaştı. Bu yakınlık onu rahatsız etmiş gibiydi. Andre onu daha önce gördüğümde olduğundan biraz daha farklıydı. Sadece üzerindeki kıyafet değil, değişen başka bir şey vardı ama ne olduğunu bilemiyordum.

Yasmin'in Andre'ye olan bakışlarıysa düne göre daha ılımlıydı. Andre de bunun farkında olmalıydı. Belki de bu yüzden kolunu Yasmin'in omzuna atmakta bir engel görmedi.

Masamıza ahşap, ufak bir kutu bırakıldı. Akın kutudan puroya benzer kalın sigaralar çıkarıp önce Andre'ye uzattı. Andre coşkuyla, elle sarıldığı aşikâr olan sigaralardan birini alıp kokusunu içine çekti.

"Hımm... Beğendim," dedi Andre. İngilizce, ağzında hâlâ eğreti duruyordu.

* Herkese merhaba! İyi akşamlar.

"Etkisinden emin olmadığım hiçbir şeyi dostlarıma ikram etmem," dedi Akın.

Onun haz dolu dudakları incelirken Andre sigarasını yakıyordu. İlk nefesini çektiğinde gözlerini kapattı, bedenine yayılan gevşemeyle kolunu yeniden Yasmin'e doğru attı. İnce, değişik kokusu olan bir duman yayıldı dudaklarından havaya. Bu kokudan hoşlanmadım.

"Bu konuda hakkını vermeliyim," diye söze başladı Andre. Cebinden çıkardığı şişeyi salladı. "Küçük dostunun verdiği şu şey..." derken tek bir hap boş cama çarpıyordu. Masadaki herkes o küçük hapı takip etti. "Bu çok... inanılmaz bir şey..." diyebildi Andre. Sanki konuştuğu dil, duygularını açıklamaya yetmiyormuş gibi.

Bu olmalıydı. Andre'nin yüzünde, bedeninde, enerjisindeki farklılığın sebebi Cennet olmalıydı. Akın'ın yılan gözleri Emir'e kaydı. Andre'nin bahsettiği küçük dostun Emir olduğu aşikârdı. Paylaştığı bu ikramdan dolayı memnun görünüyordu. Yüzündeki katıksız mutlulukla Andre'ye döndü.

"Güzel şeylerin bedeli vardır, sevgili Andre," dedi açık bir imayla.

Andre cevap vermeden önce Yasmin'i kendine çekti. Kadının gözlerine bakıyordu. Konuşmadan önce hırslı bakışlarını bastıran kızılın yüzüne üfledi dumanını. Yasmin yine de gülümsemeyi başardı.

"Güzel şeylerin bir bedeli vardır..." diye tekrar etti Andre fısıldayarak. Ardından dönüp başıyla girişte dizilmiş adamlarından birini işaret etti. Adamların hepsinin elinde aynı tarz deri, spor bir çantalar vardı. İçlerinden biri masamıza yaklaştı.

"Sevdiğim şeylerin benim olması konusunda aceleciyimdir," derken bu kez Akın'a bakıyordu.

Akın'ın gözlerine tatminkâr bir bakış oturmuşken bahsettikleri müzayede başladı. Böylece sohbetlerine ara vermiş oldular. Önce kendi kanıyla tablosunu süslemiş ressam için kadeh kaldırıldı, ardından değerli tablolar, ufak sanat eserleri dudak uçuk-

latan rakamlara ulaştı. Hiçbir eser sahipsiz kalmıyor, müzayede sıkı bir at yarışı gibi rekabetle geçiyordu. Andre, Cennet'in de etkisiyle öyle coşkuluydu ki açık artırmaya çıkan çirkin bir heykele binlerce dolar verdi. Eminim evindeki diğer çirkin heykellerin yanında güzel duracaktı.

Müzayede bitip de güzel sesli kadın yeniden şarkı söylemeye başladığında tüm salonda hissedilir bir enerji vardı. Havadaki ince dumanlar farklı localardan da yükseliyor, şuh kahkahalar, keyifli sohbetler müziğin ritmine karışıyordu. Andre de bu enerjiden nasibini almıştı. Akın kıpırdandı.

"Sanırım artık konuşmamızın zamanı geldi."

Andre ikinci sigarasını söndürdü. Keyifle ayağa fırladı.

"Ciddi konuşmalardan önce kadınımın sihirli ellerinden şans dilenmeliyim dostum."

Elini yanındaki kırmızılı kadına uzatırken gözlerinde sadece Yasmin'in anlayabileceği bir duygu vardı.

"Fuego?" dedi derinden gelen, puslu sesiyle.

Ne ben ne de Miguel hoşlandı bu bakışlardan. Ama Yasmin ağır ağır karşılık verdi bu davete. İki kırmızıyla süslenmiş beden sahnenin önündeki alana yürüdüler. Birbirilerine sokulduklarında müzik onlara eşlik edebilmek için ritim değiştirmişti.

Dans etmeye başladılar. Aralarındaki uyum inanılmazdı. Gözlerini birbirinden ayırmadan her hareketleri birbirini tamamlıyordu. Pistte dans eden birkaç kişi bu yeni çifti izleyebilmek için sakince kenara çekildi, salondaki birçok yüz onlara döndü. Orkestra bile onlara özel bir ritim tutturmuştu.

Yaptıkları dansın adını bilmiyordum. Hem cüretkâr hem de sanatsal görünüyordu. Yasmin'in kalçaları insanı hipnotize ediyordu, elleri havada süzülürken bilmediğim bir dili konuşuyordu. Andre'nin elleri Yasmin'in yüzüne dokunuyor, Yasmin onu müzikle uyumlu şekilde geri savuruyordu. Benzer hareketi koluna, beline hatta kalçalarına da yapmıştı.

Dansları bir şey söylüyordu...

Erkeğin hareketlerinde arzu vardı ama kadın öfkeliydi. Birbirleriyle kavga ediyor ama her çatışma tutkulu öpüşmelere dönüşüyordu sanki. Daha önce hiç dans ederek konuşabilen birini görmemiştim.

"Bu kadersiz âşığa dansta eşlik eder misiniz?"

Kulağımdaki fısıltıyla hafifçe ürktüm. Başımı sese çevirdiğimde Emir gülümsüyordu. Özgüvensiz bir ifadeyle dudaklarımı büktüm.

"Çok güzel dans ediyorlar. Onların yanında kukla gibi görünürüz," diye fısıldadım.

Emir önce kıkırdadı sonra da söylediğimi umursamayarak beni kolumdan çekip ayağa kaldırdı. Öyle hızlı çekiştirdi ki yürürken eteklerimi düzeltmek zorunda kaldım. Pistte hâlâ ateşli dans çiftinden başka kimse yoktu. Muhtemelen kimse onlarla rekabet edecek kadar cesur değildi. Biz onların biraz uzağında yerimizi aldığımızda cesaretimize şaşıran birkaç bakışı yakalamıştım. Fakat Emir'in umurunda değildi. Beni kararlı bir şekilde kendine çekti. Ürkek parmaklarım omuzlarına indiğinde değil dans etmek, adım atmayı bile unutmuştum. Emir'in yönlendirmesiyle attığım eğreti adımlar, dans olarak nitelenedirilmekten çok uzaktı. Kendi etrafımızda dönerken Ahmet ilişti gözüme. Belki de pistte Yasmin ve Andre dansın kitabını yazarken bizi izleyen tek kişi oydu.

Bu sırada Andre, Yasmin'in bacağını kaldırıp dizine yasladı ve onu kendi etrafında döndürmeye başladı. *Yok artık!* Yüzümü buruşturdum. Onlar dansın kral ve kraliçesiyken biz yanlarında soytarı gibi kalıyorduk.

"Andre de dansçıymış."

Yüzümü ayaklarımdan alıp Emir'e döndüm şaşkınlıkla.

"Öyle mi?"

Başını salladı.

"Yasmin, Rosa'nın babası ve Andre'yle dans pistlerinde tanışmışlar. Ama Andre'nin abisi ölüp koca bir hanedan ona kalınca, dansı bırakıp Familya'nın başına geçmiş."

Kısa bir an düşündüm.

"Andre'yle Rosa'nın babası arkadaş mıymış yani?"

Emir yine başını salladı.

"İkisi de Yasmin'e vurulmuş. Hatta bir dans yarışmasına Yasmin ikisiyle birlikte katılmış."

"Şaka yapıyorsun."

"Ciddiyim. Miguel anlattı. Farklı kategorilerde, ikisiyle ayrı ayrı partner olmuş. Miguel'in söylediğine göre o yarış sonrası Rosa'nın babasıyla sevgili olmuşlar. Andre o gün hem yarışmayı hem Yasmin'i kaybetmiş."

Bakışlarım yanımızdaki çifte kaydı.

"Bana pek kaybetmiş gibi gelmedi."

Bu kez Emir dudak büktü.

"Rosa'nın babası gittikten sonra yaşananlar hakkında pek konuşmuyorlar."

Aniden canım sıkıldı. Yasmin'i böylesine gaddar bir hale getiren ihtimalleri düşünmek bile istemezken, duymak istediğimden emin değildim.

"Yalnız bir kadın olmak dünyanın her yerinde zor. Hele onun kadar güzelsen..." diye mırıldandım sessizce.

Tıp eğitimini evimden çok uzakta alırken benim de başıma hatırlamaktan hoşlanmadığım şeyler gelmişti. Naz'ı bulduktan sonra birbirimize her konuda destek olmuştuk. Buna sınır bilmez erkekler de dâhildi. Emir gözlerimin içine baktı, orada gördüğü bir şey bu kez onun canını sıkmış gibiydi. Beni sıkıca göğsüne bastırdı. Sanırım dikkatim dağıldığı için ya da yanımızdaki çifte artık başka gözle baktığımdan dans etmek eskisi kadar korkutucu gelmedi. Belki de Emir'in kollarında olmak beni yatıştırmıştı. Onun omzunun üstünden bakınca etrafımızı saran renkler daha bir belirginleşti.

"İnsanlar sadece siyah ve kırmızı giymişler," dedim.

Emir'in gözleri hızlıca mekânı taradı, hafifçe omuz silkti.

"Evet, kural buymuş. Sadece iki renk görmek istiyorlar. Gece ve kan. İnsanlar kendi dünyalarını oluşturup o dünyaya mantıksız kurallar koymaya bayılıyorlar."

Küçümser bir ses çıkardı dudaklarından. Belli bir anı belirdi zihnimde.

"Tanıdığım biri, yaşadığı evin en üst katına kimseyi almıyordu."

Yüzüme keyifle baktı. Gözlerini devirdiğinde bu kez kendiyle de alay ediyor gibiydi. Eski korkularına gülebilmesine sevindim.

"Neden bu gece kırmızı giymiyorum?" diye sordum bu kez sakınmadan. Çocukça olabilirdi ama kırgınlığımı anlasın istiyordum.

Güzel mavi gözleri bakışlarımı tarttı. Kısa bir an şaşırdığını hissettim. Kulağa düşündüğümden daha çocukça geliyor olmalıydı. Aniden dudağı yana kıvrıldı. Keyifle kollarını belime doladı ve dudaklarını tenime değecek kadar yakınlaştırdı.

"Çünkü bu gece dikkatimin dağılmasını istemiyorum," diye fısıldadı. Dudakları boynumdaydı ama sadece sıcak fısıltısı tenime dokunuyordu. "O renk üstündeyken gözümü senden alamıyorum," Dudaklarını hâlâ benden sakınmaktaydı. Gözlerimi kapattım. *Keşke sakınmasaydı*... "Seni deli gibi öpmek dışında bir şey düşünemiyorum. Arzudan gözlerim iyi göremez oluyor," dedi işkence çekercesine.

Bacaklarım titredi. Omuzlarına daha güçlü tutunmak zorunda kaldım.

"Şimdi neden bu gece kırmızı giymediğini anladın mı?" diye sordu. Sesindeki keyfi gizlemiyordu.

Yutkunmak zorunda kaldım.

"Anladım. Oldukça... güzel anlattın."

Parmakları sırtımdan bel boşluğuma kaydı.

"İstersen anlattıklarımı örneklerle de süsleyebilirim," derken lanet herif hâlâ fısıldıyordu. "Senin içinde olduğun her kumaş benim aklımı başımdan almaya yetiyor. Bu yüzden siyahın hakkını yemek istemem. Bana Kedi Kadın'ımı hatırlatıyor."

Dudakları yaranın üzerine korkuyla dokunan bir pamuk gibi boynuma dokundu.

"İstiyorsan," dedi fısıltıyla. Ufak öpücüğü biraz daha aşağı

kaymıştı. "Biraz daha." Bir dokunuş daha. Bu kez köprücük kemiğime ulaşmıştı. "Açıklayabilirim," dedi.

Cümlesi biraz daha uzun sürseydi bayılabilirdim. Kendimi biraz olsun ondan uzağa çekebildim. Lanet herif sırıtıyordu. Benim üzerimdeki etkisinden zevk alıyordu. Yapabileceğim en güçlü şekilde saçımı geriye savurdum.

"Bence yeterince açıklayıcı oldu, teşekkürler," dedim.

Şımarık bir centilmenlikle başını salladı. Şarkı son ritimlere geçiyordu. Emir başını çevirip dans eden baş çiftimize baktı. Yasmin'in savrulan elbisesini takip ettiğini görünce çenemi sıktım.

"Yasmin'in kırmızı giymesine izin vermişsin," deyiverdim.

Gülümseyerek bana döndü.

"Çünkü dikkatinin dağılmasını istediğim kişi Andre." Çenesiyle işaret etti. "Baksana, Yasmin de bunun farkında. Onu uyuşturup anlaşmayı kolay hale getiriyor. Akın daha fazla soru sormasın diye masadan kalktık zaten. Miguel'in dilini bilmediğini düşünerek belki yardımcısıyla işimize yarar birkaç şey konuşur." Bu açıklamanın canımı sıkmasını engelleyemedim. Emir bu şımarık hislerimden habersiz devam etti. Önce masamızda Akın'ın adamlarından birine bir şeyler fısıldamasını takip etti, sonra giriş kapısında duvar gibi bekleyen adamları izledi.

"İkisi de yanında getirdiği çantaları ortaya koymalı. Yoksa tüm yaptıklarımız boşa gider."

Omzumun üstünden Kenan ve Ahmet'e hızlı bir bakış attığında buraya gelme sebebimizi çoktan unuttuğumu fark ettim. Ama saatler önce onu kırdığımı hatırlıyordum. Emir, o berbat an yaşanmamış gibi davransa da benim içim rahat değildi. Masaya geri dönmeden önce bir şeyler söylemek istedim. Aklımdan binlerce cümle geçerken dudaklarımdan sadece bir cümle çıktı.

"Bugün için özür dilerim..."

Gözlerime baktı. Güzel gözleri tebessümüyle parladı. Parmak uçları yanağıma dokundu.

"Dileme. Ama bana güven, Sahra. Sen kalbimde olduğun sürece yasak hiçbir şeye dokunamam ben. Bu bir ilaç şişesi ya

da etkileyici bir beden olsa da fark etmez. Benim dünyamın tek kuralı sensin. Ve ben, bu kurala ölümüne bağlıyım."

Dudağım titredi. Başka bir şey söylemek ya da duymak istemedim. Uzanıp titreyen dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Onun kollarında allak bullak oluyordum. Kolları dünyanın en güvenli yeri, aynı zamanda kendimi en güvensiz hissettiğim yerdi.

Aşk böyle miydi? Mutluluk, kıskançlık, heyecan, öfke, arzu ve daha varlığını henüz bilmediğim bir yığın duyguyu en sivri keskinlikleriyle hissetmek, tadını alacak kadar yoğun yaşamak... Aynı anda dünyaya baş kaldıracak kadar cesur ama adım atamayacak kadar güvensiz hissetmek... Emir'in yanındayken bütün duygularım içimde yarışa tutuşmuş da ilk hangisi ulaşırsa o an onu yaşıyormuş gibiyim. Bu inanılmazdı. Daha önce buna yakın bir şey hissetmediğime emindim.

Şarkı bittiğinde Emir'in dudakları ve kollarından ayrıldığımda Ahmet'le göz göze geldim. Onun burada olduğunu unutmuştum. Gözlerimi kaçırdım, saçımı kulağımın arkasına alıp masamıza yürürken bir başka tanıdık yüz ilişti gözüme. Kenan da az önceki gösteriyi takip etmiş gibi görünüyordu. Onun da öteki konuklar gibi diğer çifti izlemiş olduğunu umdum. Her köşede kaçındığım bir yüz varken yürümekte zorlandım. Sonunda locaya vardığımızda, masamızda yeni doldurulmuş kadehler dizilmiş, ahşap kutunun içindekiler tazelenmişti. Andre ve Yasmin gülüşerek masaya ulaştığındaysa Akın övgü dolu bir alkış kopardı.

"Bravo! Çok iyiydiniz."

Andre sahnede seyircileri selamlayan bir oyuncu gibi övgüleri kabul etti. Oldukça keyifliydi. Abartılı jestlerle yerinde kıpırdanıp duruyordu.

"Ruhumuzu müzikle doldurduğumuza göre, biraz da ceplerimizi dolduralım dostum, ne dersin?" dedi Andre. "Artık iş konuşmanın vakti gelmiştir."

Akın memnuniyetle başını salladı. Başıyla devine işaret verdi. Dev ağır adımlarıyla locaya yanaştığında biz eski yerlerimize

kurulmuştuk. Heyecandan dudaklarımı kemirmek istiyordum. Akın çantayı özenle önüne çekti. Kilidini açtı, kapağını kaldırıp Andre'ye çevirdi.

Andre'yle birlikte biz de çantanın içine dikkat kesildik. Sıralanmış askerler gibi, şeffaf düzenleyici içinde, onlarca hap duruyordu karşımızda. Bunların rengi Cennet'ten farklıydı ama havaya yaydığı enerji aynıydı. Onun gücünü bildiğim için karşımda onlarcasını görmek beni rahatsız etmişti. Bir süre kimse konuşmadı.

"Bunlar farklı." Bunu söyleyen Emir'di. Gerildiğini hissedebiliyordum. Çantadakilerin dikkat ilacı olması gerekiyordu. Cennet olması gerekiyordu. Plan onun üzerine kuruluydu. "Ben adama Cennet'i vereceğini söyleyerek getirdim."

Akın sinsice gülümsedi.

"Cennet tarih oldu, Hanzade. Bunlar ondan da iyi. Yeni formül. Herif o eski şişedekileri sevdiyse buna bayılacaktır."

Emir, Akın'a hissettirmeden emin olmaya çalıştı.

"Yani hâlâ dikkat ilaçları, öyle mi?"

Akın yüzünü buruşturdu.

"Kâğıt üzerinde öyle. Ama bu kez harikalar yarattık."

Andre bu arada adamına işaret vermişti. Onun çantası da masaya geldi. Kaliteli deriden yapılma spor çantasının içinden boks eldivenleri çıksa şaşırmazdım ama onun yerine fermuarın altından binlerce Euro göründü. Andre, Akın kadar uzun tutmadı kendi gösterisini. Çanta yardımcısının elinde geri giderken sarılmış kalın sigarasına uzandı.

"Hadi biraz iş konuşalım," dedi sabırsızca.

Akın memnuniyetle başını salladı. Çantasını kapatıp o da adamına uzandı. Konuşmadan önce başını çevirdi.

"Hanımlar, sizin makyajınızı tazelemeniz gerekmiyor mu?"

Yasmin'le aynı anda durup Akın yılanına baktık. Küçümseyen bakışları üstümüzde dolaştıktan sonra Emir'e döndü ve dişlerinin arasından, misafirini huzursuz etmeden tısladı.

"Anlaşma yaptığım masada kadın istemediğimi biliyorsun, Hanzade. Uğursuzluk getiriyor."

Bunu kendi dilinde söylemişti. Yasmin yumruğunu sıktı. İğrenç herif kibriyle kabarırken Andre ne olduğunu çözmek istercesine Miguel'e döndü. Miguel kararsız kalsa da kısa bir cümle kurdu. Sanırım cümleyi olduğu gibi aktarmıştı. Andre bu teklifi gereksiz bulmuş gibiydi ama karşı çıkmak yerine sadece dudak büktü ve koltuğa kuruldu. O purosunu dişlerinin arasına sıkıştırırken Emir bize baktı. Bu küstahça isteğin onun da hoşuna gitmediğini biliyordum fakat gözleri bize burada olma sebebimizi, Rosa'yı hatırlatmaya çalıştı. Parmaklarımı Yasmin'in koluna sardım. Ben ayağa kalkarken onu da zorladım, zaten o da direnmedi. Tam arkamızı dönmüştük ki Akın yeniden tısladı.

"Üzülmeyin kızlar, kutlama yaparken sizi baş köşede ağırlayacağız. Bir erkeği ilaçlardan ve içkiden daha mutlu eden bir şey varsa o da sizsiniz."

Andre'nin az önceki ilgisizliğinden cesaret aldığı için bunu İngilizce söylemişti. Andre de gürültülü bir kahkaha kopardı. Yasmin ileri atılacak gibi oldu ama onu durdurdum. Rosa için bu iğrenç adamlara birkaç dakika daha katlanmamız yetecekti. Biz oradan ayrılırken iki pisliğin çanta taşıyan adamları hazır ola geçti. Olumlu işareti bekliyorlardı. O işaret bizim kurtuluşumuz olacaktı.

Yasmin'le gerçekten lavaboların olduğu yere yöneldik. Makyaj için değil ama biraz olsun rahatlamaya, siyah ve kırmızı renk dışında bir şeyler görmeye ihtiyacım vardı. Salon dışındaki kısa koridorun sonunda, parlak tuvalet mermerleri topuklularımızla döverken gergin bir soluk bıraktım. Çantamı çıkarıp kenara bir yere attım. Kaslarım gerginlikten dayak yemiş gibi ağrıyordu. Aynadaki yansımamı izledim bir süre. Yorgun görünüyordum, yansımama eşlik eden kadınsa hâlâ öfkeliydi.

"Sakinleş artık. Bunu Rosa için yapıyoruz, unutma."

Dişlerini sıkarken uzanıp musluğu çevirdi. Ellerini yıkarken bir yandan anlamadığım, kıvrak küfürler savuruyordu.

"Evet ya, Rosa için. Böyle adamların olduğu dünyada yaşayıp ne yapacaksa."

Sinirle söylemiş olsa da kızı için iyi niyet barındıran bir düşünce taşıdığını duymak hoşuma gitti.

"Rosa başının çaresine bakar, merak etme sen."

Suyu kapattı. Delikten akıp giden suyu takip ederken ondan beklemeyeceğim kadar uysal görünüyordu. Akın'ın tavrının onu bu denli etkilemiş olması garipti.

"Sen gerçek bir doktordun değil mi?" diye sordu sonunda. Hâlâ deliğe bakıyordu. Ben sessizce başımı salladım. Bakmasa da anlamıştı.

"Psikolojisi en zor düzelen insanlar geçmişte baba sorunu yaşayanlarmış diye duymuştum."

Aslında bu söylediği doğru sayılırdı. Yasmin'in bu haline uyum sağlamaya çalışmak istedim.

"Evet, ben de duydum," dedim gülümseyerek.

Doğruldu. Aynaya bakıyordu. Ela gözleri yorgundu.

"Rosa'nın da o kızlardan olmasından korkuyorum," dedi aniden.

Şaşırtmıştı beni.

"Rosa hayat dolu bir kız," diyebilmiştim ki başını iki yana salladı.

"Gerçek hayatın ne olduğunu görmek istemeyen, hasta bir kız," dedi eski kibriyle.

Canıma tak etmişti. Etrafımızda etkileneceğinden korktuğum Rosa, yanında rol yapmamız gereken Andre, Alberto, aşçı Marta, yılan Akın yoktu. İçimde tuttuklarımı saçabilirdim.

Kızıl saçlarını düzeltmeye yeltenmişti ki uzanıp onu kolundan sertçe çektim. Ne olduğunu anlamadan ince bedeni yalpalayarak hızla bana döndü.

"Onun hasta bir çocuktan çok daha fazlası olduğunu göremiyor musun?" Kaşlarımı çatmıştım. Elimi kolundan çektim ama sert bakışlarım onunlaydı.

"Ölmemesi için o kadar uğraşıyorsun ama yaşamasına izin vermiyorsun. O zeki. Çok zeki. Çok da meraklı. Öğrendiği şeyleri unutmuyor. Çok planlı ve düzenli."

Aklıma daha birçok iyi özelliği geliyordu ama şu kendini beğenmiş kadının anlamasını istiyordum. "Böyle bir çocuğa sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değilsin. Onu tek bir rafa koyup sadece tek bir kelimeden ibaret görmek haksızlık. O hasta bir çocuktan çok daha fazlası!"

Uzanıp omuzlarından tuttum. Direnç göstermedi. Doğruca ela gözlerine baktım.

"Lütfen hastalığı onun suçuymuş gibi davranmaktan vazgeç!"

Ben ondan karşı atak beklemiştim ama kibri bu kez onu terk etmişti. Çenesini sıktı.

"Onun suçu olmadığını biliyorum," dedi kendini sıkarak.

Bakışlarında bir şey fark ettim. Afalladım. Parmaklarım omuzlarını serbest bıraktı.

"Senin suçun da değil..." dedim usulca. Böyle düşündüğünü benden kaçırdığı gözlerinde görebiliyordum. "Kendini cezalandırmanın onu cezalandırmak olduğunu fark edemiyor musun? O senden sadece sevgi bekliyor, Yasmin."

Başını salladı. "Benim içimde sevgi kalmadı," dedi beklemeden. "İçimdeki her şeyi söküp aldılar." Yorgun soluğu canımı yaktı. "Ona verebileceğim tek şey, boş bir kalp. İçini kendi doldurması gerek."

Kolunu okşadım.

"Çocuklar müzik aleti gibidir. Hangi notaya basarsan o sesleri çıkarırlar ve sen hep yanlış tuşlara başmışsın. Ama artık ona bir şans ver, Yasmin. Kendi seslerini bulmasına izin ver. Gör bak, seni nasıl da şaşırtacak. O boş kalbi nasıl da güzelliklerle, müzikle dolduracak."

Yüzüme baktı birkaç saniye, ardından hafifçe gülümsedi. Gerçek gülümsemesi buydu. Gerçek olduğunu biliyordum. Artık daha da güzeldi. Rol yaparken bunun yanına bile yaklaşamazdı.

"Senden iyi bir anne olurdu," dedi usulca.

Gülümserken yanaklarının ısındığını hissettim.

"Biliyor musun, bu bugüne kadar bana söylediğin en güzel şeydi."

Yarım bir kahkaha attı. Düşmanın merhameti cehennemden kötüdür.

"Bundan fazlasını duymayı bekleme."

İki yakın arkadaş gibi gülüştük. Belki farklı şartlarda tanışmış olsaydık gerçek arkadaş bile olabilirdik. İçeri bir kadın girdi. Çantama uzanmadan önce onun sahnede şarkı söyleyen kadın olduğunu fark ettim.

"Sıkıldım, gidelim artık," dedi Yasmin. İçeri giren kadınla eski haline geri dönmüştü. "Şerefsiz herifin erkeklik egosu yeterince tatmin olmuştur."

Kızıl saçlarına son dokunuşları yaparken sanatçı kız duyduğu küfürden dolayı yüzünü buruşturmuştu. Ben de son dokunuşlarım için aynaya döndüm. Elbisemin göğüs kısmını düzeltirken Yasmin bana dönüp başını yana eğdi. Bir şeye bakıyordu. Nereme baktığına emin olamadım ama yetersiz hissedip hızlıca kendimi toparladım. Elini göğsüme doğru uzatıp parmak uçlarıyla tenimdeki kumaşı yana çekiştirdi. Ne yaptığını anlamamıştım. Biraz daha aşağı indirir gibi olunca yüzümü buruşturup geri çekildim. *Ne yapmaya çalışıyordu?* Dudağı keyifle yana kaydı.

"Senin dövmen de Romeo'nunki kadar sevimliymiş," dedi aynaya dönüp saçına son kez hacim kazandırırken.

Elim dövmemin olduğu yere gitti. Kaşlarımı çattım. Tehlikeli kızılın aynadaki yansımasına döndüm.

"Sen Emir'in dövmesini gördün mü?"

Yüzüne haz dolu bir ifade yerleşti. Parmağıyla dudağındaki ruj fazlasına dokundu.

"Havuzda birlikte yüzerken görmüştüm." Çantasını alıp döndü. Elini sır verir gibi kırmızı dudağının kenarına yasladı. "İçin rahat olsun, o dövme çıplakken bile oldukça dikkat çekiyor."

Dişlerimi sıktım. Yoğun parfüm kokusuyla omzumu sıyırıp geçerken bin yıl geçse bile onunla asla arkadaş olamayacağımıza emin oldum.

Yasmin'in çıktığı kapıya yürüdüm ben de. Biz kadınlar tu-

valetinden çıkarken kısa adımlar atan kahverengi saçlı bir kız koşturarak içeri giriyordu. Öylesine sıkışmış görünüyordu ki neredeyse bana çarpacaktı.

Salona geri girdiğimizde daha locamıza ulaşamadan biri kolumu tuttu. Başımı çevirdim. Ahmet'ti. Yüzüme bakmıyordu. Bir şeye dikkat kesilmişti. Durduğumu fark edince parmakları gevşedi. Beklediği bir şey vardı. O anı yakalamak, belki de benim o noktaya gitmemi engellemek istiyordu. Bakışlarını takip ettim. Bizim masaya bakıyordu. Herkes ayaktaydı. Andre ve Akın tatminkâr bir ifadeyle el sıkışmaktaydı. İkisi neredeyse aynı anda adamlarının elindeki çantalara uzandı. Ahmet'le aynı anda bar taburesindeki bir kişi daha kıpırdandı. Çantaları yine aynı anda uzattılar. Taburedekiler, rastlantı olamayacak şekilde senkronize bir hareketle ayağa kalktı. Ve sonunda tüm çantalar taraf değiştirdi. Akın ve Andre gülümsüyordu. İkisi de yeni sahip olduğu gücü avcuna almıştı ki Ahmet ileri atıldı.

"Şimdi!"

Bundan sonra olanlar sanki birkaç dakika içinde gerçekleşti.

32. Bölüm

Gecikmiş İntikam

İz bırakan her şey gibi, gecenin finali de bir anda olmuştu.

Ahmet ve çevresindeki beş, altı kişi bar taburelerinden fırlayıp el sıkışılan masanın etrafını organize bir çabuklukla sarmışlardı. Kapılar gürültüyle açılmış, içeri üniformalı, eli silahlı polisler girmişti. Hatta çelik yelekli özel kuvvet bile vardı. İnsanlar panikle sağa sola kaçışmaya başladılar. Ben olduğum yere çivilenmiştim. Yasmin de farklı değildi ama onun izlediği belli bir nokta vardı. Bakışlarını takip ettim. Masamızı görüş açımdan kaybetmemeye çalışıyordum.

Birileri Akın ve Andre'nin koluna sarılmıştı bile. Andre'nin bu tarz bir olayı ilk kez yaşamadığı aşikârdı. Çelik yelekli adamlar ona bir şeyler sıralarken o, ya dili bilmediğinden ya da ciddiye almadığından içkisine uzanmaya yeltenmişti. Akın şaşkın ama kontrollü davranmaya çalışıyordu. İki elini keyifsizce havaya kaldırmış, sorun yok dercesine başını sallıyordu. İkisi de belli etmeden göz ucuyla girişteki adamlarını arıyordu. Zaten Akın'ın da Andre'nin de sakinliğini kaybetmesine sebep olan şey, adamlarının da zapt edilmiş olduğunu fark etmeleri oldu. İkisi de artık gözle görülür bir şekilde gerilmişti. Adamlarının ellerinde başka çantalar olduğunu o an fark ettim. Üniformalı adamlar doğruca onları hedef almış, pek de kibar olmayan şekilde kollarına sarılmışlardı.

Andre, ileri atılacak gibi olunca silahlı adamlardan en iri olanı tarafından geri püskürtüldü. Andre'nin o güzel, kırmızı takımı bozulmuştu. Dudakları hızlıca hareket ediyor, muhtemelen kendi dilinde bir şeyler sıralıyordu.

Mekânın içine karmaşa hâkimdi. Dakikalar önce 1950'lere aitmiş gibi duran şık salon, aniden savaş meydanına dönmüştü. Yasak bir yerde bulunmanın verdiği korkuyla, kabul görmeyecek davranışlarını saklamaya çalışan bedenler çıkış kapısına koşturuyordu. Onlarca bedenin arasından Emir'i zorla seçebildim. Hâlâ silahla çevrilmiş masanın halkasının içindeydi. Akın ve Andre'nin ellerini arkadan kelepçeleyen kollar bu kez Emir'e yönelmişti. Korkuyla olduğum yerde ileri doğru atıldım. Koşturan birkaç kişiyi zorlukla aşıp engellenemez bir refleksle o tarafa koşturdum.

"Ne yapıyorsunuz, bırakın onu!" diye bağırdım.

Masaya doğru koştururken isyanımı duyan ya da dikkate alan yoktu. Miguel de dâhil olmak üzere masadaki herkesi kısıtlamışlardı. Sonunda Emir'in koluna asılan adamın yakasına yapışabildim.

"Onun bir suçu yok! Bırakın onu!"

Adam beni, ufak bir sineği kovalarcasına kolayca savurdu. Emir, baskı altında ezilen gözleriyle bana bir şey söylüyordu ama şu an bakışlarını çözebilecek sakinlikte değildim.

"Bırakın diyorum!" diye direttim.

Yasmin de yanıma ulaşmıştı, beni kolumdan çekiştirecek gibi olunca öfkeyle onu da savurdum. Emir'in bir daha benden uzaklaşmasını istemiyordum. Sürgünü buna benzer bir gecede başlamıştı. Gidişini hazırlayacak o yere tekrar gidemezdi. Buna izin veremezdim.

"Şu kadınları da alın," dedi aniden otoriter bir ses.

Tüm karmaşa içinde en sakin ama korkutucu gözler bu sesin sahibine aitti. Orta yaşlı, gri saçları olan, zayıfça, uzun bir adamdı. Kalabalık bir karınca sürüsü içindeki kral karınca gibiydi. Bahsi geçen kadınlardan biri kesinlikle bendim. Zira tanımadığım bir el tarafından dürtülüyordum.

"Ne! Bunu yapmaya hakkınız yok!"

Yoksa var mıydı? Yeni bir karşı koyma gösterisine hazırlanıyordum ki onca gürültü ve karmaşanın içinde tanıdık bir ses konuştu.

"Onunla ben ilgilenirim, savcım."

Ahmet donuk bakışlarıyla hitap ettiği kişiden izin istiyordu. Adam geçiştirir gibi başını sallayınca Ahmet sertçe koluma sarıldı. Azarlamaya başlayacağı çocukmuşum gibi beni odak noktasından uzağa sürüklüyordu. Ayak sürüdüm. Emir'i o halde orada bırakamazdım. Sahnedeki müzik aletleri devriliyordu. Yere düşen enstrümanlardan bozuk notalar dağıldı. Ahmet'in parmaklarından kurtulmaya çalışıyordum.

"Sahra, bir sakin olur musun artık!"

Ahmet dişlerinin arasından konuşmuştu. Biraz olsun direncimi kırdı, beni barın sonuna kadar çekiştirip kolumu bırakmadan gözlerime bakarak sessizce konuştu.

"Bunlar göstermelik. Kimsenin ne seni ne de Emir'i içeri atacağı falan yok. Sakinleş artık!"

Sonunda kıpırdanmayı bıraktım. Anlayamamıştım.

"İyi de ama..."

Yine dürttü beni.

"Bu baskınla ilginiz olmadığını düşünmeleri gerek. Onları tutuklayıp sizi bıraksalar inandırıcı olur mu sence?"

Yeniden masaya çevirdim başımı. Emir'in ardından Miguel'i de başı kesilecek horoz gibi masaya yatırıp arkasından kelepçelerini takıyorlardı. Ahmet haklı olabilirdi, ne Emir ne de Miguel kurtulmak için hamle yapmıyordu.

"Ben sandım ki..." diye geveledim.

"Ne sandığını hepimiz anladık. Korkma, Emir'ine kimse zarar veremez." Kalın parmaklarını kolumdan çekti. Tenim kızarmıştı. Ahmet daha sakindi, samimiyetle yüzüme baktı. "Ben bu yüzden buradayım. Ona zarar gelmesin diye. Aptal herif cesur olmakla budalalığı karıştırıyor. Etrafında olmadan rahat edemezdim."

Sözlerinde art niyet ya da kıskançlık aradım ama yoktu, samimi olduğunu biliyordum. Bunu, masamızı izleyen bakışlarında görebiliyordum.

"Savcı ve ekibi sizi tanıyor," diye devam etti. "Bugün Emir'le yüz yüze de tanıştı."

Şaşırdım. Yanımızdan kırmızı elbiseli bir kadın koşup geçti. Çelik kuvvet localarda oturan purolu birine bağırdı.

"Yüz yüze mi tanıştılar?" dedim. "Ne zaman?"

Ahmet karmaşayı izlerken şaşkınlığımın farkında değildi.

"Ne zaman olacak Sahra, bugün. Neredeydin sen, uyuyor muydun?"

Aslında tam olarak söylediği şeyi yapıyordum. Görünen o ki Emir bunca şeyi planlarken ben gerçekten uyuyordum. Emir'in hayatındaki önemli olaylardan hâlâ haberim yoktu. Savcıyla görüşmesi, iki düzine devlet adamı ayarlaması ve havuzda çekici bir kadınla çıplak vaziyette yüzdüğünden haberim olmaması gibi.

Salonun tuvaletlere doğru açılan koridor kapısının önündeydik. Akın'ın gecenin başında koluna taktığı sarışın kadına bu kez polislerden biri eşlik ediyor, hemen yanında yarı çıplak bir kız, kadın polisin kollarında çıkışa sürükleniyordu. Bu, biz tuvaletten çıkarken içeri giren kızdı. Yüzü panik içindeydi. Arkasından çekiştirilen gözlüklü bir erkek de ondan farklı değildi. *Eskort* sözcüğü ilişmişti kulağıma. Zorla götürülen kıza bu sıfatı yakıştıramadım.

Ahmet beni biraz daha yakınına çekti. Boynunda değerli taşlar taşıyan güzel kadınlar, zengin enerji yayan klas beyefendiler "Buna nasıl cüret edersiniz?!" nidalarıyla dışarı götürülüyordu. Mekândan kaçan ya da çıkarılan her insanla birlikte kaos biraz daha azalıyordu. Polisler bizim masadaki herkesi çekiştirip tek sıra halinde yürütmeye başlamıştı. Ahmet rolüne bürünüp yeniden kolumu tuttu, sertçe çekiştirirken onları takip ettik.

Gelirken bizi tedirgin eden koridorda paralı insanların savurduğu gözdağı cümleleri, kapalı tehditleri savruluyordu bu kez.

Gökyüzüne açılan son kapı aralandığında Kenan'ın sırası gelmişti.

Flaşlar patlıyordu. Gece aydınlanıyordu. Elimi gözüme siper etmiştim. Kenan'ı buldum. Gözlerinde intikam arzusu vardı. Arkasında üç dört kameraman, eli çabuk fotoğrafçılar ve birkaç coşkulu muhabirle avına kilitlenmişti. Akın'ın tam karşısında durdu. Polisler bilinçli olduğunu düşüneceğim şekilde yavaşladı. Yürümek için oyalanıyorlardı. Emir, Miguel ve Yasmin'i tutan polisler birkaç adım geri çekilip Akın'ı ve Andre'yi açıkta bıraktı. Bunun rastlantı olmadığına emindim. Akın ışık görmüş tavşan gibi kalakalmıştı.

"Akın Yılmazer, usulsüz ilaç ticareti yaparken yakalandınız. Ne söyleyeceksiniz?"

Akın'ın rengi bembeyaz oldu. Yutkunduğunu görebiliyordum.

"İnterpol tarafından kırmızı listede olan İspanyol iş adamıyla usulsüz ilaç ticareti anlaşması yapıyordunuz. Neler söyleyeceksiniz?"

Kollarında olduğu polislere sığınmak istercesine sinmeye çalıştı. Olduğundan daha da kısa görünüyordu.

"Anlaşma yaptığınız kişinin öz abisini öldürmüş, kadın ticareti yapan bir çete lideri olduğunu biliyor muydunuz?"

Akın'ın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Dönüp Andre'ye baktı. Andre gözlüğünü takmış kendi dilinde söylenmekle meşguldü. Yasmin'e kaydı bakışlarım. Sıktığı yumruğuyla Andre'ye tiksinerek bakıyordu.

Akın artık yürümek istiyordu. Onu götürecekleri yere razıydı ama çelik yelekli polisler öylece olduğu yerde kaldı. Sorular yağmur gibi yağmaya devam etti.

"Benzer bir suçla daha önce de yargılandığınız için cezanızın kaldırılacağını biliyor musunuz?"

"Daha önce de mesleğinizi kötüye kullandığınız yönünde güçlü delilleri karartttığınız doğru mu?"

"Savcının elinde sizinle ilgili şok bir dosyu olduğu söyleniyor."

Akın'ın göz bebekleri soru soranları takip etmeye çalışırken başı çaresizce sağa sola dönüyordu.

"Eski ekibinizdeki ilaç mühendislerinden, dikkat ilaçlarının formülünü değiştirdiğiniz yönünde arda ardına itiraflar geliyor. Bunun hakkında ne söyleyeceksiniz?"

Akın buz kesti. Bunu beklemiyordu. Kenan'ın dudakları zevkle yana kıvrıldı. İntikam, yüzündeki soğuk gülümsemeyle servis edildiğinde lezzetliydi. Bu kadar kısa sürede itirafların gelmesi kesinlikle onun başarısı olmalıydı.

"Yedi yıl önce laboratuvarda bizzat sizin ürettiğiniz ilaçla ölümüne sebebiyet verdiğiniz öğrenciyle ilgili şok edici deliller ortaya çıktı. Kendinizi nasıl savunacaksınız?"

"Ölüme sebep olan ilacın formülünü bugün bir dolu çantayla Avrupa'ya göndermeye çalıştığınız ortaya çıktı."

"Daha kaç kişinin ölümüne sebebiyet verdiniz?"

Akın artık parlak flaşları, yüzüne çarpan soruları kaldıramıyordu. Kontrolünü çoktan kaybetmişti. Kenan yanına yaklaştı.

"Yaptığının hesabını verme zamanı geldi!" dedi öfkeyle.

"Ne?" diyebildi Akın.

Kenan'ın intikam hırsıyla kuşanmış yüzü biraz daha yaklaştı Akın'a. Gözlerine bakıyor olmaktan tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Kardeşimin avucuna bıraktığın zehrin hesabını soracağım sana. Ben yaşadığım sürece o delikten çıkamayacaksın! Ne kadar pisliğin varsa hepsini ortaya saçacağım. Her gün haberlerde bu pislik yüzünü göstereceğim. Katil olduğunu kimseye unuttur-mayacağım. En çok da sana!"

Akın'ın titreyen bedeni yığılacak gibi oldu. O pahalı takımının ceketi içinde kayboldu. Kollarından tutan polisler dikleştirdi cılız bedenini.

"Haydi, gösteri bitti. Açılın artık!"

Kral karıncanın komutuyla üniformalı bedenler hareketlendi. Herkes ayrı ekip arabasına bindiriliyordu. Beni bindirdikleri ışıklı arabanın içinde otururken Andre'nin öfkeli yüzünü, Akın'ın yenilgiyi kabul eden bakışlarını seyrettim. Hâlâ etraflarında çekim yapan haberciler vardı. Onları taşıyan ekip arabaları uzaklaşırken biri açtı kapımı. Bu, Emir'di. Beklemeden kollarına atıldım. Bedeni artık gergin değildi. Kapılar yeniden açıldığında doğruldum. Şoför koltuğuna Ahmet, yanına Kenan yerleşti.

Tuhaf bir ekip olduğumuz su götürmez bir gerçekti. Fakat başarmıştık. En azından başardığımızı düşünüyorduk.

33. Bölüm

Acemi Âşıklar

İntikam, insanın içinde nefretle yeşerttiği bir ağaç gibi köklerini en soğuk damarlarına salan tehlikeli bir duyguydu. Fakat nefretle sulanan ve kinle ayakta duran hiçbir duygu sağlıklı olamazdı. Kenan'ın gözlerinde gördüğüm de buydu. Kardeşinin acısı için yıllarca Hanzadeleri suçlamıştı. Şimdi, onca yıl suladığı yanlış tohumu tek bir gecede kökünden söküp doğru toprağa saplamak ona elle tutulur, gözle görülür bir haz veriyordu.

Kenan yıllar içinde gazetecilikte benim düşündüğümden daha etkili bir konuma gelmiş, doğru insanlarla dostluk bağı kurmuş olacaktı ki ona planı anlattığımız geceden itibaren sayısız insanı bu baskınla alakalı hazırlamıştı. Şimdi Akın sorgudayken daha avukatı bile yanına giremeden birkaç suçu kesinleşmişti bile.

Andre için de işler iyi gitmiyordu. Başka ülkeleri de ilgilendiren dillere destan bir suç dosyası vardı. Aynı gece üç farklı ülkenin konsolosluğundan diplomatlar gelmişti. Andre'yi teslim almak için neredeyse bilek güreşi yapacaklardı. Bu operasyon için hevesli olmayan kim varsa şimdi göğsü kabararak dolaşıyor, altın yumurtlayan tavuğu yakalamışlar gibi kameralara gövde gösterisi yapıyorlardı.

Ahmet'in söylediği gibi oldu. Bizi Andre ve Akın'ın görebileceği noktaya kadar hoyratça savursalar da onlar sorguya alındıktan sonra savcının odasında önümüze koyulan sıcak kahveler

eşliğinde dinlenmeye alınmıştık. Şafak sökerken defalarca ifade vermiş, sayısız insanla konuşturulmuştuk. Bir noktadan sonra aynı cümleleri kurmak müsamerede şiir okumaya dönüşmüştü.

Yolunda gitmeyen bir şey de oldu. Andre sorgu odası değiştirirken gözüne ilişen Yasmin'e tehditler savurmuş, bunu ona ödeteceğini haykırmıştı. Miguel'e, söylediklerini çevirmesi için baskı yapmıştım.

"Onun yaptığını söylüyor. Tuzağa düşürdün diyor. Ödeteceğini söylüyor," demişti keyifsizce, onlarca tehdidi üç cümleye sığdırmıştı.

"Onu bırakmazlar değil mi?" diye sordum endişeyle.

"Bir aslanı kafeste sonsuza kadar tutamazsın." Yasmin kolundan çekiştirilen adamı izliyordu. Bana döndü. "Ama ceylanı ondan saklayabilirsin."

Gözlerindeki endişeyi gizlemek için gülümsemeye çalışıyordu ama Emir bile gözlerindeki keskin tedirginlikten rahatsızdı.

Gün çoktan başlamışken adliyeden ayrılıyorduk. Eteğimizdeki tüm taşları dökmüş, söylenebilecek her şeyi söylemiştik. Gerisi adalete kalmıştı. Bize çıkışa kadar eşlik eden Kenan'ın da bu işin peşini bırakacağını sanmıyordum.

Yol ayrımına geldiğimizde Yasmin ve Miguel arabaya geçti, bizse o sırada Kenan'ın huzurlu yüzüne bakıyorduk. Yeni günün kokusunu içine çekiyordu. Sanki yıllarca kapalı bir yerde tutulmuştu da ilk kez gökyüzüne kavuşmuştu.

"Ne yaptığını bildiğine emin misin?" diye sordu Emir.

Kenan'ın kendinden emin, soğuk gülümsemesiyle çenesi kasıldı.

"Öyle bir zaman gelir ki ilahi adaletin yerini bulması için sana bir hak tanınır. O gece sizi evime getiren buydu. Ben de bu şansımı kullandım."

Emir bir şey söyleyemeden biri yanımıza koşarak geldi, elindeki gazeteyi Kenan'ın parmaklarına sıkıştırdı.

"Bugüne yetiştirmişler," dedi adam nefes nefese.

Kenan gazeteyi hışırtıyla açıp sırıtarak göz gezdirdi, hızlıca

çevirip manşette şaşkın ördek gibi kalakalmış Akın ve Andre'yi gösterdi.

"Rahat geçirdiği bunca zamanın bedelini faiziyle ödeyecek ve bu daha başlangıç," dedi kısaca, doyumsuz bir keyifle.

Yüzüne yakışmayan gülümsemesiyle yeniden gazeteye gömülürken yanındaki adam heyecanla anlatmaya koyuldu.

"Yarın diğer üç gazete de manşetten girecek. Sabah haberlerinde bahsi geçmiş, akşam haberlerinde sen daha da köpürtürsün. İstediğinden daha fazla ses getirecek gibi görünüyor. Yanındaki İspanyol adamdan maden çıktı. BBC ve CNN'den birileri seninle görüşmek istedi. Daha birçok sessiz harfli kanal olayı soruyor. Acayip bir balık yakaladın, dostum..."

Adam, elini Kenan'ın omzuna atıp konuşmayı sürdürürken bizden uzaklaştılar. Kenan başını gazeteden kaldırmadan yürüyor, çoktan bizim varlığımızı unutmuş gibi görünüyordu.

Emir başını bana doğru çevirdi ve dudak bükerek omuz silkti. Bu olayın ekmeğini Kenan yiyecek gibi görünüyordu. Bizim için fark etmezdi, Rosa güvende olduğu sürece kupayı kimin kaldırdığının, madalyanın kimin boynunda olduğunun bir önemi yoktu. Andre'den kurtulmuştuk. Artık tamamen Rosa'nın ameliyatına odaklanabilirdik.

Tam arabaya dönecektik ki ismim yankılandı adliye avlusunda. Ahmet bize doğru geliyordu. Yanımıza ulaştığında soluklandı. Yorgun görünüyordu. Bizim ekibin avukatı oydu. Tüm gece örümcek ağı örer gibi ifadeler arasında dönüp durmuştu. Bu performansı savcının da gözünden kaçmamış, elmas değerinde bir tebrik almıştı. Üstündeki ceketi çıkarıp koluna astı.

"İyi iş çıkardın," dedi Emir daha o konuşamadan. Ahmet samimiyetle bu nadir bulacağı övgüyü de kabul etti.

"Abilik yapıp seni kollayacağımı söylemiştim, dostum," dedi Emir'e göz kırparken. Emir bu kez sinirlenmedi. Aksine hafifçe gülümsedi.

"Kabul etmeliyim ki benim için de mesleki açıdan güzel bir gece oldu."

Emir, göz ucuyla bana baktı.

"Herkese faydamızın dokunması ne güzel," dedi. Haksız da sayılmazdı.

Ahmet ceplerini karıştırdı.

"Eve gidip bir dosyayı almam gerekiyor. Sahra, eve gidecek-sen seni de bırakabilirim?"

Ceplerini karıştırırken doğal, tehdit barındırmayan bir tonla sormuştu bunu. Aslında eve gidip duş alsam fena olmazdı. Siyah elbisemin üstüne Emir'in ceketini geçirmiştim, hastanede bırak-tığım giysilerim de fazla temiz sayılmazdı. Yenilenmek tenime iyi gelebilirdi. Fakat Ahmet'le yolculuk yapmam Emir'in hoşu-na gitmezdi. Tam başımı kibarca reddetmek için sallayacakken Emir bana döndü.

"İster misin?" diye sordu.

Bakışlarında ima benzeri bir şeyler aradım ama yoktu. Ger-çekten soruyordu. Şaşırarak tamamen ona doğru döndüm.

"Sorun olmayacağına emin misin?"

Emir omuz silkti.

"Ne sorun olabilir ki? Abi kardeş gideceksiniz."

Kafasını falan mı vurmuştu bir yere, yoksa Ahmet'i ya da beni denemek için mi yapıyordu bunu? Eğer sevgililik konusun-dan bu kadar bihaber olmasaydım, bunun altında yatan söylen-memiş sözcükleri duyabilirdim ama duyamadım.

Başını önce kendi arabasının içine çevirdi ardından dönüp dudak büktü.

"Biz de eve gidip şu kıyafetlerden kurtulalım," dedi üstünde-ki siyah gömlek ve pantolona yüzünü buruştururken. Bana baktı, omuz silkti."Hastanede buluşuruz."

Sanırım bu yolculuk onun için gerçekten sorun teşkil etmi-yordu. Bu gece Ahmet'le aralarında barış sağlanmış olmalıydı. Onu artık tehdit olarak görmüyor oluşu aslında sevindiriciydi fakat arabanın içine kayan bakışlarımla, benim tehdidimin hâlâ tazeliğini yitirmediği hissine kapılıyordum. Kenan'ın içine in-tikam tohumları, benimkineyse kıskançlık kazınmıştı. Yasmin, Emir'le çıplak yüzdüklerini ima ettiği andan beri kıskançlığın

zehirli kollarını sulamayı bırakamıyordum. Yasmin'in ince parmakları umursamazca şakaklarını ovuyor, o parmakların Emir'in çıplak teninde, adımın üstünde dolaştığını düşündükçe kıskançlık sarmaşıkları tüm vücudumu dolaşıp beynimi sarıyordu.

Çenemi sıktım. Dudaklarım yalancı bir gülümsemeyle gerildi. "Kıyafetlerden kurtulurken farklı odalarda olduğunuza emin ol, olur mu?"

İçimdeki çığlıklardan habersiz olan Emir, afallayarak kaşlarını çattı.

"Ne?"

Başımı iki yana salladım. Şimdi sırası değildi, belki de hiç olmayacaktı. Yine eğitemediğim hislerimin kurbanı olmamalıydım. Bir daha onun kalbini kırma riskini göze alamazdım.

"Haklısın, gidip yenilenelim. Anneme de artık olayları anlatmam gerekecek. Olanları haberlerden değil de benden öğrense daha iyi olur."

Emir'in yanından Ahmet'in tarafına geçtiğimde Emir'in bana doğru uzanacak gibi olduğunu fark etmemiş gibi yaptım. Ahmet arabasına doğru yürümeye başladığında onu takip etmeden önce dönüp Emir'e el salladım, o da sadece başını salladı. Biz arabanın içine yerleşene kadar bizi izledi. Keşke o güzel kafasının içini görebilseydim.

Belki de Ahmet'e güvendiğini ispatlamaya çalışıyordu ya da bana güvendiğini göstermek istiyordu. Sebebi neydi bilmiyordum ama biz ondan uzaklaşırken yumruğunu sıktığını görebilmiştim.

"Söylediğim gibi, niyetim savcı olmak. Yol uzun ve zor ama yanıladım sayılır. Avukatlığı seviyorum ama o koltuktayken daha faydalı olacağımı hissediyorum."

Ahmet yol boyunca soluklanmadan anlatıyordu. Aramızda sessizlik oluşmasına fırsat vermemek için mi yoksa bana bir şeyler anlatmayı özlediği için mi konuşmayı bırakamıyordu emin değildim fakat onun konuşması bana da iyi gelmişti. Ev

yolundayken bu tanıdık his bir ilaç gibiydi. Küçükken okuldan dönerken de böyle konuşur, birbirimize sıra vermezdik.

O soluksuz kelimeleri sıralarken bakışlarım direksiyonun yanındaki anahtarlığında asılı olan ayçöreği kolyesini buldu. Yasemin haklıydı. Bu bana hediye ettiği kolyeydi. Onu izleyen gözlerime öylesine yabancı geliyordu ki aylarca bir parçam gibi göğsümde taşımış olmayı şimdi yadırgıyordum. Orada asılı olması benim de canımı sıktı.

Araya girebilmek için fırsat kolladım.

"Geleceğe dair çok fazla plan yapmışsın," diyebildim sonunda. Başını salladığında hamlemi yaptım. "Yasemin ne diyor bu planlarına? Eğer savcı olursan mecburi hizmetin olacaktır, Yasemin Çıkmaz'dan ayrılmak istiyor mu bakalım."

Ahmet öylece kaldı. Kırmızı ışıkta olması gerekenden fazla duraksayınca arkamızdaki arabalar kornaya bastı. Bunu düşünmediğine inanamıyordum.

"Ciddi olamazsın! Bunu onunla konuşmadın mı?"

Arabayı yolda tutmakta zorlandı.

"Yani o da biliyor tabii ilerisi için savcılık düşündüğümü ama..."

"Ama ona özel olarak söylemedin. Karşına alıp anlatmadın, fikrini sormadın," diye tamamladım.

Afallamış bedeniyle öylece yol çizgilerini takip ederken ben başımı iki yana sallıyordum. İnanılmazdı. Ben sevgililikte kötüydüm belki ama Ahmet benden daha beter durumdaydı. Kollarımı göğsümde toplayıp yolu izlemeye koyuldum. Yasemin'in yokluğunda onun hakkını savunuyor olmak kendimi kötü hissettirmiyordu. Aksine bunu ona borçluymuşum gibi içim rahattı.

Biraz sonra araba yol kenarına yanaştı. Çıkmaz'a fazla mesafe kalmamıştı aslında. Tamamen durduğumuzda Ahmet başını direksiyona koyup elleriyle yüzünü kapattı. Derin, yorgun, çaresiz bir soluktan sonra başını kaldırdı.

"Onu seviyorum..." dedi sessizce. Göğsümdeki kollarım çö-

züldü. Bana dönmüştü. "Seni sevdiğim gibi değil." Başını eğdi. Küçük sesli bir gülümseme bıraktı.

"Sana baktığımda hissettiğim şey sevgi miydi, onu bile bilmiyorum ya. Sen yanımdayken hissettiğim dinginlik, sakinlik hoşuma gidiyordu. Sürpriz yoktu, nereden ne geleceğini biliyordum. Hangi yolda nasıl adım atacağını, nerede hızlanıp nerede sekeceğini biliyordum. Her şey kontrolümdeydi. Belki de ben seni değil de bu hissi seviyordum."

Parmakları saçlarına gitti, yine sesli bir soluk bıraktı.

"Ama ona bakarken... Ah, ona bakarken bile içimde bir şeyler dörtnala koşuyor. Gözümü başka tarafa çevirmesem düşüp bayılacakmış gibi hissediyorum."

Elimde olmadan dudaklarım kıvrıldı. Tuhaftı ama onun yüzünde, aynada kendi gözlerimde gördüğüm bir şey vardı. Bunları başka birine anlatmadığını düşündüm. Kendine bile sesli bir şekilde dile getirmemiş olacaktı ki ilk kez kulağına dokunan bu cümlelerden dolayı paniklemiş bir haldeydi ve nefes nefese kalmıştı.

"Ona öyle mahcubum ki uzanıp dokunmaya cesaret edemiyorum. O bana bakarken gözlerini izlemeye çekiniyorum. Korkutuyor beni..."

Uzaklara baktı bir süre. Yanımızdan geçen arabaların kaybolusunu izledi.

"Onun beni sevmesini seviyorum. Onun gibi biri tarafından böyle sevilmek..." Bana döndü yeniden. "Giderken söylediğin şeylerde haklıydın. Hani şu, gerçek aşk bencil değildir derken. Onun gözlerinde de bencillik yok. Hak etmediğimi bilsem de beni öyle sevmesi... Çok güzel." Başını iki yana sallarken iç çekti. "Uykudayken onu seyrederken buluyorum kendimi. Ya giderse diye korkmaktan bazı geceler uyuyamıyorum. Onu öylesine hak etmiyorum ki..."

Gözlerim direksiyonun yanında sallanan ayçöreği kolyesine takıldı.

"Bunu niye hâlâ saklıyorsun?" diye sormadan edemedim.

İşaret ettiğim yere baktı. Omuzlarını silkti.

"Bana yaptığım aptallığı hatırlatıyor."

Dudak büküp imalı bir bakış attım yeşil gözlerine.

"Hence bu kolye olmadan da hatırlayabilirsin." Hafifçe güldü. "Bu Yasemin'in de hoşuna giderdi," diye eklediğimde cümlemin içinde başka şeyler sakladığımı hissettirmeye çalıştım.

Bakışları endişeyle gözlerimi tarttı.

"Sana söyledi, değil mi?" Bunu anlayabilecek kadar aptal olmamasına sevindim. Başını direksiyona vurdu birkaç kez.

"Berbat bir kocayım!" diye isyan etti.

Başını kaldırdığında ona acıdığımı hissettim. Karanlıkta koşturuyor, bir çıkış yolu arıyordu. Kalbinde hissettikleriyle başa çıkamadığı öylesine belliydi ki bir yol gösterene, bir ışığa ihtiyacı vardı.

Parmaklarımı koluna indirdim. Artık ona dokunmaktan çekinmiyordum.

"Eğer istersen abiliğinden daha iyi bir eş olabilirsin. Yeter ki Yasemin'e elini uzat. O kız aptallıklarına rağmen hâlâ senin yanındaysa, seni kör kütük seviyor demektir."

Bana baktı, yeşil gözleri bir gülümsemeyle parladı.

"İyi ki döndün, Sahra," dedi.

Gülümsedim. O an fark ettim. Biz o kadar uzun zaman boyunca birbirimizin en iyi arkadaşıydık ki şimdi hislerimiz doğru yerlere oturduğunda bu eski uyum ikimizi de rahatlatmıştı. Yine okuldan eve dönen o iki çocuk olmuştuk.

"Teşekkürler Ahmet abi," dedim sırıtarak.

Arabayı yeniden çalıştırırken gözlerini devirdi.

"O kadar da değil, Sahra. Sen bana abi deyince kendimi yaşlı hissediyorum."

Kıkırdadım.

"Küçükken alt sınıfları köşeye sıkıştırıp sana abi desinler diye tehdit ediyordun ama."

"O, vahşi ormanda kralı belirleme savaşıydı kızım, sen ona ne bakıyorsun?" Araba yeniden Çıkmaz yolundaydı. "Sen de sınavda senden yüksek not alma ihtimali olan çocukları korkutuyordun. Ona ne diyeceksin, hanımefendi?"

Gözlerimi şiddetle kıstım.

"Bir kere o, rakiplerimi caydırma politikasıydı beyefendi, konumuzla hiç alakası yok."

Bu kez o kıkırdadı. Çıkmaz sokaklarına girerken yine eski günlerdeki gibi gülüşüyorduk. Ahmet'i özlemiştim. Eski bir arkadaş ne kadar özlenebilirse o kadar özlemiştim. Ona dokunmak, çocukluğuma dokunmak gibiydi. Ve ben çocukluğumu arkamda bırakmayı istemiyordum. Onun etrafımda olması iyi hissettiriyordu.

Ahmet beni evimin önünde bırakıp gerisingeri sokağımızdan çıktı. Savcının gözünün önünden uzun süre kaybolmak istemiyordu. İdealleri olan biri olduğu için onunla gurur duymuştum. Siyah elbisemin eteklerini kaldırıp bahçe kapısına uzanırken yan evin kapısı açıldı.

Küçük bir kız çocuğu evden fırlayıp koştu, çok geçmeden arkasından Erva'nın sesi duyuldu.

"Sahra! Kızım dursana!"

Evin kapısında önce Erva, sonra Hakan göründüğünde dudaklarımı birbirine bastırdım. Sevimli bir tabloya bakıyordum. Yıllar önce Erva'nın dudaklarından bu anların hayalini o kadar çok dinlemiştim ki şimdi tam da hayalini kurduğu kareyi yaşadığını görmek beni duygulandırmıştı. Bu kız başından beri ne istediğini çok iyi biliyordu.

"Ah be kızım, bir kere de koyduğum yerde dur, bekle dediğim yerde bekle! Ne var senin içinde ben anlamadım ki. Hakan bu kez sen yakala kızını, vallahi yediklerim boğazıma dizildi."

Kıkırdadım. Erva'nın bakışları anında beni buldu. Gülümsemesi ışıldadı.

"Ooo, büyük Sahra da gelmiş."

Ben bahçeden içeri girerken Hakan'la küçük Sahra dönüp aynı anda bana baktı. Hakan ayakkabılarını ayağına geçirip hemen doğruldu.

"Sahra sen neden buradasın? Ahmet demişti ki... Siz... Baskın bu gece değil miydi? Bana demişti ki eğer aramazsam..."

"Sakin ol Hakan abi," diye araya girdim. Belli ki Ahmet, ailesini düşünerek Hakan'ı işin dışında tutmuştu. "Her şey yolunda, endişelenme. Ahmet planın kendine düşen kısmını efsane şekilde yerine getirdi. Savcı neredeyse onu evlat edinecekti. Şimdi bir dosyayı almak için eve gitti ve..."

Daha cümlem bitmeden Hakan, Erva'nın dudağına hızlı bir öpücük kondurup koşturdu. O bahçenin dışına çıkıp arabasına atladığında Erva arkasından seslense de beklemeden hızla uzaklaştı. Erva söylenerek bahçe duvarının dibine geldi, ben de yanına yürüdüm. İkimiz de duvara yaslanıp karşılıklı durduk.

"Ee, anlat bakalım *Bond kızı*, neler oldu? Eve yine smokinle döndüğünüze göre kötü adamları haklamış olmalısınız."

Önce kıkırdadım, sonra da bu gece yaşananların kısa bir özetini geçtim. Erva anlattıklarımı soluksuz dinlemiş, aralarda kısa ıslıklar çalmıştı. Bunun üstüne küçük Sahra bile meraklanıp yanımıza yaklaşmıştı.

"Vay canına... Aferin abimle o pullu kelebeğe, iyi iş çıkarmışlar. Küçük kızın en azından bir beladan kurtulmuş olmasına sevindim."

Keyifsizce dudak büktüm.

"Umarım yakında ikinci beladan da kurtulur."

Erva uzanıp kolumu okşadı. Küçük Sahra pantolonunu çekiştirince gözlerini devirdi.

"Bela demişken," dedi önce, ardından eğilip kızını kucağına aldı. Bahçe duvarına oturup yüzünü bana çevirdi. "Bu canavarla hiç yüz yüze tanışmamıştın, değil mi?"

Anında başımı salladım. Küçük kız bana çekinerek bakıyordu. Gülümsedim.

"Ekranda göründüğünden çok daha güzelmiş doğrusu." Elimi uzattım ona, avucuma parmakları dokunmadan önce annesiyle göz göze geldi. Erva güvenle başını sallayınca da küçük eli avucuma düştü. *Rosa'yı hatırladım.*

"Merhaba, benim adım Sahra," dedim onu ciddiye aldığımı hissettiren bir sesle parmaklarını sallarken.

"Benim adım da Sahra," dedi kıkırdar gibi.

Boştaki elimle dudaklarımı kapattım sahte bir şaşkınlıkla.

"Aaa! Bu ne tesadüf?"

"Aa tabii yaa, Sahra teyzesi yoksa sen de mi küçükken 4'te oturan Necmiye teyzenin bahçesindeki bütün domatesleri daha olmamışken koparmıştın?"

Küçük Sahra utanarak elini avucumdan çekecek gibi olunca elini kavrayıp kendime çektim. Kulağına eğilip fısıldadım.

"Eğer top yapıp oynamak için kopardıysan, onun yerine 6'daki erik ağacını kullan. Ben sana hangi dala vurduğunda eriklerin döküldüğünü gösteririm."

Küçük Sahra başını geri çektiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şaşkınlığı geçince hevesle başını salladı. Küçük kıza göz kırptım, işaret parmağımı dudağıma koyup sessiz olmasını tembihledim. Bu sırrı paylaşmak onun daha çok kıkırdamasına sebep oldu. Küçük kız elini geri alıp heyecanla kıpırdandığında Erva gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Ben teyze diyorum, akıl ver diye pas atıyorum, sen Allah bilir ne söyledin canavarın kulağına."

Dudaklarıma sinsi bir gülümse yerleşti.

"Ne söyleyeceğim canım, anneciğini üzme, yaramazlık yapmak kötüdür, uyumadan önce ılık süt iç falan."

Küçük Sahra kahkahalarla gülmeye başlayıp duvardan aşağı atladı ve bizden uzaklaştı. Kesinlikle havalı teyze olarak iyi bir ilk izlenim bırakmıştım.

"Aferin külkedisi," dedi Erva, başını iki yana sallasa da kızının tatlı kahkahasını gülümseyerek izliyordu.

Başımı, üstümdeki geniş cekete eğdim. Ellerim üstümde ve saçımda dolaştı.

"Berbat görünüyorum, değil mi?"

Erva dudak büktü.

"Nazik prensesin zor bir gece geçirdiği belli oluyor, diyelim."

Yorgun bir soluktan sonra duvara yaslandım yeniden. Gece zordu zor olmasına ama benim aklım Emir'deydi. Şu havuz problemi sandığımdan daha çok aklımı kurcalıyordu.

"Keyfin mi yok senin?" dedi. Cevap vermek yerine vatkalı omuzlarımı salladım. "Emir'le aranız nasıl?"

Derdim yüzümden okunuyor olmalıydı. İlk akla gelen derdimin Emir olması kolayca tahmin edilebilirdi.

"Aramıza girenleri saymazsak eğer, iyiyiz."

"Aranıza girenler?"

Seslice ofladım.

"Yıllar... Aramıza koca koca yıllar girdiğinde neler yaptığını bilmemek beni çıldırtıyor."

Erva da yaslandı duvara, dudaklarını büktü.

"Neler yaptığını düşünüyorsun ki? Ya da neden onu bulmuşken geçmişi kurcalama uğraşına giriyorsun? Her şeye rağmen sana geri geldi. Ne yaşadığının bir önemi var mı?"

"Bilmiyorum..." diyebildim sessizce.

Erva uzanıp karışmış saçımı okşadı.

"Senin canını sıkan şey ne, doğru dürüst söyle bakalım bana?"

Yüzümü kollarıma gömdüm. Emir'in kokusu ceketine sinmişti. Kokusu beni sakinleştirmek yerine tüm duyularımı harekete geçirdi. Onu özlüyordum. Bu çok saçmaydı! Daha dakikalar önce yanımdaydı. Çığlık atmak istiyordum. Biri içimde yine panik düğmesine basmıştı. Yine aklımdakiler, mideme dökülmüş bir yumru gibi sızlıyordu. Başımı kaldırdım.

"Bu çok saçma!" dedim panikle.

"Ne?"

Çenemi sıktım.

"Birini sevmenin bu kadar korkutucu olması."

Kaşlarını çattı.

"Neden korkuyorsun?"

Kollarımı savurdum. Kendimi daha fazla tutamadım.

"O... O öylesine iyi, öylesine yakışıklı ki bazen ona bakarken benim olduğuna inanamıyorum. Ona kendimi tamamen açtığımda ilgisini kaybedecek diye, sıkıcı biri olduğumu fark

edecek diye ödüm kopuyor. Beni gözünde büyütmüş olmasını düşündükçe içten içe paniğe kapılıyorum."

Erva kolumu okşadı.

"Ah be Sahra'm. Sen neden kendini bu kadar hafife alıyorsun ki?" Omuzlarımdan tutup gözlerime kilitlendi. "O seni seviyor. Seni."

Serbest bıraktı beni. Ben olmak kulağa çok da matah bir şey gibi gelmediğinden sözlerinden etkilendiğim söylenemezdi. Dudaklarımı sarkıttığımı görünce devam etti.

"Kendin söylüyorsun ya işte, adam dünyayı dolaştı. Koca dünyada senin yerini dolduracak bir şey bulamayıp yine seni aradı. Seni." Kolumu dürttü. "Ve asıl önemli olan ne biliyor musun?"

"Ne?" dedim sıkkın bir sesle. Çocuk gibi surat asıyordum.

"Asıl önemli olan şu. O senin *sıkıcı biri* olduğunu bile bile seni buldu."

Koluna vurmak için uzandığımda benden kaçtı. Kıkırdıyordu.

"Bence artık bir şeyleri sorgulamaktan vazgeçip birbirinize yoğunlaşmalısınız."

Sıkkın bakışlarım evimin penceresine kaydı ve yeniden Erva'ya döndü.

"Yan yana gelince başımızı beladan kurtaramıyoruz ki birbirimize yoğunlaşalım."

Erva umursamazca elini savurdu.

"Belasız ilişki olmaz Sahra'cım. Sıkıntılar, belalar, konuşmalar, didişmeler, gülüşmeler, müzik sesleri... Evde bu sesler var olduğu sürece canlısınız demektir. Evinde sessizlik yankılandığında endişelenmeye başlamalısın. Bazen sırf bu yüzden Hakan'la saçma sapan şeyler için didişiyorum."

Hakan'a acıdım.

"Yazık değil mi adama, neden böyle yapıyorsun ki?"

Eğilip fısıldadı.

"Ateşli barışmalar yaşayabilmek için..."

Elimde olmadan kıkırdadım.

"Edepsiz." Başımı iki yana sallarken doğrulup üstümdeki ceketi düzelttim.

"İyi o zaman, Ahmet ya da Hakan abi ilerde bizi bolca beladan kurtaracak desene."

O da duvardan ayrıldı. "Kurtarır tabii." Evine doğru adımlamaya başlarken konuşmaya devam etti. "Cadde'deki Terzi Matilda'ya hakaret davası açmak istediğimde böyle hevesli davranmamıştı ya, neyse."

Ceketime, Emir'in saklı kokusuna sarıldım, ben de yürümeye başladım.

"Çok kibar kadındı Matilda, hakaret mi etti sana gerçekten?"

Erva gözlerini devirdi.

"Neymiş efendim, kilo almışmışım."

Gülecek gibi oldum ama kendimi tuttum. İkimiz de evimizin kapısındaydık.

"Peki almış mıydın?" diye sordum.

"Ay almıştım tabii ki Sahra. Ama bunun yüzüme vurulması gerekmezdi."

Karşılıklı gülüştükten sonra durulup öylece birbirimize baktık. Neredeyse aynı anda kocaman bir nefes bıraktık bahçelerimize. Büyümüştük ama büyümemiştik de. Hem farklıydık hem de aynı.

Gülümsedi.

"Seni seviyorum Ajan Sahra, tamam."

Gülümsedim.

"Seni seviyorum Ajan Erva, tamam."

34. Bölüm

Yarım Kalmış Sigara

Evden çıktığımda Emir'in beyaz arabasını gördüğüme şaşırdım. Ona biraz gecikeceğimi mesaj atmama rağmen, bana geleceğini söylememişti.

Banyoda tahminimden fazla zaman geçirmiş, hırpalanmış kaslarım sıcak suyla gevşerken aklımın artık bir saatçik bile olsa uykuya ihtiyacı olduğunu kabullenmiştim. Zira o hep övündüğüm aklımı kaybetmek üzereydim.

Annemin masama bıraktığı çorbayı bile içmeden kendimi yatağıma atıp saçlarıma sardığım havluyla uykuya dalmıştım. Uyandığımda akşamüzeri oluyordu. Panikle televizyonun başına geçmiş, kanallar arasında dolaşıp haberlere denk gelmeye çalışmıştım. Sonunda Andre ve Akın'ın yüzünü görüp istemsizce çığlık kopardığımda babam ve annemin beni endişeyle süzmesine sebep olmuştum.

Kenan söylediğini yapmıştı. Birden fazla haber kanalında Akın ve Andre'nin videoları dönüyordu. Babam kaşlarını çatıp artık olanları bilmek istediğini söylediğinde bu kez onları geçiştirmedim. Olayları başından sonuna kadar anlattım. Gerçi Cennet ve Emir ilişkisi gibi birkaç kritik noktayı aktarırken ufak atlamalar yapsam da artık her şeyi biliyorlardı.

Annem Naz'dan öğrendiklerinden dolayı olayların bir kısmına zaten hâkimdi ve sanki yaşananlar sırasında yanımızdaymış

gibi ben anlatırken arada bir babama parantez açıp bilgi vermesi çok sevimliydi.

Bolca nasihat, biraz hayat dersi, en çok da "Şükürler olsun, sağ salim yanımızdasın" cümlelerinin süslediği konuşmamızın ardından giyinip evden çıkabilmiştim.

Söz konusu Rosa olunca ikisi de çok anlayışlı davranıyorlardı. Hatta ertesi gün hastaneye onu ziyarete geleceklerini bile söylemişlerdi. Onları Rosa'yla tanıştıracağım için sebepsizce heyecanlandığımı hissettim.

Şimdi Emir'in arabasına doğru yürürken kalbim yine aptal gibi hızlı atıyordu.

Bir noktada onu görmeye alışmış olması gerekmiyor muydu?

Arabanın siyah camının ardında kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını koltuğa yaslamış vaziyette uyuyakalmıştı. Kısa bir iç çektim. Lacivert kotunun üstüne bu kez beyaz bir gömlek geçirmişti. Bu renk de ona siyah kadar yakışıyordu. Gerçi onun üstünde güzel durmayacak bir renk var mıydı, emin değildim.

Yavaşça kapıyı açıp koltuğa yerleştiğimde öylesine derin uyuyordu ki göğsü koca bir nefesle inip kalkmaktan başka bir tepki vermedi. Bir süre izledim güzel yüzünü. Soluğunu dinledim. En sonunda dayanamayıp uzanarak yanağına dokundum. Yaslandığı koltuğa biraz daha yerleşti. Gülümsemeden edemedim. Elimi geri çektim. Ben de yaslandım koltuğa, başımı yan çevirdim. Acelemiz var mıydı, yetişmemiz gereken bir yer, kurtarmamızı bekleyen biri var mıydı umursamadan, onu seyrettim sadece.

"Beni bakışlarınla sevmene bayılıyorum," dedi aniden.

Hafifçe sıçradım. Gözlerini araladı. Puslu sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Avuçlarım bir anda sımsıcak oldu.

Gözlerinin içi kızarmıştı. Kıpırdamadı. Başı hâlâ koltuğa yaslı şekilde iyice yan döndü. Görmeden beni taklit ediyor gibiydi. Gülümsedi. O gülümsediğinde sanki bir düğmeye basıyor ve tüm dünya onunla birlikte gülümsemeye başlıyordu. Gülüşü

öyle güzeldi ki dünyadaki bütün insanlara dağıtılsa bile eksilmezdi.

"Neden geldin?" dedim sessizce.

Alt dudağını sarkıttı. Onun gibi biri için fazla tatlı bir hareketti.

"Kendimi burada buldum. Beni sana çeken manyetik bir alan var. Senden uzakta kaldığım zaman dilimi uzadıkça çekim kuvveti artıyor."

Gülümseyerek başımı salladım.

"Bir şeyler uydurma konusunda çok iyisin, Hanzade."

Başını koltuktan kaldırdı.

"Uydurmuyorum. Tamamen bilimsel gerçekler bunlar. Hatta bunun edebiyatta bir adı bile var."

Ukala bir bakış atarak ben de doğruldum.

"Neymiş bakalım?" dedim iddiaya giren çocuklar gibi.

Eziyet dolu bir hızla yüzüme yaklaştı. Hâlâ uykuyu taşıyan tehlikeli sesiyle sessizce fısıldadı.

"Özlemek..."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Yutkunmak zorunda kaldım. Ben daha karşı argüman sunamadan Emir'in dudakları dudağıma yapıştı, kolları beni kendi koltuğumdan bir anda söküp almıştı. Dudaklarımı ve bedenimi kendine hapsetmişken geri çekildi.

"Özledim seni..." diye fısıldadı.

Başımı aşağı yukarı sallarken yine dünyamın yörüngesi kaymıştı.

"Bılımsel gerçekleri ispatlama konusunda oldukça başarılı olduğunuzu söylemek isterim," dedim toparlanmaya çalışırken.

Seslıce gülümsedi. Ben koltuğuma geri düşerken o arabayı çalıştırıyordu. Benim bedenim uyuşmuş, bacaklarım tutmazken o zorlanmadan araba kullanabiliyordu. Kesinlikle şu lanet bedenimi onun etkisine karşı eğitmem gerekiyordu.

"Gelirken meydandaki marketin önünde durup su aldım," dedi sokaktan çıkarken.

Emir'i, Ayşin'in marketinde hayal edince sebepsizce kulaklarımın ısındığını hissettim. Arkamdan konuşacaklarını hayal edebiliyordum. Bu düşüncemi Emir'e yansıtmadım.

"Dur tahmin edeyim, Ayşin abla seni sorguya çekti," dedim rahat bir tavırla.

Emir keyifle sırıttı.

"Ayşin ve yanındaki üçlü kadın koalisyonuna yakalandım diyelim."

Gözümde canlanan sahne biraz daha renklenmişti.

"Ah, kim bilir nasıl saldırmışlardır sana," dedim hafif endişeyle.

"Günahlarını almayın küçük hanım, hepsi çok tatlı kadınlardı. Hatta biri bana havuçlu kek yapmaya bile söz verdi."

"Kim?"

Meydan'a inmek üzereydik. Düşünerek kaşlarını eğdi.

"Hımm, sanırım adı Müjgan'dı. 5'te oturuyormuş. İstediğim saatte gidebilirmişim, her zaman müsaitmiş, bir kere kekinin tadına bakan bir daha başka kek yiyemezmiş."

Elimde olmadan kahkaha attım.

"Bak sen sosyete Müjgan'a. Boş yere iki kocası da kalp krizinden öldü demiyorlardı demek ki."

Annem ve Erva'nın bana ilettiği dedikoduların aklımda yer etmesine inanamıyordum. Emir keyifli hâlini sürdürdü.

"Bilemiyorum. Kekinin tadını merak etmedim diyemem," dedi sırıtışı genişlerken.

Uzanıp edepsiz omzuna vurdum. O berberin önünden geçerken kornaya basıp birilerine selam verdi. Ağzım açık kaldı.

"Ne yaptın sen az önce?"

Emir omuz silkti.

"Sevgi dolu esnafa selam veriyorum. Berber İsmail çay ikram etti. İçemedim ama bir ara uğrayacağıma söz verdim."

Şaşkınlıktan dudaklarımı kapatamıyordum.

"Emir Hanzade, amacın ne senin?" dedim gözlerimi kısarak.

Gözlerime baktı, sıcacık gülümsedi.

"Kaleyi içten fethetmek."

Emir'in beyaz arabası mahallemden çıkarken onun buradaki sokaklarda dolaştığını hayal etmek bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Yol boyunca baskının etkilerini konuştuk. Andre'nin sınır dışı edileceği onaylanmış, Akın'ın iki suçtan direkt olarak hapis yatacağı kesinleşmişti. Andre'nin bütün adamları bu gece itibariyle İspanya'ya gönderilecek, orada karıştıkları suçlardan hüküm giyeceklerdi. Andre'nin adamlarının gitmesine, dışarıdan eli ayağı kesilmiş olmasına sevinmiştim. Çünkü Yasmin için endişeleniyordum. Savurduğu tehditler fazla gerçek duruyordu. Asla kabul etmeyeceğini bilsem de Yasmin'in de Rosa için korktuğunu biliyordum. Benzer bir korkuyu ben de Emir ve Miguel için taşıyordum. Andre onlardan da şüpheleniyor olabilirdi. Düşmanlarınız sizin canınızı yakmak için en sevdiğinizi hedef almayı iyi bilirdi. Yasmin'i paramparça etmek için etrafındakilere saldırması kaçınılmazdı.

Karamsar düşüncelerin etkisiyle adeta bir yumak haline gelmişken hastaneye vardık. Yasmin, Rosa'nın odasından çıkıyordu. Kaşları çatık, suratı asıktı. Tepesinde topladığı kızıl saçları altında öyle donuk bir ifadesi vardı ki bu hissizliği beni korkuttu.

Bir şey olmuştu.

Emir de Yasmin'in üzerindeki kötü enerjiyi hissetmiş gergin bedeniyle odaya doğru sürüklendi.

"Yasmin dur, bir sorun mu var?"

Yasmin, Emir'e cevap vermek yerine koridorda adımlamaya devam etti. Rosa'nın odasına başımı uzattığımda korkudan dağılacağımı hissetmiştim ama Rosa oradaydı, yatağın ortasında oturuyordu. Arabadaki kötü düşüncelerimin etkisi onu nefes alıyor halde görünce dağıldı. Fakat Rosa ağlıyordu. Kaşlarımı çattım. Rosa kolay kolay ağlamazdı. *Kesinlikle bir şey olmuştu.*

Emir'le göz göze geldik. Emir beni beklemeden, hızlı adımlarla Rosa'ya ulaşıp ben örmediğim için yine karışmış olan küt saçlarına dokundu. Küçük kız başını kaldırdığında yüzü ıslaktı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Emir dişlerini sıktı.

"Annen mi ağlattı seni?" Rosa cevap vermedi. "Rosa, neden ağladın?" diye ısrar etti. Yatağın kenarına oturdu, küçük kızın mavi gözlerine sabitledi bakışlarını. "Annen sana her ne söylediyse, korkma Rosa, ben senin yanındayım. Tamam mı?"

Rosa'nın dudakları titredi. Benim bile canım sıkıldı. Yine hangi katıksız gerçeği bu küçük omuzlara bırakmıştı acaba? Naz, elinde kahve bardağı ve koca bir dilim pastayla kapıda belirdi.

"Neler oluyor?"

Emir doğrulup Naz'a döndü.

"Yasmin ne dedi Rosa'ya?"

Naz, Emir'in bakışlarını görünce ciddiyetle başını salladı.

"Bilmiyorum. Bana dışarı çık, konuşmam gerek dedi."

Emir'in kaşları çatılmıştı.

"Miguel nerede?" diye sordu bu kez, sorumlu birini arıyordu.

Naz, ürkek dudaklarını büktü.

"Ben odadan çıkarken Yasmin Miguel'e, Toygar Bey'in odasına gitmesini söyledi, o da gitti, anladın?" Azarlanacak kişinin Miguel olmasını istemiyor gibiydi.

Emir yumruğunu sıkıyordu. Onun bilgisi dışında bir şeyler oluyordu. Öfkeli adımlarıyla odanın kapısına giderken Naz'ı bakışlarımla dürttüm, dolu ellerini çaresizce yana savurdu. Neler olduğunu o da bilmiyordu.

Emir'in öfkeli adımları yeri dövüyordu, yalpalayan adımlarla onu takip ederken üç hemşire aynı anda Rosa'nın odasına doğru hareketlenmişti. Odaya ilk giren hemşirenin sesini duydum.

"Hadi bakalım ufaklık, gidiyorsun. Seni hazırlayalım bakalım."

Olduğum yere çivilendim adeta. Hemşireyi, Naz ve Emir de duymuştu. Hepimiz afallamıştık.

Onu buradan çıkarmaya mı karar vermişti! Deli miydi bu kadın?

Emir burnundan soluyordu. Şimşek kadar hızlı adımlarla odanın kapısına geldi. Öfkeyle içeri doğru haykırdı.

"Rosa bir yere gitmiyor!"

Hemşirelerin hepsi donup kaldı, aralarında bakıştılar. İçlerinden biri çekinerek cevap verdi.

"Ama... Bize söylenen bu."

Emir kapıya vurdu.

"Ben de bunu söylüyorum. O kız, bu odadan çıkmayacak!"

Onların bakışları kendi aralarında dolaşırken en cesurları başını kaldırdı.

"Üzgünüm Emir Bey, bize babanız tarafından verilen bilgi bu."

Emir çenesini sıktı. Demir kadar kızgın adımlarını yakalamak için koştururken bu kez Naz da bana katılmıştı. Asansörün düğmesine yumruk atarcasına bastı. İçeri girdiğimizde küfür ediyordu.

"Kızı öldürecek!" dedi dişlerinin arasından.

Asansör, Toygar Bey'in katına çıkıyordu.

"Andre yüzünden mi çıkarıyor acaba? Miguel bir şey söyledi mi?"

Hem Emir'in öfkesini yatıştırmak hem de Yasmin'in yaptığı şeyi mantıklı bir sebebe bağlamaya çalışıyordum. Naz bilmediğini belirten bir ifadeyle başını iki yana salladı. Emir sadece homurdandı. Asansör durdu. Toygar Bey'in asistanı bizi coşkuyla selamlamaya yeltenecekken gülüşünü yuttu. Emir'in gelişinden ürkmüştü.

"Toygar Bey'in yanında şu an..."

"Yanında kim var biliyorum!" dedi Emir, bir an bile yavaşlamadan.

Toygar Bey'in odasına açılan kapı, daha biz o uzun koridoru bitiremeden aralandı. Miguel ve Yasmin görünüyordu. Emir daha da hızlandı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırdı Emir.

Yasmin sadece yarım bir bakış atmakla yetindi. Bu ilgisizlik Emir'i daha da öfkelendirdi. Sonunda kapıya ulaştığımızda Toygar Bey de açığa çıkmıştı. Odada biri daha vardı. Emir onu fark etmedi bile.

"Sakin ol Emir," dedi Toygar Bey.

Emir sakin olmaktan milyonlarca ışık yılı uzaklıktaydı. Miguel ve Yasmin'e baktı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Cevap vermediler. Emir'in bakışları babasına kaydı. "Sen buna nasıl izin verirsin? Dışarıda hayatta kalamayacağını sen söylemiştin."

Toygar Bey ellerini oğluna uzattı ama Emir geri çekildi. Yasmin'in ifadesiz yüzüne döndü.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Yasmin gözlerini bile kırpmadı. Bu ruhsuz hali akıl alır gibi değildi. Emir daha fazla sabredemedi. Parmak uçlarıyla Yasmin'in omzunu dürttü.

"Rosa'yı öldüreceksin!" diye bağırdı.

Miguel ondan beklenmeyecek bir sertlikle Emir'in parmaklarına sarılıp onu Yasmin'in bedeninden uzaklaştırdı. Miguel'in bakışlarını belki de ilk kez böyle görüyordum. Sürüsünü korumaya programlanmıştı. Bu beklenmedik tepkiye Emir bile şaşırdı. Miguel'in yüzüne bakıyordu.

"Andre mi tehdit etti Miguel? Ondan mı kaçmaya çalışıyor?"

Miguel'in yüzündeki tehdit ifadesi dağıldı. Yasmin yürümeye başlamıştı. Miguel gözlerini kaçırdı. Emir kabullenemiyordu. Başını iki yana sallarken bu kez Miguel'in omuzlarına sarıldı.

"İlaçları bitti Miguel, biliyorsun. O... dayanamaz..."

Miguel başını eğdi. Omuzları düştü. Miguel'i böyle çaresiz görmek içimin üşümesine sebep oldu Naz'ın da yanı başımdaki endişeli bedenini hissedebiliyordum. Bu sevimli adamın her zaman bir planı, düşündüğü bir şey olurdu ama şu an aklındaki her şey tükenmiş gibiydi.

Toygar Bey, Emir'in koluna dokundu. Oğlunu sakinleştirmek, rahatlatmak için bir şeyler söyleyecek gibi olmuştu ama

Emir, kolundaki parmakları savurdu. Başını çevirip Yasmin'i aradı ama yoktu.

Öfkeli adımlar yine hareketlendiğinde, odanın içindeki adamın bir şeyler imzaladığı ilişti gözüme. Daha fazla bakamadım. Emir'in peşine benden başka kimse takılmadı bu kez. Asansörün önündeydi. Hipnotize olmuşçasına, dikkatle sayılara bakıyordu. Bacağını sallıyor, elleri titriyordu. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Aklındaki ihtimallerle baş edemediğini hissedebiliyordum. Parmaklarına uzandım. Öylesine soyutlamıştı ki kendini kısa bir an ürktü. Gözlerimi bulunca çenesini sıkıp elime tutundu. Buz gibiydi.

"Yukarı çıktı," dedi yeniden sayılara dönerken.

Asansörün tuşuna sayısız kere basarken aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Sonunda pes etti, beni de sürükleyip yangın merdiveninin kapısını ittirdi. Bacaklarım onun hızına yetişmek için panikle yalpalıyordu. Birkaç kez dizimi basamaklara çarptım. Soluklanmama bile müsaade etmiyordu. Göğsüm yırtılacak gibi olduğunda geniş, metal bir kapıyı ittirdi ve gökyüzünün serinliği yüzümüze çarptı.

Hastanenin çatısındaydık. Gün henüz batmıştı. Koyu mavi gökyüzü, lacivertle yer değiştirirken aradığımız kişiyi bulmak zor olmadı.

Devasa havalandırma motorları arasında duvara yaslanmıştı. Hastanenin adının yazılı olduğu tabelanın kırmızı led ışıkları üstüne vuruyordu. Saçlarını açmış, topuklularını ayağından çıkarmıştı. İnce belini saran kısa kalem eteğiyle, parmakları arasında sigarasını tutuyor, kızıl saçları ılık rüzgârda uçuşuyordu. Güzel bir tablo gibiydi. İlk kez bu güzelliği beni rahatsız etmedi.

Dudaklarından havaya karışan duman kaybolup giderken Emir elimi bıraktı. Ona doğru gidiyordu.

"Yasmin," diye seslenme ihtiyacı hissettim.

Dönüp baktığında bu güzel tablonun, yabancı bir fırça darbesiyle bozulmasını izlemek üzücüydü.

"Sen nereye gidersen git, onu burada bırak Yasmin. Ben onu korurum."

Emir'in sözleri onu gülümsetti. Sigarasına bakıyordu. Onu dudaklarına değdirmiyor öylece yanışını izliyordu. Emir yanına ulaştığında, elindeki sigarayı alıp yere fırlattı. Ben de onlara yaklaştım. Yarım bırakmak ona acı veriyormuş gibi yerdeki sigarasını izlerken Emir onu kendine çevirdi.

"Yasmin, lütfen. Sana yalvarıyorum. Onu burada, benimle bırak. Ben. Onu. Koruyabilirim."

Yasmin'in kırmızı dudakları yine kıvrıldı. İnce parmakları uzanıp Emir'in yanağına dokundu. Derin, yorgun ama huzurlu bir soluk bıraktı.

"Ahh, Chico... Onu koruyacağını biliyorum."

Emir'i yakasından tuttu, parmak uçlarına kalkıp kırmızı dudaklarını Emir'in dudaklarına bastırdı. Nefesimi tuttum. Birkaç kısa saniye sonra geri çekildiğinde hâlâ gülümsüyordu. Sersemlemiş Emir'i bıraktı. Aniden arkasını dönüp hızlı adımlarla çatının kenarına uzandı. Havalandırma kutusundan güç alıp kendini yukarı çekti. Kaşlarımı çattım.

Ne yapıyordu?

Sadece yarım saniye aşağı baktı, sonra bize döndü. Parıldayan gözleri beni buldu. Gülümsedi. Daha önce gördüğüm o gerçek, güzel gülümsemelerindendi.

"Ona iyi bak..." dedi bana.

Kollarını iki yana açtı, kızıl saçları savrulurken kendini boşluğa bıraktı.

35. Bölüm

Kırmızı

Her yer kırmızıydı...

Acil servise inebilmek sandığımdan zor olmuştu. Kırmızı bir pelerin gibi boşluğa düşen kızıl saçlar gözlerimin önünden gitmiyordu. Emir çatıdan aşağı bakıp hemen merdivenlere koşturmuştu. Bana seslense de ben hareket edememiş, yerime çivilenmiştim. Sonunda kendime gelebildiğimde hastane etrafındaki çığlıklar, insan uğultuları gökyüzünü kaplamıştı ama köşeye kadar gidecek, aşağı bakacak cesaretim yoktu.

Alt katlara nasıl indiğimi bile hatırlamıyordum. Merdivenleri mi kullandım yoksa asansöre mi bindim hiçbir fikrim yoktu. Acil servis önünde karmaşa vardı. O tarafa yürüdüm. Güvenlik görevlisi bütün meraklı gözlere yaptığı gibi benim de önümü kesti. Algılayamadığım bir sürü şey söylüyordu ama aralarından tek seçebildiğim "Giremezsiniz!" oldu.

"Ben kardeşiyim," deyiverdim düşünmeden.

Günler önce kabul etmek istemediğim bu yalana sahip çıkmak o an çok doğal gelmişti bana. Görevli şüpheye düşse de bakışlarımda gördüğü bir şey yolumdan çekilmesine sebep oldu.

Yerde kan izleri vardı. İzleri takip etmeme gerek yoktu aslında, telaşlı sesler bana yol göstermeye yeterdi. Ben yine de Yasmin'in bıraktığı kırmızı izler boyunca yürüdüm.

O kadar fazla kişi panikle müdahale odasına girip çıkıyordu ki otomatik kapı nefes nefese kalmış gibi tekliyordu. Kırmızıya boyanmış sedyeyi, etrafa saçılmış kanlı bezleri görebiliyordum. Her gün böyle travmatik vaka görmeye alışık olmayan yeni yetme hemşirelerin dikkatsizliğini kollayıp usulca içeri süzüldüm, dikkat çekmeyecek duvarlardan birine sırtımı yasladım.

Sedye karşımdaydı. Tek bir bakış bile yutkunmama sebep oldu. Orada yatan Yasmin değildi. O olamazdı. O güzel yüzü paramparça olmuştu. *Gerçek anlamda paramparça*... İstemsizce yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kaçırdım bu tanımadığım surattan. Bacaklarından biri oyuncak bebeğin yerinden çıkmış bir parçası gibi doğal olamayacak şekilde ters duruyordu. Kolları da farklı değildi. Vücudundan kaçırdığım her bakış sonrası gözlerim odadaki tanıdık yüzleri seçiyordu.

Yasmin'in başında bir doktor vardı. Yüzü gergindi. Onun gerginliği, ne yapacağını bilmez asistan ve hemşirelerine de sirayet etmişti. Emir de karşımdaydı, ellerinde metal bir alet ve yarısı kırmızıya boyanmış bir bez yığını tutuyordu. Dayanamamış da olaya el atmış gibi bir hali vardı. Beni şaşırtan şey Toygar Hanzade'nin de beyaz önlüğüyle sedye başında olmasıydı. Bu kadar hızlı şekilde müdahale odasına gelmesi bir yana, onun fiili olarak vakalara bakmadığı da herkesçe bilinirken şu an önlüğüyle bu odada hazır olması beklenmedikti.

Sonunda biri beni fark etti. Hemşirelerden biri kolumdan tutmuşken "O kalabilir," dedi Hanzade'lerden biri. İznim hangi dudaklardan çıkmıştı ayırt edemedim.

Yasmin'in başındaki doktorun eldivenleri kan içindeydi. O güzel kızıl saçları akışkan sıvıyla sırılsıklamdı. Yasmin'in kafatası parçalanmıştı. Doktorun avuçlarındaki parçaların ne olduğunu düşünmek istemedim. Adam başını kaldırıp cihaza bağladığı bedenin makinedeki tepkisini izledi. Sonra dönüp Toygar Bey'e baktı. Onca koşturma arasında aralarında kısa, katı ama sessiz bir konuşma geçti. Toygar Bey stetoskopu kulağına geçirip sedyedeki bedenin göğsünü dinledi. Geri çekildi.

"Herkes dışarı!" dedi sertçe. Koşturan insanlar yalpaladı, duyduklarından emin olamadılar. "Çıkın diyorum," diye yinelediToygar Hanzade.

"Ama efendim..." diyebildi içlerinden biri.

"Söyleneni yapın. Bize bırakın," diye destekledi sorumlu doktor.

Emir afallamıştı. Otomatik kapıdan çıkan son kişiyle önce babasına, sonra sedyedeki yaralı bedene baktı. İleri atılıp belirli bir noktaya müdahale etmeye yeltenince Toygar Bey, Emir'in bileğini tuttu.

"Dur!"

"Ne?" dedi Emir, kan ve şaşkınlıkla kaplıydı.

"Dur dedim."

Toygar Hanzade, oğlunun bileğini yaralı bedenin üstünden aşırdı. Bileği serbest bırakan elini önlüğünün cebine attı. Bu sırada odadaki doktor görevini tamamlamış gibi sakince ellerini kanlı plastik eldivenden kurtarıyordu.

Toygar Hanzade, içi sarımsı bir sıvıyla dolu olan şırıngayı cebinden çıkardı. Uzandı, hızlı bir hareketle iğnenin havasını çıkarıp sedyedeki bedenin göğüs kısmında bir yere batırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Emir defalarca.

Toygar Bey programlanmış hareketlerle şırıngayı cebine geri koydu. Diğer doktor bu arada yeni giydiği temiz eldivenleriyle Yasmin'in koluna damar yolu açıyordu.

Toygar Bey duvara monte edilmiş, acil odasıyla hastanenin belli noktalarına hızlı iletişim sağlayan telefonu kaldırdı. Sadece üç tuşa bastı, kulağına koydu. Emir, hipnotize olmuşçasına babasının yaptığını çözmeye çalışıyordu. Elinde tuttuğu tampon bezler titriyordu.

"Hasta hazır mı?" dedi Toygar Bey. Dinledi. "Geliyoruz," dedi, katı bir ifadeyle.

"Ne-ne yapıyorsun? Neler oluyor?"

Emir şaşkındı. Ben de olanları anlamaya çalışıyordum. Güç aldığım duvardan doğruldum.

"O böyle olsun istedi," dedi Toygar Bey.

Emir'le aynı anda kaşlarımızı çattık.

"Kim?"

Emir'in sorusuna gözleriyle cevap verdi babası. Sedyede can çekişen kadını işaret etmişti. Emir donup kaldı. Toygar Hanzade kan revan alanın en uzak köşesine indirdiği dosyaya uzandı, içinden birkaç sayfadan oluşan bir kâğıt yığını çıkardı ve Emir'e doğru çevirdi.

"Burada, kalbini kızına bağışladığını söyleyen kâğıtta, onun imzası var."

Parmaklarım dudaklarımı örttü. Gözlerim acıyordu. Emir elindekileri fırlattı, şiddetle babasının yakasına yapıştı.

"Onu kurtaracaksın! Kurtar onu, hemen şimdi!"

Toygar Bey hareketsizdi.

"Onu kurtarmamızı istemiyor," dedi ürküten bir sakinlikle. "Bak ona, Emir."

Emir gözlerini babasının gözlerinden ayırmıyordu. Elleri titriyor, hızla soluk alıp veriyordu.

"Bak ona!"

Emir'in gözleri yer değiştirmedi. Dişlerini öylesine güçlü sıkıyordu ki yanakları, çenesi titriyordu.

"O kurtulmak istemiyor, oğlum! Odama geldiğiniz ilk gün, daha o gün konuştu benimle. O gün imzaladı bu kâğıdı. İkiniz de aynı şeyi istediniz benden. Sana söz verdiğim gün, ona da söz verdim."

Benim gözlerim buğulandı. Emir'in elleri gevşedi. Dudakları aralanınca titreyen soluğu daha net duyulmaya başladı.

"Eğer beni bırakmazsan boşu boşuna ölmüş olacak, oğlum."

Emir gözlerini, babasının gözlerinden ayıramıyordu. Toygar Bey yakasına, oğlunun ellerine uzandı. Avuçlarıyla önlüğüne asılmış, kana bulanmış parmakları sardığında Emir'in direnci kırıldı. Yenilgiyi kabul eden titrek bir soluk bıraktı. Gözlerini kapattı ve ayakta duracak gücü kalmamış gibi sadece birkaç saniye için alnını babasının göğsüne bıraktı. Toygar Bey'in yüzü, oğlunun acısıyla kaplandı.

"Hazır," dedi doktor.

Emir doğruldu. Ellerini babasından uzaklaştırdı. Beyaz önlükte kırmızı lekeler oluşmuştu. Emir, Yasmin'in olduğu tarafa bakmıyordu ama artık daha dengeliydi. Çenesini dikleştirdi.

"Yanında olmak istiyorum," dedi aniden.

"Bunu yaparken yanında olmak istiyorum."

"Aktarım, verici kalbinin kaslardan oluşan bölümünü damarları ile birlikte, alıcı kalbinin kulakçıklarının altına dikmekten oluşur."

Eğitim amaçlı dizayn edilmiş, arenayı anımsatan devasa bir ameliyathaneydik. Yukarıdan izliyorduk olanları. Bu anı kaçırmak istemeyen sayısız öğrenci, sağlıkçı, gazeteci ve eğitimci dört bir yana, cam duvarların arkasına yerleşmiş, eş zamanlı dev ekrana da yansıtılan operasyonu izliyordu.

Yasmin ve Rosa'nın ameliyata hazırlanması fazla uzun sürmemişti. Vakit kaybetmeden masadaki yerlerini almışlardı.

Ameliyatın ilk saati geride kalmıştı.

Aşağıda, sayamayacağım kadar fazla cerrah vardı. Kalabalık bir kovanın içindeki her bir arının ne yapacağını bilmesi gibi hepsi görevini ve sırasını biliyordu. Toygar Hanzade, bir orkestra şefi gibi ekibini yönetiyordu. Muazzam bir uyumla, bir merdivenden çıkıyormuş gibi basamak basamak ilerliyorlardı. Cerrahlık hayali kuranlar için bu âna şahit olmak Mozart 13. Senfoni'yi bestelerken onu dinlemek ya da *Da Vinci*'nin *Mona Lisa*'yı yaparken fırça darbelerini seyretmek gibiydi.

Damla ve Su'yun aldığı bilgiye göre Cenk Hanzade de cerrah ekibindeydi ama önlüğün ardındaki bedenini tanıyamamıştım. Fakat sayısız maskeli yüz içinde Emir'i seçebiliyordum. Onun gözlerini nerede olsa tanırdım. Omuzları düşmüş, bitkin bir duruşu vardı. Kimseye ayak bağı olmayacak şekilde ama özellikle küçük bedenin yakınında konumlanmıştı. *Yanında olmak, elini tutmak istiyordum...*

"Yeni kalp yerine yerleştirilip kanla beslenmeye başlayınca genellikle hemen çalışmaya başlar. Ama bazen, kalbin kendi elektriksel uyarı sistemine benzeyen minik bir elektronik kalp pilinin yardımı gerekebilir."

Şu an iki bedenin de göğüs kafesi, kaba aletlerle açılmaktaydı. Küçük bedene ayrıca dikkat ve özen gösterildiğini hissediyordum. Yüzü saklanmış bedenin üstündeyse daha hoyratça bir çalışma vardı. Bozmak her yerde kolaydı, yeniden yapmak özveri gerektiriyordu.

Kelimenin tam anlamıyla haberi alan geliyordu. Birkaç meraklı gözle başlayan operasyon, saatin de ilerlemesiyle cam duvarlar arkasında birbirine fısıldayan onlarca yüzle dolmuştu.

Bu kalabalıkta ameliyatın zorluğu kadar Toygar Hanzade'nin şöhretinin de payı vardı.

Onu elinde neşterle izlemek, başarılı bir sanatçıyı seyretmekle eşdeğerdi. Ameliyatı izleyen asistanlar bir yandan sessizce olanları ve olacakları anlatıyor, öğrencilerse söylenenleri ve gözlemlediklerini not ediyordu. Gazeteci ve haberciler de her konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

"Normal nakil ameliyatlarının aksine bu kez alıcı ve verici arasındaki yaş farkı bu operasyonu diğerlerinden daha riskli hale getiriyor. Fakat Alıcı ve Verici bedeni arasındaki kan uyumu, tıbbi geçmiş ne denli yüksek olursa, başarı şansı da o kadar artacaktır. Çünkü sizin de bildiğiniz gibi beden dışarıdan gelen, yabancı olan her şeyi reddetmeye programlıdır."

Anne kız ameliyat masalarına yan yana konumlandırılmıştı. Etrafımdaki insanlar onları *Verici - Alıcı* etiketiyle andıklarında ben dişlerimi sıkıyordum. Onların isimleri vardı.

Rosa ve Yasmin... Biri açsın diye diğerinin solması gereken iki çiçek...

Naz'ın eli, parmaklarıma karıştı. En köşede oturuyorduk. İlk yarım saat içinde Su ve Damla da haberi almış, vakit kaybetmeden

bizi bulmuşlardı. Yanlarında kahve de getirmişlerdi ama ben değil bir şey içmek, konuşacak halde bile değildim. Su ve Damla'nın merakını dizginleyenin yüzümdeki travmatik ifade olduğunu biliyordum. Yasmin çatıdan atlarken orada olduğumu herkes gibi onlar da öğrenmişti. İfade verdiğim polisler de anlayışlı insanlardı. Fazlasıyla etkilendiğimi hissettiklerinden tekrar tekrar anlatmak, o anı yeniden yaşamak zorunda bırakmamışlardı beni. Henüz bu mazeretin ardına sığınmaktan vazgeçmek istemiyordum.

Miguel'i en son, Yasmin'in sedyesi acilden ameliyathaneye götürülürken görmüştüm.

Asansörün önünde öylece durup sedyeden aşağı sarkmış hareketsiz kolu izlemişti. Onun Yasmin olduğunu fark ettiği âna şahit olmak yıkıcıydı. Fakat şaşırmamıştı. Şaşırmamıştı ama beklediği ânın gerçeklemiş olması onu yine de afallatmıştı. Yaklaşan felaketin bizi es geçeceğine olan inanç gibiydi. Bugünün, planladıkları o korkunç ânın geleceğini yok saymıştı ama olmuştu işte...

Biz ameliyat arenasına inerken o arkasına dönüp hastanenin dışına çıkmıştı. O andan beri görmemiştim onu. Onu görmek Yasmin ve Rosa'ya daha yakın hissetmek gibiydi. Bu yüzden gözlerim belli aralıklarla kapıyı kolluyordu.

"Yürümek istemiş olabilir." Naz'a döndüm. Neyden bahsettiğini anlayamamıştım. Yarım, sıkkın bir tebessümle, "Miguel. Onu merak etmiyor musun?" dedi.

Beni tanımasına bayılıyordum. Ağırlaşmış başımı hafifçe salladım. "Kafasını toplamak istediğinde yürüdüğünü söylemişti bana." Ameliyat masalarından birine baktı. Hangisi olduğunu tahmin edebiliyordum. "Şimdi de yürümek istemiş olabilir."

Kendine bile itiraf etmeyecek olsa da Yasmin ve Miguel'in geçmişindeki sislerin onu rahatsız ettiğini biliyordum. Onun beni tanıdığı kadar ben de onu tanıyordum. Fakat Yasmin artık yoktu. Ona bağlanan her tehlikeli düşünce artık kopmuştu. Dile getirmek yersiz ve faydasızdı. Artık tek endişesi Miguel'de bıraktığı izlerin derinliği olabilirdi. Başım ameliyat alanına kaydığında ben de sevdiğim adam için benzer endişeyi taşıdığımı hissettim.

Zaman ilerliyordu. Saatin kaçı gösterdiğini bilmiyordum ama artık geceydi. Canı sıkılan ve ekrana yansıyan operasyondaki kanla kaplı organları izlemeye dayanamayan haberciler, ameliyatın ne kadar süreceğini sorup duruyordu.

"Kalp nakil ameliyatları, eğer bir komplikasyon gelişmezse ortalama 5-6 saat sürmektedir."

Kapı açıldığında bu kez içeri giren, meraklı tıp öğrencilerinden biri değil, Miguel'di. İzleme alanına girdiğinde kalabalık onu ürküttü. Etrafa saçılmış sessiz kalabalığı taradı ve bizi buldu. Naz'ın yüzünde olması gerekenden fazla duraksayan gözlerinin içi kızarmıştı. Belli ki buraya gelebilmek onun için fazlasıyla zordu. Naz'dan bir yan koltuğa geçmesini istedim. Miguel'i duymaya ihtiyacım vardı. Aklımda hâlâ yerli yerine oturmayan şeyler dönüp duruyordu.

Yanıma çöktüğünde onu hiç böylesine bitkin görmediğimi fark ettim. Yüzüme bakamıyordu. Kahverengi gözleri ileriye, hummalı bir çalışma içindeki ekibe döndü.

"Biliyordun, değil mi?" diye sordum, o ısrarla yüzüme bakmazken. Parmaklarım koluna düştü. Tutacak kuvvetim yoktu.

"Biliyordun..." dedim yeniden.

Miguel yutkundu.

"Daecidió hacer esto hace dos años..."

"Miguel?" diyerek böldüm onu. Anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı. Kendinde değildi. Hafifçe eline dokundum. "Türkçe anlatabilirsen, seni daha iyi anlayabilirim Miguel."

Mahcup oldu. Şakaklarını ovdu.

"Ah si, si..." derken aklında unuttuğu dili arıyordu. "Buna..." Önlüklü insanları işaret etmişti. Elini sıkkın bir nefesle geri çekti. "Buna iki sene önce karar verdi." Oturduğu sandalyede hafifçe aşağı kaydı. "Başka çare yok dedi. Kalbin sırası çok uzun, Rosa dayanamaz, dayansa bile ameliyatı kim yapar dedi."

Gözleri ileridcydi, fısıltıya yakın sesi kalbimi acıtıyordu. Kulak misafiri olan Naz, Su ve Damla da farklı durumda değildi. Hepsinin yüzü düşmüştü.

"Bir gün gidecek diye, Rosa'dan uzak tuttu kendini. Kalbini verecekti ama sevgisini vermedi ona. Alışmasın dedi. Ben gittiğimde ayakta dursun dedi."

Yanağımın içini ısırdım.

"Sevgiye yaslananlar çabuk devrilir," diye fısıldadım, Rosa'ya öğrettiği gibi.

Miguel de bu sözü daha önce duymuştu, hafifçe salladı yenilmiş başını.

"Güçlü kız Rosalita. Güçlü ama küçük. Kendi yaşamını seçene kadar benimle kalır diye düşündü biz. Ama..." Başını eğdi kucağına. "Ama Romeo geldi ve plan değişti..."

"Neden?" dedim elimde olmadan.

Yorgun omuzlarını salladı sadece.

"Rosa kırmızı kurabiyesini Romeo'yla paylaştı. Onu seçti..."

Bu seçim onu hâlâ şaşırtıyor gibiydi. Kızarmış gözleri yeniden operasyona dönmüştü. *Rosa, Emir'i seçmişti...*

Yasmin'in son bakışı belirdi gözümün önünde.

Ona iyi bak...

Ne demek istemişti? Rosa, Emir'i seçerken o da beni mi seçmişti yani? Başımı çevirip yüzü örtüyle kapatılmış Yasmin'e baktım. Neden beni seçmişti ki? Emir'le birlikte olduğum için miydi yoksa gerçekten kızını bana emanet etmeyi mi istemişti?

"Yasmin'in ailesi yaşıyor mu Miguel?"

Miguel bana döndüğünde kısa bir an düşündü.

"İstanbul'a gelmek en son seçimdi onun için. No tengo familia* dedi ama bilmiyorum ben. Odada kimse yoksa içeri girmekten korkmazsın. Ama o korkuyordu. Burada birileri yoksa neden korksun? No lo sé..."**

* Ailem yok.
** Bilmiyorum...

Miguel'le aynı anda operasyona geri döndük. Haklıydı, burada kaçtığı, varlığını unutmak ya da kendi varlığını unuttumak istediği birileri olmalıydı.

Ufak bir hareketlilik oldu aşağıda. Ameliyat masalarının arasında bir noktaya birkaç cerrah toplanmıştı. Ayağa kalktım. Masaya konan organ özel bir alanda temizleniyor, damar yolları birleşim için belirgin hale getiriliyor ve yeni bedeni için hazırlanıyordu.

Bunun bir anlamı daha vardı.

Yasmin'in bağlı olduğu cihazlar birkaç dakika içinde söküldü. Açılan göğüs kafesi kapatıldı. Göğsünü baştan sona kaplayan özensiz bir dikiş atıldı. Yüzünü saklayan yeşil örtü, bedeninin kalan kısmını da kapladı ve usulca operasyon alanından dışarı alındı.

"Benim içimde sevgi kalmadı. İçimdeki her şeyi söküp aldılar. Ona verebileceğim tek şey, boş bir kalp. İçini kendi doldurması gerek."

Söylediğini yapıyordu. Kalbini kızına bırakıp gidiyordu işte. Genzim yandı, dudaklarım titredi. *Yasmin artık yoktu...*

Emir kısa bir an sedyenin arkasından yürüyecek gibi oldu. Durup geride kalan ufak bedene bakınca bitkin bacakları eski yerine döndü.

"Biraz yürümek ister misin?"

Naz buğulanmış gözleriyle Miguel'e dokunuyordu. Miguel berbat görünüyordu. O minik, koyu gözlerinin içi daha da kızarmış, gözlerinin altı çökmüştü. Bakışları Naz'ın gözlerini bulduğunda bir süre öylece baktı. Ardından dudakları ufak da olsa yana kaydı ve nazikçe başını salladı.

Miguel, acılarının onu hırçınlaştırmasına izin verenlerden değildi. O hissi değerli bir taş gibi içinde taşıyanlardandı. Yasmin'in onun için anlamını tam olarak bilemiyordum ama Naz'ın yanındayken iyileşebileceğini o küçük kahverengi gözlerinde

görebiliyordum. İkisi yan yana kapıdan çıkarken onlar için iyi şeyler dilemekten fazlasını yapamadım.

"Alıcı kalp-akciğer makinesine bağlanır. Bu makine kalbin görevini yapar ve ciğerleri güçlü tutar. Filtrelenmiş, oksijen açısından zengin kanı vücudunuza pompalar, böylece operasyon sırasında kalp hâlâ yerinde durmaya devam eder. Hastalıklı kalp çıkarılır, yerine sağlıklı donör kalp takılır."

Yeni bir saati daha geride bırakmıştık. Su, başını omzuma yaslamıştı. Onun ipeksi saçlarını okşamak beni rahatlatıyordu. Damla ise bir gözüyle operasyonu takip ederken diğer gözüyle telefonunda asistanıyla yazışıyordu. Görünen o ki gün boyunca sayısız cerrah ve doktor randevu listesinde değişikliğe gitmişti. Bu ameliyatın sonucuna hepsi kendi gözleriyle şahit olmak istiyordu.

Ameliyatın cerrahlık becerisi dört noktada kendini gösteriyordu. Kalbin dokulara ve damarlara zarar vermeden vericiden alınması, organın temizlenip damarların açığa çıkarılması, hasta kalbin yerinden çıkarılması ve yeni kalbin alıcının göğsüne yerleştirilmesi.

İlk üç aşama başarıyla tamamlanmış, son viraja girilmişti. Artık geriye Yasmin'in kalbinin Rosa'nın ufak göğsüne yerleştirilmesi kalıyordu ki bu oldukça uzun, dikkat ve beceri gerektiren kısımdı. Torbalarca kan harcanırken Damla uzanıp Su'yu dürttü.

"Su, uyuklama, hemen kendine gel."

Damla'nın pek de kibar olduğu söylenemezdi. Su, başını omzumdan kaldırırken kaşlarını çattı.

"Ne oluyor be?"

Damla sırıtıyordu, parmaklarıyla dudaklarını sakladı.

"Seninki geldi," dedi kıkırdayan bir sesle.

Su kapıya doğru baktı. Öfkeyle çatılmış kaşları anında düzeldi. Su'yun yüz ifadesinde öyle ani bir değişiklik olmuştu ki meraklanmadan edemedim. Bakışlarını takip ettim. Gözlem alanının yeni ziyaretçisi bu kez Cihangir Hanzade'ydi.

Su gizli bir panikle önüne dönüp gerginliğini saklamaya çalıştı. Kendini zorlayıp gözlerini devirse de parmakları saçlarındaki kabartıları saklamaya çalışıyordu.

"Adama benimki deyip durma. Onun benim var olduğumdan haberi bile yok."

Kızlar kendi aralarında çekişmeye düşmüşken Cihangir aşağıdaki operasyonun düzenini bir süre izledikten sonra bakışları beni buldu. Önce hafifçe gülümsedi ardından bizim oturduğumuz kısma doğru yürüdü. Su, ilgisiz görünmeye çalışsa da artık daha dik oturuyordu.

"Nasılsın Sahra?" diye sordu samimiyetle.

Bakışlarım maskesinin ardında gergin gözleriyle Rosa'ın göğsündeki hummalı çalışmayı takip eden Emir'e kaydı. Dudağıma keyifsiz bir çizgi yerleşti.

"Bilmiyorum..." dedim dürüst davranarak.

Dürüstlüğüm Cihangir'in hoşuna gitmiş gibiydi. Dönüp Su'ya baktı aniden.

"Oturabilir miyim?" diye sordu kibarca.

Su bir an için konuşamadı. Doğruca Cihangir'in mavi gözlerine bakıyordu. Kukla gibi hızlıca başını sallayabildi sadece. Cihangir bekledi. Su ise hareketsizdi. Öylece bakışırken Cihangir'in dudakları belli belirsiz yana kıvrıldı. Hafifçe boğazını temizledi.

"Demek istediğim oraya, sizin yerinize oturabilir miyim? Mümkünse Sahra'yla biraz sohbet etmek isterim."

Su, hipnozun etkisinden kendini söküp aldı. Yanakları pembeleşiyordu. Panikle oturduğu yerden sıçrayıp Damla'yı da yanına katarak birkaç sıra arkadaki koltuklardan birine otururken Cihangir'in gözleriyle Su'yu takip ettiği dikkatimden kaçmadı.

"Normal nakil işlemlerinde, hasta ameliyattan yaklaşık altı saat sonra kendine gelir, konuşup yemek yiyebilir. Üç gün sonra,

kazandığı güçlü egzersiz bisikletinde deneyebilir. Ama kritik dönem henüz sona ermiş sayılmaz. Dokular ne kadar iyi uyuşursa uyuşsun, beden aşağı yukarı her zaman kalbi reddetmeyi dener. Bu durum kendini, kalbin ritmini izleyen aygıtta (elektrokardiyogram) hafif bir düzensizlikte belli eder. Gerekirse, tanıyı doğrulamak için kalp kasından biyopsiyle parça alınır."

"Senin için de zor olmalı," dedi Cihangir yerine yerleştikten sonra. "Olayın detaylarını öğrendim. Sen de oradaymışsın."

Hafifçe başımı sallarken yüzümü buruşturdum.

"Kırılmazsan eğer henüz o andan bahsedecek kadar rahat hissetmiyorum."

Cihangir anlayışla başını sallarken gözlüğünü geriye itirdi.

"Ah tabii, düşüncesizlik ettim kusura bakma. İntiharlar hakkında yeni bir tez hazırlıyorum da, bazen psikolojinin çekici merakına kapılıp hisleri göz ardı edebiliyorum."

Elimde olmadan ona katı bir bakış attım.

"Yasmin intihar etmedi aslında, kızını kurtarmak için kendini feda etti."

Cihangir'in bakışları bir süre ciddiyetimi ölçtü, ardından etkilenmişçesine dudak büktü.

"Haklıymışsın, henüz konuşmaya hazır değilsin." Takılıyormuş gibi gözlerini kıstı. Fazla katı davrandığımı düşünüp mahcup hissettim. "Hadi başka şeylerden bahsedelim," dedi keyifle.

Gülümseyeme zorladım kendimi. Cihangir'in dingin enerjisi insanın aklında sakladıklarını dürtüyordu. Mesleğinde gerçekten söyledikleri kadar iyi olmalıydı. Gözlüklerin arkasında kalan mavi gözler yabancıydı ama bir o kadar da tanıdıktı. Emir'le gerçekten benziyorlardı. Acaba akıllarındaki temel düşünceler de görünüşleri kadar benziyor olabilir miydi? Aniden tüm bedenimle Cihangir'e doğru döndüm.

"Cihangir, sen..." deyiverdim. Durdum. Kendimi ufak, aptal bir çocuk gibi hissettim. "Neyse boş ver."

Başımı iki yana sallarken dikkatimi olması gereken yere, ameliyat masalarına çektim. Cihangir başını görüş alanıma soktu.

"Bir sorun mu var? Bana doğruca söyleyebilirsin. Sen de aileden sayılırsın."

Göz kırptığında yanaklarımın ısındığını hissettim. Aceleyle boğazımı temizledim.

"Neden hayatında biri yok?" diye sordum düşünmeden.

Böyle bir şey beklemiyordu.

"Pardon?" dedi keyifle.

Parmaklarımı alnıma vurdum.

"Ah, fazla doğruca oldu." Gerçekten çocuk gibiydim. O, merakla bunun altından ne çıkacağını beklerken ben yeniden denedim.

"Söylemek istediğim şuydu. Hanzade erkeklerinin bağlanma sorunu olduğunu duymuştum. Yani... yerleşik hayata uyum sağlayamıyorlarmış diyorlar." Geveliyordum. "Seni de ilişkiden uzak tutan şey bu duygu mu?"

Cihangir önce bakışlarımı tarttı, ardından keyifle dudakları yana kıvrıldı.

"Ah, şu eski lanet hikâyesi. Kim anlattı, Emir mi?"

Göğsüme ağrı oturdu.

"Hanzade Laneti diye bir şey gerçekten var mı yani?"

Bu kez kendini tutamayıp kıkırdadı.

"O lanet falan değil, Sahra. Canı sıkılmış, sorumluluklarından kaçmak için fırsat kollayan Hanzadelerin, suçu genlerine attığı uydurma bir efsane."

Keşke onun kadar eğlenebilseydim. Söylediği cümlenin içinde saklanan korkumdan habersizdi. Keyifsizce Emir'i izleyen yüzüme baktığında keyfini uzaklaştırdı.

"Lanet falan yok, Sahra. Ayrıca olsaydı bile Emir bundan etkilenmeyecek kadar inatçı biri."

İkna olmamıştım.

"Emir'i değiştirdiğimi düşünüyorsun." Yeniden ona dönüp gözlüklerinin ardına baktım. "Peki ya değişmediyse, Cihangir? Ya lanet çoktan ona işlemişse? Ya..."

Uzanıp koluma dokundu.

"Sakinleş, Sahra." Gülümsüyordu. Telaşımın onu keyiflendiriyor olması moralimi bozmuştu. Keşke bana bir gülümsemeden fazlasını verebilseydi.

"Lanet diye bir şey yok. Sihir yok, büyü yok. Bir insan birinin yanında kalmak isterse, onu kızgın demirlerle dövsen de oradan ayrılmaz ama kalmaya gönlü olmayanı hafif bir rüzgâr bile savurmaya yeter." Elini çekti. "Bazı cevapları ne benden ne başkasından duyabilirsin. Bazı yanıtlar hayatın içinde gizli. Yaşadıkça çözeceksin."

Gözlerimi kaçırıp başımı salladım. Söylemek istediğini anlamıştım ama duymak istediklerim bunlar değildi.

Etrafa bir heyecan dalgası yayıldı. Aniden herkes ayağa kalkıp cama yaklaştı. Bakışların hepsi bir noktaya kilitlenmişti. Doğruldum. Kimisi ekrana, kimisi aşağıya doğru bakıyor ama kimse göz bile kırpmıyordu. Ayağa kalkıp cama yaklaştım. Emir de herkes gibi nefesini tutmuş, Toygar Hanzade'in parmaklarını izliyordu.

Toygar Hanzade'nin avucundaki kalbin tüm damarları yeni yuvasına bağlanmış, içi kanla doldurulmuştu. Şimdi parmaklarını geri çekerken o da, onu izleyenler gibi bir tepki bekliyordu.

Fakat kalp atmıyordu.

O kalbin atması gerekiyordu.

*"Vamos Rosalita."**

Miguel'in döndüğünü, yanı başımdaki varlığını fark etmemiştim, yalvaran sesine bile dönemedim. Göğsüm sıkışıyordu.

Yasmin'in kalbi atmıyordu...

Emir ileri doğru adımladı. Önündeki cerrahların omuzlarına çarpıp babasının yanına geçti. Gözlerini kalpten ayırıp babasına çevirdi. Bakışlarındaki yalvarışı buradan bile görebiliyordum.

Toygar Bey, hastasının açık göğsüne elini uzattı. Kalbi birkaç kez sıkıp bıraktı. Aynı hareketi belli aralıklarla tekrarladı. Bir cihaz yerleştirdi, kalbe şok verildi. Kan akışı hızlandırıldı. Yine ellerini çekti ve bekledi.

* Haydi Rosalita.

Kalp öylece duruyordu. Herhangi bir kasılma belirtisi yoktu. Kalp atmıyordu.

Atması gerekiyordu!

Parmaklarını dudaklarımı örttü. Emir babasının koluna tutundu, eğilip bir şey söylediği anlaşılıyordu. Toygar Bey önce Emir'e çevirdi yüzünü, yeniden masadaki küçük bedene döndüğündeyse öylece bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Bir şey yapmıyordu. *Neden yapmıyordu?*

Emir hiddetle arkasını dönüp ameliyat odasından çıkarken biri onu durdurmaya çalıştı. O, abisi Cenk olmalıydı ama başaramadı. Emir öfkeyle onu savurduğunda kapıya yakın metallerden birkaçını devirmişti.

"İşte bunu toparlaman zor olacak," dedi Cihangir.

O an kendime geldim. *Bana ihtiyacı vardı...*

Panikle kapıdan çıkıp koşturmaya başladım. Onu bulmalıydım...

Ben ameliyathane girişini bulana kadar onun içinde olduğu asansörün kapısı kapanıyordu. Yetişemedim. Öfkeyle asansörün kapısına vurdum. Asansörün yükselen sayılarını izlerken içime bir korku yerleşti. Asansör durmuyordu. Sayının nerede bittiğini biliyordum. Nereye gittiğini biliyordum. Korkuyla kendimi yanındaki asansöre atıp tuşa bastım. Boğazım kurumuştu, kalbimin atışını tüm bedenimde hissediyordum. Asansör durdu. Yangın merdivenine koşturdum. Çatıya son bir kat daha vardı, basamakları ikişer üçer atlarken yine dizlerimi vurmuştum.

Korkuyla ağır metal kapıyı ittirdim. Nefes nefeseydim. Gözlerim Yasmin'in çıktığı köşeye saplandı ama kimse yoktu.

Bakışlarım endişeyle karanlık çatının bütün köşelerini dolaştı. Gökyüzü gri bulutlarla doluydu. Hastanenin isminin yazdığı devasa, kırmızı ışıklı tabela çatıyı kırmızıya boyarken kalbim sıkışıyordu. Ilık ama güçlü bir esinti saçlarımı uçuşturdu. Çatının köşesinin artık nelere sebep olacağını bildiğim için gözüme korkunç görünüyordu. Titreyen bacaklarımla o köşeye doğru koşmadan önce aşağıdaki sesleri dinledim. Yasmin'den son-

ra gelen sesleri hatırlıyordum. Benzer çığlıklar beklediğim ama yoktu. Şehir sessizdi.

Birkaç titrek adımdan sonra onu gördüm. Duvarlardan birine sinmişti. Dizlerimin bağı çözüldü. [illegible] soluğumu bıraktım. Bayılacakmış gibi hissettim. Nefes nefese ona doğru yürürken şükrediyordum.

Başında bonesi, yüzünde maskesi yoktu ama ipleri yarı bağlı, yarı açık yeşil ameliyat önlüğü hâlâ üstündeydi. Sırtını duvara yaslamış, bacaklarını kendine çekmiş, başını saklamıştı. Yanına çöktüm.

"Emir..." dedim sessizce. Cevap vermedi. [illegible] yansıyordu üzerine. Esinti artıyordu. Parmaklarımla [illegible] dokundum. Ufak bir çocuk gibi titriyordu.

"Emir..." dedim yeniden. *Ne söylemeliydim?*

"Her şey düzelecek Emir, biz..."

Aniden başını kaldırıp elimi saçından savurdu. Dehşete düştüm. Gözleri kızarmıştı, o kırmızılığın içindeki [illegible] gözleri göğsüme saplandı.

"Karşıma geçip bana her şeyin düzeleceğini söyleme. Düzelmeyecek! Düzelmiyor! Ağzına [illegible] dünyasında hiçbir şey düzelmiyor!"

Doğruldu. Yüzü öfkeyle kasılmıştı.

"Herkes senin gibi her şeyin mükemmel olduğu, sevgi dolu bir mahallede büyümedi Sahra!"

Ayağa kalktı. Saçlarını çekiştirdi. Ameliyat önlüğü uçuşuyordu. Artık bana bakmıyordu bile.

"Sen birini seviyorsun, her şey güzel olacak diyorsun. 'Tamam, işte şimdi gerçekten mutlu olacağım.' dediğin anda, kader sırıtarak hayatının içine ediyor! Onu ve tüm mutluluğunu senden alıyor."

Savrulan önlüğünü teninden söküp attı. Yeşil kumaşı yere fırlattı. Çıplak göğsü hızla inip kalkıyordu. Üstüme yürüdü. Burnundan soluyordu.

"Bu yüzden sakın bana her şeyin düzeleceğini söyleme!"

Çenesini sıkıyordu. Ne bakışlarından ne de sözlerinden kaçtım. Uzanıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Yüzünü benden kaçıracak gibi olunca daha sıkı tuttum onu. Rüzgâr gibi öfkesi de vuruyordu tenime. Ama ben dik durdum. Sadece gözlerine bakıyordum.

Baştan sona öfkesi ve ışıkla kırmızıya boyanmıştık. Bir şey söylemedim. Sadece gözlerini içini izliyordum Göğsü inip kalkıyordu. Öfkeli bakışları, soluğu yüzüme çarpıp durdu. Sonunda dudakları titredi. Nefesi kırıldı. Gözlerini yumdu ve kendini bıraktı. Dizlerinin üstüne çöktüğünde ben de onunla birlikte yere düştüm. Titreyen bedenini kollarımla sardım. Başını göğsüme yasladı. Okyanusta kalan tek parçaya tutunur gibi bana tutundu.

"Sevdiğim herkes ölüyor..." dedi boğulur gibi.

Ağlıyordu. Yaşları tenime düşüyordu. Daha önce bir erkeği ağlarken görmemiştim. İstediğini elde edememiş, şımarık küçük bir oğlan çocuğu gibi ağlamıyordu. Canı yanıyordu. Gerçekten yanıyordu. Yorulmuştu. Gözyaşlarında isyan vardı. Haksızlığa uğramışlık, kaybediş, yalnızlık vardı...

"Neden sevdiğim herkes ölüyor..." dedi hıçkırıkları arasında.

Cevap vermedim. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Soluğu göğsüme çarptıkça kendimi sıkıyordum. Kalbimin dayanabildiği kadar müsaade ettim gözyaşlarına, sonra çenesine dokunup yüzünü kendime çevirdim.

"Beni yeterince sevmiyorsun sanırım," dedim yapmacık bir alınganlıkla.

Daha sıkı tutundu kolları.

"Ben de bundan korkuyorum ya. Lanetli gibiyim. Kime dokunsam... İçimdeki karanlık beni içine çekemediği her an hayatımdaki birine asılıyor sanki. Bir gün seni de benden alacak diye ödüm kopuyor. Senden gittiğimde ölüyordum. Seni yeniden kaybetmeye dayanamam, Sahra... Seni de kaybedersem... Ölür..."

Uzanıp dudaklarını dudaklarımla örttüm. O kelimenin dudaklarında hayat bulmasını istemedim. Onun sesinde yer etme-

sin, kulağı duymasın, aklından geçirmesin istedim. Ilık yağmur taneleri alnımıza düşüp yanaklarımızı ıslatırken sıcacık dudaklarında öldürdüm o korkunç kelimeyi.

Geri çekildiğimde daha sakindi. İnce yağmurun dokunduğu teni titremiyordu artık. Soluğu biraz daha düzenliydi. Aklını kötü düşüncelerin biraz daha uzağına götürmeliydim. Islanan saçlarına dokundum.

"Neden hayatın sadece senden aldıklarını düşünüyorsun, Emir? Bir de verdiklerini düşünsene." Yanağını okşadım. "Sana Rosa'yı verdi."

Hüzün dolu gözleri buğulandı.

"Onunla her şeyi çok az yaptık Sahra. Çok az şey paylaştık. Ona çok az sarıldım. Daha onu sevdiğimi bile söyleyemedim ki..."

Gözlerinin içine baktım.

"Rosa onu sevdiğini biliyor, Emir. Bunu uyandığında kendin de duyacaksın."

Çenesini sıktı, başını salladı.

"Onu kaybedersem..."

"Onu kaybetmeyeceksin!"

Başı hafifçe ileri geri sallanıyordu. Kendini içinde sayıkladığı cümleye inandırmaya çalışıyordu. Çıplak omuzlarına tutunup bu kez ben kendimi onun kucağına çektim. Sallanmayı bıraktı. Uzanıp kulağına fısıldadım.

"Onu kaybetmeyeceğiz..." dedim usulca. Geri çekilip gözlerinin içine baktım.

"Benim yanımdayken ölemezsiniz, unuttun mu?"

Dudağıma bastırdı titreyen dudaklarını. Tek bir baskıdan oluşan, var olduğumdan emin olmak isteyen güçlü bir öpücüktü bu. Başını gökyüzüne çevirip hafifçe geriye yatırdı. Yağmurun yağdığını o an fark etmişti sanki. Gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. Yeniden yüzüme döndüğünde dudaklarında ufak bir tebessüm vardı. Artık iyiden iyiye ıslanmış olan saçlarını geriye atıp yüzünü açığa çıkardı.

"Sana baktığımda var olduğumu, yaşadığımı hissediyorum. Kalbimin dakikada yüz yirmi attığını hissediyorum, damarımdan geçen kanı hissediyorum, kendimi hissediyorum... Ben sadece seninleyken var olduğumu hissediyorum Sahra. Eğer gidersen..."

Elimle dudaklarını kapattım.

"Sus, Hanzade!" Söz dinleyen uslu çocuklar gibi kıpırdamadan durdu.

"Sen yokken ne oluyor biliyor musun?" dedim fısıltıyla. Kırmızı ışığın yansıdığı meraklı gözleriyle başını salladı. Gülümsedim.

"Sen yokken, o şımarık gülümsemen senden kalan tüm boşlukları dolduruyor. Herkes önemini yitiriyor. Nereye, kime baksan seni görür oluyorsun. Her şeyi seninle kıyaslamaya başlıyorsun. Sen gidince tek başına gitmiyorsun ki. Sen giderken gülümsemeleri de götürüyorsun yanında. Renkleri, sesleri, Güneş'i, Ay'ı..." Parmaklarımı çektim dudaklarından.

"Sen susunca anlıyor insan diğer bütün seslerin gürültüden ibaret olduğunu."

Ben gülümsemesini beklerken onun dudakları aşağı doğru büküldü.

"Benim sana, senin bana ihtiyacın olduğundan daha fazla ihtiyacım var."

Bakışlarını kaçırıp ıslak ameliyat pantolonuna, yere fırlattığı önlüğüne baktı. "Görüyorsun halimi." Gözlerimi bulduğunda benden çekiniyordu.

"Sürekli beni toparlaman gerekecek ve zamanla bundan bıkacaksın."

Yine kaçırdı gözlerini. Uzanıp ıslak önlüğünden kaldırdım güzel başını. Yüzüme yapışan saçlarımı kendimden emin bir şekilde geriye savurdum.

"Biliyor musun Hanzade, ben hiç, prensesini kurtaran yakışıklı prens hikâyelerinden etkilenmedim. Birinin bana ihtiyacı olduğunu bilmek, ihtiyaç duymaktan daha güçlü geldi her za-

man. Belki de bu yüzden doktor oldum. Bu yüzden beni kurtaracak birini değil, benim kurtarabileceğim birini hayal ettim."

"Benim gibi birini mi?"

Gülümsedim.

"Evet, senin gibi birini. Senin şapşal suratını o su dolu küvetin içinde gördüğüm an hissetmiş olmalıyım."

"Ya da ondan sonraki sayısız ölümden dönmelerimde..."

Yağmurun bozduğu saçlarını elimle düzelttim.

"Sayısı kaç olursa olsun fark etmez, sana benim yanımda ölemeyeceğini en başından söylemiştim, Hanzade. Bu yüzden seni kurtarmaktan hiç yorulmayacağım, pes etmeyeceğim ve bıkmayacağım."

Alnındaki saçı geriye aldım. Alnını öptüm. Alnı bile güzeldi.

"Yine de o ukala bedenini beladan uzak tutmaya çalışsan fena olmaz."

Gülümseyen nefesi çarptı yüzüme. Parmaklarım elmacık kemiklerinden inen damlalara eşlik etti. Yağmurdan daha güzel kokuyordu.

"Sen gelmeden önce sakin hayatımdan memnundum ama sonra sen geldin ve bana dünyayı gösterdin. Şimdi daha azına sahip olamam."

Gözleri koyulaştı ve sertçe belimi kavradı. Yağmurun ıslattığı isyan dolu dudakları dudaklarıma karıştı. Korkuları, öfkesi, haksızlığa uğramışlığı, isyanı şimdi tenime karışıyordu. Kuru yanımız kalmamışken, sırtım ıslak zemine dokunduğunda hafifçe irkildim, kollarım çıplak bedenine daha sıkı sarıldı. Islak teni kırmızı ışıkta parlıyordu. Ağırlığı, baskısı üstümdeyken kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Öpüşü kanatlarımdı, yüzüme çarpan yağmurla uçuyordum sanki.

Sırt üstü uzandık. Yağmur çizgiler halinde üstümüze akıyordu. Derin bir soluk bıraktı.

"Bana bilmediğim bir şey söyle, Juliet," dedi her zaman yaptığı gibi.

"Bu çektiğimiz acılar
İleride anlatacağımız tatlı anılar olacak Romeo..." dedim yağmurun tadına bakarken.

Başını bana çevirdi. Kirpiklerine kadar ıslanmıştı. Gözlerini aydınlatan kırmızı ışıkla umut etmek istiyordu ve ben masmavi gözlerine bakarken bu söylediğime gerçekten inanıyordum.

Demir kapı gürültüyle açıldı. Başımızı korkuyla yerden kaldırdık. Gelen Miguel'di. Nefes nefeseydi.

"Ella está viva!" diye haykırdı.

Ben anlayamadım ama Emir yerinden sıçradı. İnanmaz gözlerle Miguel'e bakıyordu.

"Ella está viva," dedi Miguel yeniden sayıklar gibi. Gözleri yaşlarla doluydu. Açığa çıktı, artık o da ıslanıyordu.

"Ella está viva!"

Emir şoka girmişti. Göz kırpmadan öylece bakıyordu. Miguel ıslandığını yeni fark ediyormuş gibi başını geriye yasladı, yüzüne yağmur damlaları çarparken kollarını iki yana açtı.

"Rosa está viva!" diye haykırdı gökyüzüne.

Başını yere indirdiğinde Emir'i buldu yaş dolu gözleri. Emir birkaç adımla arkadaşına ulaştı ve Miguel'e sıkıca sarıldı. Geri çekilip birbirinin gözlerine baktılar. İkisi de sırıtıyordu. Aynı anda gökyüzüne döndüler. Ve avazları çıktığı kadar bağırdılar.

"Rosa está viva!"

Yer gök inliyordu. *Rosa yaşıyordu...*

36. Bölüm

Kara Mürsel'in Kızı

"Tamam, puanları saymayı bitirdim," dedi Rosa ince sesiyle.

Emir keyifle ellerini ovuşturdu.

"Oo, süper. Şimdi nefesler tutulsun! Miguel, darbuka sesi yap amigo."

Miguel ellerini kaldırdı ama anlamadı.

"¿Qué sonido?"*

Miguel'in şaşkınlığı Naz ve Su'yu gülümsetti.

Bense gözlerimi devirdim.

"Her şeyi dramatik hale getirme, Hanzade."

Emir gözlerini kıstı.

"Pekâlâ Juliet, sen nasıl istersen. Rosa, sonuçları açıkla bakalım. Açıkla da ağlasınlar."

Ben de ona kafa tuttum.

"Kim ağlayacakmış birazdan göreceğiz."

"Bunlar hep böyle didişir mi?" dedi Cihangir gözlüğünün altından. Oturduğu koltuktan dönüp Su'ya sormuştu.

Su, Cihangir'e bakıp gülümsedi.

"Mütemadiyen."

Miguel Su'ya baktı.

"¿Qué?"**

---

* Ne sesi?
** Ne?

Naz ve Su kıkırdadı. Cihangir'i Su'nun gülümsemesini izlerken yakalamıştım. Yakalandığını fark ettiğinde toparlanıp gözlüğünü geriye ittirmişti.

Rosa yatağında biraz daha dik oturup ellerini birbirine vurunca tüm dikkatler ona verildi.

"Kızlar erkeklere karşı bilgi yarışmasının sonucuuuuu."

Rosa kollarını iki yana açtı. "Beraberlik!"

"Aaa hayır!"

"Olamaaz!"

"Puanların tekrar sayılmasını talep ediyorum."

İsyanlar peş peşe sıralandığında bazılarımız oyunculuğunu abartıyordu. Rosa, yarışmasının böylesine coşkuyla karşılanmış olmasından oldukça mutluydu. Artık bir hayli uzamış örülü koyu kızıl saçlarını savurup işaret parmağını çenesine dokundurdu. Sürekli damar yolu açıldığı için elinin üstünde morluklar oluşmuştu.

"Tamam öyleyse, bonus soruyla kazananı seçelim. Ne dersiniz?"

Emir'le göz göze gelince bana küçük bir işaret verdi. Biraz daha abartmaktan zarar gelmezdi. Dönüp bir spor müsabakasındaymış gibi Su ve Naz'la kafa kafaya verdik. Emir de Cihangir ve Miguel'i topladı. Fısıltıyla geçen birkaç saniye sonunda doğruldum ve rekabetçi omuzlarımı dikleştirerek elimi Emir'e uzattım. O da karşılık verdi.

"Varız," dedim.

"Varız," dedi.

Rosa'nın gözlerindeki mutluluğu görünce Cihangir bile gülümsemişti. Rosa'yı böyle sağlıklı ve gülümserken görmek hepimizi mutlu ediyordu.

Emir ameliyatı terk ettikten sonra Toygar Hanzade pes etmemişti. Bildiği tüm yöntemleri deneyerek Rosa'nın göğsündeki yeni kalbin atmasını sağlamıştı. Bu başarısı yine gazetelere manşet, tıp dergilerine kapak, Kenan'ın yaptığı incelikli haberler sayesinde televizyon programlarına da konu olmuştu. Yine sayısız ödülü odasına dizeceği kesindi.

Kenan yıllarca yanlış kişiyi, Toygar Hanzade'yi hedef göstermesinin kefaretini böyle ödüyordu. Yılların hıncını ise Akın'dan çıkarıyordu. Akın'la ilgili ilk dava görülmüş, on altı yıl hapis cezası almıştı ve bu daha başlangıçtı. Kenan sıradaki her dava için kalın dosyalar biriktirmişti.

Andre ise sınır dışı edilmişti. Miguel'in Madrid'den haber gönderen sadık kuşlarının fısıldadığına göre Yasmin'in intiharı Andre'nin de kulağına gitmişti. Ve yine söylediklerine göre bu ölüm haberi Andre'yi beklenmedik şekilde üzmüş, hatta Yasmin için onu mihrapta terk ettiği kilisede dua bile etmişti. Bu açıklama bana pek inandırıcı gelmese de inanmak istiyordum. İntikam için Emir'e ya da Rosa'ya yaklaşmasını istemiyordum.

Yasmin'in cenazesi ameliyattan bir gün sonra yapıldı. Tören sırasında öğrendiğimiz bir şey hepimizi şaşırtmıştı. Yasmin sadece kalbini değil, böbrek ve akciğerini de bağışlamış, o çatıdan atlarken sadece kendi kızını değil, başka hayatları da kurtarmıştı. Törene böbrek nakli yapılan iki ailenin bireyleri de katılmış, onlar Yasmin yerine bize teşekkür ederken kendimi mahcup hissetmiştim.

Rosa ilk yirmi dört saat uyutulmuştu. Yorgun kalbi dinlenmeli, vücuduna alışmalıydı. Annesi gömüldükten sonra uyandırmışlardı kızını. Bu bile başlı başına yeterince hüzünlüydü.

Rosa uyandığı zaman ya da ondan sonraki günler annesini sormadı. Onunla alakalı tek kelime etmedi. İçimden bir ses neler olduğunu zaten bildiğini söylüyordu. Yasmin giderken kızını hazırlamış olmalıydı. Yine de bazen, hasta odası tıpkı şimdi olduğu gibi kalabalıkken bile aniden dalıp gidiyor, o anlarda yüzüne tarifi imkânsız bir keder yerleşiyordu. Ve o anlarda odadaki herkes tıpkı şimdi olduğu gibi onu neşelendirmeye çalışıyordu.

Rosa beraberliği bozacak sorusunu bulmuştu. Derin, kıpırtılı bir nefes aldı.

"Ay'ın gerçek adı nedir?" diye ilan etti Rosa.

"Ah, hadi amaaa!" diyerek isyan etti Emir. Sanırım bu gerçek bir isyandı.

"Ay'ın başka ismi de mi varmış yaa?" dedi Naz kaşlarını çatarken.

Büyük bir kibirle göğsümü kabarttım.

"Evet var ve sadece gerçekten merak edenler onun adını sormayı akıl edebilir."

Önce Rosa'ya bakıp göz kırptım, ardından Emir'e dönüp sırıttım. "Üzgünüm Hanzade ama ödevlerini yapmayı unutmamalısın."

Tam dudaklarımı aralayıp zaferimi kazanacaktım ki Toygar Hanzade odaya girdi.

"Oo, sesiniz diğer odalardan duyuluyor."

Toygar Bey her zamanki şıklığıyla göz dolduruyordu. "Tatlı hastamızı yormuyorsunuz değil mi?" diye sorarken Emir ve Cihangir'in babası odaya girdiğinde belli etmeden toparlandığı gözümden kaçmamıştı.

Rosa kollarını göğsünde topladı.

"Ben artık hasta değilim."

Toygar Bey gülümsedi.

"Tabii ki değilsin, Rosa. Son değerlerinin sonuçlarını getirdim. Bu iki hafta boyunca tek bir sorun yaşamadın. Sonuçlar planladığımızdan çok daha iyi."

Emir gururla kabardı.

"Güçlü kızdır Rosa."

Toygar oğluna bakıp gülümsedi. Bakışları kısa bir an Cihangir'e de kaymıştı. Onları yan yana görmenin babalarının hoşuna gittiği aşikârdı. Çocukların da bunun farkında olduğuna emindim.

"Gerçekten öyle," dedi Toygar Bey övgüyle. "Böyle giderse birkaç gün sonra evine gidebileceksin, küçük hanım."

Rosa gülümsemek için kendini zorladı ama hissettirmeden gözlerini kaçırmıştı. Ev konusu Rosa için hâlâ belirsizliğini koruyordu. Toygar Bey, Rosa'ya rutin muayenelerinden birini yaptıktan sonra Emir ve beni odanın dışına çağırdı. Konuşmalarımıza kulak misafiri olunmayacak kadar uzağa çekilmemize özen gösterdiğinde endişelenmeye başlamıştım.

"Rosa iyi mi, bir sorun mu var?" diye sordu Emir korkuyla. Aynı ihtimal onun da aklına gelmiş olmalıydı.

Toygar Bey elindeki dosyayı karıştırırken başını salladı.

"Hayır, sağlığı gayet iyi, gerçekten birkaç gün sonra taburcu olabilir. Tabii size bahsettiğim ilaçları aksatmadan kullanmalı ve birkaç yıl daha kalbini yoracak spor ve oyunlardan kaçınmalı."

Bahsi geçen birkaç yıl boyunca onun yanında olup olamayacağımızı umursamadan Emir'le aynı anda başımızı salladık. Toygar Bey dosya içindeki kâğıtlardan birini alıp Emir'e uzatmadan önce ikimize de anlamlı bir bakış attı.

"Hâlâ ailesini bulmak konusunda kararlı mısınız?"

Emir'le birbirimize kaçamak bir bakış attık. Yasmin'in cenazesinden önce, eğer bilirlerse ailesinin de törene gelmek isteyebileceğini düşünmüştük. Sonra bu düşünce "*belki torunlarını da tanımak isterler*" fikrine dönüştü. Ardından, biri "*belki de torunlarının kendi yanlarında büyümesini isteyebilirler*" fikrini ortaya attı usulca. Açıkçası Yasmin'nin cenaze için bulamadığımız ailesinin Rosa'yla temas kurmalarını istiyor muydum, emin değildim. Öte yandan Emir'in ne düşündüğünü kestiremiyordum. Nedense bu konu hakkında suskun kalmaya sözleşmiş gibiydik. Emir'in Rosa için ne planladığını, o planların ne kadarına beni de dâhil ettiğini bilemiyordum. Fikrimi almadığı için de söz hakkım olmadığını düşündüğümden sessiz kalıyordum.

Emir yine tek kelime etmeden bakışlarını benden ayırdı, dosyaya bakarak başını sallayınca Toygar Hanzade elindeki kâğıdı Emir'e uzatırken konuşmaya başladı.

"Kadının ailesinin adresini bulmuşlar. İstanbul'un biraz dışında, neredeyse yüz seneden fazladır oraya yerleşmiş, Roman ailelerin yaşadığı küçük bir bölgedelermiş."

Elimde olmadan Yasmin'in o güzel dansa ve kıvrak dile yatkın olma sebebinin kökenleri olduğunu düşünmüştüm.

Emir'in kâğıtta yazılanları okuyan gözbebeklerini izledim.

"Hemen yarın gidelim," dedi isteksizce.

Ben de benzer bir ifadeyle onayladım onu. Odaya geri dönmeye yeltendiğimizde Toygar Bey yine dosyasını karıştırmaya başlamıştı.

"Ah, unutmadan..." dedi dosyanın içinden ince bir kâğıt çıkarırken. Ayırdığı sayfayı oğluna uzattı. "Bunu al. Belgeleri tamamlar, imzalayıp fakülteye bırakırsın."

Emir kaşlarını çattı.

"Ne bu?" diye sordu.

Toygar Bey oğluna bakmıyordu.

"Eğitim affı çıkmıştı geçen kış. Senin dava düştüğü için faydalanabiliyorsun," dedi, söylediği şey önemsizmiş gibi.

Çığlık atacakken kendimi tuttum. Emir afallamış, öylece babasına bakıyordu.

"Mezun olabilecek miyim yani?" diye sordu şaşkın gözleriyle.

Toygar Bey bilgin omuzlarını salladı.

"Bir dersin kalmış, verebilirsen olursun."

"Emir, bu harika bir haber!" diye araya girdim kolunu dürterek, çünkü tepkisizce babasının yüzünü izlemekten fazlasını yapmıyordu.

Emir, Akın'ın ilk tutuklandığı soruşturmanın içinde kendi adının da yer alması yüzünden okuldan atılmıştı. Her ne kadar annesine söz verdiği için doktor olmaya çalıştığını söylese de onun bu mesleği içten içe sevdiğini biliyordum. Bazı meslekleri seçemezsin, o yetenek damarlarına kodlanmıştır. Emir için de hekimliğin böyle olduğunu biliyordum.

Toygar Bey'in elindeki kâğıt el değiştirirken Emir'in bakışlarında gizlemeyi başaramadığı bir sıcaklık vardı. Babasının da bu ışıltının farkında olduğuna emindim. Kelimelere dökülemeyen değerli bir an yaşandı gözlerimin önünde. Gülümsedim. Birbirine nasıl uzanacağını bilmeyen iki çocuk gibiydiler. İkisinin hislerini yetişkinlere yakışır şekilde dillendirecekleri günleri görmeyi iple çekiyordum.

Odaya girmek üzereyken Toygar Bey son kez seslendi Emir'e. Bu kez bu mahremiyete ben dâhil değildim. Toygar Bey'in ko-

nuşmak için özellikle benim köşeyi dönmemi beklediğini fark edince, ayaklarım o duvarın dibinden uzaklaşmak istemedi. Ne konuşacaklarına olan merakım terbiye kurallarına bağlılığımdan güçlüydü. Duvara yaslanıp kulak kabarttım.

"Kesin değil ama kızın durumu için ailesinin imzasına ihtiyacın olabilir. Ben İspanya'daki resmi belgenin değişimi için de ayarlamaları yaptım. Yasmin'in ülkeye girerken düzenlediği belgeyle düşündüğün şeyi kolayca yapabilirmişsin gibi görünüyor."

Toygar Bey'in sesi temkinli ama kendinden emindi. Emir'in cılız sesi duyuldu.

"Teşekkür ederim," dedi sadece.

"Peki diğer konudan emin misin?" diye sordu bu kez. Kaşlarımı çattım. *Hangi konuydu?* Emir cevap vermedi, belki de başıyla sessiz bir yanıt vermişti ama ben görememiştim. "Peki Sahra ne düşünüyor?" dedi aniden.

Kaşlarım daha sert toplandı alnımda. *Hangi konuda ne düşünüyordum?* Emir'in yüzünü görebilmek için neredeyse başımı uzatacaktım.

"Önce şu aileyle bir tanışalım da..." diye kestirip attı Emir. Sesindeki huzursuzluk mideme keskin bir darbe vurdu.

"Neyin altına girdiğine emin ol, Emir. Bazı kararların dönüşü yoktur. Şu an hafif gördüğün şeyler, zamanla ağırlaşır. Odadaki kapılar ve pencereler kapandığında nefes alamazsın." Yutkundum. Midemdeki ağrı bir sarmaşık gibi tüm vücudumu dolaştı. "Unutma, sen bir Hanzade'sin..."

Toygar Hanzade'nin sesinde gizli bir öğüt tınısı vardı. Artık bu adın geçmişinde neleri sakladığını bildiğimden, ilk kez Emir'e çok yakıştırdığım bu isimden nefret ettim. Duvardan güç alıp doğruldum. İstenmeyen misafirlikler her zaman keyifsizdir. Görünen oydu ki dışında tutulduğunuz konuşmalara kulak misafiri olmak da buna dâhildi.

Anlaşılan Emir yine içinde benim olmadığım kararlar almıştı. O kararlar neydi henüz bilmiyordum ama duymak için bu kez onun kendini hazır hissetmesini beklemek istemiyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmıştık. Araba yolculuğumuz sessiz geçiyordu. Bu sessizliğin uyku sersemliği olmadığını ikimiz de biliyorduk. Uzun sayılacak kilometreleri aşıp verilen adrese ulaştığımızda ikimiz de gözle görülür biçimde gergindik. İkimizin kafasının içi de söylenmemiş cümlelerle doluydu.

Beyaz arabamızın lastikleri asfalttan toprak yola geçerken sendeledi. Bir süre sonra topraklar çamura dönüştü, tekerlekler çamurları savuruyordu. Yeniden kuru toprağa geçtiğimizde adresteki mahalle de göründü. Emir arabayı durdurdu.

"Yürüyelim..." dedi kısaca.

Bu gösterişli, beyaz arabayı yabancısı olduğu bariz olan o sokaklara sokmak istemiyordu. Muhtemelen haklıydı da. Dikkat çekmek iyi bir fikir olmayabilirdi. Arabadan inip yürümeye başladık.

Eski, birbirine bitişik bakımsız ahşap evlerin, hasarlı yolların, kırık kaldırımların olduğu küçük ama kalabalık bir muhitti. Mahallenin içlerine doğru ilerledikçe gülümsediğimi fark ettim. Bana bir yönden Çıkmaz'ı anımsatıyordu. Burada evler daha bakımsız ve insanlar zor geçiniyor gibi görünüyordu ama yüzlerindeki mutluluk Çıkmaz'da yaşayan insanlarınkiyle aynıydı. Burada çiçekler, saksılar yerine yoğurt kaplarına ekilmişti. Buradaki çocuklar sokakta rengârenk bisikletler yerine paslı, zinciri kopmuş, lastiği inik bisikletler peşinde koşuyor, genç kızlar kalem etekler, sivri topuklar yerine rengârenk, pileli, kat kat dikilmiş etekler, boncuklu, pullu, askılı üstler giyiyordu. Erkeklerse takım elbiseli değildi, çoğunluğunun üstünde yeleği, boynunda altın ya da gümüş zinciri vardı. Saçları parlaktı, elinde tespih sallıyorlardı ve hepsi mutlu ama bir o kadar da gürültücüydü.

Yanımızdan kahkahaları ve gürültüleriyle kalabalık bir çocuk grubu geçti. Kiminin ayağında terlik, kiminin kendinden büyük ayakkabısı vardı. O an onların arasında Rosa'yı hayal ettim. O da burada yaşasaydı sokaklarında nasıl da kahkaha atarak koşturabileceğini görebiliyordum. Hayalimdeki sevimli bir sahneydi

ama bu görüntünün beni mutlu ettiğini söyleyemezdim. Burası uzaktı. Rosa'yı sıkça ziyarete gelemeyebilirdik. Rosa'dan uzak kalmak istemiyordum...

Emir'e çevirdim bakışlarımı. O etrafa bakarken neler görüyordu bilmiyordum ama gözünde canlandırdıklarının onu da mutlu etmediği aşikârdı.

Birkaç meraklı mahalle sakininin sorularına üstü kapalı cevaplar verdikten sonra aradığımız evi sonunda bulabildik. Mahalle kalabalığından ayrılmış, sırtını yanındaki eve yaslamamış tek ev bu olabilirdi. Ahşap bir konağı anımsatan büyük bir evdi ama tahtaları çürümüş, üzerine kasvet oturmuştu. Bir zamanlar canlı, parlak kahverengi olduğunu düşündüğüm duvarları şu an dumanlı gri renkteydi. Sanki koca evin ruhu küflenmiş gibi etrafındaki her bitkiyi de kurutmuştu. Ne meyve ağacı vardı bahçesinde ne de kaplara ekilmiş çiçekler. Öylece soğuk bir griye boyanmıştı her yanı. İnsanın baktığında bile içi üşüyordu.

Emir'in yüzüne evin ruhu yansımış gibi kaşları çatık, çenesi gergindi. Kuru toprağında yürüdüğü avluyu hızlıca geçip evin ahşap kapısına vurdu birkaç kez. Ben yanına ulaştığımda kapı hâlâ açılmamıştı. Yeniden yumrukladı kapıyı. Bunu birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldık. Sebepsizce içime sıcaklık akıyordu. Ailesini aramıştık ve bulamamıştık. Rosa'yı yabancı birinin alma ihtimalinin yok olması tuhaf bir haz vermişti. Arkamı dönmek için hareketlenecekken ahşap kapı gıcırtıyla aralandı.

"Ne var be! Sabah sabah dayanmışsınız kapıma!"

Teni en az yaşadığı ev kadar renksiz olan adamın yüzü asık, gözleri öfkeliydi. Kalın kaşlarını çatmış bizi süzüyordu. Yaşlıydı, sırtı hafifçe bükülmüştü ama ölüm onu uzun bir süre daha ziyarete gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Aksi insanlar geç ölür, derdi babam. Bu adama tek bakış atmak bile bu sözün sebebini anlamamı sağlamıştı. Azrail'in bile uğramak istemediği bedeni biraz daha açığa çıktı. Elinde eskimiş bastonu vardı. Hafifçe geriledik.

"O bilmiş İlyas mı yolladı sizi? Söyleyin ona, o veletleri bir daha evimin etrafında görürsem birinin değil, bu kez hepsinin kafasını patlatırım!"

Emir'in ses çıkarmayacağını fark edince ben ileri atıldım.

"Hayır efendim, bizi kimse göndermedi. Biz..." Dönüp Emir'e baktım. Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Boğazımı temizleyip yeniden aksi adama döndüm. "Biz Yasmin'in ailesini arıyorduk."

"Yasmin mi?" dedi adam. Gözleri çok kısa bir an tekledi, ardından irileşti. Bastonunu hafifçe yere vurdu. "Yok burada Yasmin falan!" dedi sertçe.

Emir korkmadığını göstermek istercesine adama doğru bir adım attı.

"Adresinin burası olduğuna eminler. Ailesi neredeyse yüz yıldır burada yaşıyormuş. Tanımadığınıza emin misiniz?"

Adam Emir'in gözlerine kilitlendi. Huysuz bakışlarıyla karşısındaki genç adamı tartıyordu. Geri çekildi, keskin bakışları Emir'in üzerinde, ayakkabısından saçlarına kadar gezindi. Benim üstümdekilere de göz ucuyla baktı. Gergin bedeni sertçe doğruldu. Bastonunu bu kez daha sert vurdu zemine.

"Eminim! Tanımıyoruz öyle birini!" Bastonunu silah gibi Emir'e çevirdi.

"Kim gönderdi sizi buraya? Defolun bahçemden!"

Aralarına girmeye çalıştım.

"Beyefendi, biz sadece..."

"Defolun dedim!" diye kükredi. Emir, üstümdeki ince ceketin arkasından tutup beni bu tekinsiz adamın menzilinden geri çekti. Adam bağırıp duruyordu.

"Mendeburlar! Şeytanı evime sokarım da o fahişe kadının adını evime sokmam!"

Emir'le dikkat kesilen çakallar gibi dikleştik. Yasmin'i tanıyordu. Bağırmaya devam ederek açtığı kapıya doğru yürüyordu.

"Evimi tekrar kirletemeyeceksiniz! Bu mahalleyi çöplerinden arındırdım. Tekrar evime giremeyeceksiniz!"

Adam kapısını gürültü ve küfürlerle kapatmadan önce bize doğru tükürdü. Emir sıktığı yumruğuyla ileri atılacakken koluna tutundum.

"Bırak, boş ver. Bu adamın ağzından hayırlı bir laf çıkmayacağı belli." Başımı mahalleye çevirip gürültüye başını uzatmış, saklanan yüzleri fark ettim.

"Benim aklıma başka bir şey geldi," dedim usulca.

Emir'i kolundan çekiştirip sokaklar arasında yürümeye başladık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Emir, hırsını alamamış bir ifadeyle.

Aradığım yer sonunda gözüme ilişmişti. Emir'e bakıp sırıttım.

"Her mahallenin bir Ayşin ablası vardır."

Emir'i sürükleyerek derme çatma binanın girişindeki bir dükkândan içeri soktum. Çıkmaz'dan görünüş itibariyle ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, her mahallede insanlar konuşurdu. Ve her konuşulanı dinleyen biri mutlaka olurdu.

Seyrek dizilmiş bisküvi, süt, makarna, sigara paketleri arasında bıyıklı, yaşlıca bir adam oturuyordu. Önünde küçük bir televizyon ekranı, elinde tuşları silinmiş kumandası vardı. Göz ucuyla bizden önce kıyafetlerimize baktı. Kendi çizdiği kriter çizgisini geçmiş olmalıydık ki hevesle ayaklandı.

"Buyurun efendim, buyurun. Neye ihtiyacınız vardı?"

Bizi yolunu kaybetmiş paralı seyyahlardan biri sanmış olacaktı ki ağzındaki eksik dişleriyle gülümsüyordu. Hemen en sevimli halimle gülümseyerek ona karşılık verdim.

"Merhaba, ne kadar otantik, sevimli bir bakkalınız var."

Sesim, bana ait olmayacak kadar yapmacık çıkmıştı. Ama adam bu övgüden memnundu. Sanki ilk kez görüyormuş gibi bakışları raflar ve yığınlar arasında gezindi. Yakasını gerdi, solmuş gömleğini düzeltip gururlandı.

"Tabii! Sevimli olmaz mı? Ekmek teknem burası, iyi bakıyorum ona."

Eliyle tezgâhını okşadığında etrafa toz savruldu usulca, ben de biraz daha içeri süzüldüm.

"Siz mahallesini seven bir esnafa benziyorsunuz," dedim yine beğeniyle.

Adam kabarmaya devam ederek başını salladı.

"Sevmem mi ya, severim tabii."

Önce gülümsedim sonra parmağımı çeneme dokundurdum.

"Hafızanız iyi midir bilemiyorum ama..."

Adam hemen atıldı.

"İyidir tabii, hafızam zehir gibidir. Askerde aynı koğuşta kaldığımız adamın anasının adını bile hatırlarım hâlâ."

Adamın hevesini memnuniyetle karşılayıp göz ucuyla Emir'e baktım. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Kollarını göğsünde topladı, performansımı izlemeye koyuldu. Adama yaklaşıp tozlu tezgâhına dokundum.

"Ah ne güzel, öyleyse bize yardımcı olabilirsiniz. Yıllar önce burada yaşamış biri hakkında birkaç soru sormak istiyorduk da. Sizin bilginiz olabilir mi diye merak ettik?"

Adam hevesle başını salladığında hafifçe boğazımı temizledim. Bunu bir tehdit olarak algılayıp geri çekilmesinden korkuyordum.

"Yasmin adında birini hatırlıyor musunuz?" dedim sakince.

Adam, bıyıkları gibi kırlaşmış kalın kaşlarını çattı.

"Yasmin mi?" dedi düşünerek.

Hevesimin kırılmasına izin vermek istemiyordum.

"Evet. Kara Mürsel'in kızı diyorlarmış," diye ekledim hemen. Toygar Bey'in verdiği adrese sadece bu isim not düşülmüştü.

Adamın çatık kaşları anında düzeldi.

"Kara Mürsel'in kızını hatırlamam mı be? Hatırlarım tabii. Yasemin'di o, Yasemin. Kızıl Yasemin."

Coşkuyla Emir'e döndüm. Daha fazlasını sormak istiyordum. Gergin çenesini oynattığında geçiş iznini almış oldum. Hevesle adama döndüm.

"Ona neler olduğunu biliyor musunuz, dedesinden başka ailesinden kim kaldı?"

Adam birkaç saniye düşünüp tezgâhına yaslandı.

"Kaçıp gitmişti buralardan. Bana sorarsan iyi de yaptı. Anası o daha okula başlamadan öldüydü. Çok döverlerdi kızcağızı. Babası ayrı, o Allah'sız dedesi ayrı döverdi. Yüzü gözü mor gezerdi zavallıcık."

Parmaklarım seğirdi, dönüp Emir'e bakamadım. Adam çenesini ovuşturup hatırladıklarını dökmeye devam etti.

"Zeki kızdı aslında. Bir babaannesi vardı, rahmetli iyi kadındı, bir o severdi Yasemin'i. Okula götürür getirirdi. Her gün sütünü kekini benden alır, çantasına koyardı. Kız biraz büyüyüp serpilince dedesiyle babası kızı evlendirmeye kalktılar. Rahmetli babaannesi razı gelmemiş de engellemişti. Engellemiş engellemesine de meğer her gün kızı okuldan sonra dansa götürürmüş." Durdu. Bana doğru eğildi hafifçe gülümseyerek.

"Bizim buralarda tenekeye taş çarpsa kalkar oynarız, severiz eğlenceyi anlayacağın. Zaten neyimiz var ki sesimizden başka? Güzel söyler, güzel de oynarız hani ama Kara Mürsel öyle değildi. Nemrut herif sözde dine dönmüştü. Kime sorsan dinle falan alakası yok derdi ya, neyse. Zamanında ne haltlar yemişse sonradan döndü işte kendince."

Elini savurdu geçiştirir gibi. Kaldığı yeri anımsamaya çalıştı, bulunca elini tezgâha vurdu. Yine tozlar yere dökülürken anlatmaya başladı.

"Bu kızıl Yasemin güzel dans edermiş. Ben hiç görmedim. Bizim hanım söylerdi, o dans edince mahallenin erkekleri hipnoz olurmuş. İyi bir öğretmen vardı o zamanlar, mahalleyi de baya adam etmişti zamanında, o demiş babaannesine, 'Öyle sokak arasında kalmasın, bu kızın yeteneği var, değerlendirin,' diye. Babaannesi vermiş gizlice dans okuluna işte. Vermiş vermesine de, öğrenmiş o mendebur babası. Kızı dansöz mü edeceksin diye kızı da rahmetliyi de dövmüşler. Kızı göremedim ama yaşlı kocakarıyı mosmor eden, körpecik kıza ne yapmıştır Allah bilir."

Adam bile hatırladıklarıyla kederlenmişti. Gömlek cebinden buruşmuş paketini çıkarıp bir sigara yaktı. O ilk dumanını savururken Emir'e kaydı bakışlarım. Kaşları çatık, anlatılanları seyrediyormuşçasına canı sıkkındı. Yeniden adama döndüm. Sigarasından derin bir nefes alıyordu.

"Sonra ne oldu?" dedim sessizce.

Adam paketi tezgâha bıraktı, sigarası yanarken yine bana döndü.

"Yaşlı kadın bir gün koynundaki altınları bozup kızı uçağa bindirip göndermiş buralardan. Avrupa'ya gitmiş dediler de, neresidir bilemem. Zaten birkaç ay sonra rahmetli merdivenden düşüp başını vurdu diye öldü dediler de, ha bu mahallede kimse inanmadı. Kızı kaçırdı diye bastonunu kafasında kırmış o Allah'sız kocası, diyorlar. Günahı boynuna."

Doğruldum. Dehşete düşmüştüm. Başka ne sorabilirdim ki?

"O aksi adamdan başka kimsesi yok mudur bu kızın?" dedim, aklıma ilk gelen buydu.

Adam, kavanoz kapağına benzer bir şeye sigarasının külünü silkti.

"Sözde dine dönen babası içkiden karaciğer kanseri oldu, ölüp gitti. Ha bu yolun sonunda evleri var, o evde Mürsel'in nemrut babası ve dul iki kız kardeşi daha var."

Emir'e baktım yeniden. Kolları çözülmüş, iki yanına düşmüştü. Adama döndüğümde yorgun bir soluk bıraktım. Cevabını tahmin ettiğim son bir soru sordum.

"Onlar nasıl insanlar peki?"

Adam ağzındaki dumanını savurdu.

"O evden hayırlı bir insan çıkar mı be kızım? Al birini vur ötekine. Zaten her şey onların başının altından çıkıyor derlerdi de, günahları boynuna."

Başımı eğdim. Tezgâhı kavrayan parmaklarımı sımsıkıydı. Yasmin'in o evde yaşadıklarını düşündükçe göğsüm acıyordu.

"Anlayacağınız, o kızıl kız her nereye gittiyse kendini kurtardı. Eğer tanıyorsanız, ona söyleyin; aman geri dönmesin."

Ben adamın anlattıklarının ağırlığıyla kıpırdayamazken Emir'in tezgâha bir tomar para bırakmasıyla kendime geldim. Adamın gözleri para yığınına bakarken parıldıyordu. Uzanıp tezgahtaki ufak bisküvi paketlerinden birini aldım ve teşekkür ettim. Adam arkamızdan hayır duaları, övgüler, iltifatlar yağdırıyor, benimse aklımda tek bir şey yankılanıyordu.

Rosa'yı bu insanlara bırakamazdık...

37. Bölüm

Bozulan Lanet

Sessiz yolculukları adet edinmiştik. Dönüş yolunda Emir yine suskundu. Kafasının içinde dönüp duran düşünceleri benimle paylaşması gerekiyordu. Düşünceler kilitli kaldığında hasta ederdi.

"Hastaneye değil de Çıkmaz'a gidebilir miyiz? Rosa'ya, onun tarifiyle Kırmızı Kurabiye yapmak istiyorum," dedim usulca.

Artık birinin konuşması gerekiyordu. Fakat Emir sessizce başını sallamakla yetinmiş, böylece sohbet başlatma girişimim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Meydandan geçerken tanıdık yüzler dönüp arabamıza bakıyordu. Beni bu beyaz araba içinde görmeye alışmış olmalılardı. Hastaneye gidiş gelişlerim mütemadiyen Emir'in refakatinde olduğundan meydandan en son ne zaman yürüyerek geçtiğimi hatırlamıyordum. Bu yüzden dedikodu listesindeki sıralamam hakkında bir fikrim yoktu. Gerçi Erva'nın söylediğine göre bir keresinde, Ayşin abla sırf benim hakkımda annemin ağzından laf alabilmek için market siparişlerini kendi elleriyle teslim etmeye yeltenmiş ama bahçe kapısında Erva onu yakalamış ve bizim kapıyı çalamadan gerisingeri yollamıştı. Arabanın sahibi hakkında bilgi edinememek onları delirtiyor olmalıydı.

Emir, meydanın merkezinde bilinçli olarak yavaşladı. Biri karşıdan karşıya geçerken arabaya doğru selam verdi, Emir de

kesik bir hamleyle kornaya basarak ona karşılık verdi. Birine benzetmiş olmalı, diye düşündüm. Fakat ardından bir başkası rastlantı olamayacak şekilde içinde olduğum arabaya el salladı. Şaşkın gözlerle Emir'e döndüm.

"Neler oluyor?" dedim afallayarak.

Emir gülümseyerek omuz silkti.

"Çıkmaz beni seviyor."

İstemsizce kıkırdadım.

"Tam olarak ne zaman oldu bu?"

Yüzünü buruşturup yapmacık şekilde düşünme arası verdi.

"Seni eve bıraktığım her gün, meydanda biraz zaman geçirdim diyelim."

Başımı iki yana salladım.

"İnanılmazsın, Hanzade."

Emir'in keyfi artık yerindeydi. Arabayı durdurdu, camını açtı hatta berber İsmail'e sesli bir selam bile verdi.

"Bu arabanın hali ne be evladım? Çamur içinde kalmış. İn aşağı da Necdet'in oğlu yıkasın."

Necdet abi, mahallenin girişindeki oto yıkamanın sahibiydi. Kendisi şu an berber İsmail'in dükkânı önünde durmuş Emir'in arabasına bakıyor ve görünen o ki İsmail'e hak veriyordu.

"İsmail haklı, perişan olmuş araba evladım, yakışmaz sana. Bizim sıpa alsın da yıkasın. Bir işe yaramış olur."

Erkekler kahkaha atarken ben küçük dilimi yutmakla meşguldüm.

"Hiç zahmet etmeyin, ben hallederim," diyordu Emir, ısrarları savururken.

Bu sırada yolun ucunda Ahmet'in arabası göründü. Ahmet arabasını meydanda çok da uzağımızda olmayan bir kaldırıma park etti. Yasemin de yanındaydı. Arabadan iniyorlardı. Onlara doğru yoğun bir enerji göndermiş olmalıydım ki Yasemin'in gözleri çabucak beni buldu. Samimi şekilde gülümseyip el salladı. Karşılık verdim. Yasemin... farklıydı. Yüzüne renk gelmişti. Omuzları dikti. Solgun teni artık parlıyor, sarı saçları ışıldıyordu

sanki. Eskiden güzelliğini, havasını kıskandığım o kız oluvermişti yeniden.

Ahmet uzaktan berberin önündeki erkek kalabalığına selam verdi. Aynı kalabalık coşkuyla karşılık verip az önceki ısrarlarına benzer cümleleri bu kez Ahmet'e yönlendirmişlerdi.

"Ahmet oğlum, gel bir çayımızı iç."

"Avukat bey, uğramaz oldun artık."

"Ahmet evladım, gel şu huysuz Vedat'ı ihtiyar heyetinden atmak için dava edebileceğimi söyle de gözü korksun."

Emir'in yüzü düşmüştü. Direksiyon üzerinde kıpırdanan parmaklarını fark etmiyormuş gibi yaptım. Ahmet hâlâ onun yumuşak tarafıydı. Çocuk gibi gözlerini devirmişti. Onun övülmesine daha fazla katlanamayarak aniden kapısını açıp aşağı indi.

"Aslında arabayı yıkatsak fena olmayacak, beyler."

İlgi yeniden Emir'e döndüğünde yüzü güldü. Çocuk gibiydi. Necdet'in oğlu yıkamak için arabayı götürürken kendimi arabadan zar zor atabildim. Erkekler, Emir'i kendi dükkânlarında ağırlamak için yarışa tutuşmuştu. Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. İşin ilginç tarafı, bu ilginin Emir'in de hoşuna gidiyor oluşuydu.

"Siz kahveleri kimde içeceğimize karar vermek için yazı tura atın. Ben Sahra'yı eve bırakıp geliyorum," dedi Emir keyifle.

Adım geçtiği için varlığımın farkına varmışlar gibi bütün başlar bana döndü. Bu kez peş peşe cümleler benim için sıralandı.

"Hiç görünmüyorsun Sahra kızım. Valla Emir oğlumu senden çok görüyoruz."

"Geçen elmalı turta yapmıştım. Sen de çok seviyormuşsun, senin için de yedi Emir Bey oğlumuz."

Şaşkın bakışlarımı Emir'e çevirip dudak büktüm.

"Öyle miiiiii?" dedim açık bir imayla. Emir benden bakışlarını kaçırırken fırının kapısına yaslanmış Hüseyin abiye döndüm. "Bir gün gelir birlikte yeriz Hüseyin abicim," diye söz verdim.

Fırıncı Hüseyin, babacan bir tavırla başını salladı. Biz onlardan uzaklaşırken arkamızdan bakıp sıkı bir muhabbete giriştiler. Başımı gülümseyerek iki yana salladım.

"Ayşin ablaya yakalanmadığın için dua etmelisin."

Emir omuz silkti.

"Ayşin'le son bir haftadır her akşam günün kritiğini yapıyoruz." Benim dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, o ise kısa bir an düşünüp devam etti.

"3'de oturan Gülizar'ın kızı mezuniyet elbisesine yedi bin lira vermiş ama Gülizar geçen ay 5'te oturan Halime'nin oğlunun düğününde kuru kuru bir çeyrek altın takmış. Halime, 'Onun oğluna taktığım tam altın haram olsun,' diye kıyameti koparmış. E kadın haklı." Dayanamayıp kahkahayı bastım. Yine düşündü. "7'deki Nuri, pavyonda tanıştığı kadınla yirmi bin lira yemiş. Karısı yemin etmiş, bir daha yakalarsa boşayacakmış. Ayşin'e sorarsan çoktan kıçına tekmeyi basmalıymış."

Katılarak gülüyordum. Emir umursamadan ciddiyetle devam ediyordu.

"8'de oturan, İngiliz'le evlenen Elif hamileymiş."

Durup Emir'in koluna tutundum.

"Aaa, bu bizim Elif! Nereden duymuşlar ki hamile olduğunu?"

Emir sırıttı.

"Ben söyledim."

Koluna tutunmasaydım yere düşecektim. Bir yandan gülüyor, bir yandan koluna vuruyordum.

"Emir sus artık, karnım ağrıdı." Gözümden süzülen keyif yaşlarını silerken hızla doğrulup Emir'in kolunu çekiştirdim.

"Aa bak Emir, ilk dişimi bu kaldırımda kırdım ben."

Bizim sokağımızın köşesindeki kaldırımı sanki müzedeki değerli bir taşmışçasına gösterirken içimde çocuksu bir sevinç vardı. Yine çektim Emir'i gömleğinden.

"Şu ilerde bir elma ağacı var, mahalledeki en tatlı elma onlar. İki kez üstünden düşmüştüm ama yine de tırmanmaktan vazgeçmemiştim."

Onu o ağaca doğru sürüklerken nefes bile almadan anlatmaya devam ediyordum. Elimden gelse o ağacı ve daha fazlasını, mahallede attığım her adımı, aldığım her nefesi onun için canlandıracaktım. Neredeyse yapıyordum da. Emir'i özellikle bizim sokak boyunca oradan oraya sürüklemiş, küçüklüğümde yer etmiş yaramazlıklarımı, sergisini sunan bir sanatçı gibi gururla anlatıyordum. Bahsettiğim ağacın gövdesine tutunmuşken Emir'in yüzündeki rahatsız ifadeyi fark edince anlatmayı kestim.

"Sıkıcı değil mi? diye sordum.

Anında başını salladı iki yana.

"Değil. Aksine kıskandıracak kadar güzel tüm söylediklerin."

Yaklaşıp karşısında durdum. Keyifsizdi.

"Öyleyse sorun ne? Neden miden ekşiyormuş gibi bakıyorsun?"

Üstümüzdeki ağacın dallarına gergin bir bakış attı. Söylemek istediklerini defalarca yutsa da sonunda dudakları aralandı.

"Bu ağaca çıkarken Ahmet de vardı yanında, değil mi?"

Ekşimiş suratın sebebi belli olmuştu ama anlamazlığa vurup omuzlarımı silktim.

"Yanımda olduğu zamanlar oldu tabii ama Erva da vardı. Bazen mahalleden, başka çocuklar da oluyordu." Durdum. Ona biraz daha yaklaştım. O güzel, parlak mavi gözlerine bakıyordum. "Neden bunu soruyorsun ki?"

Ağzındaki bakla artık taşıyamayacağı kadar ağırlaştığında, ağacın dallarına bakarak sonunda sakınmadan konuşmaya başladı.

"Ben senin küçükken neye benzediğini hayal ederken o bunu biliyor. O senin anılarının çoğuna sahip. Daha da kötüsü onlara ortak. Bana gösterdiğin her köşenin, üstünde yürüdüğün her taşın, çıktığın her ağacın altında, yanında o da var. Sırf bu yüzden bile ömrümün sonuna kadar onu kıskanacağım." Başını eğdi. Ayağının ucundaki taşı ileri savurdu. "Ben hayal ederken o, anlattığın hikâyelerini seninle yaşadı. Anılarını biliyor, hem de en güzellerini..."

Uzanıp ellerini tuttum. Gülümsüyordum.

"Yanılıyorsunuz, genç adam. En güzel anılarımın çoğu sizinle yazılmakta." Kollarımı iki yana açtım. "Mesela bu an," dedim hevesle. Boğazını temizledim. Masalsı bir tonla konuştum. "Altında büyüdüğüm elma ağacının en sevdiğim yanının, dalından kopardığım meyveleri olduğunu zannederdim. O meyvelerin tadının hiçbir şeyde olmadığını düşünürdüm. Ta ki aynı ağacın altında bu yakışıklı adamı öpene kadar." Uzanıp dudaklarına yumuşak ama istekli bir öpücük dokundurdum. Parmaklarım yanağını okşadı.

"Şu an anlıyorum, bu ağacın meyvelerinden daha lezzetli tadın dudaklarıma henüz dokunduğunu."

Başımı kaldırıp ağacın dallarına baktım ve gülümsedim. Küçük Sahra'nın dallarından oradan oraya atladığı, defalarca düşüp kolunu bacağını yaraladığı ağacın altında, şimdi sevdiğim adamla duruyor olmak tuhaf ama huzur vericiydi.

Etrafı kolaçan ettim. Ağacın alçak dallarına güvenerek kollarımı Emir'in boynuna doladım. Parmak uçlarıma kalkıp dudaklarına iştahla yapıştım. Ağacın gövdesine yaslanan bedenine kendimi bırakmıştım. Dudakları, dalından kopardığım tüm elmalardan daha lezzetliydi. Geri çekildiğimde ilk kez konuşacak kadar kendimdeydim. Dudaklarım hazla yana doğru kıvrıldı.

"İşte Romeo, bu ağaçla ilgili en güzel anım artık bu. Diğerleri bunun yanına bile yaklaşamaz..."

Emir konuşabilmek için doğrulmayı denedi ama sendeleyip gerisingeri ağaç gövdesine düştü. Bir kez olsun onun dengesini bozabilmiş olmak hoşuma gitmişti. Sonunda çareyi beni yeniden kendine çekmekte buldu. Edepsizce bakan gözleri kısılmıştı.

"Mahalledeki tüm anılarını baştan yazmaya ne dersin?"

İştahla alt dudağını ısırdı.

"Bu çok fazla zaman ve sayısız öpücüğe sebep olabilir, Romeo."

Saçımı kulağımın arkasına aldı.

"Tüm zamanım ve öpücüklerim sizindir, güzel Juliet."

Kollarımı bedenine doladığımda, işitilmeyen bir şarkıda dans ediyor gibiydik. Emir sonunda kollarını geri çekti.

"Tamam yeter, fazla sokulmayalım," derken şaka yapıyor sanmıştım ama gayet ciddiydi.

"Neden?" diyebildim.

"Şeyy..." Eli ensesine gitti. "Ayşin'in ya da mahalleden birinin bizi evlenmeden önce böyle fazla samimi görmesini istemiyorum."

"Ne?!" Öyle çok güldüm ki burnumdan komik bir ses çıktı ama umursamadım.

"Samimi mi görmesinler? İffetine leke süreceğimden mi korkuyorsun, Romeo?"

Gömleğindeki kırışıklıkları düzeltirken gözlerini kaçırıyordu.

"Hayır, sadece... Beni sevsinler istiyorum."

"Sen?" dedim şaşırarak. "Kimsenin hakkında ne düşündüğünü umursamayan Emir Hanzade, küçük bir mahallenin onu sevmesini mi istiyor?"

"İstiyorum," dedi kızar gibi. Gözleri yine gözlerimden saklandı. "Beni ondan çok sevsinler istiyorum," dedi mırıldanır gibi. "Beni sana yakıştırsınlar istiyorum."

Çocuksu yüz hatlarına dokundum.

"Senin şapşal suratın bir elbise askısına bile yakışır, Hanzade. Hem sen dememiş miydin, insanların gölgeleri bile benimle görünmek ister diye? İşte ben de gölgem ve tüm benliğimle birlikte seninle görünmek istiyorum."

Pek etkilenmişe benzemiyordu. İnsan taşa bile değer biçerken cömerttir de sıra kendine gelince cimrileşir, derdi babam. Parmak uçlarıma kalkıp yakasına tutunduğumda bu kez dudaklarını değil gözlerini hedef aldım. Bana inanmasını istiyordum.

"Tanıdığım biri şöyle demişti: '*Ben yanıma yakışan değil, gönlüme yakışan birini istiyorum.*' Benim gönlüme de senden daha çok yakışan biri yok, Hanzade."

Sonunda o güzel dudakları tatlı gülümsemesiyle inceldi. Gülümsemesi öyle parlaktı ki ışığı dünyadaki bütün insanlara dağıtılsa bile dünyanın aydınlatmaya yeterdi.

Gözleri derin bir imayla kısıldı.

"Şu tanıdığın biri, yoksa..."

Gözlerimi devirdim.

"Yürü Hanzade, yeni anılar ekleyeceğimiz sayısız köşe var daha. Bak mesela şu kaldırımda yürürken düşüp dudağımı patlatmıştım. O kaldırıma, dudağımın hâlâ iş gördüğünü ispatlamam gerek."

Gülüşmeler, kaçamak sarılmalar ve öpüşmelerle bahçe kapımıza geldiğimizde Emir kapıdan içeri girmek yerine, beni kendine çevirip saçımı okşadı. Yanağıma sıcak ama kısa bir öpücük bırakırken yine burada vedalaşacağımızı anlamıştım.

"Kurabiye yaparken bana yardım etmek ister misin?"

Gülümseyen yüzünü iki yana salladı.

"Gideyim. Meydandakilere söz verdim. Araba yıkanana kadar biraz kahve içer, sohbet ederiz. Tabelasını bile yenilemeyen tuhafiyecinin ülke ekonomisini şahlandırmak için devrimsel fikirleri var. Dinlerken ona hak vermek için sabırsızlanıyorum."

Söyledikleri üzerine kıkırdasam da, bu durum artık iyiden iyiye canımı sıkmaya başlamıştı. Evimden, ailemden kendini bilinçli olarak uzak tutuyor olması kalbimi de kırıyordu artık. Planlı ya da plansız her teklifimi geri çevirmişti. Hatta annemle babam hastaneye Rosa'yı ziyarete geldiklerinde tesadüfi bir şekilde o gün mühim bir işi çıktığı için hastaneye gece vakti gelebilmişti. Şimdi bir de Toygar Hanzade'yle konuştuğu konunun ağırlığı vardı aramızda. Söyleyeceklerinin ikimiz arasındaki dengeleri değiştirmesinden korktuğu için kendini tuttuğunu anlayabiliyordum.

Kaşlarımı çattım. Kararlılıkla çenemi dikleştirdim. Bu kadar sabır yeterdi. Sokağımdan çıkmak üzere olan bu yakışıklı adamın aklında sakladıklarını öğrenmenin vakti gelmişti.

"Nereden çıktı bu yemek fikri?"

Su, önündeki çilekleri beceriksizce ayıklıyordu. Bu iş kesinlikle eline yakışmıyordu.

"Ne zamandır Emir'le yalnız kalamıyorduk. Onunla konuşmam gereken şeyler var," dedim önümdeki hamura sosu yayarken.

"Hımm... Mevzu ciddi desene?" dedi Damla.

Mutfak masasına oturmuş, önüne indirdiğim kırmızı güllerin yapraklarını ayırıyordu. Israrla, romantik bir masanın gül yaprakları olmadan eksik kalacağını savunmuş, ben de kabul etmek zorunda kalmıştım.

Yarı keyifsiz şekilde omuz silktim. Emir'in evinde, mutfağa doluşmuş vaziyetteydik. Mutfakta gerçek anlamda işe yarayan tek kişi olan Safiye ablanın uzattığı, önümdeki pizzanın malzemelerini tamamlıyordum.

"Sizin evlenme durumları ne oldu yaa?" dedi Naz, parmağındaki hamurun tadına bakarken.

Uzman olduğunu iddia ettiği Alman pastasını yapıyordu. Dağınık tezgâhına bakarken iddiasının doğruluğundan şüpheliydim. Sorusunu yanıtlamamayı seçtim. Çünkü verecek bir cevabım yoktu.

Sessizliğim Erva'da farklı yankılandı, aniden elindeki bıçağı savurarak çığlık attı.

"Hıı Sahra! Sakın bana bu akşam Emir'e evlenme teklif edeceğim deme!"

Kısa bir sessizlik oldu, daha benim reddetmeme fırsat vermeden kızların hepsi aynı anda çığlık atıp zıplamaya başladı.

"Aferin kız Sahra, yık tabuları."

"Sonuçta illa erkek teklif edecek diye bir şey yok ki."

"Tabii yaa!"

Biraz daha karışan mutfak içinde zıplayan kızların çığlıkları arasına girdim.

"Üzgünüm feminist arkadaşlarım ama henüz iki taraftan da gelen bir teklif yok."

"Neden?" dedi Damla, grupta ilk sakinleşen kişi olarak. Gözlerime bakıp sebebini yüzümde bulmaya çalışıyordu.

Sıkkın omuzlarımı silkerek pizzama geri döndüm.

"Görünen o ki çözmemiz gereken bazı sorunlarımız var."

Erva bıçağını yeniden eline alıp umursamazca tahtasında doğradığı şeye geri döndü.

"Aman, eğer işin içinde çocuk yoksa her sorun hallolur." Daha cümlesi bittiği an hiddetle doğruldu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sahra, yoksa hamile misin?"

Öyle saçma bir soruydu ki bu, donup kalmıştım ama bu duraksamam yine farklı yorumlandı. Yine çığlıklarla zıplayıp bana doğru koşturdular. Hepsini Malkoçoğlu gibi üstümden savurdum.

"Saçmalamayı keser misiniz? Az önce tabuları yıkmam için tezahürat yapıyordunuz, şimdi hemen karnıma çocuk koydunuz. Vallahi ayarınız yok."

Kızlar gülüşerek işlerinin başına dönerken bir yandan hepsinin gülümseyen yüzünü izliyordum. Sabahın köründe arayıp çağırdığımda hiçbir tereddüt yaşamadan saatler içinde yanı başımda bitmişlerdi. Bir odaya doluşmuşken ne de tatlı görünüyorlardı. Her biri hayatımın bir dönemini temsil ediyordu sanki. Erva çocukluğumdu, Su ve Damla ergenliğim, Naz ise yetişkinliğe geçerken yanı başımdaydı. Hayat koşuşturmacası içinde dostların yanında soluklanmak gibisi yoktu. Sırtımı tezgâha yasladım.

"Aslında sizinle de uzun zamandır doğru dürüst oturup konuşamadım." Bütün güzel yüzler bana döndü. "Hayatınızda neler oluyor? Son gelişmeler ne, bilmiyorum mesela." Hepsi aynı anda bir şeyler gevelemeye başlar gibi olunca doğruldum.

"Ah, bir fikrim var!" Elimdeki malzemeleri tezgâha bıraktım. "Üçe kadar sayacağım ve bana hayatınızdaki en bomba haberi söyleyeceksiniz."

Ben heyecanla kıpırdanırken kızlara düşünmeleri için zaman tanıdım, hazır olduklarını hissedince de coşkuyla, yeni yıla giriyormuşuz gibi ellerimi çırparak geri sayımı başlattım.

"Bir, ikiii, üç!"

"Biz Cihangir'le görüşmeye başladık."
"Ben ikinci çocuğu yapmayı düşünüyorum."
"Kendi kliniğimi açmaya karar verdim."
"Miguel'le birlikte Almanya'ya dönüyorum."

Kelimenin tam anlamıyla ağzım açık kaldı. Yavru köpekler gibi afallamış yüzümü salladım.

"NE!"

Kızlar da birbirlerinin ağzından çıkanlar karşısında şaşkınlıkla gülüşmeye başlamışlardı. Safiye abla bile tombul yanaklarıyla gülümsüyordu.

Şakaklarımı ovuşturdum.

"Bu aynı anda söyleme olayı berbat bir fikirmiş," dedim itiraf ederek. Kızlar sırıtırken ben kendimi toparlıyordum. "Tamam hanımefendiler, şimdi tek tek, tüm haberler hakkında ilk görüşümü bildiriyorum," dedim ciddiyetle. Seslice boğazımı temizledim. Safiye ablaya baktım önce. "Sen geri dur Safiye abla, bu can yakabilir."

Safiye abla uyarımı fazla ciddiye alıp köşeye sindi. Kızlara döndüm. Gözlerimi kıstım. Otoriter bir edayla işaret parmağımı önce Su'ya uzattım.

"Önce sen. Cihangir'le görüşmenize sevindim. Çok yakışıyorsunuz. Fakat lütfen ona sadece aklınla değil kalbinle de yaklaş. Çünkü o zor bir çocukluk geçirmiş ve sevgiye ihtiyacı var."

Parmağımı Erva'ya çevirdim.

"Sıra sende. Düşüncesi ne kadar sevimli olursa olsun, ikinci çocuk fikrini bekletmelisin. Önce diplomanı almalı ve hayalin olan anaokulunu açmalısın. Ve lütfen, rica ediyorum, tavsiye ediyorum, hatta emrediyorum; libidona sahip çık artık!"

Parmağım Damla'ya kaydı.

"Sen, güzel kız. Yeteneğine güveniyorum. Fakat naif yanını bastırıp biraz daha dişlerini göstermelisin. Eğer kırılgan yanını bastırabilirsen başaramayacağın hiçbir şey olamaz."

Son hedefe döndüğümde Naz duyduklarından dolayı sırıtıyordu.

"Ve son olarak sen, mavi saçlı dostum. Sen, benimle geliyorsun."

Mutfaktan çıkmadan önce diğerlerine evrensel *gözüm üstünde* bakışları attım. Naz cezasına razı, yaramaz çocuklar gibi peşime takıldı. Safiye abla başındaki çemberin oyasıyla kıkırdamasını saklarken kızlar şaşkın ama aydınlanmış görünüyordu. Yüz ifadeleri çok sevimliydi.

Naz'la salona geçtiğimizde Emir'in geniş koltuklarında karşılıklı oturduk. Uzanıp Naz'ın elini avucuma aldım.

"Demek gidiyorsun?" dedim bakışlarımdaki sert otoriteyi dağıtarak.

Naz biraz düşündü, ardından mavi saçlarını savurup gülümsedi.

"Almanya'ya dönme fikri, önceleri öyle korkunç gelirdi ki bana. Ama şimdi... Burada kaldığım günlerde anladım ki aile olmak sandığım kadar sıkıcı değilmiş. Birilerinin beni böyle sahiplenmesi, koruması, evini kalbini açması, düştüğünde seni kaldıracak birilerinin olduğunu bilmek..." Sustu. Bu kez dilinin yetersizliği yüzünden değil, içindekilerinin yoğunluğundan tamamlayamamıştı.

"Anladın?" dedi her zamanki gibi.

Gülümsedim. Avucumdaki elini sıktım.

"Anladım yaa. Anladım."

Derin bir soluk bıraktım. Onun gün sonunda evimde olmasına, sesinin yan duvarımda yankılanmasına, ihtiyacım olduğunda elini uzatmasına, renkli saçlarıyla etrafımdaki koşturmasına öylesine alışmıştım ki gidecek olması tuhaf hissettirmişti. Anne kuşun, yavrusunun uçmayı öğrenmesi için yuvadan atlamasına göz yumması gibiydi hissettiğim.

"Refakatçin bu kadar sağlam olmasaydı, aklım sende kalabilirdi." Parmağına mavi saç tellerini dolarken yanakları pembeleşmişti.

"O uslanmaz kalbin sonunda doğru kişiyi bulacağını biliyordum," dedim bilmiş bir edayla.

Aşkın beklenmeyen zamanda karşınıza çıkmak gibi bir huyu vardır. Kollarını açıp beklediğinde köşe bucak saklanır da sen planlar yaptığında gelir dikilir önüne. Öyle ki gidip ona çarpmaktan başka çaren kalmaz. Hiç aklında yokken zorla düşer aklına. Hiç planda yokken, tüm planlarını altüst edip oturur başköşeye. En olmadık anda geldiğini düşünürsün de, içten içe en çok ona ihtiyacın olduğunu fark edersin zamanla. Naz için de durum bundan ibaretti.

"Ne zaman gideceksiniz?" diye sordum. Onu daha fazla utandırmak istemiyordum.

"Miguel, Rosa'nın hastaneden çıkıp sağlıkla yürüdüğünü görmeden buradan uzaklaşamaz."

Anlayışla başımı salladım. Emir'in gerginliğinin sebeplerinden biri de pekâlâ buydu. Rosa'ya mayın tarlası içindeki kristal bir bardakmış gibi bakıyordu. Gerçi ben de farklı sayılmazdım. Rosa'nın sağlıklı adımlarını görene kadar rahat bir nefes almak zor geliyordu.

Aniden başımı kaldırıp Naz'ın yüzüne baktım.

"Naz... Gitmeden önce senden yapmanı istediğim bir şey var."

İsteğim dudaklarımdan çıkamadan kapının zili çaldı. Naz benden önce kapıya koşturunca gelenin Miguel olduğunu anlamak zor olmadı. Miguel yarı gülümseyen yarı kızaran sevimli suratıyla ellerindeki torbaları Naz'a uzatıyordu. Torbaların içinde tariflerimin eksikleri ve görünen o ki Naz Hanım'ın kakaolu dondurması vardı. Daha kapı önündeyken kapağını açıp dondurmayı parmaklamaya başlamıştı. Miguel küçük adımlarla girişten bir adım öteye geçmezken Naz'a gözlerimi devirdim.

"O yediklerinizin doğruca nerenize gittiğini biliyorsunuz, Nazire Hanım."

Naz torbalarla dolu eliyle kalçasına vurdu.

"Bu kalın yağ tabakasıyla duygularımı koruyorum."

"Kalbin göğsünde canım, kıçında değil."

O bana dil çıkarıp mutfağın yolunu tutarken Miguel utangaç bakışlarla gülümsemesini saklıyordu. Evde sadece kızlar oldu-

gunu bildiği için içeri buyur etsem de gelmeyeceğini biliyordum. Efendilik onun damarlarına işlemişti.

"Gidiyormuşsunuz..." dedim gülümseyerek.

Başını salladı. Gözleri bakışlarımı bulduğunda ondan daha fazlasını duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"İkimiz de kendine hep ev aramış, Bayan Juliet. İkimiz de o evi bulamamış." Durdu. Gözleri parlayarak ileriye baktı. "O benim yanıma geliyor. Beni güldürüyor, sonra o gülümsüyor. İşte o zaman ben evdeymiş gibi hissediyorum." Bana baktı yeniden. "O nereye yuva kurmak isterse oraya konarım. Ella es mi hogar..."*

Duvarlardan göremeyecek olsam da mutfağa doğru çevirdim bakışlarımı. İçerideki curcuna da bile Naz'ın sesini seçebiliyordum. Miguel'e baktım.

"O rengârenk bir çiçek. Her sabah uyandığında hangi renkte açacağını tahmin edemediğin, eşsiz bir çiçek." Bunu o da biliyordu. Bildiğini gözlerinde görebiliyordum.

"Bana söz ver, Miguel. Ona çok iyi bakacaksın, söz mü?"

Miguel'in koyu kahve gözlerine kederli bir ifade oturdu. Kısa bir solukla iç çekti.

"İnsanlar çok sık söz verip çok az söz tutuyorlar. İnsanlar güven kırıyorlar. İnsanlar hayal kırıyorlar. İnsanlar kalp kırıyorlar. İnsanlar kırıp dökmeyi çok seviyorlar, Bayan Juliet." Nezaketle dövülmüş yüzü tebessüm etti. Kararlılıkla çenesini kaldırdı.

"Ama size söz, ne Naz'ı ne kendimi kırarım. Artık iyileşme zamanı. Prometo!"**

Gülümsedim. Sözünü tutacağını biliyordum.

Çatal bıçakların çıkardığı sesler bile bizim sohbetimizden daha keyifliydi.

* Benim evim o.
** Söz veriyorum.

Aslında gece fena başlamamıştı. Emir, kendi evinin kapısını kucağında koca bir demet kırmızı gülle çalıp karşısında bu kez kimselere kaptırmadığı kırmızı elbisesiyle duran Juliet'ini görünce, kelimenin tam anlamıyla nutku tutulmuştu. Evde olacak olmanın rahatlığıyla, kızların da verdiği özgüvenle bu kez elbisem gözle görülür derecede cesurdu. Etekleri dizlerimin bir hayli üstünde bitiyor, göğüslerimse onu destekleyen bir cesaretle ona eşlik ediyordu. Emir'in yüzündeki büyülenmiş ifade öylesine sahiciydi ki yanaklarımın ısındığını hissetmiştim.

Her zaman olduğu gibi yine çok yakışıklı görünüyordu. Belli ki bu akşam için özenmişti. Saçlarını geriye yatırmış, üstüne Miguel'in gündüz geldiğinde yukarı kata çıkıp aldığını bildiğim, en zevkli takımlarından birini geçirmişti. Öyle kusursuzdu ki utanmasam ıslık çalabilirdim.

Kucağındaki gülleri alıp yanağına nazik bir öpücük bırakmak yeni ama bir o kadar da tanıdık bir rutine dâhildi sanki. Bu sahneyi defalarca canlandırmışım gibi hissettim. O da benden farklı değildi. Salondaki masada hazırladığım sofraya bakıp övgü dolu cümleler kurmuş, tabaklardan birine uzanıp ağzına ufak bir lokma atmıştı. Ona masa düzenimi bozmaması için ufak bir sitemde bile bulunmuştum. Üstündeki ceketini çıkarıp sandalyesine asarken gün boyunca yaptıklarını doğal bir dürtüyle anlatmaya, ben yanında yokken yaşadığı şeyleri sıralamaya başlamıştı. Hatta bir ara mutfağa başını uzatıp yardıma ihtiyacım olup olmadığını bile sormuştu. Onsuz geçirdiğim yıllarda, yatağıma uzanıp hayalini kurduğum basit sahnelerin deneme çekiminde gibiydik. Sırıtıp durmamak için dudaklarımı ısırıyordum.

Sonunda masaya oturup yemeğe başladığımızda sözcüklerimiz yavaş yavaş tükendi. Savurduğumuz gülümsemelerimiz dudaklarımızın köşesini terk etti.

Emir'in yakışıklı yüzünde bir parça huzursuzluk ve tedirginlik vardı. Aklını aşırı meşgul eden ve dalgınlaştıran bir şeyler düşündüğü belli oluyordu. Görünen o ki ikimiz de söyleyeceklerimizi

aklımızda döndürüp duruyorduk. Halının altına süpürdüklerimiz artık ayağımıza takılıyordu. Birimizin konuşması gerekiyordu.

"Emir..."

"Sahra..."

Anlaşılan konuşmaya karar veren tek kişi ben değildim. Eliyle konuşma iznini bana bırakmak istese de kabuğunu kırmaya niyetlenmişken bu fırsatı kaçırmak istemiyordum. Konuşması için bekledim. Sandalyesinde daha dik oturdu. Önündeki tabağı ileri itirdi. Ağır bir soluk aldı ve gözlerime kilitlendi.

"Ben... Ben Rosa'yı evlat edinmek istiyorum," dedi tek nefeste. "Rosa'yı bırakamam. Eğer sen bu sorumluluğun altına girmem dersen... "

"Emir..." diyerek araya girmeye çalıştım ama beni duymuyordu.

"Senden şu ankinden fazlasını istemeye hakkım yok..."

"Emir..."

"Sana böyle bir emrivakiyi yapamam. Bu yüzden eğer..."

"Sus artık, Hanzade!"

Dudakları aralık kaldı. Kararlı bakışlarımı gözlerine diktim. Ardından bakışlarımı bir an bile yüzünden ayırmadan ayağa kalktım. Maviliğine boyanan endişeyi görebiliyordum. Ona doğru birkaç kısa adım attım. Karşısında durup gözlerine bakarken elbisemin askısına uzandım. Kaşları hafifçe alnında toplandı. Omuzlarımdaki askıyı tutan parmaklarımı izliyordu. Göğsümü açıkta bırakacak kadar aşağı indirdim kumaşı. Ne yapmağımı anlamaya çalışıyordu. Dövmem açığa çıkana kadar kumaşı sıyırmaya devam ettim. Sonunda aradığım iz ortaya çıktığında Emir artık başka bir noktaya bakamıyordu. Kaşları dağıldı. Gözleri irileşti.

"Sahra...bu..." diyebildi. Kekeleyerek ayağa kalktı. Gerçek olduğuna emin olmak istercesine elini uzattı. "Bu..." Parmak uçları yeni yarama dokunuyordu.

Dudağım yana kaydı.

"Naz gitmeden önce ufak bir dokunuş yaptırmak istedim," dedim gülümseyerek.

Naz saatler önce, Romeo dövmemin etrafına zarif bir gül çizimi eklemişti. Gülün tomurcuğuna ROSA ismi eklenmişti. İlk kez görüyormuş gibi yazıya eğdim başımı. Bakmak bile içimi ısıtıyordu.

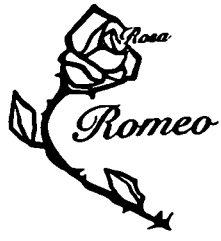

Bir şey ispatlamak ya da kendimi kandırmak için değildi. Bittiğinde aynaya, göğsümdeki isimlere baktığımda tamamlanmış hissetmiştim. O küçük kızın hayatımızın kalıcı bir parçası olmasını istiyordum.

Emir çeneme dokunduğunda başımı kaldırdım. Sevinçle ıslanmış gözleri parıldıyordu.

"Bu, bana verebileceğin en güzel hediyeydi."

Dudakları dudaklarıma dokunurken bir damla sevinç gözyaşı, onun dudağından akıp dudaklarıma ulaştı. O anda mutluluğun tadını aldım. Sıcak ve tuzluydu... Geri çekildiğinde daha fazlasını engellemek için alt dudağını ısırıyordu. Varlığımdan emin olmak istercesine yanağıma dokundu.

"Siz gelmeden önce hiçbir şeyim yoktu. Şimdi o kadar çok şeye sahibim ki... Sahip olduklarımı nasıl koruyacağımı düşündükçe aklımı kaçırıyorum."

Gözlerinin arkasında saklanan paniği görebiliyordum. O panik içimde saklanan korkuyu dürttü. Unuttuğun yaranın acısını her hareket ettiğinde hissetmek gibiydi. İnsanın güçlü bir dirençle kendisinden bile sakladığı derin sırlar nasıl ki açığa çıkmak için çırpınırsa, bu düşünce de kafamın içinde öyle bağırıp duruyordu. O sesleri daha fazla duymazdan gelemezdim.

"Emir..." dedim usulca. "Ya ileride, yıllar sonra şu an sahip

oldukların sana ağır gelirse? Rosa, ben, Çıkmaz ve daha ne olacaksa... Tüm bunlar ya seni boğarsa? Kaçıp gitmek istersen..."

Bakışlarımdaki çelişki onu ürküttü. Elini çekti yüzümden.

"Böyle bir şey olmayacak Sahra."

Kendinden emin görünüyordu. Kararsızlığım karşısında kararlıydı. Fakat korkularım tek cümleyle pes etmeyecek kadar güçlüydü.

"Sen bir Hanzade'sin. Ve duyduğuma göre Hanzadelerin bağlı tutulamayan, özgür bir ruhu varmış." Yutkundum, mavi gözlerine baktım. "Lanet gibi..." dedim sessizce.

Sihirli kelime onda da karşılık bulmuştu. Ben hırçınlaşmasını beklerken o uysallaştı. Uzanıp zayıf bedenimi kollarına aldı, dövmeme kısa bir bakış atıp kollarını belimde birleştirdi. Yüzümü izliyordu.

"Sen gelmeden önce gelgitli denizde sürüklenen bir plastik parçasıydım. Oradan oraya sürükleniyordum. Ne eriyordum ne yok oluyordum ne de bir işe yarıyordum. Öylece savruluyordum. Sen geldin, beni oradan aldın. Kestin, içime toprak koydun, tohum ektin. Fide oldum önce. Sonra beni aldın toprağa diktin, çiçek açtım. Sen beni dönüştürdün."

Utanır gibi gözlerini kaçırdı. Başını salladı.

"Eski halime dönmek istemiyorum. Eski halimi sevmiyorum. Senin yanında dönüştüğüm kişiyi seviyorum. Senin yanında olduğum kişiyi seviyorum. Senden uzakta içim bomboş, amaçsız... Kendimi yine gelgite bırakmak istemiyorum. Senden uzakta dalgalara direnecek gücüm yok. Sen beni güçlü kılıyorsun."

Doğruldu. Gözlerimle aynı hizaya indi. Söyleyeceği şeyi anlamamı istiyordu.

"Ben onlar gibi değilim, Sahra. Ben annemin oğluyum. Huyumla suyumla ona benziyorum. Hanzade sadece soyadım."

Sırtında taşıdığı etiketin onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Gözlerindeki tenine işlenen ismi söküp atma arzusunu görebiliyordum. Kendini hırpalamasını istemiyordum. Gözlerimi kıstım, hafifçe boğazımı temizledim.

"Ah, Romeo, Romeo...
Neden Hanzade'sin sen?
İnkâr et babanı, adını yadsı!
Yapamazsan, yemin et sevdiğine,
Vazgeçeyim Juliet olmaktan."

Hüzünlü bir gülümsemeyle inceldi dudakları. Kederli bakışları içimi acıtıyordu. Yanağına, güzel tenine dokundum.

"Benim düşmanım olan adındır yalnızca
Sen sensin, Hanzade olmasan da.
Hem Hanzade nedir ki?
Ne eli bir erkeğin ne ayağı ne kolu
Ne yüzü ne de başka bir parçası
Ne olur başka bir ad bul kendine.
Adın ne değeri var? Gülün adı değişse bile
Kokmaz mı aynı güzellikte?
Romeo'nun adı da Hanzade olmasaydı,
Kusursuzluğundan hiçbir şey kaybolmazdı."

Başımı yüzüne yaklaştırdım, uzaklara giden keyfini kovalamak için oyuncu bakışlarımı kısarak fısıldamaya başladım.

"Romeo bırak,
At senin parçan olmayan bu adı!
Bu ada karşılık, al bütün varlığımı..."

Daha fazla direnemedi. Kolları yeniden bana dolanırken keyifle gülümsüyordu.

"Alıyorum öyleyse sözünü dinleyerek.
Hanzade değilim bundan böyle ben
Nefret ediyorum adımdan ben de
Sana düşmandır diye."

Şüpheyle gözlerimi kıstım.

"Sen bir Hanzade olan Romeo değil misin?"

Yüzümü yüzüme yaklaştırdı. Soluğu yanı başımdaydı.

"Rüsi de değilim, sen sevmiyorsan eğer."

Kısa bir öpücük sonrası gözlerime baktı.

"Adım da kalbim de ruhum da senindir. Al, istediğin gibi şekillendir. Yeter ki senin yanında olayım, adımın önünde ya da arkasında ne olduğu umurumda değil."

Sadece kalbini ve aklını değil, ismini de bana teslim ederken onun sevgisine sahip olduğum için kalbimde şans güvercinleri kanat çırpıyormuş gibi hissettim. Gülümsedim. Küçük çocuklar gibi parmağımı çeneme vurup düşündüm.

"Hımm... Emir Yıldırım. Kulağa çok da fena gelmiyor."

Kısa bir kahkaha attı. Öyle çabuk bir hareketle beni kucağına aldı ki ayaklarım yerden kesilmeden önce kollarında olduğumu fark edemedim. Boynuna tutunup dengede kalmaya çalışırken yüzüne baktığımda dudağı yana kıvrılmış, gözleri koyulaşmıştı. Islattığı dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Öyleyse bu yeni ismimi kutlamalıyız..." diye fısıldadı.

İtiraz ya da direnç göstermedim. En üst kata doğru çıkarken her basamakta öpüşmemizin derinliği biraz daha artıyordu. Sayısız gece yan yana uyuyakaldığımız bu yatakta, ilk kez gözlerimiz masumca kapanmamıştı. Titreyen soluğumuz çarpışırken teni tenime karışıyor, kalbi avucumda atıyordu.

Bu gece, her şey hayal ettiğimin de ötesindeydi...

Hava aydınlanıyordu. Emir'in göğsüne uzanmış pencereden süzülen gün ışığını takip ediyordum. Parmak uçları çıplak sırtıma anlayamadığım şekiller çiziyor, ben de onun göğsündeki kendi ismimin üstünden geçiyordum.

"Aklıma sıkça geliyor muydum?" [illegible]

simle.

Hafifçe kıkırdadığında göğsündeki [illegible]

"Şaka mı yapıyorsun? Aklıma gelmen için [illegible]

cım bile yoktu. Her köşede beni bekliyordun, [illegible]

tabın sayfalarında gizleniyordun, duyduğum [illegible]

luyordun. Yağmur yağmayagörsün, [illegible]

tenime düşüyordun. Yağmur yağarken hiç [illegible]

den. Başımı geriye atıp dudağıma [illegible]

Başımı kaldırdım, çenemi göğsüne yaslayıp yüzüne baktım.

"Sonra ne oldu?" dedim hevesle.

Dudağı yana kaydı.

"Sonra Bulgar doktor makatımdaki dereceyi çıkarıp ateşimin 41 derece olduğunu ve neden sağanak yağışta koşup bir yere sığınmadığımı sordu?"

Kıkırdarken göğsümdeki çarşafı çekiştirdim.

"Ona ne söyledin?" dedim tuhaf biraz hazla.

Parmağını şımarık burnuma dokundurdu.

"Ona sevdiğim kadının yağmur olup yağdığını, bu yüzden ıslanmak zorunda olduğumu söyledim."

Arsızca sırıttım.

"O ne tepki verdi peki?"

Sırıttı.

"Reçeteye, 'Hasta psikologla görüşmeli' notunu düştü."

Gülüşmeye başlarken kalın kollarıyla yeniden bana sokulmuştu. Hassaslaşmış dudaklarıma nazik bir öpücük bıraktığında ikimiz de yastığa indirdik başımızı. Uykusundan uyanan kuşların sesleri geliyordu pencereden. Emir tavanı izliyordu.

"Bana bilmediğim bir şey söyle?" dedi bitkin sesiyle, her zamanki gibi.

Başımı ona çevirdim. Uzun kirpikleri arasında parlayan mavi gözlerine baktım. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Benimle evlenir misin Emir Hanzade?"

38. Bölüm

Pijama

Kırmızı ışıkta duruyorduk.

"Bütün sokakları mı çıkmaz sokak yani?"

"Evet."

Kısa bir sessizlik oldu. Hepimiz ışığa bakıyorduk.

"Yani sokağa girdiğinde başka çıkışı olmuyor, öyle mi?"

"Evet."

Araba hareket ederken Rosa, yaklaşık on dakikadır aralıksız sorduğu sorulara devam ediyordu. Çıkmaz'a gidiyorduk. Üçümüz de gergindik. Emir'in gerginliğinin sebebi anne ve babamla ilk kez tanışacak olmasıydı. Rosa hastaneden çıkalı birkaç gün oluyordu. Emir'in evinde, Safiye Abla'nın bir zamanlar benim için hazırladığı odayı bu kez Rosa için hazırlamış, evdeki oyuncakların büyük bir kısmını da o odaya yerleştirmiştik. Rosa ilk kez evden çıkıyordu ve hissettirmek istemese de endişeli olduğu belliydi. Kimsenin ona bakmadığını düşündüğü anlarda, yerinde zıplıyor ya da hızlı adımlarla volta atıp avucunu göğsüne bastırıyordu. Kalbinin gerçekten iyileşip iyileşmediği konusunda tedirgindi. Ve görünen o ki yaşadığım yerin çıkmaz sokaklardan oluşuyor olması ona ilginç, belki de riskli gelmişti.

"Dios mio! Ya sokaktayken bir köpek kovalarsa?!"

Dikiz aynasından bunun düşüncesinden bile ürkmüş olan sevimli suratına baktım.

"Endişelenme, Çıkmaz'da kimseyi köpek kovalamaz Rosa."

"Neden?" dedi hemen. Bilgileri kendi mantık süzgecinden geçirmeden kabullenmek istemiyordu.

Arka koltuğa döndüm. Giydiği çiçekli elbisesiyle, iki yanından örülmüş koyu kızıl saçlarıyla çok sevimli görünüyordu.

"Çünkü Çıkmaz sihirli bir yer," dedim özenle sır verircesine.

Bu bilgi, onun süzgecinden geçerken takılmışa benziyordu. Göz ucuyla dikiz aynasına bakıp Emir'in bakışlarında gerçeği görmeye çalıştı.

"Hiç bana bakma, doğru söylüyor," diyerek destek çıktı Emir. "Orada büyümüş bir kız tanıyorum ve onun ölümsüzlük kalkanı var. Yanındaki herkesi koruyabiliyor. Eminim seni de köpeklerden koruyacaktır."

Ben yeniden yol çizgilerine döndüğümde Emir Rosa'ya hissettirmeden bana göz kırptı.

"Aslında köpeklerden korkmam," dedi Rosa mırıldanır gibi. "Sadece kovaladıklarında kaçamayacağımı bildiğim için, koşma ihtimalinden korkuyorum."

Ona dönmek için beklemek zorunda kaldım. Küçük bir çocuğun koşmaktan korkuyor olması canımı acıtmıştı. Uzaklara dalmış güzel yüzüne dönüp bacağına dokundum.

"Öyleyse seni korkutan bütün ihtimalleri unutabilirsin Rosa. Çünkü Çıkmaz'da sana hiçbir şey olmaz." Biraz daha eğilip fısıldadım. "Emir haklı. Ben seni korurum."

Gülümserken minik dişleri parlamıştı. Söylediğimde ciddiydim. Onu ne olursa olsun koruyacağımı biliyordum.

Birkaç dakika sonra Çıkmaz'a giriş yaparken sabırsızca kıpırdandım. Emir'e kaçamak bakışlar atarken aklımı günlerdir kurcalayan tek bir şey vardı. *Evlenme teklifim!*

Başımı gördüğüm bütün duvarlara vurma hissiyle dolup taşıyordum. Çünkü Emir teklifle alakalı tek bir kelime dahi etmemişti. Bu çılgın sorumdan sonra yüzüme bakmış, gülümsemiş ve derin, *'oldukça derin'* öpücüklerle aklımı başımdan almıştı. Öyle ki yaptığım teklifi o anlık unutarak uykuya bile dalmıştım.

Fakat sorun, geri kalan günlerde Emir'in o anın yaşanmamış gibi davranıyor olmasıydı. Bir noktada ben de hayal olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Araba durdu ve aklımdakiler dört bir yana savruldu. Evlilik teklifimin göz ardı edildiğini unutup sevdiğim adamın ailemle karşılaşma anına odaklanmaya çalıştım.

İkindi vaktiydi. Çıkmaz'ın en güzel saatleri. Güneş alçalırken göz alıcı turuncu ışıkları, çiçeklere ve düzenli kaldırımlara yansıyordu. Emir yine büyüleyici görünüyordu. Keten pantolonu, ütülü mavi gömleği, parlak saati, zevkli ayakkabılarıyla moda dergilerinden çıkmış gibiydi. Biz arabadan inerken annemlerin karşılama alayı gibi bahçe kapısında beklediğini görünce gözlerimi devirdim. Kızları daha birkaç gün önce evlenmek için can atmışken, bu kadar hevesli bir giriş yapmasalardı keşke. Annem bizi selamlamadan önce bahçe kapımızı gıcırtıyla açtı ve yağlamayı unuttuğu için babama şifreli bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi sevecen bir tavırla.

Annem doğruca Rosa'ya bakıyordu. Rosa, kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra anneme gülümsedi. Bu annem için yeterli bir izindi, eğilip Rosa'yı oldukça sulu öpücüklere boğdu. Ziyaretine geldiğinde de iyi anlaşmışlardı. Annem hastanede samimi bir ilgiyle Kırmızı Kurabiye'sinin tarifini istemişti. Benim kurabiyeleri pişirdikten sonra kimsenin yemesine izin vermeden paketlediğimi söylediğindeyse, bu ayrıntı Rosa'nın oldukça hoşuna gitmişti. Çünkü Rosa'nın Kırmızı Kurabiye'sini birisiyle paylaşmasının ne anlama geldiğini artık biliyordum. Buna saygı duyduğumu anladığında bana bakışı paha biçilemezdi.

Babam geride duruyordu. O, Rosa'nın gülümsemelerini uzaktan izlemekle yetinirken Emir'in kasılmış şekilde yumruğunu sıkıp bıraktığını fark ettim. Sanki el sıkışma alıştırması yapıyor gibiydi. Gülümsememek için kendimi tuttum.

"Ah gelin gelin," dedi annem, yavru civcivleri yuvasına sokar gibi.

Tek sıra halinde bahçe kapısından geçip yürürken Emir ürkek adımlar atıyordu. Rosa babama da sarıldı. Babam'ın gözlerinde daha önce görmediğim bir bakış vardı. Rosa'ın kızıl saçlarını okşarken gülümsüyordu. Cebinden ufak bir şeker çıkarıp gizlice Rosa'nın avucuna bıraktı, ardından da küçük kıza göz kırptı. Rosa heyecanla kıpırdandı. Görünen o ki bu sır onu mutlu etmişti.

Rosa ile böylesine huzurlu bir uyum içinde olmalarına sevinsem de benim asıl beklediğim karşılaşma Emir ile olandı. Emir, annemin elini kibarca sıkarken fazla heyecanlı değildi. Ne de olsa daha önce kısa da olsa tanışmışlardı.

"Nasılsınız efendim?" dedi Emir, bir İstanbul beyefendisi gibi. Gerçi öyle de görünüyordu.

Annem uzanıp Emir'in kolunu ovuşturdu ve tebessüm etti.

"Sizi görünce daha iyi oldum. Hele Rosa'yı böyle ayaklanmış görünce..."

Annemin bu denli yakın davranıyor olması iyi hissettirmişti. Emir gülümseyemedi belki ama yüzündeki gerginlik biraz olsun dağılmıştı. Babama döndü. Babam öylece durmuş, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Emir elini uzattı babama. Fakat babam ondan asla beklemeyeceğim şekilde uzatılan ele karşılık vermedi. Öylece durup Emir'i süzdü.

"Adın ne senin?" dedi ifadesiz bir tavırla.

Ne oluyordu? Ben kaşlarımı çatarken Emir havadaki elini yavaşça aşağı indirdi. Özgüveni kırılan parlak mavi gözleri solmuştu aniden. İçimden babama sitem ediyordum.

"Emir efendim," diye cevap verdi resmi bir sesle.

Kendi babasında yıllarca prova ettiği bu mesafeli sesinde sakladığı hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Böyle olmaması gerekiyordu. Babam Emir'e doğru iki adım attı, gözlerinin içine baktı.

"Ben Romeo dediklerini duymuştum," dedi imalı bir bakışla.

Emir çelişkiyle babama bakmaktaydı. Nasıl tepki vermesi gerektiğini kestiremiyordu.

"Siz nasıl seslenmek isterseniz efendim," derken temkinliydi.

Babamın dudağı yana doğru kıvrıldı. Elini Emir'in omzuna attı.

"Öyleyse gel oğlum," dedi babacan bir tavırla.

Emir'in gözleri irileşirken annem kıkırdıyordu. Babam Emir'in şaşkınlığını umursamadan onu eve doğru sürüklemeye başlamış, bir yandan da askerlik arkadaşıyla konuşurcasına bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

"Bizim Gül Hanım sabahtan beri evde yerini değiştirmedik mobilya bırakmadı. Sonra hepsini yeniden eski yerine çekiştirdi. Masayı da bir görsen, sadece kuş sütü eksik. Ama neymiş efendim, çocuklar gelmeden el süremezmişim."

Emir bir noktada gevşedi. Bahçede adımlarken başını kaldırıp gülümseyerek büyüdüğüm eve baktı.

"Eviniz çok güzelmiş," dedi.

"Öyle mi?" dedi babam. "Sahra'yı sürekli bahçe kapısında bırakıp gidince, beğenmediğini düşünmüştüm." İmalı bir şekilde göz kırptı ama Emir'in mahcup hissetmesine de gönlü razı gelmedi. "Evi güzel yapan mutlu bir yuvadır oğlum. Peki sana mutlu bir yuvanın sırrını söylememi ister misin?" diye sordu usulca.

Emir ilgiyle yüzüne bakıyordu. Babam bilgin bir gülümsemeyle ona doğru eğildi.

"Etrafındaki kadınları mutlu et," dedi, hayatın sırrını bulmuşçasına.

"Çünkü bir evde kadın mutluysa, sen de mutlu olursun. Kadın mutlu olduğunda tüm dünya daha güzel bir yer olur. En azından senin dünyan."

Annem kocasına aşkla bakarken Emir memnuniyetle gülümsedi. Bu öğüde sıkı sıkıya tutunacağını biliyordum. Eve girip annemin bayram sofrası gibi ışıldayan masasına oturduğumuzda tüm gerginlik ve endişeler kapının dışında bırakılmıştı.

Babamla Emir'in sohbeti teklemeden devam ediyordu. Sesli söylemese de Emir'in mahalleli arasındaki popülerliği babamın

hoşuna gitmişti. Esnafın onun arkasından söylediği övgüleri kendine söylenmiş gibi keyifle anlatıyordu. Emir de yaptığı tanıtım çalışmasının doğru yere etki etmesinden oldukça memnun görünüyordu.

Masanın diğer köşesindeki Rosa, kelimenin tam anlamıyla şakıyordu. Annem Rosa'nın ağzından çıkan her cümleye öylesine büyük tepkiler veriyordu ki Rosa her hikâyesini daha büyük bir coşkuyla anlatır olmuştu. Anneme İspanyolca kelimeler öğretmeye bile yeltenmiş, annemin doğru çıkaramadığı her sese kahkahalarla gülüyordu.

Masanın her köşesini izlerken sessizce sarmalardan yiyor ve gülümsemekten yanaklarım acıyordu. Mutluluğun tarifi böyle olmalıydı. Biraz sarma ve huzur dolu bir gülümseme...

Yemekler yenilmiş, boş tabaklar kaldırılmıştı. Rosa ile anneme yardım etmek konusunda yarışırken evin içinde Emir'in sesini aradım ama yoktu. Babam maket parçalarını çalışma masasının üstüne dizmiş onu bekliyor, gizli bir hevesle Emir'in ona soracağı sorulara hazırlanıyordu. Sevimli telaşı tebessüm etmeme sebep olmuştu. Bu gece kimin daha heyecanlı olduğunu tahmin etmek zordu.

Evin içinde Emir'i aradım. Odamın önünden geçerken aralık kalmış kapımdan başımı uzatınca onu yatağımın üstünde otururken buldum. Yavaşça içeri süzüldüm, bir süre kapıya yaslanıp onu seyrettim.

Elindeki kitabın sayfalarına bakınıyordu. Yüzündeki ince tebessümü fark edince elindeki kitabın kapağını görmeye çalıştım. Neredeyse tüm alıntılarının altını çizdiğim, rengarenk etiketler yapıştırdığım *Romeo & Juliet* kitabıydı elindeki. *Bizim hikâyemiz...*

Onun varlığını büyüdüğüm odanın içinde görmek tuhaf ama heyecan vericiydi. Endişeyle bakışlarımı odamın içinde gezdirdim. Keşke biraz daha toparlasaydım diye hayıflandım. İnsanın

odası iç dünyasını yansıtır derler. Emir'in odasını ilk gördüğümde belki de etkilenmemin sebebi buydu. Odasındaki her şey kendi gibi ilgi çekici, sıradışı ve sürprizlerle doluydu. Benim odam ise en iyimser tabirle sıkıcıydı.

Düşüncelerimin gürültüsünü duymuş gibi başını kitaptan kaldırıp bana baktı. Yüzünde dingin bir ifade vardı. Yaslandığım yerden doğrulmadım.

"Saklanıyor musun?" dedim.

Tatlı tebessümüyle başını hayır dercesine iki yana salladı. Kitabı kapatıp yatağımın üzerine bıraktı. Parmaklarını yastığımın üzerine indi. *O yastığı bir daha yıkamak istemiyordum.*

"Babam da sana bakmıyordu. Ben Verona'dayken maket uçağa merak salmış. Yaptıklarını bolca övmeni öneririm, çünkü öyle kötüler ki gerçeği duymaya hala hazır değil." Emir yine gülümsemekle yetindi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum sakince.

Kısa bir iç çekip etrafına baktı.

"Odanın içinde neler yaptığını hayal ediyordum."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Heyecanlandığımı belli etmemek için kollarımı göğsümde topladım.

"Neler yapıyor muşum peki?"

Oturduğu yerde hafifçe kayıp başını yastığıma koydu. Yetmiyormuş gibi gözlerini kapattı. *O yastığı kesinlikle yıkamayacaktım.* Öyle güzel bir manzaraydı ki bu, koşup göğsüne kıvrılmak istedim.

"Burada yorganı üstünden atarak uyuyorsun." Tek gözünü açıp muzip bir bakışla bana baktı. "Bu yüzden uyandığında açıkta kalan kolun uyuşmuş oluyor." Doğruldu, hemen ardından kolunu ovuşturarak ayaklanıp çalışma masama yürüdü.

"Kalkıp önce her daim düzenli olan masandaki suyu içiyorsun." Hayali bir bardağı tutup dudaklarına götürdü. İstemsizce gülümsüyordum. Muazzam bir oyunculuktu. Elindeki hayali bardağı masaya indirdi, kalın dudaklarını sildi.

"Sonra camın önüne yürüyüp perdeyi aralıyorsun."

Parmakları perdeme dokunup kumaşı biraz kenara çekince karşıdaki ev açığa çıktı. Bir süre baktık öylece. O evin yakınlığı

canını sıkmış gibiydi. Kollarım çözüldü iki yanıma düştü. Kısa bir sessizlikten sonra, "Şimdi anlıyorum," dedi usulca.

"Neyi?"

"Baksana, burnunun ucunda. Her gün gördüğün şeye tutulmak kolay olmalı." Perdeyi bırakıp bana döndüğünde endişemin yersiz olduğunu anladım. Sırıtıyordu. "Orada bir kümes olsaydı, her sabah baktığın için bir horoza bile âşık olabilirdin Juliet."

O bana doğru yürürken ben gözlerimi kıstım.

"Ahmet'i bir horoza mı benzetiyorsun gerçekten?"

Karşımda durdu.

"Baban evde olmasaydı başka şeylere de benzetirdim."

Yüzümü buruşturdum.

"Her saat başı görseydim bile bir horoza âşık olmazdım Hanzade."

Abartı bir oyunculukla elini dudağına götürdü.

"Aaa, dur bir dakika! Yoksa o öptüğün keçi oraya mı bağlıydı?" ben gözlerimi devirmekle meşgulken o beni hızlıca kendine çekip, ellerini belime doladı.

"O öpücüğün bir sebebi olduğunu biliyordum," diye fısıldadı.

Dudakları boynumdan geçip kulağıma dokunduğunda titrememiş olmayı dilerdim. Ama lanet herif her seferinde ayarlarımla oynamayı başarıyordu. Hafifçe geri çekilip gözlerimin içine bakarken dudaklarını ıslattı. Onun evindeki yemeğimizi hatırladım. Onun odasında hayatımın en özel saatlerini geçirdiğim anları anımsadım ve sonra ona teklif ettiğim sahne canlanmıştı yeniden gözlerimde. *Neden bir şey söylemiyordu?* Belki de doğru an şimdiydi. Heyecanla güzel dudaklarına kilitlendim. Cezbedici şekilde parlayan dudaklar aralandığında aşk sözcükleri duymayı bekliyordum ama o onun yerine keçi gibi mee'ledi ! *Evet, bir keçi gibi mee'ledi!* Hiddetle göğsünden geri ittirdim.

Keyifle kahkaha atıyordu. Gözlerimi kıstım.

"Sen keçi değil, aptal bir eşeksin Hanzade!"

Ona arkamı dönüp sonuna kadar kapımı açtım. Başımı uzatıp babama seslendim.

"Babaaa, Emir maket koleksiyonun hakkında seninle uzun uzun sohbet etmek istiyormuş."

Keyfini biraz olsun bile bozamamıştım. Yanımdan geçerken beni öpmeye bile çalışmıştı. Tek bir bakışla bir keçiye değil ama görünen o ki bir eşeğe âşık olabiliyordum.

Babamla Emir maketlerin başında tahminimden çok daha keyifli zaman geçiriyordu. Rosa ise annemle mutfakta tatlı tadımı yapıyordu. Bu yüzden kapı çaldığında benden başka kimse duymamıştı. Etekleri uçuşan elbisemle kapıyı açtığımda karşımda Erva duruyordu. Beni görünce sıntttı ve ardından işgüzar bir tavırla doğrulup boğazını temizledi. Elindeki tabağı bana sunarak seslice, evin içine doğru bağırdı.

"Canım aniden helva çekti de, fazla fazla yapınca, gidip Gül ablama da götüreyim dedim."

Erva'nın oyunculuk kariyerine hâkim olduğum için gözlerimi devirip kapıya tutundum.

"Boşuna bağırma Erva'cığım, annem seni duyamayacak kadar Rosa'nın tatlılığına gömülmüş durumda." Hemen gevşeyip rahat bir nefes aldı. Meraklı yüzüne bakıp bu kez ben sıntttım. "Gerçekten durduk yere helva mı kavurasın geldi?"

Elindeki tabağa bakıp dudağını ısırdı.

"Ne yapayım, tanışma nasıl geçiyor merak ettim Sahra." Ben kıkırdarken o elindeki tabağı bana uzattı. "Zaten bunu da ben yapmadım. Annemin mutfak masasındaydı, elim boş olmasın diye aldım getirdim."

Ağzıma bir parça helva atarken gülüyordum.

"Sen Ayşin'le fazla mı zaman geçiriyorsun kuzum?"

Eliyle savuşturdu beni.

"Sen onu bunu bırak da, söylesene tanışma nasıl geçiyor?"

Göremeyecek olsam da başımı evin içine çevirip sesleri dinledim. Memnuniyetle Erva'ya döndüm.

"İzdivacımıza mâni olmayacaklar gibi görünüyor."

Erva tatlı bir alkış kopardıktan sonra tabağa uzanıp ağzına bir parça helva attı.

"Eee, izdivaç dediğine göre, Emir romantik teklifine cevap verdi o zaman."

Yüzüm düştü. Helvaya rağmen ağzımın tadı kaçtı. Ertesi gün kızlarla Emir'in evindeki yemeğin kritiğini yaparken saklayamayıp teklifimi söyleyivermiştim. O andan itibaren dört bir koldan, düzenli aralıklarla alamadığım yanıtı sorup duruyorlardı. Erva yüzümün aldığı halden cevabını almış oldu. Yeniden helvaya uzandı.

"Yüzüksüz teklif ettiğin için olabilir."

Tabağı kendime doğru çektim. Kırıntılar yere döküldü.

"Dalga geçmek için mi geldin Erva?"

Parmağında kalan parçayı ağzına atmayı ihmal etmeden başını salladı.

"Yok vallahi, merak ediyorum." Daha hassas bir tavırla kolumа dokundu. "Hâlâ o konuda bir şey söylemedi mi?"

Başımı tabağa eğdim. "Hayır..." dedim keyifsizce.

"Ayy, kız bu evlenmekten vazgeçmiş olmasın sakın!"

Fazla sesli konuştuğu için panikle evin içini kolaçan ettim. Ayağıma bahçe ayakkabılarımı geçirip onu ve patavatsız bedenini giriş kapısından uzaklaştırdım. Elimdeki tabağı ona fırlatacak gibi olunca, teslim olurmuş gibi kollarını kaldırdı.

"Kızım dur, ciddiyim," dedi panik dolu bir fısıltıyla. "Bunun üzerine yazılmış tezler var. Yıllarca hayalini kurduğun bir şey bile olsa, ondan kaçma sendromu."

Muhtemelen saçmalıyordu ama bastırdığım korkularım bu saçma teoriyle bile içimde kıpırdanmaya başlamıştı. Belki de Emir benim yokluğuma öylesine alışmıştı ki varlığım onun hayalindeki halime yetememişti. Verona'da beni neredeyse sürükleyerek evlenmeye götürmeye çalışan adam, şu an ete kemiğe bürünmüş isteğimi görmezden geliyordu.

"Mesela tanıdığım biri, çok sevdiği nişanlısıyla evleneceği gün düğünden kaçmıştı. Hem de defalarca!"

Gözlerimi devirdim.

"O tanıdığın biri değil Erva. *Julia Roberts!*"*

Erva utanmadan kıkırdadı.

"Zekisin ama bahtsızsın Ajan Sahra. Unutma, hayatımızı zekâmız değil, seçimlerimiz belirler. Bak mesela Kızıl Sami'ye. Koca holdinge başkan olacak zekâya sahipken, gelen teklifleri geri çevirip durdu, şimdi babasının dükkanında çırak oldu. Niye? Çünkü seçim yapmayı bilemedi. Belki de sen de bir yerlerde yanlış seçim yaptın, olamaz mı?"

Verona'da, yanımda kimse yokken evlenmeyi kabul mü etmeliydim? Belki de benim o gün kimsesizlikten korktuğum gibi, Emir de şimdi etrafımdaki kalabalıktan ürküp vazgeçmişti.

Başımı iki yana salladım.

"Erva, sen gerçekten Ayşin'e dönüşmüşsün."

Histerik bir oyunculukla ellerime yapıştı. Neredeyse helva tabağını yere düşürecektim.

"Çek kurtar beni bu hayattan Sahra. Bu dedikodu batağından kurtulamıyorum. Onlara benzemeye başladım. İnsan kınadığını yaşamadan ölmezmiş derler. Ben çok kişiyi kınadım. Korkuyorum."

Kahkaha atarken onun kollarından kurtulmaya çalışıyordum. Emir'in sessizliğini kafama taktığımın farkındaydı, sırf bu yüzden şu an beni gülümsetmek için saçmaladığını biliyordum. Küçükken de ne zaman ağlasam beni güldürmek için komik olmayan espriler yapar, berbat sesiyle şarkılar söylerdi. Sonunda onu susturmak için ağlamayı kesmek zorunda kalırdım.

Benden uzaklaştı ve kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Emir'e değil bana teklif etmiş olsaydın, şimdi Maldivler'de balayı yapıyor olurduk kuzum." Gözlerini kısıp alt dudağını ısırdı. "Ne kadar ateşli bir âşık olduğumu biliyorsun."

Ben kıkırdarken Rosa yanımda belirdi. Minik ayakkabıları ve meraklı bakışlarıyla Erva'ya baktı. Başıyla kibar bir selam verince Erva gülümsedi. Ardından abartılı bir hareketle eğilip asil bir reverans yaptı. Rosa da ona gülümsedi. Biraz daha açığa çıkıp Erva'yı taklit etti. Karşılıklı sonu gelmez reveranslarını bitiremedikleri için, kıkırdayıp duruyorlardı.

* Julia Roberts'ın *Kaçak Gelin* filmine gönderme.

"Kraliçe beş çayına falan gelecek de benim mi haberim yok?" Daha çok kıkırdadılar. Yan bahçenin demir kapısı açıldı gürültüyle. Ardından Hakan'ın sesi duyuldu.

"Orada mısın Erva?" Hakan yüzünde naif bir ifadeyle, elinden tuttuğu, saçları karışık kırmızı yanaklı kızıyla bize doğru yürüyordu. Erva kraliçe selamını bitirip doğruldu. Bahçelerine girip, iki bahçeyi ayıran duvarın dibine kadar geldiler. "Sahra durmadı bir türlü. Annem dedektiflik yapmaya gitti, beni de onun yanına götür diye tutturdu."

Erva gülecek gibi olup dudaklarını birbirine bastırdı. Bu kız hiç büyümeyecekti. Elini kızına doğru salladı.

"Kızım gel, seni tatlı bir arkadaşla tanıştırayım."

Küçük Sahra çevik bir hareketle duvarın üstünden atlayıp bizim bahçeye geçti. İstemsizce gülümsedim. Gerçekten adımdan fazlasını almıştı. Üstündeki dizleri aşınmış kot pantolonu yukarı çekiştirip bize doğru yürürken tanıştırılmak istenilen kişiye kaçamak bakışlar atıyordu. Rosa'ya eğdim başımı. O da farklı değildi. Çenesini hafif yukarı kaldırmış, yan gözle ona ulaşmak üzere olan kızı takip ediyordu. Küçük Sahra, annesinin yanına ulaştığında biraz geride kalıp, Erva'nın bacaklarına olması gerekenden daha yakın durdu. Rosa'da bana doğru ufak bir adım atmıştı. Öyle sevimlilerdi ki, ikisini de ısırmak istiyordum.

İki utangaç kedi gibi, sessizlikle birbirlerini kaçamak bakışlarla tartıp durdular. Bakışlarındaki gizli merakın yaydığı enerjiyi anlayabiliyorduk. Erva ile dudaklarımızı bastırmış birinin ilk hamleyi yapmasını beklerken artık ufak bir desteğin zamanı gelmişti.

Erva ile aynı anda bacağımıza yapışmış çekingen suratlara baktık. Şüphesiz bakışlarımız tarafından dürtülmek hoşlarına gitmedi. İtiraf edeyim, onlara hak veriyordum. Küçükken böyle tanışmalara zorlanmak benim de canımı sıkardı. Fakat yapacak bir şey yoktu, bu kaynaşma yaşanmalıydı. Sabırla beklememiz meyvesini verdi ve ilk pes eden Rosa oldu. Karşısındaki kıza baktı.

"Adın ne senin?" diye sordu, kelimeler ağzından silah zoruyla çıkmıştı.

"Sahra," diye kestirip attı küçük kız.

Rosa'ın kibirli yüzü dağıldı, neşeyle şakıdı.

"Aa, benim annemin adı da Sahra!" deyiverdi coşkuyla. Eliyle beni göstermişti. *Olduğum yerde buz kestim.*

"Peki, senin adın ne?" diye soruyordu küçük Sahra. *Ben hâlâ göz bile kırpamıyordum.*

"Rosa ama zorlanırsan Gül de diyebilirsin."

Rosa'nın bilmiş yüzü küçük Sahra'ya işlemedi. *Boynumdan yukarı bir sıcaklık yükseliyordu.* Küçük Sahra bahçedeki bir şeyi işaret etti.

"Bunlar gibi mi?" diye sordu, bahçemizdeki kırmızı gülleri gösterirken.

Yutkunamadım. Rosa işaret ettiği yeri daha net görebilmek için bacaklarımdan uzaklaştı, ardından hemen başını salladı.

"Si," dedi çabucak. Küçük Sahra'nın öylece yüzüne baktığını görünce, "Evet," diye çevirdi. Karşısındaki kıza bilmişlikle baktı. "Güllerin neden farklı koktuğunu biliyor musun?"

Küçük Sahra biraz düşündü, sonra yüzünü buruşturup kafasını salladı.

"Hayır. Anlat da bileyim."

"Tamam dinle bakalım," derken bizden uzaklaşıp güllerin olduğu köşeye gidiyorlardı. "Güller diğer çiçeklerden biraz farklı çünkü...." diye başlamıştı anlatmaya Rosa.

Bir noktadan sonra kulaklarım etrafımdaki tüm sesleri duymaz olmuştu. O kelimeyi duyduğum andan beri bir çınlama sesi yankılanıyordu beynimde.

Karşımdaki Erva'nın dudakları kıpırdıyordu, uzanıp koluma dokundu ve benden uzaklaştı. Sanırım vedalaşmıştık. Ne yapacağımı bilemez bir halde etrafıma bakındığımda babamla göz göze geldim. Ne zamandır orada duruyordu hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerimin içine baktı ve benim alt dudağım titremeye başladı. Gelip beni kollarına aldı. Başım göğsüne yaslandığında küçük çocuklar gibi ağlamak üzereydim. Rosa'nın söylediğini duymuştu. Duyduğunu biliyordum. Babam saçımı okşar-

ken kalbimdeki panik biraz olsun duruldu. Yaşın kaç olursa olsun aklındaki karmaşayı yatıştırmak için babanın güven veren kokusu yetiyordu. Kızlar babasının küçük kızları olmayı asla bırakamıyorlardı. Sesler yeniden berraklaşırken babam kulağıma eğildi.

"Evimiz de bahçemiz gibi güllerle doldu," dedi dingin sesiyle.

Sesinde bile tebessüm vardı. Başımı göğsünden ayırdım. Bakışları bilmiş yüzüyle bir şeyler anlatan Rosa'yı izlemekteydi. Tazelenen ruh halimle birlikte Rosa'ya doğru yürümek daha kolay oldu. Ona ulaştığımda küçük Sahra hızla fırlayıp bahçenin dışına koşturdu. Rosa ise hevesle onun arkasından hareketlenecekken dönüp bana baktı sonra da hemen toparlanıp kibar yüzüyle gülümsedi.

"Sahra'ların bahçesine gidebilir miyim?" Durdu. Cevap vermeyeceğimi anlayınca, *"Por favor..."** diye ekledi usulca.

Yere çöktüm. Rosa'nın gözlerinin içine bakıyordum.

"Rosa... Neden bana öyle dedin?"

Neyden bahsettiğimi sormadı bile. Anlamıştı. Bir süre yüzüme baktı, ardından küçük omuzlarını silkti.

"Annem o gittikten sonra eğer istersem, sana anne diyebileceğimi söyledi."

Başımı dik tutmakta zorlandım. Çenemi sıktım. Boğazım acıyordu. Sesimi dengeli tutmaya çalıştım.

"İstiyor musun peki?" diye sorarken sesim titremişti.

İri, yuvarlak gözleriyle, göz bebeklerime baktı, baktı ve baktı. Öylece yüzümü izlerken saniyeler yavaşlamıştı sanki. Sonunda yavaşça başını salladığında *evet* diyordu, *istiyordu*... Alt dudağım yine iznim olmadan içimdekileri ele verirken kendimi zorlayıp ayağa kalktım.

"Arkadaşımın bahçesine gidebilir miyim, bana kum karıncalarını gösterecekmiş?" dedi içimdeki fırtınadan habersiz tatlı sesiyle.

Gülümseyen güzel yüzüne karşılık vermeye çalıştım. Beceriksizce başımı sallayıp istediği izni ona verdim. Yerinde sekip

* Lütfen...

hızlı ama temkinli adımlarıyla bahçemizden çıkacakken durdu. Kızıl örgülerini savurup bana döndü.

"Grasi..." Durdu. "Teşekkür ederim... anne."

Tatlı sesi kulağıma ulaştığında görüşüm buğulanmıştı. Neşeyle yan bahçeye geçen küçük ama heyecanlı adımlarını izledim. Eskiden ait olduğu ne varsa geride bırakmaya karar vermişti. *Şehrini, ülkesini, dilini, ismini, annesini...* Geride bıraktıklarının yerine koyduklarıysa çok kalabalıktı. Ama o, ona verilmiş yeni hayatı olduğu gibi çabucak kabullenmeye ve sahip olduklarına pes etmeden ayak uydurmaya çalışıyordu. Ufacık bedeninin böylesine korkusuz olabilmesi inanılmazdı. Sonunda beni göremeyeceği kadar uzaklaştığında, yanaklarımdan yaşların süzülmesine izin verdim.

O kelime hayatımda duyduğum en güzel şeydi.

Emir anne ve babamla vedalaşıp arabasına yürürken Rosa ile ona eşlik ediyorduk. Hava kararmış, saat akşamın derinliklerine ilerliyordu. Rosa bu gece bizimle Çıkmaz'da kalacaktı. Bunun için oldukça heyecanlıydı. Küçük Sahra'yla yarın kahvaltılarını yaptıktan sonra buluşmak için sözleşmişlerdi. İki küçük kızın iyi dost olacakları daha şimdiden gözlerinden okunuyor ve bu ihtimal Erva'yla beni mest ediyordu.

Bahçe kapısına geldiğimizde Emir Rosa'dan ayrılmamak için ayak sürüyor, Rosa ise bir gözüyle sürekli evin pencerelerinden birine bakıyordu.

"Uslu duracaksın Rosa, tamam mı?" dedi Emir.

"Tamam," dedi çabucak Rosa.

"İlaçlarını içmeyi unutmayacaksın."

"Tamam."

"Geç uyumayacaksın."

"Tamam."

"Oyun oynarken kolundaki saat, kalp ritmin için seni uyarınca yavaşlayacaksın."

"Si, Romeo, Si."

Rosa sıkışmış gibi yerinde kıpırdanıp duruyordu. Emir bozulur gibi oldu ve kaşlarını çattı.

"Ne oluyor sana, gitmem için pek bir heveslisin?"

"Gül nineyle pişmiş yapacağız."

Emir'le aynı anda gülüştük.

"Pişmiş değil o hanımefendi, Pişi. Önce yapacağın şeyin adını öğren."

Rosa küser gibi olunca Emir yanına eğilip onu yanaklarından öptü. Rosa'ysa direnmeden kollarını Emir'e doladı.

"Benim için endişelenme Romeo. Kalkanım yanımda."

Bana bakıp gülümsediğinde yine burnumun ucu sızlamıştı. Saatler önce anneliğe seçilmiş biri için fazla sulu gözlüydüm. Emir Rosa'nın saçını okşadı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Rosa'ın minik dudağı yana kaysa da somurtmaya zorladı kendini.

"Unutmama izin vermiyorsun ki, sürekli söylüyorsun."

Emir'in hastane terasında söyledikleri yankılandı kulaklarımda. Rosa ile birlikte çok az yaptığı ne varsa tamamlamaya çalışıyordu. Ben onların vedasına gülümserken Rosa Emir'i öpüp hevesle eve koşturdu. Emir ayağa kalkarken hâlâ onun arkasından bakıyordu.

"Ona burada bir şey olmaz, endişelenme. Burası Çıkmaz."

Emir yüzünü ekşitti.

"Bana bu lafı söyleyen adamı, sevdiğim kadını benden çalmaya çalıştığı için patakladığımı unutuyorsunuz sanırım küçük hanım."

Gözlerimi devirdim.

"Keşke sen de unutabilsen Hanzade."

Emir beni kendine çekecek gibi oldu ama daha göğsüne ulaşamadan durdurdu. Evin pencerelerine bakıp dudağını ısırdı ve başıyla bahçenin dışını işaret etti. Sevimliliğine gülecek gibi oldum.

Evimin pencerelerinin görüş açısından çıkıp, bahçenin yüksek duvarına sırtımı yasladım. O da kolunu duvara koyup, beni duvarla bedeni arasına sıkıştırdı. Bu hareketiyle midemde bir şeyler hareket etti. Sokak lambası tehlikeli bedenine yansıyordu. Ben yutkunmaya çalışırken, onun dudakları yüzüme yaklaştı.

"Juliet çekim yasası yine ağır geliyor."

Gözlerimi kıstım.

"Birilerinin seni görüp adını kirletmesinden çekinmiyor muydun sen? Çıkmaz kuralları eskisi kadar kısıtlayıcı gelmiyor anlaşılan."

Dudaklarını ıslattı.

"Seni özlemek bütün kuralları geçersiz kılıyor..." dedi fısıldayarak.

"Öyle mi?" dedim parmaklarımı boynundan aşağı kaydırıp onun cesaretine meydan okuyarak. Gözlerindeki iştahla bana biraz daha sokuldu.

"Sanırım bana akşam yemeğimizden kalan bir tatlı borcunuz vardı. Ödemeye ne dersiniz?"

Elimi teninden çektim. Hızlı bir hamleyle kolunun altından geçip çekim alanından uzaklaştım.

"O akşamı hatırlayabiliyor olman ne güzel Hanzade."

Anlamaz bakışlarıyla kaşlarını çattı.

"Unuttuğumu kim söyledi Juliet?"

Bu adam beni çıldırtacaktı. Kesinlikle pişman olacağım bir şey söylemek üzereyken bir araba farı yansıdı üzerimize, susmak zorunda kaldım.

Araba yan evin kapısında durdu, içinden Ahmet ve siyah saçlı, fiziği düzgün bir kadın indi. Göz ucuyla bakmaya çalıştım. Bu, elimde olmayan bir Çıkmaz'lı alışkanlığıydı. Kanımıza işlemişti. Yuvamıza giren yabancıyı görmek istiyorduk. Sokak lambasının altına geldiğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Yasemin, sen misin?" diye sordum afallamış yüzümle.

Yasemin'di. Sarı saçlarını siyaha boyatıp küt kestirmişti. Gözünde siyah, kalın çerçeveli gözlük. Üstünde siyah pantolon ve

ceket takımı vardı. Elindeki evrak çantasını tutup çekingen tavırla bize baktı.

"Biraz değişiklik yapmak istedim," derken gözlüğünü geriye itti. "Çıkmaz'ın Güzeli unvanını yeni nesillere bırakma zamanı gelmişti."

Ona yaklaştım. Gözlerinde söyleyemediği kelimelerin, cümlelerin, isyanın izini gözlüklerin arkasında saklıyordu. Tek bir etikete mahkûm kalmak istemiyordu. Saçlarından, gözlerinden, üstündeki kıyafetlerden fazlası olduğunu ispatlama arzusuyla dolup taşmıştı.

"Bu unvanı kaybedebilmek için siyah saç ve gözlüklerden fazlasına ihtiyacın olacak," dedim samimiyetle. Gülümsedi. Çok güzeldi. Ahmet'e kaydı bakışlarım. Onun da böyle düşündüğünü biliyordum. Bunu ona söylemiş olmasını umut ettim.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Konuşmadan önce göz ucuyla Ahmet'e baktı.

"Komik gelecek belki ama haber spikeri olmak istiyorum." Şaşırdım. Bu şaşkınlığım onu gülümsetti. "Küçüklüğümde odama kapanır herkes gibi elimde tarakla şarkı söylemez, babaannemin gözlüğünü takıp hayalimde yaşanmış haberlerin özetini sunardım oyuncaklarıma. Belki de o yüzden gözlerim bozulmuştur. Önceleri hep lens takardım ama gözlükle daha rahatım." Gülümsedim. Onu o halde hayal etmek zordu ama sevimliydi de. "Ahmet, Kenan Bey'le tanıştırdı beni," dedi hevesle.

"Kenan Bey?" diye araya girdi Emir hemen. Kollarını göğsünde toplamıştı.

"Kelebek Bey," diye karşılık verdi Ahmet. İkisinin sesinde de hoşnutsuzluk vardı.

"Her neyse," diye geçiştirdi Yasemin, böylece Ahmet'in bu hoşnutsuzluğu daha önce de saklamamış olduğunu anlamış bulundum.

"Kenan Bey haber kanallarından birinde mülakata girmem için yardımcı oldu. Henüz kesin bir şey yok tabii ama umarım bir şeyler olur. Olmazsa da bir yerden başlamak lazım."

Öyle heyecanlı ve umut doluydu ki haftalar önce gördüğüm o ümidini yitirmiş, kendini sevmeyen kız şimdi çok uzaklara gitmişti. Bir sokak lambası altında bile gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Uzanıp koluna dokundum.

"Nerede olursan ol, çok başarılı olacağını biliyorum," dedim.

Yasemin siyah saçlarını yüzünden çekip minnetle gülümsedi. Arkasını dönüp bahçesine girecekken Emir seslendi ona.

"Unutma sarı şeker, bizim takım kazandı." Yasemin dönüp Emir'e baktı. Emir'in dudağı kıvrıldı. "Bundan daha zoru gelemez. Gözünü hiç kimsenin korkutmasına izin verme."

Yasemin başını dik tuttu ve kararlılıkla çenesini salladı. Gülümseyen bakışlarıyla Emir'e teşekkür etti. Ben ve Ahmet tam olarak aralarında ne konuştuklarını anlamamıştık ama ikisi arasında özel bir bağ olduğunu biliyordum. Belki de birbirlerine bizim gördüğümüzden daha çok benziyorlardı. Bu bağ artık beni rahatsız etmiyordu. Ahmet'i de ediyor gibi görünmüyordu. Onun kafasını kurcalayan başka bir şeyler vardı. Yasemin bahçeden içeri girerken Ahmet, hareketsizce onun heyecanlı adımlarını izliyordu.

"O kelebeğe dikkat et." Ahmet Emir'in sesine döndü. "Sinekten farkı yoktur. Fazla etrafta dolaşması midemi bulandırır."

Gözlerimi devirdim. Düşmanları ortak nefretler bir araya getirir derler. İkisini bir araya getiren nefretin Mutlu Kelebek olması ne kadar da manidardı.

Ahmet bu uyarıdan sonra çenesini sıktı, eski evinin karanlık pencerelerinden birine baktı. Az sonra o pencerenin ışığı yandı. Yasemin'in odanın içinde dolaşan adımlarını izliyor gibiydi. İçten içe panik halinde olduğunu anlayabiliyordum. Onu tanıyordum. Yasemin'e uçması için bir fırsat vermişti ama korkuyordu. Uzaklara gitmesinden, bir zamanlar bana söylediği gibi, dünyanın Çıkmaz'dan daha büyük olduğunu anladığında buraya, ona dönmek istememesinden korkuyordu. Korkusu yersizdi. İnsan nereye giderse gitsin, sevdiği kişi yuvası oluyordu. Bunu kendisi de zamanla anlayacaktı.

"Çok güzel olmuş," dedim usulca.

Bana bakmadan başını salladı, ışığı yanan odasına bakıyordu. "Hep öyle değil miydi zaten..." dedi. İçten içe kendine kızdığını biliyordum.

"Hayat her zaman ikinci bir şansı vermez sana. Bunu iyi kullan Ahmet."

Dönüp bana baktı. Bir süre bekledikten sonra başını sallayıp bahçe kapısına yürüdü. Kapıyı arkasından kapatırken arkamda duran Emir'e kaydı bakışları. İşgüzar bir bakış savurdu Emir'e doğru.

"Üzme kızımızı, yine abilik yaptırma bana."

Emir ona yapmacık, itici bir gülümsemeyle el salladı.

"Hadi iyi geceler abisi, hadi." Ahmet kıkırdayıp evine girdiğinde Emir dibimde bitti.

"Onu hâlâ pataklayabiliriz, biliyorsun değil mi?" dedi marifetmiş gibi.

Kaşlarımı çattım.

"Siz kim?"

Hızlı bir hareketle beline uzanıp gömleğini yukarı sıyırdı.

"Ben ve yakışıklılar."

Bu etkileyici manzaraya göz devirmek zor olsa da başardım.

"İyi geceler Hanzade." Bu kez ben bahçeme yürüyüp gürültülü demir kapıyı arkamdan kapatıyordum. "Miguel ve Naz'a selam söyle. Muhtemelen dolabındaki tatlılıyı onlar çoktan yemiştir."

Emir çocuk gibi surat astı. Hem suçlu hem de güçlüydü. Teklifimi yok sayıp bana Juliet çekim yasasından bahsedemez, yakışıklılarını önüme seremezdi.

"Anne tanımıyorum etmiyorum kadını, düğününe neden geleyim?"

Odamdaki kitaplığımı düzenlerken aynı anda anneme söyleniyordum.

"Zaten hazırlanmışsın süslenmişsin, baban arabada bekliyor diyorsun, ayakkabını giyerken hadi sen de gel diyorsun. Ekmek almaya gittiğimde görmüştüm, Ayşin ablalar falan da kuaföre

girip takıp takıştırmıştı. Üstümdeki pijamalarımla gelemeyece-
ğimi biliyorsun, inadına soruyorsun."

Annem elini tuttuğu Rosa'yla odamın önünden geçti. Ro-
sa'ya bile fırfırlı elbise giydirmişti.

"Tamam kızım, *'bir dokun bin ah işit'* oldun iyice. Nedir bu
sinirin anlamıyorum ki? İyi ki gel dedim sana. Tamam, gelme.
Biz Rosa kızımla gider geliriz. Değil mi güzel kızım, Gül kızım?"

Rosa tatlı sesiyle annemi onayladı.

"İlk kez Türk düğünü göreceğim için heyecanlıyım," dedi
hevesle.

Hiddetle gözlerimi devirdim. Düğünlerin çoğunluğu, kan ba-
ğıyla bağlanma talihsizliğini yaşamış, birbirini sevmeyen insan-
lar topluluklarından oluşuyordu. Evet, günler günleri kovalayıp
Emir'den geleceğe dair tek kelime duymadığım için dünyada
benden başka mutlu olan herkese düşman kesilmiştim. Acına-
sıydı ama bu bana zevk veriyordu. Yetmiyormuş gibi, neredeyse
iki hafta önce evimde tanışma yemeğine katılan Emir, yeni bir
etkinlik girişiminde de bulunmamıştı.

Naz Almanya'ya gitmek için hazırlıklarını yaptığından,
Miguel'in bu kez yasal yollarla seyahat edebilmesi için uğraş
verdiklerinden, Su Cihangir ile seminer için şehir dışına çık-
tığından, Damla açacağı klinik için mekân baktığından, Erva
da... Erva olduğundan, bu kez bilinçli ya da bilinçsiz olarak
yalnız kalmıştım. Bu yalnızlık kafamın içindeki seslere kulak
vermeme sebep oluyordu ve ben kafamın içinde oldukça acı-
masızdım.

Başımı odamın kapısından uzatıp lisedeki Sahra gibi anneme
laf yetiştirmeye çalışacakken, evin dış kapısı kapandı. Gerçek-
ten gitmişlerdi. Hırçınlığının acısını birinden çıkaramadıktan
sonra ne anlamı vardı ki?

Yatağıma uzandım. Uyumaya çalıştım uyuyamadım, kitap
okumaya çalıştım okuyamadım. Aklımda Emir'le kavga eder-
ken elime eldivenlerimi geçirip banyo lavabosunu ovalamaya
nasıl geçiş yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonunda zil
çaldığında saçlarım dağılmış, üstümdeki pijamam darmadağın-

dı ama biraz olsun sinirlerim yatışmıştı. Saçımı geriye savurup elimdeki eldivenlerimle kapıyı açtım.

Karşımda Emir duruyordu. Metrelerce koşmuş gibi nefese nefeseydi. Kapının kirişine yaslanmış bedeni beni gördüğünde kısa bir an tekledi ve ardından acelcyle baştan aşağı tüm vücudumu süzdü.

"İksir mi karıştırıyordun?" dedi dalga geçerek.

Somurttum. Aslında onu eşeğe çevirecek bir iksir yapma fikri çok da kötü değildi.

"Niye geldin Hanzade?" dedim huysuz sesimle.

Yüzü yeniden gerildi. Gözlerini kaçıracak gibi olduğunda aksiliğimi üstümden attım. *Bir sorun vardı?*

"Endişelenme ama Andre..." O ismi duyduğum an korkuyla irkildim.

"Ne oldu? Rosa iyi mi?" dedim panikle.

Hızlıca başını salladı.

"O iyi ama..." kolundaki saate baktı. "Gitmem gerek. Eğer yanımda olursan kendimi daha güvende hissederim." Hızlıca başımı sallayıp elimdeki eldivenleri çıkarmaya yeltendim ama o kolumdan tuttu. Elleri buz gibiydi. "Vakit yok, hadi!"

Ayağımdaki ev ayakkabılarımla beni sürüklerken saçlarım savruluyordu.

"Emir dur. Üstümü değiştireyim." Beni duymuyordu. "Emir diyorum, dursana. Hala pijamalarım var üstümde."

Beyaz arabasının yanına gelene kadar yavaşlamadı bile. Sonunda kolumu bırakıp arabanın diğer tarafına geçmeden önce durup gözlerime baktı. Endişeliydi.

"Geç kalamayız Sahra."

Endişeyle yutkundum.

"Nereye, ne oluyor söylesene?"

Kendi tarafının kapısını açarken "Gidince görürsün," dedi temkinli yüzüyle.

Araba, sessiz ve tenha olan Çıkmaz meydanından çıkarken elimdeki eldivenlerden kurtulup saçımı topluyordum. Bu sırada

Emir ise tek kelime etmeden, gergin bakışlarıyla yol çizgilerini takip ediyordu. Ona bir şeyler sorsam da yanıtsız kaldığından, olaylı geçen her maceramızda olduğu gibi bir noktadan sonra sorgulamaktan vazgeçtim. Ne de olsa duyduğum hiçbir şey onun elinden tutup yanında olmamı engellemeyecekti.

Sessizlik ve aklımda dolaşan ihtimallerin sıralandığı yolculuğumuz arabanın yavaşlamasıyla yön değiştirdi. Burayı tanıyordum.

"Emir... Burası...Neden buraya geldik?"

Çırağan Saray'ındaydık. Ben afallamış şekilde ona döndüğümde o arabayı durdurup yüzüme bakmadan aşağı indi. Kapım bir başkası tarafından açıldı. Adam nezaketle, elini arkasına almış, benim hareket etmemi bekliyordu ama ben aşağı inmek istemiyordum. *Bu halde inemezdim!* Emir'in gözleri elindeki telefonundaydı.

"Emir." Bana bakmıyordu. Elindeki ekrana tıklayıp duruyordu.

"Emir!"

Söylediklerime aldırmadan ihtişamlı merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Gözünü ekrandan ayırmadan bana seslendi.

"Hadi Juliet, geç kalıyoruz."

Dişlerimi sıktım. Seslice hayıflandım. Bu halde o basamakları çıkmak istemiyordum. Emir umursamazca benden uzaklaşırken şoför koltuğuna oturmuş, hareket etmeyi bekleyen vale yüzünden çaresizce arabadan inmek zorunda kaldım. Geride kalmış yavru ördek gibi koşturarak Emir'e yetişmeye çalıştım. Tabanı yumuşak ayakkabılarım serin basamakları gürültü yapmadan tamamlıyordu. Son basamaklarda Emir'i yakaladığımda koluna yapıştım.

"Neden bana Çırağan'a geleceğimizi söylemedin?"

Balo gecesinde olduğu gibi yine omuz silkip, umursamazca dudak büktü.

"Önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Önemli olduğunu düşünmedin mi Hanzade, 'yine'?" Son kelimeyi gerçek anlamda parmaklarımla vurgulamıştım. Sinirden köpürürken başımı iki yana salladım. "İnanılmazsın!"

Gideceğim yeri biliyormuş gibi, hiddetle ukala bedenimi aşım. Yumuşak tabanlarımdan ses çıkmasa da ayaklarımı yere vurarak, gösterişle ışıldayan kapıdan geçip salona öfkeli bir giriş yapmıştım. Etrafımı saran eşsiz görüntünün tadını bile çıkaramadım.

Taş işçiliğinin üstün örnekleri sütunları, aralarda göze çarpan turkuaz mermer detaylar, zengin bir zevkle döşenmiş ara mobilyalar, altın yaldızlar ve sedef kalem işleri ile öylesine süslü ve göz alıcıydı ki devasa avizeler altında pijamalarımla görülmem imkânsızdı. Zemindeki mermer öylesine berraktı ki büyük bir ayna gibi benim sefil yansımamı da etrafa dağıtıyordu. Buraya kesinlikle yakışmıyordum. Beni izleyen gözleri görmezden gelmekten başka çarem yoktu.

Parlak mermerin üstünde, gösterişli turabzanlardan tutunarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Emir ses çıkarmadan arkamdan geliyordu.

İlk kat merdivenleri bittiğinde dönüp ilgisiz, kahrolasıca yakışıklı suratına baktım.

"Artık ne tarafa gideceğimizi söyleyecek misin?"

Yüzüne insanı sinir eden gülümsemelerinden biri yerleşmişti. Her durumu oyuna çevirmesi artık canımı sıkıyordu. Önce telefonuna baktı ve sonra yanlış bir hesaplama yapmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sanırım yukarı, ara terasa çıkmamız gerekiyor."

Gözlerimi öyle şiddetli devirdim ki neredeyse yere düşecektim. Bu sefil yürüyüş uzun basamaklar boyunca devam etti. Sonunda soluklanmaya bile vakit ayırmadan Emir'in yüzüne parmak salladım.

"Nerede bu herif? Ne olacaksa olsun, gidip şu işi bitirelim."

Emir yanıma geldi. Onun göğsündeki ritim de olması gerekenden hızlıydı. Ama onun ritim bozukluğunun sebebinin merdivenler olduğundan emin değildim. Dudağı hafifçe yana kıvrıldı.

"Peki, sen nasıl istersen," dedi gizli bir keyifle. "Şu kapı," diye işaret etti.

Ağırlığı daha baktığında bile hissedilen çift kapaklı, devasa ahşap oymalı kapının önüne yürüyüp yorgun omuzlarımdan güç alarak, kapakları kendime doğru çektim. Kelebek kanadı gibi bir anda açıldı. Parlak gökyüzü, masmavi boğaz, ayaklarımın altından başlayarak, kısa basamaklardan aşağı uzanıp giden kırmızı halı ve sayısız göz başını kaldırmış bana bakmaktaydı. Kapı parmaklarımın arasından kayıp gitti. Şuursuzca öne doğru birkaç sarhoş adım attım. Bana dönmüş, gülümsemekte olan bütün yüzleri tanıyordum. Hem de hepsini...

Çıkmaz'daki her surat şu anda karşımda gülümsüyordu. Ayşin abla ve dedikodu çetesi, Fırıncı Hüseyin, Berber İsmail, Kızıl Sami, Karga Vedat diğer esnaflarla birlikte yüzüme bakıyordu. Mine Abla, Barış abi ve kızı Nisa, Erva'nın anne ve babası, birinci sokaktan başlayıp son sayıya kadar oturan neredeyse tüm komşularımız, masalarında ayağa kalmış bizi izliyordu. Hatta Elif ve eşi Eser bile oradaydı. Safiye abla ilişti gözüme, başındaki ipek örtüsüyle gözyaşlarını siliyordu. Anne ve babamın elleri Rosa'nın üstündeyken, oyuna getirilmemde payları olduğu için heyecanlı ama bir yandan da gözleri ıslanmış bir şekilde şapşal bakışlarını seyrediyorlardı. Ahmet ve Yasemin, hatta Kenan bile oradaydı. Hanzade ailesi de tam kadro, tüm asilliğiyle en büyük masanın etrafında ayağa kalkmış, herkes gibi benim şaşkınlığımı seyrediyordu.

"Teklifini kabul ediyorum Sahra Yıldırım."

Uyuşmuş bedenimle sesin sahibine döndüm. Emir gülümseyen gözleriyle bana bakıyordu. Afallamıştım. Değil konuşmak, nasıl nefes aldığımı bile unutmuştum. Cebinden ufak bir kutu çıkardı.

"Kimse sana yüzüksüz teklif olmayacağını söylemedi mi?"

Dudaklarımdan ilk nefes o an çıktı. O benim elimi avucuna alıp, yavaşça parmağıma yüzüğü takarken hızlıca nefes alıp veriyordum. Şuursuzca yüzüğüme baktım. Çok güzeldi. Yanaklarımdan yaşlar döküldüğünü bile dudağıma ıslaklık geldiğinde fark ettim. Emir'in sıcak parmakları yanağıma dokundu. Mavi gözlerinin içi parlıyordu.

"İstediğin, bana Verona'da söylediğin gibi, bak işte sevdiğin herkes yanında. Neden ağlıyorsun?"

Çocuk gibi burnumu çektim.

"Çünkü... üstümde pijamalarımla evleneceğim."

Önce neşeyle kıkırdadı, ardından omuzlarımdan tutup beni kendi etrafımda döndürdü. Az önce hiddetle yürüdüğüm koridorda, açtığım kapının önünde Erva, Naz, Su ve Damla durmuş, bana el sallıyordu. Hepsi birbirinden güzel abiyeler içinde göz kamaştırıcıydı. Miguel de vardı yanlarında. Elinde, askıda tuttuğu beyaz bir takım vardı. Emir'in damatlığı olmalıydı. Erva'ın parmakları arasında ışıldayan, beyaz uzun elbise de gelinliğe benziyordu.

"Moda konusunda seni ne zaman yüzüstü bıraktım Juliet?" diye fısıldadı kulağıma Emir. Kızlar deli gibi ellerini savuruyor, uçağa yol gösteren ışıklar gibi onlara ilerlememi işaret ediyorlardı. Emir beni onlara doğru iterken son kez fısıldadı.

"Giyinmek için tam olarak yedi dakikamız var."

Yürümeyi yeni öğrenmiş bebekler gibi adımladım bir süre ama sonra durdum. Kızlar aklımı kaybettiğimi düşünüp devam etmem için çırpınıyorlardı. Ama yürümeye devam etmedim. Arkama, Emir'e döndüm.

Dudağında yer etmiş gülümsemesiyle beni seyrediyordu. Arkasında boğazın maviliği, etrafında Saray'ın ihtişamı ve üstündeki kot pantolonuyla öylesine yakışıklı görünüyordu ki... Hiç düşünmeden, gerisin geri koşup onun kollarına atladım ve kimseyi umursamadan dudaklarına yapıştım. Kolları beni sarıp sarmalarken dünyanın sahibiymiş gibi hissediyordum. Dudakları benden ayrıldığında güzel yüzüne baktım.

"Yedi dakika uzun bir süre ve aslında pijamalarım o kadar da kötü değil."

Sesli bir kahkaha attı, gülümseyen gözleri ıslanmıştı. Heyecanla elime uzanıp parmakları parmaklarıma karıştı ve konuklarımıza döndük. Emir belli birine bakıp hafifçe başını oynattı. Bu

39. Bölüm

Emir & Sahra

"Nereye gidiyoruz?"

Rosa'yı anneme bırakıp bahçeden dışarı çıkmıştık.

"Satış mahalle meydanında olacakmış," dedi kolumu alıp kendi koluna dolarken.

Bu sakin durumu kısa bir an garipsedim. Yan yanayken koşturduğumuz sayısız andan sonra kol kola yürümek fazla normal gelmişti. Bu sakinliğe alışmak için sabırsızlanıyordum.

"Ne satışı?" dedim huzurla koluna sokulurken.

"5. sokaktaki Ali Bey evini satıyormuş."

"Aa, Ali dede mi?" dedim çabucak. Çıkmaz'ın zenginlerindendi Ali dede. Çıkmaz'daki en eski ama en gösterişli evler ona aitti.

"Mahalledeki herkesten akrabanmış gibi bahsetmene bayılıyorum," dedi gülümseyerek. Bu kez o bana sokuldu ve keyifle başını salladı. "Evet, Ali dede satıyor evini."

"Veee?"

"Ve ben o evi alacağım," dedi kararlılıkla.

"Neden?" diye sordum.

Evleneli birkaç hafta olmuştu. Emir'in evi ailemiz için yeterince, hatta fazlasıyla büyüktü. Birkaç mobilyayı yenilemiş, çoğunun yerini değiştirmiştim. Hâlâ tam olarak oraya ait hissetmesem de zamanla benimseyeceğimi biliyordum. Emir ya-

Scanned with CamScanner

mındayken bir kaplumbağa kabuğunu bile benimseyebilirdim. Zaten evi ev olarak fazla kullandığımız da söylenemezdi. Şu an için ihtiyacımız olan tek şey; sağlam -*oldukça sağlam*- bir yatak ve ses geçirmeyen duvarlardan fazlası değildi. Ve bunlara da zaten sahiptik. *Neden bir eve daha ihtiyaç duyuyordu ki?*

Sokağımızı tamamlayıp meydana doğru inerken sebepleri sıralamaya başladı.

"Neredeyse haftanın yedi günü buradayız. Diğer evi sadece gece uyumak için kullanıyoruz." Durdu. Belimden tutup tehlikeli şekilde kollarını kalçama indirdi. "Diğer kullanma sebebimiz de..."

"Şiiişşt!" dedim panikle.

Kollarından kurtulmaya çabalarken onu susturmaya çalıştım. Meydana fazla yakındık, her an birileriyle denk gelebilirdik. Daha bu korkumu aklımdan geçirdiğim an Emir bedenimden şehvetli ellerini çekip tüm sevimliliğiyle gelen kişiye gülümsemek zorunda kalmıştı.

"Kolay gelsin Halime," dedi kur yaparcasına.

Halime teyze yetmiş beş yaşındaydı. Başkası ona bankada yer vermese saygısız diye kıyameti koparırken Emir'in ona adıyla hitap etmesi düpedüz hoşuna gidiyordu. Buruşmuş yanakları kızarırken sadece Emir'e selam vererek yanımızdan geçip gitti. O gittiği an Emir yeniden koluma girip, sanki konuşması hiç bölünmemiş gibi devam etti.

"Ayrıca eve döndüğümüzde o güzel aklın hep burada, Çıkmaz'da kalıyor. Hem Rosa'nın arkadaşları burada diye o da burada okula gitmek istiyor."

Sanırım ciddiydi. Ayrıca saydığı sebeplerin hepsinde de doğruluk payı vardı. Uzun yıllar mahallemden ayrı kalmak ona olan hasretimi büyütmüştü, şimdi yanı başımdayken buradan çıkıp şehir hayatına karışmak beni yoruyordu. Mahallemin huzurunu arıyordum. Rosa için de durum çok farklı değildi. Çıkmaz'ı o da çok seviyordu. Her gelişimizde evdeki oyuncaklarından torba torba buraya taşıyor, küçük Sahra ile her ayrılık vakti geldiğinde muzmuzlanıyordu. Derin bir iç çektim.

"Aslında bu çok güzel olurdu biliyor musun? Orası Erva'nın evinde karşı karşıya ve Çıkmaz'daki en büyük ev ayrı zamanda. Ali dede o evi eski Osmanlı paşalarından birinin yaptırdığını söylerdi hep. Söylenene göre paşa arada bir o eve gelip kalır, kafasını dinlermiş. Gerçi Ayşin abla da paşa o evi metresi için yaptırmış diyordu ya. Hangisi doğrudur bilemem."

Seslice gülüştük. Yanımızdan geçen insanlar ya başlarıyla ya da tatlı dilleriyle selam veriyordu. Hafif bir esinti oldu. Derin bir nefes aldım. Çıkmaz bu ara daha çok gül kokuyordu.

"Evet, o evde yaşamak çok güzel olurdu gerçekten ama o evde eskiden beri Bodur Furkan'ın gözü vardı ve kendisi pek de sevimli bir tip değildir. Talip olacaksan da zor bir münazara olabilir."

Açıkçası Emir'in isteği çok cazip olsa da gerçekleşmesi pek muhtemel değildi. Çıkmaz'ın aşılmayacak kurallarını biliyordum, bu yüzden heveslenmeyecektim. Ama Emir'in hevesini de kıramazdım. Denemesi gerekiyordu. Her istediğini elde etmeye alışmış şımarık bir erkek için bu mağlubiyet zor olacaktı. Bu gece onu teselli etme görevini seve seve üstlenecektim.

Emir tüm bunlardan habersiz kendine güvenen bakışlarıyla bana baktı.

"Benim ne kadar ikna edici biri olduğumu unutuyorsun Juliet," dedi göz kırparak.

"Sen de Niyazi amcanın ne kadar aksi biri olduğunu bilmiyorsun. Emlak müzayedelerini hep o yönetir. Adam satış bitene kadar bir kutu tansiyon ilacı bitiriyor. Son satışta Ahmet onu hastaneye zor yetiştirdi."

Gözünü korkutamadığım Emir omuz silkmişti ama onu ikna etmek için uğraşmadım. Usulca meydana indiğimizde hazırlıklar tamamlanmak üzereydi. Emir'in güçlü kollarına sarılmışken daha dik yürümeye başladım. Zira mahallemizin her yaştan hanımları sevgili eşimi süzmekteydi.

"Bu iş için sahne mi kurmuşlar gerçekten?" dedi Emir, gördüğü şeyden emin olabilmek için neredeyse gözlerini ovuşturacaktı. Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Birazdan biri çıkıp şiir okumaya başlayacakmış gibi duruyor," dedi hayretle.

Aslında haksız sayılmazdı. Küçük çaplı bir merasim düzeni kurulmuştu. Yüksek bir sahne, dar bir kürsü, mikrofon, hoparlör, sahnenin bir köşesinde uzun bir heyet masası ve sahnenin önünden başlayarak dizilmiş sandalyeler. Emir'in şaşkın ama sevimli yüzüne baktım.

"Aslında her beş yılda bir Çıkmaz'ın kuruluşunu kutlarken şiirler okunup konuşma yapılıyor."

"Şaka yapıyorsun."

Yeniden kıkırdadım başını iki yana sallarken.

"Maalesef doğru. Hatta on ve on beş yaşımda kutlamadaki konuşmayı ben yapmıştım." Emir inanmaz gözlerle yüzüme bakarken ukala bir bakış attım. "Öyle bakma, o hafızalara kazınan konuşmada gözyaşları sel olmuştu. Tarihi bir andı. İşte o gün bugündür ağlatacak kadar duygulu bir konuşma daha görmedi bu mahalle."

Emir kibir dolu yüzüme bakarken öncekinden daha hırslıydı.

"Artık o evi daha çok istiyorum."

Meydan kalabalıklaşıyordu. Çömez öğrenciler gibi erkenden en ön sıralardaki sandalyelerden birine oturmuştuk. İnsanlar geldikçe boş sandalyeler bir bir doluyordu. Çıkmaz halkı geleneklerine bağlıydı ve hiçbir etkinliği kaçırmazdı. Etrafımızı saran tanıdık yüzler çoğalırken sahnedeki hazırlıklar da tamamlanmak üzereydi. İhtiyar heyetinin uzun masasına yaşlılıkta ve huysuzlukta yarışan üyeleri oturmaya başlıyordu.

"Normalde müzayedeler açık arttırmayla yapılmaz mı?" diye sordu Emir.

Sanırım heyetteki suratlar onu ürkütmüştü. Elimi dostane bir edayla dizine vurdum.

"Burası Çıkmaz Sevgili Romeo. Buranın kendi normali var. Açık arttırmada paralar değil, ağızlar konuşur. Dışarıdan birine satılmasın diye önce mahalle içinde satışa açılıyor. Ev için biçilmiş fiyatı verebilecekler arasında en çok hak edene verilmesi, yine heyetteki üyelerin oy çoğunluğuyla oluyor."

Emir kaşlarını çatmış, kafasında birtakım hesaplar yapmaya başlamıştı. Bu arada tüm sandalyeler dolmuş, hatta ayakta ka-

lanlar sahnenin etrafına dizilmiş meraklı gözlerle tahminlerde bulunuyordu. Ali dedenin evini herkes beğenirdi. Yeni sahibinin kim olacağı fazlasıyla merak ediliyordu anlaşılan.

Başımı yana çevirdiğimde bir şey dikkatimi çekmişti. Emir'in yüz ifadesinde nefes kesici bir değişiklik olmuştu. Bilinçli, hatta planlı bir çabaydı bu. Halihazırda yanındaki sandalyede oturanları güldürmekle meşguldü. Mahalledeki kadınlar kesinlikle Emir'e bayılıyordu. Sandalye kapamamış hanımefendiler bile kocamın sohbetine kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

Tam bu sırada Müjgan teyzenin söylediği bir şey Emir'in kahkaha atmasına sebep oldu. Kahkahasının baştan çıkarıcı olması için çaba sarf etmediğini biliyordum ama öyleydi. Lanet herifin çaba göstermeden yaptığı basit hareketler bile baştan çıkarıcıydı ve o hareketleri izleyen tek kişi ben değildim. Bu manzarayı seyrettikleri için meydandakilere bilet bile kesebilirdim.

Etrafındaki hemcinslerimin yaş ortalamasının iyiden iyiye düştüğünü fark edince Emir'in kolunu çekiştirdim.

"Herkese şirinlik yapmak zorunda değilsin Hanzade," dedim yüzümdeki sahte gülümsemeyle. Lanet herif dünya üzerindeki en şirin varlık olduğundan habersizdi.

Kolundaki parmaklarımı alıp kalın dudaklarına dokundurdu. Birkaç kişinin iç çektiğini duydum.

"Bana bu işin oy vererek sonuçlanacağını söyledin Juliet. Şu an heyettekilerle günah dolu bir gece geçirmeye bile hazırım." Kulağıma doğru eğildi. "O ev benim olacak!" dedi kararlılıkla fısıldayarak.

Sahneye çıkan Niyazi amca bu kez mikrofonu es geçip direkt olarak diğer üyelerin yanına çöktü. Onun yerine kürsüye Ahmet çıkmıştı. Birkaç kez mikrofon denemesi yaptıktan sonra konuşmaya başladı.

"Herkese merhaba. Bildiğiniz gibi sevgili babam yıllarca müzayede başkanlığını özveriyle yerine getirirdi fakat bu sene doktorlarının kesin talimatıyla bu görevi bırakması gerekti."

Ahmet bilerek ağdalı bir dil seçiyordu. Zira Niyazi amca kesinlikle bu durumu kabullenmiş görünmüyordu. Her an

kürsüye atlayıp mikrofonu kapacak gibiydi. Hatta Doktor Bülent'in masanın hemen yanında oturuyor olma sebebinin de bu olduğuna emindim. Ahmet de bunu bildiğinden yeniden seyircilere döndü.

"Verdiği emekler için sevgili babamı alkışlayalım, lütfen." Son kelimesiyle birlikte herkes uyarıyı almış olmalı ki gerekenden daha coşkulu alkış koparmıştı. Niyazi amca biraz olsun yatıştı.

Ahmet birine bakıp hızlıca göz kırptı. Bakışını takip ettiğim sandalyede siyah saçlarıyla güzel Yasemin oturuyordu. Aralarında eskisinden farklı bir elektrik olduğunu buradan bile hissedebilmiştim. Bu farklılık hoşuma gitmişti. Ahmet'in aklını başına aldığını gördüğüme sevinmiştim.

"Babamdan devraldığım bu şanlı görevi...." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kesinlikle kasten abartıyordu. "...bugün ben yerine getirceğim. Bildiğiniz üzere Ali dede o güzel evini satmaya karar verdi. Dünya gözüyle yeni sahibini görüp evi yeni sahibine kendi elleriyle teslim etmek istedi. Bu ince düşüncesi için Ali dedeye de bir alkış gönderelim."

Ahmet alkışlardan sonra evle ilgili bilgileri sıraladı. Her cezbedici özelliğiyle içim kıpır kıpır olsa da kendimi içinde yaşıyorken hayal etmemeliydim. Emir'in omzunu biri dürttü ve aynı anda arka sıraya döndük.

"Ciddi alıcı sadece ikimiz varmışız," dedi Furkan.

Ergenlikteki suratı bir nebze olsun değişmemişti. Emir rakibine başını salladı. Bu bilgiyi zaten biliyor olmalıydı. Furkan küçük gören bir bakışla elini Emir'in omzuna koydu. "Dürüst olacağım. İyi birisin yakışıklı. Seni mahallede seviyor da olabilirler ama boşuna heveslenmeni istemem. Üzgünüm ama sen buralı değilsin."

Furkan sandalyesine geri yaslandı, Emir yüzünü yeniden sahneye çevirdi. Kaşlarını çatmıştı. Bu bakışları tanıyordum. Rakibinin cümlesindeki bir şey canını sıkmıştı. Furkan'ın haklı olduğunu o da biliyordu. Uzanıp eline dokundum.

"Emir eğer istersen... Yani eğer sen değil de o eve ben talip olursam..."

"Hayır." dedi kararlı bir sesle. "O evi bana verdiklerini bilerek kazanmak istiyorum. O ev hak ettiğim için benim olmalı."

O ev, bu mahallenin onu benimsediğinin işareti olacaktı. Elini okşadım. Umarım sonuç kalbini kırmazdı.

Ahmet, Furkan'ı sahneye çağırdı. Furkan konuşmasında evi neden istediğinden çok, Çıkmaz'ın mirasının Çıkmaz'dan birine kalması gerektiğine dem vurup durdu. Bu tezinin heyettekilerden kabul gördüğü de ortadaydı. Sahneden inerken hatırı sayılır bir alkış da aldı. Emir sahneden inen Furkan'a ölümcül bakışlar atıyordu. Görünen o ki artık mahallede Ahmet dışında hoşlanmadığı yeni biri daha vardı.

Ahmet Emir'in adını söylediğinde onu rahatça seyredebilecek olmanın heyecanıyla, özellikle hanımlardan gelen istekli alkışlar duyuldu. Haksız da sayılmazlardı. Basit bir gömlek ve pantolonla bile kürsüde öylesine yakışıklı duruyordu ki bu enfes görüntüyü izlemek bile insana keyif veriyordu.

Mikrofona yaklaştığında önce dudaklarını ıslattı ve derin bir soluk aldı.

"Merhaba. Ben Emir Hanzade. Hepiniz beni tanıyorsunuz. Ben Ali dedenin evine talibim."

Heyet masasında huzursuzca kıpırdanmalar yaşandı. Bu Emir'in de gözünden kaçmadı. Yeniden mikrofona doğru eğildi.

"Evet, biliyorum, siz burada doğmamış, büyümemiş birine evinizi teslim etmek istemiyorsunuz. Haklısınız da. Burada sahip olduğunuz şeyler çok kıymetli. Kimse hazinesini bir yabancıyla paylaşmak istemez." Şimdiden izleyenlerde bir kıpırtı olmuştu. "Ben yalnız büyüyen bir çocuktum. Kalabalığın gürültüden ibaret olduğunu düşünen, kendimden başka kimseyi umursamayan biriydim."

Bakışları bariz bir şekilde bana kaydı.

"Sonra bir gün, burada, Çıkmaz'da doğmuş, büyümüş bir kıza âşık oldum. O beni yaralandığımda buraya getirdi ve siz ne olduğunu sorgulamadan beni iyileştirdiniz."

Son cümlesinde Doktor Bülent'e bakmıştı. Daha dik durdu. Başka bir yüze döndü.

"Burada büyümüş birini daha tanıdım. Benden nefret ettiğini bilsem de bir kez kanıyla, iki kez mesleğiyle kurtardı beni. Adaleti nefretinin önüne geçebilmişti. Bu çok nadir görülen bir şeydir."

Ahmet'le birbirlerine bakarken eski anlaşmazlıkların artık geride kaldığını hissediyordum. Yeniden kalabalığa döndü Emir.

"Daha önce hiçbir esnafa adından fazlasını sormayı akıl edememiştim. Berber olan birinin geniş bir hayal gücü olduğunu tahmin edemez, ekmek yapan ellerin heykel yapmada da maharetli olacağı aklıma bile gelmezdi. Basit bir cam dükkânından klarnet çalabilen biri çıkacağını, küçük bir dükkânı koca bir markete dönüştürebilecek kadar yetenekli kadınlar olduğunu bilmezdim."

Aralara karışmış, kendinden bahsedildiğini anlayan her esnaf gururla kıpırdanmıştı. Emir birine bakıp gülümsedi.

"Güzel yüzünün altında, zekâsını ispatlamak için yanıp tutuşan güçlü kadınlar olduğunu fark edemezdim," derken Yasemin'e bakıyordu.

Yaseminle aynı anda gülümsedim. Çabasının boşa gitmeyeceğini biliyordum. Emir yeniden coşkuyla devam etti.

"Ama en önemlisi beni hiç tanımayan insanların, sırf mahallesindeki kızı sevdiğime emin oldukları için, beni sohbetlerine ortak edecekleri, masalarında yer açacakları, ekmeğini, yemeğini, sırlarını paylaşacakları aklıma gelmezdi. Ben kalabalıkların gürültüden ibaret olmadığını, ailenin ne demek olduğunu burada öğrendim."

Artık tüm dikkatler Emir'deydi. O da bu enerjinin gücüyle son vuruşunu yaptı.

"Evet, ben burada doğmadım, burada büyümedim ve buralı değilim. Ama kızımı, çocuklarımı burada büyütmek istiyorum. Anneleri gibi, sizin gibi, onlar da burada, Çıkmaz'da büyüsün istiyorum. Burada büyüyen mutlu çocuklar olsunlar istiyorum. Bu yüzden o evi istiyorum. Orayı yuva yapmak, ilk kez evim dediğim bir yer olsun istiyorum."

Neredeyse herkes ayağa fırlayıp çılgınca alkışlıyordu. Gözyaşlarını silenler, ıslık çalanlara karışıyordu. Emir tek tek tüm

heyettekilerin elini sıktı. Bu ince davranışın etkisini aksilikten bir kenara bırakıp gülümseyen suratlarında görebiliyordum. Yanına ulaştığında yanağımı öpüp kulağıma eğildi.

"Senin konuşma bugün tarih oldu Juliet."

Ben keyifle kıkırdarken Ahmet yeniden kürsüdeydi. Coşkulu alkışlar sürerken Ahmet Emir'e baktı ve dudağı yana kıvrıldı.

Emir Hanzade o gün; Çıkmaz'ın sevgisini, Ahmet'in saygısını ve Ali dedenin evini kazanmıştı.

"Yeni evimiz burası mı?"

Rosa ve Emir'le öylece durmuş, büyük ama kesinlikle masalsı görünen üç katlı yeni evimize bakıyorduk. Ahşap panjurları, bahçesindeki çiçekleri, yeni ekilmiş meyve ağaçlarıyla bir kartpostal karesinden fırlamış gibiydi.

"Evet, Rosa. Güzel değil mi?" dedi Emir.

"Muy bien..."* diye iç çekti Rosa.

Bahçe kapısından yeni girmiştik ki Emir ileri atıldı.

"Yeni evimize girmeden önce Rosa'ya hediyesini vermek istiyorum."

"Bana mı?" dedi Rosa şaşkınlıkla.

Ona aldığımız her yeni şeyde yüzünde oluşan bu bakış hem çok sevimli hem de çok hüzünlüydü. Bir şeylere kalıcı olarak sahip olmaya öylesine yabancıydı ki, hâlâ gizlice sırt çantasına geride bırakmak istemediği eşyalarını koyuyor, artık kullanmayacağı ilaç kutularını saklıyordu. Hâlâ o hayatının özeti olan çantayı şimdi olduğu gibi yakınında tutuyordu. Bunun farkındaydık ama acele etmiyorduk. Bize güvendiği gibi hayata da güveneceği o gün gelecekti. Çantası sırtından yere inmişti. Bir gün o çantanın hatırlanmamak üzere ortadan kalkacağını biliyordum.

Emir Rosa'nın kızıl saçlarını okşadı.

"Bu hediye hem sana hem evimize," dedi gülümseyerek. "Gözlerini kapat bakalım."

* Çok güzel.

Rosa iki eliyle birden gözlerini örttü. Ne bekleyeceğini bilmez bir halde heyecanla kıpırdanıyordu. Emir evin yan tarafına gidip gözden kayboldu, birkaç dakika sonra kucağında tuttuğuyla geri geldi. Ben getirdiği şeyin ne olduğunu görmüştüm. Öyle tatlıydı ki ses çıkarmamak için elimle dudaklarımı kapattım. Emir hediyesini Rosa'nın yüzüne yaklaştırdı ve coşkuyla gözlerini açmasını söyledi.

Rosa gözlerinin önündeki tatlılık karşısında küçük dilini yutmuş gibi öylece kaldı. Gözleri kocaman açılmış karşısındaki gri renkli, kısa tüylü yavru köpeğe bakmaktaydı.

"Adını sormayacak mısın?" dedi Emir.

"Cómo te... Adın ne senin?"

Emir köpeğin başını sanki o cevap verecekmiş gibi hafifçe oynattı.

"Luna..." dedi çocuksu bir sesle. Bu bonus sorunun cevabı, Ay'ın gerçek ismiydi.

"Ödevimi yaptım," dedi kendini beğenmiş bakışlarıyla bana göz kırparken. Kucağındaki köpek mi, yoksa o mu daha sevimliydi karar veremedim.

Rosa ürkerek yavru köpeği kucağına aldı.

"Çok güzel..." dedi sayıklarcasına.

Köpek önce Rosa'nın yüzüne baktı, başını yana çevirdi bir daha baktı. Rosa endişeyle yavrunun ne tepki vereceğini izlerken onu sevmeyeceğinden endişelendiğini anlayabiliyordum. Ama köpek onu şaşırttı. Bir anda Rosa'nın yüzünü koklayıp minik minik yalamaya başladı.

"Tadını sevmiş olmalı," dedim uzanıp Luna'nın başını okşarken.

Rosa önce gülümsedi ama sonra yüzüne yine o mahzun bakışlarından biri yerleşti.

"Ya koşmayı seviyorsa..." dedi sessizce.

Benim kalbim acırken Emir Rosa'nın kucağındaki köpeği alıp yere indirdi. Köpek öylece oturup benim gibi Emir ve Rosa'ya bakmaya başladı. Emir yere çöküp Rosa'nın ellerini avuçlarına aldı ve gözlerine baktı.

"Luna hakkında bilmem gereken bir şey var. Onun doğuştan gelen bir kalp hastalığı var." Rosa gibi ben de afallamıştım. "Ona da annesinden geçmiş. Kalıtsal yani. Hızlı koştuğunda kalbi gereğinden fazla hızlı attığı için bayılabiliyormuş."

Rosa'nın gözleri açıldı.

"Benim gibi mi yani?"

Emir gülümseyip başını iki yana salladı.

"Eski sen gibi diyelim." Emir göz kırpmıştı ama Rosa henüz eskisinden farklı hissetmediği için bu bilgiden çok da etkilenmedi.

"Luna çok akıllı, büyürken bunu fark ettiği için artık fazla hızlı koşmaması gerektiğini öğrenmiş."

"Annesi nerede?" diye sordu Rosa aniden.

Soğuk bir sessizlik rüzgârı geçti aramızdan. Emir yavrunun gri tüylü minik başını okşadı.

"Annesinin kalbi Luna'yı ve kardeşlerini doğururken dayanamamış."

Rosa küçük dudaklarını sarkıttı.

"Gerçekten bana benziyormuş..." diye mırıldandı.

Emir'in parmakları yavruyu okşuyordu hâlâ.

"Onun artık kimsesi yok. Onu annesi kadar, hatta daha çok sevecek birine ihtiyacı var." Dönüp küçük kızın gözlerinin içine baktı. "O kişi sen olabilir misin?"

Emir'in bu köpeği neden getirdiğini anlamıştım. Rosa Emir'in sorusuna yanıt vermeden önce mavi gözlerini bana çevirdi. Az önce onun yüzünde dolaşan endişe ve korku hissi benim bedenimi kaplamıştı. Bakışlarımda aradığı neydi bilmiyordum ama sıcacık bir tebessüm yayıldı minik yanaklarına, o sıcaklık benim de tenime işledi. Emir'e döndüğünde kendinden emin, olgun bir edayla başını sallamıştı.

Emir doğrulurken o yavru köpekle birlikte bahçeyi keşfe çıktı. Emir kollarını bana doladığında yakışıklı yüzüne bakıyordum.

"Sen inanılmaz bir adamsın, biliyorsun değil mi?"

Kendini beğenmiş bakışlarıyla birlikte dudağı yana kıvrıldı.

"Biliyorum ama duymaktan asla sıkılmayacağım." Dönüp bir

süre Rosa ve Luna'nın ürkek minik adımlarla etrafı keşfetmesini izledik. "Bize güvenmeyi öğrenecek, zamanla onu sevdiğimize gerçekten emin olacak, biliyorum."

Derin bir iç çektim. Bunun için her gece dua ediyordum. Bizim için acele etmesini istemiyordum. Hazır olduğunda bize kendini tamamen açacağını biliyordum. Dönüp evimize baktığımda kısa bir an tereddüt ettim.

"Emir..." Güzel, parlak gözleri bana döndü.

"Bu evde yaşamak istediğine gerçekten emin misin?" Söylediğimi anlamsız buluyormuş gibi gözlerini kıstı. Belimdeki ellerini alıp aramıza biraz boşluk bıraktım.

"Kendi evini seviyordun. Anılarını orada bırakmak istediğine emin misin?"

Annesinin anıları hâlâ o evde canlıydı ve o canlılığı sevdiğini de biliyorum. O canlılığa ihtiyaç duyuyordu. Sadece benim için, hazır olmadığı halde o evden vazgeçmesini istemiyordum.

Yeniden beni kollarına aldı.

"Evet, o ev bana annemi hatırlattığı için seviyordum. Ama sonra bir şeyi fark ettim. Annemi ya da geçmişi hatırladığımda, gülümseyen ama yalnız bir kadın görüyorum. Belki de bu yüzden orası bana iyi gelmiyordu."

Bilmişlikle dolu bir tavır takındım.

"Belki de artık babana eskisi kadar kızgın olmadığın için, geçmişe şimdi daha net bakabiliyorsun."

Güzel gözlerini devirecek gibi oldu.

"Annemle babamın birbirleri için doğru insanlar olmadığını anlayabiliyorum diyelim."

Benim kıkırdadığımı görünce hemen somurttu. "Hiç öyle bakma, aynı şeyi Özge için de düşünüyorum."

Ukala bir bakış takındım.

"Bence seni şaşırtabilirler. Özge senin düşündüğünden daha sevimli biri."

Cezbedici gözler yine devrildi. Ağzından da absürt bir ses çıkardı.

"Bunu seni düğününde baş nedime yaptığı için söylüyorsun."

Tamam, kabul, bu söylediğinde birazcık da olsa haklılık payı olabilirdi. Özge Emir'in rızasını alabilmek için kaleyi içten fethetmeye çalışıyordu ve bu durumda da kale ben oluyordum. Emir'in aksine ben halimden, bana yapılan jestlerden oldukça memnundum. Emir huysuzluk yapsa da babasıyla artık daha sağlıklı bir ilişkisi vardı. Fakülte kaydını yenilemiş, kalan tek dersini vermişti. Diplomasını aldığında babasının hastanesinde göreve başlamıştı bile. Acildeki en sevilen doktor olması ise kaçınılmazdı. Neredeyse her cuma akşamı Toygar Hanzade'nin evinde aile yemeği yiyorduk. Hatta son yemeğe Cihangir Su'yu da getirmişti.

"Her türlü rüşvete, her daim açığımdır sevgili Romeo."

Emir'in tek kaşı iştahla havaya kalktı.

"Öyle mi Sevgili Juliet?"

Bana sokulup dudaklarıma lezzetli öpücükler bırakırken bir ses duyuldu.

"Roooo-saaa!"

Emir panikle sesin geldiği yöne dönmüştü ama ben sesin sahibini tanıyordum. Yıllarca bu çığlıkla büyümüştüm.

Erva'ın evi sokağın karşı tarafındaydı. Ve şu an iki katlı evinin camından beline kadar sarkıp kolunu Rosa'ya sallamaktaydı.

"Erva mı o?" dedi Emir, gözlerini kısarak.

Başımı salladım.

"Bu sesi duymaya alışsan iyi olur."

Emir'in biraz gözü korkarken Erva bağırmaya devam etti.

"Roosaa! Bize gel, Sahra'yla oynarsınız. Anne ve babanın yeni evlerini kutlaması gerek."

Emir yüzünü buruşturdu.

"Ben yanlış mı anlıyorum, yoksa Erva sevişmemiz için bize yardım etmeye mi çalışıyor?"

Dert yanarcasına başımı salladım.

"Ve bunu tüm mahallenin duyacağı şekilde yapıyor."

Emir seslice gülerken kolunu kaldırıp Erva'ya salladı.

"Teşekkürler, çok düşüncelisin komşu. Bir saat sonra görüşürüz. Ya da ikiiii!"

Emir'in omzuna vurduğumda, Erva'yı tam göremiyor olsam da tahminen o da Emir gibi kıkırdıyordu. Kesinlikle ikisi de utanmazın tekiydi.

Rosa Luna'yı da alıp karşı eve koştururken biz yeni evimizi gezdik, hayaller kurduk, planlar yaptık. Ve her odasını öpücüklerimizle doldurduk. *Tam iki saat boyunca...*

Kurabiye tepsisini fırından çıkarmak eskisi kadar kolay değildi. Fırın eldivenimle tepsiyi tezgâha indirirken bir elimi belime yasladım. Şişkin karnım dengemi bozduğundan artık eğilmek dağa tırmanmak kadar zordu. İkindi güneşi mutfağımı aydınlatırken Kırmızı Kurabiye'lerime bakıp gülümsüyordum. Tam Rosa'nın istediği gibi olmuştu. Eğilip tepsiye burnumu yaklaştırdım. Nefis kokuyordu. Karnımdaki harekete tepkisiz kalamayıp bir parçasını ağzıma attım. Ve bir lokma daha. *Biri benim, biri onun için...* Kurabiye'nin lezzetiyle istemsizce gözlerim kapandı. Tarif artık daha kusursuzdu.

Birkaç kurabiyeyi tabağa dizerken bir yandan sevimli mutfağımdaki küçük televizyonumun sesi yankılanıyordu.

"Evet, şimdi de bugün gerçekleştirilecek Sağlık Bakanlığı Bilim Kurulu toplantısının yapılacağı yere gidiyoruz. Orada haberi takip eden, muhabir arkadaşımız Yasemin Demir bulunuyor. Evet Yasemin, sendeyiz."

Gözümü kurabiyelerden ekrana çevirdim. Yasemin parlak siyah saçlarına ufak bir kâkül eklemişti. Yüzündeki gözlüğüne rağmen gözlerinin maviliği heyecanla parlıyordu. Bir süredir haber muhabirliği yapıyordu. Başta küçük ve basit haberlerin anonsunu geçerken, şimdilerde ciddi haberlere transfer olmuştu. Öyle çalışkan ve ciddiyetle yapıyordu ki işini, Kenan'ın Ahmet'e söylediğine göre böyle giderse kısa sürede ajansın merkez departmanına geçebilirdi. Kenan'ın iyiliği Emir gibi Ahmet'in

de hoşuna gitmese de Mutlu Kelebek hayatımızın bir yerlerine ufak da olsa dokunmaya devam ediyordu.

"Aldığımız son bilgilere göre bugün kurul toplantısında ilaçların sınıflandırılması konusunda yeni kararlar alınması bekleniyor. Özellikle son dönemde antidepresan ve dikkat ilaçlarının kontrolsüz kullanımı ve üretimi ile alakalı endişelerin artmasından sonra kurul üyeleri..."

Evin kapısının kapanma sesini duyunca televizyondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktım. Emir'in bahçeye çıkmış, avını izleyen çita gibi bir noktaya dikkat kesildiğini görünce meraklandım. *Bir sorun vardı.*

Sağa sola yalpalayan adımlarımla bahçeye açılan mutfak kapısından onu izlemeye başladım. Dikkat kesildiği şey Rosa'ydı. Endişelenip biraz daha ileri çıktım. Rosa bahçenin hemen dışında, yanında Luna ile birlikte kaldırıma oturmuş öylece duruyordu. Sorunun bu olmadığını birkaç adımdan sonra anladım. Rosa'nın yanında ufak bisikletiyle bir erkek çocuğu duruyordu. Rosa'dan sadece birkaç yaş büyük olmalıydı. Bisikletini sürerken aniden durmuş gibi, bacaklarının arasındaki kırmızı bisikletiyle Rosa'nın başında durmuş bir şeyler söylüyordu.

Emir duvarın arkasında durup onları dinlerken, ben de konuştuklarını daha iyi duyabilmek için ağır adımlarla biraz daha onlara doğru yürüdüm.

"Adı Luna, benim köpeğim. Çok usludur. Ama adının nereden geldiğini sana henüz söyleyemem."

Çocuğun simsiyah saçları vardı. Bisikletinin tekerleğini sallıyordu. Çocuk Rosa'nın ukala tavrından pek de etkilenmiş görünmedi.

"Neden?" dedi merakını saklamayarak.

"Çünkü henüz öğrenmeyi hak edip etmeyeceğini bilecek kadar seni tanımıyorum," dedi aynı tavırla.

Çocuk omuzlarını silkti.

"Ben seni tanıyorum ki. Sahra'yla ben elma ağacına çıkarken, o seni gözcü yapmıştı. Beklerken kurabiye yiyordun."

Rosa kısa bir an durdu, başını kaldırıp çocuğun gözlerinin içine baktı. Rosa'nın iri, yuvarlak gözlerine bakan çocuk bir süre sonra gözlerini onun yüzünden kaçırıp bisikletine döndü. Sonrasında Rosa yine omuzlarını silkti.

"Evet, kurabiyeyi severim."

Çocuk aklına bir şey gelmiş gibi hafifçe sıçradı.

"İstersen sana fırından kurabiye alabilirim. Bisikletim çok hızlıdır." Rosa'nın ilgiyle kırmızı bisikletine baktığını görünce ön tekerleğini salladı.

"İstiyorsan binebilirsin."

Rosa kısa bir tereddüt yaşasa da başını iki yana salladı.

"Teşekkür ederim ama bisiklet sürmem birkaç yıl yasak."

"Neden ki?"

Rosa gözlerini çocuktan kaçırıp Luna'nın tüylerini okşarken omuz silkti. Çocuk Rosa'nın kızıl saçlarına baktı.

"Şey... Bisiklete iki kişi de binebilir. Sen buraya oturursun, ben sürerim."

Rosa heyecanla çocuğun gösterdiği metal boşluğa baktı. Kafasında hesap yapıyordu. Başını eğip köpeğine baktı.

"Ama Luna ne olacak? O arkamızdan fazla koşamaz. Birazcık hasta, çabuk yoruluyor."

Çocuk yine düşündü. Sonra heyecanla bisikletin önündeki sepeti gösterdi.

"Onu da buraya koyarız."

Rosa heyecanla kaldırımdan kalkıp ayağa fırladı. Bisiklete parmaklarını koyduğunda ise Emir saklandığı yerden çıktı.

"Rosa, ne oluyor kızım?"

Rosa biraz şaşkın biraz çekinerek elini bisikletten çekti.

"Kurabiye almaya gidecektik baba," dedi masumca.

Emir elini uzattı.

"Sen eve gel. Annen sana az önce kurabiye yaptı." Dönüp korkutucu bakışlarla suçsuz erkek çocuğuna baktı. "Ayrıca canın bir şey çekerse kimseye ihtiyacın yok. Ben gider sana alırım."

Rosa dönüp çocuğa bakamadan Emir Rosa'yı bahçeye çekti. Zavallı çocuk ürkerek bisikletiyle hızla uzaklaştı. Arkalarını döndükleri an beni gördüler. Rosa koşup şişmiş karnıma sarıldı. Emir ise gözlerini benden kaçırıp bahçenin kapısını sanki kasayı kilitliyormuş gibi sıkıca kapatıyordu.

"Rosa'cığım kurabiyelerin pişti, gidip tezgâhtan alabilirsin. Ama tepsiye dikkat et hâlâ sıcak olabilir."

Rosa başını salladı, tam mutfak kapısına koşarken durup karnıma baktı.

"Kardeşim bugün de mi gelmeye karar vermedi?"

Seslice iç çekip karnımı okşadım.

"Emin ol bunu senden çok ben istiyorum Rosa."

Elini dudaklarına koyup sessizce fısıldadı.

"Belki de daha fazla kurabiye yemelisin. Canı çekerse dışarı çıkabilir."

Gülümseyip başımı salladım, o içeri koşturdu. Emir yanıma ulaştığımda ellerimi belime koydum.

"Sen az önce ne yaptın Hanzade?"

Önce anlamazlığa vuracak gibi oldu ama sonra hiddetle gözlerini kıstı.

"Gelecekteki Emir'in hayatını kurtardım." Ben gülerken o devam etti. "Sırf kurabiye aldı diye Rosa'nın ona takılı kalmasını istemem."

Kollarımı göğsümden topladım.

"Öyle mi?"

Kararlılıkla salladı başını.

"Öyle tabii. Onu hak edecek adam ufak bir hamur parçası almaktan fazlasını yapmalı Sahra Hanzade."

Gülümseyerek onu kendime çektim. Öyle sevimliydi ki saçlarını okşamak istedim. Aramıza giren karnımla bu çok kolay değildi. Gerginliği dağılınca yanağını okşayıp keyifle yüzü aydınlandı.

"Sana birkaç güzel haberim var Juliet."

"Biliyorum. Doktora sordum, cinsel perhize gerek yokmuş hatta doğumun daha erken olmasını istiyorsak bolca yapmalıymışız." Gözlerimi kısıp yakasına asıldım.

"Gel buraya yakışıklı."

Ben dudaklarını hedef alırken, o beni hafifçe ittirdi. Yakasını tutup dramatik bir bakış takındı.

"Bedenimi metalaştırmayı keser misin?"

Öyle şiddetli kahkaha attım ki, karnımdaki bebeğimin hareket ettiğini hissettim. Kısa birkaç soluk bıraktıktan sonra Emir sözüne devam etti.

"Söyleyeceğimi duyduğunda çok şaşıracaksın çünk..."

"Cihangir Su'ya evlenme teklif edecek."

Afalladı.

"Ne? Hayır. Yani evet de, söyleyeceğim şey bu değildi. Ayrıca sen nereden biliyorsun teklif edeceğini?"

Sıyırttım.

"Herkes senin biricik karın kadar saf değil hayatım. Ya da Cihangir senin kadar iyi bir yalancı değil. Gerçi yüzüğün kutusunu saklama konusunda yeterince başarılı olamamış da diyebiliriz."

Emir dert yanar gibi gözlerini ovuşturdu.

"Ona kutuyu benim saklamam gerektiğini söylemiştim."

Bilmiş bakışlarımla kıkırdadım.

"Kutuyu değil hayatım, o *'ben gizli bir işler karıştırıyorum'* bakışlarını saklamayı öğrenmeliler."

Emir kuşkuyla gözlerini kıstı.

"Öğrenmeliler?"

"Sevgili amigon Miguel de Naz için birtakım planlar içine girmiş durumda. Doğum için buraya geldiklerinde bir bomba patlatacağınız çok belli," dedim ukalalığımı sürdürerek.

Keyfi kaçmış gibi kollarını iki yana açtı.

"Zavallı dostumla haftalardır gizlice kafa patlatıyoruz. Nereden anlamış olabilirsiniz ki?"

Sıyırttım.

"Telefonda çok sesli konuşuyorsun Romeo. Ayrıca Rosa'nın İspanyolca bildiğini ve her duyduğunu biricik annesine yetiştirdiğini de unutuyorsun.".

Artık tam anlamıyla keyfi kaçmıştı. Tam yeniden ağzımı açacaktım ki dudağıma bastırdığı parmağıyla beni durdurdu.

"Artık o güzel dudaklarını kapatabilir misin Juliet?! Ağız tadıyla bir sürpriz yaptırmıyorsun."

Dudağımdaki parmağının ucunu öpüp şirinlik yaparcasına gülümsedim. Bu küçük hareket bile onu yatıştırmaya yetti. Kollarını iki yana açarak duyurusunu yaptı.

"Meydanın tam ortasına çeşme yapma teklifim kabul edildi. Oylamaya açılacak. Seninle İtalya'da buluştuğumuz çeşmenin aynısını buraya yaptırmak istiyorum."

Sesli bir iç çektim.

"Ahh Emir, bu gerçekten çok güzel olurdu ama bu büyük bir değişiklik. Bu kez insanları ikna edebilir misin, bilmiyorum. Hele o Bodur Furkan münazara görevlisiyken, işi bile isteye yokuşa sürecektir. Hâlâ bu evi kaybetmenin acısını içinden atamadı."

Emir keyifle başını salladı.

"Furkan mazi oldu. O görevi başkasına verdiler. Ve duyduğuma göre yeni münazara görevlisi çok adaletliymiş ve hamile ama hala oldukça seksi olan karısına evlilik yıl dönümlerinde jest yapmak istiyormuş."

Kaşlarımı çattım.

"Kimmiş ki o?"

Emir'in kalın dudakları kıvrıldı.

"Hamileyken bile seksi olabilen bir eşe sahip kaç kişi var ki bu mahallede?"

Anlamam biraz uzun sürdü.

"Sen ihtiyar heyetine mi girdin?"

Göğsünü kabarttı.

"Heyetin en yakışıklı üyesi olduğumu kabul ediyorum."

Gülümsemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. İnanılmazdı.

"Emir Hanzade. Sen delisin."

Sırıtıyordu.

"Tüm üyelerden kabul oyu aldığımı da söylemek isterim. Karga Vedat'tan bile."

Dudaklarım övgüyle kısa bir ıslık çaldı.

"O suratsız bile ha? Vay be. Sanırım artık mahallelinin seni benim kadar sevdiğini kabul etmem gerekecek."

"Senin kadar mı?" Emir uzanıp saçımı okşadı. "Ah Juliet hayatım, üzgünüm ama o güzel pabucun çoktan dama atıldı."

Gözlerimi kıstım.

"Hain."

Bahçemizdeki sevimli çardağa oturduk. Gül fidelerimiz çok güzel tutmuştu. Babamla Emir usta bir bahçıvan gibi hesaplayıp bahçenin her bir köşesine çiçekler ekmişlerdi. Görünen o ki her bir tohum yerini sevmişti. Bebeğim geldiğinde çiçek kokularına uyanacaktı.

Emir şişkin karnımın izin verdiği açıyla kollarını bana dolamış, "Bir diğer haberim için hazır mısın?" demişti usulca.

Başımı çevirip merakla yüzüne döndüm.

"Bir haber daha mı var?"

"Evet var ve bu seni Erva'nın hamile olduğu haberinden çok daha mutlu edecek."

Şaşkınlıkla gözlerim açıldı, zorlanarak da olsa yerimde doğruldum.

"Sen Erva'nın hamile olduğunu da nereden biliyorsun?"

Emir burnu havada şekilde gerindi.

"Eee, bizim de sağlam haber kanallarımız var hanımefendi."

Gözlerimi kıstım. "Ayşin söyledi, değil mi?"

Sırıtmıştı. Emir'in mahalleli tarafından böylesine sınırsızca seviliyor olması canımı sıkmalı mıydı acaba? Daha dik oturdu. Bu haber diğerinden daha mühim olmalıydı.

"Mahallenin bitimindeki polikliniği satın aldım," deyiverdi.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Ne?"

"Polikliniği ve hemen yanındaki iki küçük binayı satın aldım."

"İ-iyi de neden?"

Uzanıp ellerimi avucuna aldı.

"Başlangıç için babamın hastanesine bağlı olacak. Bebeğimiz doğup, sen ayaklanana kadar da tadilatı bitirmeyi planlıyorum. Babamla konuştum. Deneyimli ekibini, benim kendi

ekibimi eğitmesi için görevlendirecek. Zamanla eğitimlerimi tamamlayıp, lisanslarımı alınca da tamamen bağımsız olacağız." Heyecanla ellerimi sıktı. "Orayı birlikte yönetecek, insanları, çocukları iyileştireceğiz."

Konuşabilmek için kendime gelmem gerekiyordu.

"Emir bu... Bu..."

"Kliniğin girişini ve merdivenlerini Verona'daki poliklinik gibi yaptırıyorum. Meydandaki Çeşme'yi de *Madonna Çeşme*'sine benzeteceğim. Yukarıdaki ağaçlık bölgedeki gölün üstüne de minyatür *Pietra Köprüsü* yaparız."

Heyecanla kollarıma sarılıp gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerim buğulandı.

"Burayı kendi Verona'mıza çevireceğiz. Romeo ve Juliet'in yaşayamadığı ne varsa biz yaşayacağız. Yıllar sonra Emir ve Sahra burada, Çıkmaz'da yaşamış diyecekler. Bu sokaklarda bizi hayal ederek yürüyecekler. Onların Romeo ve Juliet'i de biz olacağız."

Son dokuz aydır kolayca ağlamayı adet edinmiş gözlerimden aşağı gözyaşları süzülürken Emir'in parmakları, titreyen dudaklarıma dokundu.

"Sana söz vermiştim. *Çektiğimiz acılar ileride anlatacağımız tatlı anılar olacak.* Şimdi o anıları yaşama zamanı."

Konuşamadım. Çocuk gibi burnumu çekince gülümsedi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Her ay, Verona'da kavuştuğumuz gün beklediğim gibi, çeşmemizin önünde kırmızı elbisenle bana doğru yürüyüşünü izleyeceğim. Ve seni her gün *binlerce kez* çok seveceğim."

Şiddetle ağlamamak için kendimi öylesine sıkıyordum ki, karnımdaki misafirim rahatsız olmuş gibi kasıldı. Elimi karnımın üstüne koydum. Emir sakinleşmem gerektiğini anlamıştı.

"Tamam, belki de kırmızı elbise kısmını atlamamız gerekebilir. Bu halde o elbiseye girebileceğini pek sanmıyorum."

Sıkı bir yumruk attım omzuna.

"Oğlum doğduğunda tamamen bana âşık olması için elimden geleni yapacağım."

Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına aldı.

"Bunda zorlanacağını sanmıyorum. Eğer biraz bile babasına benzeyecekse, gördüğü an sana âşık olacaktır."

Gülümsedim.

"Ağzın bu kadar iyi laf yaptığı için şanslısın Sevgili Romeo."

Yüzünü bana yaklaştırdı.

"Sadece laf mı yapıyor dersin Sevgili Juliet?" Dudakları dudaklarıma dokunacak kadar yaklaştığında fısıldadı. "Bence ufaklığı oradan çıkarmak için doktor tavsiyesini dinlememizin zamanı geldi."

Ben gülümsedim o da tutkuyla beni öpmeye başladı. Mutluluk yaşlarım yanaklarımızı ıslatırken beni hiç bırakmadı. En azından aramızdaki koca karnımın içindeki oğlum tekme atana kadar sürdü. Elimden tutup eve doğru yürümeme yardım ederken Rosa elindeki kurabiyeyle koşturarak yanımıza geldi. Nefes nefeseydi.

"Anne al, sana kurabiye getirdim. Hemen ye ki, kardeşim çabuk gelsin. Arkadaşım Sahra dedi ki, eğer anne lezzetli şeylerden çok yerse bebek gelmek için acele edermiş."

Elime sıkıştırdığı kurabiyeden koca bir ısırık aldığımda bile o anlatmaya devam ediyordu. Emir Rosa'yı kucağına alıp gülüşerek evimize yürüyorlardı. Durdum. Kendi etrafımda döndüm. Sokağımıza, bahçemize, güzel evimize baktım. Bilmiş cümleler kuran Rosa'yı, onun söylediklerine gülümseyen Emir'i izledim. Başımı eğip karnıma, oğluma dokundum. Ilık bir rüzgâr esti. Gözlerimi kapattım. Çıkmaz'ın kokusunu içime çektim. Gözlerimi açtığımda elimdeki kurabiyeden ufak bir ısırık daha aldım. Gülümsedim.

Üzüntü üzüntüyü doğuruyordu. Sessizlik sessizliği, huzur da huzuru. Ve huzurun tadı *Kırmızı Kurabiye* gibiydi...

Teşekkürler...

Vedalar söz konusu olduğunda pek de iyi olduğum söylenemez.

Uzun hem de çok uzun bir yolculuktu.

Kırmızı Kurabiye kitabını tamamlamak hayatım boyunca yaptığım en zor şeylerden biriydi. Karakterlerle vedalaşmak, onları son kez yazdığımı ve son kez konuşturduğumu bilmek öylesine derin bir hüzne boğuyordu ki beni, sanırım biraz da bu yüzden bu vedadan hep kaçtım. Kendimi buna hazır hissetmek düşündüğüm ve planladığımdan çok daha zordu.

Sahra, Emir, Ahmet ve Erva benden çokça parça taşıyan karakterler ve onların hikâyesini bitirmek kendimden bir parçayı da kutuya koyup kaldırmak gibi. Onları çok özleyeceğim.

Her hikâye biraz gerçektir. Benim gerçekliğim de Çıkmaz'ın, dikkat ilaçlarının, ayçöreklerinin ve seçimlerin etrafında dönüp durdu... duruyor.

Bir yere ait hissetmeyi Çıkmaz'da öğrendim ben. Birini deli gibi sevsen de onu kaybetmekten ölümüne korkmayı...Çok sevmeyi ve değer vermeyi Emir ve Sahra'yla gördüm. Her bir karakterim bana çok şey öğretti. Umarım onlar size de bir şeyler fısıldayabilmiş, kalbinizde yer edebilmiştir. Belki bir gün, hayatınızın bir yerlerinde onlarla karşılaşırsınız, belki de çoktan karşılaştınız bile...

Bütün güzel işler, güzel insanlarla ortaya çıkar. Yazdıklarım size ulaşana kadar hangi güzel ellere, kalplere dokundu bilin istiyorum.

*Canım **Derya Sevim**; hikâyemin son düzlüğünde elimden tuttun, her yorulduğumda kulağıma fısıldadığın sözlerle beni ayakta tuttun. Seni kendime sakladığım onca anın en güzel kısmı bu maceramızdı ve bu veda seninle daha da keyifli hale geldi. Yanımda olduğun her an için çok teşekkür ederim.*

*Kıymetli **Özge Nur Küskün**; desteğin ve koruyucu sözlerin her zaman arkamda koca bir dağ gibiydi. Beni kendime getirip içimdeki benliği sertçe dürttüğün için çok teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı.*

***Şeyma Kırbaş, Nur Kabaçam, Meryem Çelikten, Marina Akar, Murat Kardaş, Serdar Gökmen, Zeynep Değirmenci, Arife Şeyma Gök** ve **Seda Coşkun**; kitabın içi ve dışı sizinle çok daha güzel hale geldi. Gösterdiğiniz özen için çok çok teşekkür ederim.*

*Ve sabırla cümlelerimin tamamlanmasını bekleyen, dünyanın en iyi patronu **Orhan Ermiş**; bir yayınevinin sayfalardan ibaret olmadığını öğrettiğiniz ve beni evimde hissettirdiğiniz her an için, çok teşekkür ederim. Size minnettarım.*

---

* Bu kitapta geçen alıntılar;
Romeo ve Juliet (Türkiye İş Bankası / 2010)
Romeo ve Juliet (Remzi Kitabevi / 2012)
Romeo ve Juliet (Ren Kitap / 2019) baskılarından alıntılanarak kullanılmıştır.

Ayşegül'üm ve Canım Sevde'm, size basit bir teşekkürden çok daha fazlasını borçlu olduğumu biliyorsunuz. Her kurgunun en çıplak halini size okuturken söylediklerinizi bu yolda kaybolmadan yürülmemi sağladı.

Kıymetli Meryem Beyza Er, yollarımız kesiştiği için kendimi çok şanslı hissediyorum, iyi ki sizi tanıdım. Canım Özlem Yıldız; okuma bayramında kurdele aldığımız gün "Öğretmenim Zeynep de güzel okuyabiliyor ama o sadece biraz heyecanlanıyor," dediğin günden beri desteğini tıpkı o gün olduğu gibi bugün de hep yanı başımda hissediyorum. Ayşe Merve'cim güzel kalplim, tüm süreç boyunca duaların hep kulağımdaydı. Leyla'm, Sevil'cim, Güzel Melike ve tatlı Nilüfer, hepinizi çok seviyorum kızlar.

Başarılarını sevdiklerinle paylaşamadıktan sonra bir kıymeti yoktur. Canım Annelerim, canım Babam, Hacer'im, Filiz'im ve biricik Merve'm, hepinizin sabrını sonuna kadar kullanırken, inatla nazımı çektiğiniz için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, böyle güzel bir ailem olmasaydı bunca şeye bölünüp yine de sağlam kalmayı başaramazdım. Sizi çok, hem de çok seviyorum.

Mehmet, Sahra ve canım yeğenim Aras Kevin... Her kitabıma, büyüdüğünüzde okumanız için böyle notlar bırakmaktan asla bıkmayacağım. Hayal dünyamı canlı tuttuğunuz, anlattığım masalları tamamladığınız, benimle saçmalayıp, benimle kahkaha attığınız ve mutsuz olduğumda tek bir öpücüğünüzle yüzümü güldürdüğünüz her an için şükrediyorum...

Güzel Adam... Huyunla suyunla, sen neysen o'sun. Ve ben seni her bir parçanla çok seviyorum. Binlerce kez, iyi ki sen...

Ve en büyük teşekkürüm tatlı okuyucularıma;

Ayçöreği serisine öyle bir aşkla sarıldınız ki bu sevginin büyüklüğünün beni bazen ürküttüğünü itiraf etmeliyim. Bu güzel hikâyeye hak ettiği karşılığı vermek için hep en iyisini hedefledim. Belki de bu yüzden bu denli bekledim ve beklettim. Umarım beklediğinize değmiştir...

"Kitap okumaya bu seriyle başladım," "Bu seriyle okuma alışkanlığı kazandım," "Senin kitaplarınla kitap okumayı sevdim," diyen onlarca tatlı okurla biraz daha var olduğumu ve amacıma ulaştığımı hissediyorum. Bu, geriye baktığımda en gurur duyduğum şeylerden biri olacak.

Sizin sevginiz öylesine gerçek ki; dokunacak kadar yakın, cesaret verecek kadar güçlü, saklanacak kadar özel ve kıskanılacak kadar eşsiz... Umarım her yeni macerada inatla elimden tutmaya devam edersiniz.

*"**İnsan, yarası yarasına denk geleni severmiş,**" diyor ya Shakespeare, sizinle aynı yarayı taşıdığım için çok mutluyum. Çünkü o yara sizi bana getirdi...*

Kafamın içinde hiç susmadan hikâyeler anlatan küçük Zeynep koşturmaya devam ediyor ve onun anlatacak bir dolu hikâyesi var. Ona kulak vermeyi unutmayın olur mu?

*Çok seviyorum sizi. **Binlerce kez iyi ki'msiniz...***

Zeynep Sahra